

STEL PĂVLOU CODUL ATLÂNTIDEI

*ORAȘUL PIERDUT AL ATLANTIDEI
TOCMAI A FOST DESCOPERIT... ȘI O PROFEȚIE
TERIFIANTĂ E PE CALE SĂ SE ÎMPLINEASCĂ.*

STEL PAVLOU

CODUL ATLANTIDEI

STEL PAVLOU

CODUL
ATLANTIDEI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVLOU, STEL

Codul Atlantidei / Stel Pavlou ; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin
Lingua Connexion. - București : Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-888-5

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111-93-34=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEL PAVLOU
Decipher
Copyright © Stel Pavlou, 2001
Toate drepturile rezervate

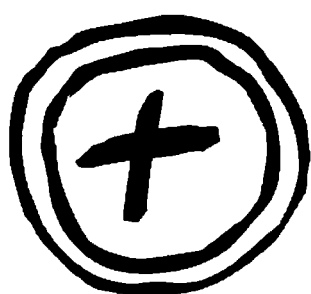
Traducere din limba engleză:
Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2007
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-888-5

Pentru Camille

TEP ZEPI

PRIMA DATĂ

ARIENII AVESTICI – IRANUL PREISLAMIC – ORIENTUL MIJLOCIU

Ahura Mazda a creat Airyana Vaejo, paradisul original și locul de naștere al rasei ariene. Pe atunci erau șapte luni de vară și cinci de iarnă. Dar, după ce Angra Mainyu, Cel Rău, a fost isprăvit, au mai rămas doar două luni de vară și zece de iarnă. Pe tărâmul acesta mai bântuie acum doar un șarpe atotputernic, un frig glaciatic, gheața groasă și zăpada. Este atât de frig, încât nimic nu poate supraviețui acolo. În loc să construiască o arcă, lui Yima i s-a poruncit să facă un *Var*, un adăpost subteran legat de cele patru colțuri, astfel încât să poată fi aduși acolo și salvați reprezentanți ai fiecărei specii.

Fragment din: *Tales of the Deluge: A Global Report
on Cultural Self-Replicating Genesis Myths*
de DR. RICHARD SCOTT, 2008¹

¹ *Poveștile potopului: raport internațional asupra miturilor culturale
automultiplicative ale Genezei* (n.tr.)

DOVEZI PREZENTATE ÎN FAȚA SENATULUI STATELOR UNITE, WASHINGTON DC

14 iunie 1960

(Bazat pe transcrierile reale)

– Dacă acordul se aprobă, spuse senatorul Aiken scuturând scrumul din spatele unui vâl dens de fum albăstrui de țigară, Antarctica devine o țară fără guvernare. Bineînțeles, nici acum nu este prea guvernată, dar, indiferent de situație, să nu i se asigure în viitor nicio formă de guvernare?

Herman Phleger își răsfoi documentele și tuși, sperând să exspecteze oricât de puțin. Nu reuși. Era o zi toridă, umedă. Ventilatoarele din alamă și lemn de arțar funcționau fără oprire. O aromă de iarbă proaspăt cosită pluti în încăperea dinspre peluza de afară. Dichisită, cum și-o dorea omenirea. Și Herman Phleger fu nevoit să tușească din nou.

– E vreo problemă, domnule Phleger?

– Ăăă... da, domnule, croncăni Phleger.

Căută cu privirea un funcționar, apoi se ridică.

– Vă rog să folosiți microfonul din fața dumneavoastră, domnule Phleger. Parcă am convenit cu toții că nu vă auzim prea bine.

Senatorul zâmbi strâmb către colegii lui. Dinspre restul comitetului se auzi un val de râs acid, care reverberă în lambriul din lemn și străbătu sala de audieri, nu foarte plină, a Congresului.

Phleger se aplecă mai aproape de dispozitiv. Sunetul strident al feedbackului era dureros.

– Ăăă, aş dori puţină apă, domnule senator.

Îşi îndreptă cravata şi îşi reluă locul.

Aiken îi făcu semn unui funcţionar să-i aducă apă consilierului juridic al Departamentului de Stat. La urma urmelor, Herman Phleger era cel care condusesese delegaţia Statelor Unite la Conferinţa despre Antarctica. Merita măcar un pahar cu apă.

Potrivindu-şi scaunul mai bine, Phleger se aplecă din nou spre microfon şi-i mulţumi senatorului. Aproape că auzea tocmai din partea cealaltă a sălii cum îi huruiau roţiţele ticălosului. Spaima roşie. Să înşfacăm ceva din teritoriu câtă vreme mai putem. Din pricina lui Hruşciiov, care încă mai fumega din cauza acelei afaceri cu avionul-spion U2 din mai, şi a lui Eisenhower, acum în defensivă, care trimisese 120 de avioane în Asia de Sud-Est joia trecută. Mda, mă rog, China şi Rusia nu prea mai erau acum în relaţii bune, dar asta însemna să te joci cu focul. Bineînţeles, Francis Gary Powers lucra pentru armată: toată lumea din Departamentul de Stat ştia asta. Deşi nu fusese chiar o minciună atunci când guvernul încercase să susţină că pilota un avion „meteorologic“. Voiau doar să ştie „dacă“¹ ruşii aveau torpile în zonă sau nu.

Funcţionarul puse o carafă cu apă cu gheaţă pe birou. Consilierul juridic ignoră sfârâitul şi pocniturile cuburilor de gheaţă care explodau în vas când îşi turnă apă într-un pahar, sorbind-o apoi pe nerăsuflăte.

– Domnule senator, spuse el, oftând uşurat şi ştergându-şi sprâncenele, tratatul specifică foarte clar că nimeni nu renunţă la pretenţiile sale teritoriale. Există şapte cereri, care acoperă optzeci la sută din Antarctica: Marea Britanie, Franţa, Argentina, Chile, Noua Zeelandă, Australia şi Africa de Sud. Să zicem că luăm sectorul pe care îl ocupă Argentina şi Chile – ei l-au încorporat în teritoriile lor metropolitane şi au coduri penale care, susţin ei, se aplică acestui sector, observaţia fiind

¹ Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe cvasiomofonia dintre „weather“ (vreme) şi „whether“ (dacă) (în lb. engleză în original, n.tr.)

aplicabilă și în cazul Noii Zeelande. Așa că acele teritorii chiar sunt guvernate.

„Așadar, ghinion, domnule senator, uite că n-am fost suficient de rapizi când a fost momentul să emitem pretenții. Bucură-te că rusnacii nu dețin și ei vreun petec de pământ.” Phleger tuși din nou.

– Așa că, domnule senator, este posibil să fie numai cincizeci de oameni în zonă, dar chiar dețin controlul.

Era evident că Aiken nu agreea situația. Se mișca permanent în scaun, de parcă ar fi gândit cu fundul.

– Dar după adoptarea acestui tratat, se vor aplica legile a douăsprezece țări în același timp?

Phleger nu avea nevoie să-și verifice însemnările. Scutură din cap.

– Tratatul prevede că semnatarii principali nu renunță la pretențiile lor, însă ceilalți semnatori, precum Statele Unite, care nu recunosc pretențiile lor, nu admit în cadrul acestui tratat nici pretențiile, nici poziția lor de nerecunoaștere.

Uite-așa, asta ar fi trebuit să-l bage în ceață pe ticălosul acela bătrân. Ceea ce se și întâmplă. Îl urmări cum își mută din nou fundul în scaun.

Phleger se prefăcu a fi nerăbdător.

– De exemplu, adăugă el, dacă ar exista un om de afaceri... Tratatul reglementează chestiuni referitoare la oamenii de știință și la problemele militare...

Era clar că Aiken voia o detaliere a subiectului. Phleger trase o gură de aer.

– În regulă, confirmă el, dacă trimitem un om de știință sau un inspector în secțiunea revendicată de Chile, acesta nu poate fi arestat de Chile. I se va aplica jurisdicția noastră, indiferent unde s-ar afla în Antarctica – pentru că am luat decizia de a nu recunoaște celelalte pretenții la teritoriu și pentru că toți ceilalți pretendenți le-au acordat oamenilor noștri de știință și personalului nostru militar neînarmat dreptul să lucreze pe teritoriile lor din Antarctica. Dar, dacă vorbim de un inginer minier

care pătrunde în sectorul reclamat de Chile și intră într-o belea, Chile va pretinde că acolo se aplică legile sale.

Aiken se încruntă.

Fu rândul lui Phleger să se foiască. Oare să stea Aiken chiar atât de rău cu memoria pe termen scurt?

– Și, în acest caz, domnule senator, explică el, am pretinde că legislația statului Chile nu se aplică acolo, pentru că noi nu recunoaștem pretenția statului Chile, și atunci s-ar ajunge la o dispută internațională cu privire la cine ar avea jurisdicție asupra persoanei respective.

Era neinteligibil. Phleger știa că e neinteligibil. Aiken nu părea să știe că era neinteligibil, dar nici nu părea că nu știe. Ceea ce era foarte bine. Atâta vreme cât erau toți de aceeași părere. Pentru că, în esență, nu făceau altceva decât să interpreteze ceea ce stipula tratatul, și anume că, indiferent de pretențiile pe care le-ar fi formulat o țară asupra regiunii cunoscute sub numele Antarctica, acele pretenții puteau fi ignorate după bunul plac de către toți ceilalți. Exceptând cazul – și aceasta era o clauză importantă – unei concentrări de forțe militare, care, se convenise, era interzisă de către toată lumea. În totalitate. Bineînțeles, cu excepția cazului în care cineva încălca drepturile celorlalți așa cum erau ele stipulate în tratat, situație în care...

– Nu recunoaștem nici măcar pretențiile noastre, nu-i așa? reiteră Aiken.

Phleger aproape că încuviință din cap. Își frecă bărbia. Aceasta era motivația lor „legală“.

– Recunoscând că nu există suveranitate asupra Antarcticii, păstrăm jurisdicția asupra cetățenilor noștri care se duc acolo și negăm dreptul celorlalți pretendenți de a-i judeca pe cetățenii americani. Da.

Aiken se lăsă pe spate, cu un rânjet strâmb pe fața lui aspră. Asta îi plăcea la nebunie. Își stinse țigara și se întinse imediat după alta.

– Băieți, cred că tocmai am descoperit încă o virtute a bombei!

Urmă încă un val de râsete. Avea dreptate. În afara Uniunii Sovietice, cine naiba avea să li se opună? Nu trebuia să fii primul. Trebuia doar să fii cel mai dur.

Aiken aprinse încă o țigară și trase fumul în plămâni. Pe față i se citea o expresie ciudată. Sobră.

– Să presupunem, domnule Phleger, spuse el pe un ton meditativ, că s-ar manifesta brusc o cerere extraordinară pentru pinguinii imperiali...

– Domnule? Nu sunt sigur că înțeleg...

– Pinguini, domnule Phleger. Sunt în discuție probleme serioase legate de conservarea speciilor. Ce-ar fi dacă oamenii s-ar duce acolo și ar începe să omoare toți pinguinii imperiali? Cine ar putea împiedica asta?

– Persoanele din fiecare dintre zonele geografice acoperite de cele șapte națiuni pretendente ar susține că au dreptul de a proteja pinguinii.

– Atunci, să presupunem că unul dintre băieții noștri ar merge în zona chiliană și ar fura un răs de munte. Ce lege ar încălca?

Un răs de munte? Ce tot vorbea hrăpărețul acesta bătrân? Rășii de munte nu proveneau din Antarctica. Phleger înfruntă stoic situația.

– Chilenii vor aplica legea chiliană, spuse el.

– Și noi ne-am opune?

– Noi am aplica legea americană și am ajunge la o dispută internațională.

– Înțeleg...

– Domnule senator, nu contează motivul infracțiunii. Da, acolo mediul este o chestiune inclusă în tratat, dar situațiile pe care le descrieți dumneavoastră nu sunt prevăzute. Ar trebui să ajungem la mediere pentru o astfel de problemă, dacă s-ar ivi vreodată. Avem de-a face cu o regiune unde nu avem revendicări teritoriale și acest tratat se ocupă exclusiv cu probleme din domeniul internațional. De aceea este important ca Antarctica să rămână demilitarizată.

Fața lui Aiken adoptă o nouă grimasă.

– Toate bune și frumoase, domnule Phleger, dar să presupunem că în Antarctica se descoperă resurse naturale de mare valoare, de o valoare suficient de mare cât să justifice un cost imens al exploatării. Poate un filon de diamante gros de treizeci de centimetri.

Phleger lăsă un rânjel să-i cuprindă chipul. Nu era un fan al lui Aiken, dar era patriot.

– Nu există prevederi în acest tratat care să reglementeze o astfel de situație, domnule senator. Dacă ar fi vorba despre o descoperire de valoare într-un sector care a fost revendicat de una dintre țările solicitante, aceasta ar reclama, cum e și normal, suveranitatea și dreptul de a hotărî asupra modului de exploatare. Pe de altă parte, Statele Unite, pentru că nu au recunoscut niciodată validitatea acelei pretenții, se află în poziția de a declara că are drepturi în această privință. Și, bineînțeles, dacă un semnatar ar încălca tratatul în privința demilitarizării pentru a-și proteja pretenția asupra sectorului, Statele Unite ar fi îndrituite să folosească orice forță necesară pentru a proteja tratatul.

Aiken zâmbi.

– Sau, cel puțin, asta putem susține.

– Da, domnule senator. Putem susține.

Tratatul Antarcticii a fost ratificat de Senatul Statelor Unite cu 66 de voturi pentru și 21 împotrivă la data de 10 august 1960. Și a rămas în această formă până în 1993, când s-a convenit că toată lumea ar trebui să revizuiască încă o dată această chestiune spinoasă. Și, din nou, s-a convenit că, în afara interzicerii prezenței forțelor armate și a interzicerii exploatării rezervelor minerale în vederea protejării mediului, nicio țară nu putea emite pretenții asupra Antarcticii.

Ceea ce a constituit o concluzie periculoasă, din diferite considerente, unul urmând a fi abordat ulterior. Căci s-a dovedit că discursul cu două înțelesuri și vag al Tratatului Antarcticii

obținuse ceea ce fusese programat să obțină: pentru a deveni lege în fața copleșitoarei schimbări sociale, doctrina sa fundamentală trebuia conservată – dacă în Antarctica s-ar fi descoperit ceva de valoare, anarhia avea să devină suverană.

Tratatul Antarcticii garanta că, și în cazul în care omenirea ar fi manifestat dorința de a se elibera de cele Șapte Păcate Capitale, Lăcomiei i se asigurase un loc în inimile noastre, în virtutea trecerii timpului. Prin notarea ei pe o bucată de hârtie și ridicarea la rang de lege și credință, Lăcomia putea fi reînviată într-o clipită.

Aceasta era frumusețea cuvântului scris. Era invariabil asumată și i se permitea să devină adevăr. Avea o viață mai lungă decât cea a omului.

Și, pe parcurs, făcea ravagii.

ANTARCTICA

Simbolurile sacre ale elementelor cosmice – secretele lui Osiris – fuseseră ascunse cu grijă. Înainte de a se întoarce în ceruri, Hermes invocase o vrajă asupra lor, spunând: „O, cărți sfinte, care ați fost create de mâinile mele nemuritoare, prin vraja magică a perenității, să nu vă atingă degradarea eternității și putreziciunea timpului. Să deveniți invizibile, nedefinibile, pentru orice om al cărui picior va călca pe câmpiile acestui tărâm, până când străvechiul Paradis va aduce instrumentele necesare ție, pe care Creatorul le va numi sufletele lui“. Așa vorbise el și, punând vraja asupra lor prin lucrările lui, le închisese în siguranță în camerele lor. Și mult timp trecu de când erau ascunse...

Fecioara Lumii

Preluată din *Corpus Hermeticum*,
circa 100 d.Hr.

*** REUTERS NEWS SERVICE, 8 MARTIE 2012 ***

Return-Path: latest@reuters.newsserv.com

Received: mirage.rola.com (dispatch.services)

205.174.222.1001.407839.70])

byemin08.mail.col.com

(8.6.12/8.6.12/4.9078.96)with ESMTTP id SAA8933 for:

>**ralph.matheson@rola.com**<; RCINS March 8,2012

09:53:38-0400 / PAGE 7 of 32

Washington DC, ora 13.00, EST

Referitor la apariția rapoartelor cu privire la o activitate neobișnuită în regiunea *Jung Chang*, o stație de cercetare chinezească situată la 130 de kilometri la vest de muntele McKelvey din Antarctica, secretarul de stat Irwin Washler a refuzat să confirme sau să nege informația că, în această dimineață, Statele Unite au trimis o forță de intervenție contraofensivă în Pacificul de Sud. Și aceasta în pofida observării confirmate a șase nave de război americane care se îndreptau spre Marea Ross. Rapoartele indică și faptul că peste 6 000 de militari americani sunt staționați în insulele Falkland, o colonie britanică din Atlanticul de Sud.

Activitatea chinezilor a fost urmărită cu mare atenție de când NASA a confirmat, luna trecută, existența unor depozite minerale de înaltă calitate în bazinul superior antarctic și de la anunțul lor de săptămâna aceasta privitor la emisiile de radiații din vecinătatea bazei chinezești.

„În zona respectivă, este generată foarte multă căldură, a declarat doctorul Charles Taylor, șeful Comitetului Științific Antarctic. Știm că activitatea vulcanică în Antarctica este intensă, dar acest fenomen este diferit de oricare altă manifestare geologică de care să fi auzit.“

Pentru a genera o astfel de căldură, ar fi nevoie de o centrală nucleară, ceea ce Tratatul Antarcticii interzice cu desăvârșire. După cum remarcă o sursă, „potrivit datelor, fie au reușit o fuziune nucleară, fie au descoperit o sursă de energie de magnitudine și mai mare“.

Pentru că au jurat să apere principiile Tratatului Antarcticii în privința interzicerii staționării forțelor armate, Statele Unite au fost ofensate de publicarea recentă a unor fotografii prin satelit, care arată în mod clar un convoi militar chinezesc aterizând la *Belgrano II*, baza Argentinei din Marea Weddell. Însă, cu industria sa petrolieră care face lobby pentru construirea platformelor maritime în regiune, poziția Statelor Unite este cât se poate de fragilă. Partea chineză a refuzat să comenteze.

< URMEAȚĂ ȘTIRI SPORTIVE ȘI METEO... >>>

TITLURI METEO:

**VREMEA URĂȚĂ FACE RAVAGII PE TOATE
CONTINENTELE**

ISLANDA – ORA 14.00 GMT

S-au primit rapoarte cu privire la un iminent potop în regiunea sudică de coastă. Gheața se topește continuu de câteva săptămâni și s-au format adevărate rezervoare de apă ale căror niveluri sunt îngrijorătoare. Informațiile preliminare arată și că temperaturile apei mării au crescut cu cinci grade în ultimele trei săptămâni și continuă să crească. Există temeri cum

că apa de mare caldă va eroda rapid pereții ghețarilor, care constituie singura protecție împotriva apei provenite din gheața topită. Rapoarte similare, referitoare la o creștere bruscă a temperaturii apelor oceanelor, sunt primite de pe întregul mapamond, singura explicație furnizată de oamenii de știință fiind încălzirea globală.

[faceți click pentru mai multe informații privind aceste puncte fierbinți legate de mediu]

Madras, India – Taifunurile continuă. 1 500 de morți.

Tokio, Japonia – S-au emis avertizări multiple de tsunami.

California, Statele Unite – 200 de morți într-un cutremur de proporții.

Londra, Marea Britanie – S-au detectat vibrații premergătoare unui cutremur.

Vestul Mijlociu, Statele Unite – Furtunile și vremea urâtă îngheață culturile de cartofi.

Transferul de date, întrerupt!<<<

Eroare de comunicare 343571<<<

RECOMANDARE PENTRU UTILIZATORI. Dacă apare mesajul de eroare 343571 – NU VĂ AJUSTAȚI SISTEMUL. Înseamnă că a apărut o eroare în sistemul de comunicații. Un satelit nu mai răspunde la mesaje și este posibil să nu mai transmită informații. Acest fenomen este determinat de obicei de activitatea de erupție solară și nu e nimic alarmant. Serviciul normal va fi reluat în scurt timp. Ne cerem scuze pentru orice neplăceri cauzate...

LAT. 67" 20S, LONG. 180" 16V

**MAREA ROSS, DINCOLO DE PLATOUL
DE GHEAȚĂ ROSS
NOUA ZEELANDĂ, COLONIA ROSS**

Lui Ralph Matheson îi era rău. Atât de rău, încât tocmai își vărsase micul dejun, care era acum doar o dungă galbenă strălucitoare și înghețată de pe blana unui tigru, pe carena vopsită cu oxid de fier a lui *Red Osprey*¹.

Tremura tot. Întotdeauna pătea astfel când se simțea rău. Se șterse repede la gură cu mâneca, înainte de a apuca strâns balustrada pentru a voma din nou. Bucăți înghețate izbiră valul de dedesubt, dar sunetul fu acoperit de urletul furtunii.

– Hei, idiotule! comentă o voce arțăgoasă. Se dă o amendă de 10 000 de dolari pentru poluare dacă vomîți în ocean.

Jack Bulger era un ticălos bătrân și aspru. Cincizeci de ani și o constituție solidă. Vocea îi suna de parcă îl pândeau un cancer de gât, iar părul cărunț și-l purta întotdeauna într-o tunsoare de marinar. Un contrast puternic cu smocul castaniu și cărlionțat al lui Matheson, pe care acesta și-l ținea bine strâns sub glugă. Matheson era sigur că Bulger își rădea părul de pe țeastă doar dintr-o atitudine de macho. Nu că lui Matheson i-ar fi păsat. Nu voia decât să-i fie cald. De aceea își lăsase și barbă.

La dracu' cu Bulger. Oricum Matheson nu voia să fie acolo, verificând principalele conexiuni ale macaralelor. Evitase asta toată dimineața. Se ascunsese în cambuză jumătate de oră, citind

¹ Egreta roșie (în lb. engleză în original, n.tr.)

un print cu rapoartele de știri Reuters de pe web și delectându-se cu o cafea și gogoși.

Din câte își dădea el seama, senzorii atașați bazei turnului de foraj, uriaș și uzat, funcționau corect. Pierderea intermitentă a semnalului avea drept cauză o conexiune defectă pe care o reparase în câteva secunde. Nici vorbă ca echipamentul lui să pună în pericol procesul de foraj. Pe de altă parte însă, asupra vremii nu avea niciun control.

Aruncă o privire conductei uriașe din oțel, groasă de aproape trei metri, care se înălța și cobora, prinsă în cușca turlei sondei. O idee proastă. Strânse din nou balustrada și se prinse de stomac.

Bulger își trecu mâna peste spinarea colegului lui de muncă. Pentru cei din afară părea un gest jucăuș, dar Matheson știa mai bine. Bulger încerca să-l facă să-și verse mațele din nou.

Matheson urmări fumul țigării lui Bulger, care, amestecându-se cu respirația, plutea către el. Se cutremură. Încercând să vorbească lent și să-și păstreze calmul împreună cu ce-i rămăsese din micul dejun, spuse:

– S-au adunat *șapte* „joase”¹ – toate pe o rază de cincizeci de mile. Asta *nu* e o vreme arctică tipică. Mi s-a spus să mă aștept la patru, poate chiar la cinci joase – condiții de vreme feroce, după standardele oricui. Dar șapte, de asta nu s-a mai auzit! Și nu mă bucură în mod deosebit ideea de a face parte din istoria meteorologiei!

Bulger trase din țigară.

– Înviorător, nu?

– Înviorător nu e chiar cuvântul pe care l-aș folosi! rosti Matheson cu o notă stridentă. Iadul pe pământ, poate. Sau ultimul Cânt din *Infernul* lui Dante, dacă știi ce e aia! Dacă ai citit și altceva decât *Penthouse*²!

Fronturile meteo se deplasau rapid și letal. Apărând de nicăieri. Matheson era cât se poate de conștient de faptul că

¹ Frecvențe joase (n.tr.)

² Revistă pentru bărbați, publicată în Statele Unite (n.tr.)

exista o bună șansă să-l omoare. Și nu ajuta nici faptul că stătea să asculte vorbăria științifică de la Stația McMurdo. Iar savanții n-aveau nicio explicație pentru o vreme atât de rea.

Vremea antarctică. Singura certitudine era că urma să fie năprasnică. La aproximativ 60 de grade latitudine sudică, vânturile se năpusteau pe continent dinspre toate oceanele, iar între ele și pământ nu era nimic care să le oprească. Nicio insulă. Niciun munte. Dacă vreo navă își fixa cursul cu exactitate pe latitudinea de 58°S, putea să facă și ocolul Pământului fără să dea vreodată de uscat. Antarctica era cel mai neprimitor loc de pe planetă și Matheson era sigur de un lucru: voia să se întoarcă acasă.

– În fond, ce vrei? îl întreabă el tremurând pe Bulger și ștergându-se din nou la gură.

Bulger nici nu se sinchisi să-i răspundă. Se mulțumi să-și încrucișeze brațele pe piept atunci când un val de apă se prăbuși peste provă și împrășcă echipajul. Remarcă satisfăcut că-l luase pe nepregătite pe Matheson.

Matheson își șterse fața.

Amândoi erau ingineri. Matheson era, de obicei, om de birou – proiecta organizarea stațiilor și nu se apropia de teren. Bulger era exact opusul. Un tip implicat, care își petrecea mai tot timpul cu mâinile până la coate în unsoare, rezolvând problemele cu bun simț, cu viclenie și cu o cheie de piulițe. Firește că amândoi își cunoșteau meseria. Presiuni pe milimetru pătrat, pe centimetru pătrat. Cum să determine o fisură sub tensiune și cum să o evite. Amândoi cunoșteau manualele și multe altele pe deasupra. Dar Bulger îi cunoștea pe muncitorii din construcții și pe huligani. Știa cum le funcționează mintea și cum le plăcea să lucreze. În ceea ce-l privea, Matheson habar n-avea de toate astea. Și o știa și el.

Bulger urcă pe puntea superioară anunțând:

– E o problemă cu nodul tău.

Lui Matheson îi căzu fața.

– Ce fel de problemă?

Nava de sondaj se clătină, luând în piept încă un val. Erau din ce în ce mai mari, se gândi Matheson. Cel de acum trebuie că avea cel puțin 10 metri. Simți cum îi tremură genunchii privind cum se repede să-l întâmpine oceanul de turcoaz, pentru ca apoi să se retragă imediat. O explozie asurzitoare de apă albastră și rece și de gheață se prăbuși peste prova și mătură puntea ca o maree. Cât îi luă ca să-și întoarcă fața pentru a privi efectul, uriașa turlă galbenă și imensul turn de foraj suferiseră deja impactul și vânturile de 50 de noduri biciuiau apa înapoi în ocean, cu o furie dezlănțuită. Înainte de a ști ce l-a lovit, Matheson fu trântit în fund și împins în spate.

Se opri brusc, iar frânghia de siguranță din nailon scârțâi de cât de întinsă era. Nu prea avea ce să facă în afară de a sta liniștit până când apa amarui-sărată avea să se scurgă de pe el. Când în sfârșit reuși să tragă o gură de aer, se înecă și se cutremură de răceala apei, în pofida protecției costumului de salvare din cauciuc portocaliu Day-Glo și a straturilor de lenjerie cu protecție termică.

Slavă Domnului că-și amintise să se asigure. Nu era obișnuit cu rutina aceasta. La urma urmelor, nu erau atât de multe șanse să fii măturat peste bord pe drumul către locul tău de muncă din San Francisco. Asta se întâmpla cu tramvaiele.

Clătinându-se pe picioare, Matheson încercă să-și pună la loc cagula rece și umedă, dar – cum aceasta mirosea a bilă – o îndepărtă cu totul, în pofida faptului că erau minus 80°C, cu un factor de răcire adus de vânt. Drept rezultat, simți imediat cum îi îngheață până și firele de păr din nas. Iar respirația pe gură îl făcea să tușească. Nici dacă ar fi respirat pe nas nu-i era mai bine, dar era vital. Trebuia să încălzească puțin aerul, indiferent ce părere aveau sinusurile lui. Mai muriseră și alții din cauza șocului produs de inspirarea aerului prea rece.

Trebuia să scape de frig. Simțea cum îi îngheață apa de mare pe față. Ce fel de bun venit ar căpăta dacă s-ar întoarce acasă la Wendy și ar cere-o de soție cu pielea atârânădu-i pe față?

Bulger îl privea de pe puntea superioară.

– Ce fel de problemă? vru Matheson să știe, cât se poate de conștient că vocea îi era dogită și slabă. Ce nu-i în regulă cu nodul?

– Verifică singur, sări Bulger. N-ai putea să proiectezi nici măcar un automat pentru o parcare.

Matheson ar fi vrut să strige după el, dar Bulger dispăruse deja. Ralph era în Antarctica numai pentru că Bulger insistase să vină acolo și să testeze pe teren dispozitivele. Omul avea să-i agraveze ulcerul dacă avea să continue să-l muncească în felul acesta.

Încercă să apuce scara, apoi schimbă direcția. Întoarse din nou capul spre scara laterală și se aplecă peste ea. Simțea răceala înghețată a metalului umed prin mănușile termice. Apa de mare începea deja să-i înghețe în jurul mâinii și avea probleme încercând să-și desprindă degetele. Stomacul i se strânse iar, dar nu mai avea ce arunca.

Muncitorii îl urmăreau. Și asta era partea cea mai stânjenitoare. Matheson încercă să se adune; avea și el mândria lui. Și-ar fi dorit să-i poată privi în ochi și să-și facă o ieșire grațioasă, dar, desigur, știa că în momentul în care avea să-și ia ochii de pe linia orizontului, va vomita din nou. Așa că se mulțumi să se agațe de orice găsea suficient de solid și să-și facă drum centimetru cu centimetru spre scară.

Își prinse cablul de siguranță de o treaptă și tocmai se pregătea să adune suficient curaj ca să urce, când o mână delicată și fără mănușă îi împinse în palmă o sticlă plată, argintie. Privi surprins în jur și descoperi ochii albaștri și reci ai Ilanei Petrova, care făcea parte dintre muncitorii ruși. Nu-i putea vedea părul galben ca paiul. Ca și el, își ținea părul ascuns în căldura glugii costumului de supraviețuire. Pe punte, le purtau cu toții. Îi vedea însă zâmbetul subțire. Buzele roz, delicate.

– Mulțumesc, îi spuse el cu sfială. Ce e?

– E bun, spuse ea, cu accentul ei puternic moscovit. Rom. Și mănâncă pâine uscată. Când vei vomita din nou, vei avea nevoie de ceva să... să...

– Vomit, zâmbi Matheson stânjenit.

– Mda, încuviință Ilana, indicând încurajator spre sticlă.

Matheson luă o înghițitură, apoi șterse gâtul sticlei și i-o întinse înapoi.

– Mulțumesc, spuse el.

Ea ascunse sticla, își puse mânușa înapoi și dădu din cap, în felul acela ciudat, tipic rusesc. Se uitară unul la celălalt și, doar pentru o clipă, Matheson reuși să nu se mai simtă atât de rău. Dar nu dură prea mult.

– Care-i problema cu nodul? întrebă el prudent.

Ilana se încruntă.

– Niciuna, spuse ea.

– Niciuna? întrebă Matheson mirat.

O urmări cum se îndepărtează, cu legănatul familiar al șoldurilor, deplasându-se cu grijă pe plăcile din metal ruginit ale punții. O privi urcându-se pe macara, primind o palmă peste fund și pocnindu-l în față pe tip, tocmai când un alt val lovea prova. Picături de cristal îi zgâriară pielea. Stomacul i se contorsionă din nou, dar reuși să urce, adăpostindu-se de frigul năprasnic. Gândurile i se învârteau în minte ca o tornadă. De ce nu funcționau pastilele contra răului de mare? Ce sens avea să porți un costum de supraviețuire într-un loc în care șansele de supraviețuire erau minime?

Și ce joc juca Bulger?

Camera de control era întunecată, scăldată într-o lumină roșie profundă. Linii întregi de monitoare clipeau continuu, înșirând mormane de date în fața inginerilor aplecați pe tastaturi. Camera duhnea a fum de țigară și, uneori, simțea mirosul țigării lui Bulger. Acesta pândea undeva în întuneric. Murmurul era însoțit de forfotă, iar informația trecea dintr-o mână în alta, urmărind progresul forezei. Aruncă o privire spre un banc de monitoare care arăta platforma de afară și urmări un moment țeava care părea să se zbată în turn ca un piston, în sus și în jos, odată cu clătinatul navei pe valuri. Era impresionant.

Existaseră, bineînțeles, câteva încercări în Alaska, dar aceasta era prima sondare exploratorie dintr-o regiune polară. Problema era că se aflau în Antarctica. Unde sondajul era ilegal.

Dar, la urma urmei, ilegalitatea nu era un concept străin marilor companii petroliere. Matheson n-avea să uite nicio dată zilele sale din colegiu, când o navă numită *Exxon Valdez* turnase zece milioane de galoane de petrol direct în ecosistem. Poate că fusese un accident, însă palida tentativă a lui *Exxon* de a scăpa de curățarea propriei mizerii cu siguranță nu fusese.

Însă în Antarctica nu exista o Administrație Națională Oceanică și Atmosferică, pentru a trage la răspundere Rola Corp. dacă ceva nu mergea cum trebuia. Compania putea să facă efectiv orice dorea. Da, era necesar un permis pentru a fi acolo, dar, neoficial, dacă *Red Osprey* dădea de petrol între timp, compania era sigură că toate aveau să se rezolve. Asta era problema – Rola Corp. avea planuri legate de petrolul antarctic, cu sau fără Ralph Matheson. Așa că își dăduse seama că, dacă n-ar fi fost el, cu siguranță putea fi altcineva care să aibă grijă ca acolo să nu se întâmple niciun incident de tipul celui de pe *Exxon Valdez*.

Necazul era că îi trăseseră preșul de sub picioare. Nu se așteptaseră să trebuiască să stea acolo încă șase luni. Nu erau pregătiți pentru asta.

– Ce se petrece? Bulger a spus ceva despre o problemă cu un nod.

Matheson trase fermoarul hanoracului căptușit care făcea parte din costumul lui și o porni în linie dreaptă spre Charlie Harper, un specialist IT afroamerican din Wisconsin. Erau prieteni și mai lucraseră împreună în Arabia Saudită, în urmă cu câțiva ani. Era cam singura persoană de pe navă în care Matheson avea încredere. Își simțea dinții clănțănind când se așează într-un scaun confortabil.

Charlie îi răspunse aproape letargic:

– Nu mare lucru. Aceleași probleme.

Ceea ce însemna, în limbajul lui Charlie: beleaua e maximă.

Charlie era concentrat asupra monitoarelor lui, apăsând mouse-ul cu rapiditate. Când întâlnește privirea lui Matheson, în ochi i se citea îngrijorarea.

– Avem o navă de război. Una chinezească.

Charlie consulta online Global Positioning System¹ – sau GPS-ul –, fiind ocupat să monitorizeze traficul aerian și maritim. GPS-ul urmărea poziția fiecărui vehicul legat la rețeaua sa de sateliți. Vehiculele respective aveau posibilitatea de a accesa tot felul de date de navigație, putând inclusiv să indice toate celelalte vehicule conectate, de oriunde de pe Pământ, la orice moment. Fusese elaborat de armata Statelor Unite cândva în ultimul secol. Acum făcea parte din viața de zi cu zi a civililor.

În mod clar, o navă de război chinezească era o veste foarte proastă. Existau toate șansele să fie obligați să abandoneze conductele și să fugă cât mai repede. *Red Osprey* avea un avantaj clar față de nava de război, constând în aceea că, mulțumită unui tânăr și strălucit programator, nu apărea pe niciun sistem GPS. De la distanță, *Red Osprey* era – din toate punctele de vedere – cu totul invizibilă. Dar dacă ar fi fost observați, cu siguranță aveau să fie și abordați.

Matheson văzuse știrile. Știa ce se petrecea și nu era de bine. *Red Osprey* naviga sub pavilion american. Pentru chinezi era precum o pânză roșie pentru un taur.

– De aceea a venit să mă vadă Bulger? izbucni Matheson agitat.

N-avea nevoie de așa ceva acum.

– Mda... Credea că e posibil ca ei să audă ce facem în apă.

– Și pot? Charlie, trebuie să știi. Fundul meu e la bătaie aici!

– Nu, omule! Sub nicio formă nu ne pot auzi. Ai făcut o treabă bună.

– Am făcut treabă bună? Bună? Am făcut un miracol, Charlie. Aproape ca acela cu pâinea și cu peștii²... Să finalizez

¹ Sistemul de Poziționare Globală (n.tr.)

² Aluzie la înmulțirea pâinii și a peștilor de către Iisus Hristos (n.tr.)

proiectul ăsta cu șase luni mai devreme a fost un adevărat miracol. De unde *știi* că nu ne pot auzi?

Sudoarea începu să curgă pe fața lui Matheson.

– Știu că nu ne pot auzi pentru că *i-am* ascultat pe frecvența radio timp de jumătate de oră. Omule, sunt prea ocupați să serbeze ca să mai spioneze ce facem. Au stat degeaba toată dimineața, urmărindu-i pe oamenii noștri de la McMurdo pregătind o nouă pistă de aterizare. Sunt prea distrași. Drace, aud pe cineva de acolo cântând Abba – în chineză.

Surprins, Matheson se încruntă.

– Ce pot să spun, ridică din umeri Charlie, nodul are urechi bune.

– Ce cântec?

– *Supertrooper*.

Dacă *Red Osprey* ar fi fost descoperită, toată situația ar fi luat foc. Avuseseră deja o întâlnire de gradul trei cu un eșalon de luptători chinezi aflați în patrulare. Nu fuseseră descoperiți, însă cu forțele chineze și cu cele americane într-o dispută cu privire la drepturile asupra resurselor minerale, într-o lume în care combustibilii fosili pe terminate ridicau prețurile până în cer, forajul clandestin al lui *Red Osprey* aflat în căutare de petrol putea declanșa un război.

Bulger îl bătea la cap de săptămâni întregi cu vibrația de fricțiune. Asta îi preocupase cel mai mult. Nu conta dacă sistemul funcționa sau nu. Tot ce conta era ca drăcovenia să nu facă zgomot.

„Drăcovenia“ era inima proiectului lui Matheson, un dispozitiv numit „nodul de adâncime“. Fusesse transportat în Marea Ross sub acoperirea întunericului cu o iarnă în urmă și scufundat direct sub ei. Apoi, prin control de la distanță, acesta săpase pe fundul mării. Era principalul dispozitiv pentru acoperirea puțului și încălzirea rețelei de conducte îngropate. Nodul era cel care făcea posibilă explorarea petrolului polar, iar compania intenționa să monteze noduri pretutindeni pe coasta antarctică. Să foreze, să dea de petrol, să etanșeze, urmând apoi să se

întoarcă la un nod numai atunci când ar fi dorit să umple un tanc petrolier. Rafinarea se realiza la bordul navei. Nodul urma să se ocupe de toate celelalte. Unitatea sa electrică funcționa pe bază de hidrogen și oxigen – în esență, apă – și era proiectată să reziste douăzeci de ani. Însă prototipul nu se afla în pământ decât de nouă luni. Se presupunea că e silențios. Dar dacă *eșuase*?

Electricitatea pe bază de apă era o tehnologie nouă, pentru care Rola Corp. obținuse patentul cu cincisprezece ani în urmă și pe care o păstrase la rece. Până acum, generatoarele concurente acționate de apă care apăruseră pe piață erau atât de costisitoare, încât numai națiunile apusene și le puteau permite. Ceea ce era bine, pentru că asta însemna că aveau să treacă decenii până când Lumea a Treia avea să poată să strângă suficienți bani ca să cumpere tehnologia. Până atunci, aveau nevoie de petrol. Problema era că noua tehnologie nu fusese testată în masă. Dar dacă apăruse o problemă cu secțiunea de alimentare pe bază de apă a nodului, ceva dincolo de capacitățile de previziune ale lui Matheson, iar chinezii depistaseră problema? Erau lipsiți de orice putere.

Charlie îi întinse lui Matheson o cană de cafea, neluându-și ochii de la monitoare. Absorbit, de parcă ar fi jucat un joc.

– Ce-i asta? întrebă Matheson arătând spre o serie de luminițe.

– Cea roșie e submarinul chinezesc. Cealaltă este un portavion american. Și acolo... o vezi pe cea albastră? E un avion aflat pe drum dinspre Chile spre Pirrit Hills, în sectorul chilian. Și pot să-ți spun de pe acum că sunt pe cale s-o încurce zdravăn.

– Ce se întâmplă?

– E un avion micuț, explică Charlie. Furtuna prin care ne deplasăm și noi le-a cam stricat ziua. Au trecut de punctul de unde se puteau întoarce. Trebuie să găsească un loc în care să aterizeze și să alimenteze dacă vor să se întoarcă. Și, între noi fie vorba, nu cred că vor ajunge la pompa de alimentare.

– Noi ce putem face? Charlie, nu-i putem lăsa să se prăbușească! Dacă am fi fost noi acolo?

– Nu putem să luăm legătura cu ei prin radio, Ralph. Nici n-ar trebui să fim aici.

– Știu, dar... uite, vezi? Cele mai apropiate stații de cercetare de Pirrit Hills sunt ambele americane. Siple și Sky-Hi – știi tu, Eights Station. Amândouă au personal uman. Charlie, trebuie să trimiți un mesaj de urgență – măcar pe internet. Doar să te asiguri că e anonim.

– Dacă trimit *orice* soi de mesaj, vor ști că e cineva pe aici, spuse defensiv Charlie.

– Trebuie să faci ceva, susținu Matheson, evident tulburat.

– Îmi pare rău, dar sunt pe cont propriu.

Matheson urmări monitorul, pe care vedea avionul îndreptându-se spre veșnicie.

– Aia ce e?

Arătă cu mâna spre un punct luminos roșu, aflat la aproape douăzeci de kilometri de prova lor, și sorbi din cafea. Era amară. Cea mai proastă cafea pe care o gustase vreodată.

– E portavionul despre care îți spuneam. Face manevre sau ceva de genul. Sunt prea ocupați să se pândească unii pe alții ca să ne mai acorde vreo atenție. Dar, la dracu', cui îi pasă? Frankie a făcut o simulare pe un depozit. Putem să ajungem acolo înainte să se apropie suficient de mult încât să ne adulmece.

Matheson încuviință și sorbi din nou din cafea. Pe monitorul lui, o imagine grafică separată arăta progresul forezei. Un șir de conducte din aliaj de oțel se întindeau de la *Red Osprey* la nod. Acesta avea o conductă separată, care cobora pe verticală încă cinci sute de metri. Conducta își schimba apoi spectaculos direcția și se învârtea în jurul dificilului strat de rocă, apropiindu-se de amplasamentul estimat al câmpului de petrol într-un unghi ușor descendent.

Forajul direcționat fusese introdus de Compania Națională Petrolieră Norvegiană la începutul anilor 1990, când un puț fusese săpat pe o distanță orizontală de aproape 7 300 de metri, pornind de la un punct aflat la 2 700 de metri sub Marea Nordului. Și se bucurase de atât de mult succes, încât toată lumea

dăduse năvală pentru a folosi respectiva tehnologie, întrucât permitea un volum mai mare de drenaj al țițeiului decât mijloacele convenționale.

– Thorne era pe satelit din nou, lăsă Charlie să-i scape ca din întâmplare.

Ceea ce îl făcu pe Matheson să se înece cu cafeaua.

– Ce voia?

– Rezultatele testului. Las-o-ncolo, Ralph, voia să știe cum rezistă bebelușul tău. Mulțumește-i lui Dumnezeu că nu e în vreun avion, survolând zona.

Matheson sorbi cu nesaț din cafea. Încercă să nu-i simtă gustul, ci doar să se bucure de faptul că era caldă. Însă mâinile îi tremurau și, de data aceasta, nu avea nimic de-a face cu răul de mare.

Rip Thorne, președintele Rola Corp. Exploration... Ticălo-sul. Era suficient să-i audă numele și pe Matheson îl străbăteau fiorii. Thorne era cel care-i provocase ulcerul. Rip Thorne și Bulger. De fapt, ei erau cei responsabili fiindcă se ajunsese acolo. Șase luni. Cum dracu' se aștepta Thorne să termine proiectul cu șase luni mai devreme și să și funcționeze? Și care era treaba cu acest Bulger? Micuțul rottweiler al lui Thorne. Respinsese deja primul loc pentru forajul de testare, spunând că vrea să foreze în altă parte. Într-un loc ales chiar de el.

Matheson verifică datele.

– Charlie, spune-mi te rog că nu i-ai dat un răspuns.

Charlie se uită chiorâș la prietenul său.

– Fără să discut cu tine înainte? Mă iei în răs? Bineînțeles că nu! I-am spus că va trebui să aștepte raportul tău blestemat!

Matheson încuviință. Încercă să scape de proasta dispoziție. Începu să verifice datele.

– Trepanul cu telecomandă funcționează bine, relatează el cu precauție. Senzorul de geodirecție... Hmm... Interesantă compoziție de rocă... cristalină? Ah... MWD, MWD, unde ești? Aha, uite-o.

Apăsă iconița Measurement-While-Drilling și analiză cuplul de torsiune și forța de propulsie de pe trepan. Era mare. În limite de operare, dar mare.

Mai devreme în aceeași zi, atinseseră un strat de rocă dur, pe care încercau să-l străpungă ca să se poată da ordinul de viteză maximă. Avea să uzeze trepanul cu o viteză de două ori mai mare, dar pentru că trepanul funcționa de o zi întreagă și nu era ceva neobișnuit să fie schimbat câte unul la fiecare douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore, l-ar fi putut lăsa foarte bine să se distrugă de la sine.

Totuși, geologia era o afacere ciudată. Nimeni nu era foarte sigur în legătură cu tipul de rocă pe care îl întâlнисeră. Așa că, în ultimele șase ore, nu avansaseră decât atât cât să atașeze o secțiune de încă aproape trei metri la conducta de foraj. Deci, pentru situația în care freza ar fi pătruns într-o cavernă subterană sau în pulberi sedimentabile, moi, cum ar fi nisipul, conductei i se atașase, la capătul său, un ham cu bridă, cu rolul de a opri trepanul să parcurgă întreaga lungime a conductei, dacă avea loc o propulsare bruscă în față. Dacă s-ar fi întâmplat asta, toată treaba ar fi fost distrusă și nimeni nu-și dorea asta, întrucât recuperarea a kilometri întregi de conductă din bazinul oceanului nu era o opțiune. Ar fi fost forțați să o ia de la capăt.

Aruncând o privire către cel de-al doilea monitor, Matheson ezită văzând cele trei iconițe de date. Una însemna un depozit de date îndepărtat, via satelit, către stația sa de lucru de acasă. Cea de a doua însemna o descărcare digitală imediată în nucleul sistemului navei. Iar a treia – era galbenă. *Galbenă?* Ce însemna asta?

– E nava mea! Ce credeai că faci?

Se întoarse de la monitor când ușa se izbi în lături și căpitanul navei *Red Osprey* năvăli înăuntru. Jaffna era un om mărunțel, cu trăsături de indian și un temperament apusean. Aprinse toate luminile și, preț de o clipă, mijiră ochii cu toții. Se azvârliră imediat diverse invective, dar lui nu părea să-i pese. Se fixă pe Bulger.

Bulger era în picioare.

– Bulger, ești un idiot! Am dat ordine precise și tu le-ai încălcat. Mai încearcă tu asta o dată și rămâi fără cap!

– Ești nebun, Jaffna? Asta să fie?

Bulger îl întâmpină la jumătatea scenei. Toți ceilalți erau mai prudenți și se țineau la distanță de cei doi protagoniști.

– Ce idiot lansează semnalul acesta? Până și un ochelarist ar putea să-l vadă, la naiba!

Matheson se aplecă repede în față și murmură:

– Ce semnal?

– Jaffna a aprins luminile, explică repede și cu voce joasă Charlie. I-a anunțat pe cei aflați în trecere prin zonă că avem lucrări subacvatice. Bulger i-a spus unui marinar de pe punte să le închidă.

Matheson clătină surprins din cap.

– Ei bine, conform legilor internaționale, așa și trebuia să facă.

Se strâmbă și se lăsă pe spate. Îi urmări pe cei doi în plină ceartă și chiar se distrahă copios până când își dădu seama brusc.

Galbenul însemna rezistență în bloc. Forțe de recul și presiune interioară la pompare.

Matheson se învârti rapid în loc.

– Rahat!

Înșfăcă mouse-ul și dădu click pe iconița galbenă, accesaând datele.

– Rahat! Rahat! Rahat!

Se învârti la loc. Reculul era masiv. Până la urmă, nu dădu-seară de petrol.

– Cine se ocupă de rezistența la înaintare?

Cât timp Bulger și Jaffna se ocupau de problemă, Jaffna strigând ceva despre lipsa lui de dorință de a-și pierde licența și despre planurile de a lua în comandă altă navă, Matheson se ridică în picioare. Să-i ia naiba. Să-i ia naiba pe toți din marina chinezească. Asta era o treabă mult mai gravă. Erau cu toții în rahat și niciunul dintre ei nu știa încă.

Scană rapid încăperea. Arată cu degetul spre Frankie, un tinerel gras și nervos.

– Tu! mârâi el. Tu monitorizai rezistența la înaintare. De ce n-ai observat la timp?

– Am fost... am fost la baie, se bâlbâi Frankie.

Matheson îl mătură din calea lui și se aruncă spre monitorul tânărului.

– Trepanul a pătruns prin strat. Pompează apă de mare sub presiune!

Asta nu se mai întâmplase până atunci. Se învârti cu scaunul și urlă la toți cei aflați în încăpere.

– Abandonați conducta acum! Avem Cod Zero!

Toată lumea știa ce însemna acest lucru. Se lăsă o tăcere îngrozită. Codul Zero era o situație teoretică pe care o simulaseră pe calculator în Statele Unite. Pătrunseseră într-o dolină¹ subacvatică. La temperatura aceea, apa ar fi trebuit să fie gheață, însă presiunile exercitate de greutatea platformelor glaciare de deasupra făceau ca apa să fie sub o presiune imensă și astfel rămăsese lichidă. Oferindu-i o cale de evadare, bineînțeles că avea să o urmeze pe cea de minimă rezistență. Efectele de recul ar fi încovoiat conducta. Și, pe frigul acela, conducta ar fi trebuit să sară din blocaje, însă – fiind realizată dintr-un aliaj de oțel menit să rămână elastic – acest lucru era imposibil. Pentru ca nodul să funcționeze, conducta era asamblată dintr-o conductă într-o conductă. Conducta miezului central era cea care o lua razna, iar conducta-miez era conectată direct la *Red Osprey*.

Reculul avea să împingă cu viteză conducta printre valuri. La un moment dat, avea să ajungă la navă. Pe o vreme calmă, ar fi putut părăsi punțile până când se termina distracția. Dar furtuna aceea îi putea scufunda.

Toată lumea se azvârli asupra comenzilor de control. Bulger apăsă butonul de alarmă și deschise interfonul în aceeași clipă. Claxoanele începură să sune. Luminile de pericol se aprinseră.

– Este o urgență! Toată lumea sub punte, acum! Părășiți puntea! Lăsați baltă totul! Acesta nu e un exercițiu! Plecați! Plecați! *Plecați!*

¹ Formă de relief exocarstic elementar, cu aspect de depresiune în formă de pânză (n.tr.)

Nimeni nu se opri ca să pună întrebări. Dar era deja prea târziu. Prima cuplă lovi *Red Osprey* pe când se chinuia deja într-un val înghețat de nouă metri. Mategoții se strecurară cu toții în aceeași direcție, începând să elibereze liniile de siguranță și transferându-le peste balustradele punții principale. Însă conducta se zbătea cu o așa violență, încât îndreptă bava pe creasta valului, iar când *Red Osprey* se aplecă în coborâre, trei mategoți fură azvârliți în ocean. Într-un minut, muriră.

Matheson urmărea monitoarele în loc să se concentreze asupra citirii datelor. O urmări pe Ilana coborând de pe macara, apoi văzu cum o clamă de la bigă se desprinde și-i străpunge abdomenul ca un glonț. Aceasta îi spulberă spinarea și îi luă cu ea măruntaiele. Sângele înflori roșu pe cer ca un fulger și dispăru în prăbușirea altui val. Trupul îi rămase atârnat de scară încă o clipă, după care se desprinsese. Nu avusese timp nici măcar să-și schimbe expresia.

Matheson îl auzi pe Charlie ținându-și respirația. Aruncându-i o privire rapidă, îl văzu pe prietenul lui lipit la rândul său de monitor. Avea expresia unui om care tocmai își pierduse iubita. Când se cuplaseră ăștia doi? Nava se avântă în sus și căzu imediat înapoi. S-o ia naiba de viață amoroasă a lui Charlie! Matheson se avântă în cealaltă parte a camerei. Toată lumea intrase în panică. Ridică protecția din plexiglas de pe consola principală și izbi cu pumnul întrerupătorul de anulare de un roșu strident.

Alte sirene se alăturară zgomotului deja infernal. Calculatorul confirmă că nodul se deschisese și că expulzase punctul ombilical al navei. Însă citirile de presiune interioară nu se modificaseră. Ceva era pompat și se avânta spre suprafață prin conductă. Dacă nu aruncau punctul ombilical imediat, riscau ca acesta să se înfigă în patul oceanului și atunci n-ar mai fi reușit niciodată să plece de acolo.

Matheson se învârti pe loc, căutând comenzile de expulzare. Îl descoperi pe căpitanul Jaffna deja în fața sistemului de

intercomunicație, urlând spre cei de pe punte să demareze cu toată viteza înainte. Degetele îi zburau pe tastatură. În câteva secunde, punctul ombilical avea să fie eliminat.

Matheson verifică din nou monitorul, apoi se uită la Jaffna. Văzu cum conducta începe să cadă prin orificiul din punte în apa de dedesubt.

Mateloții supraviețuitori se târau spre adăpost. Unii reușiră, alții nu.

Devenise imposibil să fie aruncat ombilicalul. Alunecând în ocean, acesta prinse din mers cuplele de ambardee. Atârând pasivi de macaraua uriașă, peste nouă sute de metri de conductă inertă scăpaseră de sub control, fiind acum în voia curenților submarini.

Scârțâitul deveni mai puternic. Apoi macaraua se aplecă, se prăbuși și zdrobi câțiva mateloți. Matheson văzu mustața stufoasă a unuia dintre ei. Numele lui era Pete. Trăia încă, dar era prins sub o conductă care era acum îndreptată direct spre punte și spre spațiile de dormit. Direct către ei. Ca un tun.

Matheson se încordă, urmărindu-l pe Pete zbatându-se sub tonele de oțel contorsionat; apoi, inevitabil, duza explodează. Noroiul înghețat țâșni, zdrobind totul în calea sa. Pumni de rocă străpungeau hublourile asemenea gloanțelor. Mirosul de sulf era copleșitor. La fel și frigul...

Jaffna nu se pierdu nicio clipă. Gândind mereu, căuta permanent o soluție. Mai apăsă câteva comenzi și nava țâșni înainte concomitent cu explozia ce invadează imediat orificiul punții. Jaffna declanșase dislocarea de urgență. Conducta dispăruse, iar ei erau liberi. Însă devastarea era imensă.

Red Osprey se aplecă înainte și înapoi de câteva ori, până când ordinele lui Jaffna se făcură auzite și, într-un nor de aburi, nava țâșni înainte cu toată viteza. Dar se poticnea puternic, iar din sala motoarelor ieșea fum.

Bulger închise claxoanele. Toată lumea rămase nemișcată o clipă, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Charlie, cu pielea

întunecată pătată de lacrimi, își frecă obrajii furios și încercă să se concentreze asupra sistemelor GPS.

– Submarinul? întrebă poruncitor Matheson.

Charlie scutură din cap și-i aruncă o privire lui Jaffna.

– Un distrugător se îndreaptă spre noi. Nord-nord-vest. La viteză maximă. Expediez registrul *USS Ingersoll DD-900*... sunt pușcașii marini.

Jaffna încuviință dând din cap. Era timpul să o șteargă de acolo. Deschise ușa și lăsă un șuvoi de noroi și de piatră să se scurgă în încăpere, în timp ce el își croia retragerea către punte. Giganticul orificiu din punte era distrus, iar vântul și gheața se năpusteau pe acolo, târând resturile pe toată suprafața podelei.

Un ghem de stâncă noroioasă alunecă la picioarele lui Matheson.

Acesta se întoarse spre Charlie. Se uitară o clipă unul la altul, după care pași prudent pe puntea superioară, ignorând vijelia care îi împrăștia fața cu gheață. Turnul de foraj era prăbușit pe toată lungimea punții. Trupurile zăceau abandonate pretutindeni. Cutii imense cu echipamente se spărseseră și erau acum împrăștiate de la pupă la prova.

– Ancorează-te, îi ordonă Bulger cu voce joasă, privind cu dezgust spre țigara dintre degete. O aruncă peste bord, după care își prinse propria linie de siguranță de balustrada principală, făcându-și drum în josul scării. Matheson îl auzea spunând continuu:

– Iisuse, ce dezastru! Oh, Iisuse, e îngrozitor!

Încă în stare de șoc, Matheson coborî pe puntea principală pentru a da o mână de ajutor la curățenie. Ar fi preferat să se bage în pat și să privească ziua aceea dintr-o altă perspectivă. Chiar și un asfințit i-ar fi oferit sentimentul de finalitate pe care și-l dorea. Dar se aflau în Antarctica, iar asfințitul urma să vină abia peste șase săptămâni.

Începu să noteze victimele. Erau treisprezece morți în total. Pe când îi bifa pe un clipboard, făcând tot posibilul să nu vomite din nou, un matelot pe nume Pico îl întrerupse. Ținea în mână un obiect mare, care părea greu.

– Ei, cred că asta îți aparține. Ce fel de lucruri aveai pe punte? Obiectul ăsta pare scump, zise el înmânându-i-l.

– Nu-mi amintesc să fi lăsat ceva pe punte, comentă Matheson.

Se încruntă și examinează obiectul, învărtindu-l în mâini. Părea să nu fie singurul. Bulger avea și el o bucată în mână și Frankie înșfăcă și el una. Dacă priveai în jur, puntea era plină de bucăți similare.

– Astea nu-s din echipamentul nostru.

Matheson duse obiectul cu aspect de rocă lângă o băltoacă și începu să spele noroiul. Arăta precum un cristal și prelua lumina atât de eficient, încât părea să scânteieze albastru-deschis. Aproape transparent. Schimbă o privire îngrijorată cu Bulger și, pentru o secundă, uitară de divergențele dintre ei.

– E o bucată de rocă.

– Ce fel de rocă? întrebă Frankie cu o voce prudentă.

Pielea i se descuama. Nu-și folosisese nici el cagula și arăta îngrozitor.

Matheson răsuci piatra în mâini.

– Seamănă cu diamantul.

– Nu arată ca diamantele pe care le-am văzut eu, medită Frankie. Este greu, dar nu suficient de greu. A venit prin conductă?

Charlie se apropie de ei. Schimbă o privire complice.

– Trebuie să fi venit pe acolo, spuse el.

Bulger zâmbi încet, arătându-și dinții ca un rechin. Spuse doar atât:

– Știam eu.

Brusc, Matheson ridică roca în lumină.

– Ei bine, să fiu al dracului!

Se așează astfel încât să poată fi văzut de toată lumea.

– Uitați-vă, spuse el, nevenindu-i să creadă. Este ceva scris pe ea.

Scânteind în lumină, se vedeau niște hieroglife gravate, perfect conturate. Simboluri cu un aspect antic, al căror înțeles

le era necunoscut. Hieroglifele erau atât de clare, încât părea că diamantul încorporase scrisul în structura sa naturală.

Era uluitor.

– Mă întreb ce scrie, zise cineva.

– Pare egipteană.

– Egipteană?

Matheson arată cu mâna spre un aisberg aflat la distanță.

– De acolo? Fii serios, omule!

Frankie începu să culeagă toate fragmentele pe care le găsea.

– Trebuie să strângem cât mai multe din astea, spuse el.

Cineva trebuie să le analizeze. O să fim bogați!

Însă mâna îi fu zdrobită imediat de bocancul masiv și greu al lui Bulger.

– Tâmpenia asta de aici este proprietatea companiei, grăsanule. O aduni pentru companie.

Matheson își plimbă prudent degetele peste gravurile din piatră. Treisprezece oameni tocmai muriseră din cauza acelei pietre. Strânse puternic bucata. Urmău să devină bogați? Cumva, se îndoia de asta. Ridică din nou piatra în lumină și se mai uită o dată cu atenție. Și abia atunci observă pata neagră de la orizont care se apropia de ei cu viteză. O pată neagră formată de norii de furtună pe un cer verde... un cer *verde*?

Claxoanele explodară pe punte din nou înainte să apuce să spună un cuvânt. Când valurile cât munții se prăbușiră peste prova, iar distrugătorul se apropie dinspre nord, Matheson urmări un elicopter Sea-Hawk militar de culoare cenușie coborând din cer, cu motoarele urlând abia auzindu-se în zgomotul furtunii. Se lăsă foarte aproape de puntea centrală, unde *Red Osprey* se balansa cel mai puțin și unde macaraua zăcea făcută fărâme, iar ușile se glisară rapid. Din elicopter fură aruncate câteva frânghii. Iar când o duzină de pușcași marini coborâră pe ele, un megafon fixat exact lângă torpilele de pe aripile scurte ale elicopterului se trezi brusc la viață.

– Suntem trupele de pușcași marini ale Statelor Unite! Rămâneți pe punte exact unde sunteți! Veți fi abordați!

Mitralierele erau ridicate. Măinile ținute sus. Un ofițer cu trese ocupă mijlocul punții. Cu o expresie mânioasă, încremenită pe fața lui tânără, evaluă echipajul cu o privire generală, înainte de a-și fixa privirea asupra lui Matheson și de a se îndrepta spre el.

Ținând încă roca în mână, Ralph Matheson avea întipărit pe față un rânjel de nebun.

Veniseră pușcașii marini.

Fuseseră prinși în cele din urmă. Slavă Domnului, se gândi el.

A OPTA ZI

Este ciudat că, atunci când Dumnezeu s-a hotărât să devină autor, a învățat greaca – și nu a învățat-o mai bine.

FRIEDRICH NIETZSCHE,
filosof, 1844–1900

CENTRUL DE CONFERINȚE FULTON

UNIVERSITATEA MAGNOLIA, MISSISSIPPI DE NORD

16 martie 2012

– La început a fost cuvântul, anunță doctorul Richard Scott, bâjbâind după comutator și apăsându-l de două ori din greșeală.

Proiectorul digital derulă în viteză o secvență de imagini, atât de rapid încât era imposibil să vezi vreun detaliu. Scott își înăbuși un geamăt și încercă în zadar să pornească diapozitivele de la capăt, dar nu reuși să găsească numărul pe care să-l introducă. Privi publicul. Umerii îi căzură.

– Și acel cuvânt nu poate fi reprodus în public, spuse el.

Publicul răspunse cu o notă de amuzament mai puternică decât era de așteptat, dar cumva Scott nu avea încredere în motivele lor. În cea mai mare parte erau academicieni, iar pe ici-colo câte un student. Veniseră să-l asculte pe cel al cărui mic tur provocase o oarecare agitație în anumite cercuri. Chiar și președintele, un baptist cucernic și remarcabil, simțise nevoia să vină și să-i pună în discuție opera. Un profesor anonim de la U-Dub. Era ridicol. Unde era libertatea religioasă în țara asta? Oare să fi fost de la bun început doar un mit?

Scott aruncă o privire exasperată spre echipament și-și surprinse propria reflexie. Părul tuns ordonat. Maxilarul puternic. Se jucă iar la comutatoare, dar tot fără folos. Pierdut, aruncă o privire asistentei de cercetare pe care i-o desemnaseră exact pentru acest tip de urgență.

– Ăăă, ai putea... ăăă? Alo?

Un tip de la *Federal Express* tocmai o ruga să-i semneze pentru un colet. Scott era uluit.

– Aăă, scuzați-mă, domnule. Încerc să țin o conferință aici.

– Când promitem zece și treizeci, domnule, chiar vorbim serios.

Scott nu se putu abține. Zâmbi și apoi pufni într-un râs urmat de un schelălăit venit dinspre sistemul de amplificare. Publicul râse și el.

– Aplauze pentru prietenii noștri de la *FedEx*, chicoti Scott.

Curierul își dădu jos șapca și făcu o plecăciune în drumul său către ieșire, spre deliciul publicului. Între timp, asistenta lui Scott lăsase baltă coletul și se repezise pe scenă.

Scott puse mâna pe microfon.

– Mulțumesc.

November Dryden era o fată foarte inteligentă. Foarte atrăgătoare. Dar, mai important, era foarte răbdătoare.

– Dați-i pe spate, spuse ea, întorcându-se la locul ei cu un zâmbet.

Cu conferința din nou pornită, Scott schimbă un zâmbet de înțelegere cu publicul.

– Cred că, în ansamblu, manuscrisele antice sunt mult mai ușor de manevrat, spuse el.

Un alt val de râsete răsună în sală, apoi publicul se liniști și pe ecran apăru primul diapozitiv.

Scott era de profesie antropolog cultural și lingvist. Studiasse structurile sociale, legislația, politica, religia și tehnologia, dar specialitatea lui era limbajul. Era un epigrafist care petrecuse ani întregi descifrând inscripțiile antice. Și totuși, în pofida încrederii pe care o avea în propria operă, își făcuse mai multe griji pentru această conferință decât pentru altele. Putea să fie periculoasă pentru sănătatea lui, pentru că se afla în Bible Belt¹.

¹ The Bible Belt – sintagmă informală pentru o regiune din sud-estul și centrul sudic al Statelor Unite, în care protestantismul evanghelic conservator joacă un rol important în societate și politică, iar participarea

O prelegere despre manuscrisele antice proaspăt descoperite, care puneau sub semnul întrebării însăși Biblia, nu avea să provoace o discuție aprinsă, ci mai curând un dezacord exploziv. Și era și cealaltă problemă...

– Să reluăm, continuă Scott. La început a fost cuvântul. Și acel cuvânt este „necredincios“. Permiteți-mi să încep prelegerea de astăzi prin a fi foarte sincer față de credințele mele. Inspiră profund și zise: Nu cred în Iisus.

Unii dintre membrii publicului afișară o expresie de uluială. Scott își răsfoi hârtiile.

– Evangheliile, explică el, au fost scrise în greacă. Unde noi avem „cuvântul“, grecii au *logos*. Dar *logos* înseamnă mai mult decât „cuvânt“. Înseamnă „gândire, faptă, acțiune“. Înseamnă „cuvântul în acțiune“. Este același și în ebraică, și în arameică. Unii au recunoscut această dilemă și au optat pentru cuvântul „faptă“. La început a fost fapta. Dar nici asta nu transmite întregul înțeles al *logosului*. Creștinii voiau să-i atragă pe evrei la credința lor; la urma urmelor, Iisus a fost evreu. Așadar creștinismul – ca toate marile religii – a împrumutat de la predecesorii săi atât limbajul, cât și imagistica a ceea ce se petrecuse în istorie. Prin urmare, la început a fost *logosul*, pentru că, pentru evrei, asta nu era ceva nou. În *Proverbe*, acesta este motivul înțelepciunii. Pentru a-i ferma pe păgâni, tot ce le trebuia era să se mute în câteva biserici vechi, fără măcar a le redecora. Toate acele mozaicuri vaste ale lui Hristos, Mântuitorul bărbos – toate sunt portrete ale lui Zeus și Jupiter. Acele biserici sunt greco-romane. Deci, creștinismul este cel mai vechi exemplu cunoscut de reciclare religioasă. Totuși, *cât de mult* a împrumutat a constituit întotdeauna o sursă de controverse. Dar astăzi am adus cu mine răspunsul. Și, dacă îmi permiteți, aș vrea să vi-l împărtășesc.

Scott sorbi o gură de apă. Parțial pentru a-și astâmpăra setea, dar în special pentru a-și estima publicul.

la slujbele Bisericii Protestante este, în general, mai ridicată decât media națională (n.tr.)

Textele antice. Puseseră sub semnul întrebării creștinismul decenii la rând. Primul apăruse în 1947. Un păstor, cu numele de Muhammad adh-Dhib – sau Mohamed Lupul –, din tribul Taamireh al beduinilor, trecuse pe lângă așezământul străvechi al Qumranului, de lângă Marea Moartă, și dăduse peste niște pergamente vechi, din niște vechi urcioare aflate într-o peșteră. Cel mai recent, *Genezah¹ din Istanbul*, fusese descoperit într-un cufăr din podul unei moschei. O *genezah* reprezenta o colecție de rugăciuni depozitate, care nu mai erau folosite, de obicei pentru că erau prea uzate. Aceste volume nu văzuseră lumina zilei de peste 1 500 de ani.

În toată această perioadă, Biserica creștină suprimase orice informație care ar fi pus sub semnul întrebării religia sa. Dar, începând cu mijlocul anilor 1980, câțiva disidenți universitari consideraseră că e de datoria lor să releve faptul că Hristos a fost doar un om. Era un punct de vedere pe care Scott nu-l împărtășise la început, însă de atunci lucrurile se schimbaseră.

– Așadar, continuă el, dacă am avut probleme cu un singur cuvânt, gândiți-vă ce probleme întâmpinăm când avem în vedere faptul că Biblia conține sute de mii de cuvinte, toate provenind din limbi în majoritatea lor moarte. Trebuie să recunoaștem că interpretările noastre, din orice punct de vedere, sunt deschise erorilor. Spre exemplu, câți dintre dumneavoastră cunoașteți pe cineva care este fluent în arameică sau care o utilizează în vorbirea curentă?

Lăsa să-i scape un zâmbet. Momentul pentru o anecdotă.

– În regulă, câți dintre dumneavoastră vorbiți germana?

Urmă o conversație șoptită în rândul grupului de academicieni neliniștiți.

– Nu vă faceți griji, n-o să vă chem pe scenă să vă tai în două cu fierăstraul. Dați-mi o cifră rotundă. Unu, doi? Șase?

¹ Corect, Genizah, spațiu de depozitare dintr-o sinagogă sau dintr-un cimitir evreiesc, destinat depozitării provizorii a cărților vechi de limbă ebraică și a documentelor ebraice pe subiecte religioase, anterior înmormântării propriu-zise în cimitir (n.tr.)

Văzu câteva mâini ridicându-se ezitant. Încuviință.

– Șase. Așa. Bine – dintr-un public de poate două sute de persoane. În Europa, circa o sută de milioane de oameni vorbesc germana. Poate mai mulți, nu știu. Ca să vă spun adevărul, nici nu-mi pasă. Ideea este că, dacă vrei să știi cum să vorbești germana, vei ruga un german să te învețe, nu? E normal, ei o folosesc zi de zi.

Sunete de încuviințare.

– Ceea ce e ironic, pentru că oamenii tot greșit vor înțelege. Chiar și când vorbim de simplul mod de exprimare. Precum președintele Kennedy, care s-a dus la Berlin la mijlocul secolului trecut. Și ce a făcut? S-a ridicat și s-a adresat miilor de germani, încercând să le spună că dorea să îmbrățișeze Germania, în ciuda tuturor relelor celui de-al Doilea Război Mondial. Intenționa să le spună că el era unul dintre ei. Voia să le spună că îi înțelegea. Că și el era berlinez, știți dumneavoastră, spre deosebire de un newyorkez sau un londonez. Voia să le spună: „Sunt un berlinez“. Așadar, chiar de la început, a anunțat: *Ich bin ein Berliner!* Făcu o pauză, apoi continuă: Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu știu ce înseamnă, *ich* înseamnă „eu“. *Bin* înseamnă „sunt“. Știți dumneavoastră, *ein*, *zwei*, *drei* – unu, doi, trei. Ei bine, *ein* înseamnă și „un“. Iar *Berliner* înseamnă într-adevăr „provin din Berlin“. Deci, privit la suprafață, Kennedy a spus exact ceea ce voia să spună, nu?

Se auziră murmure, mai cu seamă venind din rândul academicienilor. Știau foarte bine că picaseră în capcană. Și unii dintre ei erau suficient de bătrâni încât să-și amintească de prima întâlnire cu acea capcană. Dar pentru cei creduli din public, Scott continuă, cu fața brusc îmbătrânită și cu o voce joasă:

– Doar că nu ținea cont într-un tot de nuanța gramaticii germane. Punând un *ein* în fața lui *Berliner*, președintele Kennedy transformase cuvântul într-un substantiv, în loc ca acesta să fie adjectiv. Spusese deja „un berlinez“, pentru că utilizase *bin*. Dar utilizând și *ein*, transformase *Berliner* într-un lucru, nu un loc. Și un berlinez e un „lucru“ foarte diferit de capitala

Germaniei. Ceea ce a susținut de fapt președintele Kennedy, când s-a prezentat în fața presei mondiale în ziua aceea, a fost: *Sunt o gogoasă*. Las la latitudinea dumneavoastră să decideți care dintre cele două declarații era mai adecvată.

Diapozitivul de pe ecran prezenta mici fragmente dintr-un papirus.

– Aceste fragmente au fost descoperite în 1920, în Nag Hammadi, Egipt, anunță Scott. Datează din 100-150 era comună – sau EC. Utilizez EC în loc de d.Hr. și ÎEC în loc de î.Hr. Nu cred că datele ar trebui să se bazeze pe nașterea lui Hristos.

Publicului, cu certitudine, nu-i plăcu asta.

– Deci, ce ne spune acest papirus? Pe scurt, faptul că Evanghelia lui Ioan a fost scrisă cu cel puțin cincizeci de ani *după* moartea lui Iisus. Ca atare, nefiind relatarea unui martor, nu poate fi luată ad litteram. Gândiți-vă... toate acestea. Dintr-o bucățică mică de papirus.

Pentru Scott, acesta confirma și faptul că Ioan scria la un moment în care Imperiul Roman se gândea serios să adopte creștinismul pentru a-și păstra puterea ca reprezentant al maselor. Prin urmare, probabil că Evanghelia lui Ioan fusese scrisă de fapt de un roman, pentru că era fundamentală în descrierea rolului lui Iisus și a regulilor care guvernau catolicismul – o instituție orientată spre Roma. Ca religie, lui Scott i se părea că avea prea puțin de-a face cu Dumnezeu și prea mult de-a face cu politica.

– *Pergamentele de la Nag Hammadi* sunt interesante întrucât printre ele s-a găsit o Evanghelie completă a lui Toma, conștând din o sută de ziceri ale lui Iisus – un text gnostic care precedă Evangheliile și pe care totuși Biserica Catolică l-a declarat eretic. Evenimentele istorice sunt *eretice*? Bine, pentru că astăzi din public fac parte și începători, mă veți ierta dacă voi insista pe explicarea terminologiei. „Gnostic” este un cuvânt grecesc, care înseamnă „cunoaștere ascunsă” – de obicei, cunoaștere ascunsă despre divinitate. De unde știm că este vorba despre o

cunoaștere ascunsă? Întrucât limbajul textului a fost în mod evident manipulat. Iar arma sa este imagistica. La urma urmelor, vorbim despre o nouă religie. Pentru a atrage noi adoratori, trebuia să le transmită acestora o stare de bine. Prin urmare, atunci când, de exemplu, Iisus Hristos – Hristos, care e pur și simplu termenul grecesc pentru „Mesia“, Iisus fiind grecescul numelui „Iosua“ –, când *Iosua* umblă prin sălbăticie sau merge pe apă... mai este un singur tip care a făcut chestii de acest fel și era și el profet. Dar nu a fost considerat niciodată supranatural, deși *a fost* interpretat de Charlton Heston. Mă refer, bineînțeles, la Moise. Deci, ce mod mai bun de a-ți spori puterile există decât prin asocierea cu cei mai buni – cu cei care te-au precedat?

Scott mai luă o gură de apă și privi spre public. Câțiva se pregăteau să plece. Nu era surprins. Ce îl surprindea era că nu plecau mai mulți. Așteptă să se închidă ușa ușor în urma celor care decisese să se retragă. Oamenii aveau obiceiul ciudat de a uita – atunci când le convenea – până și faptele cele mai general acceptate. La urma urmelor, nu promisese zeița Isis o viață de apoi mai bună decât cea de aici, și asta cu mii de ani înainte de Hristos?

Scott zâmbi cu căldură. Și acum începea distracția.

– *Pergamentele de la Nag Hammadi* sunt interesante și pentru că sunt copte – scrise în forma ulterioară a limbii egiptene, cea care folosea un alfabet grec. Dar Iosua și contemporanii săi vorbeau arameica, deci era, oare, neobișnuit pentru oamenii care vorbeau arameica să scrie totul în greacă? Ei bine, nu, nu era neobișnuit. Dacă ne gândim la Belgia modernă, acolo nimeni nu scrie în daneză sau în flamandă – toată lumea scrie în germană sau franceză și chiar, mai frecvent, în engleză. Deși niciuna dintre Evanghelii nu este scrisă în arameică, știm că autorii lor vorbeau această limbă, pentru că structurile limbii arameice sunt ascunse în text. Vă amintiți ce am spus despre gramatica limbii germane?

Apăsă o tastă și pe ecran apără un nou diapozitiv – un pergament vechi acoperit de o scriere ordonată și maronie.

– Aceasta, spuse el, este prima pagină dintr-o carte pierdută. Una care cred că vi se va părea fascinantă. Ani de zile s-au făcut speculații pe marginea cărții pierdute a lui Q, sau Quelle, care a fost cercetată extensiv de John Kloppenborg pe la mijlocul anilor 1980. Kloppenborg credea că undeva ar trebui să existe și relatarea originală, la prima mână, a lui Iisus, înainte ca scriitorii Evangheliilor să-și creeze operele. Consensul era că această *Carte a lui Q*, care ne-a modelat cultura, este o istorie *verbală*, care e posibil să fi fost scrisă inițial în arameică. Însă această pagină, zise el indicând spre ecran, demonstrează ceva cu totul diferit. Nu este – și subliniez – *nu este Cartea lui Q*. Este mult mai veche, după cum indică testele cu izotopul 36 al clorului. Deteriorarea genetică indică faptul că a fost scrisă pe pielea unei capre foarte bătrâne. Și demonstrează pentru prima dată că Hristos și-a împrumutat ideile din *cultul lui Mithra*. Această carte datează dintr-un moment situat cu patru până la cinci sute de ani înaintea nașterii lui Iisus Hristos. Și totuși, Noul Testament îi împărtășește imagistica și simbolismul aproape până la identitatea totală, aproape cuvânt cu cuvânt. *Nu* este un text mithraic și *nu* este nici unul creștin. Este o combinație a celor două. Este proverbiala verigă lipsă. Și a fost scrisă în arameică.

Scott rânji, mimând orgoliul. Își termină prelegerea cu o întrebare simplă, adresată întregii audiențe pe un ton jos:

– Mai vrea cineva de aici să fie creștin?

La ceva timp după aceea, Scott descoperi că se afla într-o cutie din lemn. Curată și albă, cu o atmosferă aproape eterică, în locul confesionalelor întunecate și impenetrabile ale bătrânei Europe. Abia mascându-și un chicotit școlăresc, anunță:

– Binecuvântează-mă, Fergus, căci am păcătuit.

Zăvorul din spatele grilajului alunecă în lături cu un pocnet răutăcios.

– Da, da, las-o baltă.

Urmă un oftat, însoțit de o bătaie înfundată. După ce se opri un moment, continuă în același fel. Scott se aplecă înainte

și se uită prin grilaj la preotul de dincolo. Îl putea vedea cum își dă ochii peste cap, căutând prin sutană o brichetă Zippo. Scoțând o țigară, începu să murmure ceva ce semăna cu o rugăciune de iertare către ceruri.

– Ce faci? îl întrebă Scott.

Primul fum al țigării pluti înspre el. Își dădea seama după miros că era o marcă bună de țigări. Mai mult ca sigur europene.

– Îmi calmează nervii. N-ai idee ce cuib de viespi ai reușit să stârnești, Richie, băiatul meu.

Preotul încercă să scuie un fir de tutun, dar acesta i se lipise de vârful limbii, așa că și-o șterse de sutană.

– O imensă nebunie, zise el apoi.

Se uitară unul la altul.

– Hai să mâncăm, spuse Scott.

Parcurseră agale poiana bine întreținută din mijlocul Dumbrăvii, îndreptându-se spre clădirea Corpului Studenților Asociați, unde cantinele erau mai bune și atmosfera era mai veselă.

Dumbrava era un parc magnific din centrul Universității Magnolia. Deși era martie, în Mississippi parcă era vară. Soarele strălucea puternic printre copaci și lăsa pe pământ câteva locașuri de umbră minunat presărate. Cei mai mulți dintre studenți purtau tricouri și pantaloni scurți. În hainele lui de preot, Fergus părea să mascheze totul cu aerul senin al unui bun gentleman catolic. Ceea ce și era în cea mai mare parte.

Însă Scott îl cunoștea mai bine de atât; la urma urmelor, crescuseră împreună. Scott știa data, momentul și numărul de telefon al fetei care îi răpise fecioria lui Fergus. Iar după cincisprezece ani, Scott încă nu putea accepta ideea că prietenul său cel mai bun devenise om al Bisericii. Cât despre tânăra care alerga prin fața clădirilor studentelor, oare purta ceva pe dedesubt?

– Ești om însurat, Richard, te faci de râs.

– Separat, mârâi Scott, călcând iarba cu pași leneși și îngropându-și mâinile în pantalonii săi kaki. Ce s-a întâmplat cu noi, Fergus?

– Cu mine și cu tine? Sau cu tine și cu Jessica?

Scott se încruntă la auzul numelui soției sale, de care se înstrăinase. Prietenul lui – își dădea el seama – avea cu adevărat darul de a transforma preoția într-o artă. Fergus venise cu avionul de la Vatican special pentru prelegerea lui și urma să se întoarcă în Italia a doua zi de dimineață, însă Scott avea cumva impresia că prietenia lor nu avea nimic de-a face cu decizia lui Fergus de a veni în State.

Fergus se pregăti să-și scoată încă o țigară și se scărpină în cap.

– Uite ce e, Richie, ai susținut o prelegere foarte interesantă, dar chiar încerci să dovedești că Biserica Catolică este implicată într-o conspirație veche de șaiszeci de ani, menită să suprimă *Manuscrisele de la Marea Moartă*?

– Și altele.

– Absurd. Nu ne putem ține nici preoții la locul lor, prin urmare cine ar fi acela în care să ai suficientă încredere încât să-l lași să se ocupe de o așa bombă cu ceas? Guvernul Irlandei a căzut în 1994 pentru că unii preoți erau pedofili. Știu că Biserica are vicii... Făcu o pauză, apoi continuă: Da, există o conspirație, dar una academică. Recunosc, este una care nu poate fi apărută. O bandă de moșnegi pompoși care refuză să elibereze documentele până când nu li se traduc. Dar ce ai prezentat tu astăzi... ei bine, nu cred c-o să se prăbușească Biserica din cauza asta. Tu știi prea bine cum sunt oamenii atunci când aud despre o teorie excentrică – se vor mulțumi s-o ignore. Cum au făcut și cu cea despre Iisus care a mers în insulele Britanice și a pus bazele unei școli sau cu cea în care s-a căsătorit cu Maria Magdalena și s-a mutat în Franța...

– Mie-mi place aia.

– Și apoi, cu teoria aia de-a dreptul hazardată potrivit căreia era instruit în artele mistice ale magiei egiptene... Oamenii cred ce vor să creadă. Iar ei cred în Iisus Hristos, Domnul nostru. *Eu* cred. Richie, îți arunci la gunoi cariera pentru o tâmpenie!

– De fapt, vrei să schimbi subiectul.

– Este evident că Biserica înseamnă mult pentru tine, altfel n-ai depune un asemenea efort.

Se opriă unul în fața celui alt pe peluză. Scott își ținea pumnii adânc băgați în buzunare. În adierea vântului, cravata îi fâlfâia pe deasupra cămășii apretate, de un albastru-deschis. Spuse cu un zâmbet compătimator:

– Religia, Fergus, e ca o boală a minții umane. Este ca rabia. Te trezești mușcat și dintr-odată începi să faci spume la gură și-ți pierzi uzul rațiunii. Urli mult și apoi muști pe altul în nebunia ta, iar boala se transmite din generație în generație, traversând granițele. Ce SIDA? Chestia asta e cu adevărat periculoasă, căci omoară milioane de oameni.

Fergus se mulțumi să tragă adânc din țigară.

Scott continuă:

– Ai auzit vreodată de biserica lui Simon Kimbangu?

Preotul scutură din cap.

– Este undeva pe coasta de vest a Africii. Simon Kimbangu a fost un militant care credea în democrație. Guvernul l-a considerat revoluționar și l-a arestat, însă discipolii lui, crezând că a urcat la ceruri, au pus bazele unei biserici în onoarea lui. I se rugau lui pentru mântuire. Au făcut toate tâmpeniile posibile, în afară de a porni într-o plimbare de douăzeci de minute de mers pe jos până la închisoarea din localitate, unde Kimbangu murea de foame. Iar o și mai mare nebunie este că biserica există și astăzi! Gândește-te puțin! De ce au asediat cruciații un castel aflat la Hosen Al Akre timp de trei zile, ca să-și dea seama că nu era populat decât de oi? întrebă brusc Scott cu nevinovăție. Din cauza religiei, iată de ce!

Fergus se întunecă la față.

– Religia, își corectă el prietenul, ne apropie cel mai mult de începuturi. Datorită ei, știm și noi de unde provenim ca specie. Și de ce suntem aici.

– Și de ce ești *tu* aici?

O întrebare cu un subînțeles funest. Așa că starea de spirit a lui Fergus se modifică pe măsură.

– Am venit să te anunț că, începând din această dimineață, Vaticanul este principalul sponsor al Departamentului de Antropologie de la Universitatea de Stat din Washington. Pentru a încheia contractul, s-a solicitat îndeplinirea anumitor cerințe. Una dintre acestea a fost și redistribuirea personalului din Departamentul de Epigrafie.

Scott păli.

Fergus înghiți în sec.

– Te-au concediat. În camera de hotel te așteaptă scrisoarea. Îmi pare rău.

Mai trase un fum din țigară, apoi o strivi cu piciorul.

Îl concediaseră. Nu era cu totul surprins, însă maniera în care îi transmisese mesajul era deosebită. Fusesse o lovitură de geniu să-l trimită pe Fergus.

– Domnule doctor Scott! Domnule doctor Scott!

Scott se răsuci pe călcâie și o văzu pe November Dryden alergând peste peluză spre ei. Soarele îi făcea pielea să arate precum porțelanul fin, iar trupul i se mișca într-un ritm propriu. Încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea și să-și schimbe starea de spirit, însă nu reuși.

– November, spuse Scott ca dintr-un nor. Cu ce te pot ajuta?

Pieptul îi tresălta odată cu respirația. Se uită emoționată spre Fergus, care se prefăcu ocupat să admire priveliștea, și încercă să zâmbescă, dar rămânea totuși o sudistă tipică. Fergus era un om în sutană și i se cuvenea tot respectul. Scott încercă să rețină că November era o tânără foarte deșteaptă. Trebuia să se asigure că, după ce avea să termine seria de prelegeri, va pune deoparte ceva bani pentru a o sponsoriza să obțină un loc la un colegiu din afara statului. Menționase la un moment dat că ar dori să încerce să obțină o bursă de cercetare. Poate că ar fi putut să tragă niște sfori.

– V-ați uitat pachetul, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Știți, cel din timpul prelegerii...

November îi înmână un colet mare învelit în hârtie maronie, pe care Scott îl deschise pe loc. Conținea un set de documente,

fotografii și articole – un întreg raport geologic despre inundațiile mondiale, realizat de o femeie numită Sarah Kelsey. Dar când găsi scrisoarea explicativă, totul se schimbă.

– Ce e? întrebă preocupat Fergus când văzu expresia de pe fața lui Scott.

Însă Scott n-avea intenția să-i spună. Minte îi funcționa în cea mai mare viteză. Scoase bucata de hârtie din colet – era un itinerar. Detalii legate de hoteluri și zboruri. Însă obiectul de maximă importanță era notița scrisă de mână de pe spate. Pentru omul obișnuit, n-ar fi însemnat nimic, însă pentru Richard Scott însemna cel mai important lucru de pe lume. Și faptul că lumea însăși avea să fie trezită într-un mod foarte brutal.

Porni să traverseze peluza pierdut în gânduri, uitând că îl lăsase pe Fergus fără un cuvânt. Se întoarce și întâlnește privirea preotului.

– Spune comitetului că nu ei mă concediază, strigă el cu voce hotărâtă, eu sunt cel care demisionează.

Apoi își relua pasul recitind notița.

Se spunea că civilizația începuse în al treilea mileniu Înaintea Erei Comune – sau Înainte de Hristos –, odată cu apariția unui sistem de scriere numit cuneiform. Înainte de acest eveniment, scrierea consta în zgârieturi grosolane și în simboluri pictografice nu foarte bine gândite. Orice dovadă a unui sistem de limbaj și de scriere complex care să *pre-dateze* cuneiforma ar fi însemnat deci o reevaluare fundamentală a începuturilor civilizației. Toate cărțile de istorie ar fi trebuit aruncate pe fereastră.

RÂUL BERESOVKA

REPUBLICA FEDERALĂ A SIBERIEI 7.32 DIMINEAȚA

Era încă întuneric când primi telefonul. Sări din pat cinci-sprezece minute mai târziu și făcu un duș fierbinte. Dădu pe gât o dușcă de cvas¹ în loc de mic dejun și își trase pe ea două rânduri de lenjerie de corp. Puloverul era gros și greu, iar hanoracul se întinse când încheie fermoarul.

Dădu cu ochii de propria-i imagine în oglindă. Păr lung și negru. Ochi întunecați. Urme de bronz și o gropiță în bărbie. Se simțea secătuită – misiunea asta o omora.

– Dumnezeule, arăți ca naiba, Sarah, mormăi ea.

Încercă să-și netezească haina ca să nu mai arate atât de umflată. Ceva mai puțin plină. O prostie, știa foarte bine. Sub toate acele haine, nu era prea mare. Dar ajuta să se dea puțin în spectacol.

– Hai, Sarah. Zâmbește, scorpie.

Se forță să rânjească. O durea. Cum naiba ajunsese în Siberia? Asta nu făcuse parte din mărețul plan al tinereții ei.

Trânti ușa din lemn plină de fisuri a hotelului și se îndepărtă.

Mașina 4x4 pe care i-o împrumutaseră ca să-și facă treaba văzuse și zile mai bune, însă farurile erau bune, iar suspensia rezista pe drumurile noroioase. Îi luă patruzeci de minute ca să ajungă de la hotel în amonte, la amplasament. Când ajunse

¹ Băutură fermentată din secară sau pâine de secară, cu un conținut scăzut de alcool (n.tr.)

acolo, remarcă imediat inactivitatea din zonă. În tot perimetrul, camioanele încă erau încărcate cu resturi și apoi expediate. Însă în centrul zonei munca se oprise. Macaralele stăteau degeaba. Reflectoarele luminau echipamentul, însă lucrătorii nu erau de zărit nicăieri. Coborând din mașină, auzi voci strigând instrucțiuni în dialecte rusești și fluierături ce-i zgâriau urechea, în timp ce echipa încerca să-și coordoneze eforturile.

Fu nevoită să urce pe jos povârnișul noroios, până dincolo de semnul *Rola Corp.*, și apoi să coboare spre șantierul de construcție principal. În pripă, mai fuseseră înălțate câteva lumini. De la distanță, părea să fi aterizat acolo un OZN – dar Sarah spera, de dragul marțienilor, că nu era vorba de ei. Proiectul era atât de întârziat, încât ar fi fost capabilă să se îndrepte spre ei și să le facă fețele zob. Nu mai voia să audă de alte amânări. Nu dorea decât să-și termine treaba și să se întoarcă în State.

În groapă se afla un buldozer, dincolo de fundațiile de oțel și beton. Se oprise, dar motorul încă funcționa. Punându-și pe cap o cască galbenă din plastic dur, își făcu loc pe lângă doi muncitori și se îndreptă spre partea din față, spre care se concentrase toată atenția generală. Când ajunse în cele din urmă acolo, rămase cu gura căscată.

– Bună, Sarah. Ce mai faci? auzi întâmpinarea plină de zâmbete a maistrului Steve Lustgarten.

Se chinuia să încolăcească un cablu din oțel în jurul unei trompe masive de blană înghețată.

Întreaga scenă începea să capete calități atavice, în vreme ce respirația tuturor atârna inertă în aer. Erau cu toții adunați în jurul unei creaturi uriașe și magnifice, ce străbătuse tundra cu mult timp în urmă. Animalul, înalt de cel puțin patru metri, privea fix la ea cu ochii săi negri și sticloși, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Stătea în poziție șezândă, cu labelle anterioare ridicate. Pe față avea o expresie de o demnitate elegantă. Blana murdară era lungă și neîngrijită. Avea un aer aproape regal, în ciuda faptului că părea înghețată. Colții din fildeș îi

ieșeau în afară, precum ultimele vestigii ale unui strigăt de ajutor. Trompa era încolăcită și din gură îi atârnav tulpini putrezite de piciorul-cocoșului. Murise mâncând piciorul-cocoșului.

– E un mamut, anunță surprinsă Sarah.

Se deplasă spre stânga și de acolo văzu că o parte din trup lipsea. Părea să fi fost smulsă mai curând decât putrezită. Acum mai era doar carcasa, cu excepția rămășițelor unui fetus. Fusesse gestantă. Nu mirosea a nimic, doar a noroi și a apă de râu.

Steve rânji din nou, dând din cap.

– Mda... Nu-i așa că e frumoasă?

Sarah era furioasă. Nu înțelegea nimic. Își înfundă pumnii în buzunare și-i strânse cu forță.

– Nu. Nu e absolut nimic frumos la un elefant înghețat de douăsprezece mii de ani! M-ați chemat aici, în toiul nopții ăsteia blestemată, ca să văd un nenorocit de mamut lănos? Cred că-ți bați joc de mine! Tocmai de aia n-am vrut să vin în afurista asta de Siberie. Urăsc Siberia! Urăsc Alaska! Urăsc și nordul Canadei! Nu poți să sapi o gaură ca să faci pipi, că dai peste o mie de animale dispărute de multă vreme și înghețate. Dacă nu-s mamuți, sunt smilodoni¹. Știi că anul trecut am găsit un mastodont? M-am săturat de toată preistoria asta!

Muncitorii ruși nu vorbeau engleza, dar își dădeau seama că era supărată. Murmuratul încetă brusc și acum se zgâiau cu toții la americanca pe jumătate nebună. Steve lăsă bucla să atârne și se îndreptă. Iritat, se încruntă.

– Nu eu te-am chemat, Sarah. Altcineva a făcut-o. Scoate-i *pe ei* din sărite. Eu nu apuc să văd prea multe chestii din astea.

Scotoci în buzunar după un aparat foto și i-l dădu unui rus.

– Acum, dacă nu te superi, aș vrea să fac o poză pentru copilul meu, înainte ca tipii de la muzeu să-l ia de aici.

Adoptă apoi o postură de mare vânător lângă masiva creatură.

¹ Animal preistoric, cunoscut sub numele de tigră cu dinți-sabie. Prădător care a trăit în epoca giganților, pe teritoriul Americii de Nord (n.tr.)

Dintr-odată, lui Sarah îi păru extrem de rău pentru mamut. Se întoarse cu spatele.

Își auzi numele strigat, dar nu-și dădea seama de unde. Câteva secunde mai târziu, doi tipi cu căști și cizme mari, verzi, din cauciuc începură să își fluture brațele, încercând să rămână pe picioare în timp ce alunecau și se rostogoleau pe taluzul negru de noroi. Pe când se apropiau, Sarah văzu că bărbatul mai mic și mai subțirel este îmbrăcat într-un costum și o haină Crombie cenușie. Celălalt purta haine obișnuite pentru o astfel de vreme.

– Sarah Kelsey? Domnișoară Kelsey, dumneavoastră sunteți? striga bărbatul în costum, încercând să-și păstreze casca pe cap.

– Da, eu sunt, spuse cu răceală Sarah.

– Geologa, da?

– Mda...

Se răsuci când auzi un fierăstrău electric prinzând viață. Se uită la doi dintre rușii care tăiau carcasa elefantului, apoi se întoarse din nou spre cei doi bărbați.

– Voi sunteți cei care au sunat?

– Da, spuse el zâmbind. Da, noi suntem.

Întinse mâna, dar ea se uită spre el cu dezgust.

– Jay Houghton.

Bărbatul își șterse absent mâna de haină. Poate că fusese murdară... Ochii lui surprinseră apoi ceva ciudat. Era ca un copil.

– Uau, e chiar un mamut? zise el.

– Habar n-am. Tu ce crezi? îl întrebă ea sarcastic.

– Cu certitudine arată ca un mamut.

– Ei, atunci înseamnă că asta și este.

Urmară apoi alte strigăte când încă un grup de ruși coborî în fugă dealul, cu un bidon pentru petrol pe roți în care focul ardea cu furie. Cineva căra ketchupul și sosul pentru grătar. Tipul cu fierăstrăul electric începu să taie bucăți de carne pentru friptură și să le lovească de grătarul pe care îl fixaseră pe bidon. Lustgarten era oripilat.

– Ce fac?

Houghton arăta de parcă mai avea puțin și i se făcea rău. Își puse o mână înmănușată pe nas, pentru că mirosul și fumul începeau să se apropie de ei.

– Doamne Dumnezeu!

– Am crezut că sunt muzeografi! strigă Lustgarten. Nu-l pot mânca!

– Oh, las-o baltă, se repezi Sarah la el privindu-l mânioasă. Acolo e mai multă friptură decât au văzut oamenii ăștia în toată viața lor. Bineînțeles că au intenția s-o mănânce!

Tipul de lângă Houghton râdea. Trăgea din trabuc și urmărea scena cu un amuzament sincer. Lustgarten încercă să-i oprească pe ruși, însă aceștia își făcură loc cu coatele pe lângă el. Îi oferiră apoi din friptura de mamut, dar el îi refuză. Așa că, după aceea, ceilalți se mulțumiră să-l ignore. O fi fost el șeful lor, dar era evident că tipul nu știa să aprecieze delicate-sele deosebite.

Houghton începu să tușească din cauza fumului.

– De cât timp stă făptura asta acolo?

Sarah deja escalada dâmbul. Se întoarse spre el și spuse:

– Douăsprezece, poate paisprezece mii de ani. Cel puțin.

– Și au de gând să o mănânce? Cred c-au înnebunit! O să-i omoare.

Sarah se mulțumi să scuture din cap. Tipul acesta, Houghton, era un idiot; deja își dăduse seama de asta.

– Mă îndoiesc, spuse ea.

Mai urcă un pas, dar nimeni n-o urma. Oare nu citiseră raportul despre acel sit? În acea regiune, mamuții apăreau peste tot. În 1902, existase chiar un caz faimos cu un mamut descoperit într-un banc din avalul râului. Al aceluiași râu.

– Era superînghețat, explică ea.

– Ce? Era cum?

– Arcticul nu este suficient de rece cât să înghețe ceva de mărimea unui mamut fără să se formeze cristale de gheață în sânge și să distrugă carnea. Acel mamut era super-răcit. Temperatura trebuie să fi fost în jur de minus 100°C. A murit în cel

mult treizeci de minute și a rămas încapsulat în permafrost. O conservare perfectă. Carnea este foarte bună, doar că e... foarte bătrână.

Houghton era uluit.

– Cum e posibil așa ceva? Ce ar fi putut provoca tipul acesta de distrugere?

– Și înainte de apariția frigiderului, se strecură în conversație tipul cu trabucul.

– De unde dracu' să știu eu? dădu din umeri Sarah.

– Păi, ăăă... ești geolog, trebuie să ai vreo idee.

Sarah încetase să mai asculte, continuând să escaladeze bancul. Houghton măsură mamutul din ochi.

– Mă întreb ce gust are, medită el.

– De pui, zâmbi afectat celălalt tip, trăgând din nou din trabuc.

Houghton îi aruncă o privire scurtă, încercând să-și dea seama dacă era luat în râs sau nu. Se uită după Sarah, care se îndepărta de ei, îndreptându-se spre mașina 4x4. Ieșiră din groapă în urma ei. Dar Houghton nu se putu abține să nu se oprească o clipă și să privească insistent mamutul. Demn chiar și în moarte.

– Uau...

Lustgarten își ridică pumnul, dirijându-l pe mecanicul din cabina buldozerului să dea în marșarier. Când începură să târască animalul din fundații, se auzi un urlet mecanic. Reacționând cu întârziere, Houghton își dădu seama că aveau să o piardă pe Sarah. Alergă după ea.

– Domnișoară Kelsey! Așteaptă puțin, te rog! Este important. Este o problemă a companiei.

Alunecă în noroi și încercă să nu aterizeze în fund.

– Domnișoară Kelsey!

Deschizând violent portiera dinspre șofer, ea spuse:

– Vreau doar să-mi iau geanta, îmi dai voie?

Trânti portiera la loc, apoi scoase o țigară. Celălalt tip îi oferă un foc. Ea îl privi suspicioasă. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse – purta o mască de schi și nu-i putea vedea fața.

– Da' tu cine ești? Întrebă ea pe un ton poruncitor.

– Bulger, spuse el. Jack Bulger. Inginer-șef de teren la Rola Corp. Practic, facem parte din aceeași familie.

Ea trase adânc fumul în piept, apoi dădu din cap.

– Aham.

– Ei, domnișoară Kelsey, chiar aş aprecia dacă ați putea să ne explicați mai multe despre chestia asta cu superînghețul, spuse Houghton.

Se comporta ca un adevărat pasionat, deși era departe de a fi unul. Era mult prea alunecos, începea ea să-și dea seama. El o privi cu ochi neîndurători.

– Chiar aş aprecia. La urma urmelor, se presupune că ești steaua companiei! Dar, mă întreb, câtă geologie știi de fapt? Compania se gândește să-și reducă personalul și am venit aici cu ordine de la eșalonul superior.

Ea suflă fumul. Cuvintele îi reținuseră atenția.

– Cât de superior? întrebă ea.

– Cel mai de sus.

Ce test de duzină! Poate că, până la urmă, nu era chiar atât de prost. Ce dracu?!

– Bine, spuse ea, sprijinindu-se de mașină. În toată tundra arctică, din Siberia până în Alaska, oamenii au găsit sute de mii de animale înghețate, toate părând a fi fost surprinse de ceva necunoscut. Fie fugeau, fie mâncau, fie altceva. Oricum, n-au murit încet. Ci repede, în doar câteva minute. Apoi au rămas încapsulate în aluviuni, nu în gheață. Nu au fost purtate de râuri, ci au rămas prinse în mase de copaci, vegetație, pământ. O adevărată mânia a lui Dumnezeu, ceva de genul acesta. Ai citit vreodată Biblia?

Houghton dădu afirmativ din cap, iar ea continuă:

– Ei bine, singurul lucru care ar fi putut face asta și singurul lucru care se potrivește descrierii este potopul lui Noe. Dar trebuie să fi fost mai mult decât un simplu potop, pentru că majoritatea mamuților din regiunea aceasta au fost descoperiți mâncând piciorul-cocoșului, iarbă – chestii pe care le găsești

doar în zonele temperate. Nu tundra arctică – și asta sugerează că Siberia a deviat, că și-a modificat poziția. Dar știm că asta e imposibil. Și mai știm că în aluviune era cenușă, deci ceva ardea. Poate că vulcani, ceea ce ar explica frigul extrem, dacă în stratul superior al atmosferei ar fi ajuns suficient praf care să fi obturat soarele la scară globală. Și asta, domnule Houghton, e ceea ce-mi spune geologia mea.

Trase din nou din țigară, apoi adăugă:

– Toate detaliile sunt în raportul meu. Ar trebui să suni la sediul central și să ceri să-ți trimită o copie.

Îi luase șase ani, dar cu intermitențe. Colectarea statisticii lor și obținerea unei sinteze coerente.

În 1940, în râul Tanana, în Yukon, Alaska, sute de mii de mamuți, mastodonți și bizoni fuseseră descoperiți în grămezi contorsionate și dezmembrate. Între straturi de copaci ruți și patru straturi groase de cenușă vulcanică. Dar nicio explozie vulcanică, prin ea însăși, n-ar fi putut cauza o așa distrugere masivă.

Într-un anumit secol, cu 120 000 de ani în urmă, descoperirile săpate în calcarul de dincolo de coastele Bahamasului relevau faptul că oceanul se ridicase cu șase metri peste nivelurile de astăzi ale mărilor. La scurt timp după aceea, coborâse cu nouă metri. Considerând că nivelurile medii ale mării cresc, în medie, cu unu până la cinci milimetri anual, fluctuația înregistrată era imensă. Și singura soluție – avansată de Universitatea A&M Texas – fusese un proces brusc de topire și reînghețare a polilor. Dar care să fi fost mecanismul?

Jacques Cousteau descoperise o serie de peșteri subacvatice în aceeași zonă în care se găseau stalagmite și stalactite de dimensiuni gigantice – dovadă că acestea se aflaseră odinioară deasupra apei. Structura neobișnuită a stalactitelor demonstrase că în jurul anului 10 000 î.Hr. avusese loc o revoluție geologică. Rezultatul acesteia fusese acela că scoarța Pământului în acea regiune se înclinase la un unghi de cincisprezece grade. Cavernele erau acum la sute de metri sub apă, iar una avea o formă aproape sferică – ceea ce indica una din două: fie o activitate vulcanică, fie explozii subterane declanșate de om.

Alte statistici demonstrau faptul că nivelul mării și climatul oscilaseră, istoric vorbind, odată cu radiația solară. Un vârf al radiației solare, în anul 15 000 î.Hr., coincisese direct cu o creștere a nivelurilor mondiale ale oceanului de o sută cincisprezece metri. Ultimul vârf în fluctuația constantă se înregistrase în 4 000 î.Hr. – ceea ce coincisese cu momentul în care culturile babiloniană, egipteană și iudaică își țesuseră pentru prima dată legendele despre potop. Sarah nu știa foarte multe despre scriptura antică, dar știa că ultima inundație fusese provocată de o creștere a nivelului mării cu 9,5 metri în 250 de ani; 0,5 metri erau egali cu 30 de picioare, iar 30 de picioare, în sistemul antic de măsurare, reprezentau 15 coți¹. Exact adâncimea potopului menționată în *Geneză*, când Noe se imbarcase în Arcă.

Într-adevăr, alte dovezi geologice relevaseră faptul că, în urmă cu aproximativ 5 000 de ani, vaste sectoare ale Pământului fuseseră brusc inundate, atunci când uriașa fractură vulcanică din centrul Atlanticului cedase și aruncase miliarde de tone de apă în atmosferă.

Iar în 1996, oamenii de știință de la Observatorul Terestru Lamont-Doherty din Palisades, New York, foraseră carote în stânca de pe fundul Oceanului Atlantic de Nord, numai pentru a descoperi că, practic, clima Pământului se schimbă brusc la fiecare 1 000 până la 3 000 de ani.

Pe scurt, Sarah își făcuse temele. Și o știau și ei, altfel n-ar mai fi fost acolo. Dar de ce ar fi fost interesați de așa ceva? Era o noutate, e adevărat. Interesantă, dar nu foarte utilă.

Houghton îi aruncă o privire lui Bulger și dădu din umeri.

– O să se descurce, îi spuse el. Hai să intrăm. Adu-ți echipamentul.

Se îndreptă apoi spre baraca temporară de pe latura îndepărtată a sitului de construcție.

Bulger făcu o plecăciune ușoară și îi indică drumul.

– După tine, spuse el.

¹ Un cot este egal cu 45 de centimetri (n.tr.)

În baracă existau un arzător cu gaz îmbuteliat și câteva lumini. Houghton aprinse arzătorul și luminile, frecându-și mâinile în căldura creată. Pe pereți erau prinse hărți și planuri, iar pe mese erau împrăștiate peste tot teancuri de documente. E drept că era secolul douăzeci și unu, dar acolo nu se schimbaseră prea multe. Rola Corp. se afla în mijlocul construcției unei rafinării, iar mamutul fusese descoperit exact în calea conductei de preaplin. Întregul proiect se demonstrase până atunci a fi o teribilă durere de cap geologică.

Sarah își puse geanta pe unul dintre birouri și rămase în picioare în cealaltă parte a încăperii. Poate că lucrau cu toții pentru aceeași companie, însă ei rămâneau doi străini și ea era tot o femeie singură. De ce naiba ar fi avut încredere în ei?

– Îmi pare rău, spuse Sarah. Nu prea-mi amintesc ce spuneai că faci pentru companie...

– Nici n-am spus, ripostă Houghton. Dar, ca să știi, sunt avocat.

– Avocat? Și atunci, ce dracu' cauți aici?

Houghton îi aruncă o privire lui Bulger, apoi își înclină capul spre Sarah. Bulger căută în buzunar, scoase o pungă din plastic transparentă și răsturnă în mână un cristal mic. I-l aruncă lui Sarah. Ea îl prinse cu o mână și îl răsuci în lumină. Pe el apăreau niște inscripții.

– Ce e asta? întrebă ea.

Houghton tâțâi, părând cu totul dezamăgit.

Sarah oftă și se așeză la birou.

– Bine, mormăi ea.

Își deschise geanta și se puse pe lucru. În secțiunea superioară avea un laptop încorporat, câteva sonde electronice de mici dimensiuni, care măsurau rezistența și alte proprietăți, un set de cântare electronice și instrumentele obișnuite, ca de pildă o mică pensetă pentru pietre prețioase, o pilă și clești. Un microscop era întotdeauna împachetat în cutia lui. Optând pentru metoda veche, ea își puse la ochi ocularul și analiză cu atenție piatra.

Cei doi bărbați păreau cu mințile distrase, fiind mai interesați de alte lucruri în timp ce discutau cu aprindere. Probabil că știau deja ce este. Ceea ce o enerva și mai tare.

Suci și răsuci piatra; pe când se pregătea să-și anunțe concluziile, se răzgândi brusc. Ce tip de structură reticulară era aceea? Deschise calculatorul și accesă câteva fișiere. Trecu în revistă toate tipurile de structură pe care le considera apropiate de cea a pietrei și ajunse apoi într-un punct mort. Așa că mai făcu rapid câteva teste cu celălalt echipament, înainte de a apela la modelele teoretice. Mai văzuse undeva structura aceea.

– E un tip de diamant, anunță ea.

Houghton inspiră profund, îndreptându-și spatele.

– Știm, replică el simplu, de parcă ar fi spus: „Doar de atât ești capabilă?”

– Dar nu am mai văzut un astfel de diamant, continuă ea. Nu este natural. Este realizat de om. Structura lui moleculară este o fulerenă¹. Știi ce e o fulerenă, nu?

Vestea era cutremurătoare. Sarah nu-și luă ochii nicio clipă de pe ceafa lui Houghton. În cele din urmă el se întoarse spre Sarah, cu fața întunecată.

– Da, spuse el, știu ce este o fulerenă. Oamenii noștri de la Centrul de Cercetări din Dallas au fost suficient de drăguți să-mi explice. Este un aranjament molecular teoretic al atomilor de carbon. Avem trei în natură – carbonul primar, care ne dă cărbunele și căruia îi datorăm viața. Celelalte două sunt grafitul și diamantul. Buckminsterfulerena lui Buckminster Fuller – sau bucky-ball-ul – nu ar trebui să existe. Este mai puternică, mai rezistentă; dacă ar fi de găsit, s-ar putea construi din ea un lift până la lună.

– Așa e, spuse ea. Dar e doar... ei bine, Kroto și Smalley au câștigat Premiul Nobel pentru că au reușit să obțină o cantitate cât un vârf de gămălie. În afară de asta, se presupune că există doar teoretic.

¹ Moleculă de carbon poliedrică în formă de minge de fotbal, formată din 60 de atomi de carbon (n.tr.)

– Nu și de-acum înainte.

– Înțeleg că nu voi ați creat-o, altfel n-ați fi venit la mine. Îi aruncă o privire lui Bulger, apoi îl întreabă direct: Unde ați găsit asta?

– În Antarctica.

Nu era ceea ce se așteptase să audă. Rămase perplexă.

– Poftim?

Houghton băgă mâna în buzunar și scoase încă o piatră, pe care i-o aruncă lui Sarah.

– Următoarea surpriză, spuse el.

Ea compară cele două pietre. Același tip de scriere. Aceeași structură.

– Și asta e din Antarctica? întreabă ea.

Houghton scutură din cap.

– Nu, spuse el. E din alt loc. Ai două ore să-ți strângi lucrurile.

– Alt loc? Există un al doilea amplasament? Ce loc? Unde?

– Undeva unde e mai cald decât aici.

Sarah era deja în picioare, închizându-și geanta. Bărbații ieșiseră deja dincolo de ușă. Medită câteva clipe. Mai cald decât acolo? Asta era bine. Oriunde era mai bine decât acolo dacă era mai cald.

Privi piatra. Era Carbon 60. Și, din câte putuse stabili, era integrat cu un alt tip de diamant, care era chiar și mai dur, conceput teoretic pe la mijlocul anilor 1990 de niște profesori de la Harvard și botezat diamonit. Era un compus format din atomi de carbon și azot. Bucata de fulerenă de diamant era compusă din molecule care constau în șaiszeci de atomi de carbon într-o formație geodezică sferică. Cunoscut sub denumirea de Carbon 60, acesta era deosebit de rezistent. Și diamonitul era, teoretic, chiar și mai rezistent. Împreună făceau un compus formidabil – de zece, poate de o sută de ori mai puternic decât diamantul obișnuit. Cu certitudine nu era o incidență naturală. Încă de la mijlocul anilor 1950, când General Electric făcuse o probă, oamenii încercaseră continuu să sintetizeze

diamantul. Cel mai bun realizat vreodată fusese un film de calitate inferioară ce putea fi turnat pe vârful instrumentelor. Dar ceea ce văzuse ea era dovada unei tehnologii de departe mult mai avansate.

– Ca să tai așa ceva, îți trebuie lasere puternice, spuse Sarah, tremurând de emoție. Diamonit și C60?

Nu numai că era descoperirea secolului, dar era și biletul ei de scăpare de acolo. În sfârșit, avea șansa cercetării pure, poate chiar a unor explorări.

– Trebuie făcute mai multe teste, declară ea înapoiindu-le mostrele.

– Facem mai multe teste, replică Houghton. În Geneva.

– Acolo mergeți?

Houghton se mulțumi să încuviințeze, deschizând ușa și lăsând vântul să fluiera prin cameră în timp ce Bulger expunea planul.

– Cele mai puternice lasere din lume se află la Geneva. Începând cu chestia aia întâmplată în Marea Ross, Rola Corp. a fost permanent sub anchetă. Thorne a fost săptămâna aceasta la Casa Albă mai des decât vicepreședintele. Avem sprijinul total al guvernului și al armatei, cu condiția ca testele de la Geneva să iasă bine. Vom sfârși prin a fi singurii furnizori de Carbon 60 pentru întreaga lume occidentală.

Houghton își strânse gulerul hainei în jurul gâtului.

– Nu trebuie să vă amintim, domnișoară Kelsey, că totuși chinezii e posibil să ne-o fi luat înainte în această cursă. Vrem să conducă cercetările geologice de la al doilea amplasament. Să afli tot ce poți. După ce terminăm la Geneva, pe drumul de întoarcere te vom lua cu noi. Ai câteva zile – nu săptămâni – în care să-ți duci la bun sfârșit misiunea.

Sarah era uluită. Tremura sub vântul năprasnic.

– Drumul de întoarcere spre unde? întrebă ea îngrijorată.

– Ne întoarcem în Antarctica, adăugă el.

Dar ușa se trântise deja în urma lui.

CONEXIUNI

Universul nu e doar mai straniu decât îl bănuim, ci și mai straniu decât îl *putem* bănui.

J.B.S. HALDANE,
genetician și biometrician,
1892–1964

13 800 DE METRI

UNDEVA DEASUPRA ATLANTICULUI DE NORD CLUBUL CLASS

Furtuna de dedesubt era feroce. Ploaia puternică se transforma în vijelie. Foi imense de apă înghețată străluceau cu o lumină albă pe cerul de un negru sinistru, în timp ce fulgerul străbătea norul uriaș și furios.

De data aceasta, când avionul se cutremură, o surprinse pe November Dryden – care se împleticea pe culoar – cu garda jos. Se prinse de cea mai apropiată tetieră, ceea ce îl forță pe Richard Scott să-și smulgă băutura de pe tavă înainte să ajungă în capătul celălalt al avionului.

Ridică privirea spre studentă.

– Ești bine? o întrebă el cu o voce gravă.

November se șterse la gură. Fața îi era palidă; transpirația i se aduna în picături pe frunte.

– Domnule profesor, vi se pare că sunt bine? bolborosi ea.

– Nu, arăți ca dracu'.

– Atunci, nu mai puneți întrebări stupide, mârâi ea, reluându-și lupta pentru a ajunge la cea mai apropiată baie.

Bărbatul de lângă Scott își arată aprobarea dând din cap.

– Îmi place de ea.

Scott îi răspunse politicos cu un zâmbet scurt și se întoarse la extraordinarul raport geologic al lui Sarah Kelsey. Lectura era deconcertantă și, un timp, Scott nici măcar nu reuși să înțeleagă de ce-i fusese trimis. Dar după aceea își aminti că cea mai veche operă literară cunoscută era *Epopeea lui Ghilgamesh*, poemul

epic din Mesopotamia antică. Era practic povestea care stătea la baza biblicei narațiuni despre Arca lui Noe și era scrisă în cuneiformă. Poate că tipul acesta, Ralph Matheson, anticipa că acest text *precuneiform* era o variantă chiar și mai timpurie a aceleiași povestiri. Poate că i se trimisese raportul lui Sarah ca să îl pună în formă. *Asta* chiar ar fi fost ceva deosebit...

– Spuneți-mi, domnule doctor Scott, ce părere aveți despre posibilitatea de a face arheologie în Antarctica?

Scott își ridică brusc ochii de pe lucrare.

– Pardon?

Avionul se cutremură din nou, iar individul indică un set identic de documente aflat pe tava lui, inclusiv raportul geologic al lui Sarah.

– E totul acolo, replică el.

Scott îl privi pe bărbatul de lângă el cu o oarecare suspiciune. Avea trăsături hispanice, o piele bronzată, păr bogat și negru și se sprijinea de fereastră cu un aer plictisit, în timp ce pe buze îi plutea o nuanță enigmatică de amuzament.

– Eu... ăăă... n-am ajuns încă la partea aceasta. Îmi pare rău. De unde știți cine sunt? întrebă Scott.

Bărbatul ridică un exemplar al cărții pe care o citea: *Tales of the Deluge: A Global Report on Cultural Self-Replicating Genesis Myths*, Dr. Richard Scott. Avea chiar și poza lui pe spate.

– Sunt atent la detalii, dumneavoastră nu? răspunse bărbatul. Eu vă citesc teza, dumneavoastră o citiți pe a ei. Apoi adăugă oftând: Dar se pare că pe-a mea n-o citește nimeni... Oricum, cred că totul este o nebunie. Ați văzut cât de frig este acolo, în Antarctica? Mai întâi de toate, trebuie să-mi pun întrebarea cine dracu' ar fi putut trăi acolo? Și, în al doilea rând, mă întreb cine are curajul necesar ca să facă arheologie la temperaturile acelea.

Tipul zâmbi. În tăcere, apăsă un buton de pe spătar, închise ochii și-și coborî scaunul.

– Trebuie să fie o greșeală. N-am fost de acord să merg în niciun sit. Cineva are nevoie de părerea mea despre niște texte, asta-i tot. Dar cine sunteți, până la urmă? insistă Scott.

Tipul își deschise brusc ochii, odată cu picajul sălbatic al avionului. Întinse mâna, dar Scott n-avea chef să i-o strângă.

– Îmi pare rău, spuse el. Cât de nepoliticos sunt! Suntem aproape să ne prăbușim în ocean și n-am făcut cunoștință așa cum se cuvine. Numele meu e Jon Hackett. Cred că vom lucra împreună la Geneva.

Scott era nedumerit.

– În ce calitate? Și ce vă face să credeți că suntem pe cale să ne prăbușim în ocean?

Luminile principale ale cabinei se micșorară brusc. Întregul avion se scutură, iar luminile începură să se aprindă și să se stingă brusc. De undeva din spate se auzeau țipete. Semnale acustice de avertizare vuiau în toată cabina, iar semnalele de la centurile de siguranță luminau puternic.

Scott și Hackett se mișcară în scaune, grăbindu-se să urmeze instrucțiunile. Cei care stăteau în picioare se repeziseră deja spre cele mai apropiate scaune libere. Hackett își privi disprețuitor centura și și-o închise.

– De parcă asta ar ajuta, spuse el sec.

Scott îl privi atent, încercând să ignore faptul că zguduirile deveneau din ce în ce mai aprige.

– Așa că, spuneți-mi: de unde ați știut că se va întâmpla asta? Nu cred în întâmplare.

Hackett nu răspunse imediat. Iar când răspunse, nu se uită la el. Ochii îi erau concentrați asupra celorlalte persoane din avion, care se panicau în jurul lui. Cu zâmbetul său straniu lipit pe buze, răspunse:

– O presupunere bazată pe o oarecare informație.

Scott cunoștea expresia aceea. Așa arăta un interes academic pur: cineva care descoperise o șansă de a-și observa propria operă pusă în practică. Hackett îi studia pe cei din jur de parcă ar fi fost subiecți de cercetare pentru teza sa. Asta îl înfurie pe Scott.

– Nu prea cred că e momentul pentru experimente.

– Dimpotrivă, ceea ce se întâmplă face parte dintr-un experiment mareț, replică Hackett. Vedeți dumneavoastră, am cunoscut o fată care studia pe ce parte va cădea o felie de pâine unsă cu unt. A făcut exercițiul acesta timp de o lună întreagă. Și a descoperit în final că e vorba de șansă pură. Jumătate-jumătate. Se lăsă pe spate pe scaun, apoi continuă: Bineînțeles că metodologia era eronată. Nu luase suficiente variabile în calcul. Să lași să cadă o felie de pâine cu unt nu e un eveniment aleatoriu. Toată lumea știe că va cădea pe partea unsă cu unt.

– Nu cred că e timpul pentru statistici!

– Sunt fizician, explică Hackett, de parcă asta ar fi scuzat orice. I-am avertizat pe cei de la sol că nu ar trebui să zburăm în aceste condiții, dar n-au vrut să asculte. Practic, m-au acuzat de aerofobie.

– Vă e frică să zburați cu avionul?

Hackett optă de această dată pentru contactul vizual.

– Nu, vai de mine, sigur că nu! Nu zborul e o problemă, spuse el hotărât. Prăbușirea însă... Medită un moment, apoi adăugă: *Asta* chiar e o problemă.

– Ei bine, dacă știați că vor fi probleme, de ce ați luat această cursă?

Scott simți cum i se scufundă stomacul. Încercă să-și păstreze calmul, dar era dificil să-și controleze aflusul de adrenalină care îl inunda la fiecare salt al avionului.

Hackett se întoarse spre el.

– Era singurul zbor de legătură cu Geneva. Și trebuie să ajung la Geneva.

– Ce *este* în Geneva? vru Scott să știe.

– Elvețianul? îi făcu Hackett cu ochiul. Se numește CERN, îi explică el apoi. Cea mai mare instituție de cercetări nucleare din Europa. Acolo ne-au trimis.

– Nu pricep, replică Scott absent.

În acel moment era mai preocupat de siguranța lui November. Spera că se simțea bine în baie.

– Nu trebuie „să pricepeți”. Haideti, care ar fi fost șansele? Doi profesori de calibru greu, din domenii diferite, stând unul

lângă celălalt, într-un avion care merge la CERN. Ai spus-o chiar dumneata – nu crezi în întâmplare. Amândoi știm că lumea e mult mai complexă de atât. Complexitatea... aceasta e cheia pentru orice. Suntem oamenii de spectacol ai armatei, doctore Scott. Scuze guvernului de a intra în marș în acea bază chinezească din Antarctica și de a descoperi ce se întâmplă acolo. Conform termenilor Tratatului Antarcticii, trebuie să fie o echipă științifică. Și aceștia suntem noi. Am lucrat la CERN, așa că am sunat un vechi prieten. Armata americană bântuie peste tot. Biletele ne-au fost cumpărate de un colonel în persoană.

– Armata? N-am auzit nimic de nicio armată. Ce tot spui acolo? Am fost invitat la Geneva ca să lucrez pe un text antic. Nu să...

– O, ce-au făcut? Au apelat la natura dumneavoastră mai bună? Drăguț. Eu nu am o natură mai bună, așa că m-au plătit cu o groază de bani. Nu urmăriți știrile? Nu știți ce se întâmplă? Oamenii de știință chinezi fac plajă în Antarctica. Nu aprinzi fitilul unei surse de energie la fel de puternice precum un minisoare decât dacă l-ai inventat sau l-ai descoperit tu însuși. Dacă l-ai inventat – cară-te naibii din Antarctica! Dacă l-ai găsit, atunci îl vrem noi. Cu orice preț. Noi suntem scuza pentru a începe un război.

Richard Scott avu brusc sentimentul premonitoriu că, în toată euforia renghiului jucat lui Fergus și universității, nu luase în considerare în ce situație se băgase. Cât de rău putea fi?

Luminile din cabină clipiră deconcertant.

– Ce se întâmplă cu avionul acesta? exclamă Scott.

Hackett scria niște ecuații complexe pe o pagină zdrențuită din carnetelul său.

– Cam la fiecare douăzeci și doi de ani, soarele o ia razna, din punctul de vedere al activității solare. Explozii solare.

Flutură melodramatic din mâini.

– Radiația – *asta* se întâmplă cu avionul acesta.

Când avionul se cutremură furios, Scott închise ochii.

- Suntem prinși într-o furtună, spuse el cu voce joasă.
- Da, dar ce anume a iscat furtuna?
- Puțin îmi pasă, îi spuse Scott.

- Soarele, doctore Scott, soarele iscă furtuna. Soarele determină toate acestea. Nu suntem, de fapt, într-o furtună, suntem la mii de metri deasupra ei. Dar soarele destabilizează calculatorul care pilotează avionul. Magnetosfera Pământului trage toate aceste particule puternic încărcate în atmosferă. Ai văzut fotografii cu aurora boreală, cu luminile Nordului... Toate acele fâșii de culori traversând cerul sunt liniile de forță magnetice ale Pământului, care sunt aprinse pentru că au toată „chestia” asta solară captată în ele, iar aceasta arde.

- Și ce vrei să spui?

- Vreau să spun că tocmai au ajuns în atmosferă. Iar dacă rezultatele mele sunt corecte, reprezintă un preludiu pentru ceva mai mare. Mult mai mare.

Scott încercă să-și mențină ritmul respirației calm și superficial.

- Nu pari să conștientizezi grozăvia situației, insistă Hackett. Scott nu-i răspunse.

- Vrei să știi ce pot face ciclurile solare? Când televizorul ți-o ia razna, e din cauza soarelui. Când radioul nu vrea să se fixeze pe un post, e din cauza soarelui. În martie 1989, activitatea solară a fost atât de violentă, încât voltajul rețelei electrice a Quebecului a fluctuat puternic. S-au stins luminile. Cuptoarele cu micro-unde au refuzat să funcționeze. Șase milioane de oameni au fost lăsați fără electricitate timp de nouă ore. NASA a pierdut traiectoria navelor. A fost observată aurora boreală în Key West. Telecomunicațiile și calculatoarele au înnebunit. Avioane sofisticate cădeau din cer ca pietrele. Ți se pare cunoscut?

Scott se mulțumea să privească fix când ușa de la baie se deschise brusc și November ieși având pe față cea mai neplăcută expresie.

- Să nu intre nimeni acolo, anunță ea, lăsându-se apoi să cadă pe locul ei.

În acel moment, orice stabilitate fu distrusă subit în jurul lor. Auzeau vaietul motoarelor și le simțeau vibrând în timp ce se luptau să dea suficientă propulsie avionului. Hackett își înșfăcă băutura înainte să i se verse în poală. Sistemul principal de intercomunicație lumina intermitent, în timp ce căpitanul încerca să le explice pasagerilor situația: dar nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama ce se întâmpla – coborau vertiginos.

În cabină erupseră rugăciunile. În fundal se auzeau lovituri continue. O doamnă masivă din partea opusă a culoarului închisese ochii și-și făcea cruce. În fundal se auzeau lovituri continue. Femeia își făcea crucea invers și Scott trase concluzia că nu-și mai făcuse cruce de mult timp, asta dacă-și mai făcuse vreodată până atunci. Alții își adunau puterile în așteptarea impactului. În fundal se auzeau lovituri continue.

Hackett se aplecă în față plin de curiozitate.

– De unde se aude zgomotul acesta?

Un tip tânăr stătea în picioare, lovind în compartimentul de deasupra capului în încercarea de a ajunge la masca de oxigen.

Hackett se aplecă spre Scott și arătă cu paharul cu băutură înainte de a sorbi încă o înghițitură.

– Asta e o prostie.

Un însoțitor de bord veni imediat și încercă să-l convingă pe pasager să se așeze pe scaun.

– Nu-mi amintesc să se fi anunțat că pierdem aer, nu? Pentru ce, Doamne iartă-mă, îi trebuie oxigenul?

– Are o criză de panică, zise Scott. Nu știe ce face.

Hackett se uită pe fereastră, apoi la ceas.

– Aș spune că mai avem trei, poate patru minute.

Scott își pierdu răbdarea.

– Taci odată din gură! urlă el.

Hackett nu păru dispus să-l asculte.

– Problema cu societatea de astăzi, continuă el placid, este lipsa de comunicare. Trăim într-o epocă a informației. Vorbim tot timpul unii cu alții – pe net, la telefon. Avem TV, HV¹,

¹ Home Video (n.tr.)

VR¹. Dar *nu* comunicăm. Colectăm atâta mizerie, dar nu ne transmitem ceea ce este cu adevărat important.

Scott privi în fața lui și încercă să-l ignore pe Hackett. Ar fi preferat să asculte muzică sau să se uite la televizor, dar echipamentul fusese închis și oricum n-ar fi funcționat. Când avionul primi din nou o răpăială, capul îi sări de pe tetieră. Simțea că aparatul de zbor se înclinase și mai tare.

– Iar problema e și mai acută în mediul academic.

Hackett își terminase băutura, întrebându-se cum se scape acum de paharul gol, apoi se hotărî să-l țină în mână.

– Tu ești profesor de ceva, iar eu sunt profesor de fizică. Pe cât pariezi că departamentele noastre nu au comunicat niciodată?

Hackett nu părea să observe că Scott avea alte griji.

– Exact! dădu din cap Hackett, de parcă Scott i-ar fi răspuns. Niciodată. Ca în proverbul acela chinezesc străvechi, în care trei înțelepți sunt legați la ochi și li se spune să identifice misteriosul oaspete prin pipăit. Primul insistă că e un șarpe, pentru că e lung și musculos. Cel de-al doilea spune că e un trunchi de copac. Al treilea tip spune că e o pasăre. Trebuie să fie o pasăre – i se zbat aripile.

Băgă paharul în buzunarul scaunului din față, apoi își linse buzele.

– Ei bine, s-au simțit ca niște proști când și-au dat jos măștile și au văzut că e un elefant, zise el zâmbind pragmatic. Ideea este că asta înseamnă să lucrezi în știința modernă în ziua de astăzi. Totul este compartimentat. Nimeni nu împărtășește informațiile. Trei științe diferite ar putea studia același lucru și să nu știe niciodată una de alta. Din câte știm noi, anticii aveau dreptate – Pământul este transportat prin univers pe spinarea unei uriașe broaște țestoase. Dar broasca e atât de mare, iar noi studiem părți atât de mici din ea, încât nici n-am observat-o.

Foarte lent, Scott își întoarse capul spre Hackett. Transpira puternic și făcea eforturi uriașe să nu vomite pe fizician.

¹ Virtual Reality sau Immersive Media (n.tr.)

– Ce... tot... spui?

Brusc, scaunul din față se aplecă în spate, lăsând la vedere un cuplu care se pipăia. Scott nu-și amintea să-i fi văzut dând semne că s-ar cunoaște dinainte.

Hackett insistă asupra ideii indicându-i pe cei doi cu mâna.

– Pune *asta* într-un film și n-o să te creadă nimeni. Aruncă o privire la Rolexul din aur de la încheietură și anunță: Treizeci de secunde.

– Treizeci de secunde până când?

– O să murim! O, Dumnezeule, o să murim! Începu să țipe bărbatul așezat în dreapta lui November.

Respirația îi era greoaie. Chinuită.

November înșfăcă punga din buzunarul din față ei și i-o băgă sub nas.

– Ești în hiperventilație, mârâi ea. Respiră în punga asta și taci!

Hackett numără metodic secunde – vocea devenindu-i cu fiecare secundă tot mai puternică –, până când anunță sigur pe sine:

– Și ar trebui să virăm la stânga, cam... acum.

Avionul începu să vireze la stânga.

Tremuratul dispăru. Motoarele sunau acum puțin mai bine. După câteva momente, Scott simți cum cabina se aliniază. Oftatul de ușurare era aproape palpabil și, pentru cei mai mulți pasageri, acesta era momentul în care puteau să-și dea frâu liber lacrimilor.

Hackett se lăsă pe spate, cu o expresie de automulțumire.

– Piloților, începu el ca-ntr-o predică, le place cu adevărat să discute între ei. Când cineva dintr-un domeniu neînruit îi spune pilotului că un fenomen dintr-o sursă neînruită urmează să-i nenorocească minunatul sistem integrat de transport, șansele să-i acorde atenție sunt nule. Până când, bineînțeles, izbucnește iadul. În care caz pilotul se asigură că a explorat toate opțiunile disponibile. Inclusiv să citească mesajul pe care

cineva fără vreo legătură cu domeniul lui a insistat ca el să-l țină în buzunarul de la haină. Vedeți dumneavoastră, ceea ce am experimentat acum este un sistem complex de adaptare în acțiune. Complexitatea. Ordinea, într-un haos aparent infinit.

În pofida chicotitului amuzat al lui Hackett, Scott păstra tăcerea. Avea fața încremenită.

– Cu alte cuvinte, doctore Scott, nu e activitatea solară o scârbă? Cine știa că o să avem parte de așa o vreme?

Hackett se ridică, netezindu-și inconștient cutele pantalonilor.

– Scuzați-mă, trebuie să merg la baie.

Păși pe culoar, spre iritarea lui November.

– Am spus să nu intre nimeni...

Scott îi aruncă o privire și scutură din mână, de parcă ar fi zis: „Lasă-l pe idiot să afle singur“.

Hackett deschise larg ușa cabinei de toaletă, iar Scott reuși să arunce o privire scurtă înăuntru. O mazăgă galbenă oribilă era împrăștiată peste tot. Bucăți de mucoasă stomacală atârnav pe peretele despărțitor din aluminiu, în movile comasate. În pofida eforturilor sale, Hackett regurgită imediat din cauza mirosului. Și lent, foarte lent, Scott zâmbi.

– Era Buddha, că tot veni vorba, spuse el ca din întâmplare.

Hackett păru nedumerit.

– Ce era Buddha? se repezi el să întrebe, obligat să tragă mirosul în piept și înecându-se în acest timp.

– Cel care a spus parabola înțelepților și a elefantului. Și erau *patru* înțelepți.

– O... mulțumesc, replică el distant, pășind în cabină.

Scott frunzări neatent calculele ilizibile de pe carnetul lui Hackett, dar își dori imediat să n-o fi făcut, pentru că, pentru a-și ilustra punctele de vedere, Hackett desenase lângă calcule câteva mici imagini. Soarele explodând. Pământul la ananghie. Și, subliniat în josul paginii, Hackett scrisese: *A început.*

Scott puse jos carnetul.

– Nu mai spune, zise el.

CERN

MUNȚII ANZI-AZTECI – AMERICA CENTRALĂ

În timpul Celui de-al Patrulea Soare (Epoca), pentru a salva un bărbat, Coxcoxtli, și o femeie, Xochiquetzal, de la potopurile care se prăvăleau din ceruri, zeul Tezcatilpoca i-a învățat să-și construiască o barcă. Au ajuns astfel în vârful unui munte, unde s-au stabilit și au făcut copii. Însă copiii lor au rămas muți până când o porumbiță dintr-un pom le-a dat darul limbilor. Totuși limbile erau atât de diferite, că nu se puteau înțelege unul cu altul.

Fragment din: *Tales of the Deluge: A Global Report
on Cultural Self-Replicating Genesis Myths,*
de DR. RICHARD SCOTT, 2008

PERMIS DE ACCES NIVELUL 3

În Elveția, în luna martie, era frig. Acesta fu primul lucru pe care îl observă November Dryden. Și se vorbea în toate limbile – franceză, italiană, germană, dar și engleză. Iar Elveția era extrem de mică, făcută sandvici între Franța, Italia, Liechtenstein, Germania și Austria. Mississippi nu era.

CERN era situat exact la ieșirea din Geneva, pe malurile lacului Léman și la granița cu Franța, în apropiere de Mont Blanc. Era un oraș dedicat științei de ultimă generație, fără pereți și fără porți – doar drumuri principale și autostrăzi. Colindau locul deja de zece minute până să-și dea seama că de fapt ajunseseră.

Pătrunzând în zona principală de recepție, November citi semnele albastre descurajatoare care îi întâmpinau:

SUBGRUPURI:

ANALIZĂ FIZICĂ

SMD

TEC

ECAL & HCAL

LEP 11 FIZICĂ:

SCINTILATORI

CAMERE MUON

– Bine ați venit la marele accelerator Hadron, anunță Hackett cu mândrie, ghidându-i pe Scott și pe November prin punctul de verificare și în hol. Inelul principal are douăzeci și șapte de kilometri în diametru, la o sută de metri sub pământ.

Fiecare electromagnet are de două ori mărimea unui tir și accelerează o particulă la o viteză aproape egală cu viteza luminii. Adică *cincizeci de mii* de rotații în jurul lungimii inelului – *pe secundă*. Bine ați venit la cea mai mare minune a lumii moderne.

– Parcă făceau unul și mai mare în Arizona, remarcă November.

Hackett o privi de sus în jos, aplecându-se spre ea.

– Invidie de particulă, spuse el sec, insistând asupra sune-
tului „p” ca să sublinieze efectul.

– Nu înțeleg semnificația. Fizica particulei? întrebă Scott.

– Semnificația? Particule subatomice, mecanică cuantică, blocurile din care se construiește universul... Este o chestie periculoasă, captivantă. Nu e ca și cum ai studia botanica: particulele elementare nu sunt normale.

– Cam ca tine, observă November.

Hackett mimă un zâmbet.

– Nostim, spuse el. Apoi deveni alarmant de serios: Când lovești particulele elementare una de alta, nu le distrugi, ci creezi și mai multe particule. Nu seamănă cu nimic cunoscut. Imaginează-ți că ai o căpșună și decizi să o lovești de o altă căpșună. Nu obții căpșuni strivite, ci o salată de fructe, iar uneori bucățile de fructe sunt *mai mari* decât căpșuna cu care ai pornit. Fructe precum electronii, fără nicio dimensiune, dar care pot fi percepute. Mănunchiuri întregi de particule adimensionale. Gluoni, mesoni, quarkuri anti-up, quarkuri anti-down, quarkuri Beauty¹. Realitatea este *de departe* mai stranie decât ficțiunea.

November îl măsoară din ochi și zise:

– Cauți ceva anume? Cum ar fi un măr?

– Gravitonul, explică el. Dacă găsești gravitonul, devii stăpânul gravitației. Iar dacă ești stăpânul gravitației, ești stăpânul universului. Și dacă ești stăpânul universului...

– Devii Dumnezeu, termină Scott.

¹ Este vorba despre trei dintre tipurile de quarkuri (sau quarcuri) – componenții nucleonilor, particule elementare indivizibile –, acestea fiind în total în număr de șase: *up*, *down*, *charm*, *strange*, *top* și *bottom*. (n.tr.)

Hackett dădu din umeri.

– E singurul mare domeniu rămas de explorat. Cred că *asta* e destul de relevant.

– Relevant pentru motivul pentru care suntem aici.

Scott se uită la ceas.

– N-au spus că ne întâlnim aici la ora șapte?

– Doctorii Scott și Hackett, presupun.

Se întoarseră cu toții și văzură trei bărbați care se îndreptau spre ei. Doi dintre ei erau îmbrăcați în civil, dar ultimul nu. Cu certitudine era implicată și armata, așa cum îi avertizase Hackett. Într-adevăr, acesta nu putu rezista să nu se apropie de Scott și să-i șoptească:

– Ți-am spus eu.

Unul dintre cei doi civili avea barbă, iar celălalt avea părul lung, castaniu, neregulat tuns, și ochelari mici, rotunzi, cu ramă din aur. Puloverul cenușiu era cu două mărimi mai mare și arăta de parcă ar fi gândit atât de mult, încât ar fi putut să uite de lucruri elementare precum tunsoarea și viața socială. Țâșni spre ei cu mâna întinsă, zâmbind de la o ureche la alta, și le strânse mâinile, reușind să le scuture mult mai mult decât era necesar. Când ajunse la Scott folosi cealaltă mână, ca să-și consolideze mulțumirile, și uită să-i dea drumul la mână.

– Bob Pearce. Sunt *atât de* fericit să vă cunosc, doctor Scott. Vă urmăresc activitatea de mult timp.

– Mulțumesc, răspuse Scott, descoperind că era destul de greu să-și recapete mâna. Îmi permiteți?

Și, literalmente, își smuci mâna ca s-o poată elibera din strânsoare.

Zâmbetul pieri de pe fața lui Pearce și într-o clipită îi dădu drumul la mână.

– O, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău... Poftim, aaa, dați-mi voie, aaa...

Celălți făcură un pas înainte.

– Maior Lawrence Gant, Corpul Expediționar al Marinei, anunță ofițerul galonat drept introducere, și Ralph Matheson, de la Rola Corp.

Scott ciuli urechile când auzi numele lor.

– V-am primit notificarea, spuse el redundant.

Gant le făcu semn să-și continue drumul cu toții.

– Mergem? Pe aici, vă rog.

Se îndreptară spre stânga. Pereții erau albi și aseptici, ferestrele puține și cu distanțe mari între ele, iluminatul puternic și constant. Putea fi zi sau noapte și nimeni nu și-ar fi dat seama. Probabil că oamenilor de știință care lucrau acolo le plăcea așa, se gândi November, urmărindu-i pe unii dintre ei cum își vedeau de ale lor fără grabă, cu fețele aproape lipite de datele listate. Coridoarele erau largi și mai lungi decât văzuse ea vreodată.

Remarcând fiecare detaliu în liniște, încerca să rețină orice ar fi putut fi important, inclusiv fundul perfect al maiorului Gant, mărșăluind în fața ei într-o uniformă bleumarin impecabil călcată.

Matheson decise să deschidă conversația primul și se întoarse spre Hackett.

– Am auzit că le-ai salvat fundurile tuturor noaptea trecută, zise el.

– O, n-a fost mare lucru, serios. Doar o mică observație din fizică, replică Hackett cu modestie, iar November se întrebă dacă era sinceră sau nu.

Hackett... Acum, că avea timp să se gândească la asta, numele i se părea cunoscut.

– Activitatea solară deteriorează echipamentul electric al avionului, continuă el. Furtuna a funcționat ca o zonă-tampon în care ne-am fi putut refugia.

Și atunci, ea își dădu seama.

– Hackett? Doctor Jon Hackett? De la Institutul Santa Fe?

– Sunt profesor invitat la Santa Fe. Actualmente, după cum poți vedea – neinvitat.

Scott era surprins.

– Îl cunoști? o întrebă el pe November.

– Cunosc lucruri *despre* el. Este genial – una dintre cele mai importante minți în teoria complexității din fizica modernă. Am citit despre el la orele de știință.

– Ești prea drăguță.

Hackett ridică din umeri cu o modestie prefăcută.

– Cum ai știut să întorci înspre furtună? întrebă ea curioasă, conștientă că Scott îl analiza cu atenție pe Hackett.

Scлипirea inevitabilă din ochii acestuia se concentrează cu totul asupra lui November.

Scott păru să se simtă imediat obligat să regleze situația.

– Nu are decât nouăsprezece ani, explică el.

Hackett zâmbi privind-o pe November din cap până-n picioare, fără ca măcar să-și dea seama de asta.

– Da, da, zise el.

Ea îi răspunse la zâmbet, iar el continuă:

– De fapt, e destul de complex. Are de-a face cu particulele încărcate, potențiale electrice traversând un corp în mișcare... Ionizare. Vânturi solare, fricțiune și... Și mai multă fricțiune.

Scott ridică vocea.

– Alo?

Hackett privi în jur cu asprime.

– Are nouăsprezece ani, insistă Scott.

Hackett aruncă o privire spre tânăra cu ochii mari și spuse cu tot farmecul de care era capabil:

– Cred că mă consideră surd.

November se uită la el, apoi întrebă cu nevinovăție:

– Te droghezi cumva?

Râsul care urmă fu puternic, iar expresia lui Hackett arăta că se simțea rănit. Dar rânjetul maiorului Gant, care îi făcu lui November cu ochiul, demonstra că meritase osteneala. Ce era oare cu bărbaiții în uniformă?

În cele din urmă ajunseră la destinație, unde pe plăcuța de pe ușă scria: FIZICĂ MOLECULARĂ. EFECTUL DE TUNEL CUANTUM, JFOT & NMRS.

Încăperea servea ca o punte de observație de unde putea fi urmărit laboratorul principal, aflat dedesubt. În fața ferestrelor largi, din sticlă groasă, înclinate la patruzeci și cinci de grade, se afla o masă din onix. Prin ferestre se vedeau savanții aflați la

treizeci de metri sub ei, lucrând cu echipamente atât de mari, încât tehnicienii erau nevoiți să se urce pe scări ca să ajusteze și să calibreze componentele lustruite din oțel.

La capătul camerei, Matheson, cu o eficiență ucigătoare, aranjă câteva teancuri de documente pe masă și întinse niște hărți, de parcă exersase acest moment timp de săptămâni întregi. Pe perete se afla un monitor, cu imaginile digitale deja afișate.

Pearce îi conduse la masă și trase scaunele pentru ei, ca un chelner zelos. Apoi se aplecă spre Scott.

– Îmi pare rău pentru mâna ta, zise el. Eu, ăăă... vocea i se pierdu, odată cu migrarea minții către alt subiect.

Privirea îi țâșnea în dreapta și în stânga, dar nu se concentra deloc asupra lui Scott. Apoi se răsuci și se îndreptă spre hărțile lui.

Scott se întoarse pentru a-i vorbi lui November, ca să descopere că tânăra era atât de aproape de el, încât ar fi putut să o sărute de la distanța aceea. Se lăsă pe spate stânjenit și încercă să zâmbească.

– Îmi pare rău, murmură el.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, iar el nu fu prea sigur în legătură cu semnificația acestuia.

Pe masă se aflau teancuri întregi de hărți. Și probabil că multe altele mai erau încă necesare. Pearce îi aruncă un zâmbet lui Scott.

– E atât de captivant...

Privirea lui Hackett era fixată însă asupra lui Matheson. Se uită spre imaginea unor aisberguri de pe ecran. Apoi din nou la Matheson. După care avu revelația.

– Erai pe nava aceea, spuse Hackett – și modul în care o spuse îi făcu pe ceilalți să se îndrepte și să asculte.

Scott și November știau la ce se referea. Toată săptămâna fuseseră bombardați de știri. America era pe punctul de a începe un război cu China din cauza drepturilor de exploatare din Antarctica. Poziția lor fusese slăbită atunci când un petrolier american fusese surprins încercând să părăsească pe furiș zona.

Guvernul susținuse că nu știa nimic. Sediul central al Rola Corp. din New York se afla sub bombardamentul constant al mediei încă de când știrea explodase, cu o săptămână în urmă.

De aceea îl recunoscuseră. Ralph Matheson fusese suficient de ghinionist încât să fie surprins de cameră debarcând la docuri. Fusese pe nava aceea.

Matheson încuviință în tăcere.

– Ce făceai acolo? îl întreabă Scott fără ocolișuri.

Pearce interveni ca să-și salveze colegul.

– Mă interesează lucrările dumneavoastră, domnule doctor Scott, exclamă el. Eu însumi am făcut ceva cercetări extinse asupra zoroastrismului. Dacă îmi amintesc corect studiile, nu gândirea lui Zoroastru a fost cea care l-a format pe Pitagora?

– Ba da, fu Scott de acord. Zoroastru a avut o mare influență asupra Greciei antice.

– Îmi pare rău, interveni November, dar ce amestec are acest... Zoroastru? Am reținut corect? Ce are de-a face cu activitatea doctorului Scott?

– Mithra, explică Pearce nerăbdător, dar plin de veselie.

Gant și Hackett schimbă o privire – nu păreau să fi devenit mai înțelepți.

– Vreți să vă explic? se oferă Scott.

Pearce zâmbi larg din nou și ridică sfios din umeri.

– O, da. Sigur. Continuați.

Apoi își trecu degetele prin păr și se lăsă pe spate în scaun. Încercă să pară interesat, ținând un pix între degetul mare și cel arătător și încuviințând la fiecare cuvânt rostit de Scott.

– Zoroastru provenea din ceea ce noi numim acum Iran.

– Deci, era musulman?

– Nu. Asta se petrecea cu mult înainte de islamism. Cu cel puțin o mie de ani. Întreaga regiune a Orientului Mijlociu avea miriade de culturi. Babilonul. Caldeenii. Prima cultură care s-a stabilit acolo – de fapt prima civilizație cunoscută din lume – a fost cea a sumerienilor...

– Care scriau într-un limbaj pe care îl numim cuneiform, interveni pe un ton plăcut Pearce.

– Corect. Grecii antici considerau că nucleul cunoașterii își are originea în Babilon și Egipt. Faptul că grecii au inventat matematica nu e decât un mit. Babilonienii și egiptenii sunt cei care *i-au învățat* pe greci. Și, pe lângă matematică, i-au învățat filosofie, astrologie, alchimie. Chiar Platon recunoaște acest lucru, însă unii academicieni, din pură aroganță, preferă să ignore adevărul.

– Învățăturile lui Zoroastru gravitau în jurul unui zeu numit Ormazd, adăugă Pearce. Și numai după exodul evreilor din Egipt au început să se manifeste în religia lor toate tipurile de tradiții zoroastriene, în deplasarea lor spre răsărit, pe drumul de întoarcere spre Israel. Probabil că asta l-a scos din fire pe Moise. Ideea îngerilor păzitori era de sorginte zoroastriană.

Scott îl privi aspru.

– Da. Ca și Învierea, în care credeau cu sute de ani înaintea evreilor *sau* a creștinilor.

Hackett dori să știe:

– Cine era acest Mithra?

– Mithra era o ramură a zoroastrismului. Știți dumnea-voastră, așa cum baptismul este o ramură a creștinismului. Dar Mithra era și principalul zeu pe care îl adorau. Era strâns legat de soare. Asfințitul și răsăritul soarelui aveau legătură cu moartea și cu învierea. Iar simbolul utilizat pentru soare era o cruce. De fapt, în scrierile lor era un halo. Dar din motive de simplitate arhitectonică, se transformase într-o cruce.

– Și nici nu erau singurii, adăugă Pearce. Multe culturi de pe glob utilizează simbolul unei cruci pentru a reprezenta soarele.

Hackett ridică din sprâncene.

– Soarele?

November aruncă o privire acuzatoare.

– E adevărat?

Pearce era nedumerit de reacția lor. Se foi în scaun.

– Da, spuse el defensiv.

– Un adevărat eșafod al crucificării, adăugă Scott, nu are forma unei cruci. Este chiar un eșafod. O mulțime de bârne în

formă de cruce. Nu exista nicio cruce. Cel puțin, până când artiștii din vechime au prins ideea și au adăugat un halo ca un soare strălucitor în jurul capului lui Iisus...

– Care provine direct de la statuile zeului grec al soarelui, Helios, dădu din cap Pearce.

– Ceea ce ne conduce înapoi la sumerieni, conchise Scott.

Remarca lui fu întâmpinată de tăcerea care devenea tot mai apăsătoare în încăpere, pe măsură ce toți înțelegeau implicațiile.

– Am citit raportul geologic, spuse Scott încântat. Cultul lui Mithra furniza imaginea raiului și a iadului, a Cinei celei de Taină, a sacrificiului și a înălțării. Mithra își are rădăcinile în tradiția sumeriană. Pentru ei, șoaptele antice spuneau povești despre un popor întreg care s-a sacrificat pentru a salva lumea. Prima poveste despre un potop global și despre Noe provenea din Sumer. Asta credeți că aveți aici? O *Epopoe a lui Ghilgames* mai veche?

– Ăăă, nu tocmai, doctore Scott, replică Gant.

– Îmi pare rău că sunt pisălog, dar...

November fusese educată creștinește și era evident că avea dificultăți să asimileze aceste concepte, deși, spre meritul ei, nu părea să le refuze fără o analiză.

– Doctore Scott, ați spus că toate marile religii din istorie au împrumutat din ceea ce a circulat înaintea lor. Ei bine, dacă este adevărat, de unde și-au luat sumerienii ideile *lor*? Și de unde veneau ei?

Scott ezită, dar Pearce fu mai mult decât bucuros să intervină. Se aplecă în față și, rotindu-și pixul, spuse:

– Nimeni nu știe! rânji el, iar fața îi deveni apoi serioasă. Până acum!

Orientă telecomanda spre ecran, asigurându-se că sonorul este scăzut.

– Mda, și aici intru eu în scenă, le spuse Matheson. Poate recunoașteți imaginile de pe canalele de știri. Ceea ce vedeți este petrolierul de foraj *Red Osprey*. Eu sunt inginer de profesie.

Ne aflam undeva în Atlantic, făcând o sondare exploratorie, când am dat de o problemă...

Ecranul arată iadul în desfășurare. Conducta sărind din suporturi. Morții și explozia de mâl de pe punte. Toată lumea din încăpere se cutremură. După care imaginea se schimbă brusc, arătând savanți în halate albe care curățau și analizau diamante de dimensiuni mari într-un laborator. Apoi apăru un prim-plan cu un diamant, moment în care Matheson puse filmul pe pauză. În mod evident, diamantul era neobișnuit. În primul rând pentru că pe el apăreau niște inscripții.

Scott se aplecă în față brusc.

– La prima vedere, remarcă Gant, ce limbă ați spune că este, doctore Scott?

Scott se întoarse spre ofițer.

– Pare... ei bine, la prima vedere pare cuneiformă. Dar e imposibil!

– De ce e imposibil?

– Păi, are simboluri pe care nu le-am mai văzut niciodată. Și semnele sunt prea precise. Pare a fi un limbaj mai complex, o limbă modernă. Cel puțin așa pare din fotografie.

Cuneiforma din latinescul *cuneus*, însemnând cui. Scrierea cuneiformă însemna pur și simplu că stilul era în formă de cuie. Era utilizată de perșii, asirienii, caldeenii, acadienii, babilonienii și, bineînțeles, sumerienii antici. Data aproximativ din 3 000–3 500 î.Hr. Limba era dificil de interpretat, pentru că simbolurile reprezentau cuvinte întregi, dar și silabe, iar fiecare simbol era realizat din colecții de cuie, uneori ajungând până la treizeci.

– Este posibil să arunc o privire la original? se aventură Scott. Era puțin spus că murea să arunce o privire.

– Aș avea o percepție mai clară, înțelegeți? adăugă el.

Pearce și Gant se priviră atent.

– Puteți să citiți?

– Nu mi-ar plăcea să susțin asta, spuse sincer Scott. Poate doar fragmente din ea. Dar tipul acesta de sarcină cere multă muncă și mult timp.

Maiorul rămase pe gânduri.

– Tocmai asta e problema. Nu avem timp.

– Ce vreți să spuneți?

Pearce interveni:

– Presupun că marea întrebare e următoarea: sunteți de acord că e *precuneiformă*, și nu *postcuneiformă*?

Scott înțelegea unde voia să ajungă Pearce și, sincer, asta îl făcea să nu se simtă în largul său. Cuneiforma era primul exemplu de cuvânt uman scris, dar lucrul curios era că formele timpurii erau cele mai complexe. Alfabetul sumerian și cel babilonian începuseră cu cel puțin 600 de caractere. Cele ulterioare scăzuseră la circa 100, iar pe vremea egiptenilor cuvântul scris se schimbase în pictograme hieroglifice, înainte ca scrierea să evolueze în litere din nou și să ia forma pe care o are acum. Teoria spunea că scrierea sumeriană evoluase din pictograme, dar erau puține dovezi în acest sens. Existau tăblițele din argilă și toate celelalte, dar erau mai curând cuvinte timpurii inventate.

De fapt, erau mai numeroase dovezile care susțineau opusul – cum că scrierea cuneiformă pornise complexă și se simplificase în timp printr-un proces de amnezie culturală. Ceea ce sugera existența unei civilizații *presumeriene* avansate. Iar Scott era mai înclinat să țină partea acestei ipoteze. Altfel spus, nimeni nu știa de unde veneau sumerienii. Existau toate motivele pentru a se presupune că-și aduseseră scrierea cu ei.

Scott dădu aprobator din cap. Era cutremurător. În sfârșit, un text *precuneiform*. Pearce părea mulțumit cu răspunsul, dar marea întrebare încă rămânea. Ce Dumnezeu căuta acel text în Antarctica? Sfida orice logică. Probabil că era o șarlatanie. Existau teorii care afirmau că numeroase civilizații antice avuseseră flote care erau de departe mai puternice decât se presupusese inițial. Existau din ce în ce mai multe dovezi că mulți dintre ei – precum fenicienii, minoanii și egiptenii – navigaseră până în zona Americilor.

În Brazilia exista un golf numit Golful Amforelor, numit astfel pentru că din când în când acolo apăreau amfore romane

și obiecte din ceramică, despre care se presupunea că provin dintr-o navă romană scufundată. Tot în Brazilia, pe tăblițe din argilă se descoperiseră inscripții într-o limbă mediteraneană necunoscută. O imagine a unui ananas, fruct american, fusese descoperită în Pompei. În Mexic fuseseră descoperite figurine cu barbă, într-un moment în care părul facial și de pe corp le era necunoscut amerindienilor. În China fuseseră dezgropați cartofi dulci și alune vechi de peste 2 000 de ani – din nou, alimente americane. Iar în India fuseseră descoperite desene ale unor femei care țineau în mână știuleți de porumb.

Testele realizate pe părul mumiilor egiptene demonstraseră că persoanele fumaseră canabis, tutun și cocaină. Problema era că tutunul și cocaina nu puteau proveni decât dintr-un singur loc – America de Sud. Tot în părul mumiilor se descoperise mătase chinezească datând cam din 1 000 î.Hr., ceea ce însemna că se făcea comerț cu China. La acest aspect se adăuga faptul că în Pacific, pe coasta statului Chile, se descoperiseră capete de dragon realizate din pietre de minereu, pietre utilizate pentru a ține pe linia de plutire corăbiile antice. Culturile sud-americane antice foloseau dragonii în mitologia lor, deci era mai mult decât probabil că făceau comerț cu China.

Ciudat este că, înainte de Columb, legenda europeană spune că la vest de Atlantic exista un tărâm cunoscut ca Hy-Brasil. Prin urmare, când coloniștii au ajuns în America de Sud, au denumit pământul Brazilia, conform legendei. Curiozitatea consta în faptul că *brzl* era un cuvânt iudaic și arameic, însemnând „fier“. Ulterior, s-a descoperit că Brazilia avea unul dintre cele mai mari zăcămintele de fier din lume.

Dar, din punctul de vedere al lui Scott, toate aceste dovezi indicau un sistem global de blocuri comerciale. Ingeniozitatea antică însemna că aceste blocuri tranzacționau bunuri la o distanță de multe mii de mile. Era posibil ca populația chineză să fi cumpărat cocaină din America de Sud, pe care o vindea apoi Egiptului sau unui intermediar, fără să fi folosit vreodată produsul. Asta nu însemna neapărat că egiptenii merseseră vreodată în

America de Sud. Dar să fi călătorit totuși cineva atât de departe spre sud încât să ajungă în Antarctica? El nu era atât de sigur.

Pearce și Matheson începură să-și întindă documentele. Era o sarcină importantă, iar Scott, November și Hackett nu aveau de ales decât să urmărească. Pe masă erau întinse hărți – în principal hărți ale Antarcticii – și studii geologice ale companiei Rola Corp. Unele erau copii ale surselor antice, altele erau observații militare din satelit.

Scott simțea nevoia să înțeleagă cum stăteau de fapt lucrurile. Îi privi pe toți cei din jurul mesei. Era ceva mai mult decât o problemă de traducere. Mult mai mult.

– Scuzați-mă, întrebă el cu voce joasă, dar ce credeți că ați descoperit?

Gant răspunse cu nevinovăție:

– Atlantida.

HĂRȚI

Scott își încordă umerii. Privi la Hackett și la November. Da, *auzise* bine.

Blestemata aia de Atlantida! Teorii aiurite despre existența Atlantidei pluteau în aer încă de când Platon povestise pentru prima dată despre întâlnirea lui Solon cu înalții preoți egipteni. Fusesse făcută bucăți în Oceanul Atlantic. Era în Bahamas. Sau în Mediterana. Era în America de Sud. Era peste tot și nimeni nu putea demonstra că e acolo sau în altă parte. Atlantida era de competența nebunilor, astrologilor și a celor care se holbau în sfere de cristal. Dar bărbații aceștia erau militari. Nu erau idioți. Ce știau ei și el nu știa?

Matheson arată spre masă.

– Antarctica a fost descoperită în 1818, corect, nu-i așa?

Scott avu nevoie de un moment ca să-și amintească, dar când reuși, dădu aprobator din cap.

– Da.

– Avem o copie a unei hărți trasate pentru un amiral turc, numit Piri Reis, în 1513. El precizează în mod clar pe hartă că se bazează pe un original care era ținut în altă parte. Spunea, de asemenea, că marinarii lui nu autentificaseră niciodată harta, pentru că toate celelalte hărți pe care le foloseau se bazau pe aceleași surse vechi ce se demonstraseră a fi întotdeauna precise. Această hartă arată liniile de coastă ale Africii de Vest, ale Americii de Sud și, mai important, ale Queen Maud Land și ale altor părți din Antarctica. Sunt atât de precise, încât USAF¹ a

¹ Forțele Aeriene ale Statelor Unite (n.tr.)

autenticat detaliile utilizând imagistica de satelit, pentru că harta arată linia reală a coastei Antarcticii – nu banchizele. Ați fost vreodată în Antarctica, domnule doctor Scott?

– Nu.

– Nu? Ei bine, pentru că tocmai m-am întors de acolo, o să vă spun de ce este incredibil. Pentru că nu avem la dispoziție tehnologia necesară ca să vedem prin gheață și să aruncăm o privire la linia de coastă reală, cu excepția uneia de șaizeci de ani. Iar acea întindere de plajă nu a mai fost lipsită de gheață de cel puțin șase mii de ani. Și atunci, cum să deseneze cineva o hartă a acelei zone? Doar dacă au avut o navă capabilă să-i ducă până acolo – ceea ce automat înseamnă civilizație și, având în vedere precizia, înseamnă implicit o civilizație avansată...

Pearce dădu din cap vehement.

– Hărțile lui Piri Reis se bazau pe originale care au fost furate din marea Bibliotecă din Alexandria, din Egipt, și duse apoi la Constantinopol, spuse el. Dar el nu a fost singurul. Oronteus Finaeus a desenat o hartă în 1531, bazându-se pe hărți maritime antice care indicau întreaga Antarctică, cu munți și cu râuri. Ceea ce înseamnă că trebuia să cunoști interiorul, nu doar coasta, și că zona trebuia să fie lipsită de gheață.

– Știți cât de mare e Antarctica, doctore Scott? întrebă Matheson.

Scott scutură din cap.

– Este mare. Are de două ori mărimea Statelor Unite. Nu poți să mergi pur și simplu să cartografiezi râuri și munți și să-i desenezi exact, în două zile, pe o plută. Meseria mea e să proiectez tot felul de chestii, astfel ca oamenii să poată merge în locuri îndepărtate și să lucreze, să mineze și să sondeze după petrol. Fără o hartă și un raport geologic, sunt terminat. Dar aceste hărți străvechi... au toate detaliile! La mijlocul anilor 1500, continuă Pearce, aveam un tip pe care îl chema Mercator, pe numele lui adevărat Gerhard Kremer. Cartograful suprem, care a desenat o hartă exactă a Antarcticii pe baza unor surse antice și care a simțit deodată nevoia bruscă de a fugi și a vizita

Marea Piramidă din Cairo. Și apoi, în 1737, geograful francez Philippe Buache a apărut cu o hartă care este atât de precisă, încât pare să prezinte Antarctica așa cum arăta probabil fără stratul de gheață – *fără gheață deloc*. Ceea ce ar fi fost cam acum cincisprezece mii de ani! Și asta cu o sută de ani înainte de data la care se presupune că a fost descoperită, doctore Scott! Apoi urmează harta lumii a lui Hadji Ahmed, din 1559. Și el era tot turc, iar harta lui arăta și ea o punte de uscat între Siberia și Alaska. Am vorbit la telefon cu Sarah Kelsey, cel mai bun geolog al companiei noastre. I-ați citit raportul. Ea spune acolo că, odată, cu circa douăsprezece până la paisprezece mii de ani în urmă, exista într-adevăr o punte de uscat. Au fost descoperite tone de dovezi care demonstrează asta. Găsiți pe masă copii după toate aceste hărți.

Scott rămase tare pe poziție – nu se lăsa atât de ușor copleșit.

– Am auzit de majoritatea acestor hărți, domnule Matheson. Nu e ceva nou pentru mine. Dar – și este un foarte mare „dar” – ele nu demonstrează existența Atlantidei. Ele demonstrează doar că strămoșii noștri erau cartografi foarte buni și că noi, ca specie, suntem foarte uituci. N-o să ne contrazicem pe subiectul acesta. Însă gândiți-vă ce-mi cereți să fac. Îmi cereți să am o credință oarbă, care sfidează rațiunea. Scott îl privi cu tristețe, apoi adăugă: Îmi pare rău.

Pearce clătină din cap.

– Oare nu sunteți aceeași persoană care a colectat mituri și legende din peste cinci sute de culturi de pe tot globul, care vorbesc despre un potop antic – mitul potopului? Nu sunteți dumneavoastră acela? *Sunteți* doctorul Richard Scott, nu?

– Poveștile potopului. Da. Dar acestea sunt *mituri*. Legende. Povești care constituie o foarte bună lectură la ceas de seară. *Epopoea lui Ghilgameș* datează cam din anul 5 000 î.Hr. Este aceeași poveste a potopului ca cea din Biblie – corespunde perfect poveștii lui Noe. Dar asta e doar literatură... O poveste.

– Schliemann a urmărit o poveste și a descoperit cetatea pierdută a Troiei.

Pearce ocoli biroul. Înșfăcă din nou telecomanda și apăsă butonul de redare. Imaginea era puțin difuză și era de o calitate mult mai proastă decât cele dinainte, dar se vedea clar ce se întâmpla. O cameră de mici dimensiuni cobora în interiorul unei conducte lungi și întunecate. De-a lungul axului conductei mari se întindea o conductă mai mică, cu un diametru de aproximativ treisprezece centimetri, prin care urma a fi extras petrolul. Era clar că aparatul video filma în spațiul dintre cele două conducte.

– E o cameră de serviciu, explică Matheson, destinată a verifica starea conductei dinspre nodul forezei de pe fundul oceanului, descendent, spre locul de forare. Din punct de vedere vizual era irelevantă, dar era un prototip, așa că am fixat o cameră pe conductă. N-am crezut că vom avea vreodată nevoie de ea.

Camera cobora tot mai mult. O parte din conducta afectată era vizibilă, cu fisurile din aliajul de oțel. În cele din urmă, printr-un nor de resturi din apă, deveni vizibilă destinația.

– Acestea nu erau roci pe care le găseam de obicei pe fundul oceanului, doctore Scott. Nu dădusem peste o epavă îngropată. Ne aflam la o adâncime de peste trei kilometri. Opt sute de metri în fundul oceanului. Am dat de un perete. Un adevărat perete. Din cele cu care construiești case. *Un perete*. Mă urmărești?

– Da, veni răspunsul sec.

– Numai că acest perete nu era realizat din cărămizi și mortar, ci din diamant. O bucată uriașă, solidă, de diamant. Și nu pot să-ți spun cât de mare era cu adevărat.

În întuneric, luminat doar de razele becului camerei, era vizibil un câmp de cristal albastru. În partea de jos a imaginii se vedea trepanul distrus. În perete era un crater de impact, de unde fuseseră împrăștiate bucăți mari de diamant. În zid se vedea o gaură. Era evident că dincolo de zid se afla probabil apă, sub o presiune enormă din cauza greutateii stratului de gheață de deasupra, care aruncase în aer conducta atunci când aceasta se rupsesse. Oricum, una peste alta, părea că zidul se comportase mult mai bine decât utilajul.

Din alte puncte de vedere peretele era fără defect, fiind acoperit cu o rețea delicată de litere. Și aceasta era dovada de care mai era nevoie.

– Și acum, vă rog, doctore Scott, spuneți-mi: cine dracu' s-a dus acolo și a construit un zid la o adâncime de peste trei kilometri, la temperaturi de sub zero grade, într-o peșteră subterană? În cariera mea ca inginer, am forat după petrol în toată lumea și n-am văzut niciodată așa ceva. Nu știu nicio țară – și vreau să spun *chiar niciuna* – care să posede tehnologia necesară pentru a realiza așa ceva. Și cantitatea aceea de diamant? Doamne, ai putea distruge jumătate din baza financiară a întregii lumi peste noapte. Regele Angliei ar putea foarte bine să-și pună ghinde în coroană în loc de diamante, căci probabil ar valora mai mult.

Lui Scott nu-i venea să-și creadă ochilor și urechilor.

– Și vreți să traduc tot ce e acolo?

November se uită rapid peste hărți, încercând să-și dea seama ce înseamnă.

– Doctore Scott, spuse ea înăbușit, cred că e pe bune.

Hackett părea impenetrabil.

– Știți cât durează să traduci niște texte arhaice? sări Scott.

– Da.

– Ba nu, nu cred că știți. A fost nevoie de mințile unui grup mare de cercetători, timp de o sută de ani, ca să fie tradus codicele mayaș, și acea limbă încă se vorbea în peninsula Yucatan din estul Mexicului. Precuneiforma este o limbă moartă. Este uitată. Nici n-aș ști de unde să încep.

– Atunci, ar fi bine să găsiți o cale cât mai repede, doctore Scott, anunță contraamiralul, pătrunzând pe ușa din capătul îndepărtat. Pentru că multe vieți depind de asta.

Pe ecuson era scris numele Dower. Iar expresia de pe fața lui spunea: *Citește-mi ecusonul*. Contraamiralul Dower era o figură impozantă. Înalt, zvelt și negru. Sub chipiu, avea craniul ras.

Orice persoană cu oarecare noțiuni militare ar fi observat imediat că pe piept avea prinsă Legion of Merit¹, cu o stea din

¹ Legiunea de Merit (n.tr.)

aur. Ar fi observat Defense Meritous Service Medal¹, Meritous Service Medal², Strikeflight Air Medal³ (cu opt distincții), Navy Commendation Medal – Combat I⁴, The Presidential Unit Citation⁵ și Gulf War Cross of Gallantry⁶, iar acestea erau doar câteva dintre numeroasele sale medalii de campanie. Contraamiralul Thomas C. Dower, USN⁷, avusese parte de ceva acțiune la timpul său. Avea dreptul să trăiască după faima de care se bucura.

Era urmat îndeaproape de un civil și de un grup de militari. Dar numai Dower și civilul se așezară. Matheson îl prezintă pe celălalt bărbat ca fiind Jay Houghton de la Rola Corp., departamentul juridic.

Houghton își trecu în fugă ochii peste hârtiile galbene și nu-și putu reține un mârâit, probabil un soi de truc de tribunal pe care-l deprinsese la Facultatea de Drept. Asta făcea ca lucrurile să apară într-o lumină și mai întunecată, așa că – atunci când scoteai iepurele din joben – lumea te considera un geniu. Deși Scott se îndoia că omul se apropiase prea mult de un tribunal în ultimul timp. Avocații marilor corporații nu prea o făceau. În schimb, în fiecare zi de luni, înainte de prânz, își puneau secretarele să trimită prin mail amenințări cu moartea.

– Tocmai ne-am întâlnit cu oficialii chinezi la sediul UN⁸, Palais des Nations, explică el. Chinezii nu vor permite sub nicio formă ca altcineva să intre în baza lor din Antarctica.

– Din păcate, murmură Gant.

– Ne așteptam la asta, îi aminti Dower.

– Totuși, e păcat, replică dur Gant. Nu vreau să iau parte la o cercetare civilă. Civili n-au fost pregătiți pentru asta, nici intelectual, nici fizic, domnule.

¹ Medalia pentru Serviciu Meritoriu în Apărare (n.tr.)

² Medalia pentru Serviciu Meritoriu (n.tr.)

³ Medalia Atacul Aerian (n.tr.)

⁴ Medalia de Recomandare a Marinei în rang I (n.tr.)

⁵ Citarea prin ordin de zi a Unității Prezidențiale (n.tr.)

⁶ Crucea Vitejiei în Războiul din Golf (n.tr.)

⁷ Marina Statelor Unite (n.tr.)

⁸ United Nations – Națiunile Unite (n.tr.)

– În principiu, chinezii nu au obiecțiuni cu privire la inspecția unei echipe a Națiunilor Unite, adăugă vesel Houghton. Dar se opun cu strășnicie oricărui tip de asociere militară.

– Pun pariu că da, spuse Gant scuipând cuvintele și adăugând la sfârșit, în ultimul moment, un „domnule“, din respect pentru contraamiral.

Scott și November schimbă priviri neliniștite. Echipe de inspecție? Ce plănuiau?

– A ajuns echipamentul spectroscopic? întrebă Hackett meditativ.

Când Dower intrase, Hackett se ridicase în picioare și acum stătea la fereastră evaluând împrejurimile. Privi grupul cu zâmbetul lui slab, deja familiar.

– Rezonanță magnetică nucleară, dacă nu greșesc. Amirale, sunt sigur că băieții cu fizica apreciază că le este adusă o jucărie nouă pentru teste în prețiosul lor laborator.

– S-au plâns, ca de obicei. Bună, Jon. Cum a fost călătoria?

– Cu poticneli.

Dower făcu gura punga înainte de a răspunde:

– Devine din ce în ce mai rău, nu-i așa?

Hackett nu părea să dorească să răspundă, dar Pearce răspunse în locul lui.

– Mult mai rău, interveni el. Cred că planeta asta e supusă la niveluri de radiație solară care n-au mai fost văzute de peste douăsprezece mii de ani. Douăsprezece mii și doisprezece ani – ca să fim preciși.

Se auzi foșnetul documentelor răsfoite în apropiere. Doi ofițeri discutară cu Dower, apoi distribuiră niște însemnări, în timp ce Hackett comenta:

– Ei bine, a fost puțin melodramatic poate. Dar exagerat? Nu.

Scott stătea anxios pe scaunul său încercând să prindă un moment privirea lui Hackett.

Încă un zâmbet iritant de enigmatic trecu peste buzele fizicianului. Lipindu-se de fereastră, își ronțai o clipă unghia degetului mare.

– Îi aveți în față pe șefii Centrului de Comandă Spațială al Statelor Unite, doctore Scott, spuse el blând. I-am prezentat pe scurt lui Tom Dower diverse probleme de fizică de mult mai multe ori decât am chef să-mi amintesc. La Los Alamos, pe când era student, atunci a fost prima dată, nu, Tom?

Scott avea un aer nedumerit.

– Spațială? zise el.

– Centrul de Comandă Spațială, răspunse morocănos Dower. Consiliem guvernul în probleme de politică, în timp ce ei negociază cu chinezii. Noi suntem ultima linie de apărare între pace și cel de-al Treilea Război Mondial.

Îngropată sub șase mii de metri de granit, în adâncul munților Cheyenne din Colorado, le spuse Dower, exista o ușă lată de șase metri și groasă de peste un metru, proiectată să reziste unui atac nuclear. În spatele acesteia se afla cartierul general al serviciului secret de spionaj militar, numit NORAD. Iar o parte din acest cartier general îi era atribuită Centrului de Comandă Spațială al Statelor Unite, a cărui competență era dublă.

– Urmărim deșeurile spațiale, doctore Scott. Estimăm că pe orbita Pământului se află concomitent peste nouăsprezece mii de obiecte, de la așchii de vopsea la sateliți morți. Peste opt mii dintre aceste obiecte sunt mai mari decât o minge de baseball și sunt urmărite non-stop. Dar când soarele începe să aibă spasme și aruncă plasmă în timpul unei furtuni solare, ne poate brui sistemul de urmărire chiar și nouăzeci și șase de ore – adică patru zile și patru nopți.

– Și asta e rău?

– Oh, e destul de rău, interveni Hackett. Când plasma din furtuna solară lovește Pământul, determină dilatarea atmosferei. Tracțiunea sporită încetinește obiectele care orbitează. Unele reintră în atmosferă. Iar semnătura acelei reintrări tinde să imite manifestarea unui focos nuclear.

Veni din nou rândul lui Gant, care spuse:

– În orice caz, o furtună solară este un moment potrivit pentru a lansa un atac nedetectat. Soarele este pe cale să zvâcnească din nou, iar chinezii o știu.

– Îmi pare rău, dar se pare că soarele a făcut asta deja, zise Scott scuturând din cap. Și cum puteți fi atât de siguri că soarele urmează să ia foc din nou? Este haotic, nu? Imprevizibil...

– Este complex, nu haotic, spuse iritat Hackett.

– Putem prezice comportamentul soarelui, adăugă Pearce. Pentru că se derulează în minicicluri la fiecare unsprezece ani.

Hackett luă un marker de la tablă și schiță un cer pe tabla de la capătul celălalt al încăperii.

– N-o să vă insult inteligența ținându-vă un curs despre fizica solară și magnetică, dar vă prezint câteva puncte importante pe care trebuie să le rețineți. Soarele nu este, contrar credinței populare, asemănător, în mare parte, cu Pământul. Este masiv. Este atât de mare, încât dimensiunea medie a unei pete de pe suprafața sa ar îmbrăca Pământul de două-trei ori. Este o masă continuă de explozii nucleare migratoare, ținute împreună într-un glob datorită masei sale. Este mare. Este greu. Este violent. Și are – și aici e cel mai important amănunt –, are mai mult de doi poli magnetici. Noi avem nordul și sudul. Soarele are șase poli. Numiți-i cum doriți – nord, sud, Tim și Clarence. Nu are importanță. Ceea ce contează este că posedă structuri magnetice foarte complicate, pe care abia începem să le înțelegem. Are Polul Sud și Polul Nord, așa cum le înțelegem noi, dar pentru că este o minge de plasmă supraîncălzită, are încă patru poli, dispuși la distanțe egale în jurul ecuatorului său. Și *pentru că* este o minge din plasmă, nu se rotește uniform. La ecuator avem o zi mai scurtă decât avem mai spre nord sau sud.

Scott realizează că de față erau, de fapt, trei amirali. Nu, doi amirali și un general. Și un maior, Gant. Cinci locotenenți care funcționau ca asistenți. Doi bărbați mult mai în vârstă decât ceilalți și, evident, importanți. Nu se prezentaseră. Aveau minți ascuțite și păreau să înțeleagă destul de ușor ce le spunea Hackett, ceea ce era cel puțin deconcertant. Dacă nu de-a binelea stânjenitor. Oricum, întrebările care-i umpleau capul probabil că aveau să rămână acolo ceva timp. Hackett nu terminase.

Fizicianul bătu cu markerul în tablă.

– În fracțiunea sa cea mai redusă, ciclul se repetă pe o scară mică la fiecare optzeci și șapte de zile și jumătate. Un ciclu de eveniment – timpul dintre evenimente de intensitate similară – este de douăzeci și doi de ani. Ceea ce descrii tu, Bob, îmi pare rău că trebuie să te contrazic, e numai o jumătate dintr-un ciclu, dar, din punct de vedere statistic, evenimente similare au apărut la punctul de unsprezece ani. Un ciclu complet al unei pete solare – când activitatea petei solare pare să o ia din nou de la capăt – are loc în realitate o dată la fiecare o sută optzeci și șapte de ani. Iar ciclul la care se referea Bob, deși teoretic, se bazează pe mișcările a ceea ce noi numim învelișul neutru deformat al soarelui. Care, teoretic, face un ciclu o dată la trei mii de ani sau cam așa ceva.

– Ce se întâmplă când învelișul neutru își completează ciclul? întrebă Scott.

– Conform teoriei, este atât de devastator, încât ți-ai dori să fii oriunde în altă parte.

– Ceea ce înseamnă că? interveni November. Nu dețin o diplomă în fizică.

Scott își încrucișă brațele și spuse:

– Uite, nici eu n-am terminat fizica. Sunt lingvist. Ce dracu' au toate acestea de-a face cu mine? Am venit să vizionez niște roci. Rocile *există*, nu-i așa?

– Tot ce trebuie să știți este că, la fiecare unsprezece ani, la suprafața soarelui se întâmplă lucruri neplăcute, spuse succint Pearce, aruncându-i o privire lui Hackett, care mângăli pe tablă numărul 22 și îl sublinie energic. Continuați să adunați unsprezece cu unsprezece cu unsprezece, până ajungeți la trei mii. Înregistrările geologice arată clar că la fiecare trei mii de ani clima Pământului se modifică drastic. Cu șase mii de ani în urmă, perioada de schimbare climaterică a fost atât de severă, încât multe civilizații antice și-au fixat calendarul în funcție de ea. Mayașii l-au numit Anul Unu; în cuvintele noastre, era anul 3 113 î.Hr., în 12 august, ca să fim mai preciși, când un bărbat

cu barbă albă a coborât din soare. Anul Unu al egiptenilor a fost în jur de 3 141 î.Hr. și s-a numit Epoca lui Horus. Horus era fiul lui Ra – care, la rândul său, era soarele. Calendarul evreiesc spune că Pământul a fost creat în luna septembrie a anului 3 761 î.Hr. Ei au fost atât de influențați de ciclurile lunare și solare, încât și-au pus un soare pe steag, în forma unei stele cu șase colțuri. Realitatea este că, la fiecare al patrulea ciclu, se întâmplă ceva *cu adevărat* rău. Prin urmare, aveți motive întemeiate să intrați în panică. Înregistrările geologice arată că în urmă cu patru cicluri – sau acum douăsprezece mii de ani – a avut loc un potop. Și ia ghiciți? A venit iar timpul.

– Noi credem că soarele urmează să-și inverseze polii, doctore Scott, spuse solemn contraamiralul Dower. Credem că a atins apogeul ciclului de douăsprezece mii de ani și că este pe cale să declanșeze o reacție în lanț de evenimente, care va pune planeta noastră într-un adevărat pericol.

– Așteptați o clipă! strigă Scott. Aici vorbim despre sfârșitul lumii?

Hackett ridică din umeri.

– Nu, nu, nu, nu, spuse el.

Ceilalți respirară ușurați.

– Doar al vieții pe Pământ. Spune-mi, amirale, cum va fi sfârșitul lumii?

Gant se deplasă spre capătul opus al încăperii și rămase în picioare lângă un ecran digital de dimensiuni mari, amplasat pe perete.

– Amirale, cu permisiunea dumneavoastră.

Dower aprobă cu o scurtă mișcare a capului.

Luminile scăzură în intensitate. Pe ecran apăru o reprezentare fotografică reală a Pământului, învârtindu-se fără efort în spațiu. Orbita din jurul soarelui era descrisă cu o perspectivă în continuă schimbare, urmată de planuri apropiate ale țărilor care erau cel mai bine amplasate pentru a servi pe post de monitoare.

– Există șase observatoare principale pe pământ care sunt dedicate exclusiv monitorizării activității solare douăzeci și

patru de ore pe zi, explică Gant cu voce calmă. Procedura normală este ca, odată ce evenimentul a avut loc, să fim înștiințați imediat; iar efectele vor fi resimțite aici după aproximativ patruzeci și opt până la șaptezeci și două de ore.

Scott și November se uitară instinctiv la Hackett pentru confirmare. Acesta dădu din cap spunând:

– Soarele este alcătuit în principal din hidrogen, care este într-o continuă stare de fuziune nucleară, menținând temperatura de la suprafața soarelui la peste un milion de grade Celsius. La aruncarea unei mase coronale, particulele puternic încărcate care sunt expulzate se adună, formând o minge cu propriul câmp magnetic – numită plasmă. Având aproximativ dimensiunea planetei Jupiter, acest nor de plasmă conține suficientă energie încât să fiarbă Marea Mediterană până la dispariția totală. Călătorește cu circa două milioane de mile pe oră, așa că...

Hackett făcu repede câteva calcule.

– Mda, așa spune că îi ia cam trei zile ca să ajungă aici.

November înghiți în sec.

– Și asta urmează să se întâmple?

Hackett zâmbi caustic.

– O, asta se întâmplă în fiecare săptămână. Ce urmează să ne explice maiorul Gant, presupun, este cu mult mai rău.

– Pe opt martie, cu exact nouă zile în urmă, pe suprafața soarelui s-a observat un număr neobișnuit de mare de pete. Activitatea furtunilor solare a fost intensă, iar eliberarea de plasmă a fost atât rapidă, cât și masivă. Agitația magnetică din masa soarelui a fost atât de puternică, încât în acea dimineață, la șapte și nouă minute fix, la exact opt minute după ce un număr de evenimente eruptive s-au manifestat simultan pe ecuatorul soarelui, efectele au fost detectate aici, la CERN.

Brusc, Hackett deveni foarte atent.

– Cum? întrebă el simplu. Vorbiți despre un efect pe care l-am putea simți, care călătorește la fel de repede precum

lumina. Pe glob se desfășoară actualmente cinci experimente care se ocupă de genul acesta de fizică. Unul are loc în Japonia, la ISAS. Unul în Rusia. Două în Statele Unite, la Caltech și la Stanford. Și unul aici, în Elveția. Celelalte patru erau în perioade de calibrări și în afara timpului real, în vreme ce acesta de aici, de la CERN, era singurul care opera la acel moment, fiind și singurul care a detectat *o undă gravitațională*.

Acum era într-adevăr momentul să stea jos, decise Hackett. Își trecu degetele peste fața rece din onix negru a mesei.

– Doamne Dumnezeu... l-au făcut în cele din urmă.

Nimeni nu păru să aibă vreo reacție.

– Gravitonul, spuse Hackett, infatuat în propria certitudine, este cheia pentru orice.

Scott se foi pe scaun și murmură:

– Îmi pare rău să vă dezamănesc, dar nu asta a fost cheia distrugerii căsniciei mele.

– Cât a durat?

Scott fu nevoit să se gândească o clipă înainte de a-și da seama că Hackett nu vorbea despre căsătoria lui, apoi Gant anunță:

– Patru virgulă trei microsecunde. Felicitări, doctore Hackett. Fizica a mai demonstrat o teorie.

Hackett se scărpină pe gât.

– Nu sunt sigur că ar trebui să mă bucure asta.

Gant inspiră profund.

– Echipamentul interferometru cu lumină laser utilizat la ELIGO nu a fost singurul lucru care să reacționeze la unda gravitațională.

Scott scutură din cap ca să-și aducă aminte.

– ELIGO?

– Explicațiile mai târziu, insistă morocănos contraamiralul Dower, nerăbdător să ajungă la ceea ce era important.

Gant apăsă un alt buton. Pe ecran apărură brusc imagini cu banchize de gheață și ale bazinului antarctic. Detaliile curgeau pe o latură a ecranului. Complexe și fără sens pentru profani.

IMAGISTICĂ RADAR AERIANĂ – BANDĂ C/X –
DESCHIDERE SINTETICĂ RADAR (SIR-C/X-SAR)
RADAR PENETRARE ÎN SUBTERAN (GPR)
CONJUNCȚIE
EXTRAPOLARE DE LA NEMESIS
LUNGIMI DE MICROUNDE:
BANDA L (24 CM)
BANDA C (6 CM)
BANDA X (3 CM)
AMPLIFICAREA MULTIFRECVENȚĂ: ON
FILTRE DE CURĂȚARE DIGITALĂ GPR: ON
CARACTERISTICI ALE LUNGIMII DE UNDĂ GPR:
[REȚINUTE – AUTORIZAȚIE ERONATĂ. ACCESUL
INTERZIS]

Brusc, în prim-plan apărură imagini ale unor coloane chinezești blindate, care se deplasau lent pe gheață. Pete negre pe albul pur, precum furnicile pe o înghețată. Apărură apoi câteva clădiri. Se ridicau fortificații. Baza chinezească, *Jung Chang*, era bine echipată.

– Este inutil să mai spun, doamnelor și domnilor, că acestea sunt informații clasificate...

– Dar nu foarte secrete, îl întrerupse November cu un aer ștengăresc.

Gant o fulgeră cu privirea.

– Ați urmărit de curând CNN? zise maiorul. Crede-mă, domnișoară Dryden, intonă el apoi, CNN nu a pus mâinile pe banda aceasta. Se întoarse spre ceilalți și adăugă: Îi urmărim de ceva vreme pe chinezi. Cercetările lor recente în căutare de combustibili fosili și de zăcămintele minerale au fost neobosite, așa cum au fost și experimentele lor legate de armamentul high-tech. Cu aproximativ trei luni în urmă, la baza lor din

Antarctica, au scufundat un puț și au început proceduri complexe de foraj. Cu două săptămâni în urmă, am detectat un semnal care indica faptul că o enormă sursă de energie a fost activată. Când puterea emanată de sursa ascunsă a început să se amplifice, la fel s-a întâmplat și cu activitatea petelor solare și a erupțiilor solare, care s-a amplificat la rândul său. Natural, am vrut să știm ce au descoperit. Dacă trecem la radarul de penetrare în subteran sau georadarul – continuă el în timp ce imaginea de pe ecran devenea psihedelică –, ceea ce vedeți este o imagine fals colorată a ceva ce ochiul uman nu poate vedea.

Scott miji ochii.

– Ce anume vedem acum?

Hackett se apropie pentru a vedea mai bine.

– Am făcut scanarea așa cum ne-ai cerut să o facem, Don, explică Dower.

– Și?

– Și ai avut dreptate.

– Rahat...

– Dreptate? Dreptate în legătură cu ce? întrebă Scott curios.

Gant arată spre ecran.

– Așteptați.

Imediat apărură imaginea unui ceas care marca trecerea timpului. Data era 8 martie 2012. Brusc, unde purpurii explodară în valuri cutremurătoare, disipându-se la o anumită depărtare.

Deși văzuse deja montajul, Pearce era cu totul impresionat.

– Extraordinar! zise el.

Hackett se aplecă în față.

– Putem să mai vedem o dată, cu o perspectivă mai largă?

Gant introduse în calculator noii parametri. Din nou, valuri uriașe de culoare falsă se răspândiră pe gheață, ca o piatră aruncată într-un lac.

– Zona de pământ pe care o vedeți are cam aceeași dimensiune ca Manhattanul.

Scott era confuz.

– Ce dracu' a fost asta?

– Ceea ce vedeți este un tip de undă de energie, explică Dower. Care se deplasează mai mult de trei kilometri sub gheață, deși pare să aibă aceeași semnătură geologică precum cea a unui material numit Carbon 60.

Hackett își sprijinise bărbia pe degete, studiind cu interes imaginea. Apoi întrebă cu o voce scăzută:

– Puteți să reduceți viteza filmului... ceva mai mult?

Gant și Dower schimbă o privire de cunoscători. Dower părea mulțumit.

– Ne-am gândit noi c-o să observați.

– Să observe ce? vru Matheson să știe.

Era clar că nu înțelegea.

Hackett nu-și luase nicio secundă ochii de la ecran.

– Avem o structură într-un tipar de undă.

– Despre ce vorbești? Structură? Nu înțeleg.

– Domnule maior Gant, puteți separa fiecare cadru în punctul în care undele de energie au început să se îndepărteze de epicentru? zise Hackett. Și apoi, suprapuneți-le.

Gant încuviință și trecu apoi la lucru. Între timp, Hackett se adresă celorlalți:

– De fiecare dată când unda se amplifică, îl rog să realizeze un instantaneu. Apoi, suprapunând toate instantaneele, ca pe o stivă de clătite, imaginea globală a ceea ce cred eu că vom vedea ar trebui... ăăă... ar trebui să vorbească de la sine.

Asemenea unui puzzle de cercuri concentrice purpurii, imaginea se construia încet-încet, în timp ce ecranul devenea din ce în ce mai intens colorat la fiecare suprapunere. Și ceea ce apărea tot mai clar pentru fiecare era că în interiorul undelor de energie se dezvăluia o structură. Cu excepția militarilor, camera se umplu de neastâmpăr și de uluire. Cuburi. Paralelipipede. Suprafețe curbe. Toate caracteristicile domeniului construcțiilor apăreau precum imperfecțiunile în oceanul de purpuriu. Era complex. Vast și dens. Ca planul unui...

– Acesta este un oraș, murmură Scott. Sub afurisita de gheață... Un oraș dispărut!

– Și cumva, spuse grav Dower, pare să aibă legătură cu soarele.

Pearce era uluit.

– Nu e un oraș dispărut. E *orașul* dispărut. Doamnelor și domnilor, bine ați venit în Atlantida!

– Dumnezeule... vorbim despre un sistem de adaptare complex, pe o scală care există doar în teorie, murmură sumbru Hackett.

Gant derulă textul de pe ecran într-o casetă subtext separată. *Poveștile potopului: raport international asupra miturilor culturale automultiplicative ale Genezei*, de doctor Richard Scott. În mână avea un exemplar tipărit. Își scărpină obrazul în timp ce frunzărea documentul impunător.

– Doctore Scott, spuse el, conform cercetărilor dumneavoastră, desfășurate în Columbia Centrală, America de Sud și... citez: „Bochica, un bărbat cu barbă din altă rasă, a adus legea, agricultura și religia sălbaticilor Chibcas. Dar într-o zi a apărut soția lui cea rea, Chia, care, dorind să-i distrugă planurile, a inundat pământurile omorând totul. Bochica și-a exilat soția în ceruri, iar acum ea e pe lună și a coborât supraviețuitoarii din munți ca să o ia de la capăt“.

Scott era emoționat. Simțea explozia de adrenalină traversându-i venele. Știa unde voia să ajungă maiorul în timp ce acesta trecea la altă pagină.

– Sau ce spuneți de asta? În China, zeul apelor, Gong Gong, a provocat un potop care a durat doi ani. Oamenii au reușit să supraviețuiască urcându-se în copaci și fugind în munți. Potrivit indienilor Chickasaw, lumea a fost distrusă de apă și nu au supraviețuit decât o familie și câte două animale din fiecare specie.

– Nu vrei să încerci și cu o altă literă? sugeră agitat Scott. De exemplu, cu „I“? Incașii au relatat că au căzut ploii torențiale și au erupt vulcanii, care au inundat pământul și l-au ars. Când cerul a intrat în război cu Pământul, incașii credeau că s-au despărțit Anzii. Iar inuiții au crezut că a avut loc un potop îngrozitor

urmat de un cutremur și că totul s-a desfășurat atât de repede, încât numai cei cu mintea ageră au avut timp să fugă în munți sau să se refugieze în bărci. Există peste cinci sute de legende despre potop în lume, rezumă Scott. Am pornit de la lucrările lui Richard Abdree, care a studiat optzeci și șase de legende pe la mijlocul anilor 1980. Trei erau europene, șapte africane, douăzeci asiatice, patruzeci și șase americane și zece din Australia sau din zona Barierei de Corali din Pacific. El a descoperit că șaiszeci și două dintre aceste culturi nu intraseră în contact cu legenda iudaică sau cu cea mesopotamiană – cea din care noi l-am preluat pe Noe. Ceea ce înseamnă că au luat naștere independent. Sunt distincte și separate.

Când începuse să lucreze la acest proiect, Scott descoperise o bogăție de informații la care, sincer, nu se așteptase. Găsise povești despre potop romane, scandinave, germane, dar și asiriene, iudaice, creștine și islamice. Existau, de asemenea, povestiri sumeriene și babiloniene despre potop. Caldeene, zoroastriene, pigmee, ale culturilor Kikuyu și Yoruba. Povești despre un potop antic veneau și de la Basonge, Mandingo, de pe Coasta de Fildes, Bakongo, Zairul de Vest și Camerun. Populația Kwaya de pe malurile lacului Victoria împărtășea o poveste similară, la fel ca și hindușii și chinezii. În Thailanda fusese Kamnu, iar în Filipine Ifugaos. Neamul Batak din Sumatra credea că Pământul se sprijină pe un șarpe gigantic. Un aspect curios – simbolul șarpelui reapărea pe neașteptate în multe legende. Lista miturilor despre potop continua. Din Noua Zeelandă până în Arkansas.

Oriunde se uitase, Scott descoperise o civilizație străveche care credea că Pământul fusese, într-un moment sau altul, devastat de un torent uriaș de apă.

Dar exista o problemă și Scott începea deja să intuiască o conexiune între Atlantida și soare. Șovăind, spuse:

- Multe dintre aceste mituri antice identice se referă și la natura ciclică a distrugerii Pământului.

- Despre câte astfel de mituri vorbim, doctore Scott? Întrebă amiralul.

– Dacă ar fi să îndrăznesc o estimare, replică Scott, frecându-și emoționat mâinile, aş spune că sunt peste o sută. Credințele noastre creștine consideră că trecerea de la un mileniu la altul este ceva de temut. Era Vărsătorului a început în 2010 – simbolul apei. Mayașii au prevestit că un cataclism va distruge Pământul pe 24 decembrie 2011. Asta a fost cu trei sau patru luni în urmă.

Antropologul lingvist îi privi pe toți din jurul mesei cu o profundă îngrijorare, apoi continuă:

– Cei din tribul Dusan din Borneo de Vest – sau Kalimantan – credeau că cerul s-a retras atunci când șase dintre cei șapte sori inițiali au fost uciși, explică el. Mexicanii prehispanici credeau că erele anterioare au sfârșit toate prin schimbări violente. În vechea lucrare mayașă *Analele lui Cuauhtitlan*, scrisă în 1570, care se bazează pe texte vechi de mii de ani, aceste ere trecute erau numite „sori”. Se refereau la epoci, în mayașă: Chicon-Tonatiuh. Chiar și amerindienii și triburile îndepărtate ale Amazonului credeau că Pământul a fost distrus de multe ori prin foc, întuneric prelungit și potop. Vogulii¹ din Siberia erau de părere că devastarea ciclică era însoțită de tunete îngrozitoare. Triadele galeze se refereau la trei cataclisme având denumirea de potop, foc și secetă. Anaximene și Anaximandru din secolul al șaselea î.Hr., împreună cu Diogene din Allollonia, în secolul cinci î.Hr., vorbesc despre distrugerea și renașterea periodică a lumii. Aristarh din Samos, două sute de ani mai târziu, susținea că Pământul a fost distrus prin foc și apă la fiecare două mii patru sute optzeci și nouă de ani. Populația din Hawaii, din golful Bengal, primii locuitori ai Islandei și tradițiile iudaice împărtășesc toate mituri similare. *Visuddi-Magga*, cartea antică a budiștilor, menționează o carte mai veche, numită *Discurs despre cei Șapte Sori*, și vorbește despre aceeași distrugere periodică. Populația Chwong din Malaezia susținea că acest Pământ este Pământul Șapte și că, la intervale regulate, totul este răsturnat cu susul în jos și apoi distrus. Egiptenii credeau în Tep Zepi,

¹ Populația Mansi, din Tiumen, Oblast, Rusia (n.tr.)

prima dată, adică în epoca de dinainte de epoca noastră, când zeii mergeau pe Pământ. Grecii și romanii aveau și ei acest concept. La hinduși, a devenit mai specific. Credința lor era că existau patru epoci, care se întindeau pe cinci mii de ani. Epoca de Aur, care era necontaminată. Epoca de Argint, în care oamenii răspândiți peste tot nu-și mai aminteau rădăcinile sau descendența lor și erau percepuți ca făcând parte din triburi și familii diferite. Ei susțineau că această epocă a fost urmată de Epoca de Bronz, moment în care a început comerțul. Aceasta a fost urmată de epoca noastră, Epoca Fierului – Epoca lui Kali, când a luat amploare păcatul. Bogații au devenit și mai bogați, căsătoriile s-au destrămat, oamenii au început să fure. Războiul, tehnologia și știința au devenit răul cotidian, până când a avut loc o reînnoire cosmică, cunoscută drept Epoca de Confluență, care a distrus rapid Pământul prin foc și potop.

– Sună minunat, medită Hackett.

Scott adăugă:

– Hindușii spun că momentul a venit.

– Știi, adăugă Pearce, că poporul chinez a fost primul popor care a urmărit și a cartografiat activitatea erupțiilor solare?

– Nu, nu știam asta.

– O, da. Ei fac acest lucru de peste două mii de ani. Au fost primii care au recunoscut pe baze științifice ciclul. Ei au doisprezece ani astrologici. Știți dumneavoastră, Anul Cocosului și așa mai departe... Asta se apropie foarte mult de ciclurile solare.

Tăcerea se lăasă apăsătoare, iar Gant schimbă imaginea de pe ecran. Dramatic, una lângă alta, începură să se perinde imagini din știrile difuzate de canalele internaționale. Imagini teribile. Imagini înspăimântătoare.

În același timp, unda gravitațională a lovit Malaezia. O mie cinci sute de morți într-o serie de taifunuri. Tokio a fost lovit de un tsunami. Două sute de morți în cutremurele din California. Și furtuni de zăpadă în Vestul Mijlociu. În Londra s-au simțit preseisme...

– Londra? întrebă Scott. Londra nu e pe o falie, nu?

– Studiul Geologic Britanic spune că este. Și abia au început să măsoare activitatea din niște linii de falie neobișnuit de adânci care se întind până în Franța. Cutremurele au lovit Londra o dată la fiecare două sau trei sute de ani. Ultimul cutremur a fost în 1776. Deci, a venit timpul pentru un altul, spuse Gant. Iar Londra, precum cea mai mare parte a Europei, nu este construită luând în calcul cutremurele. Așa că, atunci când va lovi cel mare...

Nu mai fu necesar să dezvolte ideea.

– Am urmărit ceva timp o activitate a ciclului solar care este asociată lui *El Niño* și indicațiile nu sunt bune, zise el.

El Niño era un fenomen meteorologic care se referea la o zonă a Oceanului Pacific de dimensiunea Europei, ce se încălzea la o temperatură mai mare decât cea normală. Fenomenul avea loc o dată la fiecare zece ani. Rezultatul era că alizeele își schimbau direcția și începeau să bată spre est. Căldura purtată de alizee ridica și mai mult temperaturile. Ceea ce însemna inundații în cele două Americi și secetă în Pacificul de Vest și în Africa. 1983 fusese un an *El Niño*. Produseseră furtuni de nisip care loviseră orașul Melbourne cu zece mii de tone de praf, la o viteză de 80 de kilometri pe oră, creând un zid de praf de opt kilometri. În oraș erau patruzeci de grade Celsius, iar în deșert, cincizeci și cinci. Până în momentul următorului *El Niño*, din 1998, cea mai mare parte a Bazinului Pacific ardea, din cauza masivelor secete, în timp ce America și China erau lovite de cele mai violente inundații înregistrate vreodată. În unele locuri căzuseră ploi în șase ore cât în trei luni. Luna iulie 1998 fusese înregistrată ca fiind cea mai călduroasă lună la nivel mondial. După câțiva ani, 2012 părea a fi cel mai nefericit an înregistrat în istorie din perspectiva schimbărilor climatice și a dezastrelor naturale.

Hackett stătea pe marginea scaunului. Ridică un deget ca un școlar și întreabă:

– Și toate acestea au legătură cu orașul de sub gheață... Dar în ce fel?

Gant schimbă o privire ezitantă și stânjenită cu Dower înainte de a răspunde. Amiralul îi făcu semn din cap să continue. Gant apăsă butonul și imaginile de pe ecran fură înlocuite cu imagini video din zona arctică. Pe ecran prinse viață o masă de gaze roz unduindu-se în șiruri uriașe pe un cer întunecat și dispărând dincolo de orizont.

– Aceasta este aurora boreală de la Polul Nord – luminile Nordului, create de plasma propulsată de soare –, care lovește atmosfera Pământului. Rozul e bun. Rozul înseamnă că activitatea este redusă. Rozul indică faptul că plasma este respinsă de câmpul energetic al Pământului. Verdele... Verdele e rău. Verdele înseamnă că plasma pătrunde prin câmpul energetic al Pământului și bombardează atmosfera. Dar noi *știm* că activitatea este rea – atât de rea, încât trebuie să rămânem în alertă maximă. Deci, unde a dispărut tot verdele?

Hackett avea un aer prudent.

– Sugerați Antarctica? întrebă el.

– Nu sugerez, îl corectă Gant. Vă spun. Priviți.

Panglici imense de energie verde se involburau deasupra unui oraș strălucitor aflat în întunericul de dedesubt.

– Melbourne, Australia. Până acolo se întinde nordul, spuse el.

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou. La lumina zilei, într-o zonă cu gheață. Subtitlul spunea: *Imagini live de la Stația McMurdo*. În pofida luminii de zi, cerul ardea încă în culoarea verde specifică fenomenului.

– Asta nu e ceva neobișnuit, interveni Hackett. Se întâmplă din când în când. Norul de plasmă are propriul său câmp magnetic. Va reacționa la câmpul magnetic al Pământului. Când furtuna de plasmă este pozitivă, va fi atrasă de negativul pământului. Va fi „absorbită“ în el și se va *deplasa* spre Polul Sud. Contrariile se atrag.

– Doar că *acest* nor de plasmă este și el negativ, spuse Gant. Hackett aproape că se înecă.

– Asta... asta e într-adevăr neobișnuit.

– Neobișnuit? Știți bine că e imposibil, profesore. Sarcinile de același semn *nu* se atrag.

Cifrele și diagramele se răspândiră imediat pe ecran.

– După calculele noastre, nu e nevoie decât de trei furtuni succesive de plasmă care să lovească și să fie absorbite de atmosferă pentru ca un dezastru ecologic să aibă loc la scară mondială. Vorbim despre furtuni de o amplitudine atât de mare, încât continente întregi pot fi înghițite de ape. Mările deja fierb. Presiunea atmosferică sporită și ionizarea vor declanșa cutremure, care – la rândul lor – vor crea marea uriașe în oceane. Dar pentru ca un nor de plasmă să fie absorbit, este necesară o sursă de energie de proporții inimaginabile. Ceva care, la acest moment, este dincolo de capacitățile noastre tehnice. Undeva, ceva – iar noi credem că este Atlantida – este singurul responsabil pentru ceea ce se întâmplă. Un fel de dispozitiv pe care este posibil să-l fi descoperit chinezii și pe care acum îl manipulează.

– Legenda spune, interveni Dower, că Atlantida se va ridica din nou atunci când va veni momentul. În ultimii cincizeci de ani, în pofida măsurilor de protecție a mediului, stratul de ozon din Antarctica s-a subțiat și astfel s-a creat o gaură care a permis razelor cosmice și altor tipuri de radiații să o bombardeze ca nicăieri în lume. Gheața a început să se retragă. Așa că nu putem exclude posibilitatea ca în Atlantida ceva să *se trezească* la viață – să reacționeze la ceea ce se întâmplă în jur. Londra nu s-a trezit. New Yorkul sigur nu a reacționat la unda gravitațională. Dar Atlantida... da. Nu putem preveni ceea ce i se întâmplă soarelui. Ar fi ridicol chiar să și sugerăm așa ceva. Dar nu vă lăsați înșelați: omenirea este iar cu spatele la zid. Un dispozitiv care a aprins rețeaua de securitate a unei întregi superenergii este ceva ce trebuie luat în serios. Există toate indicațiile că acest lucru grăbește modificările care au loc în atmosferă. Ajută – în mod voit sau din greșeală – la distrugerea noastră.

Matheson părea neîncrezător.

– Ne uităm la o mașină dată dracului, remarcă el, ca să vedem dacă se arată pe satelit și face ce face. Vorbim despre un dispozitiv de dimensiunea întregii Atlantide.

– Nu știm asta. Dar nici n-o să stăm nepăsători în timp ce planeta ne este distrusă din punct de vedere climateric. Indiferent ce este sub gheață, nu pare să ne fie prieten. Vrem să o oprim. Acum.

– Și cum propui să facem asta? întrebă cu nevinovăție Scott. Toți ochii se întoarseră spre el.

– Scrisul de pe pereți, comentă Dower.

– Poftim?

– Pe pereții aceștia apare o scriere antică, doctore Scott. Faptul că Atlantida există reprezintă o dovadă pentru toate miturile și legendele acelea străvechi cu care ești atât de familiarizat. Cine a construit Atlantida a lăsat mesaje de neînțeles scrise peste tot. Probabil că a făcut asta cu un scop. Ipoteza noastră este că ne-au lăsat indicii și indicații despre ce încercau să realizeze. Indicații despre cum să oprim nenorocitul acela de aparat.

– Amirale, cu tot respectul cuvenit, începui Scott uluit, dar dacă e adevărat ceea ce spuneți, mi-e greu să cred că ar fi ca și cum ai programa un amărât de VCR¹.

Dower trase aer în piept.

– Dacă ceea ce se petrece ține de Mama Natură, atunci ne predăm. Pentru că nu există nimic ce noi, ca specie, am putea face pentru a o opri. Întocmai ca și dinozaurii, putem să ne luăm adio, pentru că Dumnezeu are de gând să șteargă totul cu buretele și să o ia de la capăt. Dar... și este un „dar“ incert... dar dacă există *măcar* o șansă ca structura respectivă din Atlantida să fie cauza acestui coșmar de mediu, atunci singura noastră opțiune este să pătrundem în oraș și să oprim aparatul. Și putem face asta în două moduri: fie dumneavoastră vă dați seama ce au scris pe ziduri, fie instalăm un dispozitiv termonuclear cu care să aruncăm în aer totul. Doamnelor și domnilor, Dumnezeu

¹ Video Cassette Recorder – aparat electromecanic de înregistrare audio și video (n.tr.)

poate arunca zarurile, dar noi nu. Noi intenționăm să încercăm prin toate mijloacele să ne sporim șansele de supraviețuire. Și dacă omenirea depinde de asta, *vom distruge Atlantida*.

Pe fețele oamenilor de știință din jurul mesei se citea consternarea. Nimeni nu știa cum să reacționeze. Să duci un focos termonuclear în Antarctica era problematic din cel puțin două motive. Primul: era ilegal, conform Tratatului Antarcticii. Al doilea: chinezii aveau o bază exact deasupra locului unde pe hartă apărea Atlantida.

Dower răpăi cu degetele în masă.

– Mai este ceva, adăugă el cu voce joasă. Poate că vom fi capabili să realizăm asta. Există o posibilitate minimă să putem descoperi un al doilea dispozitiv de o magnitudine similară.

Scott ciuli urechile.

– Ce vreți să spuneți?

– Utilizând parametrii sugerați de doctorul Hackett, am descoperit Atlantida. Și, cu ajutorul aptitudinilor lui Bob Pearce și ale altora de la Rola Crop., am detectat un al doilea loc de pe această planetă care pare să determine aceleași înregistrări ca și Atlantida. Dacă am putea obține accesul, am fi capabili să învățăm mai multe despre ceea ce ne așteaptă în Atlantida.

Scott întreabă precipitat:

– Unde este?

EL-QAHIRA

Istoria este un set de minciuni asupra cărora
s-a căzut de acord.

NAPOLEON BONAPARTE,
împărat european, 1769–1821

PLATOUL GIZA

CAIRO

– Pentru mine? Vai, cât de drăguț! Sper că totuși chestia aia are cafea în ea! strigă Sarah Kelsey, ținându-și cu mâna șapca de baseball de culoare albastră.

Vechiul elicopter EH-101 își luă zborul, stârnind în spatele ei o furtună de nisip.

Tipul de la companie, îmbrăcat într-o salopetă cenușie și cu șapca roșie a firmei pe cap, ținea strâns în mână un urcior din piatră gri, cu gâtul lung.

– Mă tem că nu! zise el. Dar e pentru dumneavoastră și trebuie să aruncați o privire. Ce părere aveți?

Tușind din cauza nisipului, îi înmână artefactul. Părea rezervat dacă să se îndrepte de spate după ce se încovoiasse ca să se ferească de paletele rotoarelor. Se prezentă.

– Numele meu este Eric. Eric Clemmens.

Încercă să-i strângă mâna și să-și țină în același timp și șapca. Fața îi era îmbâcsită de praf.

– A trebuit să mergem pe jos, explică el. Nu ne-au lăsat să aterizăm cu elicopterele lângă monumente. Defecțiuni din cauza nisipului, înțelegeți?

Sarah înțelese, după ce Clemmens îi indică direcția bună.

– Deci, ce credeți?

– Granit, spuse ea, învârtind urciorul în mână. Diametrul gâtului în partea superioară e de un centimetru și trei milimetri, deschizându-se în partea inferioară până la cincisprezece centimetri. Fără însemne striate, cum ar fi fost de așteptat. Este

piatră, nu lut, așa că vasul n-a fost realizat pe o roată de olar. A fost fasonat pe un strung, iar volumul interior a fost frezat.

Clemmens era în culmea fericirii.

– *Exact* la fel a zis și J!

– Orice geolog sau inginer îți poate spune asta. De ce? Care-i problema?

– Problema? Nu cred că egiptologii de aici au pus vreun geolog sau vreun inginer să analizeze atent artefactele și monumentele de aici.

– Ce te face să spui asta?

– Pentru că au fost extrem de ocupați să respingă orice le-ar fi pus sub semnul întrebării viziunea pe care o au despre Egiptul antic. Precum urciorul acesta.

– Noi nu suntem arheologi, Eric.

– Însă ei sunt de părere că noi nu avem dreptate, întrucât nu există nicio dovadă cum că Egiptul antic poseda tehnologia prelucrării prin strunjire.

Sarah avea un aer preocupat.

– Nu poți face un astfel de urcior fără un strung.

– Întocmai, dar bănuiesc că dovezile clare nu sunt suficiente pentru ei. Au traversat un complex exterior minor și au pornit pe o pistă lungă din pietriș. Dacă ar fi fost un singur urcior, poate că le-ar fi dat dreptate. Dar nu e doar unul. Avem unsprezece urcioare de felul acesta. Plus șaisprezece vase din diorit, opt vase din cuarț și feldspat. Și toate prezintă aceleași semne. Și vreți să știți ce-i ciudat?

Sarah încuviință, uitându-se în jur prin tabără și încercând să se familiarizeze cu amplasamentul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se rătăcească.

– Cât de rapid lucrează un burghiu modern? întrebă Clemmens cu o ridicare din umeri. Cu carbid Tungsten.

Asta era o întrebare ușoară. La urma urmelor, lucrau pentru o companie petrolieră.

– Pentru lucrări delicate pe o piatră? Să spunem în jur de nouă sute de rotații pe minut. Taie în piatră circa o zecime de miime de milimetru la fiecare rotație.

– Pe-aproape. Numai că suprafața interioară a urciorului prezintă toate semnele cum că a fost frezat la o *zecime* de milimetru la fiecare rotație. Oricum, trebuie să fi avut un metru cub de presiune care să asigure avansul. Dar pe un urcior atât de mic? Tipul acesta de presiune l-ar fi făcut fărâme. După părerea mea, cine a făcut acest urcior a utilizat un burghiu care opera de cinci sute de ori mai rapid decât cele pe care le folosim noi în această companie.

– Vorbești serios?

– Sarah, lucrurile devin chiar și mai ciudate cu vasul din feldspat și cuarț. Se pare că burghiul a tăiat prin porțiunea de cuarț mai repede decât prin feldspat.

– Asta n-are sens, protestă ea. Cuarțul este mai dur decât feldspatul.

– Utilizăm foarte multă vibrație în trepane ca să le facem să taie mai repede, spuse Clemmens. Iar egiptenii, ca să taie mai repede printr-un tip de rocă mai dens și mai dur, bănuiesc că utilizau vibrația ca o formă de artă. Un tip de tehnică de oscilație, bănuiesc. Poate chiar sonică.

– Unde acustice?

Clemmens ridică din umeri. Știa că e doar o speculație.

– Am adus un specialist pentru a extrage câteva date preliminare despre vase. Tipul a studiat stratul de bază în care au fost găsite. Era un tunel de tipul celor folosite de jefuitorii de morminte. Și a sfârșit prin a ne oferi o dată – undeva după 4 000 î.Hr.

– Și de ce ar fi asta o problemă?

– Tunelul jefuitorului de morminte părea să se îndrepte spre piramide, deși acum este astupat. Dar dacă în anul 4 000 î.Hr. au construit un tunel, ce intenționau să jefuiască? Piramidele n-au existat până în 2 500 î.Hr.

În unele zone, muncitorii arabi, purtând galebeya¹ albe și lungi din bumbac, se ocupau deja de mutarea unor bucăți mari

¹ Veșmânt egiptean tradițional, specific Văii Nilului, larg și lung până la glezne (n.tr.)

de beton fără măcar să transpire. Utilaje greoaie se străduiau să curețe reziduurile. Generatoarele și luminile de noapte erau amplasate lângă gardurile din oțel și magazii. Cabinele portabile și trailerele marcau cartierul general. Și apoi existau piramidele.

– Povestește-mi despre Carbon 60, îi ceru Sarah. Despre ce e vorba?

– Am găsit câteva bucăți într-un sac mic din pânză, împreună cu oalele. Există dovezi că acolo jos a avut loc un incendiu și un fel de bătălie corp la corp. Urme de foc. Foarte violente. Dar până acum – niciun trup.

– Poate că jefuitorii de morminte au fost prinși...

– Incendiul pare să fi început undeva mai departe în tunel, îndepărtându-se de capătul piramidei. Oricine i-a prins, trebuie să se fi întâmplat într-unul dintre monumente, urmărindu-i când au ieșit.

Ajunseră aproape de poarta principală. Sarah se pregătea să-i răspundă, apoi își micșoră brusc pasul.

În apropiere se adunase o mulțime. Poliția militară păzea intrarea pe teren și nu părea deloc mulțumită de situație. Unul dintre polițiști era nerăbdător să-și ridice patul armiei.

Când se apropiară, Sarah simți că inima i se oprește în loc.

– Ce se petrece?

– N-are importanță, murmură Clemmens când intrară pe poartă.

Sarah auzea utilajul. Mare și zgomotos, în spatele versanților golași de devastare care marcau zonele de demolare din interiorul șantierului. Nori de fum albastru, uleios erau azvârliți spre cer, marcându-și drumul în depărtare. Dar asta nu era nimic în comparație cu strigătele mulțimii. Erau vreo sută de oameni, se gândi Sarah, majoritatea occidentali. Unii aveau chiar și pancarte. Cam o treime erau reporteri, cu camere și microfoane. Nu aveau de ales, trebuiau să-și ia inima în dinți și să încerce să-și facă loc.

– Hei, scuză-mă, încerc să ajung la muncă, spuse Sarah, împingând un tip masiv aflat în drumul ei.

Însă simpla menționare a intenției de a ajunge la muncă făcu mulțimea să se zbată precum un banc de pești. Sarah schimbă o privire scurtă cu Clemmens.

– Asta chiar c-a fost o mișcare proastă, spuse el.

– Cerem să avem acces! strigau protestatarii. Avem dreptul să știm!

Sarah se mai luptă cu câteva trupuri care îi stăteau în cale. Era precum o bătaie eco cu un grup de studenți, dar nu-și putea da seama nici în ruptul capului de ce se plângeau. Reporterii îi aruncau întrebări despre Thorne. Când îl așteptau să vină? Se confrunta Rola Corp. cu o comisie de anchetă în Senat? Dar Sarah n-avea habar despre ce vorbeau. Îi ignoră până când o femeie de vârstă mijlocie, cu părul lung și argintiu prins în coadă, făcu un pas în față, ieșind din mulțime și înfruntând-o. Nu era un lider, dar cu certitudine părea să aibă o oarecare influență. Mulțimea se dădu înapoi, continuând să vocifereze. Ochii femeii erau adânci și pătrunzători. Sarah nu mai văzuse niciodată astfel de ochi.

– Tu ne vei ajuta, spuse ea.

Vocea ei opri larma precum un cuțit.

Sarah încercă să o ignore, dar descoperi că nu putea.

Femeia adăugă:

– Cayce avea dreptate.

Sarah se încruntă. Încercă să răspundă, dar nu știa ce-ar fi putut să zică.

– Vei vedea, conchise femeia.

Fața îi era hotărâtă și enigmatică.

Sarah rămase pe gânduri, dar într-o clipită se trezi împinsă în față. Soldații își croiseră drum prin mulțime și Clemmens o împingea spre șantier.

– Veniți! strigă el.

În câteva secunde, ajunseră dincolo de poartă.

Sarah continua să se uite în spate. Crezuse că reușise să o zărească din nou pe femeie, însă Clemmens o prinse de braț și o conduse pe cărare, intrând pe teritoriul Rola Crop. Câteva momente mai târziu, îi eliberă brațul.

– Cine-i Cayce? îl întrebă ea.

Clemmens ridică din umeri.

– Ce vor?

– Nu știu, bombăni el. Ce îți pasă? Toți sunt nebuni. Teoreticienii conspirațiilor. Obsedați de sfârșitul lumii. Sunt săriți de pe fix. Numai belele...

Sarah îl privi atent.

– Și au de ce să-și facă griji, Eric?

Clemmens făcu o grimasă, apoi o dirijă înainte, indicându-i o serie de gropi și de zone nivelate de pe cealaltă parte a Sfinxului. Erau fundațiile unei serii de clădiri care fuseseră smulse din pământ. Din loc în loc, se mai vedeau conductele răsucite. Bucăți mari de ciment erau stivuite pe margini.

– Acolo am descoperit tunelul jefuitorilor de morminte. Acum e gol, bineînțeles.

Șterse o carte poștală, pe care i-o dădu lui Sarah.

– Aici erau o groază de restaurante și alte chestii pentru turiști. Le-am făcut una cu pământul. Cam pe aici vor să construiască muzeul. Hei, ai văzut imagini cu proiectul, știi cum va arăta?

– Mda, e drăguț. E aidoma celui pe care l-au construit la poalele Partenonului din Atena.

– Va fi mai mult decât drăguț. Va fi grozav – scufundat în pământ, privind în sus spre Sfinx și spre piramide. Oricum, am derulat un studiu de geofizică în întreaga zonă, cum ai cerut când ai sunat noaptea trecută. Monumente și toate celelalte.

Sarah privi în treacăt cartea poștală. Un arab oacheș stătea lângă un indicator ruginit, care arăta direcția spre un automat de Cola și Seven-up. Îi înapoie bărbatului cartea poștală.

– Bine. Ce ai găsit?

Clemmens luă o gură de aer și zise:

– Granit sub Sfinx.

Sarah se opri. Privi mulțimea agățată încă de poarta de la intrare, apoi se uită la Clemmens. Schimbă o privire și atunci știură amândoi. Lăsând la o parte toate prostiile, ceva ciudat se

petrecea acolo. Sarah lăsă ideea să-i pătrundă în creier. Era nevoie de o gândire concentrată, nu de vreo teorie stângace. Doi muncitori arabi trecură pe lângă ei. Pălăvrăgeau plini de veselie, apoi dădură cu ochii de Sarah. Părură vag șocați când o observară și vorbiră apoi în șoaptă, cu privirile încruntate. Clemmens le făcu semn să-și continue drumul, în timp ce Sarah încerca să scape de sentimentul neplăcut.

– Nu prea au viață socială prin zona asta, nu? zise ea.

Clemmens păstră tăcerea. Și atunci auziră chemarea la rugăciune. Muezinii se tânguiau de sus, din minaretele lor.

– Bine ai venit la Cairo, interveni volubil Clemmens.

Sarah mai fusese în Egipt, pe când avea doisprezece ani. Era iarnă, își amintea ea, și ajunsese la Alexandria la bordul unei nave de croazieră. Oamenii mânau oi și capre în și din blocuri de apartamente coloniale britanice, jengoase și în ruină. Pentru ea fusese un șoc să afle că trăiau împreună cu animalele.

Și cealaltă amintire a sa era legată de un animal și era la fel de sordidă.

Urmărea câțiva copii jucând fotbal pe un petic de pământ cu vegetație joasă. Se aflau în apropierea unei moschei și încă își mai amintea parfumul vag de apă de trandafiri care plutea spre ei dinspre căruțul unui vânzător bătrân. Se îndepărtase de părinții ei. Aceștia negociau prețul unui papirus turistic, își aminti ea, când băieții o observaseră. Rânjiseră și începuseră să lovească mingea cu piciorul, în speranța că li se va alătura. Fiind din Occident, probabil că își imaginaseră că știe să joace fotbal. Bineînțeles, fiind americană, nu știa. Zâmbise și ea larg drept răspuns și aruncase o privire înspre mingea, ca s-o lovească. Dar nu îi luase mult până să-și dea seama la ce se uita de fapt. Jucau fotbal cu capul unui pui de labrador. Gingiile îi putreziseră, iar dinții rămași erau albi. Prinși într-un rânjet canin. Evident că urlase. Și noroiul era gros, își amintea ea. Și negru. Da, Sarah avea multe amintiri despre Egipt.

Simțea cum începe să i se adune transpirația pe ceafă. Erau deja 30°C și nu era nici ora opt. Temperatura nu era normală. Erau abia în luna martie.

Traversară zona spre spațiul deschis, trecură de alte suprafețe aflate în demolare și ajunseră în arena piramidelor. Megaliții uriași, cu muchii crestate, păreau să taie cerul. Deșertul de dincolo de ei se întindea spre infinit, în timp ce Sfinxul, enigmatic ca întotdeauna, aștepta pasiv într-o masă vastă și neliștită de nisipuri chihlimbarii în mișcare, fiecare grăunte purtând o adiere de istorie palpabilă.

Sarah fu nevoită să recunoască – era impresionată.

– E tare, zise ea.

Ajunseră la echipa geofizicienilor, care munceau deja din greu.

Doi operatori amplasau metodic un set de electrozi înalți de un metru în perimetrul șantierului, la o distanță de nouăzeci de centimetri. Sarah recunoscuse imediat dispozitivele – făceau parte dintr-un studiu de rezistivitate electrică de tipul celui elaborat cu vreo doi ani în urmă, care putea penetra nisipul. Înainte de acest proiect, nisipul se prezenta ca orice rocă solidă și trebuia umezit pentru ca sondele să funcționeze corect. Principiul de funcționare se baza pe transmiterea unui curent electric direct în pământ și pe măsurarea potențialelor electrice între electrozi. În acest mod se putea construi o imagine a geologiei subsuprafeței, ce dădea naștere unei hărți subterane a zonei fără să fie nevoie să se ridice nici măcar o lopată.

Sarah vedea operatorii luptându-se cu căldura și cu praful.

– N-ați optat pentru un studiu seismic? întrebă ea.

– Glumești?

Lui Clemmens îi trebuiră câteva momente până să-și dea seama că Sarah îl lua peste picior. Scutură din cap.

– Mda, chiar așa... Să arunci în aer solul ca să faci peste tot găuri cu dinamită și să asculți ecourile la geofoane... asta chiar funcționează foarte bine pe-aici.

– Să înțeleg că arheologii de prin zonă vor acces la date. Înțeleg că le place să facă economii.

– Asta e, ăăă, ei bine... Clemmens se scărpină în cap, apoi adăugă: Despre asta vorbește mai bine cu Douglas.

Sarah îl privi cu răceală, fără a fi deloc surprinsă. Douglas era un soi de pierde-vară al companiei Rola Corp, care răspundea de departamentul de construcții. Era un compartiment de dimensiuni reduse, înființat pentru a face favoruri guvernelor din Lumea a Treia, pornind de la ideea că, dacă aveau să construiască anumite obiective, cum ar fi un palat sau un hotel, chestii imediat tangibile, vor avea apoi aprobarea de a săpa și de a forța cât ar fi dorit.

Sarah îl găsi pe Douglas în cortul improvizat. La umbra unor prelate verzi și prăfuite, înconjurat de miriade de cabluri și de fire, era imaginea pură a organizării. Avea părul dat pe spate și purta o cămașă din bumbac subțire și ochelari întunecați. Bea suc de portocale dintr-o cutie de carton și mâzgălea notițe pe un blocnotes galben. Lângă el, pe un birou fragil, se aflau teancuri întregi de documente, în stive ordonate. Stătea în picioare, aplecat asupra notițelor. Când ridică privirea, nu păru deloc mulțumit.

– Te rog, data viitoare să porți mâneci mai lungi, o întâmpină el.

Sarah aruncă o privire superficială spre brațele ei. Purta pantaloni kaki și o cămașă albă, simplă, din bumbac. Umiditatea era scăzută. Briza care venea dinspre Sahara era plină de praf și aspră pe pielea ei, dar era mai bine decât să simtă frigul arctic. Și, în afară de asta, chiar nu avea de gând să se înfofolească din cap până în picioare pentru oamenii aceștia.

– Lasă dracului asta, spuse ea furioasă, aruncându-și poșeta pe masă.

Clemmens se cutremură și fugi din calea tirului, așezându-se la unul dintre monitoare. Douglas privi dur în jur, pentru a vedea dacă vreun localnic era prin apropiere. Lăsa să-i scape un oftat de ușurare când se asigură că nu era niciunul.

– Ascultă, Doug. Chestia asta cu Islamul o să-mi afecteze întreaga perioadă de ședere? întrebă Sarah fulgerându-l cu privirea. Dumnezeuule, bine că măcar am scăpat de Ramadan. Oameni care o iau razna, înfometându-se până la moarte de la răsărit

până la apus, timp de o lună, și căzând apoi ca muștele din cauza asta. Îmi vei cere să mă abțin și de la sex? Asta urmează?

Douglas încercă să nu acorde importanță tiradei ei. Dar nu reuși. Trânti documentul la care lucra pe birou.

– Încearcă doar să nu intri în belea. Nu ți-am rezolvat încă vizele.

– Poate că n-ai observat, dar nu sunt musulmană și n-am intenția să devin. Așa că poți să-ți bagi codul vestimentar undeva...

– Am priceput. Eu doar îți transmit o informație. Asta ar ușura mult munca pe aici. De când extremiștii au preluat puterea, țara s-a schimbat, să știi.

Sarah continuă să-l privească fix.

– Nu mă înnebuni, spuse ea. Strigă după sângele tău la poartă!

Douglas înclină capul și o lăasă de data asta să câștige.

Clemmens îl privi ironic pe Douglas și-i înmână lui Sarah un document de dimensiuni mari, cu un set de linii de tip grafic care coborau pe întreaga lungime a documentului. Ea îi mulțumi în șoaptă. Ținând strâns documentul, citi rapid prima pagină de măsurători geofizice. Era un torent de cifre.

Clemmens spuse:

– E pentru un interval de adâncime de aproximativ cinci-sprezece metri.

– Au făcut citirile de substructură pentru întreaga zonă?

Clemmens confirmă, dar Sarah clătina din cap.

– Nu se poate.

Ridică copia, astfel încât toată lumea să o poată vedea.

– Acesta este un heptagon perfect. O structură cu șapte fațete – *direct sub Sfinx*.

Era clar că Douglas și Clemmens erau la curent cu revelația ei.

Clemmens arată cu degetul în direcția celor doi operatori.

– Sally e pe teren, pentru al doilea baleiaj.

Sarah împinse deoparte hârtia și merse la unul dintre calculatoare. Se uită la tipul grăsun și bărbos care stătea în fața

terminalului și îi făcu semn să plece. Dar acesta nu părea să aibă chef s-o facă.

– Frankie, dânsa este Sarah Kelsey. E de la departamentul de geologie...

– A, gagica geoloagă...

Sarah îi ignoră pe amândoi și începu să tasteze de zor. Clemmens își scosese șapca și se scărpină în cap, stânjenit.

– Mda, gagica...

– Ești sigur de cifrele astea? întrebă Sarah.

Introduse apoi în calculator câteva puncte de referință și analiză rezultatele testului.

Clemmens băgă mâna în buzunarul de la cămașă și își scoase carnetul de notițe. Începu să-l frunzărească, apoi spuse:

– Da. Pe data de... ăăă... cinci, am prelevat o mostră de miez, autorizată de EDA¹ prin secțiunea G-unu-optzeci-șapte.

O mostră de miez se obținea prin forare și prin amplasarea unei conducte lungi și goale pe dinăuntru, în teren, urmată de scoaterea ei în exterior. Conducta se umplea de sol și rocă și miezul rezultat reprezenta o secțiune transversală a terenului. Din această probă se putea măsura și analiza fiecare strat. Puteau fi astfel cartografiate toate evenimentele din trecut ale întregii zone. Dacă găseau cenușă, atunci șansele să fi fost acolo un foc erau mari. Dacă era multă cenușă, existau șanse mari ca în apropiere să fi fost un vulcan. Orice materie organică descoperită putea fi datată cu carbon. Și, chiar dacă era o metodă nesigură, tot oferea o vârstă aproximativă ce putea fi atribuită aceluia strat, logica fiind următoarea: dacă o muscă avea cinci sute de ani și se afla la un metru și jumătate adâncime în miez, atunci un metru și jumătate reprezenta cinci sute de ani în trecut. Orice muște găsite în miez la adâncime mai mare erau chiar și mai vechi.

Sarah derulă paginile cu spectrometria proiectului și găsi informațiile pe care le căuta.

¹ Electronic Design Automation (EDA sau ECAD) – categorie de instrumente software pentru proiectarea sistemelor electronice (n.tr.)

– Ce a relevat miezul? vru ea să știe, bătând în ecran și notându-și cifrele de care avea nevoie.

– O masă mare de granit de Aswan, răspuse Clemmens. Exact cum scrie în studiu că urma să găsim.

Sarah ridică ochii și-i aruncă o privire tăioasă.

– Granit de Aswan?

Clemmens dădu din umeri și zise:

– Mda, amândoi știm, Aswan se află la opt sute de kilometri la sud de aici. Amândoi știm că nu există granit natural nicăieri în Delta Nilului și în niciun caz aici, la Giza. Este un afloriment de gresie.

Ea confirmă și bătu cu degetul în studiul de geofizică.

– Și este imposibil ca structura aceasta din granit cu șapte fațete... să fi fost creată de Mama Natură.

Privirea îi stăruia asupra lui Douglas. Se priviră în ochi o clipă.

– Deci, ce crezi? insistă Clemmens.

Sarah era prudentă, în ciuda aerului ei ferm. Se uită apoi de la un bărbat la celălalt.

– Cred că cineva le-a oferit informațiile celor de afară.

– Sub nicio formă, mârâi Douglas. Nu te mai gândești la ei, nu știi nimic. Nu de aia se află aici.

– Atunci, de ce sunt aici?

Dar Douglas nu mușcă momeala.

– Ce părere ai de granit? zise el.

– Cred, spuse Sarah precaută, fără să-l slăbească pe bărbat din priviri, că un bun arheolog îți va spune că egiptenii antici au trimis granitul de care aveau nevoie cu corăbiile, în josul fluviului. Cine poate spune că nu au construit pur și simplu ceva sub platoul Giza?

Clemmens era uluit.

– Cum?

Sarah păru că meditează o clipă, apoi spuse:

– Cine știe? Cui îi pasă? Nu e treaba noastră.

– Este o formațiune naturală, insistă Douglas.

– Hai, las-o moartă! spuse Sarah în zeflemea.

- E naturală.
- Cine e geologul aici?

Douglas se uită la ea urât, făcând-o să-și înghită vorbele. Deci, asta era. Nu despre cooperarea cu Departamentul Egiptean pentru Antichități era vorba aici. Ca și în celelalte călătorii ale ei în Egipt, Sarah observă că palmele unsuroase ale guvernului erau cele care contau. Pentru început, Rola Corp. proiectase o strategie prin care să scoată petrol din Deșertul de Nord, la vest de Nil, apoi evaluase potențialul rezervelor de apă de la granițele de sud cu Sudanul. Ambele resurse, descoperite la sfârșitul secolului douăzeci, erau vitale pentru Egipt. Fiind al doilea beneficiar de ajutoare internaționale și americane din lume, o mare parte din populația sa de 70 de milioane avea nevoie de sprijin imediat. Și, pentru că abia survolasese orașul Cairo în acea dimineață, Sarah tindea să fie de acord. Districtul Bulaq era un cartier sărăcăcios. Nilul se întindea în depărtare, o arteră vastă, lucitoare, întreruptă de podul Șase Octombrie și de Insula lui Zamalek. Însă, chiar și acum, în secolul douăzeci și unu, cea mai bună locuință publică pe care o putea oferi Egiptul era făcută din chirpici. Oamenii erau disperați. Națiunea era pe punctul de a îmbrățișa fundamentalismul, iar guvernul era cu spatele la zid. Iar Rola Corp. știa cum să manipuleze situația în avantajul ei.

Computerul scoase un sunet când o altă fereastră de date se deschise pe ecran.

- Te-am prins, spuse ea, când pe înregistrarea geologică apăru un flux constant de vârfuli.

Egiptul avea depozite minerale. Însă nimic atât de exotic precum rezultatele măsurărilor pe care le vedea acum pe ecran. Aurul era mai curând preocuparea ei - acesta se găsea în cea mai mare parte spre est, în Valea Nilului și în munții Sinai. Granitul de sub Sfinx era interesant, însă cu totul irelevant pentru Rola Corp.

Ceea ce era de primă importanță însă erau vârfulurile mici de date care formau un tipar sub suprafață, pe toată harta sitului

Giza. Cu siguranță găsiseră din nou Carbon 60, așa cum spusese Houghton.

Sarah îl privi din nou pe Douglas.

– Mai precis, ce tip de muzeu construim aici?

Douglas spuse:

– Rola Corp. este aici de zece ani, Sarah. A produs o grămadă de bani, pentru o groază de oameni. Și-a câștigat mulți prieteni. Sorbi ultima gură de suc, apoi adăugă: Guvernului îi place ce-ai făcut ultima dată când ai fost aici. Și tu ești cea care știe cel mai bine cât le place să recompenseze loialitatea.

Lăsă cuvintele să pătrundă în mintea lui Sarah, apoi continuă:

– Însă, în această țară, există doar două certitudini. Sărăcia și insolația. Deci, ce poți să faci? Sistemul de educație e la pământ. Industria – ei bine, nici nu există. Ai câteva platforme petroliere în Marea Roșie, dar cam atât. Jumătate din populație lucrează pentru alte țări și trimite acasă mai nimic. Dar ai zăcăminte și știi că zăcămintele înseamnă putere.

– Egiptul este ținta reală a acestei companii, îl ironiză cu fals entuziasm Sarah.

– Gândește-te puțin. Găsești brusc o soluție. Carbon 60. Munți întregi. Toți experții îți spun că viitorul va fi în sfera computerelor, în ingineria de precizie. Ceea ce va schimba fața lumii peste noapte. Problema e următoarea: cineva a făcut o statuie din asta. Deci, ce faci? Dacă moraliștii află de ea, vor începe să urle că trebuie expusă. Și chiar cauți să faci impresie, sperând că suficient de mulți americani grăsani se vor împlecti în pantalonii lor în carouri, fluturându-și bancnotele de cinci dolari? Optezi pentru turism – din nou? Sau faci totul bucăți și vinzi fragmentele? Te îmbogățești repede și dai poporului tău o șansă la viață? Ce faci, Sarah? Ce faci?

Sarah făcu ceea ce făcea întotdeauna. Își luă poșeta și înșfăcă un pachet de țigări Camel lights. Inima îi galopa și simțea că i se face rău. Fusesse prinsă la înghesuială. Nu se așteptase la asta. Nici nu sperase. Dorea puțină aventură, șansa să cerceteze și să

exploreze din nou. Dar aici nu era vorba de asta. Își construisese o reputație de geolog de primă mână, chiar dacă era blocată într-o companie, dar știa că asta nu era cercetare sau explorare. Se simțea folosită. Pentru companie, ea era doar un bun, o justificare oficială pe care o puteau anexa proiectelor lor de suflet.

Suflă câteva inele de fum, având menirea să-l irite pe Douglas, dar acesta se comportă de parcă n-ar fi observat. Clemmens și Frank o urmăreau fremătând în tăcere.

– Sunt emoționată, spuse ea în cele din urmă, cu o urmă de zâmbet.

Făcea tot ce putea ca să-și ascundă furia, însă avea sentimentul că nu-și putea ascunde trădarea din ochi. Douglas nu răspunse.

– N-am fost niciodată la piramide, zise el apoi. Când am venit prima dată aici, copil fiind, autobuzul s-a stricat și n-am mai ieșit din port.

Expresia lui Douglas era impenetrabilă.

– Ceea ce propui e cu totul lipsit de etică, zise Sarah. Să nu mai spunem că e și ilegal, cel mai probabil. Nu pot fi asociată cu...

Douglas începu să-și strângă documentele și să le arunce într-o servietă din piele uzată. O privi atent din nou și spuse:

– Nu ți-a cerut nimeni să-ți zici părerea. Lucrezi pentru companie – nu uita asta. Așa că, spune-mi: de unde a apărut vinișoara asta de etică, Sarah? Devii preocupată la bătrânețe? Vrei un viitor mai bun pentru prezumtivii tăi copii?

Brusc, tonul îi devenise puternic și agresiv.

– Ei bine, uită de asta! continuă el. Compania nu ți-a plătit facultatea degeaba! Probabil că au suficiente chestii nasale despre tine ca să nu mai lucrezi niciodată nicăieri. Ai aprobat destule rahaturi pentru compania asta – ai fi terminată! Momentan însă, te bucuri de o reputație bună.

Fața lui Sarah era pământie. Spuse:

– Deci, care-i planul?

Douglas păși spre monitor și arătă imaginile de pe ecran.

– E simplu. Sapi. Eric lucrează la strategia de bază care te va duce acolo. Când ajungi la locație, ai câteva ore în care să

decizi: este sau nu Carbon 60? Dacă este, îl scoți pe furiș de acolo – și repede. Varianta oficială va fi că am găsit un mic depozit de minerale și că decidem dacă merită să-l exploatăm. Dacă nu, mâine-dimineață, la CNN Live, voi anunța că Rola Corp. este... citez: „...mândră să anunțe o descoperire arheologică de maximă importanță“. E simplu.

Sarah părea sceptică. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple.

Douglas se uită la ceas.

– Trebuie să ajung la Departamentul pentru Comerț până la prânz.

Îi înmână lui Sarah un pix și îi indică un birou.

– Dacă ești drăguță... Semnează permisul temporar de muncă și ai scăpat.

Consternată, Sarah semnă. Dar când se uită la celelalte documente de pe birou, observă prima pagină a publicației *Egyptian Gazette*. Luă ziarul și citi titlurile, ceea ce-i oferă încă un șoc. Acolo descoperi motivul pentru care se adunase mulțimea afară.

– Vine Thorne aici? zise ea, adresându-se sieși.

– Da, răspunse îngrijorat Douglas. E vreo problemă?

– Nu.

Douglas ezită, apoi zise:

– L-ai cunoscut pe Thorne?

– Nu ești decât figurantul companiei, nu? Cine îți face temele?

Sarah pufăi din țigară și zâmbi. Își aminti momentul când venise prima dată în Egipt, ca angajat al Rola Corp.

– Da, l-am cunoscut. Obişnuiam să i-o trag, zise ea suflând fumul. Cum dracu' crezi c-am obținut postul acesta?

Douglas se răsuci pe călcâie și își frecă bărbia. Un zâmbet trist dădea să-i înflorească pe buze.

Câteva chicoteli se auziră prin preajmă, apoi un râs înfundat. Clemmens se scărpină în cap din nou. Frankie afișa și el un rânet în colțul gurii.

– Începe să-mi placă gagică asta, spuse el.

Aproape imediat își dori să nu fi spus nimic, pentru că Sarah îl pocni peste cap.

– Încetează cu rahatul ăsta sexist, grășane, îl certă ea, apoi se duse să supravegheze următorul set de măsurători.

Era o manevră bună, pentru că în realitate îi venea să plângă. Venea Thorne. În sfârșit, cercul era complet. Nu se putea mai rău de-atât.

Traversă zona de nisip. Urmărindu-i pe geofizicieni, își dădu seama că se opriseră din activitate și se adunaseră în jurul unor înregistrări. Pentru geofizicieni, acest lucru era echivalentul unei răscoale. Pe când se pregătea să traverseze zona spre ei pentru a vedea ce era cu agitația, începură deodată cu toții să strige și să urle. Sarah o rupse la fugă, pe fundalul strigătelor care rezonau în tot șantierul.

– Am mai găsit un tunel! Încă un tunel!

Uluită, Sarah se uită pe înregistrări.

– Unde este? întrebă ea.

– Exact sub picioarele noastre!

– Dar aceste rezultate, remarcă Sarah confuză, sunt live? Încă sunteți conectați?

– Îhî.

– Păi, ating maxime. Continuă să se schimbe. Ce se petrece acolo jos?

– Exact ce ne-au spus ei că e de așteptat să se petreacă.

– Ei? Care ei?

– Oamenii de la Geneva. Pe rezultatele acelea vezi electricitate. Electricitate care circulă subteran. Dacă n-am fi știut ce să căutăm, n-am fi aflat niciodată că este acolo. E ca și cum te-ai uita la un soi de mașinărie.

CERN

PLANURILE EXPEDIȚIEI

– Sunt... sunt șocat, spuse Hackett amorțit. Sunt uluit. Nu pot să cred că încă nu s-a înțeles complexitatea situației.

– Ce ne scapă? întrebă Dower, în timp ce Scott și Matheson analizau o hartă a piramidelor de la Giza.

– Gravitația. Nu e deloc ceva de neglijat. Este regula de bază pentru orice formă de viață. Înainte de a se reproduce, organismul trebuie să facă față gravitației.

Hackett lovea cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Asta ne ține lipiți de planeta asta. Asta ne ține pe orbită în jurul soarelui. Asta a trântit mărul în capul lui Newton. Putem, pentru scurt timp, să nu ținem cont de ea. Putem să scăpăm de ea, dar numai pentru un moment. Însă nu ne putem ascunde niciodată de ea. Afectează totul, întregul univers. Și e mare.

– Și iată-ne aici, vorbind despre efectele unei unde gravitaționale reale, fără să vă gândiți însă la întreaga complexitate a implicațiilor. În loc de asta, noi... noi stăm aici, discutând despre un oraș de care, până acum douăzeci sau treizeci de minute, nimeni nu știa că a existat vreodată, iar primul vostru gând este să parcurgeți în marș jumătate de continent înghețat, ca să-l aruncați în aer. Tot ce spun este că ar putea fi alte căi pe care să ne punem mințile la treabă. Căi importante. Dar, în loc de asta, cu tot respectul pentru doctorul Scott, aveți aici un lingvist care să traducă scrisul de pe un morman de pietre. Aveți strategii care ne tot toacă la cap cu cele mai bune metode despre cum să evităm un război, putând totuși să aruncăm în aer tot ce vrem. Cred că n-aș fi primul care să sugereze asta. Dar,

chiar ca teoretician al complexității, a cărui treabă este să descopere conexiunile ascunse între lucruri care aparent n-au nicio legătură, tot nu văd legătura. Totul sună de parcă ar fi un nonsens alimentat de panică.

Toți cei din jurul mesei păreau să se foiască stânjeniți în scaunele lor.

– Jon, ce tot spui acolo? întrebă Dower.

– Spun că nu cred că e acum momentul să ne comportăm ca niște struți și să ne îngropăm capul în zăpadă. Vă dați seama ce poate face o undă gravitațională? Ar putea să altereze orbita planetei ăsteia, să adauge câteva zile sau să ia câteva zile – asta dacă mai reușim să rămânem pe orbită.

Jon Hackett privi chipurile celor din jurul mesei și fu întâmpinat de câteva perechi de ochi care nu clipeau. De parcă tocmai ar fi cerut o friptură în sânge la un prânz vegetarian – iar asta nu era bine. Oare chiar nu înțelegeau?

– Întrebarea mea este următoarea: ce aveți de gând să faceți în legătură cu asta? insistă el. Intenționați să construiți o arcă și să salvați omenirea? Aveți ceva neprevăzut?

– Legat de soare, nu putem face nimic, spuse calm Dower.

– Putem contacta Egiptul acum? zise Scott precipitat.

Hackett își duse degetul la buze, cerând tăcere, de parcă ar fi vorbit unui copil.

– Doctore Scott... dacă îmi permiteți. Domnule amiral, v-ați gândit că învierea Atlantidei ar putea fi un lucru bun?

Dower se încruntă.

– În afară de tehnologia de ultimă generație de la CERN, singurul lucru care să reacționeze la soare – și încă pe o scară spectaculoasă – este Atlantida. V-ați gândit măcar o clipă că s-ar putea să știe mai multe decât noi despre ce se petrece?

– Vorbești de parcă ar fi vie, ripostă Pearce.

– A supraviețuit douăsprezece mii de ani sub gheață și acum s-a trezit din hibernare. Poate că e un răspuns automat, dar este un răspuns. Da.

– Păi, nu s-a descurcat prea bine la ultimul potop, sublinie Scott. De aceea e sub gheață.

– Învierea Atlantidei să fie oare un lucru bun? medită Dower preț de o clipă. Apoi zise: Cu siguranță nu.

– Aici Stația McMurdo. Raportează locotenent Roebuck.

Vocea era slabă. Dogită, de parcă ar fi venit din partea cearlaltă a unui tub metalic foarte lung. O explozie de interferențe străbătu ecranul. Locotenentul Roebuck nu era în uniformă. Cu o foaie de hârtie în mână, purta un tricou gri pe care se afla emblema unității sale. De pe umăr îi atârna un prosop, de parcă tocmai se întorsese de la sală. Iar în fundal, lângă hărți și monitoare, atârna însemnul Forței Expediționare a Marinei, Unitatea Antarctica. Pinguini care îmbrățișau o ancoră.

Scott era nedumerit. Tricouri în Antarctica? Ei bine, măcar nu erau corturi din nailon subțire și degerături. Dacă aceasta era o avanpremieră a ceea ce îl aștepta, putea să facă față.

Stația americană de la McMurdo Sound era cea mai mare bază cu personal uman din Antarctica. Cu peste 1 200 de bărbați și femei care locuiau acolo în același timp, Gant descrisese stația ca un sat populat de oameni de știință, personal militar și civili, toți locuind și lucrând împreună. După cum explicase Gant, existau spații de locuit și laboratoare pentru cercetări, toate pregătite și așteptându-i pe ei.

Roebuck era gata de sedință. Gant se ridică și se apropie de ecran, ajustând sistemul pentru a elimina paraziții. Houghton alese acel moment ca să-și facă apariția în cameră, băgându-și fără grabă telefonul în husă și apoi în buzunarul hainei.

– Erau cei de la ONU, spuse el, reluându-și locul la masă fără să observe că Pearce îl privește cu atenție.

– Și? întrebă Dower.

– Totul este pregătit pentru mâine-dimineață la ora zece, spuse Houghton. Ne întâlnim cu comisia la Palais des Nations¹, pentru a discuta trimiterea unei echipe de inspecție la baza chinezească.

¹ Palatul Națiunilor (în lb. franceză în original, n.tr.)

– Le-a luat ceva timp, mârâi Dower.

– Am întreprins toate demersurile necesare, domnule amiral. Am urmat calea obișnuită și procedura corectă – altfel ONU își va da seama că e ceva în neregulă.

Dower indică spre ecran, făcându-i semn soldatului să continue.

– Să trăiți. Mulțumesc, domnule.

Roebuck își dresе vocea, în timp ce Matheson continua să scoțеască prin setul de scheme care îi fusese pus în față pe masă. Câțiva specialiști militari se adunară în jurul lui pentru a face schimb de observații, în timp ce Roebuck continua:

– La ora 14.00 GMT, i-am trimis flotei un semnal de avertisment, domnule amiral, explică el ezitant. British Antarctic Survey¹ a emis o declarație către toate navele din zona banchizei Larsen, ca să urmărească un aisberg de optzeci de kilometri lățime, care s-a detașat de continent și se îndreaptă spre larg.

Houghton era speriat.

– Optzeci de kilometri! E posibil așa ceva?

Întrebarea lui fu însă ignorată.

– Unde se află acum Al Șaptelea Grup de Portavioane? întrebă Dower.

Roebuck era neliniștit.

– *Nimitz* e departe. Dar *Sacramento* și *Ingersoll* au urmărit un submarin chinezesc toată săptămâna.

Matheson ridică privirea și-l văzu pe Gant tensionat. Știa despre *Ingersoll*. Acea era nava lui Gant, cea pe care fusese desemnat în calitate de comandant atunci când condusesе echipa de asalt pe *Red Osprey*. Era un distrugător al Forței Expediționare a Marinei atașat celui de-Al Șaptelea Grup de Portavioane din cadrul flotei din Pacific. O navă pe cât de frumoasă, pe atât de rapidă și de periculoasă.

Dower ceru să știe:

– Ce submarin?

– Credem că e vorba de *Qingdao*.

¹ BAS, programul de cercetare polară al Marii Britanii (n.tr.)

– *Qingdao*? Submarin de atac clasa Han. Tipul 92. E mare.

– Cât două terenuri de fotbal, domnule. Ar trebui să-i avertizăm pe chinezi?

Dower fu ferm.

– Nu, spuse el. Să-i ia dracu' pe chinezi.

– Chinezii, comentă Matheson, îndepărtându-se de diagrame cu un aer nedumerit, dețin aici un echipament de forare specializat. Dacă n-aș avea destulă experiență, aș spune că ne-au luat-o înaintea. Mă fac să mă gândesc că au aflat deja de Carbon 60.

Continuând să se uite la diagrame, nu văzu expresia ciudată de pe fața lui Houghton.

– O ipoteză interesantă, se aventură Hackett. Dar de unde să știe chinezii că acolo jos este un oraș?

– N-au de unde, explodează Dower.

Dar Houghton păstră tăcerea.

– Ba s-ar putea să știe, domnule, îl contrazise Gant. Chinezii produc tehnologie performantă de un deceniu și nu dau semne că ar încetini ritmul. Nu-ți poți da seama niciodată ce știe un chinez... domnule.

– Atunci, e cursa vieții noastre, domnule maior. Sunteți pregătit pentru asta? întrebă amiralul.

– Da, domnule, *să trăiți!* lătră Gant.

Matheson își frecă barba încurcat.

– O, vă rog...

Roebuck se juca nervos cu ecranul.

– Stația Amundsen-Scott de la Polul Sud nu raportează intensificări ale activității la *Jung Chang*, spuse el, însă am trimis vreo două probe SaRGE, domnule. Cred că ar trebui să aruncați o privire la informațiile pe care le-am obținut.

– Vehiculele sunt online acum?

– Unul, da, domnule. Vă pot transfera controlul semnalului, dacă doriți.

– Desigur, confirmă Dower. Dar înainte să ne despărțim, locotenente, aș vrea să arunci o privire spre fețele care stau în

jurul mesei. Ei sunt echipa noastră de inspecție. Domnii doctori Hackett și Scott. Inginerul Ralph Matheson. Specialistul Robert Pearce...

– Am înțeles că veți trimite și un geolog, spuse Roebuck. Sarah Kelsey.

Houghton, așezat pe scaun, se îndreptă de spate.

– Ăă... da, vom trimite, confirmă el, în timp ce Hackett și Scott schimbau priviri neliniștite.

– Acum e într-o altă misiune. Activități de pregătire.

Roebuck spuse:

– Am înțeles, domnule amiral, doar că spațiile de cazare sunt mici. Trebuie să cunosc toate detaliile referitoare la provizii. Există vreun membru al echipei cu cerințe alimentare speciale?

În jurul mesei se schimbă priviri sfioase.

November se aplecă spre Scott.

– Vor avea burgeri, nu?

– Cred că poți să ne transferi probele SaRGE acum. Mulțumesc, domnule locotenent.

– Doream doar să am în vedere toate aspectele, domnule.

Un flux constant de date parcurse ecranul. Gant introduse câteva comenzi și imediat se desfășură o grilă, urmată de un fișier video.

– Imaginea de pe SaRGE, anunță el.

Matheson îi aruncă o privire.

– E acronimul pentru Surveillance and Reconnaissance Ground Equipment¹.

Matheson încercă să pară că a înțeles, dar nu reuși.

– Ce înseamnă asta? întrebă el apoi.

– Ei bine, dacă ți-am spune asta, comentă aspru Dower, ar trebui să te ducem afară și să te împușcăm.

– Și atunci, cine e la capătul celălalt al camerei?

– Chiar acum? Doar maiorul Gant. Am lansat SaRGE în spatele liniilor inamice, ca să spunem așa.

¹ Echipament Terestru pentru Recunoaștere și Supraveghere (n.tr.)

– Deci, e un robot?

– Un fel de...

Privi spre Gant.

– Poziția?

– Elevație: o mie nouă sute de metri deasupra nivelului mării. Aproximativ patruzeci și două de mile față de derivația Blue One și de țărmul lui Queen Maud Land.

Se uitau la o întindere de gheață și de zăpadă prin care pătrundeau degete uriașe de granit de culoare închisă, semănând cu falangele înghețate ale unui uriaș mort de multă vreme. Fără obiecte familiare în imagine, era dificil să evaluezi perspectiva. Dower arătă spre una dintre formații.

– Ce e asta? Arată ca un imens zgârie-nori din granit.

Gant verifică mai întâi detaliile din caseta de lângă imagine. Calitatea era bună, deși semnalul se întrerupea intermitent, probabil din cauza faptului că nu venea direct din Antarctica, ci prin miriade de sateliți militari de spionaj.

– Acesta e Rakenkniven, spuse el. Briciul. Este cu cel puțin o dată și jumătate mai înalt decât Sears Tower. Primul punct de contact cu munții Filchner; în plus, controlează accesul la două văi principale care duc direct în interiorul continentului: trecătoarea Kubusdalen și trecătoarea Djupedalén.

– Cine a botezat drăcoveniile astea?

– Norvegienii, domnule.

Dower studie cu atenție imaginea. Reticule mici și roșii sclipeau pe ecran acolo unde SaRGE detectase activitatea inamică.

– Concentrează-te acolo, spuse el. La baza Briciului.

Amplificarea fu mărită de câteva ori, până când țintele deveniră vizibile. Erau vehicule greoaie pe șenile. Transportoare blindate pentru personal. Trupe pe Skidoo¹ zvârlind nori de zăpadă în trecere și niște vehicule ce păreau că transportau provizii. Prezența lor demonstra fără echivoc dimensiunea Briciului. Activitatea umană în Antarctica era evident nesemnificativă.

¹ Marcă de snowmobiluri (n.tr.)

Gant scutură din cap și spuse cu respect:

- Fir-ar să fie, domnule Pearce. Din nou ai avut dreptate.
- De aceea îl plătim, spuse cu voce joasă amiralul.

Nu era un comentariu care să poată fi trecut cu vederea de cei din cameră. Scott se uită țintă la el, în timp ce Hackett ridică o sprânceană. Ce anume făcea Bob Pearce pentru acești oameni?

Pearce nu se sinchisi să răspundă.

În total erau treizeci de vehicule, toate vopsite în negru, cu însemne de un portocaliu aprins. Lui Gant nu îi luă mult să le inspecteze și să prezinte un rezumat scurt, chiar dacă pe un ton rezervat.

– Avem trei, nu, așteptați... patru UNIPower, alimentatoare militare pentru combustibil de 20 000 de litri capacitate, pe șasiuri clasice opt-ori-opt din seria M. Hmm... le-au pus pe șenile. Totul e pe șenile. Nu glumesc deloc. Au adaptat totul pentru utilizare pe termen lung la temperaturi scăzute.

Scott întreabă:

– Altminteri, ce s-ar întâmpla?

– La minus cincizeci de grade Celsius, explică Matheson, cauciucurile obișnuite s-ar sparge precum sticla. Un șasiu metalic neadaptat ar plesni ca o creangă. Când ajungi la astfel de temperaturi, toate regulile se schimbă. Materialele încep să se comporte foarte diferit. Un pistol obișnuit ar exploda dacă ai încerca să tragi. La minus cincizeci de grade Celsius, adăugă el posomorât, este imposibil să te întorci. Terenul este înghețat până la o adâncime de doi metri și jumătate. La minus șaiszeci de grade Celsius, dacă nu-ți acoperi fața, nu poți respira. Iar când respirația intră în contact cu aerul, se transformă instantaneu în cristale de gheață – e ceea ce siberienii numesc „șoapta stelelor“.

Scott îl privi neliniștit pe Dower.

– Ați rezolvat problemele de genul acesta, nu?

– Corpul Expediționar al Marinei are echipamentul necesar, domnule profesor. Cu sprijinul naval cu rază mare de acțiune și cu superioritatea aeriană, n-ar trebui să fie vreo problemă.

Gant își trecu degetul peste vehiculele de pe ecran. Cerul era de un albastru de cobalt, iar soarele strălucea puternic.

Hackett își îndreptă spatele.

– Cerul este albastru. Ceea ce înseamnă că aurora este în perioada stabilă.

Dar Gant era interesat de altceva de pe ecran – ceva mult mai urgent.

– Vehicule de teren 4x4 BV 206 suedeze. Unul dintre ele, uitați-vă, este evident un radar. Restul sunt transportoare pentru trupe. Și două vehicule DROPS, transportoare de mobilitate medie Leyland, britanice.

Surprinse privirea ciudată a lui Matheson și continuă:

– Sistem de pick-up și descărcare cu rafturi demontabile. Adăugați două mașini de luptă pentru infanterie BMP-3, rusești, și un vehicul de luptă CV9040 Bofors/Hägglunds. Hristoase, probabil că mai sunt și altele pe drum. Cred că încă își adună forțele.

– Ce te face să spui asta? îl întreabă amiralul.

– Vehiculele sunt mult prea diverse. Dacă se defectează unul dintre ele, ai nevoie de piese de schimb. Dacă e o operațiune minoră, optezi pentru uniformitate.

– Are sens ce spui.

Scott era năucit.

– Dumnezeu, spuse el. Acolo e o zonă de război.

– Da, cu asta te confrunți când ajungi acolo, doctore Scott, confirmă amiralul.

Scott se mișcă nervos în scaun, iar pe ecran începu să pâlpâie o săgeată roșie, mică și insistentă. Matheson fusese intrigat de aceasta de la bun început, însă nu spusese nimic, așteptând ca Gant să poată răspunde la apelul ei.

Comandă SaRGE să se apropie de ținta în discuție, care se demonstrează a fi la o înălțime de șase sute de metri. Chinezii amplasaseră o stație de comandă pe vârful Briciului.

– Este evident că nu vor să-i urmeze nimeni prin trecătoare, comentă Matheson. Iisuse, au o vizibilitate de 360 de grade.

– Apropie-te, zise Dower. Să vedem ce tip de radar și sisteme EW au.

Imaginea mai clară fu edificatoare: erau antene parabolice de satelit pentru telecomunicații; catarge radar; un șir de antene – mitraliere antiaeriene și artilerie cu rază lungă de acțiune, toate ancorate cu cabluri din fibră de carbon și atașate la panouri solare. O cazemată. Paravânturi. Și doi soldați chinezi, din comandouri sau vreun alt tip de forțe speciale, unul mânuind echipamentul cu mare precizie, pentru că ochii îi erau fixați asupra SaRGE și el zâmbea, făcând din mână camerei.

Dower clipi furios.

– Ticălosul! spuse el frustrat.

Nimeni nu se aștepta să audă astfel de cuvinte de la un amiral.

ADMINISTRAREA ACTELOR

2.01 PM

Dower era în picioare. Toată lumea primise documente etichetate individual. Acestea purtau numele oamenilor care trebuiau să le semneze. Erau formulare de disponibilizare, prin care își declarau acordul de a-și oferi temporar serviciile guvernului Statelor Unite și arătau la fel de dezolant precum continentul alb.

– Doamnelor și domnilor, anunță Dower, vă recomand să fiți foarte siguri de ceea ce faceți. Sunteți pe cale să porniți într-o călătorie care vă va duce în cel mai cumplit și neospitalier decor de pe planeta Pământ. Nu va semăna cu nicio zonă de pe planetă pe care ați văzut-o vreodată. N-o să existe niciun copac, niciun tufiș. Niciun fir de iarbă. Nu veți găsi după colț un Seven-Eleven¹ pentru că *nu există* colțuri. Se așteaptă ca dumneavoastră să aderați la cele mai stricte linii directoare. Iar acțiunile dumneavoastră vor avea consecințe profunde. Nu dorim să provocăm un război cu chinezii, în pofida a ceea ce ați putea gândi, dar vom fi pregătiți să ducem unul. Iar un război în Antarctica ar fi cel mai îngrozitor lucru imaginabil. Ați fost selectați cu toții datorită experienței pe care o aveți, datorită cunoștințelor din domeniile dumneavoastră de activitate. Așa că vă cer, ca om aflat în slujba Statelor Unite ale Americii, să vă gândiți foarte bine înainte de a pune pixul pe hârtie. Pentru că sarcina care vă stă în față nu este una ușoară.

Nimeni nu ezită.

Semnară cu toții.

¹ Lanț internațional de magazine (n.tr.)

PRIMUL PUNCT PE ORDINEA DE ZI

2.17 PM

Era un container din oțel lustruit. Pătrat, cu foarte puține însemne sau ornamente. Când capacele fură desfăcute și presa se egaliză în interior, începu să fâsâie. Punând containerul pe masă, Gant ridică prudent capacul și expuse câteva fragmente atent aranjate de Carbon 60. Pietrele străluceau cu irizații ce păreau să absoarbă iluminatul ambiental din încăperea. Scott le privi atent și observă scrisul gravat de pe suprafețele lor.

– Acestea, explică Dower, sunt vinovate pentru toată agitația.

Scott chicoti precum un copil, ridicând delicat din container una dintre pietre.

– Degetele... mă gâdilă. Materialul acesta e ciudat la atingere.

– Cea mai mare invenție a omenirii din ultimul deceniu a constat în producerea fullerenei Carbon 60. Este finanțată de Departamentul Apărării, însă mințile noastre cele mai valoroase o pot produce doar cu gramul. Bucata pe care o aveți în mână valorează un sfert de milion de dolari americani. Atlantida reprezintă miliarde și miliarde de tone de material.

– Așadar, dacă va trebui să aruncați în aer cel mai căutat sit arheologic al omenirii, faptul că resturile vor valora milioane ar trebui să fie o consolare? interveni Hackett, cu totul lipsit de delicatețe.

Dower îl ignoră.

– Așa că, vedeți, doctore Scott, vă găsiți într-o poziție unică. Cunoștințele dumneavoastră despre mitologia potopului și

capacitatea dumneavoastră de a descifra limbile antice sunt de neegalat. Combinate cu faptul că mințile cele mai bune ale secolului douăzeci și unu au dificultăți în a face ceea ce au putut face strămoșii noștri stând în capetele lor bătrâne de douăsprezece mii de ani – pentru a fabrica și a manipula Carbonul 60 –, ați putea spune că ne confruntăm cu o situație neobișnuită. Una în care știința, lingvistica și istoria sunt obligate să conlucreze.

Sunetul unui interfon îl întrerupse. Gant apăsă un comutator de lângă ecran și rosti abrupt:

– Ce e?

– Domnilor, suntem pregătiți să repetăm testul, anunță o voce seacă. Apropiați-vă, vă rog, de ferestre și nu uitați să vă puneți ochelarii.

Toată lumea primi ochelari de siguranță cu protecție și se apropiară cu toții de ferestre pentru a putea urmări experimentul de afară. Scott luă cu el bucata de Carbon 60 și Matheson îl urmări cum își trecea degetele peste inscripții, aproape ca un orb care citește Braille.

– Ce se petrece? întrebă November cu voce joasă, apropiindu-se de maiorul Gant.

– Carbonul 60 în stare pură are o culoare galbenă-maronie. Chestia asta e de un albastru strălucitor, așa că trebuie că mai are și altceva în el, îi spuse Gant. Poate diamant pur – acesta este albastru.

– Ce au de gând să facă? întrebă Sarah, luptându-se cu ochelarii de protecție.

Gant îi luă din mâinile ei, lărgi banda elastică și-i potrivi pe capul ei.

– E bine? o întrebă el cu blândețe.

November dădu afirmativ din cap.

Cu mâinile în buzunare și descurcându-se perfect cu ochelarii, Hackett spuse:

– Vor pune o bucată de rocă într-o cameră, vor aprinde cel mai puternic laser din lume, vor transforma piatra în atomi și vor studia reziduurile. Atunci vor ști din ce e făcută.

Luminile galbene de avertisment începură să strălucească brusc. Sirenele sunară și începu numărătoarea inversă. Dar pe Scott nu-l interesa ce se petrecea în afara ferestrei. Era intrigat de ceea ce avea în mână. Să fi fost oare adevărat? Se întoarse spre ecran. Orașul de sub gheață. Schița generală putea fi simplificată la două imagini distincte. O serie de cercuri concentrice tăiate în sferturi de o cruce mare. Era un simbol antic, pe care Scott îl cunoștea foarte bine. Ținând cristalul în lumină ca să compare imaginile, nu putea nega că același simbol era gravat și în cristal. Cercuri concentrice și o cruce.

Intuiția îi spunea că avea dreptate. Dar era oare posibil? Părea o limbă necunoscută. Să fi fost însă chiar atât de simplu? Își dădu seama că era urmărit și își ridică ochii pentru a împărtăși un zâmbet emoționat cu Matheson, care se agita de parcă ar fi așteptat rezultatele unui test de sânge.

– Acesta este simbolul pentru soare, spuse Scott.

Uluit, Ralph repetă:

– Simbolul pentru soare?

Sirenele bâzâiră din nou. Și întreaga cameră fu inundată de lumină.

AMAZON

[Din] cele șase milioane de ani, numai 100 000 [de specii fosilizate] pot fi reprezentate prin studierea straturilor. Perioada neînregistrată, de 5,9 milioane de ani, constituie un timp suficient de îndelungat încât un număr de civilizații avansate să fi apărut și să fi dispărut, fără a lăsa prea multe urme.

Arheologia interzisă,
MICHAEL A. CREMO și RICHARD L. THOMPSON, 1996

RÂUL PINI PINI

PERU

– Ce dracu' e asta?

Maple scuipă sărind de la prova șalandei rablagite cu fundul îngust pe care o închiriaseră în Iquitos, cu vopseaua albatră roasă și decolorată. Se pomeni vârat până la glezne în apa noroioasă cu resturi plutitoare – frunze și mizerie de pe fundul junglei, un strat atât de gros și de încâlcit, încât – pentru un moment – nu reuși să înțeleagă dacă nodurile răsucite ale conductelor din amonte erau șerpi sau lujeri de viță. Parțial scufundate, se legănau în apă la baza unui copac uriaș.

Scutură o cizmă din piele de șopârlă și își potrivește pălăria Panama. Coadă unui ciucure din lână galben cu roșu și albatru atârna și se legăna înainte și înapoi pe gâtul lui. Își scoase pistolul Beretta și bagă un încărcător. Peste umăr, îl văzu pe Carver ieșind de sub prelată jengoasă care atârna pe cadrul din aluminiu și trestie sub care ceilalți păzeau proviziile.

Carver analizează harta de pe dispozitivul GPS și îl flutură pe post de dovadă.

– După chestia asta, spuse el, ar trebui să fim cu peste trei kilometri în interiorul ținutului.

Maple mestecă tutunul, scuipă un ghemotoc și pescui încă o porție.

– E inundată, atunci. Întregul bazin e inundat.

– Nu putem da înapoi acum. Am ordonat livrarea cu trei ore în urmă.

– Locul de livrare poate fi schimbat, spuse o voce din barcă.

Cocoțându-se afară și suflând un fum gros și albastru de trabuc, apăru Jack Bulger, purtând o geacă de camuflaj și bătând cu palma într-o hartă de modă veche, din hârtie.

– Transmite o radiogramă avionului, îl instrui el. Spune-le să lanseze echipamentul cu trei kilometri mai la nord.

Carver nu schiță nicio mișcare. Așteptă OK-ul lui Maple, care, preț de o clipă, mestecă gânditor.

– Mda, anunță prin radio avionul, spuse el.

Carver făcu ce i se spusese fără alte comentarii, verificând densitatea acoperișului din frunziș verde înainte de a tasta pe transmițător și a emite mesajul. Se auziră diverse plângeri din partea piloților. Piloții întotdeauna se plâneau, dar Carver nu se sinchisea de rezerva lor de combustibil. Puteau să aterizeze undeva pe drumul de întoarcere.

Maple își băgă degetele în gură și scoase un fluierat asurzitor.

– Plecăm de aici!

Echipa lui număra opt membri. Și nu erau prea tari în conversație – ceea ce era bine. Îi angajase dincolo de graniță. Erau mercenari occidentali care lucrau în Columbia, fiecare cu o bună reputație și cu puține legături cu tipul stabil de slujbă. Și, pentru prima dată, plata de la o companie petrolieră era mai mare decât cea de la cartelurile de droguri.

Da, Rola Corp. plătea frumos pentru această excursie scurtă.

Cei doi *madeireiros* – sau cherestegii – care le închiriaseră barca și serveau drept ghizi în amonte șuşoteau între ei neliniștiți. Arătând spre apă, arătând spre cer. Culoarea vegetației. Din moment ce Maple nu știa nici aymara¹ și nici quechua², comentariile lor îi erau de neînțeles. Cu spaniola se descurca, dar ei vorbeau rareori spaniola.

¹ Limbă vorbită de o populație indigenă din regiunile Anzilor și Altiplano din America de Sud; circa două milioane de aymarezi trăiesc în Bolivia, Peru și Chile. (n.tr.)

² Limba unor grupuri etnice indigene din America de Sud, în special Peru, Ecuador, Bolivia, Chile, Columbia și Argentina (n.tr.)

– Sunt neliniștiți, spuse Carver cu reținere. Cred că spiritele ne sunt împotrivă. Cred că e posibil ca Jaguarul să se fi întors pentru a distruge Pământul.

– Jaguarul?

Carver ridică din umeri.

– Așa spun ei.

– Nu e Jaguarul, îl ironiză Maple.

Madeireiros îi ajutară cu bagajele și cu echipamentul, ceea ce era destul de stupid având în vedere că, la urma urmelor, instinctul le spunea că mișcarea cea mai bună ar fi fost să întoarcă barca și să plece.

În loc de asta, Maple rânji ca un rechin. Îl bătu pe unul dintre ghizi pe ceafă într-o manieră prietenească și mimă căutatul banilor în buzunar. Însă strânsoarea de pe gâtul omului deveni rapid fermă, iar banii fură de fapt pistolul său Beretta.

– Mulțumesc, Possuelo, spuse Maple cu oarecare afecțiune, după care puse țeava între ochii omului și-i zbură creierii în aer.

Expresia încremenită de pe fața lui Possuelo dispăru în apa murdară.

Prietenul său urlă și încercă să fugă spre junglă, dar fu doborât de al doilea glonț.

– Nu trebuie să ne mai facem griji în legătură cu Jaguarul acela, adăugă Maple. Dar mă tem că nu ne permitem să fim urmăriți.

– Nu sunt sigur dacă e înțelept ce faci, spuse Carver.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji dacă e înțelept sau nu.

– Indienii Machiguenga, insistă Carver. Ei vor ști că suntem aici.

– Bine, rânji arogant Maple. Urăsc surprizele. Storc toată distracția dintr-un măcel.

Îi făcu semn cu degetul unui tinerel, ca să pornească pe cărare. Ridicându-și gulerul, se uită spre cer prin crengile copacilor și spuse:

– Se pare că va ploua.

Începură să înainteze tăind desișul cu macetele. În treizeci de minute, părul de pe ceafa fiecăruia dintre ei era ridicat.

Surprinseseră umbre, detectaseră mișcare. Vânătoarea începuse. Pentru o fracțiune de secundă, nu fu clar cine pe cine vâna. Dar așezându-se într-un cerc defensiv și împușcându-și primul atacator, direct în pieptul roșu fără păr, deveni foarte clar că Maple avea să câștige.

Scoase un dispozitiv GPS negru și lunguiet, ce semăna cu o carte. Ridică antena și urmări ceva de pe linia orizontului, ce părea a fi mai important pentru el decât focul rapid dintre cele două tabere.

Când strigătele de luptă ale indienilor Machiguenga se dublară, iar săgețile începură să vâjâie, Maple rămase neclintit, continuând să urmărească semnalul până când văzu ținta.

Printre copaci, la o oarecare distanță, ridicându-se de pe linia orizontului, era o excrescență acoperită de vegetația junglei. Părea un munte, însă cu o formă mult prea regulată. Triunghiular sau poate având forma unei piramide.

– Bingo.

Maple îi înmână dispozitivul lui Bulger, care se ghemuia și tresărea ori de câte ori se trăgea vreun glonț.

– Poftim, spuse el. Acum poți suna acasă.

Bulger conectă telefonul prin satelit în laterala dispozitivului. Așteptă să sune și, când i se răspunse, puse pe difuzor.

– Alo?

– Rip, tu ești?

– Nu, veni răspunsul măsurat. La telefon e Houghton. Rip a plecat la Cairo.

– Bună, Jay. Aici e Bulger. Am ajuns pe poziție.

– E totul securizat?

Bulger își băgă un deget în ureche când Maple aținti arma peste capul lui și își alese o altă țintă. Urmări cu oarecare satisfacție cum intestinele indianului țâșnesc prin spate.

– Da, cred că da, replică el. Dar la voi? Armata a crezut?

Pe fir se auzi un chicotit.

– Bineînțeles, au crezut tot. De fapt, chiar acum discutăm probleme de strategie. Trebuie să-i convingem să nu intervină

cu arme nucleare. Idioții! Carbonul 60 radioactiv nu valorează o para chioară.

– Fii atent, îl avertiză Bulger. Or fi ei obtuzi, dar nu sunt și proști.

– Nu-ți face griji, spuse Houghton. O singură companie va controla rezerva mondială de Carbon 60. Și, într-un mod sau altul, aceasta va fi Rola Corp.

PRECUM ÎN CER, AȘA ȘI PE PĂMÂNT

Și Regele Keops cuvântă: „Se spune că știi numărul camerelor secrete din sanctuarul lui Thot“. Iar Djedi răspunse: „Ca să vă fac pe plac, o, domnul și stăpânul meu, vă spun că nu știu numărul lor, dar știu locul unde se află“.

Fragment din: *Regele Keops și magicienii*, circa 1 700 î.Hr.,
dintr-un text anterior, aproximativ 2 500 î.Hr.

Tradus în: *Înțelepciunea Egiptului antic*, JOSEPH KASTER, 1968.
Revizuit din *Literatura egiptenilor antici*, ADOLF ERMAN, 1927.

SIMBOLURI

2.35 PM

– Crucea și cercul reprezentând soarele sunt cel mai vechi simbol cunoscut omenirii, explică grăbit Scott, în timp ce echipa se îmbrăca cu salopete albe pentru călătoria spre locul în care se aflau cristalele de Carbon 60, înconjurată de echipament de cercetare foarte sensibil.

Apucă un pix și începu să scrie.

– Apar peste tot în lume. Acestea sunt glifele din Epoca Pietrei din India: Acesta este simbolul Rongorongo al soarelui, din Insula Paștelui: . Acest simbol apare în Venezuela: . Acest simbol mayaș pentru soare reprezintă și sunetul fonetic „kin”: . În America de Sud, quincunx sau crucea era și simbolul care indica existența omenirii la intersecția dintre lumea fizică, reprezentată de planul orizontal, și lumea eternă, reprezentată de planul vertical. Dacă ne gândim, egipteanul ankh reprezintă viața eternă, având forma unei cruci și a unui cerc într-o formă ușor diferită: . În Templul Picturilor, la Bonampak, în apropiere de Palenque, în Mexic, există picturi ale unor pescari vizitatori care purtau cruci înscrise în cercuri.

November se încruntă.

– Pescari?

– Vizitatori străini cu bărbii și pești pe cap. Imaginați-vă.

– Deci, totul se rezumă la un joc cosmic de X și 0. Cercuri și cruci, hm?

Hackett zâmbi afectat.

Scott îl ignoră, indicând din nou desenele.

– Palenque este situl Templului Soarelui și al Crucii Înfrunzite.

Pronunțând apăsat aceste cuvinte, îi atrase atenția brusc lui Gant.

– Hei, a orientat cineva vreun satelit spre acel sit pentru a căuta Carbon 60?

– Îhî, Rola Corp. a baleiat zona. Rezultatele au fost negative. Scott păru descurajat.

– Oh, în regulă. Symbolismul crucii era o chestie importantă în cultura sud-americană. Quetzalcoatl, mântuitorul înalt cu barbă albă care a adus civilizația incășilor, purta o robă tivită cu cruci albe. Ok, nu era mayaș, dar...

– Tot negativ a ieșit.

Pearce își închise fermoarul salopetei până la gât și se apropie să inspecteze glifele desenate în grabă de Scott.

– Cred că-mi amintesc că am citit undeva că Scrierea Liniară B¹, o vară îndepărtată a vechii limbi eline, avea un simbol cu o cruce și un cerc.

– Vrei să spui acesta? Mda... Ce e interesant este că Scrierea Liniară B și celălalt văr elen al său, Discul din Phaistos, care utilizau acest simbol: , erau ambele fonetice. Aceste semne nu se refereau la soare, ci la sunetul „ka“.

– Ka? întrebă Pearce. În Egiptul antic, Ka era esența divină. Atunci când te nașteai, dublul tău – sau Ka – era și el creat și rămânea în lumea divină. Ghidându-te și protejându-te până mureai și te uneai din nou cu el.

– Ei bine, nu mi-aș face prea mari speranțe, avertiză Scott. Acest simbol, , este utilizat și în cuneiforma veche, în Sumer, și înseamnă „oaie“.

– Oaie...?

¹ Formă de scriere utilizată de conducătorii Greciei după dispariția civilizației minoice, 1 500–1 200 î.Hr. (n.tr.)

Acum, November era cea intrigată.

– Doctore Scott, ați spus că Iisus a primit simbolul crucii și aureola după ce a murit, de la alte religii. Ce-i cu oaia? L-au numit tot timpul miel. Credeam că asta are de-a face cu mielul pascal. Știți... ca un simbol al sacrificiului...

În timp ce Scott medita, Hackett ripostă:

– Dați-o încolo, vreți să spuneți că învierea Atlantidei este de fapt A Doua Venire?

– Nu, nu asta vreau să spun, se repezi November, defensivă și mânioasă. Vorbim despre simboluri. Mitologia...

Scott ridică o mână.

– Tac! se răsti el. Vedeți? Vedeți ce face religia din oameni?

Își îndreptă din nou atenția spre caietul de desen. Schiță în grabă încă o glifă, apoi îi chemă pe toți să i se alăture.

– Priviți, le spuse el, acest simbol este și el din Egiptul antic. Dar acesta nu înseamnă nimic din cele de mai sus.

– Acesta este cel mai apropiat simbol de configurația Atlantidei, comentă Matheson. Acesta și cel indian. Ce înseamnă?

– Este o hieroglifă egipteană, explică Scott, și înseamnă „oraș“.

Toți ochii se întoarseră spre ecran, unde erau afișate imaginile de sub gheață ale Atlantidei.

– Platon spune că povestea sa despre Atlantida își are originile în Egipt, le explică Scott. Descrierea făcută de el orașului consta în cercuri concentrice de pământ și apă, împărțite în sferturi prin poduri terestre. Din aer, ar arăta ca o serie de cercuri și o cruce.

– Prin urmare, egiptenii știau despre Atlantida?

– Posibil. Fie asta, fie știau despre anticul oraș Mexico.

Pearce clipi.

– Ok, acum chiar că nu mai înțeleg. Care ar fi legătura?

– Legenda aztecă spune că, după potop, Coxcoxtli și soția sa au aterizat în Antlan și au călătorit până în Mexic, unde au revendicat pământ și au construit orașul Tenochitlan. Când au ajuns europenii, cetatea încă exista și era mai mare și mai impunătoare decât orice altceva din Europa. Avea temple, piramide, canale, apeducte, piețe. Semăna cu planul realizat de Platon pentru Atlantida, însă aztecii susțineau că e o copie realizată în onoarea „Aztlanului” lor pierdut, locul de naștere al civilizației lor, care fusese ștearsă de pe fața pământului de un potop. Orașul Mexico este amplasat pe acel loc.

– Au spus cumva și unde era acest Aztlan?

– Undeva în sud.

Maiorul Gant termină să se echipeze și, pe când se pregătea să-i conducă spre ușa care avea să-i ducă jos, în holul principal al laboratorului de cercetare, se răzgândi și se întoarse.

– Doar din curiozitate, spuse el, se întâmplă să știi simbolul chinezesc pentru soare?

– Este cel mai vechi care provine din timpul dinastiei Shang, spuse Scott desenându-l. În cele din urmă a evoluat într-o formă de pătrat, din motive pe care doar chinezii le cunosc. După cum poți vedea, e o excepție. Nu e o cruce.

Se uitară cu toții la simbol.

– Curios, răspunse Hackett. Este singurul corect din punct de vedere științific.

Scott se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Pozitiv și negativ, explică Hackett. Lucrurile elementare pe care le înveți despre magnetism în școală. Nordul este pozitiv și este reprezentat de o cruce. Sudul este negativ și este reprezentat de semnul minus. Atlantida este situată la Polul Sud. Chinezii nu ne spun doar că soarele e important – ne spun și unde să găsim răspunsurile.

Îmbrăcați cu toții în salopetele albe, îl urmară pe Gant pe o rampă din metal care dădea spre vastele spații de cercetare aflate mai jos, unde mănunchiuri întregi de cabluri atârnavau în bucle deasupra rețelei de conducte ale sistemelor de răcire cu gaz lichid, deasupra bancurilor de calculatoare, a cadranelor și comutatoarelor.

Coborând însoțiți de clinchetul pașilor pe treptele din metal, fură învăluiți de mirosul de plastic și de metal al cercetării științifice. Aroma clinică a tehnologiei. Când ajunseră la parter, văzură o masă care se întindea în fața lor și, stivuite pe întreaga ei lungime, erau nenumărate șiruri de cristale albastre. Așchiile de Carbon 60 aduse din Antarctica.

– Aceasta este cercetarea dumneavoastră, doctore Scott, anunță Gant, iar epigrafistul înghiți cu putere și cuprinse cu privirea lungimea impresionantă a prezentării.

Pe când Scott se pregătea să mai pună întrebări, un om de știință agitat, purtând un echipament similar, se năpusti spre grup și-i întinse lui Houghton o bucată de hârtie.

– Tocmai a venit prin fax pentru dumneavoastră, spuse el. Este fantastic!

Houghton citi repede însemnarea înainte de a o transmite și celorlalți.

Zumzetul emoției pe care o generă notificarea era egalat numai de bâzâitul electricității de voltaj mare care curgea prin echipament și învăluia sala.

ROLA CORP. PUNEM ENERGIA LA LUCRU

FAX

CĂTRE: JAY HOUGHTON, CERN, GENEVA

DE LA: SARAH KELSEY, GEOLOG-ȘEF, EGIPT

DATA: 18 MARTIE 2012

REF & SPEC: 410B/C/24794AH-409

Recomandare. Astăzi, la ora 11.03 AM, Pământul s-a fisurat și un puț s-a scufundat într-o cavitate detectată la 9 metri sub pământ în regiunea Sfinxului. Mai multe cavități similare au fost detectate în și în jurul amplasamentului piramidelor.

Vă rugăm să aveți în vedere și acest aspect: Carbonul 60 a fost identificat în mod cert. Vă vom ține la curent.

Evenimentul interesant numărul 2: Daunele provocate de eroziune Sfinxului indică prezența unui număr de canale verticale prin straturile orizontale de piatră de nisip. Indicii ale daunelor clasice produse de un potop. Analiza alterării subsuprafeței arată o eroziune de penetrație adâncă la scară microscopică. Tensiuni determinate de căldură, frig și umezeală, care avansează cu treizeci de centimetri la fiecare 2 000 de ani. Adâncime de un metru și douăzeci în jumătatea posterioară, doi metri și patruzeci în jumătatea anterioară, ceea ce sugerează că Sfinxul a fost construit în două etape, în fiecare etapă câte o jumătate, lucrări separate de 4 000 de ani. De aici rezultă că Sfinxul are cel puțin 8 000 de ani! Când am menționat acest lucru arheologilor de aici, s-au supărat foarte tare. Au insistat că Sfinxul a fost construit în anul 2 500 î.Hr. de către faraonul Kafra. Dar eu cred serios că se înșală.

PENTRU UZ INTERN

DISTRIBUȚIE CĂTRE PERSOANELE AUTORIZATE

NUMAI NUMELE

SUNT INTERZISE COPIILE NEAUTORIZATE!

ACEST DOCUMENT NU SE DISTRIBUIE

PUBLICULUI

ABUL-HOL
PĂRINTELE TERORII
ROSETAU

– *Yallah! Yallah!*¹ se auzeau chemările de pretutindeni.
Grăbiți-vă! Grăbiți-vă!

– *Shuufitibi!*² *Bisuurah!*³

Fluieratul asurzitor care sfârtecă aerul uscat însoțind strigătele îi aparținea unui muncitor. Fluieră din nou, băgându-și degetele murdare în gura pergamentoasă.

Descoperiseră ceva.

Sarah și Eric se priviră unul pe celălalt înainte de a o rupe la fugă.

La puț, unde stâlpii din rețea de oțel fuseseră coborâți în gaură pentru a împiedica pereții din gresie sedimentabilă să se prăbușească peste lucrători, erau semne că pe fund încă aveau loc săpături. Sarah își croi drum pe lângă cărucioarele încărcate cu artefacte sigilate în pungi, se așează pe o stinghie în apropierea marginii puțului și se uită în jos.

Cupe și obiecte de olărit erau trecute cu grijă din mână în mână, urmate de găleți întregi de nisip însoțite de un muncitor arab agitat. Doi ofițeri egipteni de la Departamentul pentru Antichități coborâseră și ei. Pe umăr le atârnavă puști Kalașnikov negre și lucioase. Unul vorbea la stația radio.

¹ Hai, hai! (în lb. arabă în original, n.tr.)

² Priviți! (în lb. arabă în original, n.tr.)

³ Repede! (în lb. arabă în original, n.tr.)

Profesorul De la Hoy scutură din cap. Era arheologul-șef al Departamentului Egiptean pentru Antichități. Era ocupat cu ceva lângă peretele puțului, utilizându-și propriul set de dispozitive stomatologice asupra unui anumit vas. Era vizibil emoționat. Continua să murmure ceva despre o săpătură arheologică din 1893, când marele Flinders Petrie făcuse săpături la Naqada, la aproape cinci sute de kilometri la sud de Cairo, și descoperise exact același tip de urcioare pe care nu le putuse include în cronologia arheologică standard. Sfârșise prin a le atribui unei „rase noi” și de atunci fuseseră ignorate în domeniul academic. De la Hoy mai adăugă că circa 30 000 de piese similare de ceramică fuseseră descoperite sub Piramida în trepte a lui Zoser din Saqqara. Dar, cumva, Sarah știa că nu asta îl tulbura pe bărbat, ci faptul că își petrecuse treizeci de ani din viață mizând pe o știință defectuoasă.

Praful era gros și stăruia în aer. Galabia murdară de pământ a singurului egiptean rămas pe fundul puțului era ruptă și îmbibată de transpirație. Dar expresia emoționată și ochii mari ai omului puternic bronzat spuneau totul, ceea ce era util, pentru că Sarah nu înțelegea niciun cuvânt pe care îl rostea:

– *Hiya daraja! Ajid daraja!*¹

Bărbatul se afla la aproximativ zece metri adâncime. O adâncime prea mică, totuși, pentru Carbon 60. Privind fețele de deasupra și văzând-o pe Sarah, bărbatul întinse mâna spre peria manuală simplă, făcută din grozămă de deșert. Se apucă apoi să măture nisipul de pe un pervaz de piatră ce traversa lățimea puțului la o extremitate.

Lăsându-se în patru labe, ignorând pietrele ascuțite care îi tăiau genunchii, egipteanul ridică mândru marginea pietrei cu degetele goale. Dădu la o parte alte câteva pietre și privi în sus, lovind pământul cu latul mâinii și încercând să depășească bariera limbii prin limbajul semnelor și cel al trupului.

Una, părea să spună cu o bătaie a mâinii. O piatră. Iar aici, dedesubt, a doua. Apoi trei, patru, din ce în ce mai jos...

¹ Aici e o treaptă! Stăpânesc treapta! (în lb. arabă în original, n.tr.)

– A găsit o treaptă, își dădu seama Sarah. A găsit un șir de trepte.

Clemmens arată spre fiecare margine a treptei descoperite.

– Coboară cu aproximativ jumătate de metru în peretele puțului, așa spune.

– Asta răspunde la o întrebare, adăugă Sarah încet, astfel încât s-o audă doar Clemmens. Acestea sunt tuneluri *ceremoniale* făcute de om. Sub nicio formă nu pot fi considerate naturale.

Clemmens rânji.

– Să vezi cum o să-și iasă Douglas din fire dacă presa află de asta.

Sarah îi privi întrebătoare pe ceilalți săpători.

– Putem să aducem aici mai mulți oameni? întrebă ea. Ca să dezgropăm treptele astea?

Egiptenii prinseră viață, coborând în puț un bărbat mai mic de statură, deși era clar că lucrătorul cel superstițios care tocmai ieșise din puț nu dorea să se mai apropie vreodată de acesta. Lui Sarah îi amintea vag de excavațiile faimoase ale lui Howard Carter, din 1922, de la mormântul lui Tutankamon. Se spunea că ar fi blestemat, la fel ca multe alte morminte egiptene. Iar pe șantierul lui Carter, *chiar muriseră* oameni.

Cu un deget într-o ureche și o stație radio lipită de buze, Clemmens supraveghea descoperirea cu ochi vigilenți, punându-l în același timp la curent pe Douglas.

– Avem nevoie de o marchiză, ceva... Mare. Sigură, ca să putem duce echipamentul mai mare sub ea. Să oprească orice ochi sau camere indiscrete. Vom avea nevoie de generatoare. Lămpi electrice. Sprijin permanent. Da, domnule, cred că ne apropiem. Iar dacă le dublăm leafa oamenilor, vom fi și mai aproape.

De la Hoy era furios. Cu accentul său cu lustru de clasă superioară britanică, întrebă glaciari:

– Ce *dracu'* îți închipui că faci?

Dar Clemmens îl ignoră.

– Oh, și încă ceva, domnule! Ar putea cineva să-i alunge pe arheologii ăștia de pe sit? Sunt atât de enervanți!

Apoi zâmbi relaxat.

– Profesore, crezi că poți fi atât de amabil încât să-ți miști fundul? Ia uite ce tip cumsecade! Hai repede sus, bătrânelule!

În timp ce De la Hoy era escortat în afara șantierului, stația radio care îi atârna lui Sarah la șold prinse viață.

– Da, Sarah, suntem în zona de testare, derulăm a doua trecere. Terminat.

Era echipa de geofizică, cu o unitate radar de penetrare în subteran ce era mai precisă decât unitatea de rezistivitate pe care o utilizaseră anterior.

Sarah deschise aparatul de emisie-recepție de culoare neagră și tastă ceva.

– Vânătoare plăcută! zise apoi. Terminat.

Ceva parașiți, apoi se auzi un scurt „Mulțumesc”.

Suna de parcă ar fi ascultat astronautii de pe lună.

– Ce se întâmplă cu vremea asta? se plânse Clemmens, aruncând o privire spre cerul fără nori și ștergându-și fruntea cu o cârpă.

– Suntem în deșert, spuse Sarah. Așa și trebuie să fie, torid.

– În martie? Sunt cincizeci de grade Celsius la umbră, oftă Clemmens. Temperatura asta nu e normală decât dacă ar fi iulie.

Pe fundalul sunetelor de târnăcoape și de lopeți lovind în piatră într-un ritm constant dedesubtul lor, Sarah îi atrase atenția lui Clemmens către harta ei, unde marcase douăsprezece X-uri roșii, corespunzând locurilor în care fuseseră detectate spații goale sub stratul de rocă. Și unde fuseseră detectate și urme de Carbon 60. Începea să se formeze un tipar.

– Îți spun că e un cerc, i se adresă ea.

– Punem pariu? zise Clemmens.

– Să știi că da.

– Pe cât?

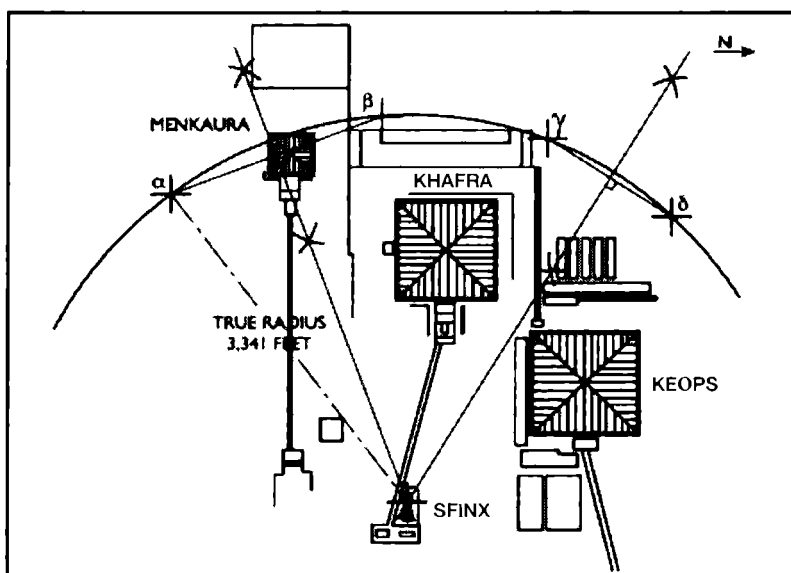
– Cât ai?

Clemmens se căută prin buzunare. Nu avea decât banii pentru prânz – o bancnotă de cincizeci de dolari.

Unind X-urile, Sarah trăsă un arc. Era sigură că acel arc făcea parte dintr-un cerc, nu dintr-o elipsă sau dintr-o altă formă curbă. Pentru a-și confirma ipoteza, trebuia să descopere unde ar fi putut fi centrul cercului. Matematica era inutilă, căci nu ar fi oferit decât o aproximare, însă un compas și un truc ingineresc ar fi putut rezolva situația. Uni două puncte ale arcului trăgând o linie dreaptă între ele și utilizând compasul la fiecare capăt al liniei, ca să deseneze un arc deasupra și unul dedesubtul liniei. Această construcție creă încă două X-uri, unul deasupra și unul sub linie. Unind cele două X-uri, lua naștere o cruce, o linie perpendiculară care intersecta prima linie la 90° prin centrul său natural. Repetând procesul cu celelalte două puncte ale arcului și prelungind ambele linii perpendiculare în jos, cele două ajungeau să se unească în cele din urmă, relevând centrul cercului, care – Sarah descoperi cu surprindere – era situat exact dedesubtul Sfinxului.

Clemmens îi aruncă o privire.

– Nu-i rău pentru un geolog, spuse el. Și dacă te înșeli?

– Tata a fost inginer, explică ea. Nimeni nu ieșea din casă până când nu-i spunea cum a fost construită. Nu mă înșel.

– Vom vedea.

Pentru că desenul era la aceeași scară ca și harta, iar distanța din centrul cercului până la unul dintre punctele inițiale de măsurare de-a lungul arcului era raza reală, Sarah putu să deseneze un cerc complet. Pe baza acestuia, le furniză geofizicienilor referințe cartografice conform cărora – preconiza ea – aveau să găsească locurile cu înregistrări pozitive. Numără zonele de testare Alfa, Beta și Gamma.

– Eric către Zona de Testare Beta, anunță Clemmens, butonându-și stația. Frankie, ce avem?

Urmă un șuierat prelung și puternic, apoi se auzi găfâitul greoi și întretăiat al lui Frankie.

– Tocmai am făcut un baleiaj.

– Și?

Tăcere. Eric și Sarah schimbă o privire. Sarah își rodea o unghie și bătea din picior – nu prea știa să aștepte.

– Frankie? insistă nerăbdător Eric. Ce ai? Terminat.

Un șuierat, apoi se auzi:

– Avem un pozitiv, răspunse el în pripă. Puternic și fix pe țintă. Trebuie să facem un al doilea baleiaj, dar marcați-ne ca pozitiv. Terminat.

– Asta e, spuse Eric, învârtindu-se pe călcâie agitat. Asta e!

Dar Sarah începuse deja să lucreze la hartă. Stația ei prinse viață.

– Zona de Testare Gamma. Terminat. Toate baleiajele finalizate. Avem un pozitiv. Repet, avem un pozitiv. Terminat.

– Zona de Testare Alfa raportează a doua confirmare a baleiajului. Și noi avem un pozitiv... Voi știți ce înseamnă asta?

Sarah știa că doi ori pi ori raza cercului era formula care dădea circumferința cercului. Iar acum știa că acolo era un cerc cu raza de o mie o sută de metri. Un calcul rapid, apoi Sarah știu exact ce însemna *asta*.

– Avem un tunel circular de aproape cinci kilometri, Eric. Iisuse!

– Cinci kilometri? E cât un blestemat de accelerator de particule! Iar puțul nostru atinge un tunel secundar care se conectează la cel principal!

Sarah era frenetică.

– Cine naiba putea face tuneluri cu așa o precizie, cu mii de ani în urmă? Ar fi trebuit să cunoască numărul π . Ar fi trebuit să știe trigonometrie, geometrie...

Eric scutură din cap.

– Am o întrebare și mai bună: de ce dracu' ar vrea cineva să facă un astfel de tunel?

– Nu știu, rânji ea. Dar ți-am spus că e un cerc. Îmi datorezi cincizeci de dolari.

Și Clemmens scoase banii din buzunar cu viteza melcului.

Marchiza fu adusă cu camionul ca parte a unui convoi de provizii, al cărui vârf de lance era alcătuit din auriul metalizat și geamurile fumurii ale mașinilor Toyota Land Cruiser, emblematice pentru Poliția de Securitate egipteană. Și, brusc, pentru a ajunge în apropierea puțului, aveai nevoie de o autorizație care te purta prin două puncte de control și câteva porți spre două rânduri de garduri din lanțuri ridicate în grabă, care încercuiau marele cort albastru.

Le luase treizeci de minute ca să-l construiască. În timpul acesta, din ce în ce mai multe trepte fuseseră scoase la lumină și Clemmens identificase direcția în care cobora tunelul. Proiectase un portal. Trimisese sudorii jos pentru a suda un arc din oțel în acel spațiu și pentru a tăia pe sub acesta o ușă prin bridele rețelei. Rețeaua rămasă fusese reintrodusă în arc, pentru a nu ceda sub tensiunea produsă de efortul de a ține pe loc pereții puțului.

Sarah studie straturile expuse. De la nivelul solului până la nivelul aflat cu doi metri mai jos era pat de rocă solidă. Următorul metru era format din buzunare de umplutură și din nou stâncă. Rocă solidă încă un metru. Apoi umplutură până la scări. Ceea ce însemna că cineva umpluse meticolos acel tunel până la maximum, cu mult timp în urmă. Pe acolo n-ar fi trebuit să treacă nimeni.

Cu arcul de suport metalic amplasat și cu lampa de sudură cu oxiacetilenă asamblată și ștearsă de praf, Sarah fu coborâtă

cu grijă ca să inspecteze peretele de umplutură. Arcada metalică de deasupra arăta ca un omagiu pentru o catedrală gotică realizat din resturi de metal.

Având încredere că instrucțiunile ei aveau să fie respectate pe măsură ce erau traduse într-o arabă-egipteană colocvială, Sarah spuse:

– Începeți de sus. Coborâți gradat. Creați o pantă. În felul acesta, dacă devine instabilă, n-o să se prăbușească peste voi. Dar ceea ce vreau este să găsim acoperișul și pereții tunelului. Când vom avea aceste dimensiuni, vom ști cu ce avem de-a face.

Li se ordonă apoi să se întoarcă la lucru.

– *Emshi! Emshi!*¹

Târânoapele fură înfipite în pământ. Faptul că totul era umed îi ajuta dintr-un anumit punct de vedere – umezeala lega particulele, făcând săpatul mai ușor și eliminând riscul unei prăbușiri. Dar, pe de altă parte, munca devenea mai obositoare, pentru că la fiecare lopată de nisip îndepărtată se adăuga apa, constituenții ascuns în greutatea ei, iar asta îi epuiza pe săpători.

Le trebuiră câteva ore pentru a avansa trei metri. Dar când reușiră, dimensiunile tunelului expuseră la scară reală construcția subterană. Și ceea ce fusese caracteristic pentru explorarea Marii Piramide se adeverea acum și pentru tuneluri. În fața lor se afla un dop gigantic din stâncă de o mărime atât de mare, încât cu greu le venea să creadă.

– Sfînxul a fost cunoscut sub numeroase nume. Abul-Hol era numele său arab, spuse Scott la telefon. Înseamnă Tatăl Terorii. Când în al doilea mileniu î.Hr. canaanii au pornit în călătorie din Harran, din sudul Turciei, pentru a se închina la Sfînx, îl numeau HWL. BW înseamnă „loc“, deci „Abul-Hol“ ar putea fi o formă coruptă a lui „BW-HWL“. Deci numele lui ar fi: „Locul lui HWL“. Dar ce înseamnă HWL, ei bine, asta nu știu. „Hor-em-Akhet“ era un alt nume, însemnând „Horus la

¹ Mergeți! Mergeti! (în lb. arabă în original, n.tr.)

orizont“. „Seshep-ankh Atum“ înseamnă „Imaginea vie a lui Atum“. Grecii au fost cei care au scurtat „Seshep-ankh“ și i-au dat forma pe care o utilizăm și astăzi: *Sfinxul*.

La celălalt capăt al firului se lăsa o tăcere prelungă. Scott lipi mai bine telefonul de ureche, ridicându-se de la masă. Nu era sigur dacă nu cumva conversația se întrerupsese.

– Alo...?

– Asta-i fantastic, doctore Scott, răspunse vocea abia reținută a lui Sarah Kelsey, dar nu mă ajută deloc.

– Îmi pare rău. Doar că... ei bine, la dracu'! Sapi sub Sfinx! exclamă entuziasmat Scott.

La începutul conversației, schimbaseră câteva glume. Această Sarah Kelsey părea o femeie hotărâtă, neclintită. Pentru că era foarte ocupată și probabil copleșită de căldura apăsătoare a deșertului, Scott o putea ierta pentru foarte multe lucruri. Dar firea ei abruptă făcea ca maniera de a vorbi la telefon să pară cam nepoliticoasă. Așa că lui Scott i se părea enervantă.

– De ce *ai* nevoie? o întreabă el repede.

– Pentru început, aș vrea să știu cum pot intra în tunel. Există vreun precedent pentru genul acesta de aventură? Știi, să construiești un tunel și apoi să-l umpli fără niciun motiv aparent?

– O, sigur, spuse Scott cu căldură.

Îi privi pe cei din jurul mesei. Toți stăteau ca pe ghimpi, ascultând în căști. Matheson avea un caiet de notițe și un creion la îndemână și nota tot ceea ce spunea Sarah despre sit, într-un efort curajos de a compensa lipsa unei imagini. Gant plecase pentru a încerca să convingă pe cineva să realizeze o legătură live pentru o videoconferință, dar nu avusese succes.

– În anul 820 d.Hr., când Abdullah Al-Mamun, califul Bagdadului, a explorat Marea Piramidă, și-a făcut loc cu forța printr-un cofraj de doi metri și jumătate ca să vadă ce se află înăuntru, își aminti Scott. Ceea ce a descoperit a fost un pasaj, care era însă blocat de o succesiune de dopuri din granit cu o lungime de doi metri, ce fuseseră inserate în timpul construirii piramidei.

– Ai spus *în timpul* construirii piramidei?

– Da.

– De ce? sări Sarah iritată. Care e sensul?

– Habar n-am, replică Scott.

Fu asaltat imediat de privirile întrebătoare ale celor din jurul mesei, în special ale lui Hackett. De unde dracu' să știe? Doar nu le știa el pe toate.

– Cum a făcut-o acest Al-Mamun?

– A construit un tunel care ocolea dopurile, prin calcarul mai moale din care e făcută piramida.

Sarah oftă. Auziră apoi un gen de zgomot, de parcă ar fi inspectat ceva, după care spuse:

– Oh, asta nu-i bine. Nu sunt sigură că terenul de deasupra ar putea susține asta. Trebuie să încercăm să-l scoatem.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă repede Ralph.

– Cine e? întrebă defensivă Sarah.

– Ralph Matheson, inginer.

– Mai este cineva pe linia asta despre care ar trebui să știu? întrebă ea suspicioasă.

Cu reticență, cei din jurul mesei se prezentară pe rând cu voci terne și descurajate. Precum copiii prinși într-un joc de-a v-ați ascunselea.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că nu vorbeam porcării, spuse Sarah. În regulă, am un dop de granit. Cu grosimea de un metru. Trebuie să presupun, în baza detaliilor lui Richard despre piramidă, că are o lungime de aproape doi metri. Sper că e singurul. Și în jurul buzei dopului pare să fie un strat de ceva ce pot descrie doar ca fiind... sare.

– Sare?

Scott era intrigat.

– După ce Al-Mamun a reușit să ajungă în cameră prin tunelul care ocolea dopul, a găsit-o acoperită de un strat de sare gros de un centimetru. Nimeni nu știe de ce.

Sarah continuă:

– Bine, tunelul pare să fi fost inițial scobit în stâncă, apoi tapisat cu inele uriașe din calcar, fiecare cântărind în jur de, aș

spune, o sută de tone. Lucrările sunt identice, ca în cazul celor două temple ale Sfinxului, numai că blocurile de acolo cântăresc cam două sute de tone fiecare.

– Este incredibil, spuse Matheson uluit.

Dar nimeni altcineva nu părea să aprecieze acest lucru.

– Chiar și astăzi, preciză el, nu există decât patru macarale în lume capabile să ridice o așa greutate.

– Și asta *deasupra* pământului, interveni Sarah de la celălalt capăt al firului. Ceea ce mă face să mă întreb cum au fost deplasate aceste inele din piatră de o sută de tone pe sub pământ.

Era o întrebare corectă.

Scott se gândi la un răspuns în timp ce extrăgea un cristal de Carbon 60 din șirul așezat pe masă în fața sa. Acum, că îl ținea în mână, un lucru era clar. Scrierea nu era cuneiformă. Avea cuie, asta era adevărat. Și, cu certitudine, multe dintre forme puteau fi numite pictograme, iar acestea erau reminiscențe ale hieroglifelor. Însă o mare parte a scrierii prezenta o subtilitate și o rotunjire mlădioasă, ceea ce făcea să nu poată fi descrisă decât ca acinaciformă (în formă de ace) – scrierea era de formă scimitară (în formă de iatagan). De semilună. Ca niște arce mari ce conduceau din punctul A în punctul B cu detalii minuțioase înghesuite sub stindarde, de parcă teme și idei întregi ar fi fost exprimate în cel mai concis și mai compact mod cu putință. Deși, își dădu seama Scott, nu înțelegea pentru moment care ar fi putut fi acele idei.

Ceea ce Scott trebuia să facă era să catalogheze și să grupeze caracterele, asamblând în același timp fragmentele și încercând să transforme piesele într-un text coerent. Puse cristallul pe muchie și atunci îi veni ideea.

– O piatră verticală, anunță el.

Hackett era intrigat.

– O ce?

– Arheologii le numesc *stele* sau pietre care stau în picioare. Este una în fața Sfinxului. În orice caz, au pe ele informații înscrise care se dovedesc uneori a fi utile într-o excavație. Multe

monumente de la Giza sunt renumite pentru absența totală a scri-sului. Acest tunel pare să nu fie o excepție. Dar uneori, la intrarea monumentului se ridică o astfel de piatră în picioare. Ridică vocea și adăugă: Sarah, ai spus că încă mai curățați resturile?

– Da.

– Aveți grijă cu târnăcoapele. Ar putea fi o piatră căzută la pământ pe undeva...

– Cam de un metru și jumătate înălțime? îl întrerupse ea. În formă de ac?

Scott ezită.

– Da...

– Oh, am găsit-o deja.

– Ei bine, probabil e scrisă peste tot.

– Este, într-o oarecare măsură...

Scott fu rapid.

– Poți să-mi trimiți o poză?

Brusc pe linie se auzi un bipăit.

– Am un apel pe cealaltă linie, zise Sarah. Poți să aștepți puțin? Mulțumesc.

Conversația se întrerupse. Scott se uită la restul echipei. Învârtitul degetelor părea a fi unica opțiune a tuturor până când...

– Hei, mai sunteți acolo?

– Da, Sarah, ai putea...

– Ascultă, trebuie să răspund, zise ea tulburată. Cred că e în legătură cu un scurt tur al șantierului. Pun pe cineva să facă o fotografie a inscripției și v-o trimit prin fax. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Pa.

Următorul sunet pe care îl auziră fu tonul. Hackett își puse receptorul jos, apoi se ridică și-și masă spinarea.

– Minunată femeie, observă el acru.

În timp ce cablurile și firele erau târâte înăuntru împreună cu lămpile cu halogen, suporturile și echipamentul asortat, Douglas se scărpină în cap frustrat și urlă din punctul lui de observație de la buza puțului:

– Unde-i tâmpenia asta de Carbon 60, Sarah?

Sarah ridică din umeri.

– Scoate dopul și vezi.

– Asta ar putea dura toată noaptea.

– Atunci, mai bine ai trece la treabă, spuse ea simplu.

Sună-mă când terminați.

Se prinse de o funie de oțel și urcă scara spre suprafață. Își recuperează telefonul și încercă să se distanțeze de activitatea frenetică. Agitată, întrebă:

– Alo, Rip, mai ești acolo?

– Sarah! veni răspunsul îndepărtat al bărbatului.

Era o voce puternică. Familiară, deși lui Sarah îi trebui un moment ca să o recunoască. Era profundă. Cumva alinătoare. Și totuși, experiența o învățase că era și vocea unui bărbat periculos. În unele nopți stăteau întinși în pat și vorbeau ore întregi după ce făceau dragoste. Urechea ei culcată pe pieptul lui. Ascultând reverberațiile vocii lui în trup atunci când vorbea. Ascultându-i respirația. Se pregătise pentru imaginea lui. Pentru acel moment în care avea să-l revadă.

Nu se așteptase să discute cu Rip Thorne la telefon.

– Ce mai faci? o întrebă el.

Stătea în mijlocul unei căldări. În spatele ei se afla o nouă descoperire arheologică. O uluitoare formă de carbon zăcea undeva sub picioarele ei. Un eminent antropolog lingvist își smulgea părul din cap în Geneva. Oameni manevrând arme. Proteste. Și de toate acestea se agăța ea ca să nu se mai gândească la el. Bărbatul care îi smulsese inima din piept și dansase o gigă pe ea. Cum se aștepta să se simtă?

– Sunt bine, răspunse ea simplu.

„Ticălosule!“ mârâi în gând.

– De când ești aici? sondă ea terenul. Ești în Cairo, nu?

– Da, sunt aici, replică el moale. Sunt la cartierul general al AOI¹ – mediez o afacere.

Mediază? Asta însemna că altcineva era implicat. În afară de Rola Corp. și de guvernul egiptean... cine?

¹ Arab Organization for Industrialization (n.tr.)

– Credeam că vii pe șantier.

Nu avusese intenția ca în voce să i se simtă speranța.

– Afaceri, iubito. Știi cum sunt afacerile.

Da. Știa cum sunt afacerile. În special când era vorba de Thorne. Și chiar mai mult când era vorba de cei de la AOI, Organizația Arabă pentru Industrializare. Locul unde APC-uri¹ militare lucioase și avioane de luptă erau amenințător iluminate toată noaptea. Locul care dădea o formă fizică sintagmei „complex militar-industrial“.

– Hei, ascultă, Sarah, spuse Thorne. Ce-ar fi să recuperăm timpul pierdut?

– Nu cred că e o idee bună.

– Ba este. Eu am terminat aici. Ce părere ai să luăm cina împreună?

– Cina?

Se uită la ceas. Șase și treizeci.

– Stai la Nile Hilton, nu? Vin să te iau pe la... să spunem, opt?

– Bine.

– Ne întâlnim în foaier.

– În regulă.

Nu era în regulă.

– Și, Sarah... Mă bucur că ești aici.

Simțea cum îi năvălește sângele în urechi. Senzația era atât de puternică, încât bloca efectiv toate celelalte zgomote. De ce nu putuse să-i spună nu? Se simțea atât de stupid... Atât de neajutorată...

Închise telefonul. Ieși de sub marchiza albastră ca să fie martora strălucirii de un roșu-arămiu a tăciunilor muribunzi ai zilei. Pe platoul antic de la Giza, cunoscut odată ca Rostau, Sfinxul era rege – și străjer pentru ceva îngropat adânc sub pământ.

Sarah privi imobilă leul-om. Indicațiile preliminară arătau că acest obiect era cu mii de ani mai vechi decât crezuseră inițial. Uitându-se la fața lui de piatră, Sarah parcă se uita la Thorne. Ce ascundeau oare amândoi?

¹ Army Personnel Carrier – transportoare blindate

Așteptau lângă fax. Și așteptau...

Sfinxul avea o lungime de 80 de metri, o lărgime a umerilor de aproape 12 metri și 20 de metri înălțime, le spuse Scott celor prezenți, în încercarea de a umple golul așteptării. Avea figura uzată și deteriorată a unui om. Trupul unui leu. Văzuse multe la timpul lui. Nasul îi fusese zburat în urmă cu sute de ani de mame-luci, care îl foloseau pentru antrenamente de tir. Pentru reconstruirea secțiunilor erodate ale monumentului se amplasase o îmbrăcăminte de piatră. Când fundamentalistii islamiști porniseră războiul civil în 2005, structura căzuse și mai mult în uitare. Cutremurul din 2007 nu ajutase deloc, dar rapoartele relatau cât de bine suportase Sfinxul cutremurele de-a lungul timpului. Părea să fi fost construit ca să dureze. Și chiar dura de milenii.

Era un fapt istoric că, în 10 500 î.Hr., în zori, dacă ar fi existat oficial oricare dintre monumentele de la Giza, de acolo s-ar fi putut vedea ridicându-se la orizont Constelația Leului, direct între labelle din față ale Sfinxului, el însuși un leu uriaș. Orion s-ar fi aflat la cel mai înalt punct pe cer, apărând direct deasupra celor trei piramide. Era un eveniment ciclic care nu avea să se repete până în 2 500 d.Hr.

Și în această privință misterul se adâncea.

Pentru că, din aer, cele trei piramide de la Giza erau dispuse în aceeași poziție precum cele trei stele care formau „centura” din Constelația Orion. Construcția Marii Piramide, Piramida lui Keops, era atât de precisă, încât între blocurile din piatră nu puteai să vâri o foiță de țigară. Și totul devenea cu atât mai confuz cu cât blocurile mai mari de 10-15 tone se aflau în vârf, iar blocurile mai ușor de manipulat, de 6 tone, erau la bază. Fiecare latură avea o lungime de 250 metri. Avea o înălțime de 150 de metri, ceea ce era egal cu raportul dintre circumferința unui cerc și raza sa. Unii erau de părere că reprezenta modelul la scară al emisferei nordice a Pământului. Alții nu erau de acord.

Dar când Abdullah Al-Mamun ajunsese pentru prima oară la piramide, descoperise monumente care erau acoperite cu pietre de căptușire din calcar de un alb strălucitor, care erau

atât de precis construite, încât punctele de articulație abia dacă erau vizibile. Căptușeala era acoperită cu hieroglife, pe care Manetho, preotul egiptean care scrisese, în jurul anului 300 î.Hr., o istorie a Egiptului în greacă pentru Ptolemeu I, le declarase ca fiind opera lui Thot. Se spunea că Thot, zeul egiptean al scrierii, a inscripționat printre altele cele 36 525 de cărți ale înțelepciunii pe Marea Piramidă. Un număr care se întâmpla să fie identic cu numărul de inci vechi corespunzător perimetrului proiectat al Marii Piramide. Și, totodată, numărul egal cu lungimea anului: 365,25 zile.

– Numeroase civilizații antice au proclamat scrierea ca fiind un dar divin, adăugă Scott când faxul se trezi la viață în sfârșit. În tradiția sumeriană, zeul Nabu, biblicul Nebo, este cel care a inventat scrierea – el credea în puterea creatoare a cuvântului divin. În legenda chinezească, zeul dragon cu patru ochi a adus scrierea. În științele mayașe, chinezești și egiptene existau caste elitiste de scribi. Dar în Egipt, limbajul hieroglifelor era gândit și construit atât de bine, apărând practic de nicăieri, încât mulți lingviști au considerat că era probabil invenția unei singure persoane.

La sfârșit, fu o singură persoană care să le vorbească, zeul egiptean Thot. De dincolo de mormânt – din imaginea alb-negru care era tipărită încet în hieroglife pe o rolă de hârtie de fax argintie. Lui Scott îi fu necesar un moment ca să o traducă. Și, după ce o traduse, misterul spori:

*Eu sunt Thot, stăpânul dreptății și al adevărului,
Cel care judecă dreptatea și adevărul în numele zeilor,
Judecătorul cuvintelor în esența lor,
Ale cărui cuvinte triumfă în fața violenței.*

Să fi fost acesta locul pe care îl căutase faraonul Keops? Camera ascunsă care conținea *Cărțile lui Thot*? Relicvariul cunoașterii sacre și cheia către limba zeilor?

Îngropate undeva adânc în spatele dopului din granit, se aflau răspunsuri, Scott era sigur de asta.

SPECTROSCOPIE PRIN REZONANȚĂ MAGNETICĂ NUCLEARĂ

PRIMELE REZULTATE

5.32 PM

Alchimia, din cuvântul grecesc „Kemi“, însemnând Egipt.

Ca antropolog lingvist, Richard Scott venise în contact cu o diversitate halucinantă de ramuri ale științei. Dar niciodată cu chimia. Așa că aștepta acum cu nerăbdare în timp ce Hackett avansa cu greu printre rezultatele analizei chimice a cristalului de Carbon 60.

November montă un filtru nou în aparatul de cafea și mănâcă un sandvici în chicinața închisă ce se afla pe o latură, departe de puternicul echipament laser care încă tăia bucăți din cristalul de Carbon 60, fragmentându-l, astfel încât să poată fi examinat la nivel atomic cu SRMN¹.

Un lucru era foarte clar – veritabilul Carbon 60 avea o culoare galbenă-maronie. Chestia din fața lor era albastră. De ce?

– Nu e pur.

Hackett întoarse încă o pagină, studiind cifrele cu un ochi foarte atent.

– Nu e? întrebă Pearce, inspectând sandviciurile de pe tava de lângă November cu un ochi la fel de atent.

Le vedea prin ușa din sticlă a chicineței.

Când trecu pe lângă ei, Hackett îl salută pe unul dintre ciudații chimiști: erau numiți comunitatea „de funingine“: Hawkes, Liu, Ridley și Morgan. Cei patru specialiști în chimia organică

¹ Spectroscopie prin rezonanță magnetică nucleară (n.tr.)

lucrau pentru Rola Corp. și publicau regulat în *The American Carbon Society*¹. Oamenii aceia trăiau și respirau carbon. Veneau de la MIT² și de la Institutul de Cuantică al Universității Rice din Texas – același loc unde Kroto și Smalley creaseră pentru prima dată Carbonul 60, în 1985.

Vorbeau cu toții într-un limbaj științific. Însă carbonul marca punctul în care se întâlneau chimia și fizica. Hackett rezumă problema.

– Nu vorbim aici despre simple impurități, spuse el. Vorbim despre anumiți compuși ai carbonului care au fost creați deliberat în structura cristalului. Vorbim despre o complexitate care este dincolo de capacitățile noastre actuale. Nervuri de grafit. Diamant. Fulerene din ribidium, un material superconductor, murmură el, pierdut în știința sa. Ribidiumul a fuzionat cu Carbon 60 – adică, stai să văd, Rb_2CsC_{60} . În mod normal, se degradează în contact cu aerul. Lucrează la temperaturi în zona a 30 de grade Kelvin. Azotul este lichid la 18 grade Kelvin, ceea ce înseamnă minus 225 de grade Celsius.

– Cum de-a supraviețuit fulerena de ribidium? întrebă November, lăsându-și în bucătărie farfuria goală.

– Este îmbrăcată în diamant. Nu este expusă la aer, așa că este superconductivă.

– Și asta explică de ce am o senzație de gâdilătură când ating chestia asta? întrebă Scott sec. Ori sunt doar bucuroși fiindcă o văd?

– Carbonul 60, îi răspunse Hackett, este fotoconductor. Conducător de electricitate atunci când este expus la lumină. Este perfect pentru întrerupătoarele de lumină din viitoarea generație de calculatoare optice. Reacționează probabil la iluminatul din laborator și, de vreme ce ești legat la pământ, prin virtutea faptului că stai pe podea... Hei, poate că ar trebui să-ți

¹ The American Carbon Society (Societatea Americană a Carbonului), anterior Comitetul American pentru Carbon – societate înființată în 1957, care organizează conferințe și editează publicații asupra carbonului și a aplicațiilor sale (n.tr.)

² Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n.tr.)

aducem un covor de siguranță. Este incredibil. Flutură foaia de hârtie și adăugă: Atomii din chestia asta sunt aranjați într-un model distinct în stările lor de energie.

– Și asta ce înseamnă?

– Habar n-am, spuse fericit Hackett, dar are legătură cu calculatoarele optice. Carbonul 60 este aranjat în așa fel încât le permite electronilor să ocolească toate colțurile.

– Și asta e bine?

– E rapid.

Bătu cu degetul în hârtie, apoi spuse:

– Poate că ar trebui s-o sun pe Michela.

Scott n-avea habar cine era Michela. Privind în jur, întrebă:

– Unde e Ralph?

Pearce se scărpină pe spate, se îndreaptă spre sandviciuri și arată spre cer.

– Sus, cu Dower. Planifică expediția, spuse el, în timp ce Scott înșfăcă o pânză și un marker și curăța tabla albă de lângă filtrul de cafea.

Cifrele și notițele dispărură într-o clipită.

– Nu mai are nimeni nevoie de asta, nu-i așa? murmură Scott fără să se adreseze cuiva anume.

– Acum, nu, îi spuse Hackett, întorcându-se din nou spre rezultatele de spectroscopie. Spectroscopia de rezonanță magnetică nucleară lucrează la frecvențe radio foarte mici. Nu întinde, nu deformează, nu rotește și nu rostogolește moleculele ca să obțină informația. Se raportează la atomi singulari *dintr-o moleculă* și o face pentru că un atom este influențat de ceea ce face vecinul său. Și, fiind influențat, își relevă adevărata identitate. SRMN poate determina cu exactitate ce atom este într-o moleculă și ce alți atomi sunt în relație cu acel atom.

– Înțeleg, răspunse November, deși nu era foarte clar ce înțelegea.

– Cheia, adăugă Hackett, este proprietatea nucleelor atomice numită „spin”¹. Spinul nucleelor are un număr de stări de

¹ În mecanica cuantică și fizica particulelor elementare, se numește „spin” momentul cinetic intrinsec al unei particule (electron, proton, atom) (n.tr.)

energie. Fiecărei stări de energie i se alocă un număr cuantic de spin. NMRS detectează tranzițiile dintre stări prin menținerea unei mostre într-un câmp magnetic. Dar problema cu carbonul este că numărul său de spin cuantic nuclear este zero. Nu prezintă tranziții de energie.

– Și atunci, cum îl poți detecta?

– Ei bine, regula aceasta are și o excepție. Întotdeauna există o excepție. Carbonul 13 este un izotop specific al carbonului, ca un unchi ciudat al carbonului obișnuit, și acesta prezintă tranziție între stările de energie. Are un NSQN de jumătate. Oricine ar încerca să realizeze Carbon 60 ar trebui să utilizeze forma sa de izotop Carbon 13 ca să poată controla procesul. Acest Carbon 60... *este* Carbon 13.

– Are sens, fu de acord Scott.

– Înțelegeți ce descriu?

– Desigur, spuse Scott. Izotop – din greacă, însemnând „loc egal“. Carbonul 13 este ca orice alt tip de carbon. E tot carbon.

– Ideea este că, explică nerăbdător Hackett, oricine a făcut acest Carbon 60 a trebuit să producă tipul corect de carbon. Ceea ce înseamnă o instalație de fabricare sofisticată. Chestia asta nu apare natural. Ceea ce înseamnă că nu a fost niciodată extras, ci că a fost fabricat.

– Drăguț, comentă November, deloc entuziasmată.

– Drăguț...? *Drăguț?* Åsta nu-i un lucru drăguț, e monumental! Faptul că aceste pietre sunt acoperite de scriere și că au fost găsite la doi kilometri sub apă – fiind parte integrantă dintr-o structură – nu-mi spune numai că provin de la o civilizație avansată, zise Hackett emoționat. Aici nu e vorba despre o civilizație dispărută aflată pe aceeași treaptă cu, să spunem, romanii sau egiptenii. Aici vorbim despre o civilizație care cunoștea fizica cuantică și ingineria moleculară. Vorbim despre o civilizație care era mult mai avansată decât a noastră – și care a fost distrusă. Este o ipoteză înspăimântătoare, extraordinară...

Aruncă o privire spre giganticul spectrometru RMN. Camera de eșantionare era de dimensiunea unui jeep, cu magneți uriași

și foarte puternici care prezentau un câmp ajustabil. Serpentinele erau dispuse în așa fel încât să expună Carbonul 60 la radiația de frecvență radio. Și avea detectori ce semănau cu niște pumni din metal compactat, care înregistrau rezultatele bombardamentului electromagnetic.

– Ca să putem înțelege chestia asta, anunță Hackett, trebuie să utilizăm un echipament care să fie apogeul cuceririlor științifice ale omului. Acest Carbon 60 n-a fost creat din întâmplare.

– Și Dumnezeu a spus: *Să se facă lumină*, anunță Pearce într-o imitație destul de convingătoare a Creatorului.

Scott se gândi o clipă la cuvintele acestea.

– Limbajul, spuse el. Ca să poată spune *Să se facă lumină*, Dumnezeu a trebuit să inventeze limbajul. Și abia *atunci* a venit lumina. La început a fost Cuvântul.

Hackett era cu totul nedumerit.

– Despre ce vorbești?

– Lumina – și limbajul. Lumina este primul lucru despre care vorbește Biblia. Este primul lucru despre care vorbesc multe dintre miturile antice. Și noi ce avem aici? Soarele – și limbajul Atlantidei. Cel mai vechi limbaj cunoscut.

Scott oftă, mutându-și atenția către pietre, apoi spuse:

– Și asta presupunând că cel care a creat limbajul dorea să fie înțeles de oamenii viitorului.

Ceilalți nu păreau să înțeleagă.

Scott le explică:

– Thomas A. Sebeok a fost însărcinat în 1984 de către Biroul pentru Izolarea Deșeurilor Nucleare să răspundă la o întrebare adresată de Comisia de Reglementare Nucleară a Statelor Unite.

– Care era întrebarea?

– Mai multe zone-cheie din deșert au fost selectate pentru îngroparea deșeurilor nucleare care rămâneau radioactive în următorii zece mii de ani. Acesta este tipul de scară a timpului despre care vorbim aici, pentru că Platon a spus că Atlantida a fost distrusă în jurul anului 9 500 î.Hr. Așadar, problema era

următoarea: în ipoteza nefericită că aveam să ne întoarcem la barbarism, cum ne puteam avertiza viitoarele identități – sau extraterestrii vizitatori – în legătură cu zona de pericol? Sebeok a eliminat imediat benzile audio și comunicarea verbală ca sisteme de avertisment – orice ar fi cerut electricitate ca să funcționeze. A respins și formele de ideograme bazate pe convențiile actuale. Știți dumneavoastră, vedem pe o ușă un bărbat micuț sau o femeie și *știm* că acolo e o toaletă. Dar peste zece mii de ani? Probabil vom ști că e o persoană – dar ne vom întreba ce caută acolo.

– Deci el a inventat un limbaj mai bun? întrebă Pearce.

– Nici pe departe. Limbajul se schimbă în timp, iar un dezastru masiv ar putea distruge societatea actuală, așa că a optat pentru adoptarea miturilor și a tabuurilor în cultura umană.

– Poftim?

– Religia, spuse scurt Scott. Limbajul este inutil de unul singur, însă tabuurile sociale vor funcționa și într-un stat barbar al viitorului. Soluția a fost să se creeze un fel de preoțime a savanților în fizica nucleară, a antropologilor, a lingviștilor și a psihologilor, care să mențină vie cunoașterea pericolului prin crearea miturilor și a legendelor. Iar gruparea s-ar perpetua prin cooptarea de noi membri de-a lungul timpului...

– Îți dai seama ce-ai spus? remarcă agitat Pearce.

– Am o idee, da, replică Scott.

– Cele mai vechi civilizații cunoscute care au inventat un limbaj au creat de fapt unele dintre cele mai complicate limbaje cunoscute vreodată. Și fiecare limbă era controlată de preoțime. Chinezii, mayașii, babilonienii... egiptenii. Preoțimea a fost întotdeauna responsabilă pentru cuvântul scris.

– Problema mea este stabilirea modului de a gândi al acestor oameni, le spuse Scott celor din grup. Dacă nu pot stabili acest lucru, limbajul va rămâne la fel de misterios și de indescifrabil precum inscripțiile din Valea Indusului. Modul în care este structurat un limbaj spune multe despre modul de a gândi

al unei civilizații. Spre exemplu, cum aranjează culorile? De la deschise la închise? De la roșu la violet? Noi utilizăm idei opuse semantic. Iubire versus ură. Sus versus jos. În swahili, itemii se grupează în caracteristici care reflectă proprietățile obiectelor, cum ar fi lungimea. Ori poate exista un cu totul alt reper. Caracteristicile de aici ar putea fi o parte a unui limbaj holistic.

– Un ce?

– Să luăm în considerare limba noastră – cuvântul „dogs”¹, de exemplu. „S”-ul de la final arată că e la plural. Nimic mai mult. „S”, în sine și prin el însuși, nu este plural. „Sorrow”² nu înseamnă mai mulți de „orrows”; „d” nu este parte dintr-un câine, ca un picior. God³ este complet diferit, dar utilizează aceleași litere. „Dog” și „God” nu reprezintă două tipuri diferite de „dog”. „God” este „dog”, dar așezat invers. Însă „God” nu este un „dog” care stă cu spatele. Și totuși, *acest* limbaj ar putea utiliza o astfel de logică. Deci, întreaga idee de „dog” este cuprinsă într-un singur simbol. Prin urmare, este o logogramă perfectă, explică el. Unele limbi sunt o reflectare precisă a vorbirii oamenilor.

Luă un pix și hârtie și continuă:

– Dar dacă limbajul de pe aceste pietre seamănă cu engleza, atunci va fi o nebuloasă. Ce vreau să spun e: cum explicați de ce „sh” poate fi scris „ce” ca în *ocean*⁴, „ti”, ca în *nation*⁵ și „ss” ca în *issue*⁶. Utilizăm logograme pentru cifre și semne de funcții. Scriem „șapte” ca 7, nu ca ///. Deși îl scriem și ca Ș-A-P-T-E. Dar dacă analizăm Scrierea Liniară B a Greciei Miceniene, o să observăm că ei utilizau semne pentru silabe – deci, fiecărei silabe îi corespundea un semn. Spre exemplu, „fa”, „mi” și „ly” ar însemna „family”⁷.

¹ Câini (n.tr.)

² Griji, necaz (n.tr.)

³ Dumnezeu (n.tr.)

⁴ Ocean (n.tr.)

⁵ Națiune (n.tr.)

⁶ Problemă, subiect, publicație etc.; sunetul „ș” din *ocean*, *nation* și *issue* se pronunță la fel (n.tr.)

⁷ Familie (n.tr.)

Se lăsă pe spate un moment, privind cristalele aranjate pe masă.

– Familie de limbi, spuse el după câteva clipe. Asta este. Poate că ar trebui să-mi dau seama cu ce familie de limbi este asociată.

– Ce faci? întrebă Hackett, urmărindu-l pe Scott cum desenează pe tablă diverse diagrame, cu markere colorate de data aceasta.

– Vânez sistemul complex de adaptare în acțiune.

Își urcă picioarele pe masă și aruncă o bucată de piatră de parcă ar fi fost o minge de baseball, în timp ce epigrafistul se apuca de lucru.

Scott desenă o serie de dreptunghiuri, în care înscrise diverse nume, spre nedumerirea evidentă a lui November. Ultimul dreptunghi fu desenat cu ceva ce semăna bine cu o înfloritură artistică.

– Ch... Chukchi-ce? întrebă November, subliniind cu degetul unul dintre cele mai bizare nume de pe tablă.

– Chukchi-Kamchatkan, spuse Scott. E o familie de limbi. Anumite limbi prezintă similarități și sunt grupate în ceea ce se numește familii de limbi. Ele tind să păstreze aceeași structură la rădăcină, dar – în timp – limbile se modifică, se dezvoltă și se adaptează în diverse și subtile moduri.

– Pe măsură ce limbile se perfecționează și se rafinează, presupuse November.

– Nu, nu-i chiar așa, o contrazise Hackett, cu o voce joasă, dar autoritară.

Fu suficient ca să stârnească interesul lui Scott, care se opri din ce făcea la tablă și se uită direct în ochii fizicianului.

– Ai dreptate. Dar de ce crezi că ai dreptate?

Hackett prinse bucata de cristal la jumătatea saltului și o puse pe masă.

– Când erați copii, ce era mai bun: Betamax sau VHS?

– Betamax, răspunse Scott imediat.

– Despre ce vorbesc? se întrebă November îngrijorată.

– Formate de bandă video, explică Pearce la fel de nedumerit.

– Ce e o bandă video?

Pearce îi aruncă o privire ca o reacție întârziată, apoi renunță. La urma urmelor, încă mai deplângea dispariția aparatelor DVD-recorder și acestea erau la ani-lumină distanță față de benzile video.

– Ok, spuse Hackett. De ce erau mai bune?

– Imagine superioară, sunet mai clar...

– Deci, ce tip de VCR aveai acasă?

– VHS, recunosc Scott sumbru, conștient că picase într-o capcană.

– De ce?

– Pentru că era mai ieftin.

– Deci, ce format domina piața?

– VHS.

– Și *exact* asta voiam să demonstrez, spuse Hackett cu un zâmbet superior. Mai bun nu înseamnă neapărat o certitudine evolutivă.

– Acelea sunt VCR-uri, mârâi Pearce. Ce dracu' au de-a face cu limba?

– Ambele exprimă esența sistemului adaptativ complex.

– Deci modul în care ne-am ales cu VHS-ul este complicat? Așa să fie!

– Nu, nu, nu! insistă Hackett. Nu este complicat. Există o diferență între ceva complicat și ceva complex și adaptativ. Cheia este adaptabilitatea. Cum reacționează un component într-o situație dată? Betamax versus VHS este o problemă de economie. Societatea s-a adaptat la preț.

Hackett schimbă macazul.

– În regulă, spuse el. Un alt exemplu este următorul: de ce au avut succes mașinile pe bază de benzină într-o perioadă în care benzina era scumpă și murdară, iar motoarele cu aburi trăgeau trenurile de cincizeci de ani și funcționau la fel de bine la mașini? Doar acum nu e vorba de preț, nu? Răspuns: febra aftoasă. Mașinile cu aburi puteau face plinul doar la bazinele cu apă, dar din cauză că febra aftoasă decima populația cabalină, pentru a preveni răspândirea bolii, bazinele cu apă au fost

îndeprătat din orașe. Fără bazine, nu era nici apă. Și fără apă, nu erau nici mașini pe aburi – sau cai. Și de aici ideea că mașina e populară – așa că oamenilor nu le-a rămas decât mașina pe bază de benzină. Deci, societatea s-a adaptat și a ales benzina.

După câteva clipe, schimbă macazul din nou.

– Un fulg în sine este complicat. Frumos, dar complicat. Abia când interacționează cu alți fulgi devine însă complicat. Cum prezici avalanșele? Ce traseu va urma în coborârea de pe munte?

– Poți prezice așa ceva?

– Nicio șansă. Și astfel, ajungi pe tărâmul haosului. Ce prezic eu este ordinea care ia naștere din haos, Bob. Pentru că în haos trebuie să fie o ordine, altfel niciunul dintre noi n-ar fi aici. Din acea supă primordială, doi aminoacizi au trebuit să decidă să rămână împreună. Când încălzești supă sau apă, în momentul precis al punctului de fierbere va exista întotdeauna un tipar hexagonal format din șase puncte în interiorul lichidului care se ridică și coboară. Numim asta „a da în clocot“. Dar, de fapt, e complexitatea în acțiune. Ordinea din haos.

Hackett se ridică.

– Bob, spuse el sever, ne aflăm acum o sută de mii de ani și ai elaborat limbajul perfect. Vrei ca November, aici de față, să-l utilizeze. Și ai decis că – zise el privind în jur după un obiect de folosit ca exemplu –, ai decis că scaunul trebuie să fie numit „scaun“. Dar November nu-l numește scaun. Îl numește „Ug“... De ce?

– Pentru că n-o duce capul?

– Pardon? se răzvrăti November cu o furie prefăcută.

– Nu, nu e retardată. Este îndrăgostită.

– Sunt?

– Dar nu de tine.

– Nu e?

– November este îndrăgostită de o gorilă măreață, explică Hackett. Nu un șmecher de tufiș. El e puternic. E arătos. Gorila are mai multe șanse să aibă grijă de ea și de familie – și ai văzut fundulețul acela drăguț? Așadar, decide să procreeze cu el.

Vrea să comunice cu *el*. Și el spune la scaun „Ug“. Pentru că, în esență, *el* este cel prost.

– O, minunat!

– Și e din ce în ce mai bine. Deci, acum, amândoi numesc scaunul „Ug“. Doi la unul. Și în curând pun bazele unei familii. Copiii lor numesc scaunul „Ug“, iar după un timp toată lumea îl numește „Ug“, ceea ce e o tâmpenie, pentru că oricine cu jumătate de creier știe că de fapt cuvântul perfect pentru lucrul acela este „scaun“.

Scott își termină însemnările de pe tablă și îi aruncă lui Pearce o privire empatică.

– Și asta numești tu progres? întrebă Hackett.

– Bravo, profesore, spuse Scott cu căldură.

– Mulțumesc, murmură Hackett fără cel mai mic semn de umilință. Complexitatea, zise el trecându-și degetele prin păr, este cheia pentru orice.

Aruncă un ochi peste pietrele amestecate de pe masă, apoi adăugă:

– Ordine în haos, spuse el radiind.

Ordine în haos a fost ceea ce reușise să obțină în 1786 Sir William Jones, judecător britanic care, pe când locuia în Calcutta și studia limbile, observase că sanscrita, greaca, persana, gotica și irlandeza veche posedau cuvinte și gramatici similare. Grupate împreună, deveniseră ceea ce se cunoștea acum sub numele de familia de limbi indo-europene.

De atunci, antropologii lingviști cartografiaseră evoluția limbajului pe tot globul, făcând apel la o diversitate de științe.

Până în anul 1991, Luigi Luca Cavalli-Sforza, de la Stanford, comparase arborele mondial al datelor genetice moleculare cu arborele mondial al datelor lingvistice și descoperise o similitudine incredibilă în dispersia modelelor. Frecvențele genomice și dispersia populațiilor ajutaseră la cartografierea evoluției limbajului.

Din anumite puncte de vedere, poate că Hackett avea dreptate. Poate că Scott explora într-adevăr complexitatea. Și poate că aceasta *era* într-adevăr cheia.

– Limbajul a evoluat datorită a patru factori, continuă Scott. În primul rând, migrația inițială a populației umane în afara Africii, spre restul lumii, anterior anului 12 000 î.Hr. În al doilea rând, dispersia limbajului datorită agriculturii. Știți voi, fermierul Bob are o fermă și o familie. În timp, devine un om de succes. Ferma sa se mărește. Ca și familia. Două sute de ani mai târziu, ferma devine un sat și este prea mare ca să se mai poată întreține singur, așa că jumătate din populație se mută și pierde în timp contactul cu bunicul. Se numește și fuziune demică. Limbile Bantu din Africa au luat naștere astfel. Ele aparțin familiei de limbi nigero-kordofaniene. Viața nomadă și călăria au amplificat răspândirea în locuri precum Turcia și au favorizat răspândirea limbii turce. Kurdistan și așa mai departe. În al treilea rând, avem limbi care s-au dezvoltat datorită schimbării climatice din jurul anului 8 000 î.Hr. și a efectelor de după ultima Epocă Glaciară. Ele formează familia uralo-yukaghirică, eschimo-aleută și na-dené a Americilor. Dar nu cred ca vreuna dintre acestea să ne privească pe noi, pentru că acestea sunt limitate la regiuni afectate de apa provenită din topirea glaciara de la poli. Sunt limbi cu răspândire nordică...

Gândea stând în picioare. Se îndepărtă de tablă și tăie setul de limbi cu o linie neagră groasă.

– Bine, spuse el, hotărându-se. Avem apoi limbile dominației elitiste, cum ar fi altaica în Asia Centrală medievală. Limbi care au devenit dominante datorită cuceririlor. Cum este engleza în Statele Unite sau chineza în China. Chineza a fost adoptată numai în momente istorice, prin expansiune militară. Observația e valabilă și pentru latină în Europa. Înainte ca deținuții să se stabilească în Australia, familia de limbi pama-nyungană a aborigenilor a ajuns acolo datorită migrației și răspândirii agriculturii.

– Deci, limbile s-au dezvoltat în momente diferite, din motive diferite, reiteră November.

– Mda, numai că ceea ce am aici este o limbă care vine din Antarctica, inscripționată pe un set de pietre. Dintr-un loc în

care nu trăiește nimeni. Spre care nu a migrat nimeni. Un loc în care – lăsând deoparte imaginile din satelit – credeam că n-a construit nimeni nimic. Deci, fizic, trebuie să-mi dau seama cu ce limbi ar putea fi înrudită. Și asta e problema. Prima sursă pentru povestea Atlantidei ne vine de la Platon, din Grecia. Din zona mediteraneană – adică departe de Antarctica. Deci, unde-i legătura în ceea ce privește limba? Măcar există vreo legătură?

Pearce dădu din cap cu nerăbdare.

– Deci, care este teoria ta?

– Nu am o teorie, recunosc Scott supărat. Dar am o idee cum să ajung la o teorie.

– Ok, deci am eliminat chukchi-kamceatkiana ca familie de limbi. Și limbile arctice. La fel au dispărut de pe listă și limbile uralo-yukaghire, iar finlandeza și maghiara împreună cu ele. Și putem elimina și eschimoso-aleuta și na-dené. Adică toate familiile de limbi care s-au dezvoltat ca rezultat al ultimei dispersii asociate climatului ulterior anului 8000 î.Hr.

– După ultima Eră Glaciară și potop? întrebă Pearce, reverificându-și însemnările luate recent.

– Exact. Acum, am căzut de acord că Atlantida este un tip de civilizație pre-potop, de tipul Erei Glaciare. Da?

November era emoționată.

– Așa că acum putem elimina și limbile de cucerire – latina și toate celelalte.

– Într-adevăr, confirmă Scott, încuviințând din cap și tăind cu o linie caseta care conținea nume precum Gînghis Han și Wilhelm Cuceritorul. Apoi spuse: Și acum intrăm într-o zonă cenușie.

Sublinie ultimele două grupuri. Limbile din prima migrație umană dinaintea de 12 000 î.Hr. și limbile de dispersie datorate agriculturii.

– Cele mai vechi limbi pe care le putem stabili sunt răspândite în zone mici pe tot globul, arată el. Nu se potrivesc foarte bine cu tiparele migratorii ale ultimilor zece mii de ani.

În consecință, pentru lingviști sunt nepotrivite. Limbile kosiene și cele nord- și sud-caucaziene. Limbile australiene. Limbile Noii Guinee, cunoscute ca indo-pacifice, unde fiecare limbă individuală, prin ea însăși, nu pare să aibă legătură cu vreuna dintre vecinele ei – de aceea au ajuns să fie grupate împreună. Și apoi, avem amerindienele și limbile nilo-sahariene care includ basca...

– Asta nu-i o regiune din Spania cu mulți teroriști? interveni repede November.

Scott încuviință din cap, nedorind să fie distras și atrăgând atenția tuturor spre limbile cu răspândire agricolă.

– Limbile indo-europene acoperă Grecia clasică, iar aceasta acoperă epoca lui Platon. Așa că bănuiesc că o putem păstra. Sino-tibetana... Ei bine, e departe de Grecia sau de Antarctica, așa că poate dispărea și ea. Nigeriano-kordofaniana, statele central-africane, ăăă... Ridică nesigur din umeri, apoi adăugă: Dacă nu renunț la mai multe familii, voi avea o listă de limbi pentru comparație lungă cât brațul meu.

– Păi, scurteaz-o, zise Hackett cu o voce aspră, dar logică. Poți reveni întotdeauna asupra ei, adăugă apoi.

Scott încuviință reticent.

– Ne rămân austronezienele... spuse Hackett.

– Dar societățile care foloseau acele limbi nu erau cunoscute pentru construcția de structuri megalitice. Sau a structurilor în general, spuse Scott. Și, în afară de asta, miturile lor despre potop sunt cele mai vagi dintre toate.

– Vrei să-ți bazezi alegerea și pe o comparație inginerască?

– Are noimă. Acolo, sub gheață, avem un oraș întreg. Și ceva sub Sfinx.

Hackett dădu din cap.

– Acum, elamo-dravidienele acoperă Asia Minor. Ar putea avea o legătură, dar nu cred. Și, în sfârșit, avem bunele și bătrânele afro-asiatice. Acoperă predominant limbile semitice. Ebraica, egipteană veche. Pot rămâne.

Scott tăie și alte grupuri, pe care nu dorea să le includă.

– Și astfel avem una, două... nouă familii de limbi diferite cu care să lucrăm.

– Asta nu e chiar rău, spuse November.

– Asta înseamnă circa treizeci sau patruzeci de limbi pe care să le urmărim, calculă Scott.

Hackett se ridică, băgându-și cămașa în pantaloni.

– E un început, spuse el. Dar dintre limbile de dinainte de 12 000 î.Hr., aş fi tentat să renunț la limbile indo-pacifice. În esență pentru că, așa cum spui tu, n-au construit nimic. Și pe aceeași bază putem renunța la limbile australiene, kosiene și la cele nord- și sud-caucaziene.

– Ceea ce mă lasă doar cu nilo-saharienele și amerindienele, zise Scott.

– Nu cred că avem timp să fim mai sistematici de atât.

– Deci, am rămas cu patru familii de limbi în total. Nilo-sahariana, amerindiana, indo-europeana și afro-asiatica. Scott făcu un pas în spate pentru a privi tabla și adăugă: Mda... e un început.

Pe când se pregăteau să intre în a doua fază de analiză, unul dintre chimiști, Morgan, se apropie de ei.

– Domnule doctor Hackett?

– Da?

– Sunteți chemat sus. Vor să vă fac legătura cu Rețeaua de Observatoare Solare. Tocmai au primit ultimele date solare... nu arată bine deloc.

IBIS CAFE

8.15 PM

Întârzia. Ei bine, nu era de mirare. Thorne întârzia întotdeauna. Până la urmă, Sarah nu mai făcuse duș în camera ei de la Nile Hilton. Făcuse o baie. Se relaxase în spumă. Spălase nisipul din fiecare por. Își epilase picioarele și făcuse toate acele lucruri pe care își spusese că nu le va face. Sarah se pregătise pentru Rip Thorne și se detesta pentru asta. Sorbind dintr-o limonadă la masa de lângă fereastra din apropierea barului, răcorindu-se sub omniprezentele ventilatoare de tavan, se întreba dacă mai era căsătorit. Limonadă? Fundamentalistii naibii. Ce n-ar fi dat pentru o băutură adevărată!

În capătul celălalt al sălii era un tip cu o haină crem care zâmbea continuu și încerca să-i prindă privirea, dar Sarah nu avea dispoziția necesară. Tot ce putea face era să se pregătească psihologic pentru mica ei întâlnire. Cât trecuse? Cinci, șase ani? Poate mai mult. Având în vedere că lucrau amândoi pentru aceeași companie, era o realizare că fuseseră despărțiți atât de mult timp.

– Domnișoara Kelsey?

O voce blândă. Liniștitoare.

Când Sarah ridică privirea, o recunoscuse imediat pe femeia de dincolo de porțile principale ale șantierului Giza. Demonstrația. Soldații înarmați. Femeia cu păr lung cenușiu și cu ochii aceia profunzi și pătrunzători.

– Sunteți Sarah Kelsey, nu?

Brusc, Sarah deveni conștientă de sunetul unui pian care cânta undeva în fundal. Scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea.

– Ăăă, da, răspunse ea.

După un moment, adăugă:

– Îmi pare rău, eu...

Se ridică și scutură mâna femeii. Schimbară un râs stânjenitor.

– Ellen, anunță femeia, Ellen Paris. Și nu, *mie* îmi pare rău, insistă ea. Nu vă deranjez, nu?

Sarah se uită la locul liber din fața ei.

– Ei bine, ăăă...

– Oh, oftă Ellen Paris. Sper că nu ați luat plasă.

Sarah nu prea știa cum să înțeleagă cuvintele. Luase plasă? Era foarte posibil ca Ellen să aibă dreptate. Înclină capul, mijind ochii.

– Ați vrea să beți ceva? Nu vă faceți griji, nimic alcoolic. Nu am chef să vină vreun mullah și să-mi taie o mână.

Ellen părea preocupată. Sarah îi oferă un zâmbet liniștitor și adăugă:

– În contul companiei.

Ellen se relaxă.

– Aș bea o limonadă, zise ea.

Sarah comandă încă două limonade, apoi se așezară.

– A fost o demonstrație pe cinste astăzi, Ellen.

Cealaltă femeie încă mai avea sub braț poșeta sa ieftină, neagră. O puse pe masă și ridică din umeri.

– De ce faci asta? o întreabă Sarah curioasă. Fiind o străină, pe deasupra. Îți asumi un risc.

– Întotdeauna trebuie să lupți pentru ceea ce crezi, zise Ellen, punându-și mâinile în poală. Nu pari surprinsă să mă vezi.

– Mi-ai spus ceva mai devreme astăzi, spuse Sarah ca explicație, ceva ce mi-a rămas în memorie. Mi-ai spus „Cayce avea dreptate“. Despre ce vorbeai? Cine este Cayce? Nu înțeleg. Face parte din grupul tău, cel care nu e de acord să facem săpături în jurul monumentelor?

– El este motivul pentru care sunt aici, recunosc Ellen.

– El te-a trimis?

– Nu prea.

Ellen făcu o pauză, apoi adăugă:

– E mort.

Sarah se lăsă pe spate surprinsă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Nu-i nicio problemă. E mort din 1945.

Veniră limonadele – Sarah o luă repede pe a ei și sorbi fără prea mare ceremonie. Pescui felia de lămâie acră și mușcă din ea.

– Deci, *erai* profetică. Nu mi-aș fi imaginat.

– Cayce a fost cel profetic, explică Ellen.

– L-ai întâlnit vreodată?

– Nu sunt atât de bătrână, o dojeni Ellen cu glas aspru, dar zâmbind. Mă aflu aici pentru că sunt de părere că trebuie să știi în ce te bagi.

Sarah sorbi din limonadă.

– Povestește-mi despre Cayce, spuse ea.

Edgar Cayce cel cu ochi albaștri s-a născut la o fermă din Kentucky în 1877. Se spunea că mergea la culcare cu capul pe o carte și se trezea știindu-i conținutul. Lăsând deoparte poveștile despre osmoză, a lăsat în urmă o moștenire ciudată – prezicere și profeție –, care a inspirat o fundație cu numele lui și o bătaie de cap pentru academicienii serioși.

Ca și Nostradamus înaintea lui, Cayce se ocupa de previziuni. A prezis că Nilul curgea odată spre vest. Și că odată se vărsa în lacul Ciad. În anii 1990, prezicerea lui s-a adeverit, când arheologii au utilizat radarul de penetrare în subteran sau georadarul și au aruncat o privire sub nisipurile deșertului. Curând au descoperit albia uscată.

Cayce a prezis și că un grup de activiști creștini de pe timpuri, numiți esenieni, au trăit lângă Marea Moartă. A prezis că doi președinți americani vor muri în timpul mandatului. În 1945, Cayce era mort, ca și Roosevelt. Câteva luni mai târziu, au fost descoperite de către un păstor arab *Manuscrisele de la Marea Moartă* ale esenienilor și n-a mai durat mult până când Kennedy a fost ucis și el.

Edgar Cayce prezisese multe. Și de multe ori o nimerise.

– A și greșit de multe ori, continuă Ellen. Era doar un om. Dar înainte să-ți manifesti scepticismul, nu uita că CIA a derulat Operațiunea Deep See¹ timp de peste douăzeci de ani.

„Ce fusese asta oare?” se întrebă Sarah.

– N-am auzit niciodată de ea, zise ea.

– CIA a angajat clarvăzători ca să pătrundă în fortărețele inamice secrete utilizând nimic mai mult decât puterea minții. Ei penetrau fortărețele și le cartografiau utilizând o tehnică numită „vederea de la distanță”. Vedeau cine opera în acele locuri și ce era acolo. Toate informațiile erau verificate de spioni pe teren. Au închis operațiunea la începutul anilor 1990. Apoi, acum cinci ani, au redeschis-o.

– Vorbești serios?

Ellen nu păru să simtă nevoia de a răspunde la asta. În schimb, continuă:

– Ceea ce te interesează pe tine din prezicerile lui Cayce este convingerea că, la trecerea dintre milenii, se va descoperi o cameră ascunsă dedesubtul Sfinxului. El a numit-o „Sala Înregistrărilor”, un loc în care s-a adunat istoria pierdută a omenirii împreună cu diverse instrumente de putere. A mai prezis și că poporul Atlantidei antice posedă un tip de cristal care capta razele soarelui.

Precaută, Sarah mai sorbi din limonadă. Nu voia să se dea de gol, dar avea sentimentul că probabil era prea târziu.

– Înțeleg, fu tot ceea ce putu să rostească.

– V-au precedat mulți aflați în căutarea acestei camere ascunse, adăugă Ellen. Papirusul Westcar din a patra dinastie vorbește despre Djedi, un magician de la curtea lui Khufu – sau Keops, cum mai este numit uneori. Djedi susținea că știe detalii despre camerele secrete care conțin *Cărțile lui Thot*. El a spus că toate cheile acelor camere sunt ascunse în orașul Ani. Ani mai are un nume, Heliopolis, ceea ce literal se traduce prin „Orașul Soarelui”.

¹ Marea adâncă (în lb. engleză în original, n.tr.)

– Heliopolis este astăzi o suburbie modernă, cu un aeroport, spuse Sarah.

– Da, iar o mare parte din anticul Heliopolis este încă ascunsă sub el. Inclusiv casa lui Septi, unde se spune că cel de-al cincilea faraon al primei dinastii, care a domnit în jurul anului 3 000 î.Hr., faraonul Septi, își ținea sigiliile ipwt sau cheile la locul ascuns într-o cutie din silex sau gresie.

– Chiar crezi că aceste chei există?

– E posibil. Crezi că vei avea nevoie de ele?

Sarah rămase cu buzele pecetluite.

– Dacă te simți inconfortabil să discutăm subiectul din cauza companiei pentru care lucrezi, zise Ellen cu blândețe, amintește-ți că secretele piramidelor au fost investigate de unele dintre cele mai mari minți ale lumii – Sir Isaac Newton, spre exemplu. El și-a dedicat o mare parte din viață descifrării tainei. Iar Thomas Young nu numai că a făcut o muncă extrem de novatoare în traducerea hieroglifelor egiptene, dar a fost și fizician. El a descoperit teoria undei de lumină. Și, dacă nu greșesc foarte tare, aceasta încă a rămas o piatră de temelie a fizicii moderne.

– Ai spus că trebuie să știu în ce mă bag, spuse Sarah cu asprime. Asta e? Ceva pentru care nici măcar nu am pregătirea necesară?

Ellen zâmbi, fiind pe punctul de a izbucni în râs.

– Asta? O, e mult mai mult de-atât. Investigația în care este implicată compania ta atacă nucleul religiei organizate și baza de putere a lumii occidentale.

– Nu înțeleg.

– În timp, vei înțelege. Dar să nu uiți aceste fapte. De ce oare, chiar acum când vorbim, Rola Corp. are o echipă de oameni de știință care investighează anumite cristale în Elveția? De ce are o altă echipă implicată într-o activitate similară aici – și avea o echipă și în China înainte de deplasarea în Antarctica? Da, așa e, Rola Corp. a fost în China. De ce a plecat o altă echipă în junglele din America de Sud? De ce este NASA brusc atât de interesată de depozitele de minerale de pe Pământ și nu de spațiul

extraterestru? Și de ce a organizat Vaticanul un simpozion despre geologia Pământului pentru săptămâna viitoare? Crezi că piramidele sunt singura structură făcută de om care să reproducă tiparele din stele? Sau că egiptenii antici erau singurii care credeau că fluviul lor, Nilul, este o oglindă a unui fluviu de stele din cer – Calea Lactee? În China, primul împărat, Chin sau Qin Xen Xuan Di, a poruncit ca palatele Xian Yang și Erpoang să fie modelate după modelul stelelor, cu vârful muntelui Chungnan Shan ca poartă spre rai și cu fluviul Wei ca oglindă a Căii Lactee. Exact ca aici, în Cairo. Chiar și astăzi, preoții taoiști fac dansul stelelor după modelul constelației Ursa Mare. Ei cred în Chi sau Qi – energia forței vitale, concept similar celui egiptean de Ka. Însă adevăratul argument hotărâtor este că împăratul Qin avea și el cunoștința de un loc subteran sacru, deasupra căruia își construise mausoleul-piramidă de formă pătrată. Deși piramida sa a fost construită din pământ, este mai masivă decât oricare altă construcție din Egipt. Până în ziua de azi, înăuntru au rămas arbaletе încărcate și poziționate să tragă în intruși și lacuri de mercur otrăvitor care să reflecte lumina. În tavan sunt plasate perle și jad. Dar chinezii nu vor să deschidă mormântul și exact asta e ceea ce dorește Rola Corp.

Elen bău din limonadă înainte de a continua:

– Chinezii cred că spiritele strămoșilor sunt maligne. Dacă le tulburi, te vor tulbura și ele. Qin a fost un tiran care a omorât milioane de oameni. Dacă l-ar tulbura în moarte, s-ar putea întoarce să distrugă China, o țară care, la urma urmelor, a fost numită după el. Acesta este conducătorul care a alimentat cupetoarele cu cinci sute de ani înaintea Europei. Care era capabil să manipuleze carbonul și să-i micșoreze conținutul de fier, făcându-l prelucrabil, astfel încât armatele lui să-și poată placa armele cu bicromat de potasiu pentru a preveni coroziunea, ceva ce îi nedumerește pe arheologi până și astăzi. A pus să fie construit Marele Zid Chinezesc și a înmormântat opt mii de soldați din teracotă, ca o armată pe care s-o comande în lumea

de apoi. Ca o ironie, le-a încredințat arme reale, pe care țăranii aveau să le folosească mai târziu pentru a-i învinge fiul.

Ellen mai luă o gură de limonadă. Părea emoționată, dar nu fanatică – ceea ce constituia factorul îngrijorător pentru Sarah.

– Dar punctul central al culturii chineze rezidă și el într-o piatră prețioasă. Jadul. Se presupune că ajută la nemurire. Costumele de înmormântare erau făcute din jad. Taoiștii îl macină efectiv, făcând o pudră pe care o mănâncă. Iar acum două săptămâni, NASA a spus, printre altele, că a descoperit indicații cum că există jad în Antarctica. Comunicatul de presă spune simplu: „depozite minerale“, dar dacă vezi raportul oficial, îți dai seama că e vorba de jad.

Ellen își termină băutura. Puse paharul pe masă și refuză încă unul.

– Și toate acestea din cauza a ceea ce au început să facă în deșertul Takla Makan.

– Am auzit de deșert, spuse Sarah, dar nu-i cunosc semnificația.

– Inițial, Rola Corp. a plecat să caute petrol în deșertul Takla Makan din China de Vest. Dar cercetarea i-a dus tot mai aproape de siturile antice, precum Wupu.

Sarah încă nu pricepea.

– Toharienii erau indigeni din regiunea Takla Makan, responsabili pentru construirea Marelui Drum al Mătăsi, care a constituit primul drum comercial ce unea Răsăritul și Apusul. Au dispărut acum aproape două mii cinci sute de ani. Exact înainte ca primul împărat, Qin, să ajungă la putere. Ei au construit orașe întregi. Structuri dintre care unele sunt megalitice. Purtau stofe ecosez din lână, țesute cu tehnici identice cu cele ale celților. Au adus agricultura în regiune – și nimeni nu știe nici astăzi de unde au venit. Au apărut pe harta istorică în același timp cu sumerienii și nici despre ei nu se știe de unde au venit. Limba lor era cât se poate de apropiată de italo-celtică și de germanică, deci nu de limbile indo-iraniene, mai apropiate. Și, spre deosebire de toată lumea din China, erau înalți, blonzi

sau roșcați. După aspect, erau străini, dar predatau China. Credem că cei de la Rola Corp. au ajuns în posesia anumitor informații, care i-au condus la piramida lui Qin și la Antarctica.

Ellen îi întinse lui Sarah un plic din hârtie groasă și se ridică.

– Ce e asta?

– E un scurt raport despre ceea ce credem noi că se petrece, îi răspunse ea.

Își vârî din nou poșeta sub braț și spuse:

– Ce vreau să-ți transmit, Sarah, este că nimic nu este ceea ce pare a fi. Fii foarte atentă. Ești în linia întâi în cea mai mare parte din acțiune și nici măcar nu știi. Și gândește-te la China, spuse ea. S-ar putea să nu fie dușmanul care s-a pretins că ar fi.

– Îmi pare rău că am întârziat, se auzi o voce profundă și catifelată.

Sarah îndesă instinctiv plicul în poșetă, înainte de a se întoarce să se uite la el.

Nu se îngrășase. Nu chelise. Încă avea toți dinții. Nu părea să fie mai bătrân. Rip Thorne era încă un bărbat impresionant de patruzeci și cinci de ani. Nimic nu se schimbase. Încă avea ochii aceia pătrunzători, ca ai unui rechin care caută un loc slab. Sondând. Rămăsese un ticălos.

– Rip... O, bună, răspunse Sarah, regretându-și ezitarea.

Gândurile îi dădeau în clocot, dar știa cum să și le țină în frâu.

Thorne o sărută pe obraz și o privi circumspect pe Ellen Paris.

– Cine e prietena ta?

– Tocmai plecam, explică Ellen cu grație.

Schimbă o privire cu Sarah, una care îi spunea să-și amintească tot ce discutaseră, apoi plecă.

Thorne o luă pe Sarah de braț.

– Mergem? spuse el. Te-am căutat în foaier. Ar fi trebuit să știi că vei fi la bar.

Afară îi aștepta o mașină.

REȚEAUA CENTRALĂ DE OBSERVATOARE SOLARE

7.15 PM

– Ce dracu' e asta? întrebă Ralph Matheson, urmărind încremenit bancul de monitoare.

Se aflau cu două blocuri de cercetare mai departe – după o plimbare de cinci minute pe holul dinspre spectroscopul de rezonanță magnetică nucleară. Observatoarele solare de pe toată planeta și din spațiu transmiteau date, unele dintre ele în totală necunoaștință de cauză cu privire la caracterul imperios cu care erau așteptate.

Hackett ajustă setările calculatorului. Acesta era centrul de releve de semnal. Nu existau cercetători cu care să se certe din cauza diverselor teorii, ci doar tehnicieni care priveau mânioși.

– Ce vezi acum este spectaculosul fenomen al convecției termice din interiorul soarelui, explică el.

Pe ecranul stației, un grafic arăta cercuri de mișcare ridicându-se și coborând între miezul și suprafața soarelui. Mișcările erau numeroase, iar tiparul în ansamblu semăna cu o jumătate de portocală.

– Destul de simpatcă, spuse Matheson.

– Cred că termenul pe care-l cauți este „destul de importantă“, îl corectă Hackett. Convecția termică reglează circulația în atmosferă și în oceane. Determină schimbarea pe termen scurt și mediu a vremii pe Pământ. Contribuie la mișcarea plăcilor tectonice continentale prin inducerea unor mișcări pe

scară largă a magmei în interiorul mantalei, miezul Pământului. Și gătește supa. Este procesul prin care ia naștere căldura.

– Frumos, zise Matheson.

– Cum merg pregătirile pentru micuța noastră expediție, că tot veni vorba?

– Minunat, pentru centrul unei zone de război. Astăzi trimt cu avionul jumătate din echipament. Restul, îl luăm cu noi. Ai tras vreodată cu arma?

– Intră în categoria asta și pistolul cu fotoni dintr-un tub TV?

– Nu.

– Atunci, răspunsul e nu.

– Nici eu. Dar vor să fim înarmați. Pentru protecția noastră, înțelegi. Nu-i așa, domnule amiral?

Dower îl ignoră pe inginer.

– Nu, nu înțeleg. Dar la dracu'! Atât timp cât nu-mi zbor degetul de la picior, ce-mi pasă? replică Hackett, concentrându-se asupra datelor brute care se revărsau pe ecran.

Matheson se uită la ecran, apoi la fizician. Gant și Dower se aflau lângă ei. Gant fu cel care întrebă cu voce scăzută:

– Ce cauți?

– Evenimentul de perturbație.

Gant nu părea să fi înțeles.

– Cauza inițială. Acel eveniment care afectează un sistem și creează instabilitate. Dacă e de dată recentă și perturbația dispare repede, spunem că sistemul este stabil asimptotic.

– Și mai pe înțelesul meu?

– Înseamnă că mă uit în soare după dovezi care să sugereze că fluctuația e scurtă. Că se va disipa curând. Că aceste masive furtuni solare vor dispărea.

– Și?

– Și n-am găsit așa ceva, recunosc Hackett. Și nu cred că voi găsi așa ceva vreodată. Pentru că nu de asta este vorba aici.

– Ei bine, ceva probabil că provoacă asta. Nu se poate întâmpla de la sine.

– De fapt, îi avertiză Hackett, se poate.

– Soarele este clasificat ca subiect pentru fizica neechilibrului, din cauza fluctuațiilor masive pe care le vedem. Petele din soare se manifestă în perechi legate de o polaritate magnetică diferită. Flăcări. Tornade de dimensiunea Pământului care călătoresc la mii de kilometri pe oră. Vibrații solare seismice vaste cu unde având de 40 000 de ori puterea cutremurului din San Francisco din 1906, cu o undulație înaltă de aproape doi kilometri, care călătorește spre exterior cu până la 250 000 de metri pe oră. Au o magnitudine obișnuită de 11,3 sau mai mare. Ceea ce nu se întâmplă niciodată aici pe Pământ. Cel mai puternic cutremur pe care l-am avut a fost de 8,6 în Gansu, China, în 1920. Acestea sunt evenimente impresionante. Dar sunt doar evenimente. Soarele este și un sistem de regularități pe scară largă. Masa sa centrală este supusă acțiunii a sute de mii de unde acustice de frecvență variabilă, care o străbat la orice moment. Imaginați-vă o mie de bateriști bătând fiecare un alt ritm pe aceeași tobă din piele. Are un ciclu al petei solare de aproximativ unsprezece ani. Este un sistem ordonat.

– Este o masă de explozii nucleare, obiectă Matheson. Ai spus-o chiar tu. Nu e nimic ordonat în asta.

– Ba chiar asta e, replică Hackett. Priveți-o așa. Ce este și ce nu este ordonat reprezintă o problemă de relativitate. O explozie nucleară aici pe Pământ este atât de extraordinară, încât nu poate fi decât distructivă. Dar pe soare, unde nu există altceva decât reacții constante de fuziune nucleară, noi am fi cei extraordinari. Pe soare, un eveniment nuclear este echivalent cu, să spunem, una dintre celulele care alcătuiesc corpul uman. Mediul lui nu seamănă deloc cu ceea ce suntem noi obișnuiți și are propriul tip de ordine. Ordine reală. La urma urmelor, ne trezim în fiecare dimineață și el e tot acolo. Făcându-și treaba de soare. Și și-o face de milioane de ani. Și va continua să și-o facă încă multe milioane de ani. Este ceea ce noi numim o stare stabilă. Ați auzit de entropie? A doua lege a termodinamicii?

– Mda. E cantitatea de dezordine dintr-un sistem. Totul trebuie descompus. De aceea scapi o ceașcă pe jos și se sparge. N-o să se mai repare singură.

– Corect. Așa că totul se descompune. Savanții o numesc dezordine. Restul populației spune că „s-a dus dracului“.

– Mda...

– Deci, de ce suntem *noi* aici?

– Poftim?

– Viața. Copacii. Noi. La naiba, până și norii. Dacă este atât de multă dezordine, și asta e tendința naturală a lucrurilor, să se ducă la dracu', cum de noi am scăpat? Din haos trebuie să se nască ordine. Este o oscilație. Ordine–haos–ordine–haos.

– De aceea cristalele formează un lichid haotic. Ceva se schimbă și se naște ordinea? sugeră Matheson.

– În esență, da.

Matheson să dădu un pas în spate, realizând că Hackett nu era atât de extaziat de situație.

– Și atunci, de ce arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, Jon?

– Ce se întâmplă când un sistem violent, dar ordonat devine dintr-odată haotic? Ce se întâmplă când violența întâlnește haosul?

Matheson înghiți în sec.

– Rahat, nu știu.

– Există o condiție matematică – bifurcația Hopf –, numită astfel după Eberhard Hopf, matematicianul german care a descoperit-o. Aceasta garantează faptul că oscilațiile vor apărea în stări stabile. Începe pe scară mică, apoi crește și crește. În esență, nimic nu declanșează fenomenul, dar o stare stabilă este capabilă, fără niciun motiv, să devină instabilă și să înceapă să oscileze.

– Apoi se întoarce la starea stabilă?

– În cele din urmă, da. Dar există și un fenomen fizico-chimic, fenomenul Belousov-Zhabotinski sau fenomenul BZ, care apare în anumite lichide în anumite circumstanțe. După neregularitatea inițială, imperceptibilă, la nivel atomic, care este declanșatorul, se transformă într-un ceas chimic. Lichidul devine din galben incolor, apoi galben din nou, cu o coordonare în timp perfect regulată. Oscilația este o dinamică internă.

Nu are nimic de-a face cu o forță exterioară. Aceste evenimente sunt piatra de temelie a teoriei complexității.

– Și...?

– Anumite stele prezintă aceste proprietăți. Sunt numite variabile cefeide. Pulsari, Ralph. Pulsari. Expulzează materie la viteze diferite, dar sunt stele violente. Unele pulsează la fiecare secundă. Altele, o dată la câteva săptămâni. Uită-te la cer într-o noapte și vei găsi una. Ei bine, își mușcă el îngrijorat buza inferioară, cred că soarele nostru e un pulsar.

– Ce?

– Ce văd corespunde bifurcației Hopf și fenomenului BZ. Soarele ar putea fi mult mai bătrân decât credeam și un pulsar cu ardere lentă. Atât de lentă, încât pulsează o dată la douăsprezece mii de ani. Aceste unde gravitaționale ar putea fi preludiul pentru o masivă expulzare a unui înveliș coronal.

Dower voia să fie foarte clar în legătură cu acest aspect.

– Vorbim despre explozii solare mai mari decât cele proiectate anterior?

– Imaginați-vă, explică Hackett, întreaga suprafață a soarelui fierbând până se transformă într-un nor. Ca o coajă. Ar fi mama tuturor exploziilor solare, o explozie directă. Totul – din întregul sistem solar – ar fi lovit. Nimic nu i-ar scăpa. Se întoarce spre Matheson și adăugă: Nu a spus Richard ceva despre ardere în acele mituri antice? Că n-au fost numai cutremure și potopuri, ci și că pământul a ars? Amirale, nu contează ce polaritate magnetică are un nor de plasmă de această magnitudine. Va lovi ambii poli în același timp. Și unul dintre ei va aspira chestia asta. Indiferent că e nordul sau sudul.

– Asta nu e bine, spuse Matheson, conștient de implicațiile problemei.

– E al dracului de rău.

Hackett se foi pe scaun, aplecându-se în față și apăsând un buton de pe monitor.

– Asta va șterge de pe fața pământului orice formă de viață. Imaginea începu să coboare în haos.

– Oricum ar fi, ambele oscilații sunt predictibile matematic. Nu vă pot spune care dintre ele e vinovată, dar acum vă pot spune precis când va începe distracția.

Dower era uluit.

– Poți să faci... ce? Cât mai avem?

– „Evenimentul“ solar începe la șase după-amiaza, joia aceasta. Și va ajunge la apogeu sâmbătă la miezul nopții, arată Hackett. Duminică... Dumnezeu se odihnește.

– Iisuse Hristoase!

Hackett ridică privirea și-l văzu pe Gant stând de cealaltă parte a monitorului său cu o cafea în mână.

– Mai sunt de așteptat alte fluctuații? întrebă amiralul.

– Vreo două, spuse Hackett. Sincronizarea e puțin defazată, dar s-ar putea să aibă loc una chiar în noaptea aceasta. Una puternică. Una pe care o vom simți de data aceasta.

7.49 PM

– Ce fel de mașină crezi că voiau să facă din cristal de carbon pur? medită Scott în timp ce analiza metodic fiecare bucată de pe masă.

Unde putea, potrivea pietrele împreună ca pe un mozaic. Schiță glifele și își notă caracteristicile lor, minunându-se de detaliile complexe.

– Ce tip de mașină n-are piese active?

– Nu știm că nu are, observă November. Și, în afară de asta, panourile solare nu au părți active.

Ceva o preocupa, era evident pentru Scott. Tocmai își sunase tatăl acasă și îl certase pentru că nu făcuse curat în casă. Și nu părea să aibă legătură cu faptul că avea o întâlnire în seara aceea.

Scott spuse:

– Bună observație.

Apoi își concentrează atenția asupra unuia dintre numeroasele sale caiete boțite. Începu să alcătuiască liste de cuvinte. Ea îi aruncă o privire. Voia să știe ce descoperise.

– Tocmai mă gândeam la cuvinte similare pe care le împărtășesc câteva limbi, mărturisi el. Numitori comuni. Mă gândeam că dacă aș reuși să discern un tipar în comparații, poate că aș vedea și tiparul din pietre.

Ea îl rugă să continue.

– Aztecii antici vorbeau nahuatl, zise Scott. Iar când doreau să spună „Casa lui Dumnezeu“, spuneau „teocalli“. În greacă, de partea cealaltă a Atlanticului, spuneau „theou kalia“, „Casa Domnului“. În Quechua, spuneau „llake llake“ când voiau să spună

„bâtlan“. Și spuneau „llu llu“ la „minciună“. În timp ce sumerienii spuneau „lak lak“ la bâltan. Și „lul“ pentru „minciună“.

– Sunt virtual identice.

– Virtual. Din nefericire, nu e foarte științific. Ca lingvist, instinctul îmi spune să compar o limbă cu o altă limbă, nu un continent cu un alt continent. Similitudinile singulare nu sunt de încredere, dar câteva aspecte continuă să apară. Cum ar fi „atl“.

– „Atl“?

– Sau numai „tl“. Ca și combinație de consoane, este destul de rară în limbile europene. O utilizăm în cuvinte precum Atlantic, Atlas, Atlantida. Dar în America de Sud și America Centrală este destul de comună. „Atl“ este cuvântul nahuatl pentru apă. Atlaua este zeul și stăpânul apei. Aztlan a fost tărâmul mitic de unde pretind aztecii că ar fi venit. Înseamnă „Țara Soarelui“, dar cu „tl“ în cuvântul „lume“ are o conotație de apă. Deși, ce are a face cuvântul „atlatl“ cu apa, nu sunt prea sigur.

Începu să-și roadă unghia degetului mare. November își trase un scaun.

– „Atlatl“ înseamnă „săgeată“.

– Săgeată? Asta e interesant. Pe hărți sunt utilizate întotdeauna săgeți pentru a indica nordul. Cu Atlantida la Polul Sud, s-ar putea să fie important, spuse ea.

Scott miji ochii.

– N-am idee de ce e important, spuse el, dar voi avea în vedere.

– Sigur, spuse November radioasă, mulțumită de ea însăși. Deci, are legătură cuvântul „atlatl“ cu vreo limbă europeană?

– Ei bine, replică Scott ironic, avem „săgeată“, dar în afară de asta mai nimic. Poate cu excepția germanei înalte vechi. „Tulli“ înseamnă „cap de săgeată“. Iar Thule era o insulă legendară din Atlanticul de Nord, menționată pentru prima dată de Pytheas în secolul al patrulea î.Hr.

Bătu cu degetele în masă și piciorul îi zvâcni la unison, în timp ce mintea îi lucra din greu.

– De fapt... De fapt...

Frunzărind printre hârtii, extrase un blocnotes, răsoi prin el și găsi pagina boțită pe care o căuta.

– Mda... Tlalocan era căminul sudic al lui Tlalocan, zeul ploii. Era cunoscut și ca... așteaptă... Tlahuizpantechutli, zeul gheții. Și prietena lui era Chalchiuitlicue, zeița apei.

– Aveau zei pentru fenomene meteo?

– O, bineînțeles. De exemplu, Ehacatl era zeul vântului. Un personaj interesant de altfel, pentru că era cunoscut și sub numele de Quetzalcoatl, bărbatul despre care se spune că a adus civilizația în America Centrală și de Nord. Șarpele cu pene. Zeul bun, inventatorul scrierii, al picturii și al calendarului.

– Ca și Thot.

– Da, și în *pinturas* – sau picturile mexicane antice – Quetzalcoatl, cel despre care am spus că purta o robă lungă și neagră tivită cu cruci albe... El era și zeul Vestului, unul dintre cei patru Tezcatlipocas...

– Ceilalți fiind Estul, Nordul și Sudul, nu? întrebă November, luându-i-o înaintea lui Scott. Avea cruci peste tot pe haine și era asociat punctelor cardinale ale busolei?

– Aici avem cu certitudine un tipar. O logică.

Se uită atent la ea, apoi adăugă:

– S-a terminat cu distracția.

Fu rândul lui November să zâmbească afectat.

– Este complex, nu-i așa?

– Nici să nu îndrăznești...

– Și totuși, ce te-a făcut să începi să analizezi limbile sud-americeane? Credeam că te uiți după cuneiforme. Asta-i în Orientul Mijlociu.

– Mi-a trecut prin minte, îi explică Scott, că atunci când Antarctica a trecut printr-un potop, nu exista nici măcar o singură cale de scăpare. Masele continentale cele mai apropiate erau America de Sud, Africa de Sud și Peninsula Indiană. Dar, pentru că vorbim despre un potop, presupunem că pământul de la aceeași altitudine ar fi fost acoperit cu apă. Așa că trebuia să mergi și mai departe spre nord ca să dai de munți și de pământ

uscat. Anzii în Peru. Muntele Ararat în Turcia, în apropiere de Egipt. Și Himalaya în nordul Indiei și la granița cu China. Aceleași trei locuri în care s-au născut religia și scrierea.

– O, Dumnezeuule, este incredibil!

– Poate. Nu știu. Oricum, mi-am amintit ceva ce am citit despre o limbă numită aymara. Face parte din familia limbilor amerindiene. Una dintre familiile pe care le-am păstrat pentru analiză.

– Îmi amintesc.

– Chestia este că pare să fi fost inventată.

– Este posibil? Am crezut că limbile evoluează pur și simplu.

– Trebuie să fie. Dar, în orice caz, nu este imposibil. Hangul, alfabetul utilizat în Coreea și în China, a fost inventat de regele Sejong în 1446. El a proiectat douăzeci și opt de litere noi pentru vocale și consoane, pentru că o mie de ani de utilizare a chinezei fuseseră un dezastru pentru poporul său, spuse Scott. Dar aymara este diferită, pentru că nu știm cât de veche este cu adevărat. Ce știm este că utilizează o logică diferită de a noastră. Noi utilizăm perechi de contrarii. Sintaxa limbii noastre se bazează pe noțiunea de „da” sau „nu”. Aymara are un al treilea tip, un fel de „poate”. Ceea ce, în limbajul calculatoarelor, se numește logică fuzzy.

November dădu să deschidă gura, dar Scott o opri.

– Nu știu, întreabă-l pe Hackett. Ideea e că Ivan Guzman de Rojas, un savant IT din Bolivia, a studiat limba în anii 1980 și a descoperit că aymara funcționează ca un algoritm. Dacă traduci o limbă străină în aymară, poți traduce aymara în oricare altă limbă – mai precis, păstrând sensul original al mesajului pe care încearcă să-l transmită prima limbă, fără a pierde sau altera ceva în timpul traducerii. Este atât de util, încât îl folosesc până și astăzi în tot felul de programe de traduceri.

– Aymara? Unde au utilizat asta?

Scott ridică o sprânceană.

– Tiahuanaco, spuse el. Și unii oameni încă o utilizează.

– Unde e Tiahuanaco?

– În Anzi. În creierul munților, pe malurile lacului Titicaca.

November era uluită.

– Se pare că toate indiciile despre Atlantida au fost dintotdeauna acolo. Doar că nu am ascultat ce spun.

Scott privi rândul de cristale de pe masă și își analiză cercetările.

– Ei, acum știm că sunt acolo. Și că încearcă să ne spună ceva.

Era un sentiment puternic. Atât de puternic, încât se simțea ca un copil. Tot ceea ce învățase vreodată își găsea, în sfârșit, sensul. Simțea că există un tipar. O logică. Dar care?

November părea încordată. Știind că n-ar fi trebuit s-o facă, o întrebă totuși precaut:

– Care e viața ta acasă? Le e dor de tine?

– Ți-e frică deja? îl întrebă ea brusc.

– Bineînțeles.

– Ce te sperie cel mai mult în toate acestea?

– Că nu-mi voi mai vedea fetița vreodată. Dacă acest al doilea potop ne lovește, n-o să pot face nimic și ea va avea de suferit.

November era copleșită.

– Nu știam că ai o fată. Ce vârstă are?

– Șapte ani. Numele ei este Emily.

– E un nume frumos.

November ridică delicat o piatră. Simțea gădilătura obișnuită pe piele, aproape ca o înțepătură. Emoționată, spuse:

– Tatăl meu spune că Mississippi începe să se umfle. Au emis în deltă stare de urgență.

– Înțeleg.

– Începe...

– Cred că da, încuviință Scott, cu o ușoară urmă de incertitudine.

– Ce să fac cu asta? întrebă ea, bătând în piatră. Să o schițez din nou?

– Te rog.

November se ridică.

– Mi-e foame. Și m-am săturat de cafea. Vrei o Cola sau altceva?

– Nu, mulțumesc.

Chicinetă din fundul încăperii era destul de bine aprovisionată. Curată și albă, avea o chiuvetă și un cuptor cu microunde. Totul era închis într-o unitate mobilă, ca să împiedice aburii și radiația dispersată să pătrundă dinspre mediul de laborator.

Într-o parte se afla un radio. Absentă, November auzi o melodie pe care o recunoscuse și dădu mai tare. Punând Carbonul 60 în fața ei, deschise frigiderul, înșfăcă o sticlă de doi litri de Cola și-și turnă într-un pahar. Găsi un filtru nou și se duse să pună de cafea. Indiferent ce spunea doctorul Scott, cu certitudine dorea cafea. Și atunci, fu surprinsă de un sunet strident, aproape prea înalt pentru auzul uman. La început crezu că îi țiuie urechile, apoi își dădu seama că venea dintr-o anumită direcție. Venea din paharul ei cu Cola.

Se opri din ce făcea, atrasă de pahar precum o molie de foc. Sunetul devenise și mai strident. Dincolo de intervalul audibil.

Se aplecă peste masă ca să se uite mai atent și nu-i veni să creadă ce vedea. Bulele carbonatate care de obicei fierbeau la suprafață încetiniseră. De parcă lichidul devenise vâscos, ca melasa.

Dinspre pahar se auzi un sunet ca și cum s-ar fi crăpat. Și totuși, nu se vedea nicio fisură.

Și atunci, bulele se opriră. La mijlocul drumului spre suprafață.

November simțea vibrând întreaga chicinetă. Vedea slaba mișcare de oscilație. Ce dracu' se întâmpla?

Ochii îi zburau de la un obiect la altul. Radio – difuzor – sunet – Carbon 60 – Cola în pahar.

Într-un dulap era o cutie cu diverse articole. Un suport de minge din metal.

Prudentă, ținu bila de oțel deasupra paharului. Se opri, apoi o lăsă să cadă.

Cling!

Bila lovi Cola de parcă ar fi fost gheață și rămase nemișcată la suprafață.

– Doamne Dumnezeule, murmură ea. Cineva trebuie să vină să vadă asta! Este incredibil!

Sări în picioare.

– Doctore Scott! strigă ea. Doctore Scott, trebuie să veniți să vedeți asta!

Instinctiv, se întinse și apucă paharul cu Cola.

Când Scott ajunsese în chichinetă, November Dryden țipa.

DESCOPERIREA

În emisfera de sud, la apogeul ultimei glaciațiuni majore, cu 18 000 de ani în urmă, un strat continental de gheață, groasă de câțiva centimetri, acoperise o mare parte din America de Nord, până la mijlocul Statelor Unite, precum și o bună parte din Europa de Nord și de Vest, până la latitudinea Parisului și a Berlinului. În prezent, gheața continentală este limitată în esență la Groenlanda. Mai mult, se știe că, în ceea ce privește extinderea gheții continentale, situația din zilele noastre a fost statornicită cu 10 000 de ani în urmă. Cu alte cuvinte, suntem forțați să conchidem că planeta Pământ, un sistem fizic, a suferit în câțiva ani (o perioadă scurtă pe scala geologică) o tranziție între două stări extraordinar de diferite, a căror diferențiere se extinde dincolo de dimensiunile Pământului însuși.

Remarcile de mai sus sugerează că orice model rezonabil al sistemului climateric ar trebui să poată explica posibilitatea unor astfel de tranziții pe scară largă.

*Exploring Complexity: An Introduction*¹,
GREGOIRE NICOLIS și ILYA PRIGOGINE, 1989

¹ Explorând complexitatea: Introducere (n.tr.)

UN BALCON AL UNUI APARTAMENT DIN CAIRO

9.30 PM

– Ce mai face soția ta?

Era cel mai răutăcios lucru la care se putea gândi să-l spună, în timp ce se uita la homarul proaspăt, cu picioarele în sus și desfăcut de pe farfuria ei. O sticlă de Dom Perignon de colecție se răcea în găleata cu gheață.

Era uluitor ce puteau banii să cumpere într-o țară în care băutura era interzisă. Dar egiptenii fuseseră întotdeauna iubitori de distracție. Sarah era sigură că toată chestia aceea fundamentalistă nu avea să dureze prea mult. Egiptenii nu erau suficient de disciplinați pentru asta.

Thorne scoase fără ezitare o bucată de carne albă tremurândă din cleștele din mâna lui.

– Julia se simte minunat, spuse el vesel. Știi că acum e obsedată de tenis.

Apoi își linse degetele.

– Tenis? zise Sarah.

Thorne trebuie că întâlnise pe cineva la club. În mod sigur.

– Nu știam că-ți place tenisul.

– N-am spus că-mi place, replică el, servindu-se din nou cu homar.

Turnă șampanie și toastă în sănătatea ei.

Ea își sorbi băutura dintr-o înghițitură, apoi puse paharul din cristal cu picior lung pe masă cu prea multă forță. Începu să se joace cu homarul din farfurie. Nu prea avea chef de asta. Simțea fluturii din stomacul ei dând din aripi fără încetare. La

cât de multe relații renunțase pentru că nu și-l putea scoate din cap pe bărbatul acesta?

Sarah aruncă o privire peste balcon, către toți cei din cafenelele și restaurantele de sub ei. Muzica și râsul se înălțau spre ei. O adusese aici pentru un motiv. Nu se văzuseră de câțiva ani. Dar el știa că aici, sus, o va face să se simtă mai singură, mai dependentă de el. Și avea dreptate. Thorne avea întotdeauna dreptate.

– Cum a fost întâlnirea de la AOI? întrebă ea, după ce văzu teancul de documente depozitate pe o masă luminată de o lampă. Ai obținut ce ai dorit?

Thorne zâmbi în acel fel al său care-i transmitea că, și dacă lucrurile stăteau astfel, tot nu avea să-i spună.

– De ce ai cerut să vin la Cairo? continuă ea să sondeze.

– Mă întrebi dacă am făcut-o ca să te văd? zise el.

Ea îi aruncă un zâmbet – cât de sincer putu.

– Poți cere să mă vezi oricând dorești, sublinie ea. Întrebarea mea se referea la afaceri. Ce-i iese guvernului egiptean din asta? Oare își dau seama cu adevărat cu ce se confruntă?

– Nu, mă îndoiesc că își dau seama pe deplin de implicații, Sarah. De ce ar face-o? Ei nu văd decât semnul dolarului. Doar că nu la scara la care îi văd eu.

– Știi despre China?

Acum Thorne fu cel care ezită. Și Sarah se bucură.

– Deci, începu el, cât se poate de precaut. Știi despre China.

– Umblă vorba, spuse ea. La urma urmelor, aproape că ați declanșat un război.

Thorne chemă ospătarul pentru a comanda încă o sticlă de șampanie. Bărbatul îi spuse că nu mai aveau decât Krüg de colecție. Thorne consimți, apoi o privi pe Sarah direct în ochi.

– Ai fost întotdeauna foarte deșteaptă, iubito. Foarte perspicace.

Doar norocoasă, se gândi Sarah. Așadar, Ellen avusese dreptate. Nonșalant, el o apucă de mână și păru surprins să vadă că degetele ei delicate erau reci. Le frecă ușor, iar din priviri le transmise celor din personal că se pot retrage. Aceștia dispărură în tăcere, lăsându-i singuri.

– Nu rămâi, nu? întrebă ea, dându-și seama brusc.

– Nu, mărturisi Thorne. Trebuie să plec de dimineață. Voiam să te văd înainte de a pleca. A trecut atât de mult timp... Trebuia să te văd.

– Unde pleci?

– La Roma.

– La Roma?

În afară de spaghetti și de Vatican, nu înțelegea ce îl aștepta acolo. Lăsa să-i scape un râs nervos.

– Vrei să-l pui la curent pe papă? Să-l anunți că civilizația există de dinainte de Iisus Hristos?

Thorne nu râse.

– Ceva de genul acesta, zise el. Președintele este deja acolo.

– Poftim? Și între timp stârniți un război în Antarctica?

– Războaiele se poartă pe multe fronturi, Sarah, spuse el ridicându-se. Vrei desert?

Sarah își frecă fruntea. Se simțea amețită.

– Uite, doar un pic de desert. Vrei?

O ridică de pe scaun și o ținu aproape. Aroma slabă a pielii lui, pe care o cunoștea atât de bine, făcea valuri în sufletul ei.

– Eu vreau desert, spuse el cu voce răgușită. Te vreau pe tine.

Era o replică atât de siropoasă... Și realitatea era că, dacă n-ar fi fost atât de atrasă de el, ar fi apucat găleata cu gheață și i-ar fi aruncat-o în față. Dar lucrurile stăteau așa cum stăteau, astfel că îi răspunse la îmbrățișare, cum știa și el că va face.

În cele din urmă, se îndepărtă de el și îl întrebă:

– De fapt, de ce ai vrut să vin aici?

El o mângâie pe păr.

– Am crezut că ar fi o schimbare plăcută pentru tine, spuse el. Știu că îți iubești trecutul. Trebuie să fi fost tare greu în Siberia.

Era suficient ca să-l lase să o sărute din nou. Apoi încă o dată. Iar după prima repriză fulminantă lipiți de perete, conveniră amândoi că era mai confortabil într-un pat. La urma urmelor, nu mai erau adolescenți.

Știa ce efect avea șampania. La dracu'. Ticălosul știa.

8.03 PM

Se numeau cvasicristale.

Erau materiale care nu puteau fi numite cristale adevărate, pentru că nu erau făcute din serii de celule identice, ca un cub în cazul sodiului sau al sării simple. Unitățile din cvasicristale aveau o simetrie mult mai complexă. O simetrie în douăsprezece straturi. Formele semănau cu spiralele duble și cu fagurii hexagonali. Unitățile cu aceste forme ciudate erau neregulate, însă rămâneau legate împreună pentru a forma structuri precum cristalul.

Însă observația era valabilă în cazul metalelor.

Totuși, Cola din paharul lui November prezenta toate semnele că s-ar fi transformat într-un cvasicristal. Și, pentru că era un lichid, însemna că aveau în față munca unui savant din alte timpuri.

Michael Faraday a fost cel care a descoperit în 1831 că undele staționare, unde care par să fie imobile, pot fi produse în fluide. Asta însemna utilizarea vibrației, prin natura sa un element al sunetului. Iar *aceasta* era legătura pe care o căuta Hackett.

* * *

Doctorul tocmai își închidea geanta când fizicianul și inginerul veniră în grabă pentru a vedea ce era cu toată acea agitație. Scott le explică ce se întâmplase, în timp ce November își ștergea lacrimile cu un șervețel aproape distrus.

Doctorul de la centrul medical al CERN spuse:

– E bine. Nu are urme de arsuri. Nu are zgârieturi. Tensiunea arterială este mare, dar nu are probleme respiratorii. Are o sănătate perfectă.

– Ți-am zis că nu m-a durut, spuse iritată November.

Corpul încă îi era zguduit de convulsii însoțite de lacrimi.

– Nu-mi puteam mișca mâna, explică ea, oricât aș fi încercat. De parcă brațul mi-ar fi fost complet înghețat – dar nu mă durea.

– Și atunci, de ce ai țipat? o întreabă Scott îngrijorat.

– Pentru că m-am speriat, răspunse ea cu voce joasă. M-am speriat pentru că nu-mi puteam mișca mâna.

Hackett se ghemui în fața blatului. Deși circumstanțele se schimbaseră, decorul rămăsese la fel ca la început. Radio – Carbon 60 – pahar cu Cola. Pearce stătea deoparte, urmărindu-l. Nu voia să le stea în drum, dar nici nu voia să plece. Toată lumea era fermecată de un fenomen ce nu avea cum să fie normal. Iar Hackett parcă auzea roțițele minților lor de elită învârtindu-se întruna.

O bilă din metal stătea la suprafața unui lichid care, din toate punctele de vedere, se solidificase fără să înghețe.

– Doamne Dumnezeule, murmură Matheson.

– S-ar putea ca Dumnezeu să nu aibă nicio legătură cu asta, ripostă Hackett, arătând cu un creion în direcția fragmentului de Carbon 60.

Se uită la obiecte din nou, cu atenție, apoi îi aruncă lui Pearce o privire și îi ordonă cu voce joasă:

– În regulă, Bob, închide radioul.

Pearce localizează priza albă din plastic. Cablul. Puse degetul pe comutator. Apoi îl mută pe „închis“.

Radioul își încetă transmisia.

Brusc, bila căzu la fundul paharului cu un asemenea zgomot, încât – pentru moment – păru gata să spargă recipientul. Făcu apoi câteva rotații pe fundul paharului, după care se opri.

Hackett ridică din sprâncene și expiră lung, ceea ce era o surpriză pentru el, dacă nu și pentru alții. Nici nu-și dăduse seama că-și ținea respirația.

Într-o parte văzu o vergea lungă din plastic, în mijlocul unei grămezi de mărunțișuri. Ținând-o cu vârful degetelor, Hackett o introduse în pahar cu Cola și începu să mestece cu ea. Bulele tâșniră spre suprafață.

Apoi scoase vergeaua și dădu din cap spre Pearce.

– Deschide din nou radioul.

În câteva secunde, fâsăitul și sunetul înalt se întoarseră. De data aceasta, când încercă din nou să bage vergeaua în lichid, asigurându-se că mâna nu se afla în calea unei acustice, aceasta se îndoi de parcă lovise un solid.

Îi ceru lui Pearce să închidă din nou radioul și apoi îndepărtă paharul de Cola. Îi făcu semn unuia dintre chimiștii adunați la ușă, iar acesta, la rândul său, îi spuse unui asistent să aducă șobolanul pe care-l țineau într-o cușcă.

Îl puse apoi în fața pietrei.

Era un șobolan mare și cafeniu. Alergând împrejurul cuștii, adulmeca aerul de parcă și-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă. Zbughind-o spre partea din față a cuștii, chițai spre fragmentul de Carbon 60 și sări spre el.

– Nu poți face asta! E oribil! Țipă November.

Hackett nu se lăsă intimidat.

– Experimentul, explică el fără a o privi, este singura metodă de a obține certitudinea.

Radioul fu din nou deschis. Iar șobolanul rămase încremenit în poziția în care îl prinsese unda. Ochii îi erau sticloși și ficși. November privi în lături, iar Hackett numără până la treizeci.

– Ce dracu' se întâmplă? vru Matheson să știe.

Hackett purta vergeaua de-a lungul instalației improvizate și le explică:

– Undele acustice sunt produse aici – în radio. Sunetul pătrunde în Carbon 60 și este cumva „alterat“. După care este proiectat înapoi în această direcție. Până când lovește șobolanul. Sau Cola. Un organism viu reprezintă aproximativ șaptezeci și cinci la sută lichid, așa că va reacționa similar unui pahar cu Cola. Sunetul modificat este apoi acordat armonic pentru a produce undele imobile din fluid. Cu alte cuvinte, s-a aplicat tehnologia sonică pentru a cristaliza temporar și artificial un obiect lichid.

Ceru apoi întreruperea sunetului. Șobolanul reveni la ale lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Hmm...

Hackett privi paharul cu Cola din mâna sa, în care bila continua să se rostogolească pe fund. Sorbi, aparent fără să-și dea seama.

– Ciudat, murmură el.

Apoi făcu un sunet de parcă s-ar fi înecat.

– Îh...!

– Ce este?! țipă November, apucându-l pe bărbat de umăr. Hackett puse repede paharul jos și se ridică.

– E fără zahăr, se plânse el. Nu pot să beau Cola fără zahăr. Nu aveți Cola normală?

November îi dădu o palmă după ceafă – nimeni nu găsea că e comic. Îndepărtând Carbonul 60 și aducând radioul mai aproape de șobolan, Hackett deschise din nou aparatul. Nu se întâmplă nimic.

– Ei bine, asta confirmă ceea ce credeam, anunță el. Radioul nu are nimic special, și nici postul pe care este fixat.

Fața îi fu străbătută de un zâmbet amar.

– Armata ar fi în culmea fericirii dacă ar avea o aplicație pentru asta. Se uită posomorât la Scott și adăugă: Sper că îți dai seama că, atunci când vom ajunge în Antarctica, am fi norocoși dacă va mai fi rămas ceva din Atlantida.

– Stai să înțeleg, spuse Pearce agitat. Avem un oraș construit dintr-o substanță care reacționează la undele gravitaționale, lumină, electricitate... și acum și la... undele acustice.

– Corect.

– Drace! Asta-i colosal!

– Ei bine, spuse aspru November, m-am săturat. Vreau să mă întorc în camera mea de la hotel.

Scott dădu din cap cu înțelegere.

– Vin cu tine. Numai să-mi iau haina.

– Și eu care credeam că descoperirea științifică este palpitantă, comentă Hackett, urmărindu-i plecând.

– Și cu traducerea cum rămâne? strigă Pearce neliniștit după ei.

– Poate aștepta! aruncă Scott peste umăr.

Hackett își băgă mâinile în buzunare, iar Pearce se apropie de el.

– Ai revizuit datele solare, da? *Nu* poate aștepta, nu-i așa?

Hackett se mulțumi să clatine din cap. Nu, nu putea aștepta. Pearce se întoarse în laboratorul principal și-i urmări pe Scott și pe November urcând scara metalică spre ieșire. Și atunci deveni conștient de sunetul transferului de electricitate și strigă din cealaltă parte a laboratorului:

– Chestia asta e o tâmpenie!

– E un fel de a spune, comentă Hackett, dându-și seama că se întâmpla ceva. Se întoarse spre Pearce și îl întrebă: Ce s-a întâmplat, Bob?

Fu condus imediat la Hawkes, care înșfăcă nemulțumit din dispozitivul de tăiere laser bucata de Carbon 60 pe care o utilizase.

– Cristalul acesta, explică Hawkes, potrivindu-și ochelarii. De fiecare dată când încercăm să tăiem materialul, primim un fel de feedback în fasciculul laser.

Deschise plăcile de protecție de pe sertarul de acces și extrase cu grijă carcasa de cristal din cameră.

– S-a întâmplat tot timpul lucrul ăsta sau doar acum?

Ceilalți chimiști decuplară rapid cablurile electrice, pregătindu-se pentru o recalibrare majoră.

– Chiar de la început, se plânse Hawkes fără să-și ridice ochii.

– De ce n-ai spus mai dinainte?

– Nu părea important.

Matheson se apropie de tavă ca să vadă mai bine.

– Doar din curiozitate, ce fel de feedback primiți? Un puls lung singular? Sau variabil?

Hawkes ridică ochii.

– Vrei să spui undulat? Pulsuri?

Matheson încuviință.

– Pulsuri.

– Regulate?

– Ăăă... nu. Dacă ar fi fost regulate, am fi putut compensa. Dar de fiecare dată e altfel. De ce, ai mai văzut așa ceva înainte?

Pearce era nedumerit, așa că Matheson explică:

– Pare să fie reflexie intermitentă. De fiecare dată când încearcă să taie cristalul, acesta reflectă lumina laser înapoi spre emițător...

– Și aproape că ne face scrum și pe noi.

– Sună de parcă n-ar prea vrea să-l tăiați, observă Pearce.

Chimistul nu păru prea convins, dar nu comentă.

– Sau încearcă să vă spună ceva, adăugă Hackett. Să vă transmită informații.

Aproape imediat, Matheson deveni interesat.

– Vrei să spui, ca un depozit de date pe un computer optic?

Hackett ridică din umeri.

– De pe ce? sări Pearce. Vorbești despre ceva teoretic...

Dar ochii lui Matheson nu se abătură de la fața fizicianului în timp ce-i spunea:

– Pe șantierul ăsta *au* măcar un computer optic?

Thorne adormise.

Sarah știa că nu avea să se trezească prea curând, pentru că îl epuizase dinadins. Ceea ce însemna că sezonul de vânătoare era deschis pentru calculatorul și documentele lui...

Găsi o sticlă cu apă în frigiderul aflat într-un colț și se așeză cu sticla în mână, aruncând o privire rapidă la documentele de pe masă. Și atunci o văzu – revista cu colțurile paginilor îndoit, care ieșea dintr-un dosar îngropat într-una dintre stive.

O scoase. Era un exemplar al unui articol de cercetare semnat de Ellen Paris.

Sarah își aminti brusc de plicul pe care i-l dăduse Ellen. Îl deschise cu grijă și atunci o văzu din nou.

Lucrarea lui Ellen documenta teoria deplasării scoarței terestre a lui Charles Hapgood, profesor de istoria științei, care avansase noțiunea în 1950 și câștigase sprijinul lui Albert Einstein. Era aceeași teorie despre care îi povestise Sarah lui Houghton în Siberia.

Ipoteza era simplă. O acumulare de gheață la poli avusese un efect de destabilizare catastrofal, al cărui rezultat fusese ruperea scoarței planetei de pe miezul său lichid și mișcarea acestuia precum pojghița de pe o șarlotă. Ceea ce ar fi explicat numeroasele anomalii geologice și paleontologice, cum era de exemplu faptul că în Antarctica se descoperise materie din plante tropicale.

Teoria lui Hapgood dăduse naștere teoriei geologice standard a tectonicii plăcilor și condusese la descoperirea faptului că anumite compoziții de roci aveau citiri magnetice, indicând momentul la care fuseseră create. Pentru că se formaseră în câmpul magnetic al Pământului, ele reflectau poziția anterioară a polilor Nord și Sud.

Datele confirmaseră că Polul Nord se afla la un moment dat în Hudson Bay, apoi în apropierea Insulelor Britanice, deci la 4 000 de kilometri spre vest, iar cu 60 de milioane de ani în urmă se afla la o altitudine sudică de 55 grade, în Oceanul Pacific. Alte dovezi geologice demonstraseră că Africa și India erau odinioară sub gheață și că Antarctica se afla cu 4 000 de kilometri mai spre nord.

Înregistrările geologice dovediseră că polii magnetici nord și sud își inversează complet poziția în mod regulat. Dar mecanismul inversării polilor rămânea total necunoscut. Erau oare cele două fenomene – deriva scoarței și inversarea polilor – asociate? Și dacă da, de ce era Thorne interesat de așa ceva?

Teoria deplasării scoarței terestre presupunea că întreaga scoarță terestră se află pe o mare de rocă topită. Unii geologi ar fi respins această noțiune, dar, pe la mijlocul anilor 1990, Jon Van Decas condusese o echipă în America de Sud spre provincia Parana Basalt din Brazilia, unde folosisese o serie de monitoare, ca un gen de tomografie computerizată, pentru a cartografia trecerea undelor cutremurelor prin pământ. Fusese mai ușor decât crezuseră cei mai mulți, pentru că era foarte puțin cunoscut faptul că în fiecare zi, undeva pe glob, avea loc un cutremur. Și la fiecare patru zile atingea cel puțin o magnitudine de 6,4.

Ceea ce descoperise Van Decas fusese o pană semivâscoasă de rocă topită, cu o lățime de 300 de kilometri, extinzându-se aproape 600 de kilometri în jos, de la placa Americii de Sud până la mantaua topită. Ceea ce explica de ce America de Sud se deplasase spre vest cu circa 2 900 de kilometri în 130 de milioane de ani. Asta însemna că America de Sud era direct legată de curenții care afectau mantaua lichidă a Pământului. În următorii zece ani, se descoperiseră pene similare care conectau celelalte continente la manta. Așa că, într-adevăr, se putea spune că scoarța Pământului „plutește” pe roca topită.

Când era pe punctul de a citi continuarea, Sarah își zări cu coada ochiului propria teză în muntele de hârtii al lui Thorne.

– Ce dracu’...?

Înșfăcă materialul și-l frunzări. Marcaje cu pix roșu și notițe scrise în grabă: *referire la 15A*.

Exista o teorie conform căreia furtunile magnetice și interacțiunile cu alte corpuri din spațiu ar fi putut determina inversarea câmpului magnetic al Pământului prin influența asupra întregului miez. Pe la mijlocul anilor 1990, oamenii de știință măsuraseră mișcarea mult teoretizatului miez interior din fier solid și descoperiseră că acesta se rotește mai rapid decât Pământul. Era înconjurat de un miez exterior mai mare, din fier lichid. Luate împreună, formau un gigantic motor electric.

Recent, oamenii de știință speculasera că, pentru a influența acest motor, ar fi fost necesar să aibă loc mai mult decât o furtună magnetică spațială. Ar fi fost necesar un câmp gravitațional care să-l devieze, poate să-l rotească în jurul axei sau să-i modifice starea, astfel încât rezultatul net să fie rotația în direcția opusă, fără încetarea efectivă a rotației.

Ellen era sigură că gravitația Pământului urma a fi afectată de ceva. Și-ar fi pariat banii pe o cometă din materie neagră în trecerea sa prin apropierea Pământului. Efectele gravitației produse de un astfel de eveniment periodic ar fi afectat întreaga planetă. Era o teorie drăguță. Dar, pe măsură ce Sarah sorbea din apă și răsfoia mai multe documente, bucăți tot mai mari din puzzle începeau să se așeze la locul lor.

Acceptând că existase un potop și o deplasare a scoarței terestre; acceptând că existase o civilizație pre-potop, cu mare putere; acceptând că avusese loc o devastare pe o scară largă, *trebuia* să existe în consecință și o acceptare a faptului că omenirea putea să își dorească instinctiv să-și reconstruiască existența destrămată bucată cu bucată.

Pentru a face asta, omenirea avea nevoie de pământ uscat. Pământ sigur. Dacă Terra fusese inundată, atunci oamenii aveau nevoie de munți și de pământ fertil. Noe călătorise patruzeci de zile și nopți până să găsească ceea ce căuta. Cine spunea că nu procedaseră și alții la fel?

Să fi fost doar o coincidență faptul că, în urmă cu aproximativ 7 000 de ani î.Hr., în numai trei locuri de pe Pământ apăruse brusc agricultura, înflorind de nicăieri?

În China a fost zona din jurul lui Takla Makan. În America de Sud a fost zona din jurul Amazonului. În Africa au fost Nilul și platoul Giza. Toate cele trei zone se aflau în apropierea lanțurilor muntoase înalte. Iar pe vârfurile din apropiere, în fotografiile din satelit, se pot vedea până și astăzi rămășițele a două nave antice de mari dimensiuni, împlântate la 2 300 de metri înălțime, în versantele a doi munți diferiți, cu filoane și toate celelalte. Toate cele trei zone ar fi putut scăpa de ceea ce a fost mai rău din potop. Toate trei ar fi rămas într-o regiune cu un climat relativ stabil, în pofida derivei. Și, pe o rază de 1 600 de kilometri, toate cele trei zone aveau piramide.

La piramida din Egipt, Sarah fusese responsabilă pentru confirmarea descoperirii Carbonului 60. În China, o altă echipă făcuse același lucru. În Antarctica, exista un oraș întreg făcut din Carbon 60. Atlantida... Doamne Dumnezeule, nu conta cât de semnificativ era. Nu conta absolut nimic. Ce conta pentru Rola Corp. era resursa. Iar compania își dorea aceea resursă cu orice preț.

Sarah știa precis ce căuta. Încurajată, răsfoi toate rapoartele geologice pe care le găsi. Comparând referințele la depozitele minerale cu Carbonul 60, descoperi ceva important.

Cu exact o lună în urmă, Rola Corp. descoperise Carbonul 60 într-un loc numit Wupu, aflat în deșertul Takla Makan. Izbucnise imediat o controversă cu oficialii chinezi, dar nu înainte ca anumite informații să iasă la iveală la locul respectiv, ceea ce produsese un lanț de evenimente de neoprit.

Pe 1 martie 2012, împotriva sfaturilor și a avertismentului clar al inginerului proiectant-șef Ralph Matheson, Rip Thorne devansase cu mai bine de șase luni o operațiune de sondare de testare în Antarctica, unde chinezii hotărâseră să acționeze și ei. Brusc, NASA pornise și ea la vânătoare de minerale, iar ritmul șantierului companiei crescuse. Dar nava petrolieră de sondare nu era pregătită – nici nu avea cum să fie –, însă Rip Thorne nu căuta petrol.

Pe 8 martie 2012, în Antarctica se descoperise Carbonul 60, pe baza – după cum păruse la început – unor informații istorice colectate la Wupu. Și vânătoarea pentru cantități mai mari de Carbon 60 fusese lansată. În pripă, se utilizase o echipă de cercetare internă, pentru a se detecta locația unui Carbon 60 mai accesibil.

În Egipt, ținta fusese Cairo. În America de Sud, în bazinul Amazonului, se alesese un sit din apropiere de râul Pini Pini. Păzit de indienii Machiguenga, care se considerau gardienii „locurilor sacre“, imaginile din satelit arătau clar o serie de opt piramide mari, care rămăseseră netulburate vreme de milenii întregi, acoperite de vegetație și mascate de jungla tropicală.

Ellen avea dreptate. În America de Sud fusese trimisă o echipă.

Dar ce anume declanșase vânătoarea de Carbon 60? Ce determinase compania Rola Corp. să caute Carbon 60 și să sfârșească prin a cerceta migrarea scoarței Pământului?

Răspunsul era Ellen Paris. Descoperirea de Carbon 60 în China – același incident care degenerase într-o confruntare – se datora parțial articolului scris de ea.

Se va întâmpla din nou, spusese Ellen. Potopul se va întâmpla din nou. Sarah citi atentă teoria lui Ellen și descoperi rapid ce căuta – ce consideraseră important anumiți savanți fără

chip. Indiferent care era mecanismul extern, ce declanșase deriva scoarței terestre, evoluția evenimentului putea fi calculată. Prin monitorizarea acumulării rezultante în activitatea seismică, putea fi preconizată o dată pentru dezastrul iminent, iar Ellen prezisese un astfel de eveniment.

Cutremurele erau preludiul potopului și acumularea începuse în Peru. *În 1996.* În câteva secunde începu să răsfoiască statisticile, pagină după pagină.

DATA-(UTC)- TIMP LAT	
LON	
CHEIE:	DEP MAG Q
	COMENTARII
DEP = adâncimea în kilometri	anul/luna/ziua ora:minute: secunde deg. deg. km
	96/11/12 11:34:47
	25.31S 64.47V 33,0
MAG = magnitudine	4.6Mb B PROVINCIA SALTA, ARGENTINA
	96/11/12 16:59:43
	14.90S 75.49V 33.0
MI = Local	7,3 MS A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
Citirea Richter originală	
96/11/12 18:17:31	
	15.15S 75.00W 33.0
	14.96S 75.38W 33.0
	5.1Mb B
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
	96/11/12 20:07:46
	14.96S 75.38W 33.0
magnitudine	5.1Mb C
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
	96/11/12 21:43:57
	15.31S 75.39W 33.0

Lg = mblg	5.2Mb
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
	96/11/12 23:35:14
Md = durata	14.85S 75.36W 33.0
	5.5Mb A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
	96/11/13 00:28:19
Mb = undă de	15.01S 75.48W 33.0
adâncime	5.2Mb A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
Ms = undă de	96/11/13 02:41:39
suprafață	14.70S 75.40W 33.0
	5.7MS A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
Mw = magnitudinea	96/11/13 02:47:33
momentului	15.33S 75.59W 33.0
	5.1Mb A
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
Q = precizia localizării	96/11/13 12:32 :09
	15.38S 75.18W 33.0
	5.7MS B
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	
Bună (A) până la	96/11/13 12:36:59
	33.47N 116.45W 5.0
	3.7MI A
SUDUL CALIFORNIEI	
Cursul (D)	96/11/13 16:05:59
	15.46S 75.45W 33.0
	4.3Mb C
ÎN APROPIEREA COASTEI REPUBLICII PERU	

Erau cifre din Studiul Geologic American, pe care Ellen le preluase pentru teza ei. Foarte importante, deși cumva obscure. Nedumerirea lui Sarah era următoarea: cum puteau avea vreo legătură cutremurele din 1996 cu evenimentele din

2012? Dacă te uitați la tipar, vedeți că Peru suferise o activitate susținută două zile la rând. Dar cum ajută acest lucru la stabilirea unei date pentru un potop iminent?

Era ceea ce Ellen numea „Efectul Tesla“. Un nume surprinzător pentru un efect geologic, din moment ce răposatul Nikola Tesla nu fusese geolog, ci părintele fondator al radioului și al curentului alternativ.

Totul avea legătură cu frecvența, vibrația și oscilația, într-un fenomen combinat numit *rezonanță*. Într-o zi, pe când lucra în laboratorul său din New York, Tesla atașase un dispozitiv mic oscilator la structura din oțel a clădirii pe care o utiliza și îi dăduse drumul pentru a vedea ce se întâmplă. Rezultatul fusese un minicutremur în zona centrală a Manhattanului, care făcuse ca poliția locală să se mobilizeze în masă pentru a pune capăt glumei. Experimentele ulterioare îl determinaseră să creadă că ar fi fost posibil să egalizezi podul Brooklyn printr-o astfel de metodă. Sau, mai amenințător, să rupă planeta în două utilizând tone de dinamită.

Toate bune și frumoase, dar unde se potriveau toate acestea în tiparele de frecvență ale cutremurelor?

Răspunsul era rezonanța. Fiecare obiect, însuflețit sau neînsuflețit, atom sau animal, este caracterizat de o rezonanță specifică – o frecvență la care vibrează. Dacă se influențează rezonanța prin intermediul undelor acustice, aceasta ar putea fi sporită până când obiectul ar începe să se cutremure la propriu, rupându-se în bucăți. Sau, și mai rău, spulberându-se. Era același principiu care funcționa în capul unui cântăreț de operă a cărui voce putea sparge un pahar doar atingând o notă foarte înaltă.

Ellen îl explica utilizând analogia cu un copil aflat într-un leagăn. De fiecare dată când mama decide să împingă leagănul, are nevoie de efort numai atunci când leagănul ajunge la înălțimea maximă și își începe călătoria de întoarcere care îl îndepărtează de ea. Și o face pentru că astfel este necesar *foarte puțin* efort pentru menținerea leagănului în mișcare.

Totuși, dacă mama ar folosi aceeași forță pe care a utilizat-o la început ca să-l lege pe bebe, orice prost ar ști, instinctiv, că în timp leagănul ar sfârși prin a se da peste cap.

La rezonanță se aplica același principiu.

Tesla descoperise că era nevoie de o oră și patruzeci și nouă de minute pentru ca o undă de frecvență joasă să traverseze Pământul și să se întoarcă. Teoria sa menționa că, dacă detona o tonă de dinamită la fiecare o oră și patruzeci și nouă de minute, permanent, avea să seteze o stare de vibrație care urma să determine scoarța Pământului să se ridice și să coboare cu sute de metri. Mările ar fi deviat. Civilizațiile ar fi fost distruse. Și care era scala de timp a lui Tesla pentru un astfel de eveniment? O chestiune de ani.

Sarah simți că i se face frig.

Ellen stabilise punctul de pornire în 1996. Iar apogeul urma să aibă loc dintr-o lună în alta.

Defectul în toate acestea era că Ellen, oricât ar fi încercat, nu putea indica o cauză externă. Nu era astrofizician. Vorbea despre o cometă făcută din materie neagră, dar nu știa de fapt prea multe despre asta. Dar ceea ce știa depășea probabilitatea statistică cu doi la unu. Cartografiase acumularea și tensiunea în rezonanța Pământului în timp. Iar rezultatul vizibil publicului și perceptibil totodată al acestei acumulări era activitatea seismică ridicată, care se amplificase conform predicțiilor ei.

Lui Sarah nu-i venea să creadă ce citește. Și nu putea crede că și ea făcea parte din puzzle. Să fi început undele gravitaționale dinspre soare să pulseze încă de acum cincisprezece ani?

Chiar și acele momente, milioane de unde de frecvență scăzută vibrau în interiorul miezului Pământului, ricoșând și dezvoltându-se. Un fapt pe care Rola Corp. îl respinsese ca nonsens, spunându-i-o în față lui Ellen, după cum demonstra o copie a scrisorii lor către ea. Însă în material era ceva ce Rola Corp. decisese să urmărească. Pentru că exista un tipar în undele de frecvență joasă pe care Ellen nu-l observase și pe care cele mai bune minți de la Rola Corp. îl remarcaseră.

Tiparul era o emisie focalizată. Undele de frecvență joasă oscilând în miezul Pământului se concentrau în cinci zone distincte de pe glob. Vibrând, aparent aleatoriu, și totuși dispându-se în cinci situri. La început, nimeni nu știuse de ce, dar era clar că nu din întâmplare.

Cele cinci situri erau Antarctica, Arctica, Pini Pini din Peru, Cairo din Egipt și Wupu din China. Singurul loc disponibil pentru investigație fusese Wupu și acolo se descoperise pentru prima dată Carbonul 60. Un cristal care, după cum sugerau rapoartele preliminare primite de la Geneva, răspundea direct undelor gravitaționale.

Sarah se lăsă pe spate în scaun. Începu să mestece capătul pixului, concentrându-se asupra implicațiilor. Erau cinci locuri pe glob care conțineau Carbon 60 și care răspundeau la undele gravitaționale, fiind punctul central al undelor seismice de joasă frecvență. Peste ce dracu' dăduse Rola Corp. acolo? Și de ce nu spusese nimănui nimic despre asta?

Sarah se uită gânditoare la monitor și atunci văzu. Stând inocentă într-un colț al monitorului laptopului lui Thorne, Sarah remarcă o iconiță de shortcut pentru videotelefon numită simplu: „Peru“.

O analiză cu atenție. O linie directă către echipa din America de Sud.

Aruncă o privire spre dormitor, după care decise să încerce.

Apăsă cu degetul pe ecran, activând legătura, apoi lipi o etichetă autoadezivă pe camera din laterala laptopului. Se lăsă pe spate și așteaptă.

Și urmări.

CĂUTARE CONEXIUNE...
GAZDĂ AGENT CONFIRMAT.
SUNĂ.
SE AȘTEAPTĂ RĂSPUNSUL...

Suna.

– Alo?

Tipul cu panamaua maronie uzată, purtând o cămașă kaki și o vestă din piele acoperită de buzunare și umflată de scule și echipament avea o voce răgușită. În jurul pălăriei avea o pană și un șnur din lână colorată, ca un fel de bandă, și nu se bărbi-erise de o săptămână. În plus, era ud leoarcă.

Semnalul video clipi brusc când cerul din spatele lui fu aprins de un fulger. Ploaia îi curgea pe borul pălăriei. Cu greu putea distinge ceva prin ploaia torențială care împrăștia lentilele.

În spatele lui, Sarah îi văzu pe ceilalți membri ai echipei, în ponchouri din nailon impermeabil, cu armele atârinate de umăr. Vedea utilajele pentru ridicat greutate mari din pădure. Parașute rupte și chingi de cargo se întindeau pe o suprafață vastă, protejând o mare parte din acesta. Avântate spre cer, dincolo de paravanul din frunze și înfășurate în ceața de ploaie, erau câteva piramide gigantice, acoperite de un strat de plante și de viță, gros de aproximativ un metru. Cicatrice uriașe albe expuneau suprafețele în locurile în care torenții spălaseră vegetația mai săracă.

Sarah vedea și locul în care indienii Machiguenga le ieșiseră în întâmpinare. Trupurile lor înroșite, în veșmântul ceremonial, erau expuse în fața forțelor naturii. Utilizaseră arcuri și săgeți ca să se apere înainte de a fi măcelăriți. Trupurile sfârtecate de gloanțe zăceau acum pe pământul din pădure.

Sarah simți un ghem în stomac și instinctiv icni.

Bărbatul de la celălalt capăt al liniei devenea nerăbdător.

– Alo? Rip, tu ești? zise el.

Apoi bătu cu degetul în laterala videotelefonului, coborând calitatea imaginii cu o unitate. Un moment mai târziu, o altă față apărui pe ecran. Sarah recunoscui fața lui Jack Bulger, unul dintre oamenii companiei care venise s-o vadă în Siberia cu două zile în urmă.

Acesta aruncă o privire la conexiune și umblă la câteva butoane nevăzute.

Abia acum înțelegea Sarah pe deplin scala dolarilor pe care o vedea Rip Thorne. Dorea să monopolizeze Carbonul 60 pentru a-i controla distribuția și prețul. Explora orice cale. Și, dacă asta însemna să trimită trupe înarmate în bazinul Amazonului, unde nu exista practic niciun guvern care să-i oprească, atunci asta făcea. Dacă însemna să ignore și să refuze să transmită guvernului informațiile pe care i le dădeau oamenii lui, informații potrivit cărora un tipar de frecvență a cutremurelor amenința grav supraviețuirea planetei, iar acest tipar de frecvență se concentra asupra celor cinci situri cu Carbon 60, atunci asta făcea. Tot ceea ce conta era deținerea Carbonului 60. Acesta era țelul, nu rezolvarea unei ghicitori care cuprindea întreaga planetă.

– Rip?! Iisuse Hristoase!

Bulger se întorsese.

Celălalt bărbat fluiera ascuțit, arătând spre cadavre.

– Acoperă-le!

Sarah întrerupsese imediat conexiunea. Însă indiferent cine era celălalt bărbat de la capătul liniei, vorbise mai tare decât anticipase ea. Un Rip Thorne amețit stătea gol în pragul dormitorului. Se încruntă când văzu unde stătea Sarah. Ea își ținu firea. Calmă, ridică sticla de apă la buze și îi zâmbi dulce.

– Bună, spuse ea.

– Mi s-a părut că am auzit pe cineva strigându-mă, mormăi el, masându-și ceafa.

– Mda, ai auzit. Eram eu, spuse ea calmă. Voiam să-ți folosesc videotelefonul ca să sun la șantier. Știi, azi am descoperit un dop.

Thorne nu părea prea fericit.

– M-ai ridicat din pat pentru asta?

– Nu, îl muștră Sarah. *Tu* te-ai ridicat din pat. Un mormăit ar fi fost suficient.

Thorne bolborosi ceva și se grăbi înapoi sub pături; ea îl privi un timp, nevenindu-i să creadă că se uita la același om. De ce era capabil? Se încruntă, numai pentru a-și simți inima

sărindu-i din piept când telefonul sună. Se uită nervoasă la aparat preț de o clipă, convinsă că echipa din Amazon o depis-tase, apoi ridică telefonul la timp pentru a evita să-l trezească din nou pe Thorne.

– Alo? spuse ea agitată.

– Sarah? Ești trează...

Sarah oftă ușurată.

– Eric, tu ești... Ce s-a întâmplat?

– Mai bine vino aici, zise el. Am scos dopul.

Sarah nu uită plicul și nici telefonul în timp ce se îmbrăca și își strângea lucrurile. Puse documentele la loc, așa cum le găsisese, dar lăsă laptopul afară. Când dărmă un dosar pe podea, văzu o listă cu numere de telefon care căzuse odată cu paginile. Era o foaie cu date de contact pentru echipa din Elveția – echipa care se lăuda că are un ofițer CIA activ ca membru.

DR. JON J. HACKETT – 555 3212

DR. RICHARD SCOTT – 555 4108

RALPH K. MATHESON – CERN: 555 8795

ROBERT PEARCE – [număr secret] Contact: Am. în R. T.

DOWER prin CIA.

Îndesă lista în poșetă și puse restul dosarului acolo unde îl găsisese. În drum spre ieșire, își aminti să-l sărute pe Thorne așa cum obișnuia. Dar pur și simplu n-o făcu.

ELIGO

LASERUL EUROPEAN INTERFEROMETRU OBSERVATORUL PENTRU UNDE GRAVITAȚIONALE

10.06 PM

– Soarele ca un pulsar? Sunteți nebuni?

Stația Corner – sediul central al ELIGO, locul în care erau găzduite toate laserele, separatoarele de fascicule și unele dintre oglinzile pentru șase interferometre – era copleșită de frenezia savanților dintr-o diversitate de departamente, certându-se din cauza informațiilor. Disperați și șocați, mulți dintre ei erau lipiți de monitoare, fiind concentrați asupra adunării de noi date. Toți își purtau permisele pe șnururi în jurul gâtului, pentru ca numele să le fie ușor de identificat.

– Cam asta e, replică Hackett.

De la Centrul de Cercetare Ames venea un flux direct de date. MIT era on-line, în timp ce Observatorul Kitt Peak era la rândul său pe altă linie. Observatoarele Astronomice Optice Naționale de la Tucson, Arizona, mențineau un canal deschis, la fel ca și oamenii de știință de la Observatorul Astrofizic din Columbia Britanică, Canada. Comunitatea științifică intrase în panică. Vestea se răspândea rapid și nu era bună. Se presupunea că undele gravitaționale erau produse de obiecte de genul a două găuri negre aflate în coliziune, simpla mărime a masei lor determinând curbarea, înnodarea și răsucirea spațiului înconjurător.

Se presupunea că undele gravitaționale sunt un fenomen îndepărtat, ceva ce nu s-ar putea întâmpla în curtea ta, despre care teoria spunea că nu e posibil să fie peste măsură de mare. *Pur și simplu soarele nu ar fi trebuit să producă un astfel de fenomen.*

Nick Austin, șeful de echipă responsabil pentru ELIGO, era un tip cu păr rar și ochelari cu lentile groase bifocale.

– Datele acestea ne spun că soarele a început să emită unde gravitaționale cu aproape douăzeci de ani în urmă. Le înregistraserăm, Jon. V-ați sinchisit măcar să verificați cifrele?

– Știi ce spun cifrele, confirmă Hackett, dar vorbim despre schimbări gravitaționale produse la un nivel atât de scăzut, încât ți-ar trebui un detector de dimensiunea unei planete ca să surprinzi tipul acesta de fluctuații. Câte astfel de unde ați înregistrat până acum? îl întrebă el pe Austin.

Defensiv, Austin își încrucișă brațele pe piept.

– Patru unde până acum. Pe ultimele trei, de două zile încoace.

– Și ce era diferit la ultima undă?

– A durat cel mai mult. Și am înregistrat date care sugerează că unda ar putea prezenta variații interne. Posibil în legătură cu ceea ce putem numi, destul de vag, forța câmpului.

– Structura undei este precum undele radio? Sau mai curând ca forța câmpului magnetic?

– Poate o combinație. Uite ce e, Jon. Nimeni n-a mai măsurat chestiile astea înainte. Lucrăm toți pe presupuneri. La cel mai vag nivel.

– Scuză-mă. *Scuză-mă!* Dar mi-am pierdut satelitul și cometa! Aveți măcar cea mai vagă idee în legătură cu cât de mult mi-a deformat unda gravitațională sectorul din spațiu?

O femeie cu trăsături ascuțite începu să urle. Ținea în mâini câteva hărți astrale și încercuia un sector de spațiu cu un pix roșu.

– Nu știu! Încă încercăm să înțelegem ce ne spun datele lui Hackett!

– S-a pierdut legătura cu peste treizeci de sateliți, doamnă doctor Weisner, spuse enervat unul dintre savanți. Nimic nu vă face mai specială decât ceilalți.

Pearce se scărpină în colțul buzelor, coborând vocea. Aplecându-se spre Matheson, împreună cu care aștepta, spuse:

– Au de gând ciudații ăștia să organizeze o petrecere?

Matheson nu-i răspunse, mișcându-și îngrijorat piciorul.

– Pun pariu că voi sfârși în bucătărie.

– Hackett e un dobitoc! țipa acum femeia.

– Și mie îmi pare bine să te văd, Michela, comentă cu voce tare Hackett. A, pe ea o căutam! Să sperăm că ne va duce la calculatorul acela optic, explică Hackett cu voce scăzută. Este fosta mea prietenă.

– M-am prins eu, conchise cu blândețe Matheson. Este evident că te urăște din rărunchi.

– Iubito? o abordă Hackett mios. Am nevoie de o favoare...

Hackett privi spre degetul lui Weisner. Era încă fără verișetă. Fără niciun fel de inel, de altfel.

– E distractiv, nu? medită el. O mare parte din viața noastră se reduce la câteva bucăți de rocă.

– Ce tot spui acolo? sări ea iritată.

Cum putea uita oare felul în care se despărțiseră? Iar el îi luase inelul ca să-l arunce la toaletă. O săptămână mai târziu, se împăcaseră. Dar ea se așteptase să vadă inelul înapoi pe degetul ei la un moment dat. Iar el nu avea pe nimeni care să-l ajute să caute prin mizeria din conducta de evacuare. În cele din urmă, găsise inelul. Însă piatra lipsea. Și cincizeci de dolari nu aveau să înlocuiască un smarald de colecție.

– Uite, am pierdut Rosetta, satelitul meu, explică ea, încercând să-și mențină calmul. Nu am timp de tâmpenii, Jon. Ajută-mă cu asta și atunci mă voi gândi dacă să te ajut la rândul meu.

Rosetta era o sondă a Agenției Spațiale Europene, menită să orbiteze în jurul cometei P/Wirtanen și să instaleze două sonde de câte 5 kilograme, *RoLand* și *Champollion*, care puteau ateriza pe cometa periodică și puteau săpa în miezul său de gheață în căutarea aminoacizilor, elementele vieții. Lansată în 2003, de la bordul lui *Ariane 5* din Kourou, Guyana Franceză,

îi luase nouă ani ca să ajungă pe poziție. Dar în timpul ultimei orbitări eliptice, la o altitudine de 500 000 de kilometri și la o viteză de 100 de metri pe secundă, la ora 9.18 după-amiaza, contactul cu sonda fusese pierdut.

Matheson se uită la câteva date de pe ecrane, fără să înțeleagă mare lucru.

– Și... cum funcționează asta? întrebă el un tehnician.

– Există șase interferometre sau detectori de unde gravitaționale, explică nerăbdător tehnicianul, care circulă în canale de doi-patru kilometri lungime, etanșate prin vacuumare. Noi lansăm un fascicul laser în aceste canale, apoi divizăm lumina prin separatoare de fascicule. Reflectăm lumina în diferite unghiuri, prin utilizarea unui sistem de oglinzi, apoi recombinaș lumina și o analizăm.

– Și, mai precis, ce se obține prin asta? întrebă Matheson, încă nu foarte lămurit.

– O undă gravitațională modifică intensitatea luminii.

– Atâta tot?

– Atâta tot.

– Nu ai cum să măsoari frecvența, viteza și direcția unei unde cu tipul acesta de montaj.

– Știm, recunosc posomorât tehnicianul. Dar spune-i asta lui Hackett.

Hackett era cufundat într-o hartă simulată a sistemului solar împreună cu Weisner și cu Austin, la o stație de lucru aflată într-un colț slab iluminat. Pearce se apropie tăcut de ei.

– Fie că vă place, fie că nu, spuse Hackett, undele acestea trebuie să aibă legătură cu magnetismul. Sau cel puțin cu activitatea magnetică de pe soare. Nick, montajul acesta de cât timp este operațional? De opt ani? Până săptămâna aceasta n-ați avut nicio urmă de undă gravitațională. Nimic. Iar acum, săptămâna aceasta – patru. Este doar o coincidență faptul că această săptămână este și săptămâna în care soarele atinge cel mai înalt punct de pe ciclul lui de pete solare?

Weisner își trecu degetele prin părul ei lung și negru.

– Jon, crezi că soarele îți va oferi Marea Teorie Unificată¹?
îl ironiză ea.

– Ce anume? lăsa Pearce să-i scape.

Intenția lui era să rămână tăcut și era evident că Hackett și-ar fi dorit să o facă.

– Marea Teorie Unificată sau Teoria Totului, spuse Austin, fericit să se lanseze în explicații. Teoria care leagă gravitatea, electromagnetismul și forțele nucleare puternice și slabe într-o simplă ecuație. Este Sfântul Graal al fizicii.

– Dar eu nu sugerez așa ceva, spuse decis Hackett. Îți sugerez doar unde ar trebui să-ți cauți satelitul.

Apoi își întoarse atenția spre ecran, bătând cu pixul pe soare.

– Petele solare sunt polarizate ca perechi pe suprafață, ca un magnet de tip bară. Știți voi, nord și sud... Pata conducătoare are polaritatea zonei din soare în care apare. Deci, dacă acea zonă e pozitivă, pata va fi pozitivă. Pata din flancul posterior al perechii va fi automat negativă. Pe măsură ce se desfășoară acest ciclu, petele solare încep să se adune în jurul ecuatorului, care, la rândul său, se rotește mai încet decât restul soarelui. Mă urmăriți?

– Da.

– Bine. Acum, asta e ceva important. În circumstanțe normale, legăturile magnetice dintre pete interacționează cu alte fenomene magnetice. Iar rezultatul este o explozie de ejecție de pe suprafață...

– O erupție solară.

– Exact. Cel mai bun mod de a înțelege magnetismul petelor solare este prin a le concepe ca niște bucle mici, invizibile, ca niște fire trase dintr-un pulover, cusute în și în afara suprafeței soarelui. Dar curios este că, în ultima săptămână, activitatea de erupție solară a scăzut, în timp ce petele solare s-au înzecit.

– Și asta... la ce concluzie te conduce?

Hackett își frecă fața și pufni.

– Mă gândeam la parametrii inițiali de cercetare pentru ELIGO. Austin, teoria ta a fost că un sistem astral neutronic

¹ Teoria unificată a câmpului, o teorie care include unificarea tuturor interacțiunilor cunoscute (n.tr.)

binar ar fi cel mai bun candidat pentru producerea undelor gravitaționale. Ca în cazul coliziunii a două stele care ar deveni o halteră uriașă rotativă, răsturnându-se în plan vertical, la viteze apropiate de viteza luminii. Păstrați în minte imaginea halterei și transferați-o asupra soarelui.

– Este exagerat.

Hackett îl concedie scuturând din cap.

– Gândiți-vă, spuse el. Dacă aveți suficiente pete solare laolaltă și acestea sfârșesc legate capăt la capăt, negativ la pozitiv, vor forma un lanț – ca un lanț împletit de margarete – de unități magnetice independente, iar acest lanț s-ar întinde în jurul ecuatorului soarelui ca o centură. Și nu e nevoie decât să îți lipsească câteva pete solare pentru ca centura să se strângă, strângând și ecuatorul. Volumul intern al soarelui se dilată spre emisferile nordică și sudică. Ar arăta... ca o halteră. Instinctul natural i-ar spune să se întoarcă la centru. Iar această acțiune, la nivelul ei cel mai rapid și mai temporar, ar fi un bun candidat pentru undele gravitaționale.

Hackett introduse un CD într-un computer, apoi tastă datele sale de contact.

– În regulă. Acum, când ne imaginăm efectele gravitaționale ale planetelor, ale lunii, ale cometelor și ale altor corpuri astrale cunoscute, precum asteroizii de pildă, obținem... ei bine, ia uitați-vă.

O simulare a unei unde răbufnind din soare străluci traversând ecranul. Interacțiunea cu planetele rupea unda în câteva locuri, făcând ca părți din ea să se prăbușească în ea însăși. Dar, în cele din urmă, un reticul mic și verde se opri într-o secțiune.

Weisner se aplecă în față.

– Aici crezi că o voi găsi pe Rosetta?

– Plus sau minus două sute cinci zeci de mii de kilometri, confirmă Hackett. Și, pentru că nu era programată să se aștepte la deformarea bruscă a texturii spațiului, încearcă să restabilească acel contact cu pământul într-o cu totul altă zonă a cerului. Am deviat și noi odată cu ea. Totul a deviat în sistemul solar. Dar, din punctul de vedere al lui Rosetta, este ca și cum întregul

univers s-a dezechilibrat cu o fracțiune dintr-un centimetru. Dar n-a fost programată să recunoască asta.

Atinse din nou ecranul.

– Acolo e satelitul tău. Chiar acolo.

Austin și Weisner schimbă o privire în tăcere. Cu o mână la gură, Weisner se gândea la implicații.

– Merită o încercare, recunosc Austin. Ce ai de pierdut? Câteva minute de timp de comunicare pentru re poziționarea antenelor parabolice și apoi putem să aruncăm o privire. Nu sună chiar atât de rău.

– Pentru mine sună rău, oftă Weisner.

Austin nu înțelegea, așa că ea continuă:

– Pentru că asta ar însemna că Jon a avut dreptate. Și atunci aș fi obligată să-i mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, interveni rapid Hackett. Fă doar ce te-am rugat.

Privirea ei stăruie pe chipul lui într-un mod care putea însemna doar: „Ce vrei de la mine?”

– Te mai întâlnești cu tipul acela care face diverse lucrări secrete pentru japonezi pe calculatoare optice? Care lucrează cu acele cristale ce pot stoca un terabyte de date pe o unitate de dimensiunea unui cub de supă?

– Știi bine că da. Îl urăști, de unde interesul acesta brusc?

Hackett zâmbi și scoase bucata de Carbon 60 ca pe un iepure dintr-o pălărie. Austin încremeni ca lovit de trăsnet, în timp ce Pearce începu să se mute de pe un picior pe altul, bătând în retragere. În opinia lui, nu era cea mai bună idee. Problema era că Hackett nu prea ținea cont de părerea lui.

– Crezi că natura poate codifica accidental, la nivel molecular, informații utile unui computer?

– Vrei să scaneze roca și să vadă ce informații poate obține?

– Te rog. Probabil că e doar gunoi. Ce vreau să spun e că, statistic, ar trebui să fie gunoi, nu?

– Întâi restabilește-mi contactul cu satelitul.

Lui Hackett îi luă doar zece minute.

PUȚUL DE ACCES

Sarah coborî din Land Cruiserul lucios al companiei, pentru a găsi marchiza albastră zumzăind de generatoare și de lămpi cu halogen, strălucind printre monumentele prost iluminate. După ce i se verifică identitatea și trecu prin toate punctele de verificare, ajunse la groapa puțului.

Doi muncitori din tura de noapte ieșiseră din puț și-și scoteau hamurile. Din puț pătrundea spre suprafață o lumină rece, ce începu să pâlpâie atunci când fu obturată de ultimul angajat Rola Corp. care se întorcea la suprafață.

Sarah își trase pe ea o salopetă cu două numere mai mare și descoperi că trebuie să-și suflece mânecile. Verifică încărcătorul stației de emisie-recepție și îl atârână la centură, împreună cu o lanternă, cu carnetul de notițe și un creion.

Cineva actualiza o hartă pe o masă improvizată, iar Sarah își notă informațiile înainte de a arunca o ultimă privire spre puț, ca să se asigure că pe scară nu mai era nimeni.

Apoi coborî.

La baza scării se afla o capsulă de comunicații, cu un fir care urca spre suprafață. Cabluri negre și groase ieșeau din dispozitiv și se târau de-a lungul pereților tunelului, ceea ce era deosebit de util – îi permiteau lui Sarah să-și utilizeze telefonul mobil chiar și la adâncimi mari sub pământ.

Urmă culoarul străjuit de lumini și de cabluri până ajunse în punctul în care fusese inserat dopul, într-o secțiune îngustată a tunelului. Lanțurile încă mai atârneau de un capăt. Se utilizase un ciocan pneumatic de înaltă presiune pentru a înfige

ancore în stâncă, iar sistemul improvizat de scripeți era încă înghesuit lângă un zid, în așteptarea lăzii în care urma să fie dus la depozit. În tavan erau cârlige, ceea ce însemna că lanțurile fuseseră atașate inițial unui vinci de înaltă putere aflat la suprafață. Însă acesta dispăruse de mult.

Din fericire, dopul nu se spărsese atunci când fusese îndepărtat, iar acum zăcea lângă peretele tunelului, unde mai mult ca sigur avea să și rămână. Pe suprafața sa cineva scrisese cu vopsea roșie o notă: *Lungime de 2,5 metri. Greutate aproximativă: 30 tone.*

Tunelul din fața ei nu-i permitea decât să se târască în ceea ce părea a fi un tip de anticameră.

Mai întâi, Sarah se uită atent în față și strigă:

– E cineva acolo?

Așteptă un răspuns în timp ce vocea ei rezona din pereții reci din piatră de nisip.

Dar nu primi niciun răspuns.

Se așează în genunchi și începu să se târască.

Camera propriu-zisă era circulară și foarte simplă. În față erau două ieșiri, câte una de fiecare parte. Fiecare ieșire ducea spre o scară ce cobora în spirală în adâncuri. Fiecare ieșire era păzită de o statuie.

Ambele statui aveau o siluetă umană. Cea din stânga era evident bărbătească, iar cea din dreapta era femeiască. Însă ambele aveau capete de animale, conform tradiției egiptene clasice. Cea din dreapta, femeia, avea cap de leoaică și era dificil de identificat, în timp ce bărbatul avea ciocul lung și curbat al păsării ibis și putea fi imediat recunoscut. Era Thot, zeul egiptean a înțelepciunii.

Cât despre statuia feminină, erau mai mulți zei și zeițe egiptene care aveau față de leu. Sarah trebuia să se consulte cu cineva pentru a afla pe cine se presupunea că reprezintă. Își scoase stația de emisie-recepție și deschise canalul de comunicație.

– Eric? spuse ea. Eric, unde ești?

– Sarah! veni răspunsul lui slab și agitat. Sunt în tuneluri! Tu unde ești?

– Tocmai am ajuns în anticameră, îi explică ea privind statuile. Sunt cu Thot.

– Ah, te-ai întors la începuturi, chicoti el.

Probabil că Eric Clemmens era deja supraostenit. Bărbatul părea exagerat de vesel.

– Hei, ți-ai adus cizme de cauciuc? întrebă el apoi.

Sarah nu înțelegea.

– Ești sigur că-mi trebuie?

– Suntem sub nivelul apei aici, explică el. Crede-mă, vei avea nevoie.

– Ăăă... pe ce scară să cobor ca să ajung la tine?

– Nu contează, confirmă Clemmens. Ambele ajung în același loc.

După ce Eric încheie convorbirea, Sarah anunță prin radio la suprafață să-i fie trimise niște cizme din cauciuc. În câteva secunde le auzi căzând cu zgomot pe pământ, după ce fuseseră coborâte fără prea multă ceremonie în puț. După ce-și trase cizmele până la coapse, cu prudență, își croi drum pe treptele din piatră care coborau în spirală peste treisprezece metri. Luminele se terminau la șase metri, așa că pentru restul călătoriei fu nevoită să se bazeze pe lanternă.

Traseul îi dădea o senzație de amețală și de dezorientare. Mai ales că încă mai avea o cantitate semnificativă de șampanie în organism. Din cauza combinației acestor factori, pe ultimele trepte se împiedică și-și scăpă lanterna din mână.

O urmări cum se rostogolește, sărind pe fiecare treaptă, până când dispăru după colț și ateriză cu o plescăitură.

– La dracu'! răbufni ea furioasă pe sine. Toanto! Chiar ești toantă!

Se lipi de perete și mai înjură câteva clipe. Nu îndrăzni să-și scoată stația, de teamă să nu cumva să o scape și pe aceasta. Preferă să urmărească reliefurile peretelui și pipăi drumul cu vârful picioarelor, sperând că lanterna va mai putea fi aprinsă atunci când va ajunge la capătul drumului. Descoperi că ultimele două trepte erau cu totul cufundate în apă. Îi mulțumi în gând lui Eric – cizmele de cauciuc chiar erau o idee bună.

Treptele se sfârșiră la o ușă care ducea într-o cameră cavernoasă. Și, sub apa clipocind din fața ei, Sarah își zări lanterna, cu fasciculul de lumină străpungând întunericul.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, murmură ea, afundându-se în apă și încercând să nu alunece. La dracu'...

Terenul de sub picioare era neregulat. Și, cu toate că simțea că respectă un model, nu-și putea da seama care era acesta. Tot ce știa era că terenul prezenta alternativ porțiuni înalte și joase.

Când ajunsese acolo unde zăcea lanterna, își suflecă mâne-cile ca s-o recupereze.

Și atunci auzi. Un sunet care putea fi descris doar ca o respirație, dar la o scară gigantică. Urmat de liniște, apoi de un sunet precum un scrijelit, ca o goană furișată, ca o masă de șoapte afundate. O mie de târnăcoape bătând în stâncă. Sau de unghii pe o tablă.

Cu mâna înțeleștată pe lanternă, Sarah se îndreptă fulgerător.

– Ce naiba...? zise ea răsucindu-se.

Lumină pereții cu lanterna și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Nu se afla într-o cameră. Era într-un tunel. Dar un tunel care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Perfect circular pe lungime, părea să se întindă la infinit într-o direcție, făcând o cotitură la celălalt capăt. Având dimensiunea unui camion în lățime și cam aceeași înălțime, tunelul era realizat din două spirale continue, precum ghinturile din țeava unei puști.

– Sfinte Dumnezeule, murmură Sarah. N-am mai văzut în viața mea așa ceva.

O spirală era din gresie, pură și simplă. Constituia porțiunile elevate și era acoperită de hieroglife egiptene.

Cealaltă spirală era indentată și cu totul diferită.

Sarah se apropie mai mult de zid și-și trecu degetele pe deasupra materialului. Simți că o înțeapă. Era precum electricitatea statică. Și albastră. Totul era acoperit cu o scriere într-o limbă pe care n-o mai văzuse niciodată. Era Carbon 60. Brusc, sunetul de mai înainte, ce semăna cu furișatul, se auzi mai

puternic. Mai amenințător. Apoi, ceva mic și sticlos se repezi spre mâna ei.

Sarah icni și-și retrase repede mâna. Se cutremură.

– Ce a fost asta? se întrebă ea. Ce dracu' a fost asta?

Lumină cu lanterna peretele de Carbon 60 și văzu uluită cum lumina pulsează în nervurile cristalului, îndepărtându-se în spirală de ea, de parcă ar fi fost captată de material.

Și atunci se auzi o a doua respirație, sonoră și aspră. Nu de mumie antică ridicată din morți, dar la fel de ciudată. Mai lumină o dată peretele de cristal, și atunci descoperi cuibul.

Simți că îi venea ceva pe gât. Instinctul îi spunea să-și oblige stomacul să vomite convulsiv. Dar rezistă impulsului, punându-și o mână pe gură.

Sticloși și transparenți, mii de păianjeni mici se târau și alergau unul peste altul într-o masă de viață extraterestră efervescentă. Prinși în lumină, unii fugiră. Alții se mulțumiră să rămână imobili, lucind și zvârcolindu-se. Palpitând înainte și înapoi pe picioarele lor ca niște tuburi minuscule, atunci când simțiră prezența vizitatorului.

Cum naiba reușiseră să supraviețuiască acolo? Kinosinteza era cel mai sigur răspuns. Asemenea creveților, planctonului și bacteriilor care se hrăneau direct din depozitele minerale aflate în gurile hidrotermale descoperite de-a lungul dorsalei Atlantice, la presiuni de patru sute de ori mai mari decât cea de la suprafață, aceste creaturi nu aveau nevoie deloc de lumina soarelui.

Sarah se relaxă puțin, cuprinsă de admirație. Nu se putea împiedica să nu zâmbească. Ce descoperire! Întinse mâna și mângâie cu blândețe unul dintre păianjenii sticloși de pe marginea cuibului.

– Bună. Salut, micuților!

Și, deși intuiția îi spunea să se abțină, mângâie cu degetul unul dintre piciorușele din grămadă. Mută lanterna o fracțiune spre stânga. Apoi urlă.

Decis să inspecteze situația în teren, un păianjen transparent, de dimensiunea unei farfurii, pornise în recunoaștere. Bătu insistent cu unul dintre picioarele din față pe suprafața dură și rece a cristalului. Apoi își îndoi antenele extensibile. Ar fi trebuit ca ființele acelea să fie oarbe, dar Sarah era convinsă că se uitau la ea.

Se dădu înapoi încet, îndreptând lanterna spre apă, pentru situația în care mai erau acolo și alte creaturi. Apoi auzi o plescăitură, se întoarse să vadă cuibul și îngheță de spaimă când păianjenul se îndreptă în zbor spre ea.

Simți pala de vânt care însoțea mișcarea rapidă a acestuia și aproape leșină când arahnida mare, asemenea cristalului, ateriză pe umărul ei stâng, folosind-o ca pe o trambulină pentru a ajunge în capătul celălalt al tunelului.

Ateriză apoi cu o ghemuire și se îndepărtă grăbit în tunel.

Sarah se scutură și inspiră profund.

Își scoase stația, se uită spre negreala de cerneală a adâncimilor tunelului și deschise canalul.

– Eric, spuse ea tremurând. Eric, răspunde!

Un val de aer rece și umed se năpusti pe lângă ea și se avântă ocolind prin spatele ei, iar Sarah fu nevoită să își dea părul de pe față la o parte.

Și atunci o văzu. O strălucire vagă, ca un vârful de ac luminos în depărtare. Mărindu-se treptat. Foarte repede.

– Ce naiba e aia? murmură ea. Eric, tu ești? Eric, aici jos sunt niște creaturi!

Acum auzea un sunet ca un fluierat, ca al unui tren apropiindu-se dintr-un sistem de metrouri urban. Un iureș. Și sentimentul indescriptibil al inevitabilității.

– Eric! strigă ea. Ce dracu' se întâmplă?

În acea clipă, simți lovitura.

Urletul era feroce, iar lumina era atât de intensă, încât Sarah aproape că-și vedea oasele mâinii prin piele. Pocniturile energiei nu semănau cu nimic din ce experimentase ea vreodată. Instinctiv, se îndepărtă cu un salt de perete, iar lumina care se

aprozia inundă întreaga secțiune de tunel în care se afla. Când energia pură parcurse spirala de Carbon 60 cu viteza luminii, i se făcu pielea de găină. Vârtejul de electricitate se revărsă din dușumea spre tavan și înapoi. Iar și iar, urmărind spirala nesfârșită.

Sarah făcu ochii mari când își dădu seama că stătea într-o baltă de apă! Dar până să se gândească la ce avea de făcut, energia ajunsese deja sub apă și circula acum prin forma de Carbon 60, șerpuind pe sub picioarele ei. Respirația lui Sarah deveni greoaie și fiecare atom din tunel prinse viață. Totul era încărcat electric.

Își acoperi ochii și atunci deveni conștientă de o voce care urla în stație:

– Sarah! striga Eric. Sarah, mă auzi?

Ea ciocăni în transmițător.

– Eric! strigă ea sacadat. Ce e asta?

– E minunat, nu?

– Ce e asta?

De la celălalt capăt al liniei se auzi un râs, urmat de o replică de o sinceritate extremă.

– Nu am nici cea mai vagă idee! Dar îmi place la nebunie!

Și, pe cât de repede apăruse, pe atât de repede dispăru. Ca și cum cineva ar fi atins un întrerupător gigantic, iar pulsul de energie ricoșă pe după colț, lăsând-o pe Sarah singură în întuneric, gâfâind ca să-și recapete respirația.

În tăcerea clipei, încercă să înțeleagă ce se întâmplase – dar era imposibil. Dădu să butoneze din nou stația, dar – uitând cu care mână o ținea – sfârși prin a-și duce lanterna la față. Lumina o orbi și o scăpă din nou.

– Fir-ar să fie! spuse ea, pescuind în jur ca să recupereze lanterna pentru a doua oară. Sarah Kelsey, revino-ți!

De data aceasta, butonă aparatul.

– Eric! spuse ea. Cum pot ajunge la voi?

– Urmează cotitura, o instrui el. Ține-te de ea și mergi în continuare. E simplu, adăugă el.

După câteva minute de bălăceală prin apă, legănând lanterna în încercarea de a găsi un soi de ieșire, dădu din nou colțul.

Era mult mai departe decât i se păruse. În față vedea tunelul îngustându-se în sus într-o pâlnie, în care Carbonul 60 alcătuia doar o fâșie în podea. Tunelul mai mic o duse apoi într-o cameră aflată puțin mai în față.

Atentă să nu alunece, urcă panta. Ajunsă în vârf, se echilibra și continuă prin a pune câte un picior pe fiecare latură a benzii de Carbon 60 din podea. Scăpase de pericol ca prin urechile acului, așa că nu voia să riște. Nu voia să fie electrocutată. În față vedea lumini și mișcare. Iar la marginea tunelului, unde acesta se conecta cu noua cameră, observă gresia schimbându-și brusc culoarea, cu una mult mai întunecată. Culoarea granitului.

– Bună dimineața, domnilor, zise Sarah intrând.

Arată cu degetul înapoi spre tunel și adăugă:

– Uluitor! A fost ceva incredibil! Ce mi s-a întâmplat?

Eric ridică lanterna spre ea.

– Dumnezeu știe – literalmente. Ce vreau să spun e că acest lucru se petrece de mii de ani chiar sub picioarele noastre. Am fost acolo jos acum o oră și s-a întâmplat de... de trei ori?

Se uită la Douglas.

– De trei? De patru ori? întrebă el.

Douglas ridică din umeri.

– De patru ori.

– Este incredibil. Până unde merge tunelul acesta?

– Ceea ce am măsurat noi – în mare – ajunge la optsprezece-nouăsprezece kilometri, înainte de a coborî și mai adânc în subteran și dincolo de raza radarului. Și este într-o linie dreaptă, care duce direct spre est.

– Optsprezece-nouăsprezece kilometri?

– Cel puțin. Și de partea cealaltă a inelului mai sunt două.

Camera era heptagonală. Înaltă de zece metri și cu certitudine realizată de oameni. Avea câte o ieșire pe fiecare perete opus altuia, ceea ce, din perspectiva lui Sarah, însemna o cale de intrare și alte trei de ieșire. Se uită la tavan, apoi la Clemmens.

– Ne aflăm undeva sub Sfinx, spuse ea.

– Deșteaptă fată, auzi comentariul lui Douglas de undeva din întuneric.

– Ce-ați descoperit aici, Douglas? Întrebă ea.

În acel moment, două lanterne își schimbă instantaneu direcția fasciculelor luminoase ca să-i arate.

Exact în centrul camerei se afla o piramidă uriașă, cu baza pătrată, realizată în întregime dintr-un singur cristal de Carbon 60. Având cel puțin trei metri înălțime și poate patru metri și jumătate lungimea bazei, monolitul trebuie să fi avut o greutate de aproape 200 de tone.

Suspendat de o armătură de piatră, nu atingea nici fâșia de Carbon 60 de pe podea, de sub picioarele lui Sarah, nici benzile care se prelungeau de la tavanele celorlalte trei tuneluri.

– Ce e asta?

– Asta, explică mândru Douglas, reprezintă o sută de milioane de dolari în dividende.

– Uită-te, adăugă Clemmens, făcându-i semn să avanseze și mai mult în cameră, uită-te la alcovurile acestea. Par a fi unelte.

În pereți erau pretutindeni firide. Fiecare firidă conținea câte un obiect, toate diferite de următoarele. Execuția era complexă, dar, în același timp, simplă. Cu certitudine nu erau egiptene.

– Ce sunt astea? Întrebă Sarah.

– Mă depășește.

– Deci, care e planul?

Douglas lovi cu palma piramida din Carbon 60.

– Să scoatem de aici chestia asta afurisită de câteva tone.

– Cum? Întrebă Sarah cu toată seriozitatea. Uitați-vă și voi. Nu am avea cum s-o trecem de ușa aia. Și, în afară de asta, nu știm nimic în Egipt care să poată ridica o asemenea greutate.

Douglas bătu cu palma în setul de freze pneumatice reze-mate alături de el. Mari, masive și pline de unsoare.

– De ce crezi că am adus aici frumusețile astea? zâmbi el cu ochii.

CALCULATORUL OPTIC DIVIZIA DE ȘTIINȚĂ

CERN, GENEVA

Îl căutără pe tipul numit Harvey la centrul pentru calculatoare optice. Michela Weisner părea să aibă o înclinație pentru bărbații motivați care nu aveau nevoie de somn. Se prezentară scurt, cu puține glume și multă formalitate. Harvey se jucă puțin cu permisul electronic de acces înainte de a-l băga în cititor, deschizând astfel ușa neagră și grea, ca de seif.

– Aici nu e vorba despre văzut și povestit, anunță el scurt. Dacă vreți acces în camera asta, vă țineți gura, bine? Fac asta numai pentru că m-a rugat Mickey. Acum, spuneți-mi: ce vreți să pun în scanner?

Hackett scoase mostra de Carbon 60 și, în câteva secunde, Harvey îi escorta înăuntru. Urmând pasul încrezător al lui Weisner, Pearce îl prinse brusc pe Hackett de cot.

– Ești sigur că trebuia să scoți aia?

– Pardon?

– Piatra. Ești sigur că a fost o idee bună să o scoți și să o arăți la toată lumea? Dower va fi furios. I-ai spus lui Dower? Nu ar fi aprobat niciodată așa ceva.

– Nu, nu i-am spus lui Dower. Mi-am imaginat, Bob... că dacă *ești tu* aici, e cam același lucru.

În încăpere existau cârlige pentru atârnat costume de protecție biologică de culoare albă. Dulapuri în care puteau să-și

pună pantofii și alte obiecte. Harvey îi instrui să se schimbe și îi conduse apoi prin ecluza pneumatică.

– Echipamentul meu este foarte sensibil, le explică el. Nu suportă o contaminare mai mare de patru părți la un miliard.

Hackett era surprins – probabil că încă se aflau într-un sta-diu experimental.

– Aceasta este o cameră epurată Clasa 100 – deși o ținem mai curată de atât. Ca să înțelegeți despre ce e vorba, o particulă cu diametrul având a treia milioana parte dintr-un centimetru poate distruge oglinzi de 75 000 de dolari aici. Ajunge o simplă zgârietură pe care nici măcar n-ai putea s-o vezi prin intermediul anumitor microscopae și s-a terminat. E suficientă puțină grăsime pe vârful unui deget de-al vostru ca să strice un întreg lot de componente, așa că vă rog... să fiți atenți.

Îi conduse în ecluză, închise ușa masivă din spatele lor și trecu la rutina de circulare a aerului.

– Costumele voastre au aer pentru două minute. După ce dau semnalul și suntem purificați, vă legați la rezerva de oxigen din cealaltă cameră.

– Bănuiesc că nu se poate fuma aici, adăugă șmecherește Matheson.

Nimeni nu consideră remarca lui amuzantă.

Laboratorul era o înghesuială de cabluri și de unități, de conducte expuse și de lumini. În deplasarea lor prin cameră, cu toții trebuiau să fie foarte atenți și să se asigure că furtunurile pentru aer de deasupra nu se prind în toată acea învălmășeală.

La fiecare doi ani din ultimii șazeci, le explică mândru Harvey, computerele deveneau de două ori mai rapide, în timp ce componentele din care erau construite deveneau de două ori mai mici. Așa că, la nivelul anului 2012, avuseseră loc două schimbări majore în știința computerelor. Prima: calculatoarele începuseră să opereze, chiar dacă la un nivel rudimentar, la nivel de cuantă. Sistemele erau construite în așa fel încât să poată calcula un număr infinit de răspunsuri la o ipoteză. Dar, ca să poți face asta, trebuia să utilizezi puteri de calcul care operau la viteze

extraordinare. Așa că vechea tehnică de tipărire litografică a circuitelor pe plăci era depășită. Însă până atunci, nimeni nu reușise să răspundă cu succes la a doua întrebare: când aveau să ruleze calculatoarele la viteza luminii?

Harvey era unul dintre puținii savanți care se dedicaseră rezolvării uriașei provocări de a stoca informațiile la nivel atomic. Iar aceasta însemna că singurul mediu care putea citi acest tip de informație era un laser.

– Am început să lucrăm cu hidrogen, explică Harvey, din motive de simplitate – pentru că nu are decât un singur electron. Am decis că un atom în starea sa fundamentală, adică atunci când electronul atomului este în cea mai joasă stare posibilă, ar reprezenta nivelul „zero”. Apoi am ales o stare de energie mai înaltă, care să reprezinte „unu”. Determinând în ce stare este electronul, poți obține un unu sau un zero. Așa am construit sistemul binar la nivel atomic. Vă puteți schimba aici.

Tuburile cu aer ajunseseră la capăt. La o intersecție dintre bancuri, atârna un set nou de tuburi cu aer. Le eliberară cu toții din cârlige și apoi se schimbă, unul câte unul.

– Dar atomii au diverse stări de energie, indică Harvey în timp ce treceau pe lângă alte bancuri pline de componente hardware. Multe nuanțe de gri. Nu suntem limitați la sistemul binar. Pași mici, Jon, pași mici! Echipamentul nu este limitat la sistemul binar, dar eu sunt. Când *eu* voi fi mai sigur pe mine, vom merge mai departe. Și, în afară de asta, programele pe care le utilizăm deja pot citi majoritatea tipurilor de structuri matematice fundamentale. Eu n-am făcut altceva decât să aleg sistemul binar ca sistem de codificare.

– Poți utiliza orice tip de atomi pentru codificare? întrebă Matheson.

– Teoretic, am putea codifica și apa, dar suntem departe de asta. Pe moment, este mai ușor să ne limităm la cristale. De fapt, am probat o versiune de Carbon 60 realizată în laborator, dar un gram ne costă peste o mie de dolari, așa că am renunțat rapid la varianta respectivă.

– Și acum ce utilizați?

– Asta nu-ți pot spune, dar, pentru o perioadă, am utilizat sarea obișnuită. Am făcut-o să funcționeze utilizând perechi de ioni vecini. În plus, am descoperit că utilizarea sistemului binar e bună pentru corectarea erorilor.

– Dar sarea se dizolvă, sări Matheson. Dacă vreun licean îți toarnă Cola în unitate, sfârșești prin a-ți pierde întregul sistem.

– Stai liniștit, ne-am dat seama și noi de asta. Așa că, Jon, hai să ne întoarcem la Carbonul 60. Un material destul de interesant. Șaizeci de atomi de carbon ținute împreună în treizeci de legături duble. E o structură a naibii de stabilă.

Ajunseră apoi la un banc care găzduia un dispozitiv ce părea să fie un soi de microscop electronic recalibrat. Pe peretele din spatele lui, așezat într-un cadru din sticlă vacuumat, se afla un poster cu faimosul model Neils Bohr al structurii interioare a unui atom. Semăna foarte mult cu sistemul solar, cu electroni încărcati negativ ce se învârtteau în jurul unui „soare” încărcat pozitiv, format din protoni și neutroni. Era un concept incorect după standardele prezentului, dar încă arăta foarte bine.

Harvey eliberă carcasa de test și își întinse mâna.

– Dă-mi-o.

Hackett îi înmână bucata de Carbon 60 și-l urmări pe Harvey cum pune cu mare atenție materialul în ham. Apoi apăsă tasta pentru retractarea sistemului.

– Ce căutați? Un model anume?

Hackett inspiră profund și privi monitoarele cu date. *Sistemul, angajat. Căutătorul, activat. Notare la final.* Își dorea să nu fi avut gluga aceea pe cap și să nu fi fost nevoit să poarte vizorul acela care îi bloca legătura cu dispozitivul. Urmări laserul reflectându-se de pe suprafața rocii, creând scântei, ca niște licurici în noapte.

– Frumusețea este adevărul. Adevăr, frumusețe, murmură el. Nimeni nu înțelege.

– Keats, le explică el. Entropia este dezordinea într-un sistem. Gheața se formează din apă pentru că scade temperatura. Dar Carbonul 60 dă peste cap legea entropiei.

Harvey părea că tot nu înțelege; în schimb, Weisner înțelesese. Încă își mai amintea că Harvey avea uneori momente de acest fel.

– Nu există un model anume, spuse el în cele din urmă. Ia uitați-vă.

Harvey apăsă tasta *Pornește* și sistemul prinse viață. Servo-mecanismele înclinară oglinzile, iar lumina laser începu să caute. Pe monitoare, structura moleculei de Carbon 60 începu să se rotească, într-o serie de fațete pentagonale și hexagonale ce se asemănau straniu cu o minge de fotbal; fațetele pentagonale erau cheia pentru curbura moleculei.

Pearce urmărea uluit ecranul.

– În *Timaios*, spuse el, Platon a prezentat cosmologia făcând apel la solide. Pământul era un cub. Focul era un tetraedru. Aerul era un octaedru. Și apa era un icosaedru. Platon asocia dodecaedrul cu „eterul“ care circumscria universul. *Timaios*, explică el, este dialogul în care vorbește despre Atlantida...

Weisner scoase din imprimantă primul set de rezultate.

	RN9	Z03	QD	QS	QP
sc	0	1	0	0	1
FA	1	0	0	0	1
LA/2	ERROR	0	0	0	0
LA/1	1	1	1	ERROR	0
AH	1	0	0	0	0
BINARY PATTERN NOT DETECTED					

– Gunoii, spuse ea. Pur și simplu, gunoii. Nu e niciun cod binar. În regulă, ți-ai plătit datoria. Acum pot pleca?

– Iubito, pledă Harvey cu o voce plângăreață care nu făcea decât să irite, *eu* nu am terminat, bine?

– Bine, replică Weisner supărată.

Dar era departe de a fi bine...

– Hai să trecem la zecimale...

– De fapt, interveni Hackett, trăgând de furtunul cu aer ca să-l extindă puțin, putem să încercăm cu baza șase?

Harvey îl întrebă motivul.

– Păi, fiindcă în carbon sunt șase electroni. Atât. Am o bănuială.

Harvey introduse comenzile pentru ca scanerul să caute un model în baza șase gravat în cristal.

	RN9	Z03	QD	QS
SC	ERROR	ERROR	ERROR	ERROR
FA	0	3	1	ERROR
LA/2	3	0	1	4
LA/1	6	6	5	6
AH	ERROR	ERROR	ERROR	ERROR
SEXENNIAL PATTERN NOT DETECTED				

– Ghinion, Jon.

Căutară apoi o altă bază numerică. Nimeni nu puse întrebarea de ce nu fusese încercată de la bun început o bază zecimală. Abia în ultimii 100 de ani începuse baza zecimală să fie utilizată pe scară largă ca bază de numărare în majoritatea culturilor. Matematic, nici măcar nu era eficientă. Cu numai trei factori sau numere la care se dividea exact – 1, 2 și 5 – era limitată. Baza duodecimală – sau baza 12 –, utilizată la un moment dat în sistemul imperial britanic, avea cinci factori – 1, 2, 3, 4 și 6. Era atât de eficientă, încât o parte din sistem supraviețuise și în secolul al douăzeci și unulea: ouăle încă erau cumpărate cu duzina, la fel și șuruburile, în cantități de douăsprezece duzini. Totuși, și sistemul zecimal, și sistemul duodecimal se dovediră inutile.

Ca și sistemul hexazecimal – baza 16, și vigesimal – baza 20, un sistem de numerație utilizat odată de mayașii antici. Cu 1, 2, 4, 5 și 10 ca factori, 20 era și numărul minim de atomi de carbon care puteau forma o structură de tip cușcă închisă – o versiune mai mică a Carbonului 60, numită C20.

Continuă încercările până când rezultatele tipărite de imprimantă anunțară, linie cu linie: *Fără eroare.*

****DETECTAT****

****DETECTAT****

Hackett vru să verifice din nou. Harvey se întoarse de la monitor.

– Confirmat, spuse el. Nu e nicio greșeală.

MODEL SEXAGESIMAL

****DETECTAT****

– Baza 60, explică Hackett, conștientizând pe deplin implicațiile. O, Dumnezeuule!

– Setez sistemul să decodeze în baza 60, spuse Harvey, continuând să tasteze.

– Știi, îl acuză Weisner.

– Am ghicit, replică Hackett. N-am știut.

Pearce verifică din nou înregistrările și brusc își dădu seama.

– Baza 60. Este cea mai veche bază numerică utilizată vreodată, explodă el. Sumerienii au utilizat-o pentru prima dată cu șase mii de ani în urmă, în Mesopotamia.

– Încă o utilizăm, adăugă Matheson, pentru măsurarea timpului. Ore, minute, secunde. Baza 60 dă sistemul perfect pentru măsurarea fracțiunilor și a proporțiilor. Are unsprezece factori: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, 12, 15, 20 și 30.

– De ce nu m-am gândit și eu la asta? sări Hackett. Trebuie să-l sun pe Richard.

Harvey tresări.

– Rahat!

Toată lumea se adună în jurul lui. Cifrele se acumulau frenetic pe ecran.

– Ce dracu' e asta?!

– Habar n-am... dar e în cristalul vostru, Jon. Scris la nivel atomic.

– Iisuse Hristoase, trebuie să-l sun pe Scott, spuse el cu respirația tăiată.

Dar linia era ocupată.

HOTELUL BERTIE'S

CAMERA 101

– Cine este Thot?

Scott își frecă fața, încercând să se trezească. La capătul celălalt al liniei se auzi o țigară aprinzându-se. Apoi un pufait.

– Vin imediat! spuse el, apoi își scoase picioarele de sub pilota caldă și păși pe covorul rece.

Își trase pe el un tricou alb din bumbac. Își linse palma, apoi își netezi părul. Înlătură urmele somnului de pe un ochi și apăsă tasta video a telefonului ca să pornească terminalul de lângă pat.

Scott nu știa la ce să se aștepte, dar sigur nu era pe lista lui să găsească la capătul celălalt al liniei o brunetă absolut senzațională, cu un zâmbet pentru care puteai muri și cu o atitudine care spunea: *Nu contează ce fac, tot te vei îndrăgosti de mine.* Putea să jure că inima i se oprise în loc. Se simțea penibil. Intuia ea oare prin telefon ce impresie făcuse asupra lui? Tuși și pufni, încercând să trezească în el puțină demnitate.

Ea așteptă să se liniștească, apoi spuse:

– Bună dimineața, domnule doctor Scott. Sunt Sarah Kelsey.

– Bună dimineața, domnișoară Kelsey.

Ei bine, cu certitudine părea mai caldă decât la ultima lor conversație.

Ea zâmbi și păru să se relaxeze puțin.

– Cred c-aș prefera să-mi spuneți Sarah.

– Bine, Sarah, spuse el, încercând să se concentreze. Care era întrebarea?

Ea trase din țigară, cu un aer prudent.

– Am primit faxul dumneavoastră – traducerea inscripției. Cine este Thot, mai precis? Știu că este un zeu egiptean, dar nu am avut timp să citesc vreo carte despre asta.

Scott clătină din cap. Mai viu acum decât înainte.

– Ați scos dopul, nu?

– Printre altele.

Scott aprinse veioza de lângă pat. Își adună gândurile și se avântă în explicații:

– Thot, îi spuse el, este numele grecesc pentru zeul egiptean Tehuti sau Djewty. Avea înfățișarea unei păsări ibis sau, alteori, a unui babuin. Thot era zeul înțelepciunii și al învățaturii, păstrătorul arhivelor sacre și deținătorul cunoașterii și al inteligenței creatoare. Era custodele adevărului. Legenda spune că predă arta, științele, aritmetica, geometria, cartografia, chirurgia, medicina, muzica și scrisul.

– Deștept tip.

– Păi, era zeu, ripostă Scott în glumă. Era cel mai mare dintre fiii lui Ra, zeul soarelui, și era asociat cu luna și cu timpul. Putea vindeca boala prin puterea vorbirii, ceea ce a și folosit pe când Horus, copil fiind, a fost mușcat de un scorpion. Se spune că avea cunoașterea vorbirii divine și cunoștea „hekau“.

Sarah se încruntă.

– Cuvintele puterii, explică Scott repede. Reușea să facă oul lumii să eclozeze doar prin sunetul vocii.

Sarah trase din nou din țigară.

– Înțeleg, zise ea.

El se așază pe pat.

– Unele dintre legende s-ar putea să-ți sune cunoscut, pentru că multe dintre aceste detalii au fost introduse în Biblie de oameni care cunoșteau Egiptul antic mai bine decât noi. Cele Zece Porunci vin direct din *Cartea morților*, din *Purificarea păcatului*. Acolo găsim o serie de confesiuni: „N-am comis crima... sunt curat“. Dar în Vechiul Testament avem o serie de porunci: „Nu vei uide“. În esență, e cam același lucru.

În spatele lui Sarah, fasciculele de lanternă decupau întunericul, făcându-l pe Scott să se apropie de ecran ca să vadă mai bine.

– Thot este un tip solitar? Întrebă Sarah. Sau a fost văzut formând pereche cu cineva?

Scott rămase pe gânduri o clipă, încă intrigat de ce se petrecea în fundal.

– Ei bine... ăăă, uneori apare cu soția sa, Seshat sau Seshata, zeița scrierii și a istoriei. Alte texte spun că o avea drept consoartă pe Maat, zeița adevărului. Unde ești?

– Și cum arătau?

– Maat apare ca o femeie șezând, cu o pană de struț. Sau doar o pană.

– Dar cealaltă?

– Seshat? O femeie cu o piele de panteră, cu o coroană cu șapte stele și un arc. Era implicată în ritualul de fondare numit „Întinderea corzii“.

– Adică?

– Mă depășește. Un ritual astronomic, nu știu exact.

Atenția sa fusese acum cu totul distrasă. Luminile erau într-o continuă mișcare. Vedea străfulgerări albastre și bucăți de gresie. Tuneluri și cifre.

– Uite, nu-mi place să...

– Atunci e ceva ciudat, zise Sarah. N-a fost văzut niciodată cu o femeie-leu?

– Niciodată.

– Atunci cine naiba e asta?

Mută camera web, centrând-o pe statuia impunătoare a unei femei cu cap de leu, cu un uriaș disc solar deasupra capului.

Scott recunoscuse imediat ceea ce văzu, chiar dacă zeița nu era așezată. Ținea o pană într-o mână și un arc în cealaltă. O amintire a adevăratelor legături romantice ale lui Thot. Părea că în viața lui mai existase o femeie. Și aceasta era Sekhmet.

– Cine e? Întrebă Sarah.

– E Sekhmet, spuse clar Scott. Numele ei înseamnă „Cea care este puternică“. Reprezintă tot ceea ce este agresiv într-o

femeie. Era fiica lui Ra, zeul soarelui. Sora lui Thot. Reprezenta războiul. Violența. Distrugerea. Zeița demolării și a reînnoirii.

– Cred că era distractiv când se aduna toată familia.

– În scenele de pe morminte, Sekhmet este văzută scui-pând foc, cu o aură terifiantă în jurul trupului. Ca fiică a lui Ra, ea este „udjaut“ – literalmente, înseamnă „Ochiul lui Ra“. Ea reprezintă practic puterea distructivă a soarelui, spuse el. Dar n-am văzut-o niciodată descrisă astfel. Sarah, unde ești?

– M-ai crede? Sub Sfinx.

– De fapt, spuse Scott frecându-și ceafa, da, e perfect credibil.

Din ecran izbucni un urlet, venind de undeva din spatele lui Sarah. Pentru un moment, lui Scott i se păru a fi un fierăstrău electric.

– Ce naiba e asta?

– Motociclete, spuse ea simplu.

* * *

Farurile coborâra luminând apa vălurită. Se auzeau motoarele turate și combustibilul pompat odată cu mișcarea câte unei încheieturi de mână, iar trei motociclete pline de noroi păreau gata să pornească. Clemmens își asigură ultimele legături ale căștii negre, apoi scoase motocicleta din suport. Așteptând lângă cutia mare cu articole, pe care urma să o ancoreze în spatele motocicletei sale, nimic nu-i putea ascunde nerăbdarea, în special familiarul gest al fiecărui om care așteaptă la semafor de a apăsa neconținut clapeta de accelerație.

Sarah se apropie de el cu o oarecare agitație, atentă să nu alunece pe suprafața neregulată. În față, angajații Rola Corp. își vedeau de treburile lor, într-o stare de uluire tacită. Cu toții montau prioritar cabluri și lumini, ceea ce o ajuta pe Sarah să-și croiască ușor drumul.

– Eric! strigă ea, încercând să se facă auzită dincolo de zgomotul motocicletelor cu motoarele turate. Sunteți gata?

Eric își puse mânușile, încuviințând din cap.

– Am primit un semnal. Se pare că la capătul zonei există un depozit uriaș de Carbon 60.

– Ce faci?

Eric privi confuz în jur.

– Cine întreabă? zise el.

Sarah indică videotelefonul pe care îl avea montat pe cap, ca o pereche de ochelari cu brațele ieșind de după urechi, dar fără lentile. Doi bulbi mici aflați la fiecare capăt al brațelor făceau toată treaba. Unul proiecta imaginea lui Scott direct pe retina ochiului stâng al lui Sarah, în timp ce al doilea slujea ca microfon și cameră, urmărind-o pe Sarah prin mișcările globilor ei oculari și, în același timp, fixându-se pe ceea ce vedea ea.

– Salută-l pe domnul doctor Scott! spuse Sarah. Lucrează cu echipa din Elveția.

Eric se apropie de fața lui Sarah și făcu din mână.

– Bună! strigă el.

Sarah își îndepărtă imediat capul.

– Eric, mă surzești!

– Oh, scuze!

– Ești sigur că o plimbare cu motocicletele prin tunelurile acelea e o idee bună? întrebă Scott. Sunt structuri antice. Ar putea fi slăbite. Nu e nevoie decât ca o singură dală de gresie să-ți cadă în cap și asta ar putea pune capăt rapid excursiei tale.

– Va fi atent, spuse Sarah, privind ochii înroșiți de oboseală ai lui Clemmens și știind că entuziasmul natural are totuși limitele sale. Vei avea grijă, nu-i așa?

Clemmens își prezentă planul, strigând ca să acopere zgomotul motorului.

– Am aruncat încă o privire la date. Tunelul acesta urmează curbura naturală a Pământului. Orizontul nostru natural pe teren plan este de 18–18,5 kilometri.

– Crezi că tunelul continuă dincolo de datele radar?

– Cam asta cred. Dacă ajungem la reperul de optsprezece kilometri și dăm de o indicație de încă optsprezece kilometri exact în față, atunci știm că avem de-a face cu un tunel dat dracului!

– Dacă lucrurile stau într-adevăr așa, zise Scott, terenul se va ridica de sub tunel. Există dealuri și văi. La un moment dat, ar trebui să dați peste deschiderea tunelului la suprafață.

– Așa ne-am gândit și noi, fu de acord Clemmens.

Își verifică echipamentul, apoi își coborî vizorul. Dădu din cap spre Sarah și eliberă accelerația. Cu motorul urlând, deschise drumul prin întuneric pentru celelalte două motociclete, sărind neceremonios peste creste din piatră de nisip și improșcând în jur apa.

Sarah îi urmări îndepărtându-se, devenind din ce în ce mai mici. Cât timp vedea luminile acelea, știa că sunt bine. Apoi își întoarse atenția spre Scott, care părea nerăbdător să afle ce se punea la cale.

– Aveți hârtie și un creion?

Epigrafistul privi întrebător, ca un băiețel rătăcit. Richard Scott era, din multe puncte de vedere, un idealist nevinovat, dar în același timp avea o oarecare masculinitate. Era tipul de bărbat de care te îndrăgosteai în colegiu, pentru a-l abandona apoi în favoarea vreunei nulități. Era genul de bărbat din pricina căruia Sarah regreta întotdeauna că nu-i putuse dedica mai mult timp și efort.

– Vei avea nevoie să-ți iei notițe, sugeră ea gânditoare.

– Stop, stop! Înapoi! Înapoi! strigă Scott, constatând puțin prea târziu că asta îi va sparge urechea lui Sarah.

Sarah își croia drum pe marginea unui zid al tunelului, unde spiralele interconectate de calcar și de Carbon 60 erau acoperite de hieroglifice. Urmări glifele cu camera cât de lent putu, dar chiar și așa fu uneori prea rapid pentru Scott.

– Este incredibil, gâfâi el. Mă simt de parcă aș găsi din nou peste tot Piatra Rosetta!

– Ce scrie? îl întreabă Sarah.

El continua să scrie frenetic cu creionul.

– Habar n-am, recunosc el. Nu e ca atunci când îmi cumperi un ziar. În ultimii doi ani m-am ocupat de arameică, așa că va trebui să reverific unele fraze. Partea de egipteană, cel puțin.

– E o traducere a ceva scris în altă limbă?

– S-ar putea. Hei, hei, oprește-te, oprește-te! Chiar acolo!

– Unde?

– Acolo – acolo unde ești acum. În regulă. Asta-i bine. Lasă-mă puțin să-mi notez...

Ușa de la dormitor se deschise brusc și November Dryden intră hotărâtă, având un aer nemulțumit. Îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă, din bumbac, avea cu ea un videotelefon ca al lui Scott. Se îndreptă spre masă și îl puse lângă celălalt.

– Te-am trezit? o întrebă el mios.

– Nu, mârâi November. *El* m-a trezit.

Deschise videotelefonul și pe ecran apăru fața îngrijorată a lui Jon Hackett. Expresia bărbatului se luminează când îl văzu pe Scott.

– Richard, Richard! Am tot încercat să te sun, zise el.

– Am fost ocupat.

– Văd. Îmi dau seama. Toți am fost foarte... ocupați.

– Alo? se auzi apoi o voce.

Scott își dădu seama că era Sarah, aflată la celălalt videotelefon. Se mișcase. La naiba!

– Încercam să notez ceva! zise el nemulțumit.

– Lasă c-o faci mai târziu, spuse nerăbdătoare Sarah. Am înregistrat totul. Îți transfer fișierul mai târziu. Pe cealaltă linie e echipa din Amazon? întrebă ea cu nevinovăție.

Preț de o clipă, Scott păru surprins și sincer nedumerit, în timp ce Hackett încerca să discute cu cei aflați la capătul lui de linie. Nedumerirea era reală.

– Sarah, îmi pare rău, zise Scott. Ai menționat cumva că avem o echipă în Amazon?

Sarah zâmbi afectat, de parcă ar fi vrut să spună: „trucul acela vechi“.

– Îmi pare rău, spuse Scott cu sinceritate, habar n-am despre ce vorbești. Este prima dată când aud despre așa ceva și, sincer, mă deranjează.

Sarah auzi pe cineva în fundal cerând să știe cine se află de cealaltă parte a liniei.

Scott nici nu tresări și nici nu încercă să se scuze, cum era obișnuită de la bărbați precum Thorne.

Nefiind sigură ce trebuia să facă mai departe, Sarah se puse în mișcare.

– Trebuie să vorbim, murmură ea.

Hackett bătu în cameră pentru a se face observat. Scott o privi pe November – ea era întotdeauna bună în astfel de situații.

– Ai idee cum să conectăm pe toată lumea într-o conferință?

November își dădu ochii peste cap, de parcă ar fi fost cel mai prostesc lucru pe care-l auzise vreodată.

– Bineînțeles, spuse ea, apoi începu să-și facă de lucru cu echipamentul.

Sarah se opri brusc. Când imaginea de pe retină se schimbă, îi trebui o clipă ca să-și revină.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. La dracu', aş prefera să fiu și eu avertizată.

Exact în fața ei, două imagini transparente pluteau la nivelul ochiului: Richard Scott într-un dormitor de hotel și un tip mai brunet, cu buzele strânse.

– Ei bine, bună din nou, spuse miosul brunet, cu tot farmecul de care era în stare. Ce surpriză plăcută!

Vocea reverbera puțin – un efect secundar al videoconferințelor.

– Poate pentru tine, replică Sarah, verificându-și poziția la câțiva pași distanță de camera care găzduia instrumentele și cristalul megalitic.

Dar încă n-avea nici cea mai mică intenție de a se îndrepta într-acolo. Cu atenție, cu răbdare, întotdeauna atentă la posibilitatea de a cădea într-o capcană, Sarah explică tot ceea ce știa despre Amazon, despre China și despre activitatea seismică.

Dar nu se aștepta la acordul fizicianului în legătură cu ipoteza ei.

– Deci, este posibil, reiterează Sarah, ca soarele să pulseze unde gravitaționale de ani de zile?

– Nu numai că este posibil, confirmă Hackett, ci chiar este cel mai probabil scenariu. Detectarea undelor gravitaționale

este o știință cu totul nouă. Necesită rafinament. Sunt sigur că detectoarele de unde gravitaționale de peste o sută de ani vor fi așa cum sunt comunicațiile noastre față de aparatele fără fir operate cu valve de acum o sută de ani.

– Dacă va mai *exista* acest moment, respectiv o sută de ani de-acum încolo.

Hackett nu comentă.

– Cât de mare ar trebui să fie un detector ca să poată măsura unde gravitaționale mici? Ar putea fi, să spunem, cam de mări-mea unei planete?

– Cel puțin. Pământul este cel mai mare instrument de măsurare pe care îl avem pentru studierea efectelor sale.

– Ați auzit de un fenomen oscilatoriu cunoscut ca Efec-tul Tesla?

Hackett se gândi un moment. Da, auzise.

– Am date seismice care ne-ar putea spune de cât timp se acumulează acest efect aici, pe Pământ, spuse Sarah, explicând cu solemnitate ceea ce știa despre cele cinci situri antice consi-derate ca fiind centrul pentru undele seismice de frecvență joasă. Cred că ne oferă un cadru destul de exact, spuse ea.

– Pentru ce? întrebă Scott, reușind în cele din urmă să intervină în conversație.

– Pentru cât timp ne-a mai rămas, răspunse Sarah, fără nicio inflexiune în voce.

Hackett revenise în laboratorul NMRS din CERN. Matheson și Pearce se aflau prin apropiere, analizând datele neprelucrate ce erau furnizate la stația de lucru direct de la centrul de calculatoare optice. Ceilalți chimiști se adunaseră în jur ca să privească, iar Hackett se mișca pe scaun încercând să le facă loc, făcând în același timp tot posibilul să nu se holbeze la Sarah.

Matheson schiță toate informațiile primite pe o bucată de hârtie – părea să nu-i placă ceea ce vedea. Privi apoi în jur, pocnind din degete.

– Poate să-mi aducă cineva un glob?

Niciun răspuns.

– O portocală?

Cineva îi împrumută o lămâie. Lui Matheson nu-i plăcea să roage pe nimeni. Se apucă să lucreze cu un marker, schițând harta lumii pe suprafața lămâii. Apoi marcă cele cinci situri cu puncte negre, groase. Modelul era cu certitudine geodezic. I-l arată lui Pearce.

– Richard, m-ai întrebat mai înainte la ce *servește* mecanica cuantică. Ei bine, la asta, îi spuse Hackett lui Scott. Asta a făcut pentru noi mecanica cuantică. Ne-a deschis ușa criptografiei *cuantice*. Cod. Limbă. Informație. Codificate la scală atomică. Este totul acolo. Am descoperit! Scrisă în matematică în baza 60, în cristalele de Carbon 60.

– Vrei să spui că există un cod de calculator? Gravată în cristale?

Matheson se aplecă și atrase atenția asupra lui.

– O mulțime, spuse el, ținând în sus fructul ca să poată vedea toată lumea. Chiar îmi trebuie un glob, se plânse el.

Scott își ridică brusc ochii de la ecran. Ce era asta, o glumă proastă? Era singurul lingvist din echipă și când tocmai apăruseră două piese din puzzle, era privat de posibilitatea de a le studia?

– Sarah, ai auzit asta?

– Mda... Așteaptă puțin, te rog.

Scott privi spre November, de parcă ar fi avut nevoie de un fel de ancorare la realitate. Oare se derulau toate cu o viteză amețitoare? Se întoarse din nou la telefoane.

– Jon, poți să-mi dai mai multe... Jon?

Însă Hackett privea spre ceva aflat în afara ecranului – asta însemnând pe celălalt ecran. Sarah. Urca într-un soi de cameră și...

Hackett văzu primul.

– Țista da prespapier.

În toată camera erau împrăștiate lăzi de ambalaj confecționate dintr-un lemn foarte rezistent. Pe laterale erau

inscripționate numere de referință cu markere și cu vopsea neagră. Fiecare container era umplut cu paie, ceea ce le făcea să pară rustice și cumva nelalocul lor. În fiecare se găseau artefacte care odinioară erau expuse în alcovurile lor de-a lungul pereților. Capacele fuseseră închise cu lovituri dure de ciocan.

Sarah verifică unul dintre containere, apoi ridică un artefact ce semăna cu o unealtă. Nefolosită și netestată. Verifică documentația însoțitoare, încercând să facă abstracție de savanții agitați de la celălalt capăt al liniei.

– Ce e aia? întrebă precipitat Hackett.

– Nu știu... Nu văd... Se tot uită la lucrurile acelea... Ce sunt, de fapt?

– Nu contează, murmură Sarah.

Verifică eticheta din punga de plastic sigilată, atașată pe un perete al cutiei. Era prevăzută cu un cod de bare, ca o pungă de la Federal Express. Totul trebuia expediat în Texas.

Smulse punga. O băgă în buzunar și introduse în locul acesteia propria documentație. *Destinația: Antarctica*. Judecând după planul pus la cale de Thorne, decise că mai curând ar studia acele obiecte singură decât să le lase să dispară în vasta și anonima divizie de cercetare de la Rola Corp. Ea descoperise aceste artefacte, așa că îi aparțineau. Se îndepărtă de cutie și doi lucrători arabi o luară imediat de acolo.

Procedă la fel și cu următoarele două, până când fu chemată de Douglas.

– Ah! exclamă Scott, apucând în sfârșit să vadă mai bine obeliscul piramidal din cristal.

– Sarah, vom încerca să mutăm asta, o anunță Douglas.

Instalaseră lanțuri și trolouri, elevatoare și un batiu pentru cristal – dacă aveau să reușească să-l scoată din armătura sa de piatră –, dar în apropiere de perete se afla și o poliță din piatră. Era însă imposibil să ajungi la locul în care era fixată. Ceea ce însemna că trebuia mutată mai aproape de cele trei grinzi din cristal, care se întâlneau pe tavan venind dinspre cele trei tune-uri mai mici.

Douglas împinse armătura.

– Chestia asta ne permite să o împingem prin alunecare până în centru, demonstrează el. E destul de ușor. Ne trebuie doi oameni, atât. Probabil că, dincolo de acest perete, există o contragreutate dată naibii. Oricum, după ce o împingem în centru, credem că, dacă forăm sau săpăm în ea câte o gaură în fiecare suprafață, am putea compensa lipsa laserului și să extragem totodată câteva bucăți. După ce o slăbim, putem să o distrugem și să cărăm piesele acasă.

– Ba nu, chiar avem o problemă, spuse Sarah. Aceste grinzi din cristal se înclină într-un anumit unghi. Cred că se conectează cumva cu piramida. Nu prea ne lasă spațiu de manevră.

– Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru asta, fu răspunsul lui Douglas.

– Ce s-a întâmplat cu prototipul nostru de laser de câmp? Ar fi trebuit să-l aducem cu noi.

– Habar n-am, replică Douglas. Mi-au spus că au treabă cu el în altă parte.

Scott se simți ofensat.

– Vreți să-l distrugeți? Întrebă el.

– Nu mi-aș face griji, adăugă Pearce de pe cealaltă linie. Nu va funcționa niciodată. Nici măcar o adâncitură nu-i vor face.

Pe sub piramida de Carbon 60, banda de cristal a tunelului în spirală intra în cameră, urma linia podelei și sfârșea prin a dispărea în podea. Sarah inspectă decorul cât de bine reuși, astfel încât să le lase timp tuturor participanților la videoconferință să digere ceea ce vedeau – dar nu era nevoie să fii fizician ca să înțelegi.

– Ai dreptate, oftă Scott ușurat. N-ar funcționa niciodată. Nu e suficient spațiu.

– Știu, se mulțumi Sarah să spună.

În cele din urmă înțelese și Douglas.

– Oh, ești la telefon. Thorne?

– Ceva de genul acesta.

Douglas făcu din mână în apropiere de fața ei.

– Bună, Rip!

Imaginile retiniene ale lui Scott și Hackett își aruncară reciproc câte o otheadă de pe o parte în cealaltă a suprafeței interioare a globului ei ocular.

– Cine dracu' e Rip? întrebă Hackett.

Matheson înjura în fundal.

– Știi ce este cristalul, nu? spuse Scott agitat. Este piatra benben. Oamenii o caută de milenii.

November se urcă în pat până aproape de el și îi întinse o cafea. Scott îi simțea căldura prin cămașa de noapte din bum-bac subțire.

– Ce e piatra benben?

Cu cafeaua în mână, Scott își purtă degetul peste reliefurile cristalului.

– Asta.

Sorbi din cafea, apoi adăugă:

– Piatra benben se afla în Heliopolis, Orașul Soarelui. Unii spun că reprezenta „Movila primordială”, unde a început de fapt viața. Primul loc, spun unii, în care s-a stabilit civilizația după potop. Alții spun că piatra benben era sămânța pietrificată a lui Ra, zeul soarelui. Se presupunea că are puteri mistice.

Hackett se pregăti să deschidă gura, dar Scott interveni rapid.

– Nu știu ce tip de puteri. Locul în care stătea piatra în Heliopolis se considera a fi locul în care ajungeau razele soarelui pentru prima dată în fiecare dimineață. Pentru a onora momentul, în vârful fiecărei piramide s-a amplasat o cheie de boltă aurită. Dar piatra benben originală, cea din Heliopolis, care a fost ulterior amplasată în vârful Piramidei lui Keops... ei bine, această piatră a dispărut.

– Benben provine din cuvântul „weben”, care înseamnă „a se înălța”. Din acest cuvânt provine și egipteanul „pasăre benu”, originala Phoenix – pasărea care renaște din propria cenușă. Pasărea benu reprezintă literalmente soarele – distrugerea și renașterea.

Hackett medita aplecat deasupra celui de-al doilea ecran.

– Să se înalțe... spuse el încet. Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu gaura din tavan de deasupra pietrei...

Sarah își scoase brusc lanterna și o plimbă pe tavanul camerei. Nu observase asta prima dată.

– Ei bine, să fiu a naibii, spuse ea.

Bob Pearce nu știa ce să facă. Avea mai multe monitoare și pe fiecare dintre ele se desfășura ceva nou și minunat. Însă șirul de date de calculator pălea în fața imaginilor tangibile ale catacombelor de sub Sfinx. Iar piatra benben era mai presus de orice.

Emoționat, Pearce începu să murmure ca pentru sine. Din ce în ce mai tare, atrăgând treptat atenția; dar asta nu însemna nimic comparativ cu descoperirile pe care le făceau.

– În secolul al nouălea, Ibn Abd Ahokim, un istoric arab, și ulterior un copt egiptean numit Al Masudi au vorbit amândoi despre înțelepciunea antică potrivit căreia Marea Piramidă a fost construită de un rege egiptean numit Surid sau Salhouk, care a trăit cu trei sute de ani înaintea Marelui Potop. Se spune că exista o legătură cu Leo și că acest rege a dispus ca toate cunoștințele științifice să fie depozitate într-un loc sigur, unde preoții au pus ca paznici niște ființe ciudate, care să nu permită ca aceste cunoștințe să ajungă pe mâinile cui nu trebuia.

Matheson se apropie preocupat.

– Ce fel de ființe?

Pearce ridică din umeri.

– Nu știu, zise el.

Matheson se uită încruntat la el.

– Bob, ce tot spui acolo?

– Spun că istoria a avut dreptate încă o dată. Vorbesc despre... viziune.

Vocea începu să îi tremure.

– Viziunea pe care am avut-o, adăugă apoi. Acea cameră. Este exact așa cum am văzut-o...

Dar nimeni nu-l mai asculta. Matheson era preocupat de altceva – se ghemuise lângă Hackett și urmărea spectacolul în

care Douglas și echipa lui împingeau uriașa piramidă din cristal spre centrul camerei.

– Ce crezi? întrebă Hackett îngrijorat.

– Cred, spuse Matheson cu voce joasă, urmărind mișcarea cristalului, că e o idee foarte proastă.

Hackett îi aruncă o privire.

– Uită-te cum e dispusă camera, spuse Matheson. Uită-te cum se conectează grinzile din cristal cu piatra piramidei și cu grinda din podea. Știm ce poate face chestia asta, Jon. Un satelit a văzut-o sub trei kilometri de gheață. Ce-ar fi dacă asta este ceea ce au făcut de fapt chinezii? Uită-te la ei – creează un circuit. Dacă vor să scoată chestia aia de acolo, ar fi mai bine să găsească o altă modalitate de a o face, pentru că toată camera seamănă cu un utilaj.

Hackett își frecă mâna de bărbie, tulburat. Era atât de evident...

– Mda, încuviință el, cred că ai dreptate.

Și atunci, alarma de la încheietură se porni. Se uită posomorât la Matheson.

– Soarele... fu tot ce spuse.

Sarah păstră tăcerea, ascultând cum se succedau replicile dintr-o parte în alta. Un utilaj gigantic? Despre ce vorbeau? Și ce erau „păzitori”? Nu-i plăcea cum suna asta.

– Ce fel de păzitori? sări ea. Vreți să spuneți că există niște creaturi aici, jos?

Pearce dădu să-i răspundă, însă pocniturile și şuierăturile interferențelor îl întrerupseră. Stația ei de emisie intervenea în circuitul comunicațiilor.

– Sarah. Recepție. Sunt Eric. Terminat.

Vocea se auzea slab. Bărbatul părea perplex. Chiar zăpăcit. Sarah duse radioul la buze.

– Da, Sarah sunt, continuă.

O pauză, apoi auzi:

– Suntem la marcajul de optsprezece kilometri.

Din nou sâsâitul perturbațiilor. Un zgomot înfundat.

– Doamne, e tare ciudat!

Sarah își simți firele de păr de la ceafă ridicându-se. Nu se simțise niciodată în largul ei acolo jos, nu voia să se afle acolo. Sovăind, întrebă:

– Ce e ciudat?

Un moment mai târziu, parțial întrerupt, auzi:

– Ăăă... scrierea de pe zid s-a oprit cu vreo trei kilometri în urmă.

– Acum ce aveți?

– Ceva ce seamănă cu o schemă electrică.

Sarah fu nevoită să se gândească timp de un minut.

– Vrei, te rog, să mai repeți?

– Schemă electrică, zise Clemmens din nou. Și structurile astea masive din Carbon 60... Sunt de mărimea caselor. Dar... Doamne!

– Eric?

Dar Eric nu mai răspunse. Nu se mai auzea nimic. Legătura părea că murise.

MARCAJUL DE LA OPTSPREZECE KILOMETRI

Te simțeau ca într-un pumn strâns, decise Clemmens. Cu toate degetele înlănțuite. Fiecare deget, o prelungire masivă de Carbon 60. Și pumnul acesta ținea în el un fulger. Energia curgea prin Carbonul 60 de parcă ar fi fost prinsă într-o sticlă.

Exact în locul în care trebuiau să ajungă, tunelul se deschidea într-un soi de cameră făcută din serii înlănțuite de Carbon 60, întrerupte la joncțiuni de megaliți alungiți, înalți cât două etaje și alcătuiți din straturi orizontale de carbon strălucitor și de granit întunecat.

De cealaltă parte a camerei, ceilalți doi motocicliști își montaseră dispozitivele radar cu vedere laser. Unul dintre ei, Rinoli, avusese chiar oportunitatea de a sări înapoi pe motocicletă pentru a face o tură de cameră și pentru a se întrece cu unda care pulsa înconjurând pereții camerei. Unda se mișca din ce în ce mai repede, însă nu devia niciodată în tunelul spiralat spre Sfinx.

– Parcă ar fi prinsă într-o capcană, explică Clemmens înainte de a constata că stația de emisie nu mai funcționează și că nu mai poate obține semnal pentru a transmite.

O atârână la centură, concentrat să-și deschidă dispozitivul cu releu pentru a-și transmite datele la calculatorul instalat la intrare. Se rugă ca datele să fi ajuns la destinație.

Cu toate puse la punct, se deplasă spre celălalt motociclist, care stătea ca o pată la intrarea într-unul dintre cele două tunele masive și întunecate. Aerul era umed, iar împrejurimile cavernoase erau reci și stranii. Se simțea o adiere venind de undeva, însoțită de un sunet aspru ca o respirație gâfâită.

Lui Clemmens nu-i plăcea acolo, asta era sigur. Trase motocicletă lângă Christian și coborî de pe Beta Trials. Era o motocicletă de 250 de centimetri cubi, monocilindru. Bună pe terenuri accidentate și mai puțin înclinată să o ia razna comparativ cu alte motociclete.

Christian butonă cu dexteritate unitatea radar. Își folosi lanterna ca să arate la ce se referă atunci când spuse:

– Tunelurile acestea două sunt la fel. Amândouă coboară la circa șapte grade în linie dreaptă.

– Ai idee ce lungime au?

– Da. Dar nu poate fi adevărat.

– Încearcă.

– Patru sute optzeci de kilometri. Unul merge spre nord-est. Celălalt, spre sud-est.

– Poftim?

– Fiecare e umplut cu apă. Și, uită-te, vezi?

Își plimbă lanterna de-a lungul pereților tunelului.

– Fără spirale, zise el. Nimic. Și cu certitudine fără Carbon 60.

– Chestiile astea sunt puțuri? Sau doar coboară până se închid?

– Întocmai. Își schimbă direcția. Am un profil pentru acesta. Dar unde dracu' se duce n-am de unde să știu.

Bâzâitul motocicletei care făcea cercuri în spatele lor începu să-l enerveze pe Clemmens. Se răsuci pe călcâie, urlând:

– Rinoli! Pentru numele lui Dumnezeu, vezi-ți de echipamentul tău! Nu te mai prosti!

Iritat, Rinoli se îndreptă spre celălalt tunel inundat, înjurând în italiană. Clemmens își umezi buzele și încercă din nou aparatul, dar tot nu reuși să prindă semnal.

– Notează toate acestea, te rog.

Christian încuviință din cap, în timp ce Clemmens continua să butoneze radioul.

– Cred că acesta este locul, spuse Eric. Ceva creează interferențele. Mă întorc la marginea camerei, acolo părea să funcționeze mai bine.

Christian îl urmări cum își ambalează motocicleta și traversează tunelul spiralat, conștient tot timpul de misteriosul puls de energie ce își croia drum în jurul pereților camerei.

Rinoli își calibrează unitatea radar. Mai luă o citire și o trimise spre unitatea lui Clemmens.

Și atunci auzi.

Un bubuit profund, aproape de neperceput. Se aplecă în față și se uită atent în întunericul din fața lui, încercând să-și dea seama de unde vine zgomotul.

Urmă un sâsâit. Apoi o pocnitură. La suprafața apei încep să se ridice bule. Mirosul sulfului, ca de ou stricat, umplu aerul și apoi urmă lumina: un punct mic. Difuz. Slab. În centrul apei. Departe, dar mărimdu-se treptat.

Rinoli zâmbi văzând licuricii de apă. Ce era asta? Încă unul dintre spectacolele acelea cu artificii în vârtej? Îi plăceau la nebunie. Se întoarse și, în agitația lui, strigă în italiană pentru a avertiza pe toată lumea. Ceea ce, după cum se demonstrează ulterior, nu era limba pe care trebuia să o folosești dacă voiai să te faci înțeles.

Clemmens, cu motorul huruind, auzi strigătele lui Rinoli, dar nu-i acordă nicio atenție. Încă butona aparatul de radiorecepție, hotărât să restabilească legătura.

– Sarah? Sarah, răspunde!

Dar singurul lucru care devenea din ce în ce mai sonor era Rinoli.

Clemmens își trase capul într-o parte, mârâind:

– Ce tot vrea broscarul acela acum?

De obicei, nu avea prejudecăți. Și era păcat să manifeste un astfel de sentiment când exista o șansă atât de mare să fie ultimele lui cuvinte.

– Ion, de la grecescul „călătorie“. Apa în mișcare, în principal apa supraîncălzită, care poartă o sarcină electrică și cedează această sarcină cu foarte mare ușurință.

Fără niciun avertisment, apa din spatele lui Rinoli se înalță ca un gheizer, dezintegrându-se într-o tornadă clocotind de vapori și de stropi; torentul explodează din tunel și-l mătură pe italian în partea cealaltă a camerei. Energia care îl însoțea – lăolaltă cu toată lumina și electricitatea din adâncuri – țâșni ca niște pumnale, intrând în contact cu pereții și învârtindu-se prin cameră cu viteza luminii.

Întregul loc se aprinse pentru un moment, de parcă Dumnezeu ar fi făcut o poză la minut. Și, pe când Rinoli se prăsea zbătându-se în centrul camerei, Clemmens nu putu face nimic altceva decât să se lase pradă unei uimiri îngrozite, în timp ce apa supraîncălzită se învârtea în jurul camerei de parcă ar fi fost vie. Apoi se adună de pe tavan și de pe pereți cu o viteză colosală, formând o minge uriașă și goală care umplu camera și începu să se zvârcolească. Zgomotul era asurzitor, de parcă ar fi fost prinși în interiorul unui motor cu jet.

Și atunci, se mișcă. Îndreptându-se spre Clemmens și motocicletă lui bubuitoare.

Erau gata să foreze în piatra benben când veni apelul. Un tehnician de la suprafață urmărea monitoarele în momentul în care se înregistrară semnele unei alte unde de energie. Stația lui Douglas reveni la viață pârâind:

– Pregătiți-vă. Vine una în direct.

Dar înainte ca Scott sau Hackett să aibă timp să pună vreo întrebare, energia vălurită traversase deja spirala din cristal în tunel și ricoșă de jur împrejur în camera benben.

Douglas simți imediat că aceasta era diferită. Nu se disipa precum celelalte. Nu intra în podea cum se întâmplase cu ultima.

Piatra benben se afla la câțiva centimetri distanță de grinzile de Carbon 60, arcuindu-se în jos din tavan. Instinctiv, Douglas își luă mâinile de pe cristal și le făcu semn și celorlalți să se dea la o parte.

Aerul deveni încărcat de electricitate, cu un miros pătrunzător de praf arzând. Sarah simțea sarcina statică luând amploare și târându-se pe pielea ei, apoi își simți părul ridicându-se.

După câteva momente Douglas se răzgândi, pentru că lumina din cameră scosese la iveală ceva ce nu observase până atunci. Ceva vital. O fisură în piatra de benben. Făcu ochii mari și scrâșni din dinți.

– Asta e! urlă el. Hai s-o facem!

Își ridică mașina de găurit, punând-o pe poziție, și trase declanșatorul.

– Ce se întâmplă, Sarah? întrebă Scott, fermecat de magia undeii de energie.

– Ah, ceva ce se întâmplă tot timpul, explică ea nervoasă, uitându-se spre Douglas ca să îi vină în ajutor.

Dar era clar că *asta* nu se mai întâmplase niciodată.

Un bâzâit scăzut vibră prin granit, urmat de un vaiet ascuțit. Apoi un altul. Și încă unul. Artefactele din lăzile din lemn păreau să se trezească la viață. Doi lucrători arabi care cărau o ladă o lăsară brusc să cadă, de frică. Țipară și fugiră apoi în întuneric, în timp ce lada se făcea țândări și obiectul vibrant se răsturna pe podea, rostogolindu-se de-a lungul tunelului. Cei-lalți trei operatori ai mașinilor de găurit se opriră brusc din ceea ce făceau, pietrificați, lăsându-l pe Douglas să continue singur.

Sarah se lipi cu spatele de perete. Dar asta nu făcu decât să înrăutățească lucrurile pentru ea, căci constată că peretele vibra, așa cum n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată în cazul unei roci solide.

– Nu-i prea bine, spuse Matheson apropiindu-se de ecran. Cristalul n-ar trebui să fie atât de aproape de cele trei grinzi.

Schimbă o privire cu Hackett, care inspiră profund și își lipi gura de microfonul videotelefonului.

– Sarah, o instrui el, cred că ar trebui să încerci să îndepărtezi piatra de conectorii aceia.

– Ce?!

– Împinge piatra departe de grinzile de cristal.

November își ținea mâna la gură în timp ce-o urmărea pe Sarah apropiindu-se de Douglas, care încerca să învingă

cristalul. Dar Douglas se aplecă în față, încordându-se asupra găuritului său și nevrând să asculte nimic din ce-i spunea Sarah. Și atunci, Sarah simți.

La început se simți amețită. Apoi capul îi deveni incredibil de greu, de parcă s-ar fi aflat într-un montagne russe.

Douglas era și el la fel de năucit. Fața păru să i se micșoreze pentru un moment, întinzându-se și adunându-se la loc de parcă într-o clipă realitatea hotărâse să se îndepărteze. Stomacul lui Sarah se răzvrăti. Știa c-o să i se facă rău.

– Ai simțit asta? șopti ea.

În Geneva, Scott încuviință dând din cap. Se năpusti asupra legăturii telefonice cu Hackett. Pe ecran, îi văzu pe Hackett, pe Matheson și pe Pearce palizi de moarte.

– Știu, spuse Hackett. Am simțit-o și noi.

– Să fi fost un cutremur? întrebă Matheson.

Ochii lui Hackett priveau spre tavan. Construcția începea să se cutremure.

– Nu, explică el, dar acesta este.

Echipamentul începu să cadă la pământ în spatele lui.

– O undă gravitațională? întrebă Scott.

Hackett consimți.

– Cea mai mare, ca s-o putem percepe.

Scott își concentrează atenția asupra lui Sarah. Dar situația ei era deja în schimbare.

Fulgerele săreau din banda de Carbon 60 aflată în podea, se arcuiau spre piatra benben, apoi țâșneau prin gaura de sub ea. Câteva secunde mai târziu, o vergea de un negru perfect se ridică din gaură în locul pietrei și se fixă într-o firidă ce rămăsese neobservată, de pe latura inferioară a pietrei benben.

Douglas se luptă cu ea, dar niciun efort uman n-ar fi avut cum să învingă o asemenea forță. Își scăpă mașina de găurit atunci când o așchie uriașă de Carbon 60 se rupse din piatra benben și alunecă pe podea, acoperită de valuri de energie. Douglas întinse o mână în încercarea de a o atinge.

Înspăimântată, Sarah încercă să-și rețină lacrimile de panică și țipă:

– Las-o! Las-o!

Dar Douglas fie n-o auzi, fie se prefăcu să n-o audă.

Întreaga cameră se distorsionă pentru o clipă, ca o imagine pe o folie de cauciuc. Sarah își simți intestinele răsucindu-i-se atunci când fulgerele fierbinți și albe de electricitate țâșniră din stâncă și se uniră cu grinzile de deasupra capului.

Mirosea a carne arsă, pârjolită, și auzea sfârâitul și pocnele grăsimii de sub pielea cuiva. Îl văzu pe Douglas propulsat în partea opusă a camerei, în timp ce dispozitivul din centru, piatra, se asambla și se activa singură.

Era conștientă de imaginile care îi erau proiectate pe retină. Și de vocea din ureche, stăruind:

– Pleacă de acolo! îi spunea. Pleacă acum!

Sarah își ascultă instinctele fără să ezite. Și fugi ca să-și salveze viața.

A CINCEA UNDĂ

Căci în cer stelele și Orion nu-și vor mai revărsa lumina, soarele va fi întunecat la răsărit, iar luna nu va mai da lumină... Voi face... ca viața umană să fie mai rară decât aurul din Ophir¹... Voi zgudui cerurile [și] Pământul se va clătina pe fundații, sub mânia lui Iehova² Savaot, în ziua când mânia lui se va aprinde.

Isaia 13:5

¹ Regiune menționată în Biblie, faimoasă pentru bogățiile sale

² Sau Yahweh (n.tr.)

GIZA

Apocalipsa, din sensul grecesc „a descoperi“, „a revela“.

Ei bine, fusese revelat și, la drept vorbind, Eric Clemmens și-ar fi dorit să n-o fi aflat. Ud până la piele, își simțea trupul fierbând sub salopetă. Se surprinse într-o oglindă laterală. Pielea însângerată, plină de bășici, îi atârna pe față în fâșii umflate. Asta era mai mult decât o arsură de gradul al treilea. Trebuia să iasă de acolo. Cu sau fără durere, nu avea timp să țipe.

Trecu într-o treaptă de viteză mai mică, în efortul de a spori viteza motocicletei, însă torentul de apă fierbinte care îl dărmase de pe motocicletă inundase atât de tare tunelul din fața sa, încât mersul devenea dificil. Din când în când, simțea spatele sau fața motocicletei alunecându-i de sub corp, ceea ce-l obliga să încetinească.

În spatele lui, Christian era într-o stare chiar și mai proastă. Fără un ochi, respira greu și se străduia din răputeri să scape. Însă atunci când tunelul păru să se deformeze și să se răsucească, niciunul dintre bărbați nu mai putu fi sigur de simțurile sale. Se clătinară, rămânând totuși în picioare.

Însă stabilitatea era ultima lor grijă, pentru că în oglinzile retrovizoare ale motocicletelor, impresionant, lucind ca o limbă feroce, înspăimântătoare a unui dragon, văzură năpustindu-se un al doilea val, împrăștiind haotic foc, electricitate și apă clocotită.

Pulsând pe lângă ei în explozii violente de energie, lumina trecea în fâșii prin spirala de Carbon 60, învârtindu-se într-un tipar haotic ce nu făcea decât să-i dezorienteze și mai mult.

Și atunci Christian intră în panică. Forțând motocicleta pentru a ajunge la o viteză și mai mare, în încercarea disperată de a scăpa de iminenta erupție, blocă frâna și răsuci roata din față – și se trezi că se înclină. Prins într-unul dintre fâgașele spiralate, dar temându-se să reducă viteza, se pomeni urcând peretele tunelului cu peste 160 de kilometri pe oră.

Trase de ghidon, încercând cu disperare să ridice roata din față peste buza din calcar, dar fără folos. Deja se afla prea sus. Simțea greutatea motocicletei deasupra lui și senzația aceea neputincioasă de cădere.

Clemmens își continuă drumul, sărind peste brazdele de piatră ondulată. Respirația fierbinte a furiei îi atinse gâtul. O lumină orbitoare se vedea în oglinzi, un furnal de căldură simțea în spate.

Știa că se apropie. Că-l va prinde. Răspunzând la fiecare mișcare a lui cu una a sa. Vedea cu coada ochiului că se mai petrecea ceva, că ceva prindea înălțime. Abrupt.

Privi în sus. Îl văzu pe Christian prăbușindu-se peste el și închise ochii.

Când toate se terminară, nu rămăsese din tot decât o grămadă contorsionată de metal. Cu două rezervoare pe jumătate pline de benzină, explodând în torentul urlător al distrugerii care îi înghițise și erupsese prin tunel.

În față, balta de apă care se adunase pe podeaua tunelului se separă în două, de parcă Moise însuși ar fi venit în vizită. Urca târâș pereții ca o gardă de onoare, utilizând spiralele drept piste și formând un tub de apă prin care haosul putea traversa cu mult mai repede.

Sarah se împiedică, apoi se redresă. Sări din camera de benben și își pierdu din nou echilibrul. Alunecând pe pantă, se prăbuși în apă, ceea ce până la urmă se demonstrează a fi un mare noroc, pentru că deasupra capului ei țâșneau continuu sulițe de energie. Arzând și prăjind totul în cale.

Apa colectată pe podeaua tunelului era caldă și se încălzea tot mai tare. Se ridică și începu să fugă, însă alergatul prin apă

era cu mult mai dificil decât își amintea. Nivelul apei creștea rapid. Rămase în lateral, unde adâncimea era mai mică, și alergă cât de repede putu, dând colțul câteva secunde mai târziu și îndreptându-se spre ieșire.

Luminile portabile licăriră, pocnind, când sursa de alimentare căzu, interferând cu sarcina electrică din ce în ce mai mare. Vedea ieșirea exact în față, la doar câțiva pași, ce păreau acum chinuitori. Se urcă pe curbura peretelui tunelului și atunci își dădu seama: apa urca odată cu ea.

Nu se înălța, precum o maree, ci urca. Ridicându-se de pe podea și șerpuind pe ambele părți ale tunelului, având sunetul sfârâitor, pocnitor al gheții într-un pahar cu limonadă rece.

– Sarah!

Întoarse capul. Era Douglas. Nu avea idee cum reușise să scape. Părul îi era sticlos, lipit de cap. El se împletici spre ea, ținând strâns în mână pateticul premiu: așchia de Carbon 60. Dar sunetul huruit din ce în ce mai puternic ce venea din direcția opusă le solicita întreaga atenție. Sarah nu știa încotro să pornească.

Întinse mâna spre Douglas.

– Ai să reușești! țipă ea. Ai să reușești!

Însă peretele de apă trecea deja dincolo de nivelul taliei.

„Acum sau niciodată“, se gândi ea.

Sări prin casa scărilor de la ieșire, ateriză greoi de partea cealaltă, dar avu prevederea de a transforma căderea într-o rostogolire, atenuând o parte din impact.

Ridicându-se în picioare, se răsuci ca să se uite la tunel și urmări, împietrită, cum apa se ridică trecând de ușă, pentru a se uni cu ea însăși de partea cealaltă.

Și totuși, nu curgea. Nu vărsă nici măcar o picătură în direcția ei.

Alergă spre pasaj și se uită afară. Douglas era la doar câțiva pași în spate. Însă tunelul devenea mai luminos, mult mai luminos.

Sarah urlă:

– Douglas! Mișcă-ți fundul încoace!

Asta păru să-l trezească puțin, dar nu suficient.

Împiedicându-se în propriile picioare, era fie prea șocat, fie prea distras încât să conștientizeze că de fapt mergea pe apă. Poticnindu-se în prag, cu căldura arzătoare a mingii de foc ce se apropia crescând cu o viteză furioasă, Douglas își puse un braț la ochi, în timp ce Sarah întindea mâna ca să-l apuce – și aproape că își rupse degetele făcând-o.

Apa era dură precum cristalul.

Expresia neputincioasă de pe chipul lui Sarah fu suficientă ca să-l arunce pe Douglas într-o panică profundă. Lansându-se spre ieșire, se trezi că se lovește de un perete din sticlă. Lovi cu pumnii în el, dar abia dacă se auzi un bufnet.

– Ajută-mă! veniră strigătele lui estompate. Pentru numele lui Dumnezeu! Ajută-mă!

Și atunci, Sarah văzu. Deși fu nevoită să se uite de două ori, pentru că pur și simplu nu-i venea să creadă.

Din apă ieșea o mână. Perfect formată, cu cinci degete. Cu o formă umană. Se strânse în jurul gleznei lui Douglas și începu să-l tragă dedesubt. Transparentă și scânteind, părea să fie din cristal, și totuși se mișca cu o dexteritate tipic umană.

Douglas se zbătu, însă puterea brutală a mâinii era copleșitoare. Se clătină și căzu în genunchi și atunci o a doua mână apăru și se ridică deasupra apei, la capătul unui braț nesfârșit, fără articulații. Și smulse ciobul de Carbon 60 dintre degetele lacome ale bărbatului.

Lui Sarah nu-i rămase decât să privească neputincioasă cum molohul inevitabil al focului lovi. Într-o clipită, totul se terminase.

Când pâlnia uriașă de furie trecu ca fulgerul pe lângă el, peretele de apă crăpă și se cutremură.

Nu știa dacă peretele va rezista. Dar nici nu voia să stea pe loc ca să afle.

Se răsuci pe călcăie și urcă în fugă scările din piatră, de parcă acestea nici nu ar fi existat.

La suprafață, fu întâmpinată de expresii încremenite. Expresii *tăcute*, împietrite. Nimeni nu voia să știe ce văzuse Sarah. Aveau propriile probleme cu care se confruntau și nu erau puține.

Sarah simțea o apăsare în piept și îi era greu să respire. Aerul se transformase în sirop. Și o făcea să vrea să tușească.

Auzea strigăte și plânsete și un vâjâit sinistru. Ieși împleticindu-se de sub marchiză, croindu-și drum spre tabăra principală. Luminile cu arc se aprindeau și se stingeau, făcând-o să se oprească din când în când pe drum. De câteva ori fu nevoită să se oprească brusc, ca să nu dea peste ceva – un generator, o grămadă de moloz, un gard. Luminozitatea schimbătoare nu lăsa ochii să se adapteze, așa că se simți ușurată când luminile explodară în cele din urmă, împrôșcând trecătorii cu sticlă.

Se auziră șoapte slabe. Suspine. Pământul se cutremură și sunetul ca un vâjâit omniprezent se amplifică până când deveni un bubuit.

Mai întâi observă un reper geofizic care se deplasa, apoi un stâlp din aluminiu care era bătut în pământ, indicând unde era amplasat tunelul circular de cinci kilometri. Îl văzu tremurând înainte de a se lansa în aer la peste 16 metri, apoi prăbușindu-se la pământ, lovind la ureche un suflet nevinovat. Îl văzu și pe următorul ridicându-se. Și pe următorul. Tot ceea ce nu îi aparținea acelui pământ sacru era brusc și violent expulzat cu o viteză uluitoare. Garduri. Stâlpi. Toate erau aruncate în aer.

Și apoi veni lumina. Un albastru amenințător care tăia prin nisip de parcă ea nu ar fi fost acolo, urmărind tunelul în pulsuri deliberate, perfect sincronizate. Rapid. Constant. Așteptând.

Sarah își auzea respirația – un găfâit îndelung care i se oprea în gât. Avea o senzație de gădilătură. O scânteiere. Genul de trăire care însoțește o furtună gigantică cu trăsnete. Și atunci constată că era prinsă în nisip, înconjurată din toate părțile de particule de nisip care rămâneau suspendate în aer, de parcă atârnavă într-o soluție de laborator.

Pământul se zgudui. Un cutremur căruia nu-i păsa de nimic din ce se afla la suprafață. Precum tacâmurile de pe o față de

masă smulsă brusc, Sarah căzu în genunchi. Se auzeau materialele desprinse căzând de pe piramide, sărind din treaptă în treaptă în rostogolirea lor haotică.

Verificând dacă avea tăieturi și zgârieturi, ridică o piatră ca să o arunce. Numai pentru a descoperi că aspectul fizic i se schimba. Pentru că, deși arăta ca o stâncă, la atingere părea a fi mai mult din plastic.

Acum se auzea un sunet ca de armă. Un tremur însoțit de un sunet strident, de parcă ceva ar fi sfârtecat pământul. Și atunci auzi chemarea. Cineva văzuse ceva. Se răsuci și văzu un strat vălurit de fulgere erupând pe suprafața celor trei piramide, ca niște țipari electrici albaștri înnebuniți în jurul hranei, curgând prin vastele blocuri de calcar, răsucindu-se și zvârcolindu-se. Înnegrind suprafețele și croindu-și drum în sus, pentru a se aduna în valuri pe vârful fiecărui monument.

Acumularea era constantă. Globurile de fulgere de pe vârfuluri iluminau întregul platou Giza. Sunetul care însoțea fenomenul era pătrunzător, asurzitor. Și totul culmină cu ceva la fel de copleșitor.

Pentru că, dintr-odată, trei coloane imense și formidabile de energie, perfect drepte și imaculat formate, țâșniră spre cer. Câte una din fiecare dintre cele trei vârfuluri.

Asemenea tunurilor ațintite spre ceruri, cele trei piramide își eliberară arsenalul distructiv și urlară ca într-o victorie primordială. Se treziseră după milenii de amorțeală. Și furia lor era considerabilă.

PĂMÂNTUL

Când veni, se întâmplă brusc.

12/03/20 04:02:48 36.3SN 71.00E
252.5 5.0Mb B GRANIȚA AFGANISTAN-TADJIKISTAN

Nu există niciun avertisment.

18/03/18 11:08:49 38.84N 26.64V
10.0. 4.6mb B INSULELE AZORE

În pofida Observatorului Heliosferic Solar, SOHO I11, ACE și sateliților pentru observații solare CLUSTER II; în pofida numeroaselor observatoare solare de pe Pământ și a multitudinii de amplasamente seismometrice din puncte strategice aflate de-a lungul faliilor tectonice; în pofida senzorilor pentru tsunami amplasați la adâncime mare, care măsurau coloane de apă de 4 000–5 000 de metri deasupra pozițiilor lor, detectând schimbări în nivelul apei până la milimetru:

12/03/20 03:03:12 57.33N 119.81E
10.0 4.7Mb B ÎN ESTUL LACULUI BAIKAL, RUSIA

În pofida tuturor acestora, unda care a erupt din soare, călătorind cu viteza luminii, deformând și răsucind textura spațiului de parcă ar fi fost o folie de plastic, nu a putut fi măsurată decât retrospectiv. Prin acumularea datelor distruge-rilor. Prin însumarea rezultatelor unui carnagiu devastator.

12/03/20 13:04:33 54.038 138.18V
10.0 5.6Mb c CREAȘTA PACIFIC-ANTARCTICA

12/03/20 10:06:43 39.57N 140.31E
118.8 5.4Mb A HONSHU DE EST, JAPONIA

12/03/20 18:06:12 31.1ON 87.30V
10.0 3.7Lg ALABAMA

12/03/20 01:07:33 57.78N 15S.33V
33.0 3.7Mi B REGIUNEA INSULEI KODIAK

În golful Bengal, vânturile deveniră biciuitoare. Și, deși rare-ori durau un minut, aveau o viteză atât de mare – de peste 1100 de kilometri pe oră –, încât măturară regiuni întregi din India, distrugând orașe și sate, chiar înainte de a fi auzite venind.

În Urali, undele seismice răscoliră tundra la viteze de peste 21 000 de kilometri pe oră. Totuși, pământul era ud în acest moment al anului, datorită dezghețului. Iar fermierii își vedeau brazdele vâlmurindu-se precum păturile mototolite pe o trambulină.

În Canada, în Alaska și pe coastele din Chile, Japonia, Hawaii și Africa de Sud, se declanșară alunecări masive de versanți, atât de puternice încât, pe alocuri, masele de rocă aveau viteze mai mari de cincizeci de kilometri pe oră, acționând precum fluidele în procesul numit lichefiere. Reziduurile urcau pe pante și ocoleau cotiturile, așa cum doar lichidele ar trebui s-o facă. Cu excepția cazului insulei Hawaii, unde scurgerea de reziduuri a inclus bolovani de 20 de tone, aruncați la distanțe de peste 800 de kilometri. Acest fenomen, alături de cutremurul asociat – a declanșat un tsunami: un val uriaș și atât de puternic, încât a determinat un vacuum de-a lungul fundului mării și a implodat roci cu o asemenea amplitudine, încât acestea au săpat jgheaburi de dimensiunea submarinelor în doar o clipă.

De partea cealaltă a Pacificului tsunamiul urla, urcând de pe fundul oceanului până la suprafață, lat de sute de kilometri și adânc de zeci de mii de metri. Traversa oceanul mai rapid decât un avion cu reacție. Când a ajuns la punctul de 300 de kilometri în largul mării, un cutremur de subducție atipic a sporit puterea valului și i-a dublat lungimea.

În largul coastei Californiei de Nord, un supertanc a supraviețuit măcelului, nu se știe cum, în pofida atacului intens și a faptului că a fost dus cu 150 de kilometri mai aproape de țărm. Când valul s-a spart în cele din urmă peste bordul navei, căpitanul a avut prevederea de a trimite un avertisment prin radio Gărzii de Coastă. Echipajul său s-a adunat înspăimântat pe punte, pentru că vedeau cu toții strălucind luminile străzilor și ale caselor de pe țărm, prin valul de apă care gonea spre coastă.

Pe țărm, oamenii nu mai văzuseră un tsunami din 1964. Peste 2 000 de persoane împrăștiate pe plaje s-au ridicat de pe nisip și au urmărit cum apa este suptă de ocean în câteva secunde, lăsând în urmă bancuri de pești și alte vietăți marine eșuate. În momentul în care au observat zidul de apă ridicându-se amenințător la orizont, a fost prea târziu. În legătură cu tsunamiurile există o regulă de bun-simț: dacă ești suficient de aproape încât să-l vezi venind, n-ai să reușești niciodată să fugi din calea lui.

În pofida faptului că munții subacvatici își schimbau direcția și a faptului că platforma continentală crea frecare și încetinea unda, una după alta undele secundare se atașară primeia, ca un covor adunat lângă perete. Înălțimea valului rezultat crescuse cu încă trei metri, lovi plaja și distruse totul în cale. Eliberă 100 000 de tone de apă pe fiecare metru și jumătate de plajă. Provoacă explozia clădirilor din beton. Dezmembră bărbați, femei și copii membru cu membru și îi depuse grămadă în interiorul continentului, pe o distanță de șaizeci și patru de kilometri.

În Filipine, muntele Pinatubo erupse, revărsând noroi vulcanic în văile lovite de panică de mai jos. În Alaska, un avion de pasageri Boeing 757, aflat în coborâre spre Aeroportul Internațional Anchorage, își pierde motoarele pe când intra în ceea ce părea a fi o zonă de ceață. Se demonstrează a fi de fapt cenușa vulcanică expulzată de vulcanul Redoubt, parte din Lanțul Vulcanic Aleutin, aflat în plină activitate seismică.

Avionul se prăbuși. Nu existară supraviețuitori.

În fiecare an existau rapoarte despre circa cincizeci de erupții vulcanice ce aveau loc în întreaga lume. Zece dintre acestea

provocau moartea și mutilarea unui număr mare de persoane. În noaptea aceasta, erupseseră treizeci și șapte de vulcani de pe toată planeta în același timp, dintre care doisprezece pe pământ american. Din cei doisprezece, cinci se aflau pe fosa Aleutinelor. Și, împreună, puteau fi văzuți din spațiu. Căci, în această noapte, Inelul de Foc – o serie de arcade vulcanice și de fose oceanice care înconjurau Bazinul Pacific – era în flăcări.

Începuse totul în Noua Zeelandă. Apoi se propagase spre nord, via fosele Tonga și Kermadec. Urmă Ecuatorul, cu fosele Bougainville și Java-Sunda. Faptul că vulcanii se găsesc mai frecvent în lanțuri și rareori sunt un fenomen singular constituie un lucru puțin cunoscut. Dar în noaptea respectivă, acest lucru s-a impus conștiinței umane. Unul câte unul, cei mai instabili vulcani au erupt în lanț. Fosele Ryukyu și Izu Bonin, care ajungeau la fosa Aleutină din Alaska, au scos fum și s-au zguduit. Pe fosa Peru-Chile, unde se termina Inelul de Foc, satele au fost evacuate odată cu avansarea râurilor de lavă.

Cu forța răzbunării lui Dumnezeu, Mama Natură își adună armatele și începu distrugerea sistematică a civilizației omenești pe Pământ.

SCOTT

Nu pereții care crăpau îi atraseră atenția lui Scott sau modul în care ceașca de cafea sălta pe noptieră. Ci patul. Căci așa cum stătea întins, încercând să se decidă ce să facă, devenise cât se poate de evident că patul aluneca de sub el.

Sări din pat, instinctiv, exact când sunetul betonului care se cutremura deveni mai puternic. Auzea strigătele de panică din camerele învecinate. Veioza standard din partea cealaltă a patului se prăbuși la podea, iar becul explodează într-o ploaie de sticlă.

November țipă și se aruncă în mijlocul patului lui Scott. Și atunci o văzu. O fisură, adâncă și neagră, căscându-se în podeaua dormitorului. Covorul păru că murmură din pricina întinderii, în timp ce ultimele fâșii de fibre cedară, nereușind să împiedice lărgirea crevasei. Firele începură să cedeze unul după altul, odată cu pardoseala care se rupse în două.

– November! țipă Scott, întinzând mâna spre ea – dar ea doar se uita în jur uluită, în timp ce patul își continua alunecarea, lovindu-se imediat de perete, sub fereastră.

– Doctore Scott! urlă ea.

Imediat, lustra din tavan se prăbuși. Privind în videofoane, Scott surprinse pe unul dintre ecrane imaginea piramidelor, aruncând fulgere spre cer. Pe celălalt ecran îi văzu pe Hackett și pe ceilalți bărbați și femei de la CERN ferindu-se de echipamentele care cădeau peste ei și de arcurile de tensiune. În cele din urmă, ambele linii muriră. Videofoanele alunecară și ele, lovindu-se de suprafețele mai dure.

Se porni apoi alarma de incendiu. Puternică și metalică. Fereastra din spatele capului lui November cedă presiunii și se

sparse, explodând spre interior, iar vânturile aspre și înghețate aruncară fragmentele de sticlă în cameră. Numai draperiile grele de la fereastră îi salvară fetei viața, preluând întreaga forță de explozie și împiedicând să fie sfâșiată de pumnalele ascuțite de sticlă.

Ea coborî din pat ieșind de sub păturile groase și grele, în timp ce tavanul din ipsos căzu și se fărâmiță. Amețită, se întrebă cu ce viteză se desfășurau evenimentele. Scott se aruncă spre pat. O prinse și se îndepărtară amândoi de pat în viteză, exact înainte ca podeaua să se prăbușească, luând cu ea și patul în camera de dedesubt și apoi tot mai departe.

– O, Dumnezeuule, ce ne facem?

– Plecăm de aici! strigă Scott, strângând-o de mână și târând-o spre ușă.

Problema fu însă că ușa era înțepenită.

– Putem ieși prin camera mea! spuse November, gândind rapid și luând-o înainte.

În acea parte a lumii, oamenii nu erau pregătiți pentru cutremure. Sau, cel puțin, nu pentru unul de o asemenea intensitate. Acest aspect fu dureros de evident pentru perechea care încerca cu disperare să se ferească de bucățile de tencuială care cădeau. Dar nici din camera lui November nu se putea ieși, așa că rămâneau fără alte opțiuni.

– Scoate tot din dulap, ordonă Scott. Eu aduc salteaua.

În câteva minute stăteau ghemuiți împreună sub o saltea, în siguranță atât cât o permitea situația. Așteptând să fie salvați.

CERN

Hackett își băgă din nou capul sub masă când al doilea component din oțel de jumătate de tonă trecu fluierând pe lângă el și lăsă un crater în podeaua de beton. Privi spre ceilalți, ghemuiți împreună cu el, și încercă o jumătate de zâmbet. Doar o jumătate.

– Ei bine, spuse el, e distractiv.

Matheson își strânse picioarele.

– Asta e repetiția generală? Drace, dacă asta li se întâmplă în Egipt, atunci la ce dracu' ne putem aștepta în Antarctica?

– Mai rău, zise Hackett – era sigur de asta. Mult mai rău.

– Nu prea avem opțiuni în fața unui astfel de fenomen, nu? mormăi întunecat Matheson.

– Ba da, sigur că avem, spuse Pearce, târându-se lângă el ca să-i lase spațiu și lui Hawkes să intre sub masă. Nu există atei pe timp de război¹.

– Poftim?

– Ne putem ruga.

Savanților poate că nu le plăcu asta. Dar măcar era o opțiune.

¹ *Ain't no such thing as an atheist in a foxhole*, aforism utilizat pentru a susține că, în vremuri tensionate sau de teamă extremă, ca în timpul războiului (*foxhole* – tranșee, groapă individuală), toți oamenii cred într-o putere superioară (n.tr.)

LOCURILE SACRE

Bulger își imaginează că apusul în Amazon nu era, de obicei, atât de interesant. Dar era prima lui vizită acolo – așa că ce știa el? Cu excepția faptului că arborii, unii cu diametre de până la trei metri, intercalați cu palmieri Acetic și Corozo, cocotieri de Monas și Divedives, nu ar fi trebuit să se clatine precum stuful. Pământul n-ar fi trebuit să se cutremure incontrolabil. Apa de pe solul pădurii nu ar fi trebuit să se scurgă în fisurile subterane, iar vegetația de pe suprafețele piramidelor, groasă și umedă, nu ar fi trebuit să izbucnească în flăcări. Însă asta era ce se întâmpla.

Lumina soarelui părea să pâlpâie vizibil, precum o lumânare în calea curentului – atunci când nu era obturat de un nor dens și furios, care azvârlea picături aidoma gloanțelor.

Tocmai își instalau tabăra și echipamentul când se pornise haosul. Ultimii Machiguenga rămași, loviți de panică, ieșiseră din ascunzători și fugiseră în junglă. Alții aleseseră să rămână și să lupte și, pentru prima dată, Bulger îl văzuse de aproape pe unul dintre temuții luptători vopsiți, când acesta sărise de după un copac, dezgolindu-și incredibilul șirag de dinți ascuțiți ca lamele, pe care și-i pilise chiar el.

Se luptaseră un moment – indianul Machiguenga îl mușcase pe Bulger de antebraț, după care Carver vârase un glonț în ceafa indianului.

Cât despre Maple, acesta rămăsese în luminiș, uitându-se cu ochii mari la cer în încercarea de a-l face pe Dumnezeu să-și plece ochii. Deși întâmpina la fel de multe greutăți în a rămâne

în picioare ca și ceilalți, părea hotărât să călărească pământul care se cutremura precum un star de rodeo pe un cal nărvaș.

Poate că ar fi trebuit să-și dea seama că se pregătește ceva atunci când jungla fusese cuprinsă de o tăcere stranie cu câteva clipe mai înainte. Apoi țipetele animalelor deveniseră asurzitoare și, când copacii morți se prăbușiseră în luminișul din jurul taberei, cea mai mare surpriză a serii li se dezvăluise în fața ochilor.

Găuri în pământ.

Masive și adânci, străpungând noroiul din jurul bazelor piramidelor. La început, nimeni nu fusese sigur dacă erau capcane antice sau intrări abia descoperite, însă Carver fusese primul care se repezise să-și pună în acțiune priceperea, poticnindu-se spre una dintre găuri și instalându-și echipamentul.

Când noroiul începuse să alunece în groapă, îi luase un moment să calibreze aparatura, în timp ce ploaia continua să curgă șuvoaie. Dar când reușise, iar rezultatele clipiseră pe minimonitor, fața i se luminase.

– Carbon 60! țipă el. Chiar dedesubt! Și se întinde până la piramide.

– Magnific! îi răspunse Maple, îndesându-și ceva tutun în gură. Va fi mai ușor decât credeam!

Îi dirijă rapid pe ceilalți spre utilajul ambalat sub prelatele ude. Cutremur sau nu, aveau o treabă de făcut.

– Ia legătura prin radio cu elicopterele! ordonă Maple. Spune-le să vină încoace. Trebuie să ducem chestiile astea de aici până mâine-dimineață.

După ce-și îngriji brațul, Bulger montă liniile de comunicații, iar oamenii lui Maple atașară un gen de tun hi-tech la un tripod cu logoul *Rola Corp. Research* pe o latură. Întinseră câteva cabluri de la dispozitiv până la un generator, așa cum îi învățase Bulger, și așteptară semnalul.

– În regulă! ordonă Maple. Dați-i drumul!

Deschisera alimentarea. Țintiră spre un copac și apăsă trăgaciul. Mai întâi se auzi un șuierat ascuțit. Apoi apăru o

flacăra orbitoare. Iar cel mai puternic fascicul de particule creat vreodată pentru utilizarea mobilă se răsuci și-și croi drumul prin aer, evaporând ploaia din calea sa într-un nor de abur șuierător și transformând în așchii trunchiul copacului. Strigăte de bucurie se auziră din toată tabăra.

Maple ridică degetul în semn de victorie.

– Rahat, da! ȋipă el. Acum să dărmăm gaura aia blestemată și să începem să scobim niște Carbon 60! Suntem plătiți la kilogram. Și am intenția să mă pensioneiez!

Își atinseseră obiectivul stabilit. Descoperiseră anticele piramide peruviene dispărute, le identificaseră conținutul și acum puteau prăda în voie.

Dar pe când porneau să coboare unul după altul în gropile alunecoase și noroioase cu ajutorul frânghiilor, începând imediat să taie structurile antice de cristal – spirale ascendente în canale lungi –, n-aveau de unde să știe că, încuviințând să dezmembreze monumentele din Carbon 60 de la Pini Pini, luaseră una dintre cele mai proaste decizii ale vieții lor. Cu certitudine avea să se demonstreze a fi cea mai devastatoare decizie.

EXPEDIȚIA

Trăsătura esențială a comportamentului complex este capacitatea de a realiza *tranziții* între diverse stări... Complexitatea se referă la sisteme în care evoluția – deci și istoria – joacă sau a jucat un rol important în comportamentul observat.

Exploring Complexity: An Introduction,
GREGOIRE NICOLIS și ILYA PRIGOGINE, 1989

LA DRUM

– Era o mână! Îți spun eu, am văzut o afurisită de mână!

– Când a izbucnit electricitatea aceea, semnalul s-a degradat foarte mult, obiectă cu răceală Houghton. N-ai cum să știi ce ai văzut.

– Am văzut ceva viu, spuse Pearce. Crede-mă.

Avocatul ridică din umeri – nu avea chef să se certe. Se întoarse apoi la caietul lui de notițe.

Se aflau în spatele mașinii Ford People Carrier, tresărind atunci când valuri după valuri de grindină având mărimea mingilor de golf loveau într-un asalt feroce plafonul mașinii, însoțite de pocnituri și de lovituri pe măsură ce gheața exploda la impact, împrăștiindu-se pe caroserie, sau era aruncată pe drumul asfaltat. Era ca și cum s-ar fi aflat la capătul unui baraj constant de foc de mitralieră.

Sprijinindu-se de geam și urmărind lumea curgând pe lângă ei, Hackett își îngriji tăietura adâncă pe care o avea pe obraz, în timp ce Scott se tot foia pe scaun.

– Mă întreb ce face Sarah, murmură el. A reușit cineva să reia legătura cu Cairo?

Houghton nu-și ridică privirea de pe documente.

– Ne ocupăm de asta, se mulțumi el să spună.

– Sper că e bine. Sper că toată lumea e bine.

– De patru ori pe planeta asta, mormăi Hackett tremurând, de patru ori viața a fost virtual eradicată. Aproape ștersă de pe fața pământului. La sfârșitul Erei Cretacice, al Erei Jurasice, Triasice și Permienne. Iar acum, fiți atenți, băieți! Vine sfârșitul Erei Spațiale. Teribil.

Bob Pearce, care stătea în față, se întoarse spre el.

– Nu-i nimic de glumă în asta. Chiar este sfârșitul vieții pe Pământ.

– N-am spus sfârșitul vieții, zâmbi afectat Hackett. Am spus eradicare virtuală. E o diferență.

În fața lor, Dower și Gant mergeau în mașini separate în convoiul militar cu ferestre opacizate. Hackett îi urmări ocolind ceva și dispărând din vedere, pentru a apărea apoi din nou.

Traversară Port du Mont-Blanc cu prudență, conștienți că lacul Léman era încă într-o dispoziție necruțătoare. De cealaltă parte a lacului pe malurile căruia se afla Geneva, faimosul Jet d'Eau, un gheizer artificial care arunca de obicei o coloană de apă la 50 de metri înălțime, scăzuse până la o șuviță de trei metri. Între timp, grindina împrôșcase bucăți de gheață în apă, făcând-o să spumege.

Trecând pe lângă Église Anglaise¹, acum crăpată și contorsionată, și principala stație de tren, Gare de Cornavin, profund zguduită, o luară la dreapta, mărinv viteza pe Rue de Lausanne și făcând mișcări bruște în lateral pentru a evita cărămidile și dalele căzute de pe acoperișuri.

Toate clădirile păreau să fi fost afectate structural. Geneva fusese lovită puternic.

– La sfârșitul Erei Permiane, cu 286 până la 245 de milioane de ani în urmă, își aminti Scott, optzeci la sută din totalitatea formelor de viață au fost distruse. *Optzeci la sută*. Trilobiții, dispăruți. Fusulinidele, creaturi uriașe asemănătoare iguanelor, dispărute. Cele trei tipuri principale și dominante de reptile – cotilozaurii, pelicozaurii și therapsidele – dispărute. A fost cel mai distructiv sfârșit al perioadelor de evoluție cunoscute de Pământ. Și totuși, iată-ne aici...

– Poate că evenimentele distructive sunt modul lui Dumnezeu de a nega că există evoluția, comentă calm Hackett.

– Moartea a optzeci de procente din viața pe Pământ chiar *este* sfârșitul vieții, se lamentă Pearce.

¹ Biserica englezească (în lb. franceză în original, n.tr.)

Hackett caută în jur ceva care să-l ajute în explicații și luă de la November Etch-A-Sketch-ul¹ pe care desena aceasta.

– Pot să împrumut asta puțin? zise el. Mulțumesc.

Apoi ridică jucăria ca să vadă toată lumea.

– Acesta e Pământul, da? spuse el indicând un desen stângaci. Iar pe Pământ e viață.

Pearce încuviință.

– O undă gravitațională lovește...

Brusc, Hackett scutură violent jucăria, ștergând totul de pe ea, spre surpriza și enervarea lui November.

– În regulă. Ce a mai rămas?

– Nimic, spuse iritată November. Nimic. Totul a dispărut.

– Exact asta spuneam și eu, exclamă Pearce.

– Nu chiar, îl dojeni Hackett, bătând ferm în plasticul jucăriei. Încă mai avem asta, Pământul însuși. Cu toate elementele sale constitutive și capacitatea lui de a hrăni. Și în timp...

Răsuci apoi un buton și începu un nou desen minuscul.

– În timp, viața va înflori din nou. Doar că de data aceasta va fi altfel. O combinație nouă. Cărțile vor fi din nou făcute și cărămizile de construcție vor fi reasamblate. Dar de data aceasta totul are loc fără noi.

Îi puse lui November Etch-A-Sketch-ul în poală.

– Mulțumesc, îi zise, fără a se osteni să pară sincer.

Ea se uită în jos spre capodopera pierdută. Își mângâie zgârietură de la braț din noaptea precedentă și spuse pe un ton scăzut:

– Minunat.

– Ba nu, nu de sfârșitul vieții ar trebui să ne temem, declară Hackett. Ci de sfârșitul nostru. De sfârșitul rasei umane. Viața va continua să aibă grijă de ea însăși. De ce credeți că sunt atât de importanți activiștii ecologiști? Ok, deci ei se înșală crezând că protejarea unor creaturi pufoase și simpatice din Amazon va crea un tip de relație emoțională cu Pământul. Dar, de fapt,

¹ Etch-A-Sketch, jucărie mecanică pentru desen, prevăzută cu un ecran gros și plat de culoare cenușie, într-o ramă din plastic roșie. A fost inventată de francezul André Cassagnes și fabricată de Ohio Art Company. (n.tr.)

ceea ce fac ei este să păstreze lanțul trofic. Prin conservarea lanțului trofic, evoluția rămâne stabilă; mediul ajunge la echilibru. Și de ce e important acest lucru? Pentru că mediul actual este singurul mediu în care noi, ca specie, putem exista. Cu trei milioane de ani în urmă, noi nu eram prin preajmă și mediul era diferit. Vrei să salvezi ceva pentru că e drăguț? Ce rost are? Niciunul. Nu, conservi mediul pentru că el ne conservă pe noi. Și ca să facem asta, trebuie să mergem împotriva legilor naturii. Trebuie să devenim... nenaturali, chicoti Hackett. Natura înseamnă infertilitate. Natura înseamnă boală genetică. Natura înseamnă foamete și epidemii. Natura înseamnă tipare meteorologice mai severe decât ne putem imagina. Natura este schimbare.

– În *Cartea lui Isaia*, interveni Scott, Dumnezeu declară că el este atât bun, cât și rău.

Hackett și Scott se priviră neliniștiți – chiar începeau să fie de acord cu ceva?

În față, pe locul pasagerului, Houghton se foia în scaun. Își puse un braț pe spătar și se întoarse să le vorbească tovarășilor săi de drum.

– Cifrele sunt corecte?

– Da, confirmă Hackett, referindu-se la masa de ecuații diferențiale pe care le primise. Soarele va atinge nivelul maxim de nebunie sâmbătă, exact la apogeul a două zile sfinte. Ce sabbat țineți voi?

Houghton le aruncă o privire sfioasă.

– De fapt, eu nu prea le am cu religia.

Hackett îi căută privirea. Pe buze îi juca un zâmbet, care însă nu se regăsea și în ochi.

– Poate că a venit momentul să începi, îl sfătui el.

Houghton tuși, masându-și tâmplele.

– Asta e destul de... ăăă... înspăimântător. Habar n-aveam că poate fi atât de real, mărturisi el.

– Am rulat datele de o sută de ori.

Hackett părea îngrijorat.

– Și cifrele ne parvin din interiorul cristalului?

– Nu, răspunse Hackett indiferent. Nu asta. N-am idee ce este asta. Nu, am rulat cifrele pe care mi le-a dat Sarah pe o propagare de undă seismică – Efectul Tesla. După calculele mele, apogeul undelor gravitaționale solare ar trebui să apară cu o oră și cincizeci și șapte de minute înainte de momentul la care a preconizat Sarah că evenimentul geologic final va lovi pământul și ne va smulge covorul de sub picioare. Cu alte cuvinte, undei gravitaționale îi va lua aproximativ opt minute ca să ajungă de la soare la Pământ cu viteza luminii. Și ne va lovi, determinând o rezonanță deja amplificată în miezul lichid al acestei planete, care va fi și mai greu de controlat. Unda va străbate planeta și se va întoarce spre soare într-o oră și patruzeci și cinci de minute, după calculele lui Sarah. Dar, până atunci, daunele vor fi devenit ireversibile.

Scott încercă să-și umezească gura uscată.

– Când va avea loc evenimentul final?

– La trei dimineața, spuse Hackett. Duminica aceasta.

– Peste două zile...

Hackett încuviință dând din cap.

– Puțin după miezul nopții, soarele va pulsa pentru ultima dată. Până la ora trei a dimineții de duminică, deriva scoarței terestre va fi deviat continente întregi cu până la douăzeci de grade. Pentru rasa umană, va fi un carnagiu – adică sfârșitul jocului.

Scott își frecă fața și zise:

– Ce dracu' ne facem?

– Mă gândeam că ne-am putea aduna când ajungem la McMurdo.

Pearce se întoarse spre antropolog și spuse:

– McMurdo are o capelă.

Houghton tuși în încercarea de a-și drege vocea. Sorbi cafea dintr-o ceașcă ieftină din polistiren și zise:

– Ca să te pun rapid la curent, trebuie să știi că nu am pierdut doar contactul cu alți șaptesprezece sateliți noaptea trecută. Am pierdut contactul și cu baza din China.

Ralph Matheson ridică privirea. Nu era un fan al avocaților, iar acesta nu făcea excepție. Nu numai că se purta ca o nevăstuiică, dar și semăna cu una. Avea un corp care putea fi numit în cel mai bun caz deșirat. Asta însemna că, atunci când făcea vreun gest ca să enerveze pe cineva, persoana respectivă simțea o nevoie copleșitoare de a-i trage una în burtă. Era ceva instinctiv, aproape primitiv. Houghton era perfect conștient de asta și se folosea din plin de impresia pe care o făcea.

Dar, pentru prima dată, Hackett nu părea bucuros de întorsătura pe care o luau evenimentele.

– Vrei, te rog, să mai spui asta o dată?

– Baza chineză nu a mai răspuns. Nu știm de ce.

– O, minunat! Deci ce se întâmplă când vom porni spre ei? Din punct de vedere legal, va trebui să-i anunțăm că venim. Dacă îi luăm prin surprindere, ar putea deschide focul.

– Da, este o posibilitate, încuviință reticent avocatul.

Mașina făcu dreapta pe Avenue de France și se apropie de punctul de sosire de la Parc de l'Ariane, unde Palais des Nations se înfățișa privirilor în toată splendoarea sa. Însă în ziua aceea, exteriorul său de un alb strălucitor era plin de pete. Șirul de steaguri naționale care fluturau pe peluza din față erau strâmbe și curbate. Statuia din bronz cu fiarele mitice din interiorul globului se prăbușise de pe pedestal în piscina circulară și zăcea spartă pe o parte. Vehiculele erau parcate aiurea, până la marginea peluzelor, împrăștiate și abandonate acolo unde se sinchiseră diplomații să le lase.

Ca și entropia, a doua lege a termodinamicii, ordinea se destrăma.

Însă duba Ford People Carrier nu se apropie de ONU, așa cum anticipase toată lumea, ci continuă să meargă înainte, urmând semnele spre aeroport.

– Credeam că intrăm! spuse Matheson intrigat.

– Schimbare de plan, răspunse scurt Houghton. După evenimentul atât de interesant de aici, din Elveția, delegația chineză a plecat de dimineață. Ca urmare, nu avem la ce negocieri să mai participăm.

– Nu sunt sigur că e un lucru bun, medită Hackett.

– Consiliul pentru Securitate din New York a aprobat o hotărâre care le acordă Statelor Unite permisiunea de a-și organiza propria echipă de inspecție, sub propria jurisdicție. Atât timp cât respectăm liniile tratatului și avertizăm China cu privire la intențiile noastre, anunțându-i totodată de sosirea voastră iminentă, va fi suficient. Apoi adăugă: Pe câteva continente s-a declarat stare de urgență. În esență, putem face tot ce vrem. O ceartă între China și America e ultima lor grijă acum.

– Dar ai spus că ai pierdut legătura cu baza chinezească, îi aminti Scott. Dacă nu-i poți avertiza și nu avem o delegație chineză pe care s-o informăm, cum vor ști că venim? Vom fi o țintă sigură.

Alarmat, Matheson își dădu ochii peste cap.

– Oh, Hristoase! Asta e rău. Al dracului de rău!

Houghton inspiră profund și zise:

– Putem doar presupune că de fapt chinezii folosesc criza actuală ca să respingă regula legii internaționale. Caz în care va trebui să pătrundeți în China sub escortă înarmată. Cealaltă opțiune ar fi ca baza lor să nu se mai afle acolo.

Matheson era confuz.

– Nu înțeleg. Cu certitudine poți verifica așa ceva.

– Sateliții principali de spionaj – toți trei – au fost scoși din uz noaptea trecută, explică Houghton. Nu avem cum să ne asigurăm. Președintele mi-a cerut să mă alătur lui în Roma pentru o ședință de evaluare.

Pearce se foia nervos pe locul său. Respirând greoi, întâlnește privirea lui Houghton și îi atrase astfel atenția asupra lui.

– Eu pot afla, spuse el încet. De ce nu mă întreabă?

Cei din spatele dubei schimbă priviri curioase. Despre ce naiba vorbea? Numai Houghton părea să înțeleagă.

– Ei știu, Bob, răspunse grav avocatul. Știu. Și te vor întreba.

Nimeni nu mai puse întrebări. Nimeni nu-l abordă pe Pearce în legătură cu conversația lui ciudată. Nimeni nu părea

să vrea să știe. Ar fi trebuit să fie agitați. Ar fi trebuit să fie neli-niștiți. Dar oboseala este ceva curios. Își înclină scaunele din avionul masiv și verde – un avion militar pentru transport Hercules C-130 –, se înveliră în păături și își petrecură următoarele unsprezece ore de zbor spre Cape Town, Africa de Sud, dormind tun. Nici când avionul ateriză în Cairo ca să mai ia un pasager nu se clintiră.

DOCURILE DIN CAPE TOWN

DANA 19

– Fii atent cu aia! Fii atent!

Scott se trezi brusc. De cât timp aterizase avionul? Era un Hercules C-130 modificat, cu o cabină presurizată pentru ofițerii superiori în față și cu un compartiment mic depresurizat de unde se aruncau încărcături când avionul zbura jos.

Dar ușa cabinei era larg deschisă. Aerul fierbinte și lipicios pătrundea în interior, însoțit de o lumină incisivă, izbitoare. Și, constată Scott, fusese lăsat singur.

Se auzea un radio cântând pe undeva. Se concentrează și își dădu seama că era o voce familiară. Era președintele, adresându-se națiunii. Încercând să-i asigure pe cei de acasă, în timp ce el își continua turul la Vatican, că nu aveau motive să se îngrijoreze. Ticălos mincinos! Scott se ridică, se gândi la Ferguson pentru un moment, apoi auzi o zdrăngăneală, un bufnet puternic, de parcă cineva scăpase pe jos ceva greu.

– Fir-ar să fie! Am spus să fii atent!

Cunoștea vocea. Puternică. Fermă. Enervată. Și totuși, cumva atrăgătoare.

– Sarah?

Înlătură rapid ultimele vestigii ale somnului și se ridică împleticindu-se de pe scaun. Pășind pe coridorul de pe latura cabinei, se opri pentru a lăsa un membru al echipajului să treacă spre carlingă, apoi își continuă drumul spre ușa de încărcare, coborâtă ca să formeze o rampă.

Lăzi care în Elveția nu se aflau la bord erau acum stivuite sub plase și curele. Aviatorii cărau jos întregul echipament, spre o serie de camioane cu platformă aliniate pe pista toridă.

O femeie suplă și bronzată stătea pe buza pantei; avea niște picioare incredibile și purta o pereche de pantaloni scurți uzați. Ținea un braț în șold, în timp ce cu celălalt indica diverse direcții.

Scott tuși.

– Bună, Sarah. Sunt Richard.

Sarah se întoarse încet și se relaxă brusc.

– Bună, spuse ea luminându-se la față. În sfârșit, ne întâlnim.

Scott clipi surprins.

– Mă bucur că ești bine. Că ai scăpat cu bine. Cu linia care nu mai funcționa – se gândi un moment, alegându-și cu grijă cuvintele –, chiar nu știam ce să cred.

– Ți-a fost dor de mine?

Scott chicoti.

– Nici nu te cunosc, zise el.

– Nu, nu mă cunoști, spuse ea cu căldură.

El zâmbi, surprinzător de relaxat.

– Au fost ciudate aceste două zile, nu?

Ea încercă să-i răspundă la zâmbet, dar îi era dificil.

– Îmi pare rău pentru Eric și Douglas, zise el.

Ea îi mulțumi.

– M-au abandonat aici, zise Scott apoi, arătându-i cu degetul peste umăr.

Privirile li se întâlniră, zăbovind una asupra alteia poate pentru mai mult timp decât ar fi trebuit. Scott își vârî mâinile în buzunare și coborî doi pași pe rampă.

– Vorbești în somn, zise Sarah, iar Scott privi în spate. M-am așezat pe locul de lângă tine.

– Mă bucur că ești bine, zise el din nou, făcând cuvintele să sune ca o invitație.

Sarah i se alătură pe rampă și coborî câțiva pași, indicând cu degetul unui muncitor să fie mai atent. Scott își frecă bărbia

cu palma – barba îi crescuse în ultimele două zile. Trebuia să găsească un aparat de bărbierit.

Afară se simțea miros de ars. Soarele era strălucitor, poate mult prea strălucitor. Fără nici cea mai slabă urmă de ceață, muntele Table se vedea perfect în zare. Se aflau pe un aeroport privat, o parte a docurilor. Clădiri uriașe mărgineau dana. Macaralele încărcau cargoboturi.

Scott își protejă ochii cu mâna și privi spre soare.

– E greu de crezut, spuse el. Ne dă zile calde și însorite, dar și cancer de piele în același timp. Și totuși, refuzăm să credem că ne-ar putea face mai mult rău de-atât.

Sarah îi înmână lingvistului o foaie de hârtie ce conținea o listă de numere care se înșirau până jos.

– Ce e asta? o întrebă el.

– Cifre DEOS. Cifre obținute de la Senzorul de Observații la Adâncime. Date seismice pentru ultimele douăzeci și patru de ore.

Scott încercă să citească lista.

– Am pus pe toată lumea la curent. Tu erai ultimul.

DEOS fusese conceput în 1998 de către o echipă de la Universitatea Cambridge, îi explică Sarah. De partea cealaltă a planetei, o operațiune care durase zece ani atașase sonde DEOS pe fundul oceanului, măsurând activitatea seismică din manta. În timp, se putuse construi un model al miezului Pământului. Toate sondele erau conectate, iar datele erau transmise spre rețelele de comunicații de pe tot globul prin satelit, astfel că oricine avea acces la internet le putea vedea.

Se apropie apoi de Scott și zise:

– Știi spectacolul de lumini din tunel?

Scott îi aruncă o privire care spunea: cum aș putea uita?

– Ei bine, înainte de aceea, au mai fost alte cinci explozii energetice separate, care au fost cu totul inofensive. Am fost prinsă în mijlocul uneia dintre ele. Avem date despre celelalte patru. Lumina s-a învârtit prin tunel și a ieșit.

Îi întinse apoi o altă foaie.

– Aici e o hartă a sistemului de tuneluri de la situl Giza...

– Acolo jos e un inel?

– Da. Și vezi aici, aici și aici? Trei tuneluri principale se unesc cu inelul la intervale de 120 de grade. Cel dinspre est, în care mă aflam eu, intră direct în Camera Sfinxului, unde este găzduită piatra benben. Celelalte două, cele care vin dinspre sud-vest și nord-vest, sunt legate de inel. Și inelul, din câte îmi pot da seama, se unește cu Camera Sfinxului prin tunelul de est.

– Ce vrei să spui? o întreabă grav Scott. Exagerez dacă voi presupune că ceea ce sugerezi este că aceste date seismice sunt legate de exploziile de energie din tunel?

– Deloc, chiar așa e, confirmă Sarah. Aceștia sunt timpii la care exploziile de energie au trecut prin Camera Sfinxului. Și acestea sunt cele mai strâns asociate cutremure.

– Dar timpii nu corespund.

– Trebuie să avem în vedere și timpul necesar undei seismice pentru a se propaga. În medie, se deplasează prin pământ cu 13 000 de metri pe oră. Mai repede sau mai încet, în funcție de magnitudine și de adâncime. Cea de aici, explozia de energie de la 11.37 seara... Un cutremur cu magnitudinea șase a lovit Ciadul cu câteva minute înainte. Ciad nu se află pe o falie, dar are o activitate vulcanică într-o zonă de tulburări, care a pătruns prin scoarță prin ardere, ca în cazul Hawaii. E cam la 1 600 de kilometri distanță. Un simplu calcul aritmetic ne spune că parcurge 1 600 de kilometri în circa patru minute și jumătate. Cutremurul din Ciad s-a declanșat la 11.32 seara, cu *cinci* minute înainte, cu un epicentru care se află aproape sigur la sud-vest de Cairo, în linie directă cu tunelul de sud-vest.

Sarah urmări cu degetul informația. Scott se concentrează asupra explicațiilor, în timp ce Sarah continua:

– Toate aceste cutremure sunt într-un fel de linie directă cu unul dintre cele trei tuneluri care duc la Giza. Iar întârzierile dintre evenimentele seismice și exploziile de energie corespund perfect. Ciad, Italia, Grecia, Liban. Mijlocul Oceanului Atlantic. Toate corespund.

– Nu-ți face griji, o asigură Scott. Te cred. Nu pot să nu te cred. Ar putea deveni situația și mai complexă de atât? Vorbim de un dispozitiv colosal. Ce au spus ceilalți?

– Încearcă să înțeleagă cum a fost convertită unda seismică în căldură și lumină.

– Sunt sigur că-și vor da seama, spuse Scott, dornic să continue.

Se uită în jur, dar nu recunosc marcasele, persoanele sau direcțiile.

– Unde mergem, că tot veni vorba?

– Ar trebui să alimentăm și să ne îndreptăm direct spre McMurdo, dar vremea e prea rea pentru aterizare. Ne-au pus la bordul unui spărgător de gheață al Pazei de Coastă, împreună cu o echipă științifică aflată oricum în drum. Sunt cei în roșu-aprins de acolo.

Săriră în remorca unuia dintre camioane și porniră spre navă împreună cu unele dintre lăzi. Scott începu să înțeleagă ceea ce vedea abia când observă cicatricile uriașe de pe versanții muntelui Table, având pe alocuri o lățime de peste treizeci de kilometri.

– Alunecări de teren, explică Sarah. Au luat-o cumva la vale. Au omorât trei mii de oameni. Au oprit electricitatea în jumătate din Cape Town.

Se gândi puțin, apoi continuă:

– Au avut ceva probleme. Furturi. Răzmerițe. Panică și chestii de astea. De aceea am aterizat aici. Principalul aeroport este acum o mlaștină.

– Din cauza alunecărilor de teren?

– Da. Oamenii încă încearcă să scape de acolo.

– Și unde să se ducă? întrebă Scott cât se poate de serios. Dacă nu pleci din sistemul solar, nu ai unde să te ascunzi.

– Exact asta a spus și omul tău de la CIA, zise Sarah.

Scott o privi intrigat.

– Bob Pearce, tipul tău de la CIA...? repetă ea.

– Bob Pearce e de la CIA? Și cu ce se ocupă el acolo?

Muncitorii cărau echipamentul prin gang, în timp ce articolele mai mari sau mai masive, echipamentul de supraviețuire, proviziile, alimentele și altele erau urcate la bord cu macaraua.

Polar Star USCGC WAGB-10 nu era cel mai mare spărgător de gheață din câte existau, pentru că avea o lungime de doar 130 de metri și puțin peste 13 000 de tone. Coca era de un roșu strălucitor, cu o dungă albă și groasă care cobora în diagonală spre capătul frontal al fiecărei laturi a prorei. Puntea albă strălucea, iar pe catargul negru erau amplasate radare, antene de comunicații și instrumente de măsurare. Avea două coșuri de culoarea muștarului, care duceau spre cele două motoare diesel electrice.

Nu, nu era cea mai mare navă, dar era puternică și gata să-și asume provocarea de a-și duce pasagerii la McMurdo Sound. Alături de nava ei soră, *Polar Sea*, se întâmpla să fie cel mai puternic spărgător de gheață nenuclear din lume. Lui Scott i se părea straniu de familiară.

Și atunci, își aminti. *Steaua polară*. Portul ei de pornire era dana 36 din Seattle. Văzuse această navă venind și plecând de nenumărate ori. Chiar și în luna aceea o luase pe Emily în port ca să o vadă, când Paza de Coastă avusese o zi a porților deschise. Fiica lui adora navele.

Plăcile de pe punte bâzâiau în așteptare, iar Scott și Sarah coborâra sub punte ca să-și caute cabinele și să-și aranjeze lucrurile. Îl întâlniră pe Ralph Matheson ieșind dintr-una dintre cabine, scărpinându-și barba și părând nervos.

– Parc-am fi în tabără, se plânse el. Au spațiu pentru cel mult douăzeci de pasageri. Îți vine să crezi că trebuie să stăm împreună? Băieții într-o cameră, iar fetele în cealaltă.

Pe când Matheson făcea acest comentariu, November își scoase capul dintr-o cabină.

– Sarah! exclamă ea bucuroasă. Stai cu mine aici! Avem o cabină numai pentru noi. Cred că nu au prea multe femei care să meargă în Antarctica.

Sarah se strâmbă spre Scott și zise:

– Ne mai vedem.

Când ea ajunsese la ușă, Scott schimbă o privire rapidă cu Matheson, care indică spre una dintre mâinile lui, scuturându-o cu emfază. Scott oftă, apoi strigă după Sarah:

– Ăăă... Sarah?

Ea se uită spre el.

– Am tot vrut să te întreb... Ezită puțin, apoi zise: În tunel... pe Douglas chiar l-a apucat *o mână*?

Sarah încuviință din cap cu un aer gânditor, înainte de a intra în cabină și de a închide ușa în spatele ei.

Matheson scutură din cap.

– Ah, ce porcărie!

Se caută prin buzunare, apoi zise:

– Unde mi-am pus oare pastilele?

Privi dezgustat la Scott, apoi adăugă:

– Am rău de mare.

Scott inspiră profund, ridicându-și sacul.

– O, perfect.

Puse sacul pe o cușetă, apoi zise:

– Ei bine, să sperăm că n-o să stăm prea mult pe mare. Care e al meu?

– Prea mult? remarcă Ralph. Chestia asta face treizeci de noduri¹, cel mult... Ah, cușeta de sus. Avem peste două mii de mile de parcurs. Asta înseamnă cel puțin trei zile de navigat.

Scott își aruncă lucrurile în cușeta de sus. Cabina avea șase cușete, așa că era destul de înghesuită. Avea o lumină de citit și o perdea, dar în afară de astea nu prea multe. Și atunci, își dădu seama: oare acesta avea să fie ultimul lucru pe care-l va vedea? Hackett spusese că soarele va ajunge în *două* zile la apogeul ciclului. Se întoarse spre Matheson și spuse:

– În trei zile, am putea fi morți cu toții.

– *USS Harry S. Truman* cheamă nava Gărzii de Coastă Americane *Polar Star*. Confirmăm sosirea în siguranță a

¹ 55 kilometri/oră (n.tr.)

contraamiralului T. W. Dower la bordul vasului. Directorul portului Cape Town ne-a dat permisiunea de a pleca imediat. Grupul de luptă *Truman* este bucuros să vă fie escortă. Terminat.

– Da, confirm, *Truman*. Echipajul de pe *Polar Star* vă mulțumește. Vom porni în scurt timp. Terminat.

Ofițerul superior, căpitanul Chris Rafferty, atârână stația de emisie înapoi pe consolă și îi făcu semn pilotului portului să-i ghideze nava afară din port. Urmau să navigheze o bună bucată de vreme prin golful Table, după care aveau să cârmească spre marea deschisă. La același nivel, după cum părea, cu un mic oraș sud-african numit Atlantida. Așa mergeau lucrurile.

Dintre cei douăzeci de ofițeri, doi se aflau pe punte. Dintre cei o sută patruzeci și trei de oameni înmatriculați, șase aveau grijă de alte stații. Dar principala preocupare a lui Rafferty era maiorul Gant, care stătea lângă el la biroul de comandă.

Rafferty își încrucișă brațele la piept și zise, coborându-și vocea:

– Ei bine, asta spun și eu schimbare. De obicei nu suntem atât de populari.

Gant nu răspunse.

– Ați avut noroc, adăugă Rafferty. În mod normal, nu mergem până la Cape Town; de obicei, ne îndreptăm direct spre Sydney. Dar biologii pe care îi avem cu noi au ceva de ridicat de acolo.

– Vă mulțumim că ne-ați luat și pe noi, zise Pearce, intervenind cu amabilitate.

El și Hackett erau prezenți pe punte, lângă ferestre, urmărind coloanele de fum de la focurile din zare – rezultatele jafurilor și ale panicii.

Dar Gant se simțea mai puțin recunoscător – era mult mai preocupat de călătoria care îi aștepta.

– Am vorbit cu *Truman* și *Ingersoll*. Vremea se înrăutățește acolo. Trebuie să fim gata să ne pregătim de furtună în orice moment.

– Vremea? pufni Rafferty cu răceală. Avem încă una din alea... unde gravitaționale, așa le-ați numit?

Hackett confirmă cu o mișcare din cap.

– Dacă mai vine una, avem cincizeci la sută șanse să ne scufundăm. Nu avem dimensiunea unui portavion. Nu putem trece de un val de șaptesprezece metri. Patru ani a durat construcția acestei nave și își poate croi drum prin gheață ca nicio alta. Dar în condiții neprielnice, se duce la fund în patru minute.

Își puse mâinile în șolduri, apoi își îndreptă șapca de baseball și adăugă:

– Asta așa, ca să știți. Antarctica nu se compară cu nimic altceva de pe Pământ, nici măcar cu Polul Nord. Cu sau fără unde gravitaționale.

Ensign Varez era un hispanic solid din cel de-al cincizeci și unulea stat, Puerto Rico. Râse fericit de unul singur când tabloul de comunicații se luminează ca un pom de Crăciun. Se adresează apoi superiorului lui:

– Domnule căpitan! Comunicațiile prin satelit sunt din nou online, domnule.

– Ce avem?

– Ăăă... totul. GPS. Linii directe cu DC. Seattle. NORAD. Elveția. Toate.

– Bine.

Îi aruncă o privire lui Gant, apoi adăugă:

– Lucrați repede, băieți.

– Ba bine că nu, îl dojeni țâfnos Gant. Acum avem acolo două grupuri de purtătoare.

– Excelent, spuse repezit Hackett. Acum poate că descărcăm și noi datele mele de la CERN pentru laboratoarele de jos...

– De sub punte, îl corectă Rafferty.

Hackett ridică din umeri.

– Mă rog...

Însă atmosfera nu deveni mai plăcută pentru maiorul Gant. Verificând legătura cu muntele Cheyenne, NORAD raportează dezamăgire că toate eforturile de a localiza prin satelit baza chinezească eșuaseră. Și, dintre puținii sateliți pe care reușiseră să-i pună pe poziție, cel mai apropiat, VX-17, nu avea să fie în poziția corespunzătoare decât peste treizeci și două de ore.

Hackett și Pearce schimbă câteva priviri, în timp ce omul de la CIA tremura nervos, umezindu-și buzele. Extrem de tensionat.

– Ai o cameră pregătită pentru asta?

Gant îi răspunse că are și îl conduse apoi în intestinele navei.

La 13.06 GMT, *Polar Star* intră în apele internaționale, devenind principala responsabilitate a grupului de luptă *Harry S. Truman*, alcătuit din al cincilea portavion de clasă Nimitz *USS Harry S. Truman CVN 75*, cu optzeci și șapte de avioane la bord, aparținând Aripii a Cincea a Aeropurtatelor. Lângă Nimitz se aflau *USS Bunker Hill CG 52* și *USS Mobile Bay CG 53*. Puțin mai departe pe mare, cu unele vase dincolo de linia de vizibilitate și ascunse după orizont, se aflau navele Escadronului 15 de Distrugătoare: *Vincennes*, *Thach*, *Curtis Wilbur*, *Rodney M. Davis*, *O'Brien*, *John S. McCain* și *Fife*. În total, zece nave. Și o formidabilă ramură a grupului de luptă *Truman*.

Iar acesta era cel de-al doilea grup de luptă. *Nimitz* însăși, prima din clasa Nimitz, era deja pe poziție împreună cu propria flotă, patrulând apele Antarcticii. Era la fel de mare și la fel de decisă să-și îndeplinească sarcinile.

– Ca să vă faceți o idee în legătură cu scara la care se ridică situația la Polul Sud, explică Gant. Antarctica, cu o suprafață de două ori mai mare decât cea a Statelor Unite, avea în jur de cinci mii de locuitori care lucrau pe țărmurile ei în același timp. Comparativ, compania navei de pe *USS Nimitz* numără 3 350 de cadre, în timp ce Aripa Aeropurtată de la bord numără 2 480 de bărbați și femei. Un total de 5 830 de oameni. Doar simpla sosire a lui *Nimitz* a dus la dublarea peste noapte a populației Antarcticii. *Truman* a avut aceeași grupare la bord. Și, dacă numărăm oamenii combinați de la bordul celorlalte optsprezece nave, populația Antarcticii a crescut de zece ori.

Și asta era doar marina. Pușcașii marini își trimiseseră oamenii lor, la fel și Armata și Forțele Aeriene, toate prin decret prezidențial. La Polul Sud urma să fie ceva agitație, dacă nu altceva.

Dar, în pofida tuturor vrăjitoriilor tehnice și a experienței lor, în pofida tuturor dispozitivelor și jucăriilor, pe țărmul Antarcticii erau orbi. Nu puteau nici măcar confirma dacă baza chinezească mai exista. Astfel, până la urmă, totul se reducea la un element. La un om. Robert Ellington Pearce, din Phoenix, Arizona. Număr de serie A170044938-W9, din cadrul Central Intelligence Agency¹. Criptoistoric prin vocație, clarvăzător prin profesie, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Și posesorul unui extraordinar talent.

Având capacitatea de a vedea de la distanță instalații și de a raporta asupra amplasamentului lor, a conținutului și a stării lor, cu o precizie uluitoare.

Doar prin puterea minții.

¹ Agenția Centrală de Informații (n.tr.)

4.16 PM

Bob Pearce stătea cu picioarele goale în zăpadă. Și privea în jur.

– Ce vezi?

Cu el nu mai era nimeni. Așa că, pentru a păstra un soi de rațiune în această situație, avea un telefon celular lipit de ureche. Când raportă, își privi picioarele. Apoi mișcă din degetele de la picioare.

– Zăpadă, spuse el. Gheață. E foarte frig aici.

– Ce vezi din bază? insistă Gant, la capătul celălalt al liniei. Pearce ridică brusc capul.

Exact în fața lui, la câțiva centimetri, rămășițele carbonizate ale soldatului chinez zăceau prăbușite peste cuibul de mitralieră. În spatele lui avusese loc un soi de explozie, care îi luase și partea posterioară a capului cu ea. Fața îi era înghețată, strâmbă. Însă restul trupului era o grămadă înnegrită, contorsionată.

Din spatele epavei sfâșiate fumul se ridica în vâlâtuci. Un stâlp pentru foraj se prăbușise peste o cabină mobilă, ajunsă acum, la rândul ei, o masă de fragmente. Atât mai rămăsese din *Jung Chang*.

– E distrusă, raportă Pearce. E pustiită.

O mulțime de rămășițe carbonizate erau împrăștiate în zăpadă asemenea piperului râșnit pe o farfurie cu piure de cartofi. Câțiva metri mai încolo, văzu o mână care încă mai ținea o revistă. Jumătate dintr-un tors. Și o felicitare fluturând în vânt.

– Vremea e plăcută aici, constată Pearce.

– Poți pătrunde mai mult în bază?

– Doar un moment. Trebuie să trec de chestia asta, spuse el, evitând o altă grămadă de carne înghețată acoperită de cărbune.

Pearce simțea că stomacul i se răzvrătește. Apropiindu-se, mirosul de carne arsă și de moarte deveni mai puternic și mai strident, înțepându-i nările și făcându-l să icnească involuntar.

– Știu ce e în Atlantida. Știu, pentru că am mai fost acolo, anunță Hackett, cu picioarele ridicate pe masă.

Scott privi spre el.

Hackett răsfoi documentele, iar Scott întrebă:

– Ce sunt acelea?

– Transcrieri ale micuțelor vizite ale lui Bob, explică el.

Se aflau în Laboratorul de Cercetări de pe Puntea 2 a lui *Polar Star*, unde echipa se adunase pentru a-l urmări pe Bob prin legătura video. Scott trase un scaun lângă Matheson. Hackett, care stătea în fața lor, le întinse documentația. Îl urmări pe Scott frunzărind-o, înșirând paginile pe masă.

Ochii lui Sarah erau fixați asupra lui Matheson, urmărindu-l cum atașează cu cea mai mare atenție un cablu conector la priza dintr-o unitate aflată într-o cutie din plastic de mici dimensiuni, apoi cum îl prinde la calculatorul fixat pe biroul din spatele lui, atent să nu disloce mai multe circuite arse decât trebuia.

– Crezi că-l poți face să funcționeze?

– Bineînțeles că-l pot face să funcționeze, răspunse Matheson cu dispreț. Doar eu l-am proiectat.

Curăță scârbit particulele exfoliate.

– Ce e chestia asta de peste tot?

– Sânge, îl lămuri Sarah abrupt. Sângele carbonizat al lui Eric Clemmens. Au trebuit să-l smulgă din epavă.

– Oh, murmură Matheson îngrețșat.

Tocmai se pregătea să-și roadă unghiile, ceea ce nu mai părea acum o idee atât de bună.

– Este de necrezut, gemu Scott, întorcând pagina.

– De ce? Pentru că nu se potrivește cu perspectiva ta asupra vieții? îl provocă Hackett.

Matheson se aplecă în spatele scaunului lui și deschise un comutator.

Se auzi un bâzâit ușor, urmat de un țârâit electric, apoi un LED verde începu să clipească insistent pentru a le arăta că trăiește. Matheson se întoarse pentru a tasta comanda în calculator. Apăsă tasta UPLOAD și zise:

– Bingo!

Pufni, satisfăcut de sine.

– Transfer toate datele de la Giza către terminalul principal. Și petrecerea va continua.

– Nu poți pretinde, insistă Scott, că știi ce se petrece într-un loc doar pentru că te gândești la el.

– El canalizează energiile, îi reaminti Hackett. Îl putem vedea cum canalizează energiile.

– Jon, ripostă Scott, ești om de știință. Cum poți accepta asta, tocmai tu dintre toți oamenii?

– Richard, încă nu înțelegem pe deplin mecanica cuantică, dar știm că acest monitor tv n-ar lucra fără ea. Nimeni nu știe ce efect va avea teoria supercorzilor asupra vieții noastre de toate zilele, dar știm că, pentru existența universului, sunt necesare cel puțin douăzeci și șapte de dimensiuni. Știm că nu există ceva numit „nimic“. Dacă extragi aerul dintr-o cutie neagră, închizi lumina, extragi totul – încă vor rămâne treizeci și șapte de câmpuri de potențial. Treizeci și șapte! La ultima numărătoare! Particulele vor continua să apară sporadic de nicăieri, ceea ce este important, pentru că se leagă de o altă teorie. Spațial, știu că stai acolo. Știu că fundul tău e pe scaunul acela. Și mai știu că navigăm pe ocean. Dar, gândește-te puțin – iar asta e important pentru tine: din perspectivă spațială, unde e trecutul?

– Unde e trecutul?

Sarah era cuprinsă de neastâmpăr.

– Uau! Asta e o întrebare bună, zise ea.

– *Unde* e trecutul?

Hackett dădu din cap.

– În metri și centimetri, Richard, dacă ești drăguț.

Scott medită la întrebare.

– Trecutul, răspunse el ezitant, este la peste trei kilometri sub gheață – în Antarctica.

Se așează mai bine pe scaun, cu un aer de afectare înfumurată. Dar știa că nu dăduse cine știe ce răspuns.

– În regulă, atacă Hackett din nou. Așadar, care este distanța dintre bine și rău în kilometri?

Iar asta îl lăasă fără replică.

– Nu utilizăm optzeci la sută din creier, spuse Hackett. Iar din partea pe care *o utilizăm*, optzeci la sută e dedicată procesării stimulilor vizuali. Ideea este că noi, ca specie, am existat mai mult timp decât le-a luat capacităților noastre cognitive să proceseze ceea ce percepem. Este posibil ca trupurile noastre să poată detecta lucruri pe care nu suntem capabili să le recunoaștem – încă. Poate că nu am evoluat suficient ca să putem procesa tipul acesta de date. Poate că trebuie să ne dezvoltăm un alt tip de simț. Ești nedumerit când te întreb „unde e trecutul” pentru că este un tip diferit de întrebare, una cu care nu ești obișnuit. Și totuși, lingvistic, nu poți nega că e o întrebare corectă gramatical. Reticent, Scott aprobă, iar Hackett continuă: Ceea ce face Bob s-ar reduce practic la ridicarea unor tipuri diferite de întrebări.

– Vrei să spui că e mai evoluat decât noi? îl provocă Scott. Hackett refuză să răspundă.

– Șșt! îi certă November. Mă lăsați să aud ce are Bob de spus? Lăsați-l în pace și aveți puțină credință.

Scott se întoarse spre locul în care November analiza pe calculator înregistrarea din tunelul Giza. Îi întâlnește privirea.

– S-ar putea să aibă dreptate sau s-ar putea să greșească, spuse ea. Dar acum nu putem avea nici măcar un satelit care să ne spună ceva util. Așa că nu-i nimic rău în a avea puțină credință.

– Suntem oameni de știință, explică sec Scott. Nu ne *ocupăm* de credință.

November se mulțumește să se concentreze asupra calculatorului; Bob Pearce avea o cameră cu o masă și scaune, o hartă a Antarcticii și un set întreg de referințe. Fără sfere de cristal,

bețe aromate sau clopoței pentru vânt. Totul era clinic. Și strălucitor: își amplasase un set de lumini, la care se uita cu ochii închiși. Totul forma o imagine bizară.

Vizavi de el stătea Gant, cu un pix, o hârtie și o foaie de date de recunoaștere.

Pearce tresări.

– Sunt... ăăă... sunt în secțiunea cealaltă. Trec printre multe rămășițe.

Își duse mâna la gură, de parcă ar fi fost pe punctul de a vomita.

– Ăăă, ăăă, asta e... Parc-a explodat o bombă. Sunt morți. Sunt morți cu toții.

– Bine, Bob, sunt convins că e oribil. Dar ne trebuie detalii despre sistemele automate. Arme cu încărcare. Mine terestre...

November era îngrijorată.

– Credeam că minele terestre sunt interzise, șopti ea.

– Mda, te pomenești, pufni Matheson. Pe hârtie, poate.

– Nord-vestul complexului, în perimetru, anunță Pearce, stativ cu arme automate. Operaționale. Și... așteptați puțin... da, o altă armă. Dar nu mai are muniție. Corecție: arată de parcă n-a fost încărcată niciodată.

Scott își frecă bărbia uluit.

– Ce vede?

– Baza chinezilor, comentă Hackett. Și, după cum sună lucrurile, vede destul de bine.

Scott îl urmări pe Pearce pe monitor și atunci observă că în propriul lor mediu se petrecea ceva la fel de ciudat. Un strat subțire și cenușiu de praf acoperea totul în apropierea unui hublou deschis. Brusc, nava săltă de parcă dăduse de ape tulburi și Bob Pearce, la capătul celălalt al legăturii video, dădu glas preocupării lui Scott.

– Ceva e în neregulă, spuse el.

Nori de aburi picurau din găurile aflate în jurul lui Bob Pearce, de parcă ar fi fost orificiile de presiune dintr-o oală cu orez supraîncălzit. Aburul se ridică numai vreun metru, apoi se transformă rapid în zăpadă și se îndepărtă dansând în vânt.

Crăpături uriașe se încrucișau prin gheață. Și, în timp ce încerca să-și facă loc printre resturi, Pearce își dădu seama că pământul îi fugea de sub picioare. De parcă s-ar fi aflat pe marginea unui crater de impact. Găurile deveneau tot mai mari, iar pământul începea să semene din ce în ce mai mult cu brânza elvețiană. Tunelurile de gheață expuse se contorsionau în interior, fiind suficient de mari încât să încapă în ele echipe întregi de oameni.

Pearce vedea ceva dincolo de masa contorsionată, fragmentată a mașinii blindate din fața lui, care zăcea pe o parte, zdrobită și într-un echilibru precar. Ceva întunecat. Și mare. Întinzându-se pe pământ. Dacă ar fi putut ajunge acolo...

Se auzise un țipăt? Înăbușit. Distant. Pearce se uită în jur, încercând să-și dea seama de unde venea sunetul.

– Ce se întâmplă? vru să știe Gant.

Dar Pearce nu avea timp să răspundă. Cu prudență, coborî într-o gaură și se uită în tunelul abrupt din gheață lucioasă. Iar când ceața înghețată trecu pe lângă el, spre suprafață, văzu ceva în mișcare. Ceva negru și dezordonat. Se târa folosindu-și ghearele ca să avanseze.

Pearce se apropie rapid ca să inspecteze mai îndeaproape și fu șocat să descopere un soldat chinez, în echipament de vânător de munte. Pielea îi era plină de pete negre. Nu de la arsuri, ci de la degerături.

– Dumnezeu! Avem un supraviețuitor aici! exclamă el.

Se ghemui lângă tânărul care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

– Doamne, e doar un copil, adăugă dezgustat Pearce. Trimiteți un echipaj SaRGE! Acum!

– Nu te pierde cu firea, Bob, îl avertiză Gant. Nici măcar nu știm dacă putem aduce un SaRGE atât de adânc în teritoriul inamic.

– Sunt cu toții morți, în afara copilului ăstuia, insistă Pearce. Trimiteți un SaRGE aici. Scoateți-l de aici, pentru numele lui Dumnezeu! Aduceți un chirurg!

Din gura tânărului care delira ieșeau aburi. O respirație ca o pudră, cristalizată. Deschise un ochi și păru să...

– Cred că mă vede, icni Pearce.

– Asta nu se poate, replică Gant cu asprime. Nu ești acolo cu adevărat, Bob. Ți-ai proiectat mintea în zona respectivă. Verifică în jurul tău. Vezi pe ce se concentrează.

Dar Bob nu-l asculta, pentru că tânărul soldat chinez încerca să vorbească. Întinzând degetul ca să indice tunelul din spatele lui, încerca, cu fiecare fibră a trupului său, să articuleze sunete. Bob Pearce se aplecă în față și, deși nu-l înțelegea pe chinez, încercă să repete sunetele auzite.

Scott își trecu un deget peste echipamentul din laborator și studie reziduul, în timp ce November încerca să-și rețină un reflux stomacal.

– Ce e cu mirosul acesta? se plânse ea.

– Închide hublourile, ordonă Scott, acoperindu-și gura și întinzându-se spre cel mai apropiat hublou.

Nava se înclină încă o dată. Dar de data aceasta mai rău, de parcă ar fi lovit un perete de vreme rea. Sarah veni și ea să studieze praful. Afară părea să plouă cu o vâltoare de pudră cenușie, oribilă, mirosind a sulf.

– E cenușă vulcanică, zise ea. Probabil că urmează o activitate vulcanică puternică.

– Muntele Erebus este activ, spuse Matheson. Exact în curtea Stației McMurdo.

– Minunat, gemu Sarah, va fi distractiv.

I se alătură lui Scott lângă hublou, dar el nu părea într-o dispoziție prea bună. Își șterse cenușa de pe vârful degetelor, spunând:

– Pucioasă. N-am crezut că voi trăi ziua asta...

– Hei, Richard, îl întrerupse Hackett. Vorbești chineza?

Scott se întoarse spre fizician.

– Puțin. De ce?

Hackett arătă spre monitor.

– Pentru că Bob începe să vorbească în chineză.

Scott se apropie de Hackett și măre volumul, străduindu-se să audă bolboroseala agentului CIA.

– *Yao ye heikodo!* părea să spună. *Yao ye heikodo!*

Ceea ce-l lăsa rece pe Scott.

– E cantoneză, explică el. Repetă întruna: „E ceva jos acolo. E ceva jos acolo... Și e viu“.

LOCURILE SACRE

Popol Vuh nu se mai lasă văzut... Cartea originală, scrisă cu mult timp în urmă, există, dar vederea ei e ascunsă și cercetătorului, și gânditorului.

*Popol Vuh: Sacred Book of the Quiche Tribe of Maya*¹,
ediția Editurii Universității Oklahoma

¹ Popol Vuh: Cartea sacră a tribului mayaș (n.tr.)

TUNELURILE PINI PINI

NOAPTEA

Ploua. Din nou.

Îi spusese că în pădurea tropicală nu ploua chiar atât de mult, poate doar în sezonul ploios. Mințiseră. Jack Bulger trase canavaua peste baldachin ca să împiedice ploaia să curgă pe calculator.

În fața lui se aflau stivuite nouăsprezece cuburi de cristal de Carbon 60, cu suprafața de șaizeci de centimetri pătrați, tăiate și scoase din tunelurile subterane printr-un proces sistematic care le ocupase cea mai mare parte a ultimelor douăsprezece ore. Fuseseră amplasate sub prelată direct pe pământ, unde se adunase acum o băltoacă noroioasă, ca o supă maronie ce devenea rapid căminul unei colecții de insecte purulente.

Un fulger brăzdă cerul, iar Bulger trase prelată înapoi și își așază microscopul pe blocul cel mai de sus. Îi îndepărtase baza, astfel încât unitatea optică să poată pătrunde direct în blocul de dedesubt. La urma urmelor, mostra de Carbon 60 era prea mare ca să încapă sub o lamelă.

Analizase blocurile sub luminile de campanie și devenise tot mai evident că vinișoarele întunecate păreau să fi fost introduse cu icul în blocurile de cristal, precum defectele într-o piatră prețioasă. Nu observase aceste caracteristici atunci când examinase Carbonul 60 în starea sa originală, înfășurat într-o spirală în interiorul tunelului. Dacă acest cristal ar fi fost un animal, ar fi spus că e pe moarte.

Își conectă microscopul la laptop și-l porni. Nu era ceea ce și-ar fi dorit să facă. Ar fi preferat să se afle în centrul acțiunii,

decupând carbon, însă ceilalți nu îi permisese. S-ar fi contrazis cu ei, dar aveau arme. Jack Bulger era oricum, dar prost nu.

Eddie, operatorul de la troliu, era ocupat să întindă lanțul și să-l ancoreze pentru următoarea livrare de Carbon 60, trecându-l apoi prin verigile de metal spre gaura din pământ care ducea jos, în tunel, timp în care Bulger aplica un efect de transfocator asupra specimenului de cristal.

– Asigură-te că nu se încurcă în ceva chestia aia! spuse Bulger peste umăr, fără să-i pese dacă Eddie cel de la troliu îi răspunde sau nu, atât timp cât făcea ce i se spunea.

Bulger se concentra asupra ecranului. Existau trei câmpuri de amplificare, pe un spectru de bandă largă. Primul câmp era amplificarea optică maximă. Nefiltrată. Nediluată. Date vizuale pure. Cel de-al doilea câmp era amplificat optic. Imaginea era filtrată printr-un program patchwork, ca să curețe artificial caracteristici-cheie în diverse părți ale spectrului. Al treilea câmp era amplificarea artificială. Prin extrapolarea datelor-cheie din primele două câmpuri, calculatorul utiliza datele optice ca linie de referință și amplifica detaliile detectate pe baza unui set de algoritmi. Rezultatul era că aparatul putea să sporească artificial o amplificare optică aparentă cu un factor de 1 000 la o precizie de 98 de procente.

Foarte bine. Atâta vreme cât chestia aia afurisită îi oferea un prim-plan, lui Bulger nu-i păsa cât de imprecisă era. O fisură avea să arate tot ca o fisură, într-o imagine cețoasă sau nu. Important era că dacă procesul de extracție afecta în vreun fel cristalul – la asta chiar nu putea rămâne indiferent. Un cristal stricat era o marfă stricată.

Își aprinse țigara și suflă câteva inele de fum. Apăsă pe amplificare și inspectă suprafața.

Apoi văzu mișcare.

Bulger își îndepărtă ochii de la monitor. Își privi microscopul de pe blocul de cristal cu suspiciune. Era el obosit sau greșise ceva?

Primul lui gând fu legat de contaminare. Blestemata asta de ploaie! Se ridică în picioare și trase canavaua mai bine peste

microscop. Ridică dispozitivul, șterse suprafața în caz că era udă și puse microscopul la loc. Apăsă RECALIBREAZĂ și așteptă.

Din nou, mișcare.

– Doamne Dumnezeule... ticăloși afurisiți!

– Frumos, Jack, comentă Eddie, așezat lângă generator ca să fumeze o țigară. Foarte frumos.

Bulger surprinse vârful țigării bărbatului lucind în întuneric.

– Taci, idiotule.

– Da, să trăiți.

Bulger studie din nou ecranul cu atenție. Să reacționeze oare amplificarea artificială la ceva cum ar fi o sursă externă de lumină? Ceea ce să ducă, eventual, la interpretarea eronată a jocului de lumini și umbre de pe structura subsuprafeței?

– Care e problema? întrebă Eddie.

– Nu e treaba ta, replică Bulger, mișcându-se instinctiv în scaun ca să protejeze ecranul de ochii curioși ai celui alt.

Eddie ridică din umeri și se întoarse la trolul lui.

Imaginea de pe ecran arăta niște filamente minuscule, precum tuburile de carbon, întrețesute complex în structura cristalinului. În aceste filamente părea să existe mișcare, asemănătoare mișcării unui lichid. Să aibă oare acest Carbon 60 printre proprietăți un soi de acțiune capilară superrapidă? Capacitatea de a absorbi un lichid, dacă acesta intra în contact cu el? Majoritatea rocilor aveau această proprietate, dar nu la această viteză.

Apăsă tasta AMPLIFICĂ, mărinz imaginea mult dincolo de nivelurile recomandate ale sistemului. Rezultatul fu o imprecizie și mai mare, dar Bulger n-avea să moară din asta. Trecuse de nivelul micronilor și acum era în zona nanometrilor – măsurători care acopereau a miliarde de parte dintr-un metru. Un loc în care materialele începeau să se comporte cu totul diferit.

Iată-o din nou. Ceva trecu cu viteză pe sub lentile. O vâltoare, o explozie întunecată. Apoi încă una, și încă una.

Precum umbrele pe o sticlă. N-avea cum să miște lentilele suficient de precis încât să le urmărească sau să țină pasul cu orice gona prin tuburi. Nicio problemă. Acela era un laptop.

Avea capacități de fotografiere la viteze mari. Apăsă tasta ÎNREGISTRARE și realiză un film digital la 10 000 de cadre pe secundă. Expunerea de trei secunde era teoretic suficientă ca să-i ofere informațiile necesare.

Și chiar fu suficientă.

Apăru mai întâi în cadrul 1 037 și dispăru până la cadrul 1 104. Curând după aceea, în succesiune, mai apăruă câteva imagini scurte, dar prima fu cea care îi stârni interesul lui Bulger. Era izolată și mai ușor de analizat. Mări din nou amplificarea. Și nu-i veni să creadă ceea ce văzu.

Brațe mici. Un trup în formă de țevă. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci. Parte mașină, parte organic. Nu se baza pe nicio știință modernă, convențională. Se baza pe ceva superior.

Lui Bulger îi căzu țigara din gură, fără să observe, în timp ce urmărea spectacolul care se desfășura pe monitorul lui. O mașinărie minusculă, nu mai mare decât unele celule din organismul uman, se învârtea prin substructura cristalului.

Bulger prinse țigara înainte de a-i face o arsură în tastatură. Nu exista decât o singură explicație.

– Naniți, spuse el.

Carver își ajustă ochelarii de vedere nocturnă, pregătindu-se pentru explozia de praf, când fasciculul de particule controlat de el tăie în spirala de Carbon 60 ce era înfășurată în pasajul subteran, întinzându-se în ambele direcții.

Cristalul era acoperit de un soi de scriere pe care n-o mai văzuseră niciodată, în timp ce porțiunile de piatră obișnuită erau inscripționate cu glife care semănau cu vechea scriere mayașă. Care, dacă-și amintea corect, era cu totul nelalocul ei. Mayașii proveneau din America Centrală, nu de Sud. Nu ajunseseră niciodată în Peru sau pe Amazon. Dar, la urma urmelor, ce știa el?

Fasciculul de particule termină de tăiat un cub preprogramat de Carbon 60 și se închise singur. Cubul se clătină și alunecă. Prinzând viteză, se prăbuși pe podea. Garrison era cu el.

Aplecă repede găleata cu apă de la picioarele lui și introduse cristalul în apă. Acesta sfârâi împrăștiind un nor de aburi, tocmai când doi membri ai echipei lui Maple treceau pe lângă ei în drum spre celălalt capăt al tunelului. Aceștia își ajustară lanternele prinse de pălăriile tari.

– Maple vrea să știe cât mai putem scoate înainte de a se prăbuși cu totul tunelul, spuse concis cel mai masiv dintre ei.

Cuburi de Carbon 60 lipseau din tot tunelul din spirală. În unele zone ale tavanului începuseră deja să apară fracturi de stres. Devalizarea fusese masivă.

Dar Carver nu păru prea îngrijorat.

– Bănuiesc că mult mai mult, spuse el, iar oamenii își continuă treburile.

Pe pământ era instalat un ham, ancorat la două lanțuri de uzură. Carver și Garrison lucrau împreună, pe vine, încercând să asigure batiul în jurul cubului de Carbon 60; tocmai legaseră ultima dintre bride, când auziră stația de emisie-recepție a lui Carver.

– Strânge-ți trusa, îl instrui Maple. Scoatem tunul.

– Ce se întâmplă?

– Fii gata să te miști, insistă Maple.

Vocea părea rezonantă, de parcă s-ar fi aflat într-un spațiu cavernos.

– Am găsit ceva care face cristalul din tunel să pară doar un mizilic.

Garrison își privi șeful în timp ce rula lanțurile prin mâinile înmănușate, verificând dacă drumul este liber, pentru ca Eddie să ambreieze trolul și să scoată cristalul.

– Ce facem? întrebă el.

– Du-te și află ce vrea, replică morocănos Carver. O să strâng blestemăția asta după ce termin.

Garrison ridică din umeri, aprobând.

Carver îl urmări pe Garrison dispărând în întuneric, iar furtuna de lumină devenită familiară pulsă prin tunel și lumină decorul pe o distanță de peste un kilometru. Când

ajunse lângă el, în locul de unde fuseseră înlăturate blocurile de Carbon 60, păru să staționeze. Pâlpâind, ca un tub de neon pe moarte. După care trecu prin ceea ce mai rămăsese din legătura de carbon și își continuă deplasarea.

– Cu-cu! strigă Eddie aplecat peste gaura de acces, când pulsul de energie luminează tunelul de dedesubt.

Coborî în hohote de râs.

– Uau, băiete, da' știu că asta e ceva apartel! zise el.

– Mda, murmură Bulger printre dinții încleștați, evident cu mintea în altă parte.

Naniți. Microroboți construiți la nivel atomic, operând la nivel molecular, măsurați la scală nanometrică. Roboți care erau atât de mici încât, cu instrucțiuni corecte, puteau literalmente să se cațere într-o inimă prin cea mai mică arteră și să deruleze o operație din interior spre exterior. Fără îndoială, nu era vorba de nanotehnologie din accepțiunea modernă. Conceptul curent de naniți spunea că acești mici roboți erau sub-microscopici, vizibili doar sub microscopul electronic, părțile lor active fiind de dimensiunile moleculelor de proteine. Conceptul actual de naniți susținea că, dacă s-ar fi putut fabrica, acești naniți nu ar fi fost mai lungi de 100 de nanometri.

Dar nu fuseseră încă realizați. Cel mai apropiat lucru de manipularea structurală la nivel atomic era vechi de douăzeci de ani, de când oamenii de știință japonezi reușiseră să scrie cuvântul „atom“ în japoneză – și *în* atomi.

În mod clar, ceea ce vedea Bulger era o mașinărie cu un diametru de sute de mii de nanometri. Mult mai mare decât în teorie. Dar teoria era inutilă fără experimente, aplicații și colectarea faptelor. Iar un fapt era că un nano se uita la el. Primul dispozitiv microscopic funcțional văzut vreodată.

Și valora mult mai mult decât tot Carbonul 60 de pe planetă.

Jack Bulger tremura de nerăbdare. Dumnezeu, nu le putea spune asta oamenilor cu care lucra. Nici n-ar fi înțeles – ar fi

vrut numai să se capete cu partea lor de profit. Ceea ce nu era inclus în ofertă. În afară de asta, aveau să se îmbogățească din cristal oricum. La dracu' cu ei. Deci singura problemă era acum ce să facă el cu informația.

N-o putea păstra acolo. Ceilalți ar fi putut da din întâmplare peste ea, i-ar fi putut umbla prin lucruri sau ar fi putut descoperi notițele făcute de el. Cu certitudine, filmul acela digital trebuia să fie șters.

Oare să trimită informațiile undeva? Putea să-și trimită un e-mail? Mai mult ca sigur să-i spună lui Houghton era o sabie cu două tăișuri. Dacă păstra tăcerea și nu-i spunea nimic avocatului companiei, orice zi care trecea sporea șansele savanților de a da peste descoperire în cristalul pe care intenționau să-l aducă din Antarctica – asta dacă nu cumva aflaseră deja. Și nu voia să capete ei gloria *sau* banii.

Dar dacă îi spunea lui Houghton și era cu adevărat o mare descoperire, e drept că și-ar fi asigurat veniturile, dar la un nivel mult mai redus decât dacă ar fi vândut-o celui care licita cel mai bine.

Și mai exista, bineînțeles, o a treia posibilitate. Putea face alegerea deșteaptă de a opta pentru ambele căi. Să-i spună lui Houghton. Să fie plătit. Apoi să vândă informația.

Mda, asta suna mai bine.

Și, în timp ce deschidea linia pentru Houghton și aștepta ca sistemul să-l localizeze pe avocat, se ocupă de colectarea și mai multor date. Și astfel făcu cea mai curioasă descoperire.

Naniții, în funcție de ce încercau să obțină, lucrau fie individual, fie colectiv, utilizând legături chimice pentru a se lega conștient unii de alții. Pentru a forma un dispozitiv mai mare.

Incredibil! Urma să fie *înspăimântător de bogat*!

Carver își ridică gulerul. Începu să fluiera, apoi strânse lanțul în jurul sistemului uleios de scripeți care se legăna deasupra lui. Se afla exact sub gaura de acces care se deschisese în timpul cutremurului inițial. Noroiul continua să alunece pe versanți, odată cu ploaia torențială care inunda groapa. Carver

privi în sus și văzu luminile fulgerelor. Se bucura chiar și să se afle în subteran – chiar dacă era sinistru.

Rădăcini lucioase de copaci, toate răsucite în noduri sticloase, se repezeau spre el. Creaturi despre care nu crezuse că pot exista se târau și se zvârcoleau în jurul lui. Niște viețuitoare mai mici, ca niște insecte, roiau și băteau din aripile lor ca borangicul. Fu nevoit să alunge un păianjen supradimensionat și transparent ca sticla. Simțea cum i se încrețește pielea. Însă măcar în tunel era mai uscat.

Trase de lanțuri, își duse stația la buze și anunță:

– Bine, ridicăți-o!

Auzi huruitul îndepărtat al motoarelor mecanice băgate în viteză. Simți tensiunea care se acumula în lanțuri. Și se îndepărtă când blocul de Carbon 60 începu să se miște pe pământ.

Îi monitoriză avansul vesel, asigurându-se că premiul lui reușește să treacă peste toate fâgașurile pe care le întâlnea. Acest bloc valora singur peste un sfert de milion de dolari. Când avea să vină timpul pentru ziua plății, singura certitudine rămânea că prostituatele din Mexico City aveau să aibă parte de acțiune din plin, așa că trebuiau să se drogheze cu ceva mai tare decât Pro-Plus. Și n-avea să se oprească până la Crăciun.

Când blocul ajunsese acolo unde trebuia, Carver le transmise celor de la suprafață să se oprească. Era timpul să elibereze cârligul din scripeți, pentru ca blocul să fie ridicat direct la suprafață.

Nu acordă importanță gândacului transparent de pe umărul lui. Sau rădăcinilor ca niște tuburi de sticlă care se repeziră la gâtul lui când înșfăcă lanțurile și le eliberă din scripeți. Tocmai se pregătea să discute din nou cu cei de sus când auzi ceva ciudat. Se opri brusc din ceea ce făcea.

Și se auzi din nou. Ca o cădere. Un gen de țipăt atenuat. Foarte slab. Însă venea din direcția înspre care tocmai se îndreptaseră cei doi colegi de echipă.

Miji ochii în întuneric. Își înclină lanterna și o orientă spre tunel.

– Hinkely? Gerome? strigă el.

Nimic. Niciun răspuns.

Carver trase de lanțuri, semnal clar că puteau începe să ridice din nou blocul. Pe când ducea stația la gură ca să confirme ordinul, auzi ceva ce putea fi descris numai ca un țipăt. Gutural. Exploziv. Ca atunci când ți se smulg intestinele din abdomen.

Carver își duse stația la gură și întinse cealaltă mână spre pușca semiautomată atârnată de umăr. N-avea să spună asta decât o dată.

– Băieți, nu vă mai prostiți. Acum, ce se mai întâmplă?

Dar nu auzi decât parașiți. Își puse stația deoparte, ridică pușca și trase tare de lanțuri. De două ori. Ca să le semnalizeze că era o problemă.

Blocul se opri și rămase clătindu-se la nivelul ochilor.

Carver încercă din nou să penetreze întunericul din tunel. Fiecare fulger care biciuia cerul își reflecta lumina în tunel. Și astfel, Carver reuși să observe ceva îngrijorător. De el se apropia o siluetă.

DEFAZAREA

Ușa laboratorului zbură în lături, exact spre locul în care Ralph tasta la calculator și vizavi de locul unde November cataloga glifele din Atlantida. O ciocănitură întârziată acompanie intruziunea. O roșcată purtând blugi și un tricou își băgă capul pe după ușă.

– Este cineva aici numit Jon Hackett?

Hackett tresări.

– Da. Eu sunt, zise el.

– Bună. Rebecca Devon – microbiolog. Cred că am făcut o poznă la etaj. Din partea cealaltă a coridorului ne transmit o tonă de date. Fluxuri de cifre. Îți spune ceva asta?

Hackett sări în picioare.

– De cât timp se întâmplă asta?

– Cam de o oră.

– Sunt datele complete de la CERN despre cristal, spuse el preocupat, îndreptându-se spre ușă. Așteptam datele acestea. De ce n-ați observat până acum?

– Păi... ăăă, zâmbi ea temătoare, e o greșeală ușor de făcut. Par să fie date biologice.

Hackett se opri brusc, uitându-se la colegii lui. Auzise corect?

– Complexitatea, făcu Scott cu ochiul, este cheia.

– Ce? Mda, cred că ai dreptate, încuviință Hackett.

Matheson își scoase lămâia și începu să unească punctele de pe suprafața ei neregulată. Pe monitor avea un glob rotativ și începuse să copieze modelul.

– E un dispozitiv straniu, murmură el.

Hackett îi aruncă o privire.

– Crezi că toate siturile astea sunt interconectate, ca un soi de rețea, nu, Ralph? Ca un internet antic?

– Îhî, sunt absolut convins.

– Știi ce e asta? Un puzzle pentru maimuțe, prietene – la scară globală.

– Strașnic, o faci să sune de parcă strămoșii noștri ar fi construit toate acestea ca să avem noi ceva de făcut în ultimele noastre zile de viață, comentă acru Bob Pearce.

Părea extenuat.

Aflat în pragul ușii, se scuză și se strecură pe lângă Rebecca, care continua să aștepte răbdătoare. Ea îi zâmbi larg, într-o manieră condescendentă, prietenoasă.

– Bună, spuse ea.

Dar Pearce nu-i răspunse.

– Siturile sunt conectate, nu încap dubii, spuse Pearce. V-ați întrebat ce rol aveau liniile ley¹? Canale de forță antice. Poate că, de fapt, asta detectăm acum – un întreg sistem antic de tuneluri.

Hackett spuse pe un ton glumeț:

– Am lipsit de la întrunire? Iar ai făcut descoperiri fără mine? Bob, știi că urăsc asta!

Pearce ridică din umeri și înșfăcă lămâia lui Matheson, cea pe care marcase liniile de rețea ce uneau cele cinci situri antice, și le urmări cu degetul.

– Hei, n-am terminat cu asta, se plânse Matheson. Tocmai mă pregăteam să desenez sistemul de tuneluri de la Giza.

Scott clătină din cap.

– Nu sunt convins, spuse el. Sub nicio formă nu se putea întinde un sistem de tuneluri din Egipt până în America de Sud și în Antarctica. Fizic, e imposibil.

– În afară de asta, adăugă Sarah, plăcile tectonice se deplasează. Continentele continuă să devieze. Acele tuneluri n-ar fi rezistat mult – ar fi fost distruse. Făcute bucăți sau inundate.

¹ Liniile ley sunt așa-zisele alinieri ale numeroaselor locuri de interes geografic și istoric, cum ar fi monumentele antice și megalitii, culmile muntoase și vadurile apelor. (n.tr.)

Pearce ridică lămâia.

– Comparativ cu acest puzzle, spuse el, cu cele cinci situri și Pământul, nu suntem decât o muscă pe fundul unui elefant. Comparativ cu soarele, suntem un punct pe fundul unei muște de pe fundul unui elefant. Nu suntem nimic. Așa că, până nu dăm înapoi și ne îndepărtăm suficient de mult, eventual pe orbită, nu putem vedea imaginea de ansamblu. Imaginea *mai mare*.

– Problema e, adăugă Rebecca fără să se gândească prea mult, că dacă dai înapoi prea tare, te poți trezi căzând de pe stâncă.

Toți ochii se opriră asupra femeii care vorbise fără să-i fi venit rândul.

– Era doar o observație, adăugă ea cu sfială. Despre ce vorbiți de fapt, băieți?

Hackett își înclină capul spre ea și spuse calm:

– Ce-ar fi s-o iei tu înainte, hm? Vin și eu într-o secundă.

Rebecca se scuză și plecă. Hackett ridică defensiv o mână.

– Bob, calmează-te! Suntem de partea ta. Nimeni nu este mai convins de evaluarea ta decât mine. Dar se întâmplă să consider că trebuie să fiu de acord și cu Ralph. Nu știu dacă sunt conectate fizic sau altfel, dar dacă nu se demonstrează asta, vom sfârși prin a ne învârti în gol și niciunuia dintre noi nu-i va fi de folos. Trebuie să ne expunem foarte clar concluziile și aparatul științific care ne-a condus la ele.

Pearce își trecu nervos mâna prin păr și părul să fie scuturat de frisoane.

– Îmi pare rău, spuse el. Sunt doar... foarte obosit.

– Nu mă surprinde. Presupune mult efort să faci ceea ce faci.

Pearce se clătină pe picioare și îi permise lui November să-l conducă la locul lui.

– Din câte știm noi, murmură el, soarele este o creatură vie. Doar că îi trebuie patru milioane de ani ca să spună un cuvânt. Darămite să construiască o propoziție întreagă... Iar noi dispărem cât ai clipi din ochi pe o scară cosmică. Nu trăim pe aceeași scală a timpului cu soarele, așa că nu am recunoaște un astfel de

tip de viață. Nu recunoaștem decât viața care trăiește în același ritm cu noi...

Îndreptându-se spre ușă pe vârfuri, Hackett se uită la November.

– Aduceți-i lui Pearce o cafea, le recomandă el. Cu foarte mult zahăr.

– Bună. El este Ted, anunță Rebecca, prezentând pe toată lumea. Ted, Jon și Sarah. Ted e biolog marin. Studiază meduzele.

– O, comentă Sarah cu vioiciune. Trebuie să fie niște animale foarte interesante.

– Nu sunt propriu-zis animale, răspunse Ted rece. Sunt creaturi marine planctonice. Protoplasmă.

Ted purta sandale și avea un păr lung și murdar, ca un surfer care avea probleme cu igiena personală. Nu știa nici când să întrerupă contactul vizual, ceea ce făcea ca o conversație cu el să fie stânjenitoare și inconfortabilă.

– Unele dintre ele nu sunt creaturi individuale, ci un colectiv de creaturi mici, care aleg să lucreze, să trăiască și să vâneze împreună, într-o formă pe care noi o numim meduză.

– O, făcu Sarah, cu un aer prin care spera să sugereze că își asumă eroarea.

– Ted e puțin nervos acum, nu-i așa, Ted? se scuză Rebecca.

Ceilalți biologi rămăseseră deoparte de mica lor adunare. Și ei aveau părul lung și își lăsaseră barbă, fiind mai interesați de sporii pe care îi cultivau în farfurii din sticlă decât de intrușii din laboratorul aflat în cealaltă parte a holului.

– Am studiat Carbonul 60 înainte, anunță repede Rebecca, bătând în ecranul calculatorului ei și semnalându-le colegilor că totul e în ordine. Gata. A început transferul. N-ar trebui să dureze mult.

– Mulțumesc, replică Hackett nepăsător, conștient că Sarah zăbovește lângă el.

– Ce... ăăă, ce voiai să spui prin „am studiat Carbonul 60 înainte“? Pentru ce, Doamne iartă-mă, ați fi făcut voi, biologi, una ca asta?

– Fulerenele, explică Rebecca, sunt un bun candidat pentru răspândirea vieții în spațiu. Nu știi?

Sarah își încrucișă brațele la piept.

– Evident că nu, spuse ea, gândindu-se la mâna din tunelul din Egipt și cutremurându-se.

– O, exclamă Rebecca visătoare, uitându-se la datele de pe ecran. Carbonul este un element cu totul special. Iar Carbonul 60 este o moleculă cu adevărat inteligentă.

– Carbonul este foarte adaptabil, încuviință Hackett. Este în cerneala cu care scriem. Este în carnea cu care trăim. Poate fi gaz sau poate fi parte din creierul uman, capabil să-și contemple propria existență.

– Ceea ce este incredibil, dacă ne gândim că, în postura de element, este atât de mediocru, adăugă Rebecca. Face o groază de lucruri, dar nu e un extremist, cum e, să spunem, potasiul, care sare în aer și dacă îți cade pălăria. Carbonul nu constituie decât 0,2 la sută din elementele Pământului, dar face parte din mai mulți compuși decât oricare alt element. Sute de mii de compuși.

– Dar de ce este molecula de Carbon 60 un candidat pentru răspândirea vieții? insistă Sarah.

– Pentru că este goală, răspunse Rebecca, ca și cum Sarah, știind atât de multe despre carbon, ar fi trebuit deja să știe răspunsul la propria întrebare. Are forma unei mingi de fotbal.

– Molecula Carbon 60, obiectă Hackett, are un diametru de doar trei angstromi. Spațiul nu ajunge decât pentru un atom.

– Da, dar gândește-te la asta. Ce atom? ripostă imediat Rebecca. Dacă alegi atomul corect, sfârșești prin a crea cel mai puternic magnet nonmetalic din lume. Faci Carbon 900, pe care l-au realizat deja în laborator. Aceeași structură închisă ca cea a Carbonului 60, dar cu 900 de atomi de carbon. Și nu mai este o minge – este o capsulă. Pui o combinație a celor douăzeci de aminoacizi standard în inima unei astfel de structuri și aceasta va sfârși prin a avea picioare și a o lua din loc.

– Nu pricep, interveni Sarah.

– Există trei forme de carbon pe Pământ – dar din care tip am evoluat noi? zise Rebecca. Grafitul are contaminanți marginali.

Diamantul are un monostrat de hidrogen la suprafață. Iar funinginea, care este pură și cea mai apropiată de structura noastră, este informă. Viața trebuia să evolueze din ceva. Dar nu poate fi niciuna dintre acestea trei. Diamantul nu numai că este prea rigid, dar hidrogenul îl face și inutil. Grafitul este prea maleabil, iar funinginea este atât de informă, încât este inutilă. Bănuiesc că a existat un al patrulea tip de carbon, care era pur și avea formă... Așa este Carbonul 60. Pur. Și are formă.

– Și poți dovedi asta? o întrebă bănuitoare Sarah.

Bănuitoare pentru că se temea de răspuns. Se temea pentru că *văzuse* răspunsul.

– Acum douăzeci de ani, Buseck și Tsipursky au descoperit Carbonul 60 și Carbonul 70 în șungit, explică Rebecca.

Hackett părea nedumerit.

– O rocă precambriană rară, carboniferă, îi explică Sarah. Știu. Au fost detectate urme în jurul siturilor de cratere și la granița CT – granița care marchează sfârșitul Erei Cretacice și începutul Erei Terțiare, cu șaizeci și cinci de milioane de ani în urmă, când au fost uciși dinozaurii.

– Absolut. Și pe această bază i-am pus pe băieții noștri de la Institutul Max Planck să proiecteze molecule de Carbon 60 pe o suprafață dură, la o viteză de peste 27 000 de kilometri pe oră. Cam aceleași tipuri de forțe la care te-ai aștepta dacă te-ai prăbuși pe Pământ în spinarea unui asteroid. Moleculele au ricoșat. N-au fost distruse – au supraviețuit! Acum, ideea doctorului Frankenstein de a deschide un comutator și a-și distruge monstrul mi se pare puțin extremă, dar căldura și vechiul fulger sunt condițiile ideale pentru a da startul vieții. Sau, cel puțin, pentru a produce o mutație. Iar Carbonul 60, ca formă pură de carbon, fără contaminanți și fără structură, este activ biologic.

– Ce a fost mai întâi? medită Hackett. Găina sau oul de Carbon 60, hmm?

Rebecca îl privi de sus în jos, de parcă l-ar fi văzut pe fizician într-o nouă lumină.

– Asta-i foarte comic, zâmbi ea ironic. Îmi place.

Apăsă pe ecran, aducând la viață câteva imagini.

– Motivul pentru care aceste date par a fi biologice, explică ea, este acela că numerele și unele dintre date indică o simetrie foarte similară cu cea a formelor de viață. Când mi-am dat seama că e Carbon 60, totul a căpătat sens.

– Simetrie? întrebă Sarah.

– Viața, așa cum o știm, are două forme fundamentale, spuse Rebecca. Elicea dublă – știți voi, spirala – pe care o respectă ADN-ul nostru și pe care se bazează numeroase forme mai mari de viață. Și apoi, avem simetria mingii de fotbal, care aparține virusurilor. Uneori, forma elicoidală de tip șurub se manifestă chiar în forma animalului, cum ar fi la unele gastro-pode. Precum forma răsucită a scoicii de mare Nautilus.

– Dar Carbonul 60 are numai formă de minge de fotbal, nu?

– Ba nu, deloc, îl corectă Rebecca.

Desfășură o altă imagine și adăugă:

– Dacă treceți Carbonul 60 printr-un câmp electric în perioada creării sale, acesta formează un nanotub de carbon care se dezvoltă după o formă de șurub. O formă elicoidală. O spirală. Dar un *tub*-spirală – care este și cerința de bază pentru toate formele mai mari de viață – pentru circulația sângelui.

Două forme fundamentale de Carbon 60. Două forme fundamentale de viață pe Pământ. Ambele evolute din carbon. Dar oare din același *tip* de carbon?

– E precum Carbonul 60, adăugă Rebecca. Dacă l-am desena, ar fi punctul perfect de început al vieții. Știm că bacteriile adevărate, cloroplastele și mitocondriile au evoluat din eubacterii. Metanogenele, halofilele, sulfolubusul și rudele lor provin din archaea. Protistele, plantele, ciupercile și animalele se trag din eucariote. Știm că eubacteriile, archaea și eucariotele se trag din prima ramură a arborelui vieții. Dar virusurile sunt un mister: nu par să se potrivească nicăieri. Oricum, dacă ai un tip de structură de carbon care poate lua două forme distincte, atunci asta explică și legătura. Carbonul 60 ar putea fi precursorul unui tip de protoviață. Ați văzut asta? întrebă ea când imaginea unei molecule în formă de minge de fotbal apăru ca văzută printr-un microscop crio-electronic.

– Carbon 60, nu? zise Sarah.

– Nu, o corectă Rebecca. Acesta este un virus.

– Care?

– Virusul herpetic uman.

– Herpesul?

– Îhî! Și prezintă exact aceeași simetrie precum Carbonul 60. Recunosc că nu e cel mai bun exemplu, dar totuși ce virus poate fi un bun exemplu?

– Viața poartă cicatricile predecesorilor săi, medită Hackett. În acest caz, forma și simetria. Să fi fost această proprietate emergentă cea care a marcat trecerea de la un simplu cristal la forma de viață inferioară? Complexitatea reală în acțiune?

– Tipul de carbon din care am evoluat noi rămâne un mister, explică Rebecca.

Bătu din nou în ecran pentru a indica o imagine a Carbonului 60 în forma sa de nanotub, rotindu-se alături de un lanț ADN.

– Cărbunele și diamantele încă mai există din abundență în jur, continuă ea. Teoretic, Carbonul 60 ar trebui să existe și el din abundență. Dar unde a dispărut? Ești fizician. Erwin Schrodinger a descris ADN-ul ca pe un cristal aperiodic.

Făcu o pauză, apoi privi în jur, către toată lumea.

– Teoria mea este că, de fapt, Carbonul 60 este încă în jur. Doar că a evoluat. Noi suntem Carbonul 60.

– Gerome, tu ești? Hinkley? Unde dracu' sunteți, javrelor?

Izbucni apoi încă un fulger. Încă o privire scurtă. Și atunci, Carver constată că de el se apropia o formă umană, care nu era nici a lui Hinkley, nici a lui Gerome.

Se ridica din pământ, apropiindu-se de el. Mărindu-se într-un ritm extraordinar, ca un fluid care decisese să ia o formă solidă. Era o siluetă impunătoare. Și înainta cu greutate, rămânând învăluit în întuneric.

Carver se poticni în timp ce se retrăgea. Apucă strâns pușca și trase siguranța. Apăsând trăgaciul, îndreptă o rafală de gloanțe spre atacator. Gloanțele ricoșară inofensive din pieptul acestuia.

Apoi începu din nou să avanseze.

Carver se deplasă și el, disperat să mențină distanța dintre ei, dar ieșirea îi era blocată de cubul de Carbon 60 care atârna în spatele lui.

Pe suprafața acestuia se vedea roind o masă efervescentă de păianjeni transparenți, amestecați cu lujerii și cu rădăcinile invadatoare. În masa vie se vedeau mișcându-se cu repeziciune centipede și milipede uriașe din sticlă. Terifiat, Carver își dădu seama brusc că întreaga masă furioasă se topea în ea însăși. Totul fuziona ca să producă un singur bloc. Ca o sculptură din gheață asupra căreia se îndreptase un aruncător de flăcări și acum se schimba, se contorsiona și se reforma. Transformându-se într-un cap uman din cristal. Capul *lui*.

Încet, efigia din cristal deschise ochii și își îndreptă privirea spre Carver. Se analizară unul pe altul preț de un moment, după care capul își distorsionă trăsăturile, deschizându-și larg fălcile. Își expuse dinții ce arătau ca niște pietre funerare și sâsâi la el.

Apoi scoase limba spre Carver – și pe limbă avea gravat un singur cuvânt.

Instinctul îi spuse lui Carver să o rupă la fugă urlând, dar înainte să aibă timp să ia o hotărâre, gâtul îi fu prins în strânsoarea rece ca gheața a mâinii din cristal a siluetei.

Fața lui Carver se înroși, apoi se umflă. Simțea că se sufocă.

Silueta se apropie și mai mult. Când făptura lui de aproape trei metri se puse pe lucru, umerii largi și transparenți rămaseră aproape nemișcați.

Carver se avântă și îi trase siluetei un pumn, dar lovi doar un perete solid de gheață.

Silueta nu ripostă. Cu un zâmbet disprețuitor pe față, îl studie atent pe Carver. Metodic. La fel de încet, îl strânse.

La suprafață, Eddie, cel cu trolul, devenea neliniștit. Ce-și găsisese de făcut Carver? Trecuse aproape un sfert de oră.

Își târșâi picioarele spre deschizătura din pământ, strâmbându-se la mirosul mereu prezent de vegetație putrezită de fiecare dată când dădea cu piciorul într-un pâlc de tufe.

– Hei, tu de jos! strigă el. Ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns.

– Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Se uită la asociatul lui, care stătea la calculator pierdut în conversația lui, înainte de a se lăsa în genunchi și de a examina lanțul. Acesta se mișcă. O dată.

– În sfârșit. În regulă!

Se întoarce apoi la troliul lui și băgă în viteză.

Motorul urlă în timp ce lanțul se retrase, la o viteză care era pur și simplu prea bună ca să fie adevărată. Neliniștit, opri din nou mașina zăngănind și se grăbi să apuce capătul lanțului. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie un frumos bloc decupat de Carbon 60, se afla un ham gol.

Preocupat, aruncă hamul pe pământ și se deplasă spre masa de comunicații, unde Bulger avea laptopuri, videofoane și o legătură satelit, toate pregătite și activate. Luă o stație dintr-o grămadă de pe masă.

– Carver, ce se întâmplă acolo? Stăm degeaba aici.

Nimic.

– Carver?

Bătu cu degetul în stație.

– La dracu', cred că se termină curentul pe releul de comunicații.

Se întoarce apoi spre Bulger.

– Jack?

Dar Bulger era adâncit în discuții.

– Jack?

Se întinse și puse o mână pe umărul omului, fiind surprins când bărbatul masiv sări într-o parte ca un copil speriat.

– Ce-i? mârâi inginerul, scoțând furios fum din țigară.

Eddie arătă cu degetul în spate.

– Cobor în tunel. Carver are o problemă, cred.

– Bine, replică Bulger, întorcându-i spatele.

Împleticindu-se prin ploaie, Eddie se apropie de puț și coborî.

PALATUL APOSTOLIC PONTIFICAL

ETAJUL AL DOILEA ORAȘUL VATICAN

– Roboți mici, spui? Ce pot face acești mici roboți? Și din ce sunt făcuți, dacă sunt atât de mici?

– Sunt făcuți din carbon, explică Bulger peste zgomotul motorului troluiului, la capătul lui de linie. Și pot face tot ce vrei. Să repare traume tisulare în corp. Să extragă tumori canceroase. Să construiască microcipuri din atomi...

– Cei pe care-i ai acolo?

– Nu. Nu știu pentru ce sunt programați cei de aici, dar au potențial. Tot ce trebuie să facem este să inversăm tehnologia în laborator.

– Nu înțeleg.

– Jay, găsește o legătură video ca să-ți arăt, îi ceru țâfnos inginerul.

Avocatul păși în fața ușilor deschise care dădeau spre biroul papei Lucien Sforza și ascultă fiecare cuvânt pe care reușea să-l audă din interiorul plușat. Deși tot o desfășurare de bogăție și opulență la fel ca oricare dintre palatele Vaticanului, acesta nu avea frescele lui Michelangelo, precum Capela Paulină, nici geniul arhitectural al lui Bernini. Dar Palatul Apostolic Pontifical era totuși un palat, splendoarea sa fiind temperată doar de nevoia de utilitate. La urma urmelor, acolo lucrau oameni. Lucrarea Domnului se făcea la cealaltă ușa.

În biroul papei, președintele Statelor Unite lua ceaiul împreună cu președintele și directorul executiv al companiei Rola Corp., Ripley Thorne, cu rabinul Malachai Stern, venit direct din Ierusalim, în timp ce papa însuși, splendid în roba sa, stătea în spatele biroului.

Discutau probleme care mergeau mult dincolo de roboții miniaturali. Discutau lucruri care, în cuvinte simple, puneau sub discuție pietrele de temelie ale societății occidentale. Erau preocupați de sfârșitul status quo-ului. Pentru ei, asta reprezenta Atlantida. Și nu le plăcea.

Nu le plăcea nici faptul că sunetul putea călători. Era clar că mișcarea continuă a lui Houghton, cu urechea lipită de celular, îi făcea acestuia puțini prieteni.

– Îmi pare rău, domnule Houghton, dar chiar trebuie să coborâți vocea, îl avertiză cu voce joasă și răbdătoare un preot eminent. Sunt părintele McRack, unul dintre ajutoarele papei Sforza.

– Spune-i să mă ierte, răspunse Houghton grosolan.

Roger „Fergus“ McRack părea uluit.

– Păi, asta e datoria lui, adăugă avocatul cu o ridicare din umeri.

– Jay? Jay, mai ești acolo? bombăni Bulger.

– Mda, mai sunt aici, confirmă Houghton, în timp ce Fergus îl conducea mai departe de ușă spre un birou liber, aflat la câțiva metri mai încolo.

– Când veți fi pregătit să vă alăturați în liniște discuțiilor, puteți s-o faceți, îl avertiză Fergus.

Houghton îl ignoră. Pe birou era un videotelefon. Transferă apelul și activă vizualul. Ecranul era împărțit: Bulger apără într-o jumătate, iar niște lucruri mici precum insectele, deplasându-se de jur împrejur, apărură în cealaltă.

– Bine, unde sunt roboții? vru să știe Houghton.

– Te uiți la ei.

– Chestiile alea sunt roboți? Arată ca niște gândaci. Cât de mari sunt?

– Atât de mici încât pe vârful unui ac ți-ar încăpea o sută de mii ca ei.

– Înțeleg, spuse Houghton impresionat.

Acum înțelesese.

– Doamne Dumnezeule! zise el apoi.

Din cealaltă parte a complexului de birouri, prin ușile duble de mahon, papa Lucien Sforza îi aruncă avocatului o privire plină de dezaprobare.

CAMERELE

Clifford Maple își îndesă ceva tutun proaspăt în gură, în timp ce unul dintre oamenii lui trecu pe lângă el ca să vadă mai bine deschiderea subterană ascunsă în inima Amazonului.

Precum o catacombă dintr-o catedrală europeană gotică, vasta întindere din fața lor era posibilă numai pentru că arcadele incredibile din piatră roșie susțineau greutatea a opt piramide enorme deasupra pământului. Stâlpi pătrați de piatră, cu laturi de treisprezece metri, susțineau arcadele. Dar, în ansamblu, catacomba era vizibilă dintr-un capăt în altul. Căi de acces suspendate șerpuiau în jurul ei, urcând din ce în ce mai sus, până la trei metri deasupra nivelului solului, îndreptându-se spre opt camere separate din cristal. Deasupra lor atârneau piramide uriașe din cristal. Câte una pentru fiecare cameră.

În tavan, deasupra celor opt piramide din Carbon 60, se aflau tuburi răsucite din piatră ce dispăreau în întunericul de sus, fiecare pătrunzând adânc în interiorul piramidei de deasupra.

– De ce am senzația că parcă aș privi în interiorul unui motor V8? se minună Maple.

Sus, într-una dintre camere, oamenii lui erau ocupați să evalueze cel mai bun mod de a dezasambla structura din cristal. Era un loc nesigur, ținând cont de faptul că pământul începuse să se cutremure din nou.

Maple scuipă pe podea o bilă de mazăgă neagră plină de catran.

– Am fi norocoși dacă locul acesta nu se dezassemblează singur, spuse el.

Forma generală a catacombei era una alungită, iar în centrul fiecăruia dintre pereții exteriori, la doar câțiva metri deasupra pământului, se aflau intrările în patru tuneluri mari, care duceau spre exterior. Ajunseseră acolo printr-unul dintre ele. Dar în toate patru picura acum apă noroioasă, ca un preludiu pentru inundarea întregii zone.

– Unde dracu' e Carver? se agită Maple, verificându-și ceasul. Se uită la oamenii lui și adăugă: Trecem la treabă sau ba?

– Chiar ne trebuie fasciculul acela de particule, domnule. Rahatul acesta e greu de tăiat.

Maple își scărpină frustrat capul. Nu era un om căruia să-i placă să aștepte.

– Tu și tu! Mergeți și aduceți tunul. Dacă vă face probleme Carver, dați-i una la genunchi.

Și nu fu nevoit să le spună de două ori. Însă trecând de intrarea unuia dintre tuneluri, în drumul spre ieșire, unul dintre oameni îngheță brusc, în timp ce însoțitorul său se întoarce spre șeful lui – ceva ce renegatul nu era obișnuit să facă.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem și să încercăm mai târziu, spuse el cu voce dogită. Avem musafiri.

Maple se răsuci pe călcâie la timp ca să vadă licărind o figură de un albastru precum cristalul, care cobora din tunelul aflat în fața oamenilor săi. Silueta avansă.

– Cine dracu' e clovnul acesta? mârâi el.

– Machiguenga, șuieră unul dintre complicii lui hispanici.

– Machiguenga sunt morți cu toții.

Își luă pușca și le indică oamenilor să-l urmeze jos. Își înșfăcă apoi stația radio și rosti:

– Carver, răspunde!

Paraziți.

– Carver, mișcă-ți fundu-ncoace, avem nevoie de întăriri.

Dar Carver nu venea. Carver n-avea să mai vină niciodată.

Neînarmată, goală și vag definită, silueta unui bărbat înalt se repezi spre ei. Ciudățenia situației nu fu înregistrată de mințile mercenarilor. Tot ce percepură fu o amenințare, fie ea transparentă și de natură cristalină, fie de alt fel.

Răspândindu-se în evantai, își ridicară puștile la unison și traseră în voie, nediscriminatoriu. Unii în rafale scurte, alții câte un cartuș pe rând, încercând să împiedice silueta să avanseze, ceea ce se dovedi a fi în cele din urmă motivul pentru care își neglijară flancurile.

Deodată, un braț țâșni din spatele unei arcade și îl înșfăcă brutal de umăr pe unul dintre mercenari, răsucindu-l. Urmă o luptă, dar numai din partea omului, care se uita în ochii și prin ochii unui al doilea atacator. Văzu literele stranii gravate pe fruntea făpturii. Apoi deveni conștient de mărimea și puterea acestuia. Și atunci constată că în aripile structurii aștepta un al treilea gigant din piatră.

Pietrificat, din greacă, însemnând „transformat în piatră”. Era extraordinar să descopere că piatra prinsese viață și că se năpustea asupra lui. Când gigantul decise să acționeze, o făcu cu viteză, smulgându-i mercenarului capul de pe umeri și lăsând cele două părți omenesti să cadă la pământ fără prea multă ceremonie; apoi se îndreptă spre restul grupului. Și cam atât îi fu de ajuns gloatei pentru a se convinge să întoarcă posteriorul și s-o rupă la fugă.

– Chemați elicopterele! urlă Maple în stație, pornind spre ieșire într-un sprint îmbibat de transpirație. Chemați afurisițele alea de elicoptere, acum!

Dar la capătul celălalt al liniei nu era nici urmă de panică. Nu se auzea agitația hiperventilată a vreunui camarad care să le vină în ajutor. Cu tunetul sângelui galopându-le în urechi, cu urletul adrenalinei fierbând și cu bufnetul bocancilor de luptă pe dușumeaua umedă din stâncă, stațiile rămaseră alarmant de tăcute – confirmându-le că erau singuri.

Maple umblă la stația de transmisie, în încercarea de a o convinge să trimită un semnal, dar norocul nu era de partea lui. Scuiпând tutunul din gură, își smulse casca din plastic din ureche și o aruncă. Apoi traseră câteva focuri de acoperire în tunelul spiralat din fața lor și se cocoțară înăuntru.

Ce nu făcu însă niciunul dintre mercenari fu să verifice dacă erau urmăriți sau nu. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut trei siluete de

cristal care se opriră la intrarea în tunel ezitând, după care se retraseră și porniră pe căi separate, întorcându-se în locul de unde veniseră. Căci se părea că tunelul pe care îl aleseseră mercenarii nu era teritoriul lor, ci al unui alt tip de făptură.

Iar acel ceva îi aștepta.

Asemenea unui portret pictat încă ud, capul uman ieșind din peretele tunelului părea topit în spirala de Carbon 60, arătând de parcă fusese impregnat în masa cristalului, ca un vârtej de gem de căpșuni într-un borcan cu iaurt.

Era capul lui Carver.

Lui Maple i se făcu rău. Se luptă cu nodurile din stomac.

– Doamne Dumnezeule...

– La dracu', omule! La dracu'! urlă unul dintre oamenii lui, băgându-și unghiile în propriul scalp, de parcă ar fi încercat să înțeleagă nebunia lucrurilor pe care le vedea.

Întreaga spirală se convulsionează, ca un șarpe care înghițea un rozător. Capul lui Carver se întinse în cristal de parcă ar fi fost din cauciuc, începând lent să piardă din culoare, devenind apoi cenușiu și dizolvându-se.

Maple decise să nu mai rămână prin preajmă, de teama de a nu mai vedea și alte atrocități.

– Veniți, le ordonă el oamenilor, deschizând drumul.

Oamenii o luară la fugă, sărind prin apă de parcă nici nu ar fi existat. Sprintând dincolo de ciudatele proeminente de Carbon 60, care păreau să le vegheze călătoria, și acordându-le prea puțină atenție în graba lor. Dar proeminentele creșteau. Avântându-se. Ascuțindu-se. Ca niște sulițe.

Devenind sulițe.

Când sulițele se lansară, îi atacă mai întâi pe cei răătăciți de grup, prinzându-i cu totul nepregătiți. Aidoma țepușelor din bățăliile Evului Mediu, țâșniră cu o viteză explozivă, străpunseră abdomenul a doi dintre oameni și îi propulsară pe peretele opus. Fiind cuprinși de agonie, urletele lor erau intense. Și, deși se zbăteau să nu fie trași în țeapă, acțiunile lor erau zadarnice,

pentru că sulițele de cristal continuau să pătrundă în ei, cu cozile transformându-se într-o masă de țepușe curbe, menite să-i preschimbe în bucăți.

Totul se termină în câteva secunde, iar Maple fu forțat să caște ochii.

Dușmanul lui era mult prea puternic.

– Ideea cu Schrödinger și pisica lui, explică Hackett, întors în laborator cu ceilalți, este următoarea: pui o pisică într-o cutie și închizi cutia, iar pisica – în același timp – este și nu este în cutie.

Scott se roți cu scaunul său.

– Cum spui tu.

– Dar asta n-are importanță, continuă Hackett. Important este că viața constituie o extensie a cristalului. Ordinea înseamnă viață. Cristalele și celulele sunt unul și același lucru, ambele făcând aceeași treabă. Se înmulțesc. Cresc stivuiind unități identice una peste alta. Și, la un moment dat, cristalele și celulele devin aceeași entitate. Care este constanta fundamentală a vieții? Ce fac toate lucrurile vii? Lucrurile vii se înmulțesc. Din haos, se naște ordinea. Dumnezeu creează Big Bang¹. Big Bangul creează cristale de carbon. Cristalele de carbon creează ADN-ul. ADN-ul creează celule vii. Celulele creează omenirea. Omenirea creează inteligență. Inteligența îl creează pe Dumnezeu...

– Omul îl distruge pe Dumnezeu.

– Dumnezeu îl distruge pe om, adăugă Sarah.

– Carbonul 60 începe viața de la capăt, conchise Hackett.

– Și ai dedus toate acestea, întrebă Scott perplex, dintr-o simplă plimbare până la un laborator modern?

– A fost foarte stimulat. Ironia este, spuse Hackett, că știm de ce se întâmplă toate acestea. Și nu putem face nimic.

– Așteaptă un minut, îl întrerupse Matheson. Sugerezi cumva că, dacă viața pe Pământ ar fi distrusă, Atlantida ar putea reînsămânța viața? Este posibil din punct de vedere biologic?

¹ Marea explozie (n.tr.)

– Ce altceva e viața decât niște miliarde de molecule care decid, după toane, să fie o vreme persoana ta? La fel de ușor ar putea decide să fie altceva.

November devenise curioasă.

– Viața a început ca un cristal de carbon?

Hackett încuviință.

– Dar în Biblie nu scrie că Dumnezeu l-a creat pe Adam din pământ? Și că i-a insuflat viață? Ce cale mai bună de a insufla viață într-o structură de carbon decât să accesezi direct energia vântului solar?

– În Iranul preislamic, le explică Scott, arienii avestici credeau că Yima, versiunea lor pentru Noe, a primit poruncă în timpul potopului să facă un Var – un loc subteran care să lege cele patru colțuri ale Pământului, unde urma a fi ținută și depozitată sămânța tuturor creaturilor vii. După potop, locul a fost acoperit cu zăpadă și gheață. Și a rămas așa până astăzi.

Jack Bulger stătea aplecat în față, spre cameră, încercând să-și ascundă bucuria, în vreme ce îi explica unele lucruri lui Houghton. În 1956, John Van Neumann, tatăl vieții artificiale, propusese conceptul unor mașini care se puteau reproduce. În 1986, K. Eric Drexler dusese ideea un pas mai departe și o botezase nanotehnologie. Acum, în 2012, numele lui Jack Bulger avea să fie pe buzele tuturor. Transformase această descoperire teoretică într-o realitate. Și Bulger voia o înțelegere foarte avantajoasă.

– Explică-mi, spuse avocatul, cum funcționează aceste dispozitive mai mari, atunci când se unesc roboții mici ca să devină unități mai mari! Există vreo limită pentru mărimea lor?

Bulger răspunse sigur pe sine.

– Nu știu să existe vreuna. Depinde pur și simplu de cât de puternice sunt legăturile lor chimice. Aș zice că cea mai mare dimensiune în care s-ar putea asambla ar fi cea a unui degetar, mai mare de atât ar întâmpina probleme. Dar nu sunt sigur.

– Și se pot dezasambla oricând la starea lor inițială?

– Așa mi se pare. Sigur.

Houghton miji ochii contemplând implicațiile.

– Extraordinar, zise el.

– Baza Îngerul, răspunde! Este Zâna Măseluță! Bulger, ticălos ignorant, răspunde! strigă Maple în stație, odată cu intensificarea asaltului. Bulger, dacă auzi, trimite elicopterele *acum!*

Trase un tir constant de gloanțe în întunericul din fața sa, în timp ce sprinta spre deschiderea din tavan. În față se vedea lumina. În timp ce se apropia din ce în ce mai mult, ultimul lui om fu prins, ridicat și aruncat în peretele tunelului într-o explozie de sânge și durere.

Maple nici nu privi înapoi.

Avea să reușească. Era sigur că avea să reușească. Pentru că în față, încă legat în tripod și conectat la alimentator, se afla fasciculul cu particule. Ceea ce pică tocmai bine, pentru că atunci când apăsă pe trăgaci arma i se blocă.

Îl petrecu peste umăr și iuți pasul. Își simțea inima bătând să-i sară din piept. Cu coada ochiului, vedea țepușele mărindu-se. Simți valul inevitabil de distrugere – și se calmă.

Sincronizarea, cum ar putea confirma orice profesionist, e totul.

Se aruncă în față, strângând picioarele și coborându-și capul, transformându-și căderea într-o rostogolire. Sulițele de deasupra lui se avântară și se loviră în peretele opus, iar Maple se opri lângă tripod și își reveni în simțiri. Rămase ghemuit, atent la orice atac, și apăsă comutatorul. Porni bateria și trase.

Puterea de foc era formidabilă – o frânghie răsucită de energie pură se arcui dinspre țeavă și sfărâmă sulițele de cristal, una după alta, în linii succesive, pe fiecare parte a peretelui tunelului. Auzi mișcare în spatele lui, roti tunul și trase cu o furie necontrolată în sulițele de cristal care ieșeau din tunel în aceeași direcție.

Însă furtuna de fulgere făcea lumină și în alte moduri. Pentru că acolo unde înainte erau găuri mari în formă de cub în

spirala de cristal, apăreau acum petice arse de culoare roșiatică de cristal nou, care își pulsau lent noua formă de energie. O formă de energie care purta urme de carne omenească.

Căci spirala se vindeca.

Urmă o zdrăgănitură, ca de cioburi de sticlă împrăștiate. Sunetul venea din direcția camerei de cristal. Direcția dinspre care tocmai venise el.

Maple se răsuci de la mijloc, își aduse tunul în față și setă alimentarea cât de repede putu. Își activă din nou stația, încercând să contacteze echipa de la suprafață.

Se auziră perturbații și, în sfârșit, vocea greu de distins a cuiva de la celălalt capăt.

– Bulger! strigă Maple. La dracu', răspunde-mi! Aruncă-mi o frânghie, o scară, ceva! Bagă în viteză trolul. Trebuie să ies de aici!

Dar răspunsul fu trunchiat și intermitent. Măcar îl auzise Bulger?

Se luptă cu setările de concentrare a fasciculului de pe aparat, ajustând focalizarea ca să obțină un fascicul mai larg. Ceva care să provoace cât mai multă moarte și distrugere în calea sa.

Sunetul de sticlă zdrobită se apropie și în fața lui apăru unul dintre bărbații uriași, de aproape trei metri. Pentru o clipă, Maple se mulțumi să stea nemișcat, părând să analizeze situația și să-și planifice următoarea mișcare. Făcu un pas înainte, apoi trase direct în abdomenul creaturii, rupând-o în două. Jumătatea superioară a corpului alunecă și se prăbuși la pământ.

Maple savură momentul, însă doar pentru puțin timp, căci jumătatea superioară începu să-și caute picioarele. Prinse mai întâi un picior și-l dizolvă în restul corpului cu o viteză uluitoare. În câteva momente, jumătatea inferioară a trupului începea să capete formă din nou.

Riposta lui Maple nu se lăsă așteptată. Când întoarse capul, văzu o frânghie care atârna peste marginea găurii noroioase. Sări. Prima dată, rată. Însă a doua oară reuși. Își folosi fiecare mușchi din partea superioară a corpului ca să-și urce greutatea

tot mai sus, până când, în cele din urmă, reuși să-și ancoreze piciorul în partea inferioară a frânghiei și își începu dificila ascensiune spre suprafață, precum o maimuță.

Se uită în jos și îl văzu pe omul de cristal stând dedesubt, părând să nu mai știe ce să facă. Și decise că ar fi un bun moment să ia legătura din nou cu cei de afară.

Scoase stația și o duse la gură.

Din nou zgomote. Nu de la videotelefon, ci de la una dintre stațiile împrăștiate pe masă. Bulger încercă să o ignore. Emitea intermitent. Enervant. Dar, până la urmă, avea să înceteze.

Bulger îi ceru scuze avocatului, care se mulțumi să zâmbescă, și verifică fiecare dispozitiv până îl găsi pe cel care emitea. Deschise stația și mârâi:

– Ok, sper să fie important, sunt prins într-o discuție.

Vocea înnebunită se auzea și dispărea după cum reușea semnalul să pătrundă.

– Repetă. Terminat.

– Scoate-mă – >interferențe< – de – aici!

Bulger clipi. Era Maple.

– Sunt pe frânghie.

Bulger se roti. În spatele lui, singura frânghie care încă mai atârna în tunel zvâcnea.

– Rahat!

Alergă spre frânghie. Nu era prinsă de troliu, ci doar legată în jurul unui băț înfipt în pământ. Își puse repede mânușile, dând din cap spre Houghton.

– Rămâi conectat, strigă el. Mă întorc într-un minut.

Își trecu degetele peste frânghie până găsi un loc în care putea să-și fixeze degetele dedesubt pentru a avea o prindere bună, apoi se aplecă și trase. Trase cu toată puterea, gemând printre dinții încheștați. Dar era inutil – Maple era prea greu.

Se apropie de gaura din pământ, atent să nu alunece în noroi și să cadă și el. Scoase o lanternă și îndreptă fasciculul spre interiorul tunelului. Văzu picăturile de ploaie dispărând dincolo de

fasciculul de lumină și avântându-se în întuneric. Își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

– Maple, tu ești? Maple, mă auzi? Ce se întâmplă?

Urmă un răspuns înăbușit. Puternic, dar de neînțeles.

– Maple, ești prea greu. Nu pot trage frânghia. Trebuie să te cațeri afară!

Însă aveau o scară din frânghie. Da! Acum își amintea. În cort, avea o stivă de echipament de susținere. Nu foarte multe, dar își aminti că văzuse o scară de siguranță din nailon. Întinse o mână spre întunericul de jos și făcu un semn.

– Mă întorc într-o secundă! Mă duc să aduc scara!

O găsi într-o ladă neagră din plastic, sub o prelată de rezervă. O scoase și se grăbi spre gaura de acces. Nu era suficient de lungă. Ce să facă? Avea un singur etrier în partea de sus, dar n-avea timp să încerce să o prindă la trolu. Decise să arunce etrierul peste stâlpul din metal, apoi aruncă scara în gaură. O auzi lovindu-se cu o plescăitură de noroi umed; își coborî lanterna și văzu mișcare. Mda, era panamaua lui Maple clătinându-se în sus și în jos, cu șnurul colorat fluturând în ritmul pașilor lui pe scară.

– Băiete, pufăi Bulger, da' chiar m-ai speriat.

Se îndepărtă imediat de margine – până la urmă, avea de terminat o conversație. Bulger se răsuci pe călcâie și se întoarse la laptop, fără să se mai deranjeze să verifice ce se întâmplă cu nefericitul Maple.

Se așeză greoi pe scaun.

– Cred că ar fi de preferat să terminăm cât mai repede, îi spuse el lui Houghton.

– Cine-i ăla? întrebă apoi Houghton, referindu-se la omul care ieșea din tunelul din spatele lui Bulger.

– E Maple. Cel mai nebun individ pe care l-au putut cum-păra banii companiei.

Houghton păru impresionat, urmărindu-l cu privirea pe bărbat în timp ce se apropia, până când vântul care sufla cu putere îi dădu jos pălăria de pe cap.

– Iisuse, dar chiar e mare!

Bulger se încruntă. Se întoarce să vadă ce tot spunea avocatul și regretă imediat. Pentru că în fața lui se afla un gigant. Iar când fulgerul străbătu cerul, observă că prin el se vedea totul. Involuntar, icni.

Și singurul lucru pe care se mai gândi să-l spună fu:

– E mai mare decât un degetar.

BIROUL LUI SFIORZA

Fergus stătea stoic la biroul său din partea îndepărtată a camerei. Mâzgălea de zor într-un carnețel în încercarea de a lăsa impresia că muncește, chiar dacă toată lumea știa de ce se află acolo. El era monitorul și monitoriza totul cu eficiență.

Își ajustă casca din ureche, concentrându-se asupra conversației dintre Houghton și Bulger, care se desfășura pe ecranul său de calculator. Ceva mai interesantă decât conversația care se desfășura exact sub ochii lui.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebasese papa.

– Vreau un al treilea mandat, spusese președintele. Vreau un al treilea mandat și controlul asupra armelor. Asta îi face pe oameni mai ascultători. Și apoi adăugase: Ce pot face *eu* pentru dumneavoastră?

– Trebuie să faci tot ce poți ca să salvezi omenirea și Pământul, bineînțeles. Dar după aceea, dacă Atlantida va mai fi în picioare, vreau să o distrugi, răspunsese papa. Vreau să fie distrusă orice dovadă despre această năpastă destabilizatoare. Trecutul omenirii trebuie să rămână un loc secret, unde numai puținilor aleși să le fie permis să pășească. Informația este o amenințare pentru noi. Altminteri, de ce am fi ținut departe de ochii lumii *Cartea Sfântă* mai mult de un mileniu? Existența Atlantidei și a tuturor informațiilor furnizate de aceasta ar transforma religia modernă într-o bătaie de joc. O societate fără religie e o societate fără credință în sine și fără stimă de sine. Pe termen lung, pentru menținerea controlului social, pierderea unor informații nu e chiar un lucru rău. Bineînțeles,

totul va rămâne la nivel teoretic dacă oamenii de știință nu vor putea salva planeta.

Rabinul păstrase tăcerea în privința subiectului.

Să recunoaștem, niciunul dintre partenerii de discuție nu se exprimase în termeni atât de grosolani. Însă aceasta era esența discuției lor, transformată de limbajul diplomației.

Guvernul Statelor Unite se gândise deja la asta. De aceea inițiaseră Operațiunea Wrecking Ball¹. În timp ce discutau, o echipă care acționa sub auspiciile Națiunilor Unite se pregătea să pătrundă în Atlantida. Se pregăteau să-i dezvăluie secretele. Și, după ce aveau să-și fi îndeplinit misiunea, urmau să o distrugă, întrucât amenința mințile bunilor cetățeni ai Pământului. Însăși existența sa punea sub semnul întrebării religiile lumii.

Religia organizată era o afacere ciudată, dar – să nu ne lăsăm înșelați – rămânea o afacere. Afacerea făcea tranzacții. Afacerea înțelegea când era timpul să coopereze.

Meditând la cele discutate, Fergus văzu că pe ecran evenimente începuseră să se desfășoare cu o viteză extraordinară.

Un gigant care părea din cristal stătea aplecat deasupra lui Jack Bulger. Privea la blocurile de Carbon 60 înnegrit de sub prelată și apoi din nou la Bulger.

La capătul său de linie, avocatul se aplecase mai aproape de monitor, ca vrăjit.

– Mulțumesc, Jack. Mă bucur că mi-ai prezentat așa ceva.

Jack Bulger își înalță capul. Știa ce însemna asta. Houghton presupusese – legat de situație – ceva ce sugera că avea să devină cel mai mare fraier din toată afacerea.

Brusc, silueta din cristal îl înșfăcă pe Bulger. Se luptă puțin cu el înainte de a-l pune pe genunchi și de a-i rupe coloana vertebrală. Se uită lung la fața lui Houghton de pe monitor, arătându-și misterioasele litere gravate pe frunte în glife din Atlantida, apoi îl înșfăcă pe Bulger de craniu și îl târî spre gaura de acces.

Aruncă trupul peste margine, apoi sări și el.

¹ Bila demolatoare (n.tr.)

Fergus înlemnise.

Își acoperi gura, îngrozit. Un om neînsuflețit își apăra teritoriul. Un automat care îndeplinea poruncile stăpânului său. Imaginea unui om dăruit cu viață. O singură creatură se potrivea acestei descrieri. Menționată în treacăt în Psalmi 139:16, își avea rădăcinile în literatura ebraică veche – și în unele texte literare ebraice nu la fel de vechi.

Pe la sfârșitul anilor 1500, un preot cunoscut sub numele de Maharal – acronimul pentru Moreinu Ha-Rav Loew ben B'zalel, Învățătorul nostru, rabinul Loew, fiul lui B'zalel – era rabinul-șef al Pragăi la sinagoga Altneuschul. Legenda spune că acesta a creat o efigie a unui bărbat și i-a dat viață. Menit să păzească ghetoul, ca toate efigiile de acest fel, bărbatul a înțeles ordinele ad litteram și a luat-o razna. De aceea rabinul Loew a fost obligat să omoare creatura și să o transforme în praf și pulbere.

Cam în aceeași perioadă, scrierile spun că rabinul Loew a fost invitat să discute pe teme de alchimie cu împăratul Rudolf al II-lea¹. Nu se știe dacă au discutat sau nu despre creatură. Dar *se știe* cum se numea creatura. Se numea...

– Golemul, murmură Fergus în șoaptă. Dumnezeu să aibă milă de noi, adăugă el, poposind o clipă cu privirea asupra rabinului Stern.

Golemul. Slujitorul mecanic perfect, care fusese adus la viață prin introducerea în mintea sa a unui cuvânt sacru sau a unuia dintre numele lui Dumnezeu. Iar singurul mod de a-l opri era înlăturarea aceluia cuvânt.

Fergus se ridică, închise calculatorul și plecă, scuzându-se sumar. Nu-i plăcuse tonul discuției cu papa. Și nu-i plăcuse nici conversația pe care o monitorizase. Ambele îi lăsaseră un gust amar. Pentru că în ambele cazuri concluzia era că, prin îndeplinirea ordinelor papalității și îndepărtarea lui Richard Scott din

¹ Rudolf al II-lea, din dinastia de Habsburg (18 iulie 1552, Viena – 20 ianuarie 1612, Praga), a fost împărat al Sfântului Imperiu Roman (1576–1612), rege al Boemiei și rege al Ungariei și, totodată, principe al Transilvaniei (între 1599–1604). (n.tr.)

postul academic, își pusese fără să vrea prietenul într-o situație în care viața îi era amenințată, fie de forțele Omului, fie de forțele lui Dumnezeu. Și responsabil era Fergus. Plimbându-se pe coridoarele camerelor lui Dumnezeu, își dădu seama că singurul lucru pe care îl putea face – măcar atât – era să-și avertizeze prietenul. Pentru că Richard era probabil singura persoană de pe planetă care putea să descifreze ce era scris pe capul Golemului. Și să înlăture acel cuvânt.

– Știu ce văd, Ralph, admise Scott. Dar la ce mă uit?

Adunați în jurul calculatorului lângă Matheson, echipa îl urmărea manevrând comenzile sistemului, în timp ce un model tridimensional al rețelei de tuneluri de la Giza se rotea în jurul axei.

– Am rulat modelul în trei moduri diferite, spuse Matheson, și asta obțin de fiecare dată. E conform datelor pe care le-a adus Sarah.

Bătu delicat cu palma într-unul dintre micile suporturi pentru date.

– Acesta este sistemul de tuneluri. O parte din el este cu adevărat adâncă – coboară șaisprezece kilometri. Acolo poți săpa după orice – cărbune, cupru, diamante – și nicicând nu poți ajunge suficient de departe pentru a nu-ți da seama că acolo se află și creaturile acelea.

Scott era nedumerit.

– Sunt multe detalii. Toate provin de la datele de radar?

– Nu.

Matheson apăsă un buton. Apărură apoi și alte imagini ale sistemului de tuneluri, în diverse nuanțe de portocaliu. Își cunoștea programul și naviga prin sistem cu viteza fulgerului.

– Despre cheștiile acestea nu avem doar date radar, spuse el. Am măsurat rezistența curentului electric din Carbonul 60.

– Nu știam că se poate face asta. Cum ai făcut-o?

– Eu am proiectat unitățile acestea mici, răspunse modest Matheson. Știu ce pot face. Curentul nu numai că mi-a oferit o

estimare aproximativă a lungimii tunelului, ci mi-a și spus dacă este vorba de un curent singular. Dacă se divide, este divergent sau convergent cu ceilalți curenți electrici.

– Descrui o rețea energetică, comentă Hackett.

– Asta și este, confirmă Matheson. Toate datele combinate – radar, electricitate, seismice – îmi oferă suficiente informații cât să construiesc o imagine primară a dispoziției reale a sistemului de tuneluri *de dincolo* de Giza. Știți locul în care s-a făcut scrum tipul acela, Eric? Locul acela a acționat ca un transformator pe o rețea energetică, însă diferit. Cea mai apropiată analogie pe care o pot face este cu o bobină Tesla. Oricum, ideea este că atrage curent. Și Sarah are dreptate – convertește energia din cutremure, apoi amplifică acest curent electric până la un nivel unde este capabil să călătorească pe distanțe foarte mari. Un nivel modern...

– Ce vrei să spui cu „modern”? întrebă November.

– Vorbim despre curentul alternativ obișnuit, care circulă la șazeeci de cicluri pe secundă, îi spuse Matheson. Îți poți duce televizorul acolo și îl poți conecta. Modern, November, modern.

– Șazeeci, se minună Pearce. Din nou numărul acesta magic.

– Nu pricep, spuse Sarah. De ce aveau nevoie să șunteze atât de multă energie doar ca s-o arunce în spațiu?

– Pentru că, aruncând-o în spațiu, piramidele acționează ca o valvă de presiune pe o oală sub presiune, deviind energia de la noi. În fapt, salvându-ne blestematele de vieți. Cutremurul din Ciad a fost cu adevărat puternic. Ar fi trebuit să facă mult mai multe pagube decât a făcut.

– Și crezi că asta se întâmplă și în Atlantida? întrebă November.

– De ce nu? replică Matheson. Nu putem contacta baza chineză, nu? Dacă se aflau instalați pe ceva care acționa în același fel cu ce *avem* aici?

Pearce dădea aprobator din cap.

– Și a lansat un fascicul direct prin gheață și i-a distrus. Asta am văzut. Da!

– Am văzut că Atlantida absoarbe energia exploziilor solare. Acum, trebuie să credem și că trimite energie înapoi în spațiu. De ce? E o contradicție. De ce ar face asta? vru să știe Hackett.

– Au fost înregistrate astfel de explozii de energie și în celelalte amplasamente? întrebă Sarah.

– După știința mea, nu, replică Matheson, dar Giza și Atlantida sunt singurele situri unde putem fi siguri că omul a intervenit masiv. Poate că, fără să vrei, ai activat ceva.

– Dar totuși *cum* sunt conectate aceste situri? întrebă Hackett.

Matheson privi spre Pearce cu înțelegere.

– Științific vorbind...? Încă lucrez la asta.

– Ei bine, eu am terminat aici, interveni November.

Lucrase la imaginile video toată după-amiaza. Strângând toate datele despre limbajul scris pe Carbonul 60 în sistemul de tuneluri de la Giza, dar și de pe filmul pe care Sarah îl înregistrase special pentru Scott. Comparase glifele cu cele pe care le studiaseră în Geneva și compilase rezultatele cât de bine putuse.

Scott sări în picioare.

– Ce am obținut? întrebă el agitat.

Cu mândrie, ea anunță:

– Avem un alfabet.

PRIMUL PROTOCOL

[În cultura chineză antică], un om absorbit de scriere nu este absorbit doar de cuvinte, ci și de simboluri și, prin arta scrierii cu pensonul, de o formă de pictură și, astfel, de lumea însăși. Pentru iubitorul culturii superioare, modul în care este scris ceva poate fi la fel de important ca și conținutul scrierii înseși.

DAVID N. KEIGHTLEY, *The Origins of Writing in China*¹

Un eseu publicat în: *The Origins of Writing*²,
editat de WAYNE M. SENNER, 1989

¹ Originile scrisului în China (n.tr.)

² Originile scrisului (n.tr.)

RECUPERAREA – STADIUL 1

Hieroglificele, din cuvântul grecesc „hierolyphika“, însemnând „litere divine sculptate“.

Pe ecranul lui November erau afișate o serie de glife ce păreau să desfidă înțelegerea. Acesta era cel mai vechi sistem de scriere cunoscut și descoperit: primul protocol. Data dinaintea Turnului Babel, când discursul divin al lui Adam fusese destrămat într-o mie de limbi de către Dumnezeu, devenind totul cu atât mai ambiguu cu cât nu existau decât șaisprezece simboluri.

– Asta e tot? zise Sarah uluită. Nu e un alfabet prea bogat! Este suficient să acopere toate sunetele dintr-o limbă?

– Nu din limba noastră, încuviință Scott, dar din alte limbi? Cu certitudine. Runele scandinave aveau numai șaisprezece simboluri. Era suficient pentru ei. Runele germanice vechi utilizau douăzeci și patru. Runa, că tot veni vorba, nu înseamnă „mister“ sau „secret“, cum cred misticii. Înseamnă „a zgâria“, „a săpa“ sau „a face găuri“.

– Cât de prozaic! remarcă Hackett.

– Crezi că limbajul acesta ar putea fi înrudit cu runele? întrebă November.

– Nu, răspunse el sigur pe sine. Runele au evoluat din literele latine – aceleași litere pe care le utilizăm astăzi.

– Runele sunt prea moderne. Am înțeles.

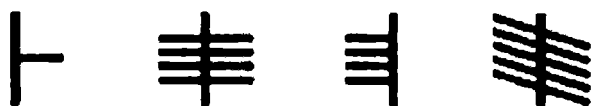
– Așa e. Și motivul pentru care par diferite se datorează mediului pe care l-au utilizat. Uitați-vă.

Luă un pix și caietul de notițe, apoi desenă câteva litere. Vedeți, acestea sunt rune. E scrierea futharkă¹.

– Nu seamănă cu ce vedem noi pe ecran. Runele sunt formate din linii drepte, pentru că totul era gravat în lemn sau în piatră. Este prea anevoios să încerci să faci curbe. Ogham, vechiul limbaj irlandez de acum circa două mii de ani, este la fel. Constă în linii și puncte, majoritatea sculptate în colțurile pietrelor în picioare.

Trasă câteva dintre acele simboluri.

– Linia aceea verticală pe care o vedeți este trasată prima de obicei și toate liniile laterale sunt trasate mergând vertical în jos, pe o linie mediană continuă. Este formată în general din grupuri de cinci linii pe fiecare latură, pentru că a evoluat dintr-un limbaj al degetului. Latura liniei care denota mâna stângă sau mâna dreaptă. A fost adoptat și de picții din Insulele Britanice. Dar limba lor este total necunoscută, așa că textele lor Ogham, chiar dacă putem discerne unele dintre litere, rămân nedescifrate.

– Dar acest Carbon 60 este cristal. Este dur. Ca atare, de ce prezintă această scriere linii curbe, dacă sunt atât de dificil de realizat? Întrebă, pe bună dreptate, November.

Hackett făcu tot posibilul să nu pară prea aspru.

– Exact asta spuneam în laborator! Această scriere nu prezintă semne care să demonstreze că ar fi fost gravată în cristal. De fapt, pare să fie un efect secundar natural al modului în care a fost fabricat cristalul. De parcă ar face parte din proiect.

¹ Runele alcătuiesc din secolul al treilea un alfabet a cărui denumire este „futhark”. Acest nume este dat de primele șase litere, F-U-TH-A-R-K. (n.tr.)

– Dar este posibil, întreabă ea, să cultivi un cristal care să aibă, prin proiect, o anumită formă?

– Bineînțeles, interveni Sarah. Fabricanții de avioane o fac tot timpul. Lama rotativă a unui motor cu reacție este construită dintr-un singur cristal de metal. Este proiectată astfel pentru că este mai puternică. Are o capacitate mai mare de a prelua presiunea...

Sarah tăcu, conștientizând ceea ce auzea.

– Hei, nu este posibil ca aceste structuri de Carbon 60 pe care le-am descoperit să fie cristale unitare?

– Asta ar explica destul de bine cum de-au supraviețuit mii de ani unele dintre ele, la kilometri întregi sub gheață, încuviință Hackett.

Dar Scott se gândea la altceva, complet absorbit de scrierea lui.

– Așa că sunt de părere că, dacă vrei curbe, trebuie să le pictezi pe suport, îi incită November.

– Hmm? O, da! Asta au făcut chinezii. Demotica – versiunea prescurtată a hieroglifelor – a fost pictată. Când pictezi, poți face curbe, desene, orice.

– Hei, au utilizat curbe și desene în Egipt, pe monumente, preciză Sarah. Vă amintiți? Abia am venit de-acolo.

– Da. Dar sunt ornamentale. Sunt mari. După același tipar, dacă ai vrea să citești ultimul roman, ar trebui, practic, să aștepți să citești toți pereții din bibliotecă. În viața de zi cu zi, n-ai scrie la o astfel de dimensiune. Orice scriere egipteană de dimensiunea scrierii *tale* de mână este pictată, fie pe perete, fie pe pergament. Este prea complexă ca să fie inscripționată în piatră. Și, în realitate, în chineză, cea mai veche scriere de mână cunoscută nu este pictată. Este zgâriată în lut și constă în întregime din linii drepte.

– Câte caractere avea?

– Treizeci. Scrise în cea mai mare parte pe obiecte din lut din satul Pan-p'o, Sian, Shens, în jurul anului 5 000 î.Hr. Unii epigrafiști le-au respins, pentru că nu sunt pictograme. Sunt abstracte.

– Voiau să spună că oamenii de demult nu erau capabili de o gândire abstractă? întrebă Sarah pe un ton acuzator. Dacă nu sunt pictograme, atunci nu e scriere. Nu e puțin arogant? S-au gândit măcar o secundă că poate teoria lor e greșită, și nu faptele?

Scott încuviință cu căldură.

– Doctore Scott, spuse November, nu ai spus mai înainte că forma cuneiformă veche era mai complicată și mai abstractă decât formele ulterioare? Ca și cum oamenii evoluau, dar păreau să-și uite baza de cunoștințe?

– Ba da. Și același lucru se petrece în China. Problema este că există puține dovezi cum că scrierea chinezească ar fi fost *vreodată* pictografică, așa că nu poate fi respinsă din acest punct de vedere. Cu excepția a ceea ce s-a găsit în regiunea Shantung, aparținând unui grup cunoscut sub numele de Yi, care s-a stabilit în zona Yangtze-ului Inferior, explică el. Totemism. Desene picturale vechi de mii de ani – ale soarelui și ale unei păsări, împreună. Citit ca: *yeng niao*. Păsările-soare.

– Phoenix, din nou, remarcă November.

Scott încuviință.

– Oricum, spuse el, chineza este logografică. A debutat într-o manieră similară hieroglifelor. Utilizau și ei imagini bazate pe sunete, care denotau ceea ce doreau să transmită. Spre exemplu, ca atunci când desenezi o pară pentru cuvântul „pereche”¹, chiar dacă are un înțeles cu totul diferit. Sunetul este cel care contează.

Ochii lui Scott nu părăsiseră ecranul cât timp vorbise. Nu se abătuseră de la simboluri în goana lui după înțelesul acestora. Revărsarea de informații era de fapt un răspuns automat, o ocupație pentru gură câtă vreme mintea lui lucra în suprasarcină.

– Se numește și principiul rebusului, continuă el, când pictogramele indică un cuvânt într-o manieră similară literelor. La fel era și în cazul hieroglifelor egiptene, dar aici ajungea la înălțimi nebănuite. Puteai pronunța același cuvânt într-o infinitate de moduri.

¹ *Pear* (pară) și *pair* (pereche) sunt omofone. (n.tr.)

– Probabil că asta le cauza probleme, sugerează Hackett.

– Nu lor. Doar nouă. Noi am sfârșit prin a construi o întreagă lume mistică în jurul hieroglifelor pentru că nu le puteam citi. Chestii în genul presupunerii că egiptenii utilizau simbolul unei găște atunci când voiau să spună „fiu“, pentru că ei credeau că gâsca era singura pasăre care își iubea și își creștea progeturile. Când, de fapt, totul se reducea la fonetica lor. Cele două cuvinte sună la fel.

Sarah se apropie de lingvist, intrigată și de scriere în egală măsură. Întrebă blând:

– Așadar, te apropii de descifrarea înțelesului hieroglifelor din tunelul meu?

Scott încuviință și ridică blocnotesul pe care îl lăsase lângă calculatorul lui November. Deschise la pagina dorită și anunță: *Priviți! Limbajul lui Thot! Cărțile înțelepciunii Marelui Ennead...*

– Marele Ennead?

– Toți zeii luați împreună. Un fel de congres. *Priviți!* continuă Scott. *Ce secrete zac aici! Disperați, pentru că nu trebuie cunoscute de oameni!*

Hackett era tulburat.

– Asta e?

– Asta e. Oh, și apoi se repetă – cale de vreo trei kilometri. Intercalată cu povești eroice despre regii care au încercat să decodeze mesajul și au eșuat.

– Minunat, se lamentă Hackett. Nu asta mă așteptam să aud. Brusc, epigrafistul se îndreaptă ca fulgerat.

– Asta e! proclamă el. Sau, mai bine spus, asta sigur *nu* e.

Își trecu degetul peste sticla monitorului, amintindu-și studiile sale de pe vremea când era student.

– Cum a spus Sol Worth în 1975: „Imaginile nu pot spune că nu sunt!“

– Despre ce vorbești?

– Pictograme și iconograme. Imagini. Nu pot reprezenta efectiv timpuri verbale, adverbe sau prepoziții. Și ceea ce sigur nu pot face este să evalueze *non* existența a ceea ce descriu.

Dacă doreai să comunici cu oamenii din viitor, n-ai fi utilizat pictograme.

Puse degetul pe simbolul cercului cu cruce și continuă:

– Uitați-l pe acesta. El este excepția. Însă priviți-le pe toate celelalte. De ce vă amintesc? O masă? Un scaun? Un sac de cartofi?

November scutură din cap.

– Nimic. Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut eu vreodată, zise ea.

– Întocmai! exclamă Scott. Sunt abstracte. Ceea ce înseamnă că sunt fie litere – A, B, C –, fie silabe – ch, th, ph.

Hackett se aplecă spre ecran.

– Sau ar putea fi numere, sugeră el.

– Nu sunt numere, replică Scott sigur pe el.

– De unde știi?

– Știu.

– Punând întrebările corecte, nu?

Scott ignoră replica și se întoarce spre November.

– Poate chestia asta să-mi dea procentaje? Să-mi spună de câte ori este utilizat fiecare dintre aceste simboluri în text?

– Bineînțeles, spuse November, punându-se pe lucru. Vrei să spui ca o diagramă de frecvență? Ce vrei să realizezi prin asta?

– În limba noastră, unele litere sunt utilizate mai des decât altele. Litera E este utilizată mult mai des decât, să spunem, litera Z.

Schimbă o privire cu Sarah. Preț de o clipă, i se păru că ar vrea să-l sărute.

În loc de sărut, ea puse o mână pe umărul lui.

– Ești un tip deștept, Richard Scott.

– Mulțumesc, replică mândru Scott.

Dar întorcându-și atenția spre monitorul calculatorului, o surprinse pe November strâmbându-se la el.

– Ce-i? Întrebă el cu nevinovăție.

November se întoarce la treaba ei.

– N-are importanță, mormăi ea.

– Ce? insistă Scott.

Dar November refuză să răspundă.

Scott își îndepărtă scaunul de calculator și se uită la Hackett, sperând să-l sprijine. Însă fizicianul, cu un aer amuzat, se mulțumi să scuture din cap.

– Te joci cu focul, murmură el. Te joci cu focul...

Auziră un sunet insistent. Enervant. Calculatorul lui November își finalizase calculele de distribuție a frecvenței.

– Aha, se entuziasmă Scott, urmărind fiecare mișcare a tinerei studente în timp ce aceasta continua să introducă date.

Pe ecran se înșirau cifre, de la 6,17 procente la capătul inferior pentru o glifă la 6,36 procente la capătul superior. Media era de 6,25 procente. Ceea ce se întâmpla să fie exact produsul lui 100 împărțit la 16. Cu alte cuvinte, frecvența apariției fiecărei glife în textele combinate era egală. Nicio glifă nu domina mai mult decât următoarea. Așa că era imposibil să se decidă pe baza dispersiei cifrelor care glifă ar fi putut fi o consoană și care ar fi putut fi o vocală.

– Fir-ar să fie! izbucni Scott frustrat. Ce blestemăție!

Sarah îi aruncă o privire înțelegătoare. Deși o aprecie, nu reuși să-i răspundă.

– Dacă te face să te simți mai bine, interveni Hackett, asta demonstrează că limbajul a fost creat așa cum ai spus tu.

Scott îi aruncă o privire nedumerită.

– Sugerezi că acest limbaj este unul construit? Care nu a evoluat natural, precum Amara?

– În mod evident, răspunse Hackett. Dacă glifele ar fi aleatorii, ai obține o distribuție de frecvență inegală. Nu cum ai obține de la distribuția literelor într-un limbaj dezvoltat natural – altfel ai detecta un tipar și ai sparge codul. Dar ai obține totuși o dispersie inegală. Pentru ca literele aleatorii să aibă o dispersie uniformă, ai avea nevoie de un număr infinit de litere. În mod clar, oricine a proiectat limbajul a intenționat ca el să fie uniform dispersat.

– Întrebarea e, spuse Scott, ce tip de limbaj folosește litere pe o bază total uniformă, cu la fel de mulți „Z” și la fel de mulți „A” sau „E”? Niciunul pe care să-l cunosc eu.

MĂRI: FURTUNĂ

VREME: FORȚA GALE 4, ÎN CREȘTERE ABRUPTĂ

Se despărțiră pentru a lua cina la 7.30 seara, dar mișcarea vasului îi făcea pe oamenii de uscat să nu prea aibă chef să mănânce, în pofida medicamentelor luate.

Hackett lucra la fluxul de cifre în baza 60 pe care îl găsiseră codificat în cristal, însă oricât încerca, nu reușea să-l înțeleagă. Literalmente, nu era decât un șir de numere – păreau să nu aibă niciun tipar. Adevărat, pi fusese calculat cu 8 miliarde de zecimale și tot nu avea sens, dar ca număr era esențial pentru măsurători și construcții. Să fi fost acest flux de cifre pi în baza 60? O conversie rapidă efectuată de calculator demonstrează că nu era. Și nici alt număr matematic special care să poată fi recunoscut în sistemul zecimal standard.

Problema cu numerele era că nu depindeau de oameni. Extraterestrii ar fi fost capabili să numere la fel. Numerele erau încorporate în textura spațiu-timp. Doi avea să fie întotdeauna doi, chiar dacă altă cultură l-ar fi numit altfel. Hackett își dădu seama că era doar o problemă de analiză cât se poate de atentă și suficient de îndelungată ca să înțeleagă ce reprezentau aceste numere.

Însă erau și alte probleme care trebuiau rezolvate. Își canaliză atenția spre undele gravitaționale și descoperi, tulburat, că prezisese un orar destul de exact pentru evenimentele următoarelor două zile.

Îl informă pe Gant, avertizându-l că cifrele trebuiau totuși confirmate. Apoi merse pe punte să ia aer și-l găsi pe Scott într-o

geacă groasă, galbenă, pentru iahting, urmărind prora navei trecând prin valuri incredibil de mari. Lingvistul era extrem de descumpănit din cauza dificultăților pe care le întâmpina.

– Mayașii măsurau timpul cu numere speciale, îi spuse Scott. O sută patruzeci și patru de mii, șapte mii două sute, trei sute șizeci, două sute șizeci și douăzeci. Dar cel mai important număr al lor era nouă. Scriptura vorbește despre ciclurile celor „nouă lorzi ai nopții”.

– Planetele?

– Poate. Dar nu m-aș duce să strig asta în gura mare, pentru că oamenii vor dori dovezi, spuse sec Scott. Numărul o sută patruzeci și patru de mii apare în *Cartea Apocalipsei* în asociere cu timpul. Șapte este unul dintre acele numere care apar mai peste tot. Șapte Sigilii. Șapte Păcate Capitale. Șapte Trâmbițe care sună de șapte ori. Pereții se prăbușesc, lumea este creată. Opt este asociat cu reîncarnarea, în timp ce doisprezece are tot soiul de asocieri – cele Douăsprezece Triburi ale Israelului, cei Doisprezece Apostoli, numărul „anilor” chinezești. O sută cincizeci și trei apare în legătură cu „iluminații”. Discipolii au prins o sută cincizeci și trei de pești, care, în numerologie, reprezintă suma numerelor aflate între unu și șaptesprezece. De asemenea, unu plus cinci plus trei egal nouă.

– Numerologia, repetă Hackett în timp ce nava se înclina stângaci. Ce e asta de fapt? Să asociezi litere cu numere, să jonglezi cu ele și apoi să vii cu vreun răspuns tainic – asta e?

– Oamenii vor fi întotdeauna atrași de ceea ce este ascuns.

– Natura are și ea numerele ei speciale, spuse fizicianul. Trei, cinci, opt, treisprezece, douăzeci și unu, treizeci și patru, cincizeci și cinci și optzeci și nouă, spre exemplu. Crinii au trei, piciorul-cocoșului cinci, nemțisorul opt și gălbenelele treisprezece. Ochiul-boului are, bineînțeles, douăzeci și una.

– Despre ce vorbești?

– Petale în flori.

– Există un tipar în toate aceste numere?

– Bineînțeles. Adună precedentele două numere și îl obții pe următorul din serie. Trei plus cinci egal opt și așa mai departe.

Se numește Șirul lui Fibonacci, după Leonardo Fibonacci, care a descoperit-o în secolul al treisprezecelea, pe când studia populații de iepuri. Șirul îl dezvăluie pe „phi“, a nu se confunda cu *pi*. „Phi“ te ajută să calculezi proporții, de la proporția trupului uman la spiralele semințelor din floarea-soarelui.

O explozie năucitor de feroce de apă îi bombardă brusc pe cei doi bărbați, când *Polar Star* despică un alt val puternic.

– Iisuse Hristoase! țipă Scott, încercând să-și recapete suflul. Își șterse fața.

Hackett se cutremură, arătând spre orizont.

– Privește, spuse el. Primul nostru aisberg.

Urmăriră un timp muntele impozant de apă înghețată, alb și zimțat, până când Hackett spuse:

– Cred că ar trebui să intrăm.

Scott încuviință, încă scuipând apă de mare.

– Nu știu, spuse el. Tu ce crezi? Crezi c-o să lămurim toate astea la timp? Sincer?

Hackett își vârî mâinile în buzunare.

– Sincer? Nu știu.

Scott dădu din cap, acceptând stoic răspunsul.

– Trebuie să mărturisesc, adăugă el blând, că începe să-mi placă de tine, profesore Hackett. Ești un om interesant.

Hackett părea sincer surprins.

– Ei bine... ăăă, și mie începe să-mi placă de tine, profesore Scott. Ce spui, când se vor termina toate astea, să ne mai întâlnim la o discuție?

– Nicio șansă.

Când cei doi bărbați se întoarseră în laborator, o găsiră pe Sarah stând la un calculator cu November. Studiau glifele din Atlantida și păreau stânjenite că fuseseră prinse.

November o înghionti pe Sarah.

– Ai de gând să-i spui?

– Ce să-mi spună?

Sarah aruncă o privire pe furiș spre cafeaua ei, înainte de a lua o gură.

– Au... la naiba!

După un moment ridică privirea și îi înfruntă direct pe bărbați.

– Veți asmuți toți bărbații pe mine și vă veți simți ofensați că o femeie s-a oferit să vă ajute aici?

Scott zâmbi superior.

– Nu e ca și cum te-ai opri să ceri lămuriri ca să ajungi undeva. Firește, dă-i înainte.

Matheson se întoarce de la calculatorul lui ca să asculte. Chiar și Pearce, care părea extenuat și răvășit, se înveli în pătură și, stând într-un colț, păru să se învioneze.

Bine, păru a spune Sarah, ridicându-se de pe scaun.

Trecu cu degetul peste ecran și zise:

– Ralph, ai putea introduce schema aeriană a sitului Giza la care lucrezi?

Matheson făcu ce i se ceru. Înclină monitorul astfel încât să vadă toată lumea. Sarah se întoarce la ecran.

– Bine, vedeți aici, glifa asta? Simplificată și stilizată, este similară cu dispunerea Giza. Nu i-am acordat prea mare importanță până când November nu a menționat că această glifă nu reprezintă doar soarele, ci se aseamănă și cu Atlantida.

Hackett ridică din umeri.

– Coincidență?

Dar era clar că nici el nu credea.

Sarah inspiră profund și continuă:

– Aș fi spus și eu la fel, dar această glifă seamănă cu dispunerea seriei de piramide din Peru.

Scott miji ochii gânditor.

– Interesant.

– N-am vizitat niciodată Peru, comentă inexpressiv Pearce.

– Spune-mi ceva, zise Scott cu voce joasă, suflând aburii dintr-o ceașcă de cafea proaspătă și privindu-l în față pe Pearce. Cum o faci?

Pearce trase pătura mai strâns în jurul umerilor. Părea foarte obosit. Secătuit, atât emoțional, cât și fizic.

– Vedere la distanță? Nu știu, mărturisi el. Eu doar merg acolo.

– Trebuie să te concentrezi, nu?

– Trebuie să mă focalizez, nu să mă concentrez cu adevărat. Nu în sensul pe care-l dai tu. Eu doar simt totul în jurul meu, totul deodată. Și trebuie să-mi găsesc drumul. Unii o numesc pătrundere în planul spiritual – un tip de scurtătură dimensională –, dar am găsit întotdeauna lucrul ăsta puțin caraghios. Vreau să zic, cine poate spune că nu e totul în capul meu, nu-i așa? Ideea este că... ăăă, cum s-o descriu?

Se gândi un moment, apoi continuă:

– Bine. Sunt două moduri prin care poți citi o pagină dintr-o carte. Poți să citești câte un cuvânt pe rând și să urmărești narațiunea de la început la sfârșit într-o manieră liniară. Sau poți să rupi toate paginile, să le pui una lângă alta și să pozezi toată chestia. Vezi unde începe. Vezi unde se termină. Te poți întoarce la ea. Sau poți să te scufunzi și să te retragi de câte ori vrei...

– Înțeleg, spuse Hackett convins. Descrii o memorie fotografică.

– Mda, încuviință Pearce, devenind mai încrezător cu acest concept. Mda, cred că da. Bine spus. Este doar un alt fel de a gândi, atâta tot. Un mod diferit de a accesa informația. Sistemul nostru de cunoaștere modern este fragmentar. Ne împiedică activ să vedem întreaga carte. Suntem învățați să gândim prin prisma cuvintelor și a conceptelor, să ne specializăm în anumite domenii. Să ne limităm la domenii în loc să acordăm atenție întregii științe sau întregii arte. Cred că civilizațiile antice gândeau foarte diferit de felul în care gândim noi acum.

– Ar putea fi adevărat, încuviință Scott. Chiar și astăzi, lingviștii nu pot cădea de acord nici măcar asupra naturii unui cuvânt. E un sunet? E un șir de sunete? E o combinație din amândouă? Sau e cu totul altceva? Sună poate patetic, dar are consecințe reale și practice. De exemplu, când epigrafiștii au decodat alfabetul silabic cipriot, anticul limbaj scris al grecilor, bazat pe silabe, au descoperit că nu se puteau baza pe noțiunea

modernă a sufixelor și prefixelor ca să explice tiparele detectate în textele cu glife. Cu alte cuvinte, blocurile de litere de la începutul cuvintelor, precum „in“, ca în „inaction“¹, sau de la sfârșitul cuvintelor, precum „less“, ca în „motionless“², sunt prefixe, respectiv sufixe. „Less“ este un determinant. Când un obiect este lipsit de mișcare, este *motionless*. Acest determinant ar putea fi aplicat, la rândul lui, oricărui alt cuvânt. Chiar și unui pronume. Dacă Peter nu merge la biserică, se poate spune că biserica este *Peterless*³. În orice caz, continuă Scott, adăugarea determinantului nu creează două cuvinte, ci se alipește la primul cuvânt, creând un nou cuvânt, singular. Dar în alfabetul silabic cipriot, prefixele și sufixele nu erau determinanți. Erau articole. Cuvinte precum „a“⁴ și „the“⁵. Așa că lingviștii au descoperit cuvinte precum „theking“⁶, „thetown“⁷ și „agift“⁸ – marca unui mod foarte diferit de gândire. Singurul lingvist care a reușit să descifreze două documente antice, documentul Ronorongo de pe Insula Paștelui și Discul din Phaistos din Creta, a fost doctorul Steven Roger. El a indicat că strămoșii noștri gândeau în termeni de „unități de enunț“. Că abordarea lor față de limbaj era foarte diferită de a noastră.

Pentru Scott, totul era clar.

– Cu cât ne întoarcem mai departe în timp, cu atât mai holistică devine abordarea limbajului, zise el.

– Gândire holistică? Întreaga idee într-un simbol? Să însemne asta că ideea mea nu e chiar inutilă? întrebă Sarah, atrăgându-i din nou atenția lui Scott asupra glifelor.

– Este posibil, spuse el. Atunci când Sir Arthur Evans a încercat – și n-a reușit – să descifreze Alfabetul liniar B și Discul

¹ Inacțiune (n.tr.)

² Nemișcat (n.tr.)

³ Fără Peter (n.tr.)

⁴ Articolul nehotărât în limba engleză (n.tr.)

⁵ Articolul hotărât în limba engleză (n.tr.)

⁶ Regele (n.tr.)

⁷ Orașul (n.tr.)

⁸ Un dar (n.tr.)

din Phaistos, la începutul anilor 1900, a presupus că glifele au un înțeles dublu. Că fiecare glifă este fonetică, dar are, în ea și prin ea însăși, o semnificație religioasă.

– Și a avut dreptate?

– În ceea ce privește prima parte a teoriei sale, da. Dar a doua? Nu. Asta nu înseamnă totuși că te-ai înșelat complet. Doar că, de ce ar vrea inventatorii acestui limbaj să ne atragă atenția asupra anumitor orașe? Ar trebui să fie ceva evident pentru noi. Dar problema este... ce? Dacă am desena o imagine a Moscovei, la ce te-ai gândi imediat?

– Vodcă.

– Cartofi, interveni Matheson.

Fu întâmpinat cu câteva priviri nedumerite. Sfios, inginerul ridică din umeri.

– Lenin, spuse November.

– Stalin. Comunismul. Anastasia. Piața Roșie. Vedeți voi, lista e foarte lungă. Dar este într-un tot asociată social și cultural. Este în conștiința noastră, alimentată de mass-media. Reprezintă o idee care umple, la propriu, volume întregi. Așa că, pentru noi, are un context. Dar într-o mie de ani, ce s-a construit în jurul acelei imagini va fi uitat. Așa că, dacă astfel încearcă să comunice cu noi, este inutil. Și sper că nu e cazul.

Sarah era nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– În modul meu academic ocolit, spun că eu cred că ai dat peste ceva. Că aceste orașe *sunt* într-adevăr legate, ca părți dintr-un aparat global. Dar la ce? Cel mai probabil, ai dreptate. Această glifă ar putea reprezenta Peru, așa cum cea de aici reprezintă Atlantida. Dar am nevoie de mai mult. Am nevoie de „de ce“.

– Ce e Discul din Phaistos?

– O tabletă rotundă, plată, din lut, de dimensiunea unei farfurii, descoperită de arheologul italian de treizeci și nouă de ani Luigi Pernier, în templul Phaistos din Creta, Clădirea 40/101, la nord-vest de Marea Curte Centrală, la 3 iulie 1908, anunță Pearce într-o litanie monotonă.

Scott fu surprins.

– Mulțumesc, zise el clipind.

– Memorie fotografică, glumi Pearce, luând o gură de cafea.

Încă arăta deprimat.

– Erau patruzeci și cinci de pictograme individuale, presate în lut de două sute patruzeci și unu de ori, ceea ce ducea la șai-zeci și una de grupări sau „cuvinte”. O sută douăzeci și două de glife pe partea A. O sută nouăsprezece glife pe partea B. Aspectul interesant este că scrierea era realizată în spirală, începând din marginea exterioară și până în centru, spuse Scott.

– O spirală? se încordă Hackett. Urăsc să atrag atenția asupra lucrurilor evidente, dar în Egipt scrierea era realizată în spirală. Fie ea și de dimensiune mare.

– Adevărat, căzu Scot de acord. Dar glifele de pe Discul din Phaistos aveau linii de demarcație care subîmpărțeau unitățile de exprimare. Glifele din Atlantida sunt într-un șir continuu, fără o structură. E ca engleza, dacă scoatem toate spațiile și punctuația și printăm cuvintele în majuscule sau minuscule.

– Trebuie să existe un limbaj care să împărtășească și această caracteristică, nu? zise Matheson.

– Chiar există, răspunse Pearce, în locul lingvistului care tocmai își sorbea ultima înghițitură de cafea.

– Se numește ebraică, spuse Scott. În ebraică, în Tora tradițională, evanghelia era scrisă fără punctuație. Și fără spații care să indice cuvintele. Doar un șir de litere. Iar în ebraică, fiecare literă reprezintă și un număr.

Se uită la Hackett, conștientizând importanța a ceea ce tocmai spusese. Lingvistul îl urmă pe fizician într-un unison perfect, amândoi întorcându-se în aceeași clipă ca să-și studieze din nou monitoarele. Matheson era în picioare, urmat de November.

Numere. Litere. Spirale. Tipare... orașe.

– Tot nu știi ce este șirul de numere? întrebă cu voce joasă Scott.

– Ăăă... am crezut că ar putea fi un algoritm. Dar nu pot fi sigur.

– Cele două sunt probabil legate.
Hackett își încrucișă brațele la piept.

– Cum?

Scott inspiră adânc.

– Lui Fischer i-au trebuit șapte ani ca să descifreze Rongorongo, documentul de pe Insula Paștelui. Lui Michael Ventris i-au fost necesari cinci sau șase ani pentru a descifra Alfabetul liniar B. David Stuart a tradus pentru prima dată mayașa la vârsta de zece ani, dar și-a petrecut întreaga viață devotându-se acestui limbaj. A descoperit că mayașa modernă este similară glifelor mayașe antice și că acestea sunt fonetice. A tradus ce era scris în Templul Soarelui din Palenque într-o singură zi, iar savanților dinaintea lui le trebuiseră o viață întreagă numai să încerce. Este un limbaj complex. Și merită să-i dedici o viață. Dar eu mă ocup de asta de două zile și mai am... cât? Două zile, maximum. Ei aveau un punct de referință la care să se ancoreze. Un limbaj modern deformat sau un document similar care fusese deja tradus – și aveau un secol de cercetări de la care să pornească. Dar eu, ce dracu' am aici?

November suportă totul în tăcere, după care răspunde:

– Ai cuvintele.

– Poftim?

– De ce nu încerci să privești altfel problema? îi sugerează ea.

Scott nu păru impresionat de această abordare.

– Doctore Scott, în prelegerea ta ai spus că la început a fost *logosul* – cuvântul.

– Mda, ei bine, am suprasimplificat. *Logos* înseamnă și raport, rațiune, discurs – chiar și relatare.

– Richard, știi că ești aproape. Cu toții simțim asta, insistă Sarah. Ai spus tu însuși – cuvântul în acțiune. Ai cuvintele. Și, pentru a le citi, care este acțiunea?

Scott studie gânditor monitorul.

– În Elveția nu aveam suficiente informații, spuse el. Bucățile acelea de stâncă nu formau un text suficient de mare. Trebuie să văd cum arată materialul acela dispus pe o suprafață plană.

Hackett îi urmărea raționamentul cu mare atenție.

– Nodul, sugeră el.

– Exact. Hei, Ralph, nodul de petrol pe care l-ai introdus în bazinul oceanic. Nu e prea departe de aici, nu? Îl poți manevra de la distanță?

– Pentru asta a fost proiectat.

– Deci ai putea să îl pornești? Parcă avea o cameră instalată, nu?

– Bineînțeles.

– Sună puntea, spuse Scott. Spune-le că trebuie să alimentăm un soi de transmițător – sau orice altceva poate accesa utilajul. Și spune-le că e absolut necesar să arunc o privire. Trebuie să văd ce e acolo jos.

USS HARRY S. TRUMAN

LA 1 524 DE MILE MARINE LA NORD DE STAȚIA MCMURDO

Pe puntea pentru aterizare se auziră motoarele avionului F-24 care se apropia, luptând din greu să învingă cenușa vulcanică și înecându-și motoarele. În camera de gardă tocmai se pregătea o întrunire a grupului operativ când se primi ordinul. Pe punte, în timp ce contraamiralul Dower stătea lângă căpitanul Henderson numărând escadronul, un marinar tânăr raportă:

– E căpitanul Ryman, domnule. Vulturul lui tocmai și-a pierdut un motor!

Toți ofițerii superiori alergară imediat la ferestre, pentru a vedea o coadă groasă de fum negru învolburându-se în spatele avionului F-24. Un locotenent tresări când văzu prin binoclu sursa fumului și o explozie puternică străbătu cerul. Geamătul celui de-al doilea motor care se zbătea să compenseze pierderea era terifiant, dar fiind înconjurat din toate părțile de cenușă vulcanică, era clar că avionul pierdea putere.

– Cenușa e prea groasă, căpitane, comentă cu voce scăzută locotenentul. Recomand să nu mai lansăm patrule un timp.

Henderson consimți cu o față întunecată, continuând să emită diverse ordine.

– Să trăiți, căpitane! Trecem la elicoptere.

În timp ce toată lumea urmărea avionul apropiindu-se, pilotul, căpitanul Jeff Ryman din Iowa, cu doi copii mici și o soție care îl așteptau acasă, se lupta vitejește cu comenzile și, pe când ei rosteau o rugăciune, reuși chiar să întoarcă botul avionului

spre navă. Însă oprirea motorului nu putea avea loc într-un moment mai nepotrivit. Era prea jos ca să sară, iar parașuta nu ar fi avut timp să se deschidă. Și era prea departe ca să ajungă pe puntea de aterizare. În cele din urmă Ryman se transformă într-o minge de foc, rostogolindu-se la suprafața oceanului.

Henderson își întoarse privirea.

– N-am pierdut niciodată un avion, spuse el. Niciodată. Bietul de el... Ce mod de a muri! Vremea asta ticăloasă o să ne omoare pe toți.

Un alt ofițer tânăr și subțirel se apropie de căpitan și îl salută vioi:

– Domnule căpitan Henderson, să trăiți!

I se răspunse cu un salut lipsit de energie.

– Maiorul Gant, de la bordul lui *Polar Star*, este pe linia de comunicații, cerând permisiunea să activeze rețeaua de transmisătoare sonar.

– Pentru ce dracu'? întrebă nervos căpitanul, umblând prin buzunare ca să găsească o bomboană cu mentă.

Marinarul îi explică despre camera de pe nodul de foraj la adâncime al companiei Rola Corp. Dar Dower se ocupa deja de asta. Întors la pupitrul de comunicații, duse stația la gură.

– Larry, ce se întâmplă?

– Echipa vrea să arunce o privire la peretele Atlantidei, domnule amiral. Dintr-o groază de motive. Inginerești. Geologice. Există activitate inamică în zonă? întrebă Gant cu o voce inexpressivă.

– Nu, domnule maior. Și... domnule...? Spuneți-i domnului Pearce că-i mulțumesc foarte mult. Informațiile pe care le-a furnizat au fost precise, cum ne și așteptam. Acum avem două unități SaRGE pe o rază de șaptezeci și cinci de kilometri față de *Jung Chang*. Unitățile de recunoaștere raportează că baza este abandonată. Posibil distrusă.

– Îi voi transmite, domnule...

Brusc, un val de activitate se abătu peste pupitrul de comunicații. Ofițerii de serviciu comutară pe comunicațiile terestre.

- Avem McMurdo pe linie!
- Așteptați puțin, vă rog, domnule maior.

Dower le aruncă o privire interogativă ofițerilor, cerând informații. Un ofițer tânăr nota în grabă într-un carnet tot ceea ce auzea și sublinia secțiunile-cheie cu mina groasă a creionului.

- Domnule! Avem o fereastră! McMurdo raportează o îmbunătățire a vremii. Avem patru ore ca să ducem echipa acolo cu avionul. McMurdo cere indicații dacă să aștepte un transfer aerian.

Apoi se roți în scaun ca să-și privească în față căpitanul.

- Ce facem, domnule? Cu cât stăm mai mult pe linie, cu atât cresc șansele să fim surprinși de chinezi.

Dower se întoarce spre Henderson.

- Căpitane, ce ai la o distanță de 1 500 de mile?

Henderson își privi oamenii.

- V-TOL, răspunse îngrijorat un locotenent.

Henderson nu părea convins.

- La distanța asta?

- I-am agățat două rezervoare suplimentare, vor reuși să facă drumul, domnule căpitan. Garantez personal.

V-TOL-urile erau vehicule de decolare și aterizare verticală. Avioane care decolau ca elicopterele, dar zburau cu viteză și configurația unui avion cu aripi fixe. Erau niște avioane excepționale, însă Dower își păstră aerul preocupat.

- Nu pot acoperi așa o distanță, zise el în final.
- Dacă echipajul meu spune că pot, atunci așa e.

Ofițerul de comunicații se agita la postul său. În cele din urmă, decise să-și asume riscul și interveni.

- Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule, dar McMurdo așteaptă un răspuns.

Dower ceru să știe:

- Cât le ia ca să se pregătească?
- De câte aveți nevoie?
- De două. Unul pentru echipaj, unul pentru bagaje.
- Patruzeci și cinci de minute.

- Ai o jumătate de oră, ordonă Dower, întorcându-se apoi la stație. Domnule maior, ați auzit?
- Cea mai mare parte, domnule. Da.
- Aduceți bagajele echipei pe punte. *Polar Star* are un elicopter Dolphin – așa e?
- Afirmativ, domnule amiral.
- Bine. Transferați totul pe *Truman*.
- Și cu accesul la nod prin sonar cum rămâne, domnule?
- Spune-i lui Hackett că are cincisprezece minute. Își poate băga nasul cât dorește, dar mă aștept să văd întreaga echipă pe puntea de zbor în jumătate de oră sau o să fie dandana mare.
- Am înțeles, să trăiți!

Când Dower traversează puntea, unul dintre ofițerii de comunicații îl abordă delicat:

– Ăăă, domnule? Este un tip pe celălalt canal. Spune că sună de la Vatican. Spune că e important să discute cu profesorul Scott.

– Spune-i că acum e pe drum. Și recomandă-i să ia legătura cu el la Stația McMurdo în...

Se uită la ceas, apoi zise:

– În patru ore.

Dower își atinse borul chipiului, salutându-l pe Henderson, după care părăsi puntea.

CALA

– Ce faci acolo?

– Îmi iau lucrurile.

– Au spus că le vom lua cu noi.

– Chestiile astea nu pleacă de lângă mine. Și, în afară de asta, n-am încredere în ei, spuse Sarah printre dinții încleștați, apăsând pe rangă și deschizând capacul lăzii.

Împinse deoparte capacul crăpat și scoase dispozitivul pe care îl adusese cu ea din Egipt.

Pearce păru surprins. Sarah îndesă obiectul în rucsac și se îndreptă spre următoarea ladă.

– Ei, ai de gând să stai acolo sau îmi dai o mână de ajutor? zise ea, aruncând ambalajul gol și luptându-se să poziționeze următoarea ladă.

– Ești plină de surprize, nu, Sarah Kelsey?

– Încerc, gâfâi ea, străduindu-se să deschidă capacul.

– Asta ce e?

– Habar n-am. M-am gândit că ar putea fi utilă. M-am gândit că toate ar putea fi utile. Voiam să verific împreună cu toți de sus, dar nu mai avem timp.

– Dar ce fac aparatele astea?

– După câte știu eu, răspund la sunet. Uite, Bob, lucrurile sunt cam agitate. Ai de gând să stai acolo cu degetul în nas sau intenționezi să mă ajuți?

Pearce înșfăcă încă o rangă și începu să forțeze plăcile de lemn de pe lăzi înjurând, când se tăie la un deget.

Toată lumea lucra la împachetarea lucrurilor din laborator. Puneau în cutii benzi înregistrate și caiete de notițe cu date.

Înfășurau hărți și transferau informații de pe calculatoare pe discurile terabyte pentru a le transporta la Stația McMurdo. Parcă se închisese o facultate întreagă, iar profesorii refuzau să plece acasă.

Înghesuit lângă Matheson, care regla protocoalele de comunicații și trezea nodul de foraj la adâncime din somn, Richard Scott sărea într-un picior, încercând să-și pună pe el costumul de supraviețuire de un portocaliu-aprins, absolut necesar pentru o călătorie pe uscatul Antarcticii.

Părea că Ralph o mai făcuse de o mie de ori înainte – rezolvasse problema în doar câteva secunde. November se asigura că nu uitase nimic, în timp ce Hackett se mulțumea să privească atent ecranul și să urmărească cu un interes tacit exploziile de zgomot alb¹, de parcă ar fi vrut să stabilească transmisia prin pură voință.

– Suntem conectați, declară Matheson încordat. Așteptați o secundă.

Scott se uită la ceas.

– Avem șase minute, Ralph, ca să ajungem pe punte.

– Și ce vei vrea să fac atunci când ne vom afla în fața zidului, doctore?

– Fă poze, îi ordonă Scott. Cât de multe poți. La cea mai înaltă rezoluție posibilă. Le vom analiza după aceea.

Ideea primului limbaj al omenirii era un concept foarte interesant. La ultima numărătoare, existaseră 6 000 de limbi separate de la începuturile timpurilor. Dar de ce se separaseră? Nimeni nu știa. Coranul spunea că limbile oamenilor s-au separat prin procese naturale. Biblia vorbea despre Babel și Dumnezeu pedepsind omenirea cu confuzia, pentru că încercase să construiască un turn infinit până la ceruri. Dar nimeni nu știa cu adevărat de ce.

Limbajul Genezei.

Să fi fost oare acesta?

¹ White noise – zgomot cu spectru continuu și uniform (n.tr.)

– Ține-te bine, doctore Scott. Avem energie, anunță agitat Matheson.

Degetele îi săltau pe tastatură, luptându-se cu datele de pe monitor. Introduse comenzi și trimise ordine.

– Camera este operațională. Aprindem luminile... bingo!

Instinctiv, întreaga echipă se apropie ca să vadă mai bine. Și nimeni din cameră nu văzu ceea ce se așteptau să vadă.

În primul rând, nimic nu se potrivea cu filmul.

Filmul neprelucrat pe care Matheson i-l arătase lui Scott dezvăluise distrugeri pe scară largă. Un perete antic de cristal fusese aruncat în aer, lăsând la vedere vastă întindere de apă și un semn că dincolo de el mai existau și alte structuri.

Dar pe ecran era cu totul altceva. Se vedea un zid de cristal. Dar era în stare perfectă. Fără găuri. Fără urme de distrugere. Fără măcar o crăpătură.

– Unde sunt urmele de explozie? întrebă Scott nedumerit. Ești sigur că acesta e? Nu am ajuns cumva în altă parte?

Din politete, Matheson își reverifică citirile, dar opinia lui era de neclintit.

– Nu există alt nod, acesta este singurul. Acesta e. Dar să fiu al dracului dacă știu ce se petrece.

November miji ochii, încercând să discearnă scrisul. Apa era puțin tulbure și prin fața lentilelor pluteau particule.

– Ce soi de perete, întrebă ea, se repară singur?

– Bob a spus că acolo jos este ceva viu, remarcă Hackett ștregărește.

Matheson își privi neîncrezător colegul.

– Crezi că a coborât cineva acolo și a reparat asta? Nu poți repara un zid de cristal.

– Nu cineva. *Ceva*. După cum a spus soldatul chinez, acolo jos trăiește ceva. Nu cineva. Nu o persoană ca tine sau ca mine. Ci ceva nenatural.

– Jon, spuse îngrijorat Matheson, câteodată chiar știi cum să mă scoți din minți.

– Să te scot din minți? aruncă Hackett din mers, îndreptându-se spre ușă. Cel care a reparat chestia asta ar trebui să fie cel care te scoate din minți. Voi fi pe punte, spuse el. Aveți două minute. Dacă aș fi în locul vostru, aș începe să fac poze.

Matheson făcu treizeci și cinci de poze în total, unele mai din apropiere decât altele. Le copie pe toate pe un disc și amplasă discul în buzunarul de sus al costumului de supraviețuire. Printă o copie a fiecărei poze pe hârtie fotografică lucioasă, pentru a le studia cu grupul în avion, și îi înmână una lui Scott în timp ce urcau scările spre puntea pentru elicoptere.

Glifile de pe suprafața netedă a zidului erau dispuse într-un tipar. Păreau să fie aranjate într-o țesătură de spirale care se încrucișau constant.

De fapt, semăna foarte mult cu modelul pe care toți îl văzuseră în multe forme din natură – cel mai notabil exemplu, aranjamentele semințelor de floarea-soarelui. Pe scurt, era o expoziție amețitoare.

Scott îi arată lui Hackett o poză pe când urcau împreună la bordul lui *Dolphin*, pentru călătoria scurtă spre *Truman*. Fizicianul reacționează cu uluire. Tiparul, explică el, era o proprietate fundamentală a înseși teoriei complexității.

Tiparul se conforma într-adevăr seriei de numere numite Șirul lui Fibonacci. Și asta, în sine, ar fi putut reprezenta cheia pentru descifrarea mesajului.

V-TOL

– Datele astea! strigă Hackett, coborând din elicopter pe fundalul urletului aeronavei. Acestea sunt predicții!

Traversă puntea de zbor spre locul în care se afla Tom Dower, într-un hanorac pe care i-l umfla vântul.

– Arată exact momentul în care vor fi eliberate următoarele unde gravitaționale ale soarelui!

Dower înșfăcă bucata de hârtie de la fizician și o studie, în timp ce vântul urla atât de fioros și de aspru, încât pătrundea precum cuțitul în unt prin cele mai groase straturi termoizolante. Le reducea conversația la o serie de răcnete.

– Aducă opt minute de fiecare dată pentru timpii de impact ai Pământului! completă Hackett.

– Aici scrie că următorul puls gravitațional așteptat va avea loc peste cinci ore! țipă Dower la rândul său.

– Întocmai.

Hackett își ridică încheietura la care avea ceasul și îi arată amiralului.

– De fapt, eu mi-am pus ceasul să sune. Așa că, avertizează flota! Avertizează guvernul!

Membrii echipajului se dădeau la o parte din calea lor, în timp ce mergeau grăbiți spre secțiunea anterioară a punții, unde îi așteptau cele două aeronave V-TOL. Din rezervoarele suplimentare de combustibil, de culoare cenușie, ieșeau conducte negre pentru combustibil. Echipajul încărca la bord lăzile cu echipamente.

– Un cuvânt de avertisment, domnule amiral, adăugă Hackett. Sarah a pus punctul pe i – există un risc serios de

derivă a scoarței terestre. Sunteți pregătiți pentru o astfel de eventualitate? Aveți un plan de rezervă? Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă. Faceți aranjamente ca să asigurați viitorul rasei umane?

– Am analizat și noi posibilitatea unui eveniment ECD, Jon, confirmă Dower, dar am respins ideea. Cele mai bune minți ale noastre spun că e o invenție a unei rațiuni morbide. Nu se poate întâmpla așa ceva. Scoarța terestră nu plutește pe o mare de lavă topită. Nu avem pe ce *aluneca*. Este o teorie fără susținători.

Amiralul puse mâna pe umărul lui Hackett, ghidându-l spre treptele de îmbarcare.

– Și planul de rezervă? Pentru salvarea omenirii?

– Tu ești planul, spuse Dower bătându-l pe spate. Așa că... să nu cumva să dai greș! Chinezii sunt cei care ar trebui să ne îngrijeze, doctore Hackett. Chinezii și orașul acela de acolo. Și indiferent ce sursă de energie au găsit, încă mai luminează pe ecranele noastre de securitate ca un brad de Crăciun.

Hackett își feri capul în timp ce urca în aparatul HV-22A Osprey V-TOL, de un gri-deschis, iar în capul scărilor se întoarse să-i arunce o ultimă privire amiralului.

– Albert Einstein era un susținător al derivei scoarței terestre, să știi. Albert Einstein!

Dower îi făcu semn să plece și se îndreptă apoi spre intrarea de la baza blocului impunător de comandă, înalt de cinci etaje, aflat pe latura punții de zbor a lui *Truman*; era un vas mare, de lungimea lui Empire State Building.

După ce Hackett își ocupă locul, trăgându-și pe el vesta de salvare și lăsând-o pe November să-l ajute să o închidă, se apucă să murmure în barbă.

– Știi, cred că nu au nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă. Puterile mondiale sunt atât de preocupate de propria distrugere politică, încât sunt capabile să facă orice ca să și-o asigure, în loc să-și petreacă timpul acesta căutând o soluție.

November făcu o grimasă, fixând cureaua.

– Și asta te surprinde? întrebă ea cu cinism.

Hackett se uită dur la fată și zise:

– Niciodată să nu renunți la surpriză și la încântare! Să nu fii niciodată blazată. Pentru că, într-o zi, când se întâmplă cu adevărat lucruri mari, importante, vei putea să le apreciezi.

– Am să țin minte.

Se lăsă pe spate, iar Hackett își lipi fața de fereastră, privind elicele cu reacție ce arătau direct spre cer și începuseră să se învârtă.

November aruncă o privire spre Scott și Sarah, care stăteau împreună în cealaltă parte a cabinei, în timp ce vizavi Matheson strângea mânerul scaunului.

– Și o luăm de la capăt, psalmodia el. Antarctica, venim...

SUNETUL MCMURDO

Odată cu prima geană de lumină din zori, dinspre orizont se apropie un nor negru; tuna în interior, acolo unde călătorea Adad, stăpânul furtunilor. În față, peste dealuri și câmpii, Shullat și Hanish, heralzii furtunii, conduceau cavalcada. Apoi se ridicară zeii abisului; Nergal scoase zăgazurile apelor de jos, Ninurta, zeul războiului, aruncă stăvilarele, iar cei șapte judecători ai iadului, Annunaki, își ridicară torțele, luminând Pământul cu flacăra lor lividă. O împietrire de disperare ajunse la ceruri când zeul furtunii transformă lumina zilei în întuneric și zdrobi Pământul ca pe o cupă. O zi întreagă furtuna se dezlănțui, iar furia i se mărea cu fiecare clipă; cădea peste oameni asemenea valurilor bătăliei; omul nu-și putea vedea fratele, iar din ceruri oamenii nu puteau fi văzuți. Chiar și zeii erau îngroziți de potop, așa că zburară cu toții în cele mai înalte ceruri, pe firmamentul lui Anu; se ghemuiră lângă pereți, umilindu-se ca niște potăi.

*Epopeea lui Ghilgameș, aproximativ 3 000 î.Hr.,
tradusă de N.K. Sanders, 1987*

MIEZUL NOPTII

Zburau la joasă înălțime peste Marea Ross, cu soarele stăruind pe cer. Cum soarele urma să apună în patru săptămâni, lumina începea deja să scadă, devenind un fel de crepuscul etern. Iarna se apropia rapid, iar oceanul începea să înghețe, cu viteza colosală de 22 de kilometri pătrați pe minut. Dar gheața era subțire – de doar jumătate de metru în majoritatea locurilor –, ceea ce avea ca rezultat fragmentarea și deplasarea sloiurilor și o ceață atotcuprinzătoare, numită ceață de evaporatie¹. Căldura de la curenții submarini de adâncime care coborau dinspre tropice se ridica la suprafață și răbufnea prin spărturile din gheață în vapori mari, emanând suficientă căldură cât să aprindă un bec de 100 de wați pentru fiecare metru pătrat de ceață de evaporatie.

V-TOL-urile străpunseră bariera de aburi, lăsând vârtejuri în urma lor. În avionul din față, Sarah își înălță gâtul pentru a privi pe lângă Scott spre stația care se apropia – o serie de clădiri viu colorate, amplasate la întâmplare pe malurile insulei Ross.

În timp ce se pregăteau să aterizeze, Sarah văzu două piste separate. Dar când ceața oceanică se risipi, văzu altceva, mult mai important. Peste zăpadă și gheață, o panoramă care se întindea pe sute de kilometri – petice negre și dense ce semănau cu vânătăile sau cu petele de pe un dalmatian. Și, evident, vinovatul era...

¹ Ceața de evaporatie se formează în urma evaporării ce apare la trecerea unei mase de aer rece pe deasupra unei suprafețe mai calde și umede. Aceasta se formează în strat subțire în apropierea suprafeței deasupra căreia a luat naștere. Se datorează creșterii tensiunii vaporilor de apă. (n.tr.)

– Erebus, spuse Sarah. Uite, fumegă!

Vulcanul activ se ridica la 3 794 de metri deasupra insulei Ross, cu munții transantarcici în spatele lui; la nivelul craterului, temperatura era de 600 de grade Celsius și se cunoștea faptul că adăpostea bacterii și alge care se hrăneau cu vaporii pe care îi producea.

În jurul vulcanului gheața se dilata, deformată acolo unde stratul de dedesubt se topea, acumulându-se ca un rezervor, ca o bășică gigantică ce aștepta să se spargă. În zare se vedeau petice similare la fel de ciudat deformate, dovadă a unei activități vulcanice care nici nu ajunsese încă la suprafață. Era clar că Antarctica avea probleme. Și totuși, nu asta o deranja pe Sarah cel mai mult.

– Albedoul este modificat, se agită ea.

Scott nu părea să fi înțeles.

– Coeficientul de reflexie al gheții, explică ea. De obicei este extrem de ridicat. Reflectă lumina direct în spațiu, răcind planeta. Dar cenușa asta vulcanică se așază pe vârf, absorbind razele solare, încurajând căldura să se acumuleze. Adică încurajează un potop. Știi, dacă ar fi să se topească toată gheața din Antarctica, nivelul mediu al oceanului ar crește cu circa șaiszeci de metri, aproape două sute de picioare. Calota polară are o grosime de cinci kilometri în unele locuri. Să sperăm că deriva scoarței terestre este un mit.

Vânturile nesănătoase care măturau McMurdo Sound le pricinuiește greutatea la aterizare, obligând V-TOL-urile să se învârtă în loc, în timp ce echipamentul de aterizare aluneca pe gheață.

La sol fură întâmpinați de o echipă a personalului de sprijin de la ASA, The Antarctic Support Associates¹, o companie care opera în Denver, Colorado, și reprezenta un fel de departament local al șerifilor. Dacă unul ieșea din rând, ASA îl alunga din oraș.

¹ Asociații pentru Sprijin din Antarctica (n.tr.)

Un camion pe șenile aștepta să-i ducă la blocul de locuințe. Cineva pictase *Ivan the Terror Bus*¹ pe portiera de la cabină. Acesta pufăi amenințător, cu motorul la ralanti.

– Dumnezeu! Atotputernic! Îngăimă Scott.

Coborând din avion, fu izbit în față de un frig devastator, care îl făcu să se dea în spate.

– Urcați repede în autobuz! Repede! spuse unul dintre bărbații de la ASA. Hei, avem doamne aici... Minunat.

Îi verifică pe toți cei de pe listă.

– Ce e mirosul acesta? Întrebă Hackett, acoperindu-și fața.

– Motorină, explică nonșalant un alt membru ASA, aplecându-se peste una dintre sutele de butoaie negre și cenușii stivuite pe marginea pistei de aterizare. Te obișnuiești până la urmă.

– Nu puteați să depozitați butoaiele în altă parte?

– Acestea? Nu, pentru că înăuntru nu e combustibil. Înăuntru avem urină și fecale.

November se înecă.

– Pardon?

– Sunt butoaie cu urină și fecale înghețate, spuse din nou tipul de la ASA. Nu le putem lăsa oriunde. Conform legii, suntem obligați să trimitem totul acasă.

November arăta de parcă era gata să vomite. Se urcă rapid în autobuz.

– Combustibilul e în altă parte, la poalele dealului, strigă bărbatul.

Un al treilea membru ASA își iți capul de după ușa în spațele vehiculului.

– Doamnelor și domnilor, regulile locului. Dacă vă îmbătați, zburați acasă. Dacă vă bateți, zburați acasă. Dacă sunteți în posesia unor medicamente prescrise fără să informați personalul, zburați acasă. Dacă plecați la plimbare pe marea de gheață fără să anunțați, zburați acasă. Dacă vă vine să cultivați plante

¹ Autobuzul Ivan cel Groaznic (n.tr.)

care nu sunt specifice Antarcticii – ia ghiciți? Zburați acasă. Nivelul infracționalității este scăzut și intenționăm să-l menținem așa. Singurul lucru cu care se pare că avem probleme este furtul bicicletelor și al hainelor care nu sunt din seria oficială, roșie. Așa că, ascundeți-le bine, dacă aveți așa ceva. Nu avem judecător, nu avem poliție și nici închisoare. Orice problemă ar apărea – zburați acasă. Altfel, rânji el, bun venit la McMurdo!

Scott ridică două degete, precum un școlar.

– De fapt, spuse el, a avut loc o schimbare de planuri. Avem o limită de timp. Nu cred c-o să stăm foarte mult aici.

– Dacă faceți vreo tâmpenie, cu siguranță n-o să mai fiți pe aici, replică tipul de la ASA.

Hackett nu înțelegea.

– Cel puțin știți cine suntem?

– Bineînțeles, sări acesta. La fel ca toți ceilalți activiști ecologiști din blocul șase, ați venit ca să salvați planeta. Noroc bun! zise el, trântind ușa în spatele lui.

Afară, celălalt V-TOL era descărcat. Primul tip de la ASA urcă în cabina CB.

– În regulă, se apropie șase „clonțoși“. Dave, ai ceva fierbinte de mâncare pentru băieții ăștia simpatici?

Se auzi un răspuns afirmativ distorsionat.

– Scuzați-mă, ce sunt „clonțoșii“?

Omul de la ASA se întoarce și se găsi față în față cu maiorul Gant. Pușcașul marin călătorise în celălalt avion, spre surpriza tuturor. Omul de la ASA zâmbi ironic.

– „Clonțoși“... știi tu. Jargon pentru oamenii de știință¹. Tot personalul îl utilizează.

Gant era furios.

– Sunt ofițer în Trupele de Marină ale Statelor Unite, domnule!

Tipul de la ASA ridică din umeri și se întoarce la stația sa.

– Mda, taie aia, David.

Se uită liniștit la Gant.

¹ Beakers (în lb. engleză) – pahare Berzelius, de aici trimiterea (n.tr.)

– Venim cu șase clonțoși și... un dobitoc, zise el apoi.

Gant trecu pe lângă el și urcă la bord. November se aplecă.

– Ce faci aici?

– Doar nu credeai c-o să vă trimită singuri acolo, fără apărare, nu?

Hackett vorbi din spatele maiorului:

– Ba chiar asta credeam.

Gant lăasă remarca fără răspuns. Al treilea om de la ASA urcă pe locul șoferului, îl băgă pe *Ivan* în viteză și porniră spre periferia orașului McMurdo. Pe când virară, November observă nava profilată la orizont, departe în marea înghețată.

– Ce navă e aceea? întrebă ea, nevinovat.

– Nu-i știu numele, zise Gant. E chinezească. A stat acolo toată ziua.

– Nu ne pot ajunge, nu-i așa?

– Draga mea, îi explică maiorul, am putea pluti deasupra bazei lor, la patru ore de zbor de aici, și tot ne-ar putea ajunge. Atât de departe bat torpilele lor.

November se lăasă pe spate brusc, lăsându-l pe maior cu gândurile lui. Urină și fecale.

– Unu, Versantul de Nord. Cortul „Himalayan Hotel”. Portocaliu.

– Verificat.

– Un sac de dormit izolat Quallofil.

Matheson nota și verifica articolele de pe listă de îndată ce-i erau înmânate peste tejghea.

– Un BAD. Sac de marinar. O pereche de ochelari de soare Vuarinet. Un compas Silva. Un ceas Yema. Un pat de campanie pentru dormit. Un pulover de lână. O pereche de pantaloni de lână. O căciulă de lână, bandană pentru cap și bandană pentru gât. Albastre. Un hanorac roșu, Gore-tex, și o pereche de pantaloni. Un costum de parașutism dintr-o piesă Gore-Tex. Roșu. O geacă termoizolantă Thermolie and Thermoloft.

– Verificat.

– Două perechi de indispensabili termici Duofold Thermax. Două perechi de șosete Duofold Thermax. Două perechi de

indispensabili termici Damart Thermax. Două perechi de șosete Fox River Hollofil. O pereche de branțuri Surefoot Insulator. O mască de față din neopren The Masque. O pereche de mănuși Gramdoe Gore-Tex. O pereche de mănuși cu un deget Steiger Design. O pereche de cizme Gore-Tex. O pereche de cizme mukluk¹.

– Verificat.

– Semnați aici, domnule, și suntem gata, îi spuse funcționarul ASA.

Matheson semnă hârtia și-și adună lucrurile, uitându-se îngrijorat la Gant. Acesta își luă doar câteva lucruri.

– Nu le iei pe toate astea?

– Am echipamentul meu, e suficient, replică el. Ale mele sunt mai bune decât astea.

Matheson devenise curios.

– Unele făcute manual... Piele de focă și căptușeală de karibu, explică Gant. Așa cum folosesc inuiții. Sunt cele mai bune.

Apoi Gant se îndreptă spre blocul lor, lăsându-l pe Matheson să se zgâiască la funcționarul ASA.

– Aveți piele de karibu?

¹ Mukluks – sau Kamik – sunt cizme moi, fabricate tradițional din piele de căprioară sau de focă, purtate la origine de populațiile aborigene arctice, inclusiv inuiții și populația Yupik. Termenul se utilizează deseori pentru orice cizmă moale destinată temperaturilor foarte joase. (n.tr.)

PERIODICITATEA

Scott lovi fotografiile supradimensionate ale nodului, aflate pe masă, cu o expresie de triumf.

– Nu sunt șaisprezece litere, anunță el. Sunt șaizeci.

În timp ce toți ceilalți se adunară agitați în jurul suprafeței de lucru a laboratorului improvizat, Hackett părea mai puțin entuziasmat. Își privi ceasul, apoi privi pe fereastră.

– Mai avem douăzeci și trei de minute, spuse el, până la următorul puls gravitațional.

– Nu-ți face griji în privința asta, îi spuse November. Fă-ți griji pentru asta.

Scott scoase un marker roșu și încercui ceea ce ajunsese să numească glifa din Atlantida – cercul cu o cruce în interior.

– Această glifă nu-și schimbă niciodată poziția, indiferent de suprafața pe care o amplasez ca s-o studiez. Nici celelalte patru.

– Aceasta e glifa Giza, observă Pearce. Și aceasta e cea din America de Sud.

– Așa e. Și bănuiesc că celelalte două sunt și ele situri importante.

– Dar unde?

Scott se întoarse spre Gant, care stătea posomorât într-un colț.

– Maiorule, crezi că marile puteri s-ar putea dispensa ceva timp de satelit ca să urmărească două structuri megalitice cu depozite de Carbon 60 sub ele?

Gant ridică din umeri.

– Nu se știe niciodată, insistă Scott. Poate că vor salva planeta.

Gant se ridică în picioare și se apropie agale de masă.

– Cum arată siturile astea?

Scott arată spre cele două glife, iar Sarah adăugă:

– Vânătoarea de Carbon 60 a început în China. Bănuiesc că una dintre acele glife ar corespunde schiței lui Wupu, din China.

– Bine, dar cum rămâne cu a cincea?

– Polul Nord, murmură Hackett mohorât.

Matheson era intrigat.

– Ești sigur de asta?

Hackett părea amuzat.

– Nu pot fi sigur, nu... e doar o bănuială. Dar dacă aş avea de gând să construiesc o rețea globală de structuri megalitice care să răspundă la electromagnetism și aş fi amplasat deja una la Polul Sud, iar trei dintre ele s-ar afla pe linia Ecuatorului – sau aproape de ea –, logica îmi spune că a cincea este probabil la Polul Nord.

Scott se întoarse spre Gant.

– Îți ajung informațiile?

– E un început, fu de acord Gant.

În capătul îndepărtat al laboratorului se afla un videotelefon conectat la un calculator. Gant îl sună imediat pe Dower.

Scott își luă pixul și bătu cu el în birou.

– Oricum, spuse el, cele cinci simboluri nu-și schimbă poziția. Dar am constatat că pe această fotografie a nodului celelalte unsprezece simboluri par să se rotească la întâmplare, fără vreun motiv evident.

– Ce vrei să spui? întrebă Sarah.

– Ei bine, e precum scrierea literei „a“. Un moment e drept în sus, apoi o scrii înclinată. O propoziție sau două mai târziu, e răsturnată. Unele limbaje timpurii așa procedează și asta nu afectează modul în care le citești. Dar acele limbi nu se potriveau cu ceea ce avem noi aici. Bineînțeles, unele limbi procedau așa din cauza modului în care trebuiau citite. Engleza este de la stânga la dreapta. Araba este de la dreapta la stânga. Dar limbajele vechi erau *boustrophedon* – însemnând, ad litteram, „cum

ară boul". Prima linie se citea de la dreapta la stânga, a doua de la stânga la dreapta, apoi din nou de la dreapta la stânga. Ochiul trebuia să parcurgă pagina în zigzag.

– Acestea sunt spirale.

– Da. Așa că bănuiesc că este o linie dreaptă. Alegem o spirală și o urmărim. Dar de la care capăt să încep?

– Dar ce înseamnă? dori să știe Hackett. Unsprezece litere care se rotesc în cinci moduri diferite, deci cincizeci și cinci de litere în total, plus cinci vocale. Este fascinant, sunt sigur, dar ce înseamnă?

Scott era uluit.

– Ai spus vocale?

– Bineînțeles.

– De ce? Ce te-a făcut să spui vocale?

– Pentru că sunt cinci.

Scott se gândi o clipă, apoi spuse:

– Nu știu, poate că sunt vocale. În numeroase limbi antice, precum egipteană, vocalele erau omise. Ele constituiau ceva ce cititorul completa automat. Poate că asta reprezintă cele cinci simboluri. Spațiile pe care trebuie să le umpli cu vocale.

– Dar ce vocale? insistă Hackett. Și șaiszeci de litere... Aveți idee cât de mare e limba care are șaiszeci de litere în alfabet? Permutările posibile de secvențe de litere sunt aproape infinite.

– Despre ce vorbește? întrebă November.

– Cineva să-mi dea un limbaj.

– Italiana, spuse rece Gant, întorcându-se de la videotelefonul din colțul camerei în care sunetul reverbera.

– Câte litere are?

– Douăzeci și una.

– În regulă. Așadar, pentru a afla numărul posibil de permutări ale unei secvențe de douăzeci și una de litere, fiecare diferită de următoarea, trebuie să știi factorialul lui douăzeci și unu. Care este unu ori doi ori trei ori patru ori cinci... până la douăzeci și unu.

Calculă în minte, apoi continuă:

– Aproximativ cincizeci și unu de miliarde de *miliarde* de secvențe de douăzeci și una de litere. Și vrei să luăm în calcul și literele repetate. Asta ne duce la cinci miliarde de miliarde... de *miliarde*.

– Ceea ce descrii tu, interveni Scott, este Temura.

Sarah părea nedumerită.

– Temura este utilizată în cabală pentru calculul numărului posibil de anagrame ale unui cuvânt într-un anumit număr de litere.

– Și ce este cabala?

– Cabala înseamnă „tradiție”. Se bazează pe ideea că Biblia ascunde mesaje secrete. Temura este arta anagramelor și presupune că aceste secrete se pot decodifica anagramând cuvântul Domnului.

– Ideea este, adăugă Hackett, ei bine, drace... vede cineva vreun calculator pe aici, pe undeva?

Matheson îi aruncă un Casio mic și negru. Hackett introduce numerele.

– Factorial de douăzeci este 2.432.902.008.176.640.000. Acesta este numărul de permutări pe care le suportă secvențele de douăzeci de litere într-un alfabet care are douăzeci de litere. În șaiszeci, este... un mister total... ăăă, acest micuț dispozitiv nici nu poate calcula așa de mult.

Azvrâli calculatorul pe masă și toată lumea văzu mesajul de EROARE.

– De unde ai începe, Richard, să stabilești ce înseamnă fiecare literă într-un alfabet cu șaiszeci de litere?

Scott pur și simplu ridică din umeri.

– După cum încercam să vă spun tuturor încă de la început, habar n-am. De unde panica asta, profesore?

Hackett se foi stânjenit, privind pe fereastră spre imensitatea de gheață și zăpadă.

– Nu mi-am imaginat că locul acesta este așa de pustiu. November era confuză.

– Oamenii cred că există mesaje ascunse în Biblie?

Scott încuviință.

– Dar cum rămâne cu mesajele care sunt deja acolo? zise ea. Nu i-a trecut nimănui prin minte să le citească, pur și simplu? Bănuiesc că nu. O, și lucrurile nu se opresc aici. Notarikonul este o artă pe care o utilizează cabaliștii pentru a căuta mesaje ascunse în literele de la începutul și de la sfârșitul cuvintelor, în timp ce Gematria se baza doar pe textele ebraice, pentru că, după cum știți, toate literele ebraice sunt numere. Așa că au pornit de la premisa că toate cuvintele care dădeau același număr erau cumva legate.

Scott păru indiferent față de această teorie.

– Au conchis că există șaptezeci și două de nume pentru Dumnezeu.

– Ce vrei să dovedești, de fapt?

Scott încercă să explice:

– În secolul al șaisprezecelea, Bruno a utilizat un set de roți concentrice cu o sută cincizeci de sectoare pe ele. Fiecare roată conținea treizeci de litere, realizate din cele douăzeci și trei de litere latine, apoi o combinație de litere grecești și ebraice, care reprezentau sunetele care nu existau în latină. Ceea ce a făcut a fost să rotească aceste roți și să formeze combinații triple, în încercarea de a înțelege primul limbaj perfect al omenirii. S-a ales cu o groază de nonsensuri antice, dar aparatul a devenit util în noua artă a criptografiei.

– Și de atunci ne scriem mesaje secrete unul altuia, re-marcă Pearce.

– În cele din urmă, au început să înfășoare o panglică în jurul unui cilindru într-un soi de spirală. Apoi să scrie un mesaj vertical în jos pe latura tubului, astfel încât – atunci când panglica era întinsă – să rămână o serie de litere la întâmplare pe lungimea panglicii. Apoi doar se umplea spațiul din jur cu un mesaj.

– Un cilindru și o panglică? întrebă Sarah intrigată.

Părea că acest lucru îi adusese aminte de o descriere.

– Era un geolog, un francez, numit... cum îl chema? Béguyer. Da. Béguyer de Chancourtois, în anii 1800. El a aranjat elemente

într-o spirală, în jurul unui tub – douăzeci și patru de elemente, dacă-mi aduc bine aminte. Apoi își nota periodicitatea proprietăților lor – vă imaginați, care elemente erau similare intrinsec. A descoperit că elementele similare apăreau după fiecare al șaptelea element. A fost una dintre primele tentative de a construi un tabel periodic.

Lui Hackett asta păru să-i aducă aminte de ceva, dar Matheson își prezenta deja ideea.

– Poate că ar trebui să tăiem spiralele din fotografii și să le lipim în jurul unui tub.

– N-au făcut deja asta în Giza? le atrase atenția Pearce.

– John Newlands, îi întrerupse Hackett. Un chimist englez din secolul al nouăsprezecelea; el a făcut cam aceleași lucruri cu elementele și a fost de acord că exista un tipar numeric. Doar că el a folosit muzica pentru analogie. Pe scala muzicală sunt șapte note, iar la a opta notă urci cu o octavă. Dar în ritm exista o structură mai complexă, pe care Meyer a descoperit-o în același an. Hackett zâmbi convingător, apoi continuă: La al optulea și la al șaisprezecelea element se observa un vârf. Apoi ritmul trecea la optsprezece elemente separate, în loc de șapte. Era ca un val care trecea prin tabelul periodic... Șaisprezece minute, că tot veni vorba.

– Un val care trecea prin tabelul periodic?

– O, da, încuviință Sarah. În teoria chimică, înseamnă că poți prezice unde vor apărea noile elemente stabile. În teorie, există un tip de Atlantidă, un element care rulează paralel cu tabelul periodic convențional și care rămâne a fi descoperit. Undeva în jurul numărului atomic o sută cincisprezece sau o sută optzeci.

– Oricălcu, comentă Pearce.

– Poftim?

– Platon. Când a descris pentru prima dată Atlantida, a descris ziduri acoperite cu metale prețioase. Aur, argint... Iar cel mai prețuit dintre toate era un metal misterios, lucios, de un auriu-roșcat, pe care l-a numit oricalc. Se spune că licărea ca focul.

– Carbonul 60, în forma sa pură, este auriu-roșcat, indică Sarah.

– Oricalcul nu e o rocă, e un metal.

– În America de Sud, medită Scott, conform legendei locale, când cei patru zei fondatori și-au finalizat misiunea, înainte de a pleca, și-au strâns toată puterea și cunoașterea într-un dar care era temut și respectat. Darul era o piatră. Piatra Naczitului.

– Moise, când a urcat pe munte ca să primească Cele Zece Porunci, a văzut piatra pe care erau scrise acestea, fiind inscripționată de însuși degetul lui Dumnezeu. Pietrele licăreau într-o nuanță albastră, le aminti November cu calm. Iar radiația emanată de pietre era atât de puternică, încât i-a ars fața lui Moise și astfel a fost obligat pentru tot restul vieții să poarte un văl ca să-și ascundă cicatricile.

– Pietre antice și metale antice, remarcă Scott, uitându-se din nou la fotografii. Își trecu mâna peste gură și adăugă: Periodicitate. Secvențe etapizate. Ce îmi scapă?

Gant era în picioare. Se simțea depășit și, sincer, discuția îl irita la maximum.

– Se redirectionează un satelit pentru voi, spuse el. Mă duc să mă asigur că avioanele sunt realimentate așa cum trebuie. Și să încerc să fac din nou legătura cu chinezii, ca să îi anunț că venim.

– Care chinezi? dori să știe Sarah.

– Oricare ne ascultă. De pe nava aceea, pentru început.

– Și dacă nu răspunde niciunul?

– Atunci ar fi bine să ne rugăm să nu tragă în noi. Pentru că de mers, tot vom merge...

Ajungând la ușă, Hackett se uită pe fereastră și văzu un vehicul american cu aterizare amfibie, imens, de culoare gri, țâșnind din valuri spre țărm și oprind pe banchiză, la mică distanță. Partea din față ateriză dur.

– Ce dracu' e asta? întrebă fizicianul speriat.

O echipă de pușcași marini scoase din vehicul o cutie neagră, plată, de dimensiunea unui sicriu, apoi porni în pas rapid spre bază.

– Ah, e focusul nostru nuclear tactic, le explică Gant.

Își închise fermoarul de la hanorac și se duse să-i întâmpine pe pușcași, în timp ce Hackett se îndrepta spre Pearce și November.

– Pentru binele nostru, le spuse el, sper că oricalcul nu se demonstrează a fi uraniu, că atunci nu mai ieșim vii din Atlantida.

– Ce credeți că faceți? întrebă November furioasă.

– Depozităm bomba, replică Gant glacial, indicându-le pușcașilor să pătrundă în clădire.

– În capelă?

– Ai o idee mai bună? Chinezii nu ar supraviețui unei controversă internaționale născute din faptul că au tras asupra unor simpatici cetățeni americani în timp ce se rugau.

Înăuntru, stând într-o strană din apropiere de altar și într-o parte a vitraliului cu pinguin, Hackett și Scott se întoarseră la timp ca să-i vadă pe soldați luptându-se cu dispozitivul, înainte de a-l lăsa să cadă pe pământ fără prea multă ceremonie.

– N-am văzut asta cândva în *Planeta maimuțelor*? se întrebă Hackett.

Sarah se așează într-o strană alături de Scott. Epigrafistul își mesteca creionul și analiza o altă fotografie, apoi întrebă:

– Cât mai avem?

Scott se uită la Hackett, care își verifică ceasul.

– Trei minute.

Scott plescăi îngrijorat din buze, apoi ridică ochii spre crucea din spatele altarului. Genunchiul i se mișcă în sus și în jos cu furie.

– Băiete, spuse el, ceea ce ni se întâmplă pune lucrurile într-o cu totul altă lumină.

Sarah îi luă mâna și i-o strânse blând.

– De unde ești, Richard?

– Din Seattle, oftă el. Știi, e un oraș frumos, spuse el cu pasiune. Este condensat. Nu prea există suburbii, așa că nu ești departe de zona rurală. Poți face excursii, pe jos sau cu bicicleta, poți naviga. Păduri... totul este de un verde întunecat, știi?

Sarah încuviință, de parcă ar fi știut într-adevăr cum este în Seattle.

– Brad Douglas, arțar cu frunza lată, scoruș, anin roșu, lemn câinesc... Mergi la țară, apoi te întorci, bei o cafea la Starbucks și ai sentimentul că ai vizitat alte locuri. Avem două sute cincizeci și opt de poduri în Seattle – toate tipurile de poduri la care te-ai putea gândi –, din cauza lacurilor. Avem chiar și două poduri plutitoare. Unele persoane spun că e din cauză că orașul este plin de găuri, din punct de vedere social și topografic, dar eu cred că sunt atâtea poduri pentru că orașul este plin de oameni care merg peste tot. Și nu lasă nimic să le stea în cale.

Se gândi la asta un moment, apoi adăugă:

– O să-mi lipsească asta, dacă lumea dispare.

Matheson gemu, lăsându-se pe scaunul de lângă ei.

– Am fost la Seattle o dată, zise el. A plouat toată săptămâna.

– Tu de unde ești? întrebă Sarah.

– Din San Francisco. Tu?

– Still Water, Wisconsin.

Sarah se uită cu atenție la Hackett. Fizicianul părea să fie adâncit în gânduri.

– Dar tu, Jon?

– Eu?

Ea dădu din cap încurajator.

– M-am născut într-o bază militară din Germania, spuse el. Mi-am petrecut doi ani în Hawaii, apoi am plecat în Japonia. Ne mutam foarte des. Trăiesc în New York de jumătate de an și petrec trei luni pe an în Santa Fe, la institut. Călătoresc... Călătoresc foarte mult. Îmi va fi dor de avioane.

– Dar nu și de mâncarea lor, glumi Sarah.

– Nu, nu și de mâncarea lor, încuviință Hackett. Mâncarea din avion este... ăăă, altceva. Dar se străduiesc, Dumnezeu să-i binecuvânteze.

Își verifică din nou ceasul, dar nu mai spuse nimic.

Pearce veni și el în spatele lor, lângă November.

– Când aveam paisprezece ani, am jurat că am văzut un OZN aterizând în curtea din spate. Am spus asta tuturor la

școală și am luat o bătaie soră cu moartea. Dar spuneam adevărul. *Zbura* și, la nivelul meu de cunoștințe, *era* neidentificat. De unde dracu' era să știu eu cum arată un balon meteorologic? Când aveam șaisprezece ani, am sărutat-o pe Regina Întoarcerii Acasă. Și, din nou, am luat o bătaie soră cu moartea. Pentru că am mințit. Dar nu minșisem.

November era confuză.

– Ce tot spui? Că o să-ți lipsească bătăile?

– Nu, explică Bob. Îmi vor lipsi necredincioșii.

Gant alergă spre ei.

– O, nu pleacă nicăieri, spuse el. Negarea nu este doar un râu în Egipt.¹

Asistenta tânără și frumușică zâmbi la auzul acestui joc de cuvinte. Îi văzu pe Scott și pe Sarah ținându-se de mână, dar își păstră comentariile pentru ea. Brusc, pe o ușă laterală intră un grup de savanți și de tehnicieni, majoritatea bărbați, palizi și încercănați, cu bărbi cu vechime; grupul era urmat de un preot. Acesta ducea în mâini un videotelefon pe care îl puse în centrul altarului, de parcă ar fi fost o icoană venerată. Se adresă nervos congregației, iar când ceilalți luară loc, echipa recepționă prima indicație clară cum că se aflau în mijlocul unui oraș de frontieră.

– Primim vești din toată lumea, anunță preotul. Semnalul de alarmă a fost dat. Au început să evacueze orașele cu ceva timp în urmă... Vocea îi tremură când adăugă: Însă nu există niciun loc sigur în care să ne putem retrage.

Matheson se aplecă în spatele lui Hackett, ca să poată ajunge la urechea lui Scott.

– Mă gândeam că nu crezi în Iisus, șopti el.

Scott se foi stânjenit.

– Dată fiind această stare de lucruri, sunt dispus să accept o discuție.

Preotul umblă la videotelefon și stabile conexiunea.

¹ Joc de cuvinte bazat pe omofonia cuvintelor *denial* – negare și *denile/de Nile* – fluviul Nil (n.tr.)

– La slujbă participă astăzi părintele McRack, care ne vorbește în direct de la Vatican.

Scott își dădu capul pe spate.

– Fergus? rosti el buimac.

Dar era prea departe de telefon ca să fie auzit.

Pe ecran, cu capul și umerii bine luminați, Fergus se uită solemn spre congregație.

– Doamnelor și domnilor, începu el. Dați-mi voie să vă salut pe toți cei care sunteți prezenți în capela McMurdo, o capelă cu mai mult confesiuni, și să le mulțumesc autorităților pentru că au permis Bisericii Catolice să participe la slujba de astăzi. Într-o clipă ne vom lăsa capetele în rugăciune și-l vom ruga pe Dumnezeu...

Sarah se aplecă spre Scott, murmurând:

– Tocmai mi-a trecut ceva prin minte. Ce zi e astăzi?

Scott nu-și aduse aminte imediat.

– Vineri, spuse el într-un sfârșit.

November se aplecă și ea.

– Este Vinerea Mare, îl corectă ea. Este ziua în care a murit Iisus. Duminică avem Învierea.

Scott nu-și putu masca surpriza. Fusese o săptămână atât de nebună, încât uitase cu totul de Paște. Brusc, toată lumea se ridică în picioare, deschizându-și cărțile de imnuri și urmând instrucțiunile lui Fergus. Un CD cu muzică de orgă prinse viață, plutind spre congregație, și în acel moment ceasul lui Hackett începu să sune.

– A sosit momentul, spuse el, înainte de a se alătura celorlalți și de a începe să cânte cu voce puternică. Îndură-te de mine...

SOARELE

Heliu, numit după zeul grec al soarelui, *Helios*. În centrul miezului cu diametrul de 320 000 de kilometri al soarelui, sub presiuni de neimaginat, cantități mari, de-a dreptul zeești de hidrogen erau încălzite la 14 milioane de grade Celsius, fuzionând într-o reacție nucleară aproape eternă pentru a forma heliu.

Înconjurând miezul într-un strat radioactiv care căuta să-l alimenteze la temperaturi similare, se afla o mare de hidrogen care abia aștepta să fie capturată. Iar aici, în adâncimile miezului soarelui, problemele începuseră deja. Un lanț de evenimente fusese pus în mișcare.

Căci miezul soarelui se rotea în jurul propriei axe la o viteză cu totul diferită de cea a stratului de hidrogen. Iar prelungirile forței magnetice care încapsula corpul masiv începuseră deja să tragă și să răsucescă, să deformeze și să comprime.

Deasupra stratului radioactiv de hidrogen, curenții ascendenți și descendenți ai zonei de convecție începuseră deja să cedeze, ca răspuns la interferența magnetică de dedesubt. Protuberanțele imense de pe suprafața miezului, ca niște negi, având de două-trei ori dimensiunea planetei Pământ, se formau și se roteau odată cu rotația neconținută a miezului. Iar în acest parcurs, protuberanțele începură să acționeze precum lamele unui malaxor, amestecând masa interioară a soarelui. Tulburându-i echilibrul.

Șirurile vaste ale zonei de convecție, ale căror temperaturi ar fi trebuit să scadă în jurul reperului de 1,5 milioane de grade Celsius, păstrau temperaturi anormal de ridicate, în timp ce

alte zone se răceau prea repede. Banda transportoare de convecție se rupea și se dezintegra. Iar în fotosferă și în coroană ajungeau pungi intermitente de plasmă răcită, care era centrifugată într-o masă nedeslușită de flux magnetic.

Începuseră să apară, pentru prima dată la 40 de grade latitudine, peticele reci și întunecate, cunoscute ca umbră, și peticele exterioare mai deschise la culoare, cunoscute ca penumbră: împreună, cunoscute ca pete solare. Se adunau precum pojarul pe suprafața soarelui, unde temperaturile scăzuseră la un nivel comparativ minuscul, de doar 7 200 de grade Celsius. Iar petele solare erau și mai reci, având cu până la 2 000 de grade mai puțin.

Unele erau mici, având poate 1 500 de kilometri în diametru. Altele aveau un diametru de până la 5 000 de kilometri – dimensiunea părții continentale a Statelor Unite. Și totuși, comparativ cu neînsemnata forță a câmpului magnetic de 0,5 gauși, aceste pete solare aveau măsurători cuprinse între 100 și 4 000 de gauși. O forță a câmpului atât de mare, încât – dacă acel tip de magnetism ar fi fost încastrat în tavanul apartamentului cuiva, iar gravitația Pământului ar fi fost de trei ori mai mare – nimeni n-ar fi reușit să-l desprindă pe proprietar de pe tavan. Fierul din sânge ar fi fost suficient ca să-l țină acolo.

Petele solare se adunau acum. Se apropiau din ce în ce mai mult de ecuatorul soarelui. Un efect întunecat, eterogen, care distorsiona activ lumina ce exploda din soare și o făcea să pâlpâie.

Magnetism, gravitație, lumină vizibilă și forțe nucleare – și cele slabe, și cele puternice aveau acum o discuție în contradictoriu. Erau toate înrudite, precum verii. Și toate se luptau între ele pe o scară gigantică, și la nivelul vizibil, și la cel invizibil. Precum regii colosali ai naturii, își contorsionau căminul și îl azvârleau unul în celălalt. Tulburau spațiul cu furia lor.

SOHO III

În orbita „halo“, la 1,5 milioane de kilometri deasupra Pământului, în punctul precis în care soarele și gravitația Pământului se anulau reciproc, bateriile a douăzeci și unu de telescoape și de senzori de la bordul satelitului de observație *Solar Heliospheric III* prinseră viteză când surprinseră activitatea de la 148 de milioane de kilometri depărtare de suprafața problematicei stele.

Devenite vizibile în jurul marginii estice, o serie de pete solare păreau atât de întunecate și de amenințătoare, și atât de masive totodată, încât ar fi putut înghiți Pământul de 300 de ori. Șerpuind printre ele, tubulețele de plasmă supraîncălzită ieșeau și penetrau întreaga suprafață, încapsulate precum fluturii de expoziție în limitele buclilor magnetice care se contorsionau și se răsuceau, cusute în textura soarelui. Pentru o clipă, steaua furioasă semănă cu un ghem terifiant de sfoară la scară galactică.

Semnele erau clare, precum trâmbița heralzilor anunțând o cursă de care de luptă.

Soarele era pe punctul de a exploda.

Pe măsură ce se rotea, devenea vizibil că nu numai una, ci opt erupții solare separate fuseseră expulzate în spațiu. Inițial, fuseseră petele luminoase din grupul de pete solare, care se răspândiseră ca focul scăpat de sub control, emanând strălucirea magneziului, alb pe galbenul mai tern al soarelui, pe suprafețe de zeci de mii de kilometri pătrați. Dilatându-se exponențial până când, într-o secundă, miliarde și miliarde de tone de radiație și de materie explodară pe suprafața soarelui; iar în același

timp, soarele păru să se clatine ușor, prins nepregătit de pierderea bruscă de masă – cauzată de îndepărtarea materiei ejectate –, care îi destabiliză densitatea.

De fapt, soarele tocmai pulsase încă o undă gravitațională.

<p>- INIȚIERE PROTOCOL DE SECURITATE UNU</p>

În ultimele zile, în programul satelitului fuseseră încărcate mai multe comenzi – de exemplu, controlul independent al propulsoarelor ionice de la bord de către *Soho III*, pentru ca acesta să încerce să rămână pe orbita haloului de fiecare dată când se manifesta o nouă undă gravitațională.

Faptul că *Soho III* tocmai fusese martor la ejectarea de materie din soare însemna că unda gravitațională, care călătorea cu viteza luminii, deja măturase spațiul în care se afla naveta.

Satelitul ieșise deja din aliniament. Iar acum trebuia să se întoarcă pe poziție și asta cât mai repede posibil. Trebuia să-și restabilească sistemul de comunicații. Trebuia să emită un avertisment.

Cele mai rapide explozii solare măsurate vreodată călătoreau cu o viteză de până la două milioane de metri pe oră.

Iar acestea călătoreau cu zece milioane de metri pe oră.

Una urma să ajungă pe Pământ peste circa nouă ore.

Și era imensă.

PROPAGAREA

Se numeau unde P. Undele rapide de presiune, primele unde detectate vreodată de seismografe la începutul unui cutremur.

Pe întreaga planetă, monitoarele COSY – Comparison and Verification of Synthetic Seismogram¹ – intrau în acțiune, dând alarma pentru a anunța că scenariul cel mai rău posibil cu privire la propagarea globală a undelor seismice tocmai avea loc. Că datele reale corespundeau datelor teoretice.

Că planeta Pământ era într-o mare încurcătură. Iar răsucitul de pe o parte pe alta nu avea să ajute.

În secolul douăzeci, statisticile arătaseră – atunci când se făcuse totalul cutremurelor care loviseră vreodată Pământul într-un singur eveniment – că se ajunsese la cifra de două milioane de oameni uciși într-un cutremur care durase mai puțin de o oră.

În ultimele trei zile, activitatea seismică totală durase deja cincisprezece minute, iar numărul deceselor trecuse de 500 000.

Acum, 21 de procente din întreaga suprafață a Pământului se zbuciuma violent, cuprinsă de seisme, preseisme și replici. Șapte la sută din aceste cutremure aveau loc în zone supra-populate. Și din 8 miliarde de oameni de pe planeta Pământ, 900 de milioane locuiau în orașe așezate în mijlocul zonelor predispuse la cutremure.

În San Francisco, linia de fractură provocă, în urma mișcărilor tectonice, o fisură care se propagă ca un glonț. Pământul se deschise cu un *bum*, prăbușindu-se în lateral cu 15 metri.

¹ Compararea și verificarea seismogramelor sintetice (n.tr.)

În nici 30 de secunde, magistralele de apă explodară, conductele de gaz le urmară, sticla se făcu țandări și îi sfâșie pe trecătorii îngroziți. Pompierii descoperiră că mașinile lor nu aveau suficientă apă ca să lupte cu flăcările năprasnice care mistuiau orașul. Șoselele suspendate se prăbușiră și toate clădirile de o anumită înălțime fură zguduite până se făcură fărâme, când unda de la sol rezonă în structura lor.

În încă 30 de secunde, o mare parte din zona inferioară a golfului fu redusă la o amintire. Izbucniră vânturi de o ferocitate extraordinară, măturând flăcările și transformându-le într-o furtună de foc dezlănțuită.

La Laboratorul Național pentru Furtuni Severe din Norman, Oklahoma, se urmărea Tornado Alley¹ când pupitrele se aprinseră brusc ca niște automate, de parcă un jucător ar fi luat potul cel mare. Dar nu anunțau dolari de argint, ci mai curând tornade cu magnitudinea 4 și 5, unele dintre ele late de 1,6 kilometri, afectând totul în zona Vestului Mijlociu.

În Noua Zeelandă, calota muntelui Ruapehu explodează, vulcanul adăugându-se astfel pe lista din ce în ce mai lungă a vulcanilor care deveniseră brusc activi. Dar Ruapehu era diferit – făcuse mai mult decât să declanșeze câteva avalanșe. Ca și în cazul evenimentului Krakatoa din 1883, când explozia vulcanului cu același nume scufundase o insulă întreagă, explozia fu auzită de la o distanță de aproape 5 000 de kilometri. Cantitatea de praf aruncată în aer transformă ziua în noapte pe o rază de 250 de kilometri.

La McMurdo se pregătiră să fie măturați de masivele rezervoare de apă ținute în loc de ghețarii fisurați de la baza muntelui Erebus.

Dar, din fericire, potopul nu veni.

Era de parcă o rugăciune ar fi fost ascultată – și asta îi oferi lui Scott șansa de a vorbi din nou cu vechiul său prieten, Fergus.

¹ Sintagmă desemnând zona Statelor Unite în care au loc cele mai frecvente tornade; aceasta include statele Texas, Oklahoma, Kansas și Nebraska (n.tr.)

24 DE ORE

Trăim într-un univers de tipare. În fiecare noapte, stelele se deplasează în cercuri pe firmament. Anotimpurile se succedă ciclic la intervale anuale. Doi fulgi nu sunt niciodată la fel, dar au o simetrie pe șase direcții. Tigrii și zebrele sunt acoperiți de tipare cu dungi; leoparzii și hienele sunt acoperiți de tipare cu pete. Traectorii complexe de unde traversează oceanele; traectorii foarte asemănătoare de dune de nisip traversează deșerturile. Utilizând matematicile... am descoperit un mare secret: tiparele naturii nu sunt doar de admirat, ci constituie totodată indicii vitale pentru legile care guvernează procesele naturale.

*Nature's Numbers*¹,
IAN STEWART, 1995

¹ Numerele naturii (n.tr.)

REÎNTÂLNIREA

– N-am crezut c-o să te mai văd vreodată într-o biserică.

– Lucrurile se mai schimbă, replică inexpressiv Scott, cu vocea rezonându-i în capela acum goală. De ce mă urmărești, Fergus? Vrea universitatea să-mi dea postul înapoi?

Fergus păru stânjenit la capătul lui de linie. Scott se apropie de videotelefonul de pe altar, împingându-și scaunul de bar mai aproape.

– Nu îmi primesc postul, așadar, spuse el. Atunci, despre ce e vorba?

Chipul preotului se înnegură.

– Știi despre Atlantida, nu-i așa? zise Scott.

– Da, admise Fergus. Da, știi. Privi nervos peste umăr, apoi adăugă: Șeful meu vrea ca Atlantida să fie distrusă orice-ar fi. Consideră că va avea un efect nedorit asupra structurii societății. I-ar destabiliza fundamentul de putere.

– Dumnezeu vrea să fie distrusă Atlantida? zâmbi ironic Scott. Ți-a spus asta personal, nu?

– Nu Dumnezeu, ci papa, îi aruncă Fergus o privire aspră. Nu e momentul pentru glume. Viața îți este în pericol, Richard. Un mare pericol. Papalitatea a încheiat o înțelegere cu Statele Unite pentru a distruge Atlantida.

Scott râse.

– Fergus, ești paranoic.

– Este de părere că descoperirea unei societăți antice avansate ar fi o ironie la adresa creștinismului. Și nu este singurul care crede asta, s-a întâlnit și cu alți lideri religioși.

Scott se încruntă.

– Atunci, am avut dreptate. Și tu știi asta.

– Richard, ceea ce contează acum este că viața îți este în pericol. N-ai idee ce te așteaptă în Atlantida. N-ai idee.

Scott își încrucișă brațele la piept, defensiv.

– Luminează-mă.

Pe ecran apăru o imagine.

– Ai auzit de miticul Golem, nu?

3.14 PM

Este uluitor cum lipsa timpului ajută la concentrarea minții.

Nanotehnologia era singurul lucru care explica într-un mod plauzibil apariția mînii din tunelul Giza, acea mână care îl ținuse nemișcat pe Douglas exact înainte de a muri.

Implicațiile filmului din Pini Pini pe care îl prezentase Fergus erau descurajatoare. În Atlantida aveau să se confrunte cu automate care sfidau capacitățile moderne, și totuși fuseseră construite de mîna unui om antic. Nu că omul modern ar fi avut multe de învățat – mai degrabă avea multe de *reînvățat*.

Întors în laborator, Scott studiază glifele gravate pe „fața” Golemului. Erau glife din Atlantida. Iar să le găsești gravate pe fața unui Nemesis mînios nu inspira mai multă siguranță.

– Cum funcționează dispozitivele nano? dori să știe Sarah. Sunt ca niște roboți mititei, nu? Care e sursa lor de energie? Își leagă pe spinare baterii miciute sau cum?

– Când Drexler și-a dezvoltat pentru prima dată teoria, explică Matheson, a propus ca unitățile nano să fie alimentate cu energie sonică. Undele acustice urmau să treacă printre unitățile nano, transferându-le energie, ca un fel de rețea acustică fără cablaje, doar cu transmițători și receptori sonici.

Scott era nedumerit.

– Totuși, cum se face că devin o singură creatură? Un singur lucru?

– Tocmai asta e, nu e un *lucru*. E un *roi* de nano.

– Adică foarte multe unități?

– Mii de unități mici, toate lucrând împreună pentru a forma o singură creatură solidă. Sute de mii, poate chiar milioane, roind și acționând ca o singură entitate.

– E posibil așa ceva?

– Bineînțeles că e posibil! exclamă Hackett emoționat. Ce crezi că sunt meduzele?

– Meduzele sunt unități separate? întrebă November.

– Meduzele sunt o armată care, uneori, decide să meargă la război.

– Cum? vru să știe Sarah. Timpul nu e suficient pentru ca atât de mulți indivizi să-și transmită informația și să lucreze ca unul. Ar trebui să se destrame.

– Meduzele nu se destramă, spuse ferm Hackett. Procesul e cunoscut ca sincronizare biologică. Ca și calculele tale seismice, Sarah, care sunt o proprietate a rezonanței. Când fizicianul olandez Christian Huygens, inventatorul ceasului cu pendulă, era bolnav în pat, în anii 1660, a observat că pendulele a două dintre ceasurile lui se mișcă în secvență când se apropie unul de celălalt. Desincronizate, reveneau rapid la ritmul lor comun după puțin timp. Dacă erau îndepărtate unul de celălalt, ieșeau repede din ritm. Aceeași sincronicitate de proximitate poate fi observată la licurici, la fasciculele de fibre care reglează funcționarea inimii, la cârdurile de păsări care își schimbă direcția, la bancurile de pești... Nu este o decizie conștientă, este un factor de mediu, un fir matematic subtil care poate fi aplicat chiar și la nivel social – așa cum religia și sectele se bazează pe cadre geografice. *Baptiștii Sudiști. Anglicanii în Anglia. Islamul în Orientul Mijlociu. Hinduismul în India.* Totul are legătură cu reacția la mediu.

– În ritmul ăsta mediul o să ne omoare, comentă Gant, intrând în laborator cu locotenentul Roebuck pe urmele sale.

Un vânt rece sufla din spatele lor.

– Puneți-ne la curent, zise el.

Trânti pe masă o hartă și o întinse.

– Ce altceva ne putem aștepta să găsim în Atlantida?

– Mai întâi de toate, zise Pearce, Atlantida a fost insulă – se spune că era la fel de mare precum Libia și Asia combinate. Numele real al orașului era Poseidon.

– Mă rog, spuse Gant ridicând din umeri. Care e cel mai bun punct de intrare?

Își folosi pixul ca să schițeze cu negru locul în care fusese baza chinezească. Apoi trecu la roșu ca să cartografieze imagistica din satelit a structurilor aflate dedesubt.

– Aveau capcane? Era ușor de circulat pe acolo? Ce fel de minți au conceput locul acesta? Erau războinici?

– Atlantida era fortificată. Platon a povestit cum au pornit ei un război cu Atena. Dar porțiunea centrală a orașului era înconjurată de inele concentrice de mare. Presupun că se referea la canale gigantice. Platon le descria ca pe niște roți. Erau dispuse echidistant unele față de altele, cu inele de pământ conectate prin poduri și tuneluri, legate de mare printr-un singur canal uriaș, lat de 90 de metri și adânc de 30 de metri. Domnule maior, își țineau întreaga flotă ancorată în jurul acelor inele.

– Altceva?

– Ei bine, aveau clădiri din piatră colorată diferit. Inelul de pământ exterior era acoperit cu bronz, asemănător unui furnir. Inelul de pământ din mijloc era acoperit cu cositor, turnat pe pereți. Iar clădirile de pe insula centrală erau acoperite cu oricalc, inclusiv acropola, locul dominant de rugăciune. Peste tot erau temple, iar legile pământului erau scrise pe un stâlp central din oricalc, unde cei zece regi conducători ai provinciilor trebuiau să se întâlnească în fiecare al cincilea și al șaselea an, demonstrând astfel respect atât pentru numerele pare, cât și pentru numerele impare.

Scott și Hackett schimbă imediat priviri intrigate.

– Ah, și peretele Altarului lui Poseidon și al lui Cleito era făcut din aur.

– Atât? Asta-i tot ce avem? zise Gant, aruncându-și furios pixul pe masă.

– Atât avem! explodează Pearce. Atât a scris Platon. Nu și-a terminat povestea. Ca orice autor care a scris trei capitole

dintr-o carte pe care Hollywoodul nu s-a sinchisit să o aleagă, a aruncat și el prosopul și s-a apucat de altceva.

– Ce mi-ai spus nu-mi oferă absolut niciun indiciu despre această nouă sursă de energie. Pe care trebuie să o stingem. În nouă ore, oameni buni, o furtună solară este proiectată să lovească această planetă, atât de violent încât ar putea fierbe atmosfera transformând-o în vapori. Iar dacă mașinăria aia de sub gheață este încă funcțională, există toate șansele să reușească, întrucât va absorbi totul imediat. Trebuie să știu ce naiba încerc să arunc în aer.

Oamenii de știință se adunară în jurul mesei, devastați din cauza implicațiilor. Toți, cu excepția lui Scott, care nu venise până acolo ca să eșueze.

Liniștit, el spuse:

– *Și al treilea înger a sunat din trompetă. O stea mare, care ardea ca o lampă, a căzut din cer; a căzut peste o treime din râuri și peste izvoarele de ape. Numele stelei este Pelin. O treime din ape s-au prefăcut în pelin și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare.*

Toți ochii se întoarseră spre Scott.

– Despre ce vorbești? întrebă impacientat maiorul de marină. Ochii lui November se luminară.

– Citează din *Cartea Apocalipsei*, versetele 8:10 și 8:11.

– De ce?

Hackett știa de ce. Zâmbi.

– În Ucraina, explică el, la nord de capitala Kiev, există multe păduri de copaci indigeni, numiți copaci de pelin.

– Și?

– Păi... ăăă, haideți să spunem așa, domnule maior. Ce este o stea?

– Nu înțel...

– O stea nu este nimic mai mult decât o explozie nucleară care durează milioane de ani.

– Când eram adolescent, preluă Scott ideea, în aceeași zonă a Ucrainei în care se găsesc copacii de pelin aveau și o centrală nucleară care a devenit problematică. Precum o stea care cade

din cer, a contaminat radioactiv apa și solul. Denumirea locului a devenit sinonimă cu dezastrele nucleare.

– Știu, răspunse răbdător Gant. Cernobîl.

– Chiar așa, spuse Scott. Și Cernobîl, în engleză, înseamnă „pelin“.

* * *

– Toate sunt foarte interesante pe partea cu profeția, profesore Scott.

Gant devenea din ce în ce mai iritat.

– Dar ce are asta de-a face cu planul de ansamblu al Atlantidei?

– Mi s-a părut întotdeauna interesant faptul că descrierea orașului Atlantida este atât de similară cu orașul din *Cartea Apocalipsei*, unde se va purta ultima bătălie a omenirii.

Acum, le captase atenția soldaților.

– În Apocalipsa 21, Ierusalimul Mesianic, orașul este descris ca văzut de pe un deal, arătând ca o piatră prețioasă de diamant transparent precum cristalul, cu douăsprezece porți. Zidul exterior era făcut din diamant, iar orașul era din aur pur, precum sticla transparentă. Fundațiile orașului erau placate cu pietre prețioase. Prima era diamant, a doua lapislazuli¹, a treia turcoaz, a patra cristal, a cincea agat, a șasea rubin, a șaptea cuarț de aur, a opta malahit, a noua topaz, a zecea smarald, a unsprezecea safir, iar a douăsprezecea ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle și fiecare poartă era făcută dintr-o singură perlă. Strada principală a orașului era din aur pur – și totuși, transparentă precum sticla. Iar orașul nu avea nevoie de soare sau de lună, pentru că era luminat de strălucirea slavei lui Dumnezeu.

– Sună ca visul oricărui geolog, comentă Sarah.

– Sună ca Atlantida, spuse Matheson uluit.

Scott înclină capul.

– Singura problemă cu analogia aceasta este că Noul Ierusalim era perfect pătrat. Atlantida este perfect rotundă.

– Și cum ne ajută asta în cazul de față? întrebă, cât se poate de serios, Roebuck.

¹ Lazurit (n. red.)

– În Apocalipsa 9:2, se vorbește despre un al cincilea înger care suflă din trâmbiță și, din cauza aceasta, o altă stea cade pe Pământ, iar îngerului i se dă o cheie. Această cheie descuie „puțul Abisului”, din care se ridică un fum sulfuros ca dintr-un furnal uriaș, iar soarele și cerul se întunecă. Și din fum cad lăcuste cu armuri metalice, cu ace în cozi precum scorpionii. Lăcustele acestea planează și vâjâie ca o mulțime de care de luptă trase de cai care atacă.

– Hristoase, înghiți în sec Roebuck. Sună asemenea unui atac al elicopterelor noastre Apache.

– Ce face Abisul acesta? întrebă Gant.

Scott ridică din umeri.

– Nu știu. Dar numele îngerului este Abaddon în ebraică și Apollyon în greacă.

Privi apoi spre imaginea Golemului.

– Dacă îndepărtăm cuvântul sacru de pe fruntea Golemului, se transformă în praf. Și Abaddon ar putea fi numele lui...

Se uită din nou la Gant și continuă:

– Ideea este următoarea: ce sursă de energie ar putea fi atât de puternică încât să alimenteze sateliții de securitate? Și dacă Atlantida stă pe un vulcan?

– Activitatea înregistrată *nu* este vulcanică.

Matheson era cu un pas înainte.

– Da, dar situl din Giza accesa și convertea energia geotermică. Poate că acest sit face același lucru pe o scară mai mare. Dar situată deasupra Polului? Ar fi posibilă folosirea Pământului ca un tip de dinam magnetic? Este incredibil! Mai multă putere decât ați ști ce să faceți cu ea.

– Și cum o oprim?

– Închidem afurisitul acela de Abis, așa îmi închipui eu, domnule, răspunse cu tupeu Roebuck.

– Al cincilea înger, notă Pearce. Al cincilea sit. Situl cu Abisul – sursa de energie.

Hackett scutură din cap.

– Toată scriptura asta antică... și-o să apărem ca niște idioți dacă ajungem acolo jos și găsim doar un iepure uriaș ca în reclame, conectat la o baterie.

Dar nimeni nu răs.

– În *Cartea egipteană a morților*, zise Scott, există un loc descris ca fiind crucial pentru supraviețuirea omului în lumea de dincolo și în care trebuie să se prezinte sufletele oamenilor. Sculptată în rocă, este vorba de „Camera Chinurilor“ sau, mai frecvent, „Camera Focului Central“.

– Grozav!

– Deci trebuie să ajungem în centrul orașului, conchise Gant. Ca să găsim această cameră, acest... Abis.

Nedumerit, Scott privi din nou fotografiile cu nodul.

– *Cartea Apocalipsei*, explică el, este și locul în care Dumnezeu se aseamue cu alfabetul. Așa cum la început a fost cuvântul, Dumnezeu spune că el este Alfa și Omega, Primul și Ultimul. Începutul și Sfârșitul. Și ne întoarcem întotdeauna la cuvinte...

Epigrafistul se uită la cei din jurul mesei.

– Tot Dumnezeu precizează cine are voie să intre în oraș și-i avertizează pe cei care nu au voie să intre. Câinii, prezicătorii.

Pearce scutură din cap.

– Ei bine, acesta sunt eu, fără invitație.

– Cei imorali sexual, zise Sarah roșind. Ucigașii.

Gant se foi neliniștit.

– Era o situație de război.

– Idolatrii.

Scott privi prin cameră, iar ochii îi căzură asupra lui Hackett.

– Bănuiesc că se poate spune că fac un fel de idolatrie...

ăăă, știință, admise Hackett timid.

– În plus, oricine spune minciuni și duce o viață mincinoasă, conchise Scott. Ceea ce ne scoate din cauză pe noi toți ceilalți.

– Ei bine, remarcă November, va fi distractiv.

Sarah se întoarse spre maior.

– Acum, știi la ce te poți aștepta să găsești sub gheață. Dar ce ne putem aștepta să găsim la suprafață?

Gant începu imediat să marcheze diverse poziții.

– Semnele nu sunt bune. Avem rapoarte de activitate inamică aici, aici și aici, spuse el încercuind baza pe o suprafață de o sută șaiszeci de kilometri pătrați. Chiar dacă am avea timpul necesar – și nu-l avem –, n-am reuși niciodată să ajungem pe uscat. Singura alternativă ar fi pe calea aerului, dar V-TOL-urile nu funcționează bine pe frigul acesta. Am încercat să le adaptăm, dar există o problemă cu radiatorul. Le-am trimis deja înapoi pe *Truman*.

– Atunci, ce facem? întrebă îngrijorat Matheson.

– Avem un Hercules C-130 pregătit să ne ducă acolo. Seamănă cu cel cu care am zburat de la Geneva.

– Oho, obiectă Pearce preocupat. Chestiile alea sunt uriașe. Un C-130 nu poate ateriza acolo. Nu există pistă de aterizare, nu există stație de realimentare.

– N-a spus nimeni nimic despre aterizare, le atrase atenția Gant.

Scott era confuz.

– Și atunci, cum ajungem la sol?

HERCULE

Hercule, numele romanizat al eroului grec Heracles, fiul lui Zeus și al lui Alcmene. Legendar pentru uciderea soției sale, Megara, și a copiilor lor, după ce a fost cuprins de o criză de nebunie trimisă de Hera, a fost apoi pedepsit să îndeplinească douăsprezece munci. Muncile lui Hercule includeau uciderea hidrei cu nouă capete din Lerna, capturarea taurului nebun din Creta, furtul cingătorii Hipolitei, regina amazoanelor, și aducerea merelor de aur ținute de hesperide la capătul lumii. În mitologia romană, eroul măreț, puternic și carismatic salvează oamenii din fața pericolului.

În rolul de C-130 al Armatei Statelor Unite, îi ducea *spre* pericol.

Richard Scott stătea la o fereastră din partea din spate a avionului și privea nedumerit la multitudinea de chingi și de cleme pe care le întinseseră pe tot corpul lui.

– Acum, ca să înțeleg și eu, spuse el rostind cuvintele rar, urmează să mă aruncați din spatele avionului de la peste 300 de metri deasupra nivelului solului?

– N-o să fii singur, îi explică Gant, încercând să-și facă vocea auzită peste urletul motoarelor. Niciunul dintre voi nu va fi singur. Săriturile în tandem sunt destul de obișnuite. Vei fi repartizat locotenentului Roebuck. El se va asigura că parașuta se va deschide. Tu asigură-te că te-ai prins bine de el ori altfel vei fi într-o mare belea.

– Nu știu, gemu Scott, de parcă ar fi avut de ales. Trei sute de metri? E îngrozitor de jos, nu?

– Este înălțimea minimă necesară ca să se deschidă parașuta, răspunse Roebuck încrezător. E aceeași înălțime pe care o folosesc săritorii de pe platforme fixe. Știi tu, nebunii aceia care se aruncă de pe clădiri! Nu-ți face griji, profesore! Nu vei fi în aer prea mult timp. Se va termina totul în zece secunde. Vei ajunge la sol înainte să-ți dai seama.

– De asta mă și tem...

– Nu uita, spuse Roebuck, luându-l deoparte pe antropologul lingvist și revizuind pas cu pas procedura, în timp ce Gant o prezenta pe Sarah partenerului ei de sărituri. Îndoaie picioarele la impact! Nu le ține drepte, ți-ai putea rupe ceva. Picioarele alăturate, cam așa ceva, vezi? Apoi, te rostogolești.

– În ce direcție?

– Îți spun eu în ce direcție, când vom ajunge acolo. La impact, îți dau drumul. Vei sări într-o parte. Când ajungi la sol, rostogolește-te. Iar când vrei să te oprești, lovește pământul cu brațul. Are legătură cu transferul de energie, ca să te lovești cât mai puțin posibil.

– Mi-aș dori să nu-i mai spui „impact“, spuse Scott, spre amuzamentul lui Roebuck.

Lângă o altă fereastră, Matheson urmărea sloiurile de gheață care se retrăgeau, în timp ce avionul vira spre interiorul continentului. Cu doar două săptămâni în urmă, tot ce vedea în zonă era gheață în suspensie, cristale haotice care se formau în apele furtunoase, închegându-se laolaltă și alcătuiind gheața „unsuroasă“, pelicule lungi, striate de gheață ce arătau precum petele de petrol pe apă. Dar astăzi, ceea ce vedea erau clătitele de gheață, care formau cu rapiditate pojghițe de gheață. Clătitele de gheață se formau în marea agitată, când, prin rotirea gheții, se nășteau discuri, unele cu diametrul de trei metri, ca niște frunze de nufăr gigantice pentru broaștele de gheață uriașe. Pe măsură ce iarna înainta, aceste discuri se aglomerau și, în cele din urmă, înghețau complet, pentru a forma straturi continue.

Dar toate se îndepărtau acum, pentru a fi înlocuite de întinderile dezolante, inospitaliere de zăpadă, lovite de vânturi de

viteză mare care, uneori, biciuiau zăpada, formând un curent ascendent ce zguduia violent avionul.

Creasta munților Transantarctici urma să se înalțe în curând, impunătoare. Între acești munți se aflau Văile Uscate – locuri extrem de aride, unde nu ninsese niciodată și unde umezeala din aer era absorbită, înghețând imediat orice creatură vie. Temperatura scădea în mod regulat la minus 52 de grade Celsius, iar pământul îngheța până la o adâncime de un kilometru. Condițiile erau atât de vitrege, încât NASA își testa regulat acolo ultimele sonde robotice destinate planetei Marte.

Acest loc îl umplu pe Matheson de teama de Dumnezeu. Antarctica era un loc unde viața umană nu era numai insignifiantă, ci și cu totul irelevantă.

Ralph se trezi cu o cană de ceai fierbinte în mână. Pușcașii marini le împărțeau tuturor cafea fierbinte și batoane Mars pentru păstrarea energiei.

– Beți cât de multe băuturi fierbinți puteți. Vă vor ajuta să vă mențineți căldura. Iar când mai rămâne doar o oră până la salt, vă sfătuiesc să mergeți la baie. Va fi ultima toaletă încălzită pe care o veți mai vedea pentru o vreme. Dacă vreți să urinați, odată ce ajungem la sol, va fi atât de rece, încât urina va îngheța înainte de a atinge pământul. Și până nu primesc alte ordine, zonă de război sau nu, va trebui să adunați fecalele și să le aduceți cu voi. În Antarctica nu există gunoaie. Mâncați numai alimente puternic energizante. Mișcarea prin zăpadă solicită mai multă energie decât sunteți obișnuiți. Batoanele Mars sunt bune datorită glucozei. Mâncați cât puteți, pentru că odată ajunși acolo jos, singurele mese vor fi cele pe care le cărați cu voi și ce mai putem salva de pe *Jung Chang*.

Erau zece pușcași marini în total, echipați și pregătiți, mâncându-și batoanele de ciocolată și bându-și ceaiurile fierbinți. Nu prea vorbești și nici prea înclinați spre zeflemeaua comică, nu erau atât de gung-ho¹ precum se așteptaseră savanții.

¹ Termen de argou englezesc de etimologie chineză, folosit în Marina Statelor Unite, însemnând „entuziaști” (n.tr.)

– Ne pregătim să intrăm într-o potențială zonă de război, îi explică liniștit Roebuck lui Scott. Strigătele de „am înțeles, să trăiți“ și lustruitul bocancilor sunt pentru paradele de la sol. Trebuie să-ți spun, profesore, că mi-e frică de mor. Și ar trebui să fii îngrijorat dacă *nu* m-aș simți așa. Nu vreau să împușc pe cineva sau să fiu împușcat mai mult decât vrei tu, însă diferența e că asta e meseria mea.

Matheson lăasă să-i plutească pe față aburul cald, înainte de a da pe gât lichidul fierbinte și dulce.

– Foarte bine, spuse el, trăgând laptopul la picioarele lui. Avem cam trei ore de stat priponiți în conserva asta. Să trecem la muncă.

RECUPERAREA – STADIUL 1

– Încerci să decodifici chestia asta?

Scott își ridică privirea de pe bancheta verde care vibra unde stătea prăbușit și mârâi. Cu o mână se trăgea de păr, strângând o altă fotografie a glifelor din Atlantida în cealaltă.

– Îmi pare rău, se scuză Roebuck, făcând un pas înapoi și mestecându-și batonul Mars. Cred că ar trebui să te las în pace.

Scott se scutură. Îi dădu tânărului ofițer fotografia și îl invită să stea lângă el.

– Uită-te și tu și spune-mi ce crezi, îi propuse el. După o clipă, întrebă: Niciunul dintre voi nu are peste treizeci de ani?

Roebuck zâmbi ironic, uitându-se în continuare la fotografie.

– Armatei îi place să-și aleagă tineri, domnule.

Ofițerul nu părea intimidat de aranjamentul bizarelor glife, ceea ce îl surprinse pe Scott, dacă era să fie sincer. De fapt, evaluarea lui Roebuck asupra tiparelor reuși să-l trezească la viață pe epigrafistul deprimat.

– Deci acestea sunt glifele, nu? întrebă Roebuck, referindu-se la bucata de hârtie prinsă de poză.

Erau trei linii orizontale de date. Linia din mijloc prezenta glifele.

– Așa e.

– Ce sunt numerele acestea de deasupra?

– Când încerci să descifrezi un limbaj, atribui fiecărei glife câte un număr, arbitrar. Apoi reduci textul la o serie de numere, ca să vezi dacă poți discerne un tipar, explică Scott. Numim procedeul „Recuperarea – stadiul 1”. Adică, o linie de text redusă la numere. Nu am finalizat încă stadiul 1.

– Și ce-i cu setul acesta de numere de dedesubt – e și asta un text?

– Nu, răspunse Scott, apoi îi explică pe scurt despre fluxul de numere care fusese descoperit inscripționat în cristal.

– Înțeleg, dădu din cap Roebuck. Înțeleg ce-ai făcut. Ai convertit textul în numere. Dar nicio rearanjare, prin care ai schimbat numărul atribuit fiecărei glife, nu corespunde cu fluxul de numere din cristal.

– Așa e. Ce crezi? Știi ceva despre decriptare?

– Ăăă... într-un fel, răspunse Roebuck. M-am ocupat de rețeaua de comunicații când v-am contactat în Geneva, îți aduci aminte? Am fost pregătit în toate modurile posibile în ceea ce privește criptarea și decriptarea.

Asta avea sens.

– Ah, constată cu condescendență Scott, coduri de calculator. Îmi pare rău să te dezamănesc, dar acesta este un limbaj. Nu un cod.

– Ceea ce, din anumite puncte de vedere, ar trebui să-l facă mult mai ușor de spart, domnule, replică pe un ton monoton Roebuck, nepărând să-și dea seama pentru o clipă că tocmai distrusese reputația epigrafistului în rândul colegilor săi.

Roebuck ridică privirea nevinovat, auzindu-le pe Sarah și pe November înăbușindu-și râsul.

– Dacă nu vă supărați că spun asta, domnule. N-am vrut să vă jignesc.

– Nu mă consider jignit.

Scott dezveli batonul Mars și cu o gură plină de ciocolată spuse:

– Zi-mi mai multe. De ce ar trebui să fie mai ușor?

– Ei bine, presupun că nu există intenția de a ascunde informația. Dacă este cu adevărat un avertisment din trecut, cu certitudine ar conține și indicii pentru decodificarea informației.

Părea uluitor de evident și simplist chiar, dar Scott știa că Roebuck are dreptate. Poate că ar fi trebuit să-și schimbe perspectiva și să nu-și mai bazeze analiza pe termeni pur lingvistici.

– Criptografia, adăugă Roebuck, reclamă codificarea și decodificarea informației. Așadar, ai nevoie de o cheie. Poate că și-au dat seama că timpul va codifica în mod natural mesajul, datorită coruperii limbii originale, și prin urmare ceva care nu ar fi afectat de timp ar deveni cheia pentru decodificarea mesajului.

– Asta e remarcabil de bine intuit, locotenente, interveni Scott entuziasmat. Ești prea bun pentru armată. Se întoarse spre ceilalți și adăugă: O parte din baza teoriei complexității o formează noțiunea de săgeată direcțională a timpului. Anumite legi ale fizicii depind de ea, altele nu. Entropia înseamnă cantitatea de dezordine dintr-un sistem. Lucrează într-un singur sens – sensul nostru. Dacă inversăm axa timpului, ceștile sparte se vor reface singure. Totuși, lucrurile precum gravitația lucrează la fel, indiferent de direcția în care curge timpul.

Roebuck ridică din umeri.

– Asta are noimă.

– Așadar, ai idee care ar putea fi cheia pentru decodarea acestui mic... ăăă... mesaj?

– La naiba, nu știu, profesore, îl ironiză Roebuck. Asta îți rămâne ție să rezolvi. Poate că această cheie este o lege a fizicii sau a matematicii. Un tip de constantă drept cadru de referință. Poate că este o manifestare fizică. Eu doar știu câte ceva despre criptare. În anii 1970, adică cu mult înainte de vremea mea, aveau un DES – Standard de Criptare a Datelor –, un produs cifru-bloc. Acesta utiliza runde de substituții și transpuneri în cascadă, criptate într-un text simplu binar de 64 de biți, controlat de o cheie de 54 de biți – ceea ce producea un text cifru pe 64 de biți.

– Cum?

– În esență, ai nevoie de un chip DES ca să codifici sau să decodifici textul. Sau de un software incredibil. Dar exista o singură cheie și aveai nevoie de cheia aceea ca să decodezi textul. Dacă ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia, toată chestia devenea inutilă pentru agențiile de securitate. La nivelul anilor 1990, aveam un sistem de criptare asimetric, cu două chei. Cu sistemul de criptare în domeniul public, însă a doua cheie,

cheia de decriptare, era păstrată secretă. Din nou, bazată pe calculator. Ideea este următoarea: toată chestia se baza pe un algoritm care codifica și decodifica. Poate că această serie de numere este un algoritm, un tip de cheie.

– Nu e un algoritm, explică Hackett. Crede-mă, am încercat.

– Dar asta n-o oprește să fie o cheie, replică nerăbdător Roebuck. Acele numere trebuie să însemne ceva, altfel de ce ar fi fost puse acolo?

– Vrei să spui, încercă Scott, așezându-se și notând de zor, că poate există mai multe chei care să dezlege mesajul?

– Păi de ce nu? spuse calm Roebuck. Dacă e un avertisment din trecut ori dacă voiau cumva să contacteze oamenii din viitor, oameni cu capacități tehnice, ar fi încercat să realizeze contactul la orice nivel. Cel puțin, asta aș face eu.

– Ar putea fi o încercare de a construi un limbaj universal, care să transeandă timpul și barierele rasiale. Iar acest limbaj ar fi inventat. La naiba, cheia pentru un astfel de mesaj ar putea fi și umbra unei afurisite de clădiri în care se găsea. Schema tiparului se bazează pe capacitatea ochiului uman de a detecta tipare. Spirala și arcada par a fi deosebit de importante pentru oamenii ăștia.

Scott simți o înțepătură puternică. Un *limbaj inventat*. Avusese în vedere și această posibilitate. De ce nu o urmărise până la capăt?

Matheson se ridică în picioare. Ceva începea să se așeze. Se apropie de ceilalți și își puse deoparte laptopul.

– Și dacă Roebuck are dreptate? Dacă și-au gândit construcțiile megalitice în așa fel încât să ne transmită *deliberat* un mesaj?

Sarah era intrigată.

– Proiectul clădirii drept cheie?

– În Giza, la suprafață, schema piramidelor și a Sfinxului corespunde modului în care arăta cerul antic în anul 10 500 î.Hr. Ca o oglindă. Cam în perioada când vorbim despre primul potop. Cred că poate tunelurile subterane au și ele un mesaj de transmis.

Scott aproba.

– Dictatul ermetic egiptean era: „Cum e deasupra să fie și dedesubt“. Dar un mesaj în designul zidăriei?

Matheson scoase un pix și un caiet de notițe.

– Oamenii aceștia sunt maeștri în utilizarea sunetului, corect? Știi toate lucrurile în domeniul acustic și în fizica propagării undelor.

Ceilalți încuviințară.

– Deci, cum arată o undă?

Desenă pe pagină o undă.

– Prin urmare, cum ar arăta unul dintre tunelurile de la Giza dacă l-ai desena dintr-o parte? Este o spirală, vă amintiți? Sarah, tu stăteai într-o undă acustică inserată în stâncă.

– Stai puțin, zise Sarah cu scepticism. O undă acustică – ești sigur? Care e lungimea de undă a celor pe care le putem auzi?

– Între doi centimetri și douăzeci de metri, replică Hackett, fără a avea nevoie să se gândească prea mult.

– Cum măsoară lungimea unei unde? Întrebă November.

– O undă are un maximum și un minimum, explică Matheson. Știți voi, ca un val adevărat în ocean. Lungimea unde este măsurată prin determinarea distanței dintre două vârfuri.

– Nu e posibil ca unda din tunel să fie și reprezentarea unei unde luminoase?

– Absolut deloc, replică Hackett categoric. Lungimea de undă a luminii vizibile este de 0,00000055 metri. Adică e ridicol de mică. Undele radio sunt pe aceeași lungime de scală.

– Nu toate, îl corectă Roebuck.

Sarah se apropie încet.

– Și atunci, care e lungimea de undă a spiralei din tuneluri?

– Exact zece metri, confirmă Matheson, conform datelor noastre. E cea mai mare lungime de undă împărțită la cea mai scurtă: douăzeci împărțit la doi. Domeniul mediu exact al lungimilor de undă audibile. Și glifele din Atlantida apar numai pe banda de spirală din Carbon 60, despre care știm deja că produce unde staționare în lichide datorită cvasicristalelor... Dumnezeu, asta e! *Asta e!*

Schiță furios ceva pe caiet, apoi continuă:

– Așa *lucrează* rețeaua! Așa sunt legate cele cinci situri. Tunelurile care ies din ele coboară la oglinda apei. Dacă toate ajung până pe coastă, atunci toate cele cinci situri sunt legate prin oceane. Sunetul se deplasează cu 340 de metri pe secundă în aer – dar cu 1 500 de metri pe secundă în apă. La adâncimi foarte mari, există un strat de apă care are o temperatură și o presiune diferite față de cele ale oceanului de deasupra. Asta utilizează balenele ca să comunice la distanțe foarte mari și cu viteze incredibile. Presiunea sporită sporește viteza sunetului. Acest strat de apă încapsulează sunetul, așa că nu are altă soluție decât să parcurgă distanțe foarte mari.

– De ce?

Matheson se uită cu ochii mari la Roebuck.

– Poftim?

– De ce? întrebă din nou locotenentul. Sunt sigur că ai dreptate. Submarinele noastre surprind regulat în oceane semnale acustice pe care nu și le pot explica. Sunt sigur că rețeaua voastră există. Singura mea întrebare este: *de ce* există?

Matheson se așează înapoi pe vine, schimbând o privire cu restul echipei. Sarah îi spuse:

– Locotenente, ne-am pus cu toții aceeași întrebare încă din prima zi.

– Locotenente Roebuck? spuse reticentă November. Nu suntem în pauză în activitatea de radiocomunicații sau ceva de genul ăsta, nu?

– Nu, confirmă pușcașul. Comandantul dorește să știe chi-nezii că suntem aici.

– Și atunci, ce-ar fi să-ți dea Ralph referințele cartografice despre locul unde se află aceste cinci situri? Poate ai putea contacta câteva submarine. Poți verifica dacă n-au surprins cumva această rețea în apă...

– November, o certă blând Matheson. Încă nu știm unde ar putea fi celelalte două situri. Așteptăm confirmarea de la Gant.

– Ești un om deștept, Ralph, zâmbi ea. Care ar fi versiunea ta?

În partea din spatele avionului, Gant urmărea cu mâinile ușor încrucișate la piept hărțile prezentate de Roebuck, sub lumina unei lămpi cu clips.

– Aici e *Connecticut* și aici e *Jimmy Carter*, în Atlanticul de Nord.

– Clasa *Seawolf*¹?

– Da, domnule. Jackson spune că ne va da *Virginia* din Atlanticul de Sud pentru două ore.

– Oricum, cam de atât au nevoie, nu?

Roebuck confirmă cu o înclinare a capului. Susținând planul acesta, își pune fundul la bătaie. Să scoți atât de multe submarine din bucla de patrulare pentru două ore presupunea un risc incredibil.

– *Louisville, Olympia, Charlotte* și *Jefferson City* sunt și ele în patrulare undeva în Pacific. Comandantul de flotă nu a vrut să-mi dea amănunte, dar m-a asigurat că pot baleia întreaga zonă pe care Ralph ne-a rugat să o verificăm. Sunt din clasa Los Angeles, mai veche. Iar *Trepang* se află în Oceanul Indian.

– *Trepang*? Vechea navă de pregătire din clasa *Sturgeon*²?

– Da, domnule, să trăiți.

– La dracu', îmi amintesc vasul acela. Iisuse, trebuie să aibă vreo patruzeci-cincizeci de ani.

– Ei spun că încă funcționează. Și mai avem un submarin cu torpile balistice din flotă, *Kentucky*. Iar *Dolphin* e și el pe aproape.

¹ *Lupul de mare*, clasă de submarine americane (n.tr.)

² *Sturionul*, submarin american (n.tr.)

USS Dolphin AGSS-555 era un submarin de cercetare unic în felul său, utilizat de marină și de agențiile civile. Deținea recordul mondial de adâncime pentru submarinele operative. Iar în acel moment se afla exact sub calota de gheață a Antarcticii, la sud-vest de Polul Nord, căutând un sit scufundat. Făcea deja parte din această goană după himere, așa că dacă ar fi fost chemat de la post, nu avea prea mare importanță.

– Zece nave, conchise Gant. Sunt multe. Pe Dower îl așteaptă o criză de nervi când va încerca să obțină autorizație pentru astea. Îl contactez, spuse el.

– Când să le spun că vor avea un răspuns, domnule? zise Roebuck, arătând spre echipa din burta avionului.

– Două ore, replică el. Ceea ce înseamnă că vom fi deja pe pământ.

Roebuck se întoarse la locul său, iar pilotul îl chemă pe căpitan. Pe geam se vedea un perete de nori care se îndrepta spre ei cu viteză.

– Se pare că acolo e furtună. Dacă doriți să o evităm, o putem face.

– Nu, oftă Gant, înmânându-i tânărului inginer de comunicații, Joe Dodson, foaia de informații pe care i-o dăduse Roebuck. Nu avem timp.

– Am înțeles.

Dodson aruncă o privire pe document. O fotografie mâncată de molii a unei schițe ciudate. O foaie de hârtie prinsă în partea de sus, cu șiruri de numere, și dedesubt niște mâzgălituri care arătau familiare; lângă acestea, scrise cu pixul, un set de coordonate, intervale de adâncimi oceanice și frecvențe acustice care trebuiau transmise tuturor celor zece submarine care urmau a institui căutarea.

– Ăăă... domnule maior? zise Dodson inocent, încercând să-i atragă atenția pușcașului care discuta situația meteorologică cu piloții. Vreți să prelucrez și fișierele cu undele și să le trimit?

Gant nu-l auzise bine pe bărbat și-l rugă să repete ce spusese. Dodson își trecu degetele peste seriile de glife din Atlantida, fără să fi observat că erau literele unui alfabet.

– Undele acestea mici... Vreți să le introduc în calculator și să le transmit submarinelor ce frecvență reprezintă?

Gant nu spuse nimic. Îl apucă pe tânăr de guler și îl ridică în picioare.

– Spune-i și lui ce mi-ai zis.

Scott își ridică surprins privirea, iar tânărul de la aviație care stătea în fața lui își șterse nasul ca un școlar adus cu forța în fața profesorului.

– Tot ce-am spus a fost că aceste simboluri arată ca niște unde; și am întrebat dacă dorește să aflu frecvențele și să le trimit apoi această informație submarinelor. Am crezut că e important.

Gant își îndreptă nerăbdător degetul spre Scott, cu un gest ce părea mai curând de amenințare.

– Asta te ajută?

Dar tot ce reuși Scott fu să-și deschidă și să-și închidă maxilarul, asemenea unui pește auriu dintr-un acvariu. Hackett preluă controlul.

– Ce vrei să spui prin fișiere de undă?

– Pe un calculator, explică exasperat Dodson, când înregistrezi un semnal audio, îl poți afișa în mai multe moduri. Ca o undă, ca o serie de vârfuri. Clicurile produc fișiere de undă foarte mici, pentru că sunetul este foarte scurt. Așa arată acestea: fragmente minuscule de sunet afișate ca o undă în partea de sus, cu datele de maximum corespunzătoare în partea de jos, răsucite pe o parte... asta am vrut să spun.

Scott ridică din nou una dintre fotografiile. Se uită fix la ea. Iisuse! Era oare posibil? Sarah se apropie și ea ca să arunce o privire. Se priviră în ochi. Toată lumea aștepta răspunsul lui Scott. Cuvintele lui urmau să hotărască dacă era o teorie plauzibilă, pe baza căreia să se lucreze. Scott sări în picioare agitat.

– Cineva să aducă un calculator cu un microfon, repede! Acestea nu sunt doar simboluri fonetice! Nu *reprezintă* sunete! Chiar *sunt* sunete! Se uită la Dodson și adăugă: Băiete, ești un geniu. Îți strâng mâna. Cum te cheamă?

– Ăăă... Joe, răspunse surprins inginerul de comunicații.
Joe Dodson.

– Joe? Îmi pare bine să te cunosc, Joe. Prescurtare de la ceva?

– Da, de la Joseph.

Scott începu să râdă. Matheson începuse să își instaleze calculatorul.

– Ce-i așa de comic? întrebă Matheson.

– Joseph, spuse Scott. Asta chiar e comic. În *Vechiul Testament*, Joseph cu haina lui multicoloră a fost făcut vizir de către faraon, fiind numit Zaphe-nath-Paneah!

Dodson părea să nu înțeleagă.

– Ceea ce în ebraică înseamnă: „Decodorul Codului“!

RECUPERAREA – STADIUL 2

– Fă-o din nou, zise Pearce, încruntându-se fără să se uite la nimeni în mod particular, când zgomotul de fundal acoperi sunetul.

Își potrivea căștile, iar Sarah trase microfonul mai în spate.

– Bine, bine, încuviință ea iritată, trăgând un fum din țigară.

Buf... buf...

Lupta aeronavei cu forțele naturii era însoțită de zguduituri, zăngănituri și oftaturi metalice, de parcă cineva ar fi aruncat cu cărămizi în învelișul exterior al avionului. Sarah inspiră profund și încercă să-și ajusteze sunetele vocale la glifele din Atlantida. Deciseseră că fiecare glifă ar trebui să reprezinte un sunet vocal uman și după câteva încercări reușiseră să creeze o corespondență între sunetele lui Sarah și glife. De fiecare dată când vorbea, calculatorul analiza forma undei de sunet și o compara cu fiecare glifă. Progresau greu. Dar cel puțin progresau.

Scott pășea în sus și în jos nerăbdător, adâncit în gânduri. Dacă adunau suficiente sunete laolaltă, acestea aveau să înceapă apoi să formeze propoziții. Dar în ce limbă? Un lucru era sigur – nu avea să fie engleza.

La acest stadiu al recuperării textului, Scott ar fi trebuit să vadă componente repetate și să evalueze grupurile de glife ce păreau să se repete în interiorul textului. Până acum ar fi trebuit să determine care ar fi putut fi aceste grupuri repetate. Conjunctii, de pildă, precum cuvântul „și”.

Însă componentele nu se repetau. Indiferent ce text ar fi studiat Scott – fie șiruri de glife din Giza, fie un segment din

fotografiile nodului –, nimic nu avea sens. Nu păreau să dea decât peste un flux aleatoriu. Deci, în afara cazului în care această rasă străveche ar fi vorbit într-un vocabular care consta din cuvinte excepțional de lungi, nu aveau să obțină decât un flux aleatoriu de zgomote.

Frustrarea era acum un cuvânt subestimat.

Hackett, cu mâinile încrucișate la piept, împreună cu Matheson și November dădură glas dilemei antropologului.

– Într-o scriere silabică, explică Scott, vocalele sunt de sine stătătoare doar la începutul unui cuvânt. După aceea se împerechează întotdeauna cu consoana care le precedă. Consoanele nu sunt niciodată independente. Este un dar statistic dumnezeiesc. Dar nu îl detectez aici. Va fi o problemă de timp ca să determin dacă vocalizarea este marcată în stopuri bilabiale și palato-velare.

– Hmm?

– În unele limbaje, precum Alfabetul Liniar B, aceleași glife utilizate pentru a reprezenta sunetele pi, pa și po sunt utilizate și pentru bi, ba și bo. Este mai economic. Majoritatea culturilor, poate cu excepția chinezei, sunt la fel de economice cu scrierea lor: o informație maximă livrată cu minimum de efort. Dar o colecție de sunete...?

– Richard, întrebă insistent Matheson, care e problema aici?

– Problema?

Scott părea aproape amuzat.

– Profesia mea este să joc jocuri mentale tridimensionale. Puzzle-uri de cuvinte. Așteptările mele ar putea să fie eronate. Cum e scris acest limbaj s-ar putea să n-aibă nicio legătură cu modul în care se pronunță. S-ar putea să nu înțeleg niciun cuvânt vorbit.

Și atunci, își dădu seama. Sarah se uita la el zâmbind.

– Suntem gata, spuse ea provocator. Toate sunt asociate și pregătite. Vreți să auziți?

Scott îi înmână lui Pearce „propoziția“ pe care o voia tradusă.

– Cele cinci situri, că tot veni vorba? îi spuse Pearce. Nicio corespondență. Rămân un mister, așa că am obținut cincizeci și cinci de glife care se potrivesc vizual. Ca să știi.

Introduse glifele și așteptă până când calculatorul le ordonă într-un fișier audio extins.

Era tulburător și ciudat să auzi sunetele pronunțate de vocea lui Sarah.

– Dee – juh – kho – meh...

Ceea ce în engleză însemna:

– Păsărească pură, proclamă Scott cu capul plecat de exasperare, temerile cele mai rele fiindu-i confirmate. Păsărească sută la sută.

ZONA DE LIVRARE

Gant parcursese cu hotărâre culoarul metalic și se ghemui lângă rețeaua de navigație. Vizavi de el, inginerul de comunicații Joseph Dodson îi aștepta ordinele, iar la sugestia lui Gant își activă încă o dată consola de la capătul carlingii, difuzând un mesaj pe toate canalele chinezești cunoscute. Dar, de data aceasta, în engleză. Transmisese acest mesaj pe toată perioada zborului, dar în zadar. Poate chineza sa nu era suficient de bună...

– Armata Statelor Unite vă vorbește din partea Națiunilor Unite. Ni s-a cerut să transportăm o echipă de inspecție a Națiunilor Unite în regiunea antarctică despre care se știe că găzduiește o bază militară chineză. Solicităm trecere liberă pentru a transfera echipa de inspecție. Terminat! Repet: transportarea acestei echipe de inspecție a Națiunilor Unite reclamă trecere liberă și recunoașterea imediată din partea dumneavoastră. Terminat!

Dodson, un tânăr subțirel, se lăsă pe spate în scaun și își șterse transpirația care îi acoperea cu perle mici buza superioară. Se întoarse apoi spre Gant, livid la față.

– Să mai încerc, domnule?

Gant se pregătea să răspundă, când brusc, de deasupra capului lor, sună o sirenă, iar spațiul fu inundat de lumina roșie a instalațiilor de alarmă de la bord. Copilotul aflat în scaunul din stânga-față își lăsă capul pe spate.

– Domnule maior, sistemele antiaeriene chinezești ne-au luat în vizor. Să trec la acțiuni de evitare?

Gant era în picioare, gândind rapid.

– Nu, nu... Nu vrem să facem ceva care să pună în pericol misiunea. Dacă începi să faci manevre militare pompoase, vor ști că punem la cale ceva. Zboară înainte.

Copilotul își urmări căpitanul luptându-se cu comenzile, în încercarea de a rezista vânturilor puternice, și își puse mâinile pe manșă ca să-l ajute.

– Vom face tot ce putem, domnule, se mulțumi el să spună. Inginerul de comunicații își scărpină nervos barba.

– Aș putea încerca din nou, domnule. Chinezii... aș putea...

Și atunci se auzi șuierul familiar al unui mesaj radio neacordat, care încerca să se facă auzit. Degetele lui Dodson zburau pe tastatură, în încercarea de a se fixa pe emițător.

– Pune-l pe difuzor, îi ordonă Gant. Vreau să audă toată lumea.

În jurul fuzelajului metalic, verde al aeronavei și rezonând între pereți, se auzi vocea slabă a unui ofițer chinez cu un accent englezesc nemilos și oribil, întrerupând zgomotul furtunii de gheață torențiale ce lovea învelișul exterior asemenea unei grindine de gloanțe.

– Din partea Republicii Populare a Chinei, Armata Poporului refuză cu respect trecerea liberă pentru nava dumneavoastră și refuză inițiativa Națiunilor Unite de a ne inspecta stația. Vă avertizăm să nu coborâți de la altitudinea prezentă. Orice încercare de a face acest lucru va fi considerată un act de agresiune și se va trage asupra dumneavoastră. Nu încercați să aterizați la *Jung Chang*. Vi se acordă cinci minute ca să vă contactați superiorii. Dacă după acest interval nu ați deviat de la calea de zbor actuală, se va trage asupra dumneavoastră. Aceste instrucțiuni nu vor fi repetate și nu încercați să vă angajați în vreun dialog. Terminat.

Atât echipa, cât și pușcașii deveniră palizi. Matheson nu-și putea controla tremurul piciorului.

– Doamne Dumnezeule, suntem în toiul celui de-al Treilea Război Mondial!

Apoi urmă confirmarea temerilor lor. Vocea lui Gant, fermă în sistemul de intercomunicații, rosti:

– În regulă, toată lumea. Puneți-vă costumele. Ajungem în zona de salt în două minute.

Scott fu primul care se ridică nesigur în picioare. Apucă balustrada atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiră. În timp ce o ajuta și pe Sarah să se ancoreze, auziră zgomotul. Începu ca un bubuit slab, cu geamătul motoarelor electrice în funcțiune, ca la coborârea trenului de aterizare. Și apoi, se auzi un zăngănit. Tare și ascuțit. Deschiderea unor blocaje.

Și fulgerul luminos.

O frântură argintie deasupra rampei de încărcare din partea posterioară a avionului. O bandă albă prin care urletul puternic și cutremurător al lumii de afară inunda cu toată strălucirea sa orbitoare.

Scott își duse o mână la ochi, care i se umplură instinctiv de lacrimi. Sarah reacționează trăgându-și masca pe față și prinzându-și gluga.

– Ochelari, spuse ea înăbușit prin îmbrăcămintea groasă. Ochelari.

Scott își puse ochelarii de soare și, pentru un moment scurt, se simți ceva mai în siguranță. Dar momentul fu cu adevărat scurt, întrucât Roebuck veni în spatele lui și se ancoră de el. Scott se răsuci. Toți pușcașii marini se prindeau de încărcătura lor vie. Erau echipați cu haine de camuflaj din nailon, albe și subțiri, îmbrăcate peste costumele de sărituri izolate termic. Asta însemna că, odată ajunși la sol, aveau să fie practic invizibili în zăpadă, însă acolo, sus, arătau ca niște fantome.

– În regulă, profesore, spuse Roebuck abrupt. Trebuie să ne prindem la linia de deasupra și suntem pregătiți.

Dacă ești amabil să vii până aici... bravo, băiete.

Cei șase pași care îl așteptau erau precum o punte de acces către uitare. De fiecare dată când avionul se clătina, Scott se încorda, fiind pe punctul de a cădea peste bord. Dar de fiecare

dată când simțea mișcarea antropologului, Roebuck îl trăgea în spate.

– E în regulă, profesore, te-am prins!

– Știi, legendarul ținut natal al incașilor, Aztlan, înseamnă „locul albeții“!

– Nu știam asta.

– O, da! rosti Scott nervos, urmărind spectaculoasa furtună de joasă înălțime și viscolul care se zbugiuma în zare, prins în suflul elicei avionului C-130. Și mai este o legendă chiliană despre un oraș magic de pe malurile unui lac de munte, despre care nu știe nimeni unde era situat. Străzile și palatele orașului erau făcute din aur masiv. Și acest oraș de aur, cunoscut ca „Orașul regilor“, putea fi văzut la capătul lumii.

Apoi izbucni un claxon pătrunzător, însoțit de o lumină de avertizare roșie, deasupra rampei. Clipi de trei ori, după care începu să lumineze continuu. Scott simți cum i se răscolește stomacul. Era indiciul lui cum că trebuia să facă trei pași înainte pe rampa din metal care vibra. Îl simțea pe Roebuck târându-și picioarele în spatele lui.

Gant o ținea cu brațul pe November, avansând amândoi dinspre capătul rândului. Doi pușcași marini țineau torpila în cutia ei, în fața lor, cu o sanie prinsă deasupra. Următorul în linie era Hackett, care încă era ocupat cu ancorarea de pușcașul desemnat lui.

– Vizibilitatea este oribilă aici, domnule maior! se plânse November. Nu-ți poți vedea nici mâna! Cum ne vom găsi unii pe alții după ce aterizăm?

Gant trase de cârligele hamului de pe spatele ei.

– Cel de aici, explică el, este atașat la un cablu extensibil, care, la rândul său, este atașat de mine. Chiar dacă îți dau drumul când aterizăm, ca să nu ne trezim unul peste celălalt, nu vom fi la o depărtare mai mare de trei metri unul de altul.

– Și cu ceilalți cum rămâne?

– Cu toții avem emițătoare, o asigură el.

Hackett se lupta cu partenerul care îi fusese repartizat.

– Știu că trebuie să mă îmbrățișezi, glumi fizicianul, dar chiar trebuie să mă ții atât de strâns?

– Domnule, e pentru siguranța dumneavoastră.

Hackett îl măsură din priviri.

– Mama m-a avertizat că toți băieții drăguți iubesc marinarii. Se aplică și la pușcași?

Pușcașul se întoarce spre ofițerul său.

– Domnule, chiar trebuie să fac echipă cu tocilarul ăsta? zise el.

Gant îl certă.

– Privirea în față, soldat!

– El Dorado? Asta înseamnă „Orașul de aur“ sau este orașul soarelui? bolborosea gâfâit Scott.

Simțea că are un nod în gât și înghițea des.

– În mijlocul lui Salariu de Coipasa se află satul Coipasa, continuă el. La nord de acesta trăiesc indienii Chipaya. Limba lor este diferită atât de Quechua, cât și de Aymara! Limba care se apropie cel mai mult de a lor este limba vorbită de triburile arabe și nord-africane...

– Profesore Scott?

– Mda?

– Vorbiți fără noimă.

Scott aruncă o privire înapoi, spre ceilalți. Aflat în spatele lui, Matheson își ținea privirea în podea, în timp ce Pearce și Sarah se mutau de pe un picior pe altul. Poate că bătea câmpii, dar avea toate motivele.

Se auzi apoi un alt claxon.

Scott întoarce capul. Verde! Lumina se schimbase în verde! Își țină răsuflarea și se pregăti să se repeadă înainte, când constată – prea târziu – că Roebuck îl ridicase deja de pe picioare și îl împingea spre partea din spate a avionului.

Zvârrr! Scott aproape că-și mușcă limba când coarda încă atașată la avionul C-130 trase cu forță parașuta din ambalajul ei de pe spatele lui Roebuck.

Se așteptase ca frigul și teroarea glaciară să-i scurgă toată vloga din extremități. Dar zgomotul, volumul ucigător al puter-nicelor motoare azvârlind o greutate nenaturală prin aer, combinat cu intensitatea aerului vâjâind, cu mirosul combustibilului ars și puterea viscolului care izbea în trupurile lor ce atârnav neajutorate ca marionetele păreau aproape imposibil de suportat.

Nu vedea nimic. Nici cer, nici pământ – doar un zid imens de alb involburat. Un vid pe care nici măcar Dumnezeu nu l-ar fi putut umple prea ușor.

Stomacul părea să i se fi ridicat într-o nouă poziție, sus în piept, tocmai în laringe, iar respiratul devenise extrem de dificil. Sângele îi gonia în urechi cu o voce proprie, aidoma unei mulțimi care cerea moartea lui și...

Bang! Simți o durere în glezne când forța impactului îl săgetă în picioare, transformându-i-le în piftie. Bâzâitul unei bride care era desfăcută și o împingere brutală într-o parte și Scott se trezi intrând în contact direct cu deșertul înghețat. Se auzea sunetul ca de polistiren al zăpezii și al gheții, care se sfărâmau sub greutatea lui. Reuși să se rostogolească, dar descoperi că aluneca necontrolat pe suprafața înghețată.

Încercă să țipe, dar din gură nu-i ieși niciun sunet. În calea sa ateriză o pereche de cizme. Le aruncă într-o parte, apoi se opri brusc când ajunse la capătul frânghiei.

Rămase acolo, pe spate, cu pieptul tresăltând, tușind și gâfâind, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Se afla pe pământ și era în viață! Tuși din nou, încercând să elibereze ceva spută, dar nu avea de unde; cum nu avea intenția de a-și da jos protecția facială, se forță să înghită și încercă să se ridice. Cu tot echipamentul de pe el, era o adevărată luptă. Încercând să se adune, constată că viscolul bătea atât de puternic, încât zăpada se deplasa orizontal, lovindu-l, apoi trecând mai departe.

Scott gemu, încercând să se ridice. Dar vijelia era atât de aprigă, încât îl dărmă la loc. Încercă din nou, dar îi era imposibil să se țină pe picioare. Și atunci simți. O încordare ușoară a frânghiei și un strigăt îndepărtat de...

– Ajutor! Profesore Scott, mă auzi?

Scott se întoarse, încercând să-și dea seama din ce direcție îl striga Roebuck, dar nu vedea nimic. Absolut nimic! Simți din nou frânghia zvâcnind. Acolo! Dintr-acolo venea...

– Locotenente? Stai pe loc! Vin!

Încercă să se ridice din nou, dar nu reuși decât să se târască în patru labe până când...

Frânghia se tensionă atât de puternic în spatele lui, încât îl învârti în loc și-i trimise o durere ascuțită în șold. Trase de coarda de nailon în efortul de a o elibera puțin, dar tot ce reuși fu să se învârtă din nou, apoi se trezi alunecând rapid spre locul de unde venise.

Gheața era fisurată și fragmentată peste tot în jurul lui, înălțându-se în aer și încercând să-l apuce. Auzi un strigăt și apoi coarda se smuci și mai tare.

Gândind rapid, Scott căută în buzunare și înfipse în zăpadă și în gheață singurul lucru pe care îl putu găsi – stiloul Parker plakat cu aur, un dar de la soția lui la ultima lor aniversare. Și se ținu bine.

Picioarele i se balansau pe marginea unei prăpăstii și, atârând de coarda care îi lega, la aproximativ trei metri mai jos, se afla locotenentul Roebuck. Eșuat pe o stâncă de gheață albastră, nefericitul ofițer striga, încercând să găsească un punct de sprijin pentru picioare și luptându-se să se elibereze din legătura parașutei, ale cărei corzi i se înfășuraseră în jurul gâtului.

Ce nu știa era că stiloul lui Scott aluneca încetul cu încetul prin zăpadă și gheață, lăsând o cicatrice adâncă în urmă.

Iar antropologul nu putea face nimic.

JUNG CHANG

AȘEZĂMINTELE AN-YANG – FÂȘIA HONANULUI DE NORD – PANHANDLE – CHINA

Inscripțiile de pe Oracle Bones, literal „chai-ku wen sau scrierile pe carapace [de broască țestoasă] și oase [de animale]“, datează cam din anul 4 000 î.Hr. Cele patru oase ching-hua din timpul domniei lui Wu Ting vorbesc despre șarpele cu două capete, care a băut din Fluviul Galben și apoi a urmat o săptămână de vreme rea. Un curcubeu sau un șarpe cu capete la ambele terminații este menționat deseori în literatura chinezească veche și reprezintă un semn de rău augur. Cele 3 380 de oase Yi-pien, datând din dinastia Han, cu 1 300 de ani mai târziu, relicve din altarul de la Wu-lizng-tz'u, de la sud-vest de Shantung, descriu același lucru. Un dragon cu două capete, aflat în luptă cu spiritele vântului și ploii.

Fragment din: *Tales of the Deluge: A Global Report
On Cultural Self-Replicating Genesis Myths*
de DR. RICHARD SCOTT, 2008

**TIMPUL PÂNĂ LA MAXIMUMUL SOLAR:
10 ORE, 23 DE MINUTE**

**TIMPUL PÂNĂ LA INTERCEPTAREA
URMĂTOAREI FURTUNI SOLARE:
4 ORE, 51 DE MINUTE**

Scott își încleștă dinții și urlă după ajutor, luptându-se să rămână în viață și el, și Roebuck. Ochelarii de soare i se abureau. De fiecare dată când încerca să inspire, aburul din gură reușea să se strecoare pe sub ochelari și se cristaliza pe suprafețele cu temperatură negativă.

– Ajutați-ne! țipă Scott. Să ne ajute cineva!

Auzi fisura – un soi de scârțâit metalic – și privi în jos, văzând cerneala de un indigo profund scurgându-se din stilou și croindu-și drum prin gheață precum sângele.

– Doctore Scott! strigă Roebuck, cu vocea din ce în ce mai subțire și mai slabă. Profesore?

– Rezistă, locotenente! răspunse Scott. E un ordin!

– Transmițătorul, strigă slăbit Roebuck. Cusut în mâneca ta stângă, buzunarul de sus! Activează transmițătorul, să ne poată urmări!

Mâneca stângă? Era mai ușor de spus decât de făcut. Scott se ținea cu mâna dreaptă. Nu avea cum să ajungă la mâneca stângă. Încercă să-și îndoaie brațul și să ajungă la aparat cu degetele, dar nu reuși. Mai încercă o dată, dar nu reuși decât să se gâdile patetic.

Nu-i putea spune asta lui Roebuck. Doamne, nu-i putea spune nimic sărmanului om. Aruncă o privire peste umăr. Prăpastia care îl înghițise pe pușcaș se lărgea. Dacă avea să continue în ritmul acela, pământul de sub el avea să cedeze și atunci amândoi ar fi fost pierduți. Roebuck avea dreptate, trebuia să ajungă la transmițător. Cutiuța aceea neagră era tot ce stătea între supraviețuire și moarte.

Scott trase de bandana din lână care îi acoperea gura și încercă să ajungă cu dinții la mânecă. Frigul pătrunzător îi ardea pielea, iar vântul având forța unui uragan îi spulbera cristalele de gheață în porii pielii. Făcându-și gheară degetele de la mâna stângă și înfigându-le în zăpadă, cu mușchii îndurerați de efort, se întinse să apuce micuțul dispozitiv. O dată, de două ori – de cinci ori până când reuși să apese butonul, apoi un LED mic și roșu se aprinse, spunându-i că transmitea un semnal de ghidare.

– Roebuck?

Nimic.

– Roebuck, s-a aprins! Transmițătorul funcționează!

Niciun răspuns.

– Locotenente, răspunde-mi!

– Ăăă... profesore, cred că mai bine ai întoarce capul și te-ai uita la asta, veni răspunsul înăbușit al acestuia. Avem musafiri.

De dincolo de prăpastia de gheață, ridicându-se din ascunzătorile acoperite de zăpadă, apărură două siluete întunecate, în haine militare. De pe echipament le cădeau bucăți mari de zăpadă. Își introduseră încărcătoare în puști și îi luară în vizor.

Erau chinezi.

Roebuck se afla la jumătatea drumului în încercarea de a-și scoate corzile de parașută din jurul gâtului, când simți că îngheață. Tot ce putea face era să întoarcă spatele suflului. Aici, jos, era bine protejat, slavă Domnului. Furtuna care mătura prăpastia deasupra capului lui le făcea mari probleme soldaților chinezi, însă aceștia rămaseră pe poziție.

Cei doi se ascunseseră în zăpadă. Probabil că se târâseră pe burtă până la crevasă. Pelerinele albe le fluturau atârinate de

umeri – peste acestea se adunase probabil zăpadă și se ascuseră sub movile. Unul strigă spre ei într-o cantoneză de neînțeles, în timp ce partenerul lui umbla la radio, de parcă n-ar fi reușit să găsească semnal.

Roebuck simțea efectele produse de alunecarea lui Scott deasupra lui și încercă să se relaxeze.

– Ce mai faci, profesore...? strigă el.

– Nu... prea bine! mormăi epigrafistul, sub tensiunea efortului.

Roebuck încercă să arunce o privire prin peretele creat de furtună către cei doi soldați chinezi. Puțin granit, multă gheață.

– Suntem într-o adâncitură naturală, murmură el pentru sine. Sunt izolați.

Roebuck își ridică mâna încet, aducând-o în poziția de predare, eliberându-se în același timp de corzile parașutei. Dar până și acea mișcare ușoară fu suficientă ca să-i provoace primului soldat o isterie de țipete.

– Hei! strigă Roebuck, încercând să pară rezonabil. Am de gând să pun asta jos, da? Trebuie să pun asta jos.

Soldatul chinez strigă cu frustrare când Scott, fără să vrea, dăruiește câteva bucăți de gheață din stâncă.

– Hei, ce se întâmplă? vru el să afle. Ce se întâmplă?

– Nu-ți face griji, profesore. Tipul de acolo o face pe deșteptul. Dar e în ordine, doar vede că n-avem unde pleca.

Roebuck arată spre corzile din cealaltă mână.

– Vreau să le las jos. Bine? Le las să cadă. La trei, profesore, pregătește-te. Unu, doi... trei!

Soldatul chinez deveni tensionat când corzile căzură din mâna lui Roebuck, eliberând puțin parașuta. Dar dispozitivul era încă atașat de spatele lui Roebuck și mișcarea, deși ușoară, lăsa să pătrundă o rafală de vânt, care provoacă deschiderea parașutei. Roebuck știa că așa se va întâmpla.

Aproape imediat, Scott începu să țipe.

– Nu mă pot ține! strigă el. La dracu', nu mă pot ține! Ce faci acolo?

Soldatul chinez o luă razna, în timp ce partenerul lui își continua încercările desperate de a face stația de emisie-recepție să

funcționeze. În mod evident, era frustrat. Roebuck își ridică din nou mâinile.

– E în regulă! E în regulă! Trebuie să le dau drumul curelelor de-aici, din față, și celor de pe spatele meu – și repede!

Habar n-avea dacă soldatul înțelegea sau nu, dar n-avea de gând să aștepte prea mult ca să verifice. Acționând din impuls, țipa spre inamicul în criză, în timp ce Scott continua să avertizeze urlând că nu mai poate ține coarda.

O curea pe stânga, una pe dreapta. Își duse mâna spre spate, în timp ce inamicul stătea cu arma pregătită. Trase cureaua și parașuta căzu, fluturând, în prăpastia de sub ei. Soldatul chinez răsuflă ușurat.

Roebuck zâmbi. Dușmanul îi răspunse la zâmbet. Dar zâmbetul îi dispăru rapid când constată că pușcașul scosese un pistol de la spate și țintea direct spre...

Bang! Când glonțul îi intră între ochi, creierul soldatului chinez se împrăștie într-un arc pe cer. Dar nu înainte ca partenerul lui să reacționeze la ce se întâmpla și să abandoneze stația.

Roebuck se pregăti să tragă din nou, însă temperatura armei supraîncălzite de focul tras în contact cu frigul îngrozitor afectase arma – și chinezul i-o luă înainte. Armele lor erau acoperite cu huse termice. Atârânănd de coardă, Roebuck era o țintă sigură; fu atacat de o ploaie de gloanțe și trupul i se convulsionează sub impact.

Scott țipă când stiloul cedă și simți cum alunecă în viteză spre margine.

– Roebuck? Roebuck, ești acolo?

Dar grindina de gloanțe continua neabătută, iar un glonț îi sfâșie coapsa, explodând în zăpada de un alb neprihănit. Scott urlă în agonie, zbătându-se și rostogolindu-se, apoi o mână, parcă de nicăieri, îl prinse de braț și îi opri căderea.

Scott privi în sus înspăimântat, pentru a vedea fața lui Gant.

Maiorul își puse un deget pe buze, cerându-i antropologului să păstreze tăcerea.

Și la fel de brusc precum începuse, ploaia de gloanțe încetă.

Apoi tăcere.

De partea cealaltă a crevasei se auzi o voce care raporta:

– L-am prins, domnule.

Scott aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe cel de-al doilea soldat chinez cu gâtul tăiat de la o ureche la alta, rostogolindu-se peste creastă, în neant.

– Acum stai liniștit! ordonă Gant. În regulă, soldat, trage!

Scott făcu ochii mari de spaimă.

– Și cu Roebuck cum rămâne? întrebă el.

– Locotenentul a murit, explică Gant impasibil. Nu mai poți face nimic. Capul ăla înfierbântat tocmai a transformat o ceartă minoră într-un război mondial. Prima lege a războiului: îți rănești adversarul. *Îl rănești*, nu-l omori. Vrei să-și consume energia în încercarea de a-și recupera răniții. Și soldații aceia știau ce fac. De aceea ai fost împușcat în picior. Iar acum, ne-au încetinit ritmul.

Îi făcu un semn celuilalt soldat că totul este în regulă.

Pușcașul aflat de cealaltă parte a prăpastiei trase un singur glonț, care rupse coarda. Trupul lui Roebuck se prăbuși în abis, în timp ce Gant îl trase pe Scott din strânsoare, încordându-și toți mușchii spatelui.

– Bine lucrat, doctore Scott, sunt impresionat. Ai reușit – sub focul acela – să-ți păstrezi capul pe umeri destul de bine. Hai să-ți bandajăm rana, ca să putem pleca, sugeră Gant, ajutându-l să se ridice în picioare.

Scott șchiopăta câțiva pași, constatând că toată lumea era deja adunată. November îi surâse, dar el o văzu doar pe Sarah, care se repezi să-i ia locul lui Gant în încercarea de a-l sprijini. Incapabili să se abțină, se sărutară profund, pasional.

– Credeam că te-am pierdut, spuse ea tremurând.

– Și eu la fel, replică Scott, acceptând acel moment plin de romantism de parcă ar fi fost ceva natural.

Aflată în spatele lor, November încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– Unde suntem? întrebă Scott întorcându-se spre Gant. Credeam că *Jung Chang* este abandonată.

– Întăriri, explică Gant. În furtuna asta, am putea fi în mijlocul unei tabere de război fără ca măcar să știm. Sper din suflet că erau doar cercetași.

Ceea ce, după cum se demonstrează ulterior, era departe de a fi adevărat.

Stația lui Gant prinse viață.

– Domnule, Michaels e aici, pregătit.

– Continuă, soldat, replică Gant, remarcând în același timp că furtuna începea să se potolească.

Pe tot flancul lor stâng erau diverse obiecte răspândite. În zare păreau mici, deși nu chiar atât de mici. Și se vedea mișcare...

– Se îmbunătățește vizibilitatea. Terminat.

– Minunat. Să pornim.

– Ăăă... nu, negativ, domnule. Avem o problemă. N-o să vă vină să credeți unde suntem.

ÎNTĂRIRILE

Gant își ajustă binoclul computerizat privind peste vârful crestei de zăpadă întărită și de gheață, în timp ce medicul uni-tății, un bărbat masiv, cu un accent blând de Iowa, cu numele de John Brandes, se ocupa de rana de la piciorul lui Scott.

La ceva depărtare de locul unde se aflau se vedea masiva tabără chinezească, pe deplin echipată cu vehicule blindate pentru trupe, cu tancuri, baterii antiaeriene și rânduri peste rânduri de corturi. Acolo erau trupe. Multe trupe. Tabăra avea chiar și sprijin aerian, beneficiind de supravegherea a patru elicoptere de atac.

Gant rămase fără răsuflare.

– La dracu’! zise el.

– Nu știai că sunt aici? întrebă Hackett cu privirea fixată asupra lui Bob Pearce, care însă ridică din umeri.

De unde dracu’ era să știe?

– Nu așa. Își plecă fața, evitând privirea tuturor, apoi zise: Ei bine, nu par să știe că suntem aici. Cercetașii nu au reușit să transmită avertismentul. Chiar avem un dram de noroc.

Se întoarse la supraveghere, lovindu-l fără să vrea pe Scott la picior.

– Ah! tresări Scott, punându-și imediat mâna la gură.

Realiză prea târziu că ar fi trebuit să tacă. Încă mai aștepta ca morfina să își facă efectul.

– Ai noroc, spuse Brandes, înfășurând strâns bandajul în jurul rănii. Glonțul a trecut prin mușchi și a ieșit.

– E și asta o formă de noroc, bănuiesc, comentă acid Sarah.

Lui Scott îi clănțăneau dinții.

– Ai putea să te grăbești? spuse el disperat. Îngheț.

Își desfăcuse fermoarul ca să-și scoată piciorul. November avea o trusă de reparații și era ocupată să-i curețe sângele de pe costum și să amplaseze un petic hidrofug pe găurile din pantalonul costumului.

Medicul dădu din cap și zise:

– E gata.

Scott se grăbi să se îmbrace.

Erau aliniați cu toții cu spatele la viscol, cu capetele plecate. Gant scutură din cap.

– Nu știu, mormăi el. Ce-au gândit de v-au trimis aici în costume roșii? Le-am spus să fie albe, și asta nu o dată. E o afurisită de culoare a Națiunilor Unite. Richard, poți citi în chineză?

– Puțin.

– Ei bine, vino aici. Poate cineva să-l înfășoare în ceva alb? Nu vreau să-l folosească iar pe post de țintă.

Cu prelata albă – pe care o utilizaseră ca să acopere focul – înfășurată în jurul capului și a umerilor, Scott urcă pe o movilă și se uită cu grijă peste vârf.

Gant îi înmână binoclul.

– Sticla de la binoclu lucește? întrebă Scott, spre agitația tuturor.

– Numai dacă-l miști.

Scott nu era impresionat. Își duse binoclul la ochi.

– Unde mă uit? întrebă el.

– Jos spre stânga, unde e drapelul de pe cortul mai mare. Am văzut vreo două stindarde.

– Am văzut. A Șaptea Divizie Blindată. Îți spune ceva?

Gant încuviință.

– Altceva?

– Garda de Elită... a Poporului.

Gant se lăsă să alunece în spatele mobilei de zăpadă, trăgându-l pe Scott după el.

– Of, rahat. Sigur că înseamnă ceva... ceva grav. Sunt cei mai buni, spuse Gant. Ne confruntăm cu cei mai buni.

Își frecă bărbia, uitându-se la costumele de un roșu strălucitor ale celorlalți savanți.

– Cum dracu' să treacă de chinezi fără să fie văzuți?

– Ok, spuse el. Ne trebuie un plan.

– Cât de departe suntem de *Jung Chang*? întrebă Hackett.

Erau adunați într-un cerc în jurul lui Gant, care desena în zăpadă situația de pe teren.

– Cam la cinci kilometri. *Jung Chang* este amplasată spre sud. Adică o drumetie de vreo oră fără ocoluri. Tabăra nu e chiar în calea noastră, dar e pe-aproape. Trebuie să ocolim perimetrul pe la colțul acesta estic.

– Și dacă tăiem parașutele și le prindem pe costumele de sărituri? Atunci am fi camuflați, sugeră Sarah.

Doi dintre pușcași erau atrași de idee, dar Gant nu era prea convins.

– Ăă... materialul e prea subțire. Ai sfârși în roz în loc de roșu.

Sarah își adună cristalele de gheață de pe sprâncene, aruncând o privire spre tabăra chinezească. De ce nu mergeau direct spre *Jung Chang*? De ce se temeau? Și atunci, își dădu seama. În timp ce toți ceilalți discutau teorii extravagante despre cum să se strecoare pe lângă o tabără chinezească fără să se tragă asupra lor, ceva legat de modul în care se comportau soldații chinezi o făcu să realizeze un lucru. Soldații păreau preocupați. Deși furtuna slăbise în intensitate, se concentrau tot spre cer. Era vorba de contactul neașteptat cu o aeronavă inamică? Sau de vehicule care se apropiau din zare? Verificau datele de radar pe unde lungi. În timp ce doi dintre ei erau îmbrăcați în roșu. Era probabil personal civil auxiliar, persoane cam ca ei.

– Nu se așteaptă să vină cineva pe jos, comentă ea.

Matheson era nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– Suntem în pustietate, dădu din umeri Sarah. Cine dracu' să vină la o tabără chinezească aflată la mii de kilometri de civilizație? Nimeni.

Scott se ridică cu grijă.

– Sugerezi să traversăm pur și simplu tabăra *la picior*?

– De ce nu? Ei se așteaptă să ne strecurăm pe lângă. Dacă parem suspecti, vom fi tratați ca suspecti. Majoritatea tipilor de aici sunt înghețați deja și sunt mai preocupați de menținerea căldurii corpului. Să-i ia dracu'! Pun pariu că dacă intrăm pur și simplu în bază și ne prefacem că știm ce facem, vor presupune că suntem de-ai lor și ne vor ignora.

– Ai înnebunit? chicoti Pearce. Trebuie să fie unul dintre cele mai demente scenarii de pseudopsihologie pe care le-am auzit vreodată.

Matheson zâmbi.

– Da. Nu se așteaptă la așa ceva. Și, în afară de asta, Scott știe chineză. Dacă intrăm în belea, ne scoate el de acolo.

– Dar... încercă Scott să protesteze, fără însă ca cineva să-i acorde atenție.

Hackett rânjea și clătina din cap.

– E atât de nebunesc planul acesta, că s-ar putea să funcționeze.

Gant era agitat.

– E curajos. Dar e numai jumătate din plan.

– În legătură cu chestia asta cu vorbitul chinezei, încercă Scott să intervină. Știu să citesc, însă...

Dar Brandes era îngrijorat.

– Domnule, spuse el. Dacă îmi permiteți... Purtăm camuflajul standard al armatei americane. Vor ști imediat cine suntem dacă vom încerca asta. Singura opțiune ar fi să ocolim perimetrul exterior și să ne întâlnim cu savanții pe partea cealaltă. Și târâtul pe burtă ar fi o sugestie, dar sub nicio formă nu va reuși asta o echipă formată din doi, trei oameni, care să mai și aibă grijă de jucărie.

Și bătu cu palma în lada lungă și neagră în care se afla – pe culisorul său – focosul nuclear.

– Cu el ce facem?

– Asta nu e singura noastră opțiune, soldat, spuse aspru Gant. Competențe... am nevoie de competențe.

Îl indică pe Scott.

– Tu te pricepi la limbi. Mergi.

Gant se uită la Sarah, apoi la Bob Pearce, înainte de a se opri, în cele din urmă, la November.

– Draga mea, scoate-ți hainele. Apoi i se adresează lui Sarah: La fel și tu.

Sarah luă foc.

– Lua-te-ar dracu'! țipă ea.

Gant își dădu capul pe spate, nesigur în legătură cu modul în care să o abordeze în starea aceea explozivă, când Sarah adăugă:

– E planul meu. Merg și eu.

– Stai să văd dacă pricep, spuse Matheson, băgându-și degetele sub ham ca să-l aranjeze mai bine. Lumea e programată să se sfârșească. Iar noi suntem în mijlocul unei zone de război. Deci urmează să intru în tabăra unui inamic... târând un focos nuclear de două sute de kilograme pe un culisor.

Pe a doua frânghie, Sarah gemu lângă el.

– Cam atât de mare e, zise ea gâfâind.

Scott mergea cu capul plecat, de parcă s-ar fi temut să se miște.

– Vorbește încet, te rog. Dacă aud că nu vorbim cantoneză, intrăm în belele.

– Cred că ai scăpat ușor numai cu împușcătura din picior, spuse Sarah, urmărindu-l pe Scott luând-o înainte și șchiopătând ușor.

Gant mergea lângă Scott, îmbrăcat în costumul roșu al lui November, verificând coasta și supraveghind permanent zona împreună cu caporalul Hillman și cu Michaels, care schimbaseră costumele cu Bob Pearce și cu Hackett. Cei trei flancau focosul de o parte și de alta.

Niciunul dintre ei nu avea arme. Personalul auxiliar civil nu purta arme. Dar soldații aveau cuțite ascuțite, pe care le țineau ascunse.

Unui bărbat bine pregătit fizic i-ar fi trebuit o sută de zile ca să traverseze cele două mii șapte sute de kilometri de la o coastă

la cealaltă, traversând Antarctica și trăgând după sine o sanie de două sute de kilograme. Lui Matheson îi amintea de istoria acelui loc. Expedițiile lui Scott Amundsen și Mawson deveniseră povești legendare, de spus în jurul focului de tabără – modul în care se luptaseră acești eroi cu elementele naturii și felul în care pieriseră căpitanul Scott și echipa lui. Avea să se întâmple asta din nou?

Erau agitați. *Cu toții* erau agitați. Poate de aceea pasul lung se transformă treptat într-un fel de legănat de pinguin, care îi ducea înainte într-o trepidație lentă.

Ultimele două sute de metri de gheață netedă și pustie erau cele care aduceau pericolul imediat cel mai mare. Dacă pe drum se afla vreo santinelă ascunsă, probabil că ar fi sărit din ascunzătoare și ar fi deschis focul.

Dar nu era nimeni.

Apropiindu-se de prima linie de corturi simple și negre, auzeau numai vântul fluierând dezolant și fluturarea solitară a foilor de cort și a învelișurilor din nailon. Era ca un oraș-fantomă.

Scott respira atât de greu, încât devenea conștient de un fenomen propriu Antarcticii, cunoscut sub numele de „praf de diamant“. Aerul era atât de uscat și temperatura era atât de scăzută, încât fulgii din aer formaseră mici hexagoane. Nu era un fenomen care să semene cu altele legate de fulgi. Când se uita la soare, acesta părea înconjurat de un halo, cu razele formând în mijloc un gen de cruce.

Matheson inspiră profund. Apoi din nou. Devenea din ce în ce mai greu de respirat. Iar pentru el era un șoc. Nu credea că este atât de nepregătit. Sarah se întoarse spre el.

– E în regulă, Ralph. E doar altitudinea. Antarctica se află la o înălțime de trei ori mai mare decât a oricărui alt loc, și asta în medie. Suntem cam la trei kilometri deasupra nivelului mării. Te lupți și cu lipsa de oxigen, nu numai cu frigul.

– Simt că-mi explodează plămânii în piept, șuieră Matheson.

Scott le aruncă o privire cerându-le să păstreze tăcerea, verificând totodată dacă toată lumea purta ochelarii de soare.

La urma urmelor, o singură privire în ochii lor și chinezii și-ar fi dat imediat seama care le era jocul.

Trecură fără probleme de primul rând de corturi, continuându-și drumul fără a se gândi la prea multe.

Trecând imediat și de al doilea șir de corturi, auziră vocile cu accent străin. Voci orientale cu un timbru jos, rezonând dintre rândurile de lăzi cu echipament stivuite sub prelate, acope-rite acum cu zăpadă.

Brusc, în fața lor, doi soldați chinezi ieșiră din corturi, cu armele atârinate pe umăr. Făcându-și drum spre o baracă de comandă, le aruncară o privire scurtă, după care își continuară drumul.

Scott ezită, oprindu-se brusc. Ceilalți îl urmară.

Cu timiditate, se aplecă ca și cum ar fi vrut să-și încheie mai bine bocancii și aruncă o privire prin deschizătura celui mai apropiat cort; văzu alți trei chinezi, care fumau și jucau cărți în jurul unui mic radiator. Unul dintre ei se uită la el.

Scott dădu din cap.

Soldatul închise repede deschizătura cortului.

Scott se ridică în picioare, ștergându-și zăpada de pe un genunchi. Le făcu semn cu capul și celorlalți ca să-l urmeze și aruncă o privire spre marginea taberei, sperând că ceilalți se aflau deja undeva pe acolo.

Continuară iute, până ajunseră în locul în care Gant le propusese să se întâlnească. Snowmobilurile erau aliniate sub paravane fluturând – cel puțin douăzeci, toate lucioase și lustruite. Lângă ele se afla un APC pe șine, iar dincolo de ele se vedeau elicoptere și, ceva mai departe...

Poc! Scott se învârti pe călcăie când se izbi de un soldat care ieșise în fugă dintr-un cort, fără să se uite pe unde merge.

Soldatul îl privi cu dispreț din cap până-n tălpi. Lătră ceva, apoi se mișcă de parcă ar fi intenționat să-și continue drumul, dar Scott făcu un gest pe care probabil nu ar fi trebuit să-l facă.

Cu buzele tremurând, zâmbi și dădu din cap ca și cum ar fi înțeles.

Soldatul se întoarse. Îl apucă pe antropolog de costum și urlă ceva la fel de puternic și de neinteligibil.

Sarah și Matheson schimbă priviri îngrijorate. De ce nu-i răspundea Scott soldatului? De ce tot dădea din cap zâmbind, de parcă nu era întreg la cap?

Pearce se apropie sprijinindu-se în coate, care începuseră să-l doară, și își dădu seama că echipa lui avea probleme atunci când mișcarea lui nu fu urmată de ceilalți. Scott și restul echipei, mici pete de roșu mișcându-se prin tabără, ar fi trebuit să iasă de ceva timp din garnizoană, mai ales că el își micșorase pasul la unul de melc.

Dar n-o făcuseră. Nu era nici urmă de ei.

Indicând tuturor celorlalți să ia poziție, se întoarse și scoase binoclul.

– Iisuse Hristoase... Richard, *ce faci?*

Hackett se întoarse și el, îngrijorat.

– Ce este?

Scott își trăsese brațul cu forța. Își încleștase pumnul. Și se pregătea...

Bum! Lovitura în măruntaiele soldatului chinez fu atât de puternică, încât omul căzu pe loc, încovoiat de durere.

Gant era impresionat.

– Și asta a fost chinezescul pentru...

– Piciorul meu!

Scott le aruncă o privire celorlalți, care păreau năuciți.

– Cum am spus, *citesc* în chineză! N-am spus că știu să și *vorbesc*! Haideți!

Gant i se alătură imediat. Îl târi pe soldat în spatele unui cort. Apucându-și cuțitul, tocmai se pregătea să i-l împlânte în ceafă, când Matheson îi ceru să înceteze.

– Ce faci?

Gant era exasperat, dar se grăbeau prea tare ca să mai stea la discuții. Se mulțumiră să-i pună chinezului un căluș, legându-l

și luându-i arma. Aveau doar câteva secunde până când soldatul avea să fie descoperit de camarazii lui.

Sarah era nedumerită.

– Dar ai tradus ce-a spus soldatul acela... *La Jung Chang*, când Bob s-a proiectat...

– Cantoneză, acela vorbea cantoneză, sări Scott. Șmecherul acesta vorbește mandarină.

Gant arată APC-ul cu degetul.

– Ok, Matheson, pornește chestia aia.

Matheson dădu din cap.

– Cred că pot.

– Să nu crezi, îi ordonă Gant. Fă-o!

Michaels era perplex.

– Există două tipuri de chineză?

Scott arată spre focos.

– Să mergem!

– Rahat, rahat, rahat! exclamă Pearce, în cea mai tare șoaptă pe care și-o putea permite în poziția în care se afla. Au eliminat un paznic!

Hackett se târî și el lângă Pearce.

– Asta era și ideea. Mă rog, au greșit santinela. Uite.

Hackett își duse binoclul la ochi și privi atent tabăra. În spațele APC-ului, echipa deschisese ușile și târa focosul înăuntru. În cabină, Matheson deschidea cu forța un panou. Încerca să scurtcircuiteze pornirea. Fumul ieșea prin țeava de eșapament verticală din spațele vehiculului.

APC-ul se trezi la viață. Chiar și de la distanța aceea îi puteau auzi mârâitul și fluieratul specific.

În colțul îndepărtat, din spațele unor camioane mobile de comandă, apărură un alt bărbat. Paznicul vehiculului. *Acela* era omul pe care ar fi trebuit să-l elimine.

Se îndreptă direct spre ei.

Hackett se întoarse pe spate, chemându-l pe Brandes lângă ei.

– Ce explozivii grei aveți la voi?

– Vrei să spui... aruncătoare, grenade?

– Da.

– Aruncătoare și grenade, spuse medicul, ridicând din umeri. Hackett arată tabăra cu degetul.

– Atunci, m-aș gândi repede la ceva dacă aș fi în locul tău. Dintr-o clipă în alta vor avea nevoie de o diversiune.

Și atunci se auzi focul de armă răsunând în toată tabăra.

Pietrificat, Pearce se uita la echipă.

– Ah...

Gant se îndepărtă de APC, cu mâinile ridicate deasupra capului, în timp ce paznicul chinez flutura țeava armei prin fereastra cabinei. Matheson nu părea să priceapă că i se porunceă să coboare. Dar al doilea foc de armă fu suficient de clar. Se pregăti să coboare, chiar dacă grimasa de pe fața lui Gant spunea clar: „Nu mișca“.

Gant făcu un pas în față. Soldatul țipă la el, în timp ce din cealaltă parte a taberei soldații ieșeau din corturi, curioși să vadă ce se întâmplase. Un ofițer iritat coborî din camionul lui de comandă, flancat de inferiori, chinuindu-se să se îmbrace din mers. În spatele APC-ului, Michaels privi spre Sarah, împietrită în prag, și își ridică încet degetul la gură. Lângă el era Scott, de o parte, și Hillman de cealaltă.

Focosul era depozitat în siguranță înăuntru; una dintre ușile din spate era deja închisă. Cealaltă era pe jumătate deschisă.

Încet, foarte încet, Michaels deschise portiera dinspre Sarah și-i șopti:

– Spune-i lui Ralph s-o calce până la podea.

Ea arată printr-un semn al capului că înțelesese. Schimbă o privire scurtă de îngrijorare cu Scott și închise bine portiera.

Soldații din întreaga tabără se apropiau, nu prea siguri de ceea ce se petrecea. Deodată, o brumă de cantoneză pe care Scott o înțelese îi ajunse la urechi.

– Ei cred că suntem dezertori, explică epigrafistul. Cred că am fost trimiși să furăm transportorul și să evadăm.

– Gândește bine, replică Hillman.

Dar conversația le fu întreruptă când întreaga panoramă de corturi negre care se aliniau în fața lor explodă brusc într-o flăcără vineție. Soldații erau aruncați în aer. Muniția prinsă în explozie reacționează la rândul său cu flăcări care se întindeau metru cu metru.

Și doar de atât avu nevoie Gant ca să se arunce asupra paznicului său.

Lama cuțitului se înfipse adânc, până la plăsele, în ochiul stâng al tânărului, iar maiorul se uită urât la Matheson.

– Pornește! urlă el.

Inginerul băgă mașina în viteză și țâșni în față, trecând prin corturi și lăsând doar devastare în urmă. Gant plonjă spre arma soldatului mort, lăsându-se într-un genunchi ca să se apere de explozia unui incendiu, în timp ce Hillman îl înșfăcă pe Scott de braț.

– Vino, profesore! Oi fi știind tu multe, dar știi și să conduci o chestie din asta? strigă pușcașul, arătând spre unul dintre snowmobiluri.

Scott își trase mâna ridicând din umeri, apoi îi demonstrează că știa. Trecându-și un picior peste șa și apăsând butonul pentru motor, călcă accelerația și se avântă în carnațiu.

Hillman, Michaels și Gant nu erau departe.

Și nici A Șaptea Divizie Blindată a Poporului, Garda de Elită.

– Mai trageți o dată! ordonă Brandes.

– Dar oamenii noștri vin direct spre noi! urlă unul dintre pușcașii care manevrau aruncătorul.

– Trageți peste capetele lor!

Soldatul se supuse, transformând unul dintre camioanele de comandă chinezești într-o minge de furie portocalie. Dar devastarea era mult mai mare decât s-ar fi așteptat cineva. Pământul se deschise sub întreaga secțiune a taberei, transformând gheața într-o vale fără fund. Aburul vulcanic din adâncul glacial irupse.

Matheson schimbă vitezele.

– Asta explică totul! strigă el peste umăr.

– Ce explică? întrebă Sarah, prinzându-se de bara de pe tavan ca să nu se rostogolească spre partea din spate a APC-ului.

– De ce chinezii n-au campat mai aproape de *Jung Chang*. Imaginea aceea din satelit a Atlantidei arăta că orașul avea o lățime de câțiva kilometri – dimensiunea Manhattanului. Și suntem chiar deasupra lui, și totuși atât de departe de *Jung Chang*. Gheața era fisurată probabil pe o distanță de kilometri întregi în zonă. Când Atlantida s-a pornit, a început să topească și gheața de dedesubt.

– Minunat, replică Sarah. Deci Atlantida ar putea fi scufundată încă o dată.

– Rahat, zise Matheson. Nu m-am gândit la asta. Ce naiba facem dacă nu putem ajunge acolo?

Cum snowmobilurile lui Scott și ale celorlalți ocoleau corturile, mergând în urma APC-ului, se găsiră brusc despărțiți și fură nevoiți să se întoarcă, pentru a găsi rampele improvizate pe care le puteau utiliza ca puncte de lansare. Sub o grindină de focuri, fiecare sări peste prăpastie, aterizând greoi pe cealaltă parte.

Pușcașii care manevraseră aruncătorul îl dezasamblară repede și îl depozitară pentru transport. APC-ul veni bubuind pe gheață, viră și derapă, zvârlind gheață în jurul său. Sarah deschise ușile din spate.

– Urcați!

Nimeni n-avu nevoie să i se spună de două ori. Se ridicară în picioare, în timp ce pușcașii asigurau focul de acoperire, iar savanții urcară primii.

Hackett se urcă pe scaunul din față.

– Ei bine, e plăcut, spuse el.

Apoi, deveni brusc conștient de câteva sunete înăbușite, de parcă un copil arunca pietre într-o latură a vehiculului.

– Hei! Se trage asupra noastră!

Matheson se întuneacă.

– Nu serios, Sherlock!

– Ah! strigă Pearce, simțind durere în braț în timp ce încerca să se ridice.

November sări să-l ajute, în timp ce el încerca să oprească sângele care îi curgea din rana de la braț.

– Veniți! strigă Sarah spre pușcașii din spatele mașinii. Urcați odată, trebuie să plecăm!

– Negativ! urlă Brandes drept răspuns. Noi rămânem să-i acoperim pe băieți, altfel n-o să reușească!

– Dacă nu urcați acum, n-o să reușiți niciodată!

Dar nici n-apucă să termine de vorbit, că-și și regretă cuvintele. O explozie nu prea îndepărtată zgudui vehiculul și aruncă în aer doi pușcași.

Sarah era în șoc. Nu știa ce să facă. Încremenită, nici nu observă că Brandes închisese ușa din spate, trăgând imediat zăvorul.

APC-ul se zgâlțâi din nou, sub o altă explozie.

Matheson aruncă o privire peste umăr.

– Ce se petrece? Am terminat?

Hackett privi mai atent și văzu că Bob Pearce zăcea pe podeaua mașinii, sângerând puternic.

– Hai să plecăm de-aici! strigă el.

Matheson băgă în viteză, apoi se îndepărta.

Scott se feri și își croi drum printre soldații inamici împrăștiați și bucățile de gheață, în încercarea de a face un zigzag militar. Însă, în cele din urmă, se demonștră a fi mai ușor să atace frontal toate obstacolele.

Din stânga venea Gant, care trântise un soldat la pământ, smulgându-i arma din mână. Întoarse arma în spate și trase câteva salve succesive, ca foc de acoperire, până goli întregul încărcător.

Și chiar dacă nu toate gloanțele ajunseră aproape de țintă, grație lor avură drumul liber până când reușiră să ajungă din urmă APC-ul.

Virară apoi spre locul unde îi așteptau pușcașii.

– Brandes, Jackson! Urcați! Acum! urlă Gant.

Hillman aruncă o privire peste umăr spre trupele de chinezi care se apropiau, pe snowmobiluri și APC-uri. Chiar și două dintre elicoptere începuseră să se încălzească, cu rotoarele în mișcare.

– O, Dumnezeuule, haideți, băieți, trebuie s-o ștergem de aici!

În cele din urmă, pușcașii marini se puseră în mișcară. Brandes chiar reuși să se ridice în capul oaselor. Dar nu aveau să mai meargă nicăieri cu ofițerul lor comandant. Nu aveau să mai meargă nicăieri niciodată.

Erau morți și erau folosiți acum drept scuturi de către comandourile forțelor speciale chinezești, care așteptau sub trupurile americanilor morți.

Michaels fu primul care reacționează, trecând peste camaradul lui căzut și zdrobindu-l pe chinezul aflat dedesubt. Șinele metalice ascuțite din spatele vehiculului se răsuciră și rupseră hainele de pe pieptul soldatului mort, sfâșiindu-i carnea, după care prinseră din nou aderență și porniră în urma APC-ului. Ceilalți trei îl urmară îndeaproape.

Trecură pe lângă o movilă de gheață, fără să observe că în vârful acesteia se aflau doi cercetași chinezi buimăciți, călare pe snowmobilurile lor. Cu stațiile activate, își întoarseră vehiculele și porniră în urmărire.

– Unde mergem? întrebă Matheson, luptându-se să păstreze controlul vehiculului care gonea cu viteză.

Hackett întoarse harta invers și o învărti, însă oricât încerca, nu reușea să priceapă nimic.

– E în chineză, spuse el, împăturind documentul pe care îl găsisese ascuns într-un compartiment până la o dimensiune mai ușor de folosit. Nu pricep nimic. Drace, unde e lingvistul când ai nevoie de el?

– Păi, ar trebui să aibă un semn pentru nord sau sud sau un rahat de genul ăsta... E universal doar.

Hackett ținu harta ca să o poată vedea și Matheson și înfipse un deget în scrisul cu înflorituri.

– Nu și în China!

– Hei, Bob sângerează destul de rău, strigă November.
Vede cineva o trusă medicală?

Hackett se scărpină.

– Ăă... nu. E o problemă?

Pearce încleștă dinții, susținându-și brațul. Din antebraț îi ieșea o bucată ascuțită și înnegrită de metal.

– Da! strigă el. Da, chiar e o problemă!

Sarah făcu o grimasă când privi rana.

– Cuvinte dure, Bob. Ne vom gândi la ceva.

– Scuzați? întrerupse Matheson.

– Ce e?

Matheson arătă spre parbriz.

– În ce direcție?

Oriunde priveau, nu se vedea decât un peisaj dezolant – numai zăpadă și gheață.

– Pfff, habar n-am. Înainte? sugeră Sarah, uitându-se la cutia având pe capac micuța cruce roșie, care atârna de un batardou.

Se ridică în picioare.

Matheson viră pentru a evita gheața care se dezintegra. Și atunci observă. Cerul acela familiar, pe care îl mai văzuse cu doar câteva săptămâni înainte. Frunzele mari, verzi, legănându-se și strălucind pe fundalul mai întunecat al atmosferei, unde particulele încărcate din furtunile solare erau prinse în câmpul magnetic al Pământului. Aurora australă.

Doar că, de data aceasta, masa contorsionată de verde nu se mișca doar încoace și încolo pe cer, ci se aduna efectiv într-un vârtej care reproducea o tornadă. Așa cum povesteau miturile antice chinezești – un șarpe uriaș, cu două capete, care se lupta cu vântul și cu ploaia.

Într-o pâlnie uriașă și verde ce părea să vibreze odată cu turbioanele fluxului magnetic, miliarde de tone de particule încărcate erau azvârlite spre Pământ și dincolo de el, coborând

și fiind transportate pe cei aproape o sută de kilometri din spațiu până la Pământ, într-un tub construit de forțele invizibile ale voinței universului însuși.

Era precum un cordon ombilical lucitor conectat la Mama Natură însăși. Iar Atlantida se hrănea.

– Sfântă Fecioară, murmură Matheson. Cred că tocmai am găsit *Jung Chang*.

Era tulburător să descoperi că nu existau oglinzi laterale pe snowmobiluri. Și că era imposibil să-ți dai seama cât de aproape era dușmanul, fără imaginile acelea amplificate de oglinzi. Iar să se uite peste umăr nu era o soluție foarte bună pentru Richard Scott. În primul rând era prea speriat, în al doilea rând – terenul era prea accidentat ca să-i permită să-și ia ochii de la el.

Tot ce știa era că se trăgea în el. Mult. Și asta era suficient. Auzea proiectilele sfârâindu-i pe lângă urechi, știa că maiorul Gant se afla undeva în laterala sa, gonind să ajungă în față... Apoi...

Bum! Pământul explodează într-o erupție incredibilă de foc și de gheață, atât de feroasă încât săltă de la pământ snowmobilul, obligându-l pe Scott să meargă preț de un moment pe o singură șină. Ceea ce se demonstrează a fi cu noroc, pentru că îl îndepărtă de craterul care se deschise în fața lui, într-o masă de fisuri cu margini neregulate.

Dar pe când Scott începea să se redreseze, una dintre rave-nele de gheață își schimbă direcția exact în fața lui, făcându-l pe epigrafist să pună frână, pentru a-și căuta calea prin labirint. Aruncă o privire în spate.

Și își dori să n-o fi făcut.

O linie de snowmobiluri conduse de chinezi se apropia de el, lăsând în urmă nori grei de zăpadă, în timp ce pe deasupra lor zburau câteva aeronave. Trăgând.

– Iisuse, ce dracu' fac? țipă profesorul, deși era evident că încercau să-l ucidă.

În față, unde ar fi trebuit să se afle și Scott acum, zăpada se deschise într-o altă minge de foc, când cele două elicoptere de atac, zvelte și negre, traseră asupra lui.

Scott își opri din nou snowmobilul, descoperind, spre oroa-rea lui, că gheața se crăpase peste tot în jurul său și că era într-o cursă contratimp cu o fisură. Porni din nou, urmat de crăpătura din gheață. Adâncă și întunecată. Zimțată și neostoită. Lărgindu-se, eliberând un abur orbitor. Scott știa că n-avea să mai dureze mult până când fenomenul avea să își schimbe direcția, întretăindu-i calea și punând capăt călătoriei lui.

Reduse viteza, dând astfel un impuls motorului, și închise ochii cu speranță, în timp ce fisura se avânta sub vehiculul lui.

Dar nu se întâmplă nimic.

Ca un miracol, gheața fisurată nu se deschise suficient cât să-i înghită snowmobilul; totuși, situația lui rămăsese precară, întrucât de el se apropiau umbrele soldaților chinezi...

Observă apoi în fața lui APC-ul care vira printre făgașele din gheață, în timp ce – profilată pe fundalul pâlniei verzi și învolburate de plasmă – vedea mitraliera de pe acoperiș.

Bineînțeles!

Aruncă o privire la bord. Localiză stația radio și apăsă butoanele:

– Gant, mă auzi?

Îl văzu pe Gant apucându-și stația și răspunzând. Bine. Erau pe aceeași undă.

– Sunt Scott! Spune cuiva din APC să manevreze mitraliera de pe turelă! Și arată-le cum s-o utilizeze, repede!

Sarah făcu o rotație în scaunul turelei mici și înghesuite, întorcând mitraliera cu fața spre spatele mașinii. Pe buza interioară a turelei erau peste tot cifre mici, ca cele ale unui ceas. Când ajunse la cifra șase, se opri.

Aruncă o privire în spate, spre Hackett, care deschidea o cutie cu muniție.

– Atât avem ca să schimbăm situația, îi atrase el atenția.

Sarah îl ignoră, urmând instrucțiunile transmise de Gant în căști. Pe partea superioară a armei se afla o placă plată, alungită, cu două închizători având forma unor șuruburi. Le deșurubă

rapid. Ridică placa și văzu un mecanism pe un pivot. Bănuî că acolo trebuia să pună gloanțele. Hackett îi înmână cartușele, fiecare de dimensiunea unui deget, și Sarah introduse primul șir în carcasă. Împinse dispozitivul, înșurubă înapoi placa și-i raportă lui Gant.

– E în ordine! strigă el ca răspuns. Ai încărcat și ai asigurat. Prinde-i în vizor și ține ambele mâini pe mitralieră. Are un recul puternic. O rezistență mai mică pe mâner și te trezești că te învâрте de jur împrejur.

Sarah nu mai așteaptă alte instrucțiuni. Prinzând în prim-plan primul elicopter, alinie vizorul. Apoi apăsă trăgaciul.

Și nu se întâmplă nimic.

– Drace! S-a blocat? Ce se întâmplă?

Hackett se uită din laterală la dispozitiv.

– Siguranța! Ai lăsat siguranța activă!

Sarah se simți ca o amatoare – dar duse rapid mâna în laterală și scoase siguranța. Alinie din nou mitraliera.

Și trase.

Scott sări de fericire când un șuvoi de plumb izbucni din turela cu două țevi. Era ca o explozie de foc, de fiecare dată când al cincilea glonț, trasorul, se aprindea ca o rachetă ghidând ținta lui Sarah. Dar, în pofida asistenței, încă nu reușea să țintească foarte bine.

Elicopterele reușiră să se eschiveze, schimbându-și mereu direcția în zbor. Snowmobilurile se separară și începură să meargă în zigzag. Asta le încetini destul de tare, dar cel puțin nu fură nevoite să se întoarcă de unde veniseră.

Și, la fel de repede precum pornise, tirul gloanțelor se opri – rămăseseră fără muniție. În fața lor se vedeau impozantele rămășițe, acum devastate, ale lui *Jung Chang*. Ajunseseră. Ceea ce era o problemă, având în vedere că din moment în moment trebuiau să se oprească. Făcând asta, ar fi devenit ținte sigure. Ce Dumnezeu aveau să facă? Mașina de război a chinezilor era asiduă. Se apropiau din ce în ce mai mult.

În fața lor, terenul era deschis și neted. Nu aveau unde să meargă sau unde să se ascundă. Erau prinși în capcană.

Apoi, din senin, în față apărură niște excrescențe negre și ascuțite. Se iveau din gheață exact în fața lor. APC-ul trecuse deja de ele, dar Scott rămăsese mult în urmă și, până să ajungă acolo, calea îi fu blocată. Resemnat, își opri snowmobilul și ridică încet mâinile.

Se zgâia la țeava unei arme.

* * *

Confruntat cu ceea ce părea a fi un mic tun mobil, Scott coborî domol din snowmobil și încercă să nu facă mișcări bruște. Nu voia să fie împușcat din nou.

Părea să fie un dispozitiv automat. Montat pe un braț metalic lung, era atașat la un agregat sub zăpadă, iar din laterală se făcea văzută o cameră mică. Părea să fie un fel de dispozitiv cu control de la distanță.

Cu zgomotul vehiculelor chinezești devenind din ce în ce mai amenințător în urma lui, perturbațiile unei voci care îi vorbea prin stație erau ultimul lucru la care se aștepta Scott.

O voce slabă cu accent american întrebă repede:

– Numele?

Scott rămase perplex.

– Ăă... Scott, spuse el. Richard Scott. Lingvist în Echipa de Inspecție a Națiunilor Unite.

O tăcere, urmată apoi de cuvintele:

– O, sunteți profesorul Scott. Domnule, nu vă supărați, vreți să vă rog să vă lăsați la pământ? Nu de alta, dar stați în calea liniei mele de tragere.

Scott nu mai puse alte întrebări. Cu brațele în lături se aruncă la pământ, iar dispozitivul la care era atașată arma bubui și se cutremură sub zăpadă.

La marginea fostei tabere, în stânga și în dreapta lui Scott, se vedeau mai multe vehicule identice, care ieșeau în marșarier din ascunzătorile pe care soldații le săpaseră în zăpadă și în gheață.

Erau în jur de cincisprezece vehicule, ca o linie de tancuri miniaturale. În esență, erau mașini de teren Yamaha Breeze, cu șenile în loc de cauciucuri. Dar erau pline de dispozitive: echipament de supraveghere de înaltă putere, echipament de imagistică termică... Erau niște mașinuțe bine echipate – însă blindajul și pregătirea lor pentru război erau caracteristicile cele mai impresionante; în plus, șirul lor de mitraliere și lansatoarele de rachete.

Aceste mașini fuseseră construite pentru război. Pe lateralele lor era scris SaRGE – Robotul pentru recunoaștere terestră și supraveghere. Erau ultima invenție în materie de dispozitive de război cu comandă de la distanță și mușcau fără milă din arsenalul dușmanului.

Despre acestea vorbeau Gant și Dower. Afurisita de cavalerie...

Servomecanismele se treziră la viață, țintele fură luate în vizor și armamentul începu să tragă. Și, în doar o secundă, sub un baraj de foc susținut care acoperea o arie mare, unul dintre elicopterele de atac se prăbuși din cer într-o sferă de foc, în timp ce amenințătoarele snowmobiluri intrau într-o cumplită debandadă.

Apoi, în timp ce câteva unități continuau să tragă, alte unități SaRGE își modificară ținta. După ce analizară geologia zonei, traseră spre terenul aflat la distanță, deschizând o crăpătură în formă de semilună în gheața sfărâmicioasă, care obliga la un ocol la mare distanță sau la construirea unui pod artificial.

Chinezii se opriră, nemaștiind ce ar fi trebuit să facă, în timp ce Scott se târî în spatele celui mai apropiat vehicul SaRGE și se prăbuși ușurat.

COBORÂREA

[După ani întregi în care s-a studiat complexitatea descoperită] „Este foarte greu să aplici știința la sistemele complexe.“

JACK D. COWAN, biolog matematician,
Universitatea din Chicago,
cofondator al Institutului Santa Fe, 1995

USS JEFERSON CITY

SSN – 759

– Căpitane, am prins ceva.

Cuvintele nu fuseseră rostite cu prea multă forță, nici cu aerul unei previziuni clare. Doar cu o franchețe simplă, care era de așteptat la bordul submarinului nuclear de atac din clasa Los Angeles, de 6 900 de tone.

Penoit era un bărbat tăcut. Era tipul de căpitan care spunea atât de puține, încât – atunci când vorbea – echipajul asculta cu mare atenție.

Stegarul J.G. Will Timms aștepta ordinele căpitanului său.

– Confirm, fu tot ceea ce spuse acesta.

Porniseră în viteză spre coordonatele furnizate – cu viteza maximă de 20 de noduri –, scufundându-se din mers la adâncimea maximă de 450 de metri. Dar zona din Pacific pe care trebuiau să o investigheze se afla la o adâncime la care nu aveau cum să ajungă. Presiunea i-ar fi zdrobit.

Căpitanul Penoit ordonă ca submarinul *Jefferson City* să fie oprit și să fie extins de la tribord sistemul de hidrofoane sonar remorcat, pe lungimea sa maximă de 2 600 de metri. Submarinul avea o mulțime de dispozitive de ascultare. De exemplu, echipamentul lui sonar era dispus într-un grup de antene. Grupul tractat era tras de submarin cu ajutorul unei corzi, atunci când submarinul era în căutarea sau în urmărirea unor vase inamice.

Când submarinul se oprea, grupul de hidrofoane se scufunda asemenea firului de plumb. Astfel, penetra profund

adâncimile întunecoase ale Oceanului Pacific. Uneori, cu până la 1 600 de metri pe secundă. Alteori, cu 1 400 de metri pe secundă. Variabilele care influențau viteza aceasta erau numeroase, dar trei caracteristici-cheie erau determinanții majori: temperatura, salinitatea și presiunea. Pentru fiecare creștere a temperaturii mării cu un grad Celsius, viteza sporea cu 4,5 metri pe secundă. Pentru fiecare procent de creștere a salinității, deci a densității, viteza sporea cu 1,3 metri pe secundă. Pentru fiecare 100 de metri adâncime, viteza sporea cu 1,7 metri pe secundă.

Astfel, principalul factor de control în acest caz era presiunea pură. Sub straturile oceanice superioare, undele acustice călătoreau precum fulgerul într-o sticlă.

Ținând o mână pe căștile pe care le avea la urechi, Timms ajustă semnalul de ieșire pe ecran și ridică degetul mare spre ofițerul său superior, spunându-i că totul era în ordine.

– Cu certitudine avem ceva aici, domnule, spuse el.

– Ai idee ce-ar putea fi?

Timms ajustă din nou semnalul.

– Pot spune ce *nu* este, dacă asta ajută.

– Ce *nu* este?

– Păi, nu e un cântec de balenă. Este prea regulat, prea ritmic. Și e cu totul în afara intervalului auzului uman. L-am convertit într-o frecvență pe care o pot auzi. Pot să pun pe difuzor, dacă doriți, domnule.

Penoit încuviință din cap. Timms se întinse și apăsă un comutator.

Se auziră câteva pulsuri scurte, urmate de o explozie prelungită – și seria se repeta.

Câteva pulsuri scurte și o explozie prelungită.

Timms mai făcu apoi câteva măsurători.

– E o undă tubulară, domnule. Se deplasează în linie dreaptă. Disipare foarte redusă. Se îndreaptă spre nord. Chestia asta ar putea parcurge mii de kilometri. Să o transmit mai departe, domnule căpitan?

Penoit încuviință din nou, murmurând:

– Asta căutam... Ei bine, au avut dreptate.

Întorcându-se spre ofițerul lui executiv, ordonă:

– Urcă la douăzeci de metri. Ridică periscopul și transmite-le celorlalți. Puntea e sub comanda ta, locotenente.

Salută și plecă.

LATITUDINE NOUĂZECI

– Ce dracu' e asta? întrebare oamenii de pe *USS Dolphin*, adunați în jurul ecranelor de pe puntea de observație a redutei-citadelă.

Imaginile video directe venind de la *Cousteau*, submersibilul robotic comandat de la distanță, erau uluitoare.

Urmând traiectoria unui număr de fluxuri sonice ritmice, *Cousteau* călătorise până la un punct aflat cu aproape cinci kilometri sub Polul Nord, unde undele acustice părură să converge și unde lumina soarelui era doar o amintire îndepărtată.

Special echipat pentru cercetarea acustică în ape adânci și pentru studierea în apropiere de fundul oceanului, submarinul de cercetare *Dolphin* era poate cel mai bine amplasat în grupul operativ pentru a studia ceea ce studia.

Căpitanul Rachel McNichol își întinse gâtul. Pe ecran erau mai multe piramide, unite de o construcție circulară ce părea să se întindă sute de metri în întuneric, dincolo de capacitățile de penetrare ale farurilor și ale camerelor vasului.

Cei cinci ofițeri erau cu căpitanul lor, cu cinci oameni de știință și cu doi soldați. Pe scurt, puntea de observație era aglomerată, așa că Rachel McNichol fu obligată să ridice mâna ca să mențină la minimum discuțiile înflăcărâte.

– Iisuse, ce dracu' e aia?

– Mai încet! Mai încet! spuse aspru Rachel. Jensen, poți realiza pe calculator o suprapunere a imaginii comportamentului undelor acustice?

Jensen trecu la treabă și fu surprins să descopere că noroiul și construcțiile acoperite cu nisip... vibrau! Vibrau!

– Doamnă căpitan, chestiile astea nu numai că primesc semnale, dar și pulsează semnale înapoi pe aceeași rută.

– Cum?

Jensen ridică din umeri.

– Mă depășește. Din câte îmi dau seama, doamnă, este ca la un stereo, la care partea principală a boxelor este făcută dintr-un con de hârtie... Ei bine, megaliții ăștia acționează în același fel, cu excepția faptului că, în loc de conul din hârtie, avem stâncă solidă.

Cousteau se aplecă în față, trecând peste movilele și dâmburile geometrice. Toate păreau cenușii și negre, până când, brusc, ridicându-se din noapte, apărură un vârtej de apă sclipitoare. Într-o coloană ce părea prinsă în forma circulară a construcției de sub ea, apa se răsucea și scânteia.

Un savant iute la minte apăsă comanda pentru oprirea submersibilului, în timp ce toți ceilalți, rămași fără cuvinte, stăteau cu maxilarele căzute.

Rachel își trecu degetele prin părul de un castaniu-închis.

– Trimite o capsulă la suprafață. Emite un avertisment către oricine staționează în apropierea Polului Nord: să ridice ancora și să plece – *acum*.

– Căpitane, raportă Jensen, n-o să-ți vină să crezi când vei vedea cifrele astea, dar apa din jurul curenților acustici este vâscoasă, de parcă ar fi pe cale să devină solidă.

– Apa?

– Da, doamnă. Și se încălzește.

TRUMAN

– E o rețea, amirale.

Locotenentul scoase diapozitivul color și-l puse pe banca aparatului de examinat diapozitive. O hartă a lumii de doi metri pătrați, proaspăt scoasă din tiparnița departamentului de informații din transportorul aerian.

Harta arăta cu precizie toate fluxurile acustice. De unde plecaseră și încotro se duceau. Fiecare flux era reprezentat printr-o linie de un roșu strălucitor, încrucișându-se în imagine de sus până jos, ca în acele itinerare pe care liniile aeriene obișnuiesc să le tipărească pe dosul revistelor de la bord.

– Sunt mai mult de cinci situri, domnule amiral.

Dower își potrivi ochelarii, citind cu atenție informațiile.

– Dar par să fie cinci centri, nu crezi?

– O, da, domnule, dădu înapoi ofițerul. Da. Sunt cinci centri. Dar mai există cel puțin o sută de situri minore, fiecare variind în dimensiune, care par a fi încorporate în rețea.

– Ce se întâmplă?

– N-avem idee.

– Scoate din ecuație unul dintre siturile acelea minore. Ce se întâmplă cu rețeaua?

Locotenentul ridică din umeri.

– Cel mai probabil, nimic. Undele acustice s-ar re-ruta. Dacă scoatem unul dintre *centri* din ecuație, ei bine, asta-i altă poveste.

Dower îi aruncă acea privire prin care spunea că dorește mai multe informații și că nu are obiceiul să ceară.

– Ne gândim că șansele să putem scoate din ecuație unul din patru centre anume, iar rețeaua să poată suporta defecțiunea sunt de cincizeci la sută. Dar... dacă scoatem Atlantida din ecuație, toată chestia se prăbușește.

– Acestea sunt unde tubulare? Autonome?

– Da, domnule. Dar dacă li s-ar ajusta unghiul, astfel încât undele să se deplaseze în manieră normală, în toate direcțiile, ca valurile create de o piatră aruncată într-un iaz? Atunci nu ar rămâne nici măcar un centimetru pătrat din oceanele lumii care să nu fie afectat de semnalul la care este supus.

– Domnule amiral, oceanele se încălzesc. Asta provoacă topirea calotelor de gheață. Poate că asta s-a întâmplat ultima dată. Indiferent ce civilizație a construit aceste structuri – și indiferent în ce scop –, efectul secundar a fost că acestea își trăgeau energia de la soare și pompau excesul de energie în oceane, topind polii și inundând Pământul.

– Contactează-l pe maiorul Gant, ordonă Dower. Spune-i să se pregătească să detoneze focosul nuclear.

IGLU

Primele blocuri erau cele mai importante.

Tăiate pentru a se îmbina pe trei laturi și fasonate *in situ*¹, determinau dimensiunea și forma igluului. Cu cât se stivuiau mai multe blocuri de zăpadă, care erau apoi bătute puternic în locul lor, cu atât mai bine se lipeau cristalele de gheață, care păreau apoi prinse cu Superglue.

Un iglu terminat era o spirală neîntreruptă de blocuri de zăpadă, atât de puternic prinse între ele, încât un om ar fi putut sări în sus și în jos pe acoperișul lui. Atât de perfecte în construcție, încât temperatura din interior se ridica la 0 grade Celsius atunci când afară continuau să fie minus 40.

Igluul de la *Jung Chang* fusese construit de doi frați inuiți, inginerii Lei și Ham Kadloo, care zburaseră la Anchorage, anunțați în ultima clipă, și avuseseră prea puțin timp ca să se familiarizeze cu brațele de construcție la distanță și cu căștile de realitate vizuală, conectate prin satelit cu unitatea SaRGE din Antarctica.

Richard Scott se apropie șchiopătând de clădirea de gheață. Piciorul îi zvâcnea de durere, așa că încercă să se concentreze asupra altor probleme, într-un efort de a-l ignora. Împreună cu faptul că atâta zăpadă chiar scârțâia ca polistirenul sub picioarele sale...

Jung Chang arăta exact așa cum o descrisese Bob Pearce, cu excepția unei caracteristici gigantice. Chiar dincolo de rămășițele arse și contorsionate ale taberei, în spatele cabinelor distruse

¹ În mediul natural, la fața locului (în lb. latină în original, n.tr.)

și al utilajelor deformat, cordonul negru și răsucit pentru curent electric se întindea venind din cer. Coborând printr-un crater masiv ce părea să nu aibă capăt, cablul de alimentare arăta ca un șurub imens răsucit în gheață, poate de Dumnezeu însuși.

În iglu străluceau lumini. Scott auzea și voci vorbind în engleză, utilizând terminologia medicală.

Dar când pași dincolo de intrare, văzu doar niște mașinării, care operau o masă însângărată de carne din centru. Făcu un pas mai aproape și-l văzu pe Bob Pearce întins pe masa de operație. Unitățile de chirurghi SuRGEon de la distanță lucrau la îngrijirea plăgilor. Brațe comandate de la distanță suturau tăieturi. O mână mecanică tampona cu blândețe sângele.

Bob Pearce își înalță capul și zâmbi slab.

– Ăăă... bună, Richard.

Scott își smulse ochelarii de soare de pe față, rămas fără suflare, și privi uluit modul în care se desfășura procedura.

– Stai liniștit, domnule Pearce, ordonă unul dintre medicii mecanici. N-am terminat încă. Nick, poți apleca puțin lumina aici?

– Bineînțeles.

Un alt braț mecanic trase o lampă cu halogen deasupra unei plăgi, în timp ce alte brațe își continuau activitatea. Camelele montate pe suporturi se întoarseră pentru puțin timp ca să-l examineze pe Scott și să-i evalueze starea de sănătate.

– Ce-ți face piciorul, doctore Scott?

– Mă doare. Cine sunteți dumneavoastră?

– Sunt căpitanul Kit Preston, Departamentul de Chirurgie al Marinei, Pensacola.

Un ac ținut între două degete de metal se undui clătinându-se între două manevre de sutură.

– Eu sunt Mike Every. Sheila, unde ești?

– La Chicago, Mike. Cum e vremea pe acolo?

– Nu întreba.

Scott îl privi pe Pearce.

– Ei simt ce fac?

– Comunicații în dublu sens. Comenzile se află în cabinele lor de chirurgie și le transmit toate senzațiile pe care le-ar încerca dacă mi-ar palpa brațul cu propriile degete. Fain, nu?

Scott rămăsese perplex.

– Ciudat. Tu încearcă să stai liniștit acolo.

– Unde sunt toți ceilalți?

– Jos.

Scott ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Asta ar trebui să însemne ceva?”

Pearce arată cu degetul spre gura de acces din spatele lui. Un tunel pătrundea în gheață.

– Sunt acolo jos. Cu un soldat chinez.

– Cel pe care l-ai perceput de la distanță?

Pearce îi aruncă un zâmbet timid.

– Iisuse, cred că ne-am ales cu un adevărat credincios.

– Nu te mai mișca, ordonă o doctoriță. Vrei să stricăm totul?

Pearce o ignoră. Igluul fusese construit ca adăpost pentru soldatul chinez, îi explică el. Unitățile la distanță fuseseră trimise ca să securizeze zona și să-l țină pe bărbat suficient de mult în viață ca să poată fi interogat. La urma urmelor, era o resursă inestimabilă. Era singurul care știa ce se întâmplase cu adevărat acolo jos.

Scott nu se simțea în siguranță coborând scara din frânghie de nailon, dar nu erau decât trei metri până jos. Când îl văzu cum se chinuie cu ultimele două trepte ale scării, Sarah îi întinse mâna.

– Bine ai venit la petrecere, îi spuse ea.

Surprins, văzu că și jos, în tunel, era o echipă de chirurghi SuRGEon, care îl îngrijeau pe tânărul chinez. Acesta stătea sprijinit incomod de peretele tunelului de gheață și ținea în mână o cană de cafea fierbinte pe care i-o făcuse November.

Scott se ghemui lângă ea.

– E bine?

– Pare că da.

– Bob avea dreptate. La dracu' Bob avea dreptate.

– Ca și Ralph, zâmbi Hackett, apropiindu-se ca să-l salute pe antropolog. Mă bucur să văd că ai scăpat cu bine, Richard.

Îl arată cu degetul pe Matheson, care ținea la ureche o stație. Se afla undeva mai departe în tunel, unde tavanul se deschidea în unele locuri spre cer. Acolo, recepția era mult mai bună. Ralph asculta ce i se spunea în stație, desenând în același timp diverse linii pe o hartă a Pământului, schițată la repezeală în carnețel.

– Asta e rețeaua de unde acustice – fluxuri acustice – care se întind de la un continent la altul. Chiar *există*. Marina a observat tiparul pe toată planeta. Dower tocmai a primit un telefon de la britanici. *HMS¹ Ocean* și *Illustrious*, aflate în manevre, verifică o parte din hartă.

Scott aruncă o privire în jur.

– Hei, unde-i Gant? A reușit să scape, nu?

– Gant, Michaels și Hillman, spuse Sarah. Numai ei au rămas. Sunt în față, explorează tunelurile. Încearcă să găsească o cale de coborâre.

Scott își îndreptă atenția spre soldat.

– *Cum te simți?* îl întrebă el blând în cantoneză.

Soldatul nu-i răspunse. Se mulțumi să soarbă din cafea și să-l ignore, deși ceva din ochii lui îi arăta lui Scott că înțelesese. Nu era un vorbitor nativ de mandarină.

Scott o privi pe November.

– Vorbăreț tare, nu-i așa?

– Spunea întruna *Yan Ning* când am ajuns aici. Mereu. *Yan Ning*. Îți spune ceva asta?

– *Yan Ning*? Asta nu e o expresie. E un nume – un nume de femeie.

– Numele prietenei mele, spuse brusc micul soldat, luptându-se cu cafeaua.

– Vorbești foarte bine engleza, remarcă Scott, prezentându-se.

¹ HMS, Her Majesty's Ship, nava Maiestății Sale (Regina Angliei) (n.tr.)

– N-am lucrat degeaba pentru un McDonald's din Beijing timp de doi ani înainte de a mă înrola, răspunse el, prezentându-se ca soldat Chow Yun.

Scott schimbă o privire cu ceilalți.

– Uite ce e, avem nevoie de ajutorul tău, Yun. Trebuie să știm ce se află sub gheață. Știm că este un oraș, dar nu avem idee în ce stare se află. Care e configurația?

– Asta nu e posibil.

– Ascultă, tocmai am avut o întâlnire cu camarazii tăi, sări Scott, atingându-și rana de la picior. Am fost împușcat, vezi? Așa că nu sunt într-o dispoziție prea răbdătoare...

Soldatul nu spuse nimic.

Scott se scărpină pe față. Poate că ar trebui să încerce o altă abordare. Codul militar fără îndoială îi interzicea soldatului să divulge secretele. Așa că, de această dată, îl întrebă delicat:

– Probabil că ți-e dor de prietena ta, nu?

– Da, răspunse nervos soldatul.

– Cred că te vei bucura când se vor sfârși toate acestea și te vei putea întoarce la ea.

– Nu mă pot întoarce la ea. Când am văzut-o în oraș... Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Scott și adăugă: Deci, da, într-adevăr *exista* un oraș. Când am văzut-o... Era înspăimântător.

– Nu înțeleg. Era jos, în oraș?

– Da. Yan Ning era jos, în oraș.

– Este și ea soldat?

– Nu. E moartă de șase luni. Dar am văzut-o acolo jos.

– Ok, nu asta voiam să aud, comentă acru Hackett, îndepărtându-se, în timp ce Sarah se apropia. Și morții vor învia și vor păși pe Pământ în Ziua Judecății? Nu. Asta, cu certitudine, nu era în agenda mea de activități pe astăzi.

– Nu-l crezi? întrebă Sarah, urmărindu-l pe Matheson schițând linii peste tot în carnet.

– N-am spus că nu-l cred, o corectă Hackett. Doar că nu vreau să aud de așa ceva.

– Ce crezi c-a văzut în realitate? Unul dintre Golemi, poate – în forma prietenei lui?

– Ce a făcut? I-a citit mintea?

– Poate.

– Sau poate că nu. Știi, tocmai mi-a trecut prin cap: cei patru călăreți ai apocalipsei ar putea fi pământul, vântul, focul și apa. Cutremure, uragane, vulcani și potopuri.

– Bravo! glumi Sarah, aproape amuzată, încercând însă să-și păstreze vocea serioasă. În sfârșit, te lași cuprins de spiritul aventurii.

– Nu mă ajuți deloc. Știi asta, nu?

Sarah zâmbi. Da, știa. Se întoarse spre Matheson.

– Ralph, cum ne descurcăm?

Matheson își ajustă stația, apoi trasă o altă linie.

– La viteza asta, rămân fără cerneală.

– Vreau să spun în general. Ca specie.

El inspiră adânc.

– La viteza asta, repetă el, rămân fără cerneală.

Hackett schiță detaliile.

– Temperaturile apelor cresc cu repeziciune. Dacă nu putem închide orice-o fi acolo jos, cred că Ralph va fi printre primii care mă vor ajuta să armez bomba aia.

– În tradiția chineză, explica Yun, spiritele morților sunt malefice. Dacă le tulburi locul de odihnă veșnică, se întorc să *te tulbure*. Noi am tulburat sanctuarul de la Wupu, iar spiritele s-au răzbunat pentru asta cu furtună și cutremur. De aceea, nu putem permite nimănui altcuiva să tulbure Wupu. A adus mult pericol. Din acest motiv a fost obligată Rola Corp. să plece.

– Și atunci, ce v-a făcut să veniți aici, în Antarctica? vru să știe Scott.

– Hărțile, replică Yun simplu.

Apoi, văzând expresia nedumerită de pe fața lui Scott, adăugă:

– Hărțile de la Wupu. Știți despre hărți, nu?

Scott își privi colegii îngrijorat.

– Nu.

Yun îi explică totul despre hărți. Și ce aflară corespundea perfect cu ceea ce deduseseră ei în ultimele câteva zile. Pentru că la Wupu erau hărți ale lumii gravate în monumentele de cristal, care arătau legăturile dintre siturile antice situate pe toată planeta. Iar cel din Antarctica era venerat mai presus de toate.

Asta explica cum de știuse Rola Corp. unde să caute.

– Când am tulburat spiritele lui Wupu, acestea s-au întors să ne bântuie. Să tulburi spiritele Antarcticii înseamnă să tulburi spiritele lumii. Și asta, doctore Scott, va aduce multă răzbunare. Nu suntem aici pentru că ne considerăm stăpânii Atlantidei. Suntem aici ca să vă împiedicăm să faceți o greșeală.

Scott își sprijini capul în mâini și își frecă părul cu pumnii.

– Naiba să le ia de religii! Îl privi cu hotărâre pe soldat și într-o cantoneză perfectă îi spuse: *Chow, cred că ar fi o greșeală să nu coborâm acolo. Tu știi la ce ne putem aștepta. Vino cu noi. Arată-ne calea.*

Chow Yun privi în lături, rușinat și mohorât.

– Nu mă întorc acolo, replică el în engleză.

– Avem nevoie de ajutorul tău.

Yun sorbi din cafea – părea să îi fie greu să se uite în ochii lui Scott. Nu era clar dacă aveau să obțină ajutorul său.

Din fața lor se auzi un hure, care îi anunță pe toți că maiorul Gant se apropia de după colțul tunelului de gheață care se întindea în fața lor.

– Oameni buni, puneți-vă crampoanele! Plecăm, le zise el.

Yun privi în sus surprins.

– Și cu mine cum rămâne? Mă țineți aici?

Gant dădu din umeri.

– Ești liber să pleci. De fapt, vreau să le transmiți un mesaj camarazilor tăi. Ne vom duce la capăt ordinele, înainte să aveți timp să reacționați.

Scott își exprimă îngrijorarea împreună cu toți ceilalți. Nu-i plăcea cum sunau toate acestea. Pentru moment însă, atenția

lui se concentra asupra lui Yun și asupra informațiilor pe care le putea obține de la el.

Se așază lângă soldat, își scoase clemele și începu să le închidă. Vorbea încet, pentru a nu-l pune în dificultate pe bărbat.

– Citești mult? întrebă el simplu.

– Bineînțeles.

– Și eu citesc. Tot timpul. Totul, zău... de la benzi desenate la filosofie. Iubesc cuvintele.

Yun rămase tăcut, neștiind prea bine unde duceau toate acestea.

– L-ai citit vreodată pe Sun Tzu al vostru?

– Sun Tzu, replică Yun. *Arta războiului*.

– Filosofie chinezească veche de două mii de ani, care încă este citită de politicieni, de oameni de afaceri de marcă și de strategii militari din toată lumea. Ce spunea Sun Tzu? Să-ți ții dușmanii aproape?

Yun încuviință.

– *Arta războiului* înseamnă să te adaptezi la actualitatea bătăliei. Unitatea ta a picat deja primul test și a tras primele focuri în bătălie. Cuprinsă de panică, unitatea ta și-a expus punctele tari, dar și slăbiciunile.

Yun părea revoltat.

– Maestrul Sun a explicat că regula operațiunii militare nu este să contezi pe neprezentarea adversarului, ci să te bazezi pe modalitățile de a-i face față.

– Da, fu de acord Scott.

Cunoștea bine pasajul.

– Și tot el a recomandat să nu te bazezi pe faptul că adversarii *nu* vor ataca, ci să te bazezi pe ceea ce ai și nu poate fi atacat, continuă el. V-am străpuns liniile de apărare și acum ne îndreptăm spre ceva ce nu poate fi atacat.

– De unde știți că nu am fortificat deja orașul?

Scott zâmbi încet, uitându-se în ochii lui Gant. Apoi se ridică și zise:

– Mulțumesc, Yun. Mi-ai spus tot ce trebuia să știu.

Yun sări și el în picioare, aproape alunecând pe gheață.

– Nu ți-am spus nimic!

– Mi-ai spus totul. Tu ești ultima linie de apărare chineză aici. Nu avem a ne teme de nimic jos, decât de teama însăși.

– Există creaturile!

– Sunt sigur. Dar ele nu sunt soldați chinezi. Și, în consecință, știm cum să ne pregătim pentru necunoscut.

– Să coborâți acolo e sinucidere curată.

– Dar vom controla ceea ce nu poate fi atacat. Vom avea avantajul acesta. Acum, dacă îți ții inamicii aproape... poate că poți întoarce situația în avantajul tău.

Yun păru să ducă o luptă cu sine, apoi acceptă.

– Am provizii la suprafață, spuse el supărat. Trebuie să le adun înainte de a pleca.

Scott insistă să afle mai multe.

– Cum ar fi niște cizme noi, explică Yun. Altfel, nu v-aș fi de folos.

Apropiindu-se de Scott, Gant îi făcu un semn lui Hackett.

– Du-te cu el.

Hackett îl conduse pe soldat până la provizii.

– Nu-i rău, doctore Scott. Sun Tzu? Cred că ți-ai ratat vocația. Ai purtat vreodată uniformă?

– Nu știu o boabă despre arta războiului, mărturisi Scott. Sunt doar cuvinte scrise pe o bucată de hârtie. Dar le pot învăța cum vreau eu ca să demonstrez... orice.

– Ei bine, ne-am făcut cu o călăuză. Storce-l de informații. Trebuie să ajungem jos cât mai repede. Dar spune-mi ceva, profesore: de unde ai știut că n-o să ne trimită să căutăm cai verzi pe pereți?

– N-am știut, admise Scott, asigurându-și închizătorile de la cizme.

TUNELURILE DIN GHEAȚĂ

– Nu e bine, se lamentă Matheson încet, pe când își croiau drum prin pasajul de gheață care cobora.

Era poziționat în spatele lui Gant și era clar că începea să-l enerveze pe maior.

– Nu sunt aici ca să pun întrebări. Sunt aici ca să-mi îndeplinesc ordinele, zise maiorul.

– Ei bine, poate că ar trebui să începi să pui întrebări, sugeră provocator inginerul. Poate că asta ne-ar prelungi viața.

– Poate că nu ne este destinat să supraviețuim, replică rece Gant.

Restul echipei încercă să ignore comentariul, ce rezonă între blocurile de gheață aflate de-a lungul pereților pasajului.

– Știu că trebuie să mai existe și o altă soluție, insistă Matheson.

Și atunci, în pofida cramponelor de pe tălpile cizmelor, care pătrundeau în gheața dură, alunecă și se prăbuși într-o baltă de apă din mijlocul tunelului, forțând pe toată lumea să se oprească.

– Iisuse Hristoase! Gheața e albastră! strigă el. Apa e albastră! Nu pot discerne o baltă de atâta gheață!

Gant aruncă o privire către restul grupului pe care-l conducea. Nu erau obișnuiți cu asta. Hackett și Pearce păreau să aibă dificultăți, în timp ce Yun și November, care erau mult mai tineri și mai bine antrenați, păreau să se descurce bine.

Pasajul prin gheață avea un diametru de aproximativ trei metri și era străbătut de un pâraiaș constant, care îi eroda calea în profunzime, centimetru cu centimetru. În timp, apa avea să sape în tunel, transformându-l într-o prăpastie.

– Bine, nu am prea multe din astea, dar bănuiesc că va trebui să le utilizăm.

Căută într-unul dintre buzunarele pantalonilor și scoase un recipient mic din argint. Matheson reuși să se ridice singur din torentul neostenit, deși aproape invizibil, care se scurgea prin pasajul înghețat.

Gant întoarse recipientul de argint cu fundul în sus și îi răsuci baza ca pe o râșniță de piper. Scoase șurubul de la același capăt și răsuci apoi întregul dispozitiv, îndreptându-l spre podeaua de la picioarele lui.

Efectul fu imediat. Un fir efervescent de vopsea verde, luminoasă începu să se combine cu pârâul, definind clar apa; fosforescența sa ilumina calea de urmat.

Matheson își înfipse picioarele în gheață și îi anunță că era gata să își continue drumul.

– Acum va fi bine, se mulțumi el să spună.

Gant își masca cu greu nerăbdarea.

– Michaels și Hillman sunt deja cu mult înaintea noastră, spuse el, ducând cu ei focosul. Și nu au nevoie de marcatori cu vopsea.

– Ei bine, bravo lor, ripostă Matheson.

– La ce te gândești? îl întrebă Sarah pe antropolog cu voce scăzută.

Încercă să-și scoată o țigară din pachetul înghesuit undeva în hanorac și îi zise îngrijorată:

– N-ai scos nici două cuvinte.

– Mă gândesc la „Lingua generalis“ a lui Leibniz, răspunse Scott.

– Bineînțeles că da, comentă ea aspru.

El se uită la ea, urmărindu-i țigara, și pentru un moment păru oarecum agasat.

– Știi, zise ea apoi. Chestiile astea te omoară... Mulțumesc lui Dumnezeu că e sfârșitul lumii și că nu trebuie să aștept cancerul.

Scott nu păru amuzat.

– Crezi că ești foarte dură, nu-i așa?

Sarah rămase indiferentă.

– Poftim?

– Îți joci rolul acesta, continuă el. Știi, ești inteligentă, dar dură. Bărbații n-au cum să ajungă la tine. Tu deții controlul total. Și totuși, din când în când, aluneci și tu, și atunci iese la lumină ființa aceea umană îngropată adânc în tine. Și atunci întrebii chestii precum: „La ce te gândești?”

Vorbea cu multă patimă. Și părea crispat. În mod normal, astfel de bărbați o speriau cumplit pe Sarah și-i lăsa să peroreze la infinit. Dar cu Richard, era ceva care o făcea să dorească să se apropie de el. Ori poate că erau hormonii ei înnebuniți. Oricum ar fi fost, ceea ce îi spusese o afectase. Parcă avea capacitatea de a vedea adevărul în ochii ei.

– Iar tu crezi că știi totul, se răzbună ea.

– Și ai pus punctul pe „î”, replică Scott, jignit la rândul lui. Nu cred asta. Dar mi-ar plăcea să fie adevărat.

– Hai să facem o înțelegere, îi zise Sarah. Pun pariu că reușesc să descifrez limbajul acesta înainte de a mă descifra tu pe mine.

– De acord, răspunse el.

Înfipse apoi piconul manual în peretele de gheață, pășind cu grijă pe drumul în formă de „S” care cobora abrupt în fața lor. Așchii de gheață se împrăștiară peste tot.

Pereții tunelului făceau meandre la intervale neregulate. Marginile erau uneori ascuțite și dure, ca niște lame. Nuanțele de albastru și de alb erau infinite. Exotice. Uneori le venea greu să creadă că în jurul lor era gheață. Luminată de razele soarelui de deasupra, care se refractau la adâncimi incredibile. Dacă aveau noroc, le explică Sarah, probabil că lumina soarelui avea să îi însoțească încă vreo doi kilometri.

Călcând pe urmele lui Scott, Sarah îl întreabă:

– Leibniz filosoful, da? Secolul al șaptesprezecelea.

Scott încuviință.

– Deci, care-i treaba cu el?

– A atribuit literelor numere.

– Cum adică?

– A descompus toată cunoașterea umană, așa cum o vedea el, în concepte simple. Aceste concepte erau reprezentate de un număr. Apoi a propus un sistem prin care consoanele țineau locul imaginilor, iar vocalele – unităților de zece și puterilor lui zece.

– Ceea ce însemna...

– Ei bine, să spunem că avem numărul 81 374 – acesta ar putea fi transcris ca „mubodilefa“, explică el.

– În regulă, m-ai pierdut. Și asta ar trebui să aibă sens?

– Ideea este, explică Scott sărind peste detalii, că Leibniz nu căuta un limbaj universal sau limbajul genezei. El căuta adevărul printr-un limbaj științific. Intenționa să curețe limbajul de noțiunile preconceptuate despre înțeles și să distileze temele și ideile fundamentale într-un limbaj propriu lor.

– Ai decis că glifele din Atlantida sunt un limbaj științific?

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât concluzia aceasta se impune mai tare, de ce nu?

Scott schiopătă, pierzându-și pentru scurt timp echilibrul. Se poticni ușor, apoi reuși să-și regăsească aderența. Un scârțâit satisfăcător indică apoi că-și implantase crampoanele în suprafața gheții.

– Oamenii aceștia, continuă el, erau maeștrii ingineriei, astronomiei, fizicii și acusticii. Mi se pare firesc faptul că doreau să comunice într-un mod științific. Leibniz era preocupat de un limbaj care, în sine, nu încerca să comunice decât idei. Șaizeci de tipuri separate de sunete acoperă destul de bine capacitățile vocale ale ființelor umane. Așa că, bănuiesc, și e doar o bănuială... că dacă glifele din Atlantida aveau menirea de a comunica idei, limbajul ar fi trebuit să ia în considerare toate limbajele existente pe Pământ la acel moment.

– Cam dificilă sarcină.

– Ca și construirea unui oraș din cristal de Carbon 60. Dar dacă e să dăm crezare imaginii prin satelit, exact asta au făcut.

Se concentrează să pună un picior în fața celui alt. Pas cu pas. Pas cu pas. Îi urmărește pe ceilalți din față. Gant, Matheson, Hackett,

Pearce, Yun și November... Patru americani, apoi un chinez. Apoi trei americani, toți pășind în cadență... Hei, patru vorbeau engleza. Apoi urma chineza. Apoi, din nou, engleza și...

– Este o secvență pas cu pas, realizează Scott. Asta e! Așa funcționează! Este o secvență pas cu pas, bazată pe schimbarea limbilor!

Emoționată, Sarah ținea pasul cu Scott, în timp ce discutau ideea.

– Credeam că am eliminat perspectiva aceasta în avion...

– Ideea clasică a unei secvențe pas cu pas, da, încuviință Scott. Când spionii voiau să ascundă mesaje, înainte de apariția calculatorului, le inserau uneori în texte. Din toate punctele de vedere, arăta ca o poveste, de exemplu, sau ca o scrisoare. Dar persoana care decodifica, el sau ea, știa că, dacă luai acea poveste și notai fiecare, să spunem, a patra literă, în secvență, descopereai un mesaj ascuns.

– Da, dar acest principiu nu a funcționat cu limbajul în discuție, îi aminti Sarah. Am încercat. Nu am reușit.

– Asta e adevărat – pentru că noi încercam o secvență clasică pas cu pas. Principiul era corect, doar că n-am descoperit tipul corect de secvență. Cheia se află în șirul acela de numere. Are de-a face cu acel șir de numere. Aș paria pe viața mea.

Hackett ciuli urechile.

– Richard, foarte nobil din partea ta. Dar în cazul acesta, dacă lucrezi cu o teorie care duce într-un impas, pariezi pe viețile *tuturor*.

– Am dreptate, insistă Scott.

– Atunci, cum funcționează? vru să știe Gant, aflat în fruntea coloanei.

– Fiecare număr din șirul de numere corespunde unui limbaj cunoscut. Dacă luăm numărul patru – ar putea fi engleza. Cinci ar putea fi araba și șase – rusa. Fiecare limbă utilizează practic aceleași tipuri de sunete, cu propriile variații. Așa că în utilizarea sunetelor vor avea suprapuneri. De aceea, unele

numere ar putea fi asociate cu aceeași glifă. Dar am luat-o cam repede... Eu cred că funcționează așa: notăm șirul de numere, iar deasupra lor scriem glifele din Atlantida, așa cum apar ele pe monumente. Apoi alegem o limbă, luăm numărul desemnat ei și parcurgem tot șirul de numere. De fiecare dată când descoperim, să spunem, numărul patru, notăm glifa care apare deasupra lui. Astfel, textul este descifrat în limba selectată. Ceea ce facem noi ar fi un calcul cu pas dat.

– Deci, câte limbaje diferite crezi că sunt încorporate în glife și de ce? întrebă Pearce. Mi se pare un mod teribil de complicat de a face lucrurile.

Scott privi ceafa lui Hackett, încercând să-și echilibreze mersul instabil.

– Complex ar fi un cuvânt care l-ar descrie mai bine, spuse el. Nu complicat.

Hackett își înalță capul, de parcă tocmai ar fi primit un compliment.

– Gândiți-vă puțin. Vorbim despre o civilizație care a trăit cu douăsprezece mii de ani în urmă, care a vorbit o limbă total necunoscută nouă. Ca și astăzi, pe Pământ se vorbeau multe limbi. N-aveau de unde să știe care limbi vor supraviețui și care vor pieri. Așa că au selectat șaizeci – care păreau cele mai promițătoare – și le-au întrețesut într-un sistem pe care să-l putem descifra la un moment dat în viitor.

– Dar au ales un șir de numere pe care să-l putem detecta doar cu ajutorul unui calculator? întrebă November.

– Oamenii aceștia aveau mai multe cunoștințe științifice decât avem noi azi, comentă sever Hackett. Bănuiesc că și-au dat seama că mesajul lor era atât de sofisticat, încât nu avea sens să-l împărtășească până când nu ajungeam să avem profunzimea și capacitatea de a înțelege sensul. La urma urmelor, du un neanderthalian într-un 767 și primul lui impuls va fi să mănânce scaunele. Nu să piloteze avionul.

Se uită în spate către ceilalți.

– Bănuiesc că nu voiau să le mănâcăm scaunele, adăugă el.

– Șaizeci de numere diferite, se minună Scott. Scrise în baza șaizeci, reprezentând șaizeci de limbi diferite, care corespund la șaizeci de glife diferite. Și asta, pentru orice minte care să merite să fie salvată, este un puzzle ce trebuie rezolvat.

– Acum, nu mai rămâne decât să ne dăm seama ce limbi au ales.

– Ei bine, n-o să fie engleza, comentă November. Engleza a apărut abia acum câteva sute de ani. Vorbim despre limbi vechi de mii de ani. Egipteana antică a rezistat două mii de ani.

– Și se pare, contrar teoriilor actuale, că a apărut de nicăieri, încuviință Scott. Dar este o limbă prea tânără. Poate căutam un strămoș al egiptenei. Limbaje vechi. Cu adevărat vechi.

– Ce părere aveți de feniciană? sugerează Pearce.

– Majoritatea limbilor moderne de astăzi, precum ebraica și araba, derivă din arameică, un descendent direct al fenicienei, observă Scott. Asta e adevărat. Dar există o limbă mai veche, din care provine feniciană, și anume protocananeana. Și aceasta e o limbă care poate fi scrisă și citită multidirecțional.

– Nu ți se pare ciudat, interveni gânditor Hackett, luptându-se cu torentul de apă fosforescentă ce părea să devină tot mai puternic odată cu mărirea pantei, că fiecărei limbi i se atribuia un număr pe o bază arbitrară? De ce să atribui unei limbi numărul patru, când la fel de ușor ar fi putut fi douăzeci și patru sau șaisprezece? Ce diferențiază fiecare limbă și numărul atribuit ei?

– Poate că indiciile sunt în miturile și în legendele noastre, aruncă Gant din față.

– Interesantă idee, strigă Scott. Te bazezi pe ceva, domnule maior?

– Mă gândeam la Biblie, replică el, nesigur pe picioare. Știți voi, lumea a fost creată în șapte zile. Pereții Ierihonului au căzut după ce trâmbițele au sunat de șapte ori.

– Dar arca lui Noe a fost pe mare patruzeci de zile și patruzeci de nopți, îi avertiză November. La fel de bine ar putea fi numărul patruzeci.

– Mayașii venerau numărul nouă, ca în cei nouă cavaleri ai nopții, adăugă grăbit Pearce. Și asta e o posibilitate.

– Sunt șaizeci de posibilități, le spuse Scott. Sugerez să punem calculatoarele să facă ore suplimentare până când vor veni cu ceva ce aș putea recunoaște.

Yun se uită la savanți, meditănd asupra cuvintelor care fuseseră rostite. Nu era clar dacă înțelegea chiar tot, dar era clar că își dăduse seama de importanța celor discutate. O urmărea pe November atent, în timp ce aceasta își punea la treabă tableta.

Chiar atunci, stația lui Gant se trezi la viață cu o suită de paraziți. Era Michaels.

– Domnule maior, zise el, am ajuns la prima intersecție și n-avem idee încotro să mergem. Vreun cuvânt de la gălbejit cu privire la cel mai bun drum?

– Ăăă... răspuns negativ, replică Gant, uitându-se la Yun cu un soi de dispreț. Rămâneți pe loc și așteptați-ne. Între timp, faceți o verificare preliminară. Poate găsiți primele trei cele mai probabile opțiuni.

Urmă o pauză scurtă, apoi Michaels răspunse:

– Domnule, observă el, nu vedem *nicio* opțiune probabilă. Dar trebuie să vedeți ca să credeți.

FOC ȘI GHEAȚĂ

Se aflau la marginea unui abis, lângă un versant de gheață solidă care dădea spre o prăpastie de proporții incredibile. Dar nu era o prăpastie obișnuită. Era pâlania vastă și zimțată în care cobora tornada verde de energie de deasupra.

În fața lor se zvârcolea un caleidoscop gigantic, transparent și efervescent de particule ionizate în coliziune. Și totuși, straniu de tăcut. În răstimpuri, șuierături stridente umpleau aerul, când moleculele încărcate explodau șuierând pe lângă ei. Dar, în ansamblu, era ca o confruntare cu o fantasmă. Senzația aerului pâlپând. O briză ușoară, electricitatea în forma sa fundamentală. Poate chiar viața.

Era copleșitor.

Când conștientiză situația în care se aflau, Hackett simți un fior străbătându-i corpul. Se aflau la aproape un kilometru distanță de suprafață, care încă mai putea fi zărită mult deasupra lor. Chiar și suprafața se afla însă într-o situație precară, mai delicată decât crezuseră ei pe când se aflau deasupra. Pentru că de aici se vedea structura reală a gheții de dedesubt. Și nu era deloc stabilă.

Arătau precum muștele în interiorul unei bucăți congelate de șvaițer. Arcade uriașe de gheață, de dimensiunea zgârie-norilor, se ridicau pretutindeni în jurul lor, conectate cu alte coloane de mărimea munților sau distanțându-se de acestea. Vizavi de ei se întindeau alte tuneluri. Unele păreau pustii și lipsite de viață, artere albastre în trupul unui uriaș mort. Dar altele păreau cu mult mai amenințătoare, din ele ieșind aburi și fum, ca un indiciu legat de ceea ce se afla dedesubtul lor.

Hackett se uită precaut spre apa strălucitoare care curgea iute printre picioarele lui și o urmări cum se prăvălește dincolo de margine, pierzându-se în hăul întunecat de dedesubt.

– O, rahat! oftă el.

– Deci, în ce direcție? vru să știe Gant, întorcându-se spre Yun cu o mânie greu reținută. *Pe unde coborâm?*

Yun se apropie poticnit de margine, uitându-se la cufărul întunecat ce conținea focosul nuclear. Privi cu atenție sistemul de tuneluri din fața lor. Orice drum ar fi ales, nu puteau ajunge acolo decât dacă ar fi întins o frânghie peste prăpastie – asta pentru că, analizând rapid zidul care mărginea abisul, chinezul observă:

– Cărarea a dispărut.

– Nu, serios! mârâi Gant. Și acum, încotro?

Yun îi ceru ajutor lui Scott din priviri, dar lingvistul era la fel de nerăbdător să audă răspunsul ca oricare altul. Chinezul indică un tunel aflat vizavi de ei, la circa nouă metri distanță și la alți câțiva metri mai jos. Din el se ridicau aburi, asemenea respirației unui dragon adormit.

– O, minunat, gemu Matheson. Asta înseamnă că trebuie să trecem prin râul acesta de plasmă, nu?

– Corect, confirmă Michaels, care își scotea deja rucsacul; i-l înmână apoi lui November pentru a i-l ține.

Când scoase o frânghie și un cârlig, Gant avu o altă idee.

– Hillman, ai la tine un harpon?

– Da, domnule, să trăiți.

– Atașează o coardă și trimite-o peste prăpastie. Nu cred c-o să se lase ancorată într-o protuberanță de gheață, Michaels. Țasta nu-i un dispozitiv mecanic de ridicare și de deplasare a încărcăturilor.

– Cred că avem nevoie de mai multe corzi, domnule, răspunse calm pușcașul, ca să distribuim greutatea. Mă ofer voluntar să trec dincolo și să atașez mai multe cabluri.

Hackett avea un aer nesigur.

– Ești nebun? zise el.

– Vedeți un alt mod de a trece?

Gant scoase primul dintre numeroasele cârlige de alpinism de care aveau nevoie pentru a face traversarea, îl atașă la frânghia de nailon și începu să-l bată în gheața dură. Legă celălalt capăt de cureaua lui Michaels și-l bătu pe pușcaș pe umăr, în timp ce Hillman ținti cu harponul și trase.

Bulonul șuieră traversând ca o explozie prăpastia, purtând cu el o a doua coardă. Apoi se înfipse săpând adânc în gheața de la gura pasajului.

Traseră de coardă cu forță de câteva ori și fu clar că avea să țină. Gant atașă a doua coardă la un cârlig și îl bătu bine, în timp ce Michaels se ancoră la linie și începu să coboare.

O singură coardă subțire, suspendată peste abis, era tot ce avea ca să traverseze, dar de atât avea nevoie. Strânse în mâini coarda, își încolăci picioarele peste ea și își începu călătoria spre cealaltă parte.

Îngrijorată, November își muta greutatea de pe un picior pe altul, urmărindu-l pe pușcaș cum se apropie de masa involburată de energie electrică.

– Ce i-ar putea face chestia aia? întrebă ea.

Sarah scutură din cap.

– Nu știu.

– Nu are împământare, explică Hackett cu voce joasă. Nu știu ce tip de energie trece prin chestia aia, dar, teoretic, efectul ar trebui să fie nul.

Gant îl privi sobru pe savant.

– Teoretic, reiterează Hackett.

Michaels continuă să se deplaseze șovăind, oprindu-se apoi în fața zidului de energie magnetizată. Era limpede că e tensionat. Se lăsă să atârne, cu o mână ținându-se de coardă, în timp ce cu cealaltă atinge vârtelul.

– Mi se ridică firele de păr de pe corp! raportă el îngrijorat. Dar altceva nu simt. Încerc să trec prin vârtel.

Își folosi apoi toată forța părții superioare a corpului ca să-și creeze un impuls și pătrunse din ce în ce mai adânc în masa ionizată. Curând după aceea era cu totul scufundat în vâltoarea de energie.

Niciunul nu scoase vreun sunet în timp ce urmăreau înaintarea pușcașului – tot ce se auzea era micul mecanism înserat în ceasul de la încheietura lui Hackett. Iar acesta sună pe neașteptate. Starea de spirit a lui Hackett se înrăutăți vizibil. Verifică ora și închise ceasul.

– Doar n-ai setat soneria ca să te trezească, nu? îl întrebă Pearce.

– Nu, Bob, nu am făcut asta. Se adresează apoi celorlalți: Este furtuna solară. Va ajunge pe Pământ în ceva mai mult de cincisprezece minute. Va fi foarte violentă și va sfârși prin a fi descărcată – exact aici.

– Cincisprezece minute? icni Sarah. N-o să reușim să traversăm cu toții în timpul acesta.

– Rămâne de văzut, replică Gant, ordonându-i lui Hillman să fixeze o a treia coardă.

Maiorul îngenunche și începu să ancoreze focosul nuclear în cele două linii care erau deja fixate, legându-l apoi de centura lui Hillman. Coborâră împreună containerul, cu atenție să nu supună liniile la o presiune prea mare, până când focosul se găsi ancorat la locul său.

Apoi, în pofida balansului acestuia, în pofida scârțâiturilor amenințătoare ale ancorelor corzilor în gheață, Hillman porni – târând focosul instabil în urma lui.

Era dureros să urmărești avansul lent și laborios al bărbatului. De fiecare dată când se deplasa înainte, trebuia să se oprească și să tragă după el focosul, ca să-l pună în mișcare.

Gant se aplecă spre Hackett, urmărindu-l împreună pe Hillman.

– Toată energia aia n-o să declanșeze focosul, nu?

– Sper că nu, fu tot ce putu răspunde Hackett.

Ceea ce nu-l mulțumi pe Gant foarte tare.

Hackett ridică din umeri – era cel mai bun răspuns pe care îl putea da.

Pe linia întinsă, Hillman se opri din nou. Eliberă focosul de pe coardă și îl aruncă spre Michaels, care îl prinse într-o

mișcare fluidă. Din poziția sa sigură de pe cealaltă parte a prăpastiei, preluă provocarea, aplecându-se peste container și ridicând greutatea, lăsându-l astfel pe Hillman să-și finalizeze rapid călătoria.

În scurt timp Hillman ancora cea de-a treia linie în cârlige și îl ajuta pe Michaels cu focusul.

– Ei bine, cam asta este tot, observă Hackett. Nu, toată energia asta nu va declanșa focusul nuclear.

Gant îl ignoră, lovindu-i pe ceilalți trei pe spate.

– Ok, November, Sarah și Ralph, plecați. Câte o coardă fiecare.

FURTUNA SOLARĂ

Prima dată fu zărită sus pe cer, deasupra Indoneziei. O minge de foc gigantică, crescând văzând cu ochii, până când întregul firmament, în toate direcțiile posibile, începu să semene cu focul unui incendiu.

Pentru cei care priveau de la sol, spectacolul transmitea un sentiment terifiant de panică; atmosfera se încărca și se dilata odată cu căldura din ce în ce mai mare. Respirația devenea extrem de dificilă, ceea ce puse pe fugă mii de oameni obișnu-iți, care, înspăimântați, umplură străzile Jakartei.

Dincolo de Pacific, unde insulele se luptau deja cu cutremure de pământ puternice și cu norii de cenușă vulcanică, subit, noua teroare deveni ploaia însăși, supraîncălzită în drumul ei prin atmosferă.

În Noua Guinee și în Australia de Nord, școlarii aflați afară, la joacă, se întoarseră plângând în hohote în școală, cu pielea ca o masă de pete roșii acolo unde fuseseră atinși de ploaia torențială. Mulți dintre ei aveau arsuri de gradul doi și trei.

Pe câmpurile agricole, fermierii fură forțați să se adăpostească în hambare, neputând face altceva decât să privească neputincioși cum animalele lor fierb de vii.

În timp ce vânturile se înteteau pe câmpiile Australiei de Nord, nu mai dură mult până când mirosul atotpătrunzător de carne fiartă începu să umple fiecare pungă de aer proaspăt.

Când haosul ionic pătrunse mai adânc în atmosfera superioară, declanșă furtuni de fulgere cum nu mai fuseseră văzute pe Pământ de milioane de ani. Fâșii imense de energie

electrică țâșneau din Pământ spre cer cu o viteză atât de feroce în unele zone, încât urmele de arsură lăsate pe câmpii se asemanau prăpădului provocat de un gigantic tun Gatling.

Dacă acest fenomen mai dura mult, era greu de crezut că ar mai fi putut rămâne ceva în viață pe suprafața Pământului.

Cu atâția sateliți scoși din funcțiune precum popicele pe un traseu, era dificil pentru orice agenție națională spațială să urmărească distrugerea, izolată fiind de restul lumii. În curând, cei de la NASA se treziră făcând de bunăvoie schimb de informații cu ESA și cu agenția spațială rusească, fiecare agenție urmărind cvadrante diferite de pe cer.

Dar nu după mult timp, tiparul preconizat și de mult anticipat începu să se formeze.

Furtuna fu absorbită fără oprire în liniile de câmp magnetic ale polilor magnetici ai Pământului.

Furtuna solară fusese deviată. Destinația: Polul Nord. Arctica.

PE TOT PĂMÂNTUL

Ziua se transforma în noapte. Miliarde de tone de materie vulcanică arzând era expulzată în atmosferă de erupțiile vulcanice de pe tot globul.

Din statul Washington și până în Montana, din California de Nord până în sudul Mexicului, nori de cenușă fierbinte se ridicau la douăzeci, chiar treizeci de kilometri înălțime.

104 milioane de hectare de teren agricol american mănos fu ars până la pământ, fiind devastat de grindina de piatră ponce înăcrită. Dintr-o străfulgerare, cea mai impresionantă centrală electrică a lumii suferi daune de miliarde de dolari.

Pe o rază de până la 1 500 de kilometri în jurul fiecărui vulcan de pe glob, mii de oameni alergau spre spitale cu erupții cutanate extrem de urâte, cu răni purulente și arsuri provocate de vârtejurile de zgură vulcanică. Oamenii sufereau arsuri la plămâni. Mulți muriră.

În 1945, orașul Nagasaki din Japonia fusese șters de pe fața pământului de o explozie atomică de 20 de kilotone. Adică echivalentul a 20 000 de tone de dinamită.

Când furtuna solară atinse Pământul, declanșă cinci explozii vulcanice catastrofale, care explodară cu forța unui milion de kilotone fiecare. Echivalentul a cinci vulcani Krakatoa.

Exploziile fură auzite în toate colțurile Pământului, ca un horcăit de moarte al unei planete muribunde.

PROBLEMA

Cârligul lui Sarah se blocase.

Trase din nou de el, dar în zadar. Cumva de-a lungul corzii pe care se deplasa, cârligul rămăsese înțepenit în șarniera la care era atașată coarda ei.

Sarah privi în jur după ajutor, dar Matheson traversase deja și cobora în tunel, în timp ce November, care privea în spate și văzuse că ceva era în neregulă, era și ea ancorată pe o linie mult prea îndepărtată pentru a-i putea oferi ajutor.

– Mă descurc eu, o asigură Sarah. Tu mergi înainte, reușesc eu să eliberez ancora.

Reticentă, November își continuă drumul, trăgându-și greutatea trupului peste prăpastie și lăsând-o pe Sarah să se zbată în mijlocul torentului de energie.

Scott își răsuci capul și miji ochii ca să vadă mai bine.

– Ce face acolo?

– A rămas înțepenită, constată Pearce.

– Nu e un moment bun să rămâi înțepenit, spuse Hackett, verificându-și ceasul din nou. În curând, vârtejul acesta micuț de energie se va transforma într-un stâlp de foc, care, în Biblie, n-ar arăta deloc deplasat.

– Mai bine mă duc acolo, îi anunță Gant pregătindu-și coarda, dar Scott era de altă opinie.

– Nu, interveni el. Mă duc eu. Tu trimite-l pe Yun pe cealaltă linie. Nu cred că va încerca să evadeze întorcându-se, dacă tu îl aștepți aici.

Fu evident că lui Yun nu-i plăcu comentariul.

Rapid, cei doi bărbați își prinseră liniile de siguranță pe frânghiile principale și porniră în traversare cățărați precum maimuțele.

Yun îl privi rece pe antropolog, pe fundalul găfâielilor cauzate de efort.

– De ce nu ai încredere în mine? Am spus că vin cu voi. Să fug acum ar fi o dovadă de lașitate.

– Nu vreau să spun că ești laș, replică Scott, având dificultăți cu o manevră. Dar fiecare are dreptul să se răzgândească.

Yun își continuă drumul, iar Scott se trase lângă Sarah, care își dădu ochii peste cap.

– O, minunat! Exact cum aș fi vrut să fie. Afurisita de domniță la ananghie...

– Ei bine, bună și ție, răspunse Scott, legănându-se pentru a ajunge mai aproape și prinzând linia principală a lui Sarah. Dacă vrei să știi, să fac parte dintr-un circ și să merg pe o frânghie n-au fost niciodată foarte sus pe lista mea de priorități, spuse el.

– Nici pe a mea. Ce e în neregulă?

Scott se ținu de linia lui cu o mână și răsuci cârligul lui Sarah și linia de siguranță cu cealaltă mână.

– O, te-am prins... linia ta de siguranță s-a încolăcit în jurul cârligului când te-ai lansat. Iar când te-ai lăsat cu toată greutatea, cred că a tras după ea linia principală și a făcut-o să intre în șarnieră. Ne-am ales cu un nod foarte strâns.

– Poți să-l dezlegi?

Scott simțea că brațele încep să-l doară. Bună întrebare. *Putea oare?* Se uită atent la nod, gemu din cauza efortului și simți cum începe să transpire.

Trase de nod.

– Știi, în timpurile străvechi, spuse el calm și pe un ton nepăsător, preoții eipteni erau foarte bine văzuți dacă se specializau în arta nodurilor. Nodurile erau foarte semnificative – erau magice. Erau asociate cu legarea energiilor.

Sarah se uită la vârtoarea nesfârșită a ionilor.

– În magia nodurilor, numărul șapte era numărul magistral. Se priviră în ochi. Și din nou numărul șapte: era oare cheia dezlegării limbajului Atlantidei?

– Richard, nodurile sunt fascinante, dar trebuie să-ți dai fundul la o parte, prietene.

Sarah se uită peste umăr la Hackett, care luneca pe coardă apropiindu-se de ei, în drumul spre cealaltă parte. Yun ajunsesese deja.

– Studiul nodurilor, gemu el din cauza efortului, este în prim-planul teoriei spațiului cu bucle din fizică.

– Și ce relevanță are asta? întrebă Sarah, amuzată de modul în care i se ridicase lui Hackett părul în vârful capului.

– Spațiul cu bucle are legătură cu timpul. Ceva ce nu are niciunul dintre voi. Timpul este prețios.

Brusc, întreaga prăpastie se aprinse, când exploziile intermitente de energie, ca șerpilor puși pe gâlceavă, se unduiră în și din curentul principal și începură să pulseze de deasupra, curgând în abisul de dedesubt.

Cei trei savanți începură să țipe.

– Iisuse! urlă Scott, simțind teroarea pură a electricității volatile rostogolindu-se pe pielea sa.

Întinse mâna spre buzunarul lateral și scoase un cuțit.

– O s-o facem după moda veche, spuse el. Gândește-te la Alexandru cel Mare și la nodul gordian.

– Dar asta înseamnă să-mi pierd linia de siguranță! protestă Sarah.

– Ancorează-te de mine, insistă Scott, tăind în două siguranța lui Sarah.

– În regulă, pornește! ordonă Gant, prinzând siguranța lui Pearce pe una dintre linii.

– Dar Jon e încă pe drum! Dacă linia nu poate ține doi oameni?

– Vezi vârtejul de acolo? vorbi sacadat Gant, arătând cu pumnul masa instabilă de energie. Cu el te cerți, nu cu mine! Acum, mișcă-te încolo!

Acum îl auzeau, precum mugetul tunetului care însoțește apropierea a o mie de trenuri de marfă. Un bubuit intens, menit să le zguduie din temelii mediul.

Scott se strădui din răsuputeri să se tragă pe el însuși de-a lungul corzii cât mai repede, conștient de faptul că în jurul lor începuseră să cadă bulgări de zăpadă și de gheață. Cu adrenalina pompându-i în organism, simți brusc o durere ascuțită în picior. Dar rezistă, opunându-i-se cu toată voința.

* * *

Sarah era conștientă de urlete. Strigăte de încurajare, cuprinse de panică, veneau dinspre toți cei ajunși deja de cealaltă parte. Dar ea își ține privirea ațintită pe punctul de sosire și continua să se balanseze, pentru că imaginea lor, adunați cu toții la gura următorului tunel de gheață, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Vocile sunau înfundat. Acoperite de tunetul dezastrului iminent.

– Brațul meu, Iisuse, brațul meu blestemat! se auzi Pearce strigând, încordându-se și flexându-și mușchii, în timp ce se târa de-a lungul cablului în miezul vârtejului.

Brusc, se simți tras. Absorbit în părți, de parcă tocmai fusese prins într-un malaxor setat pe mărunțire.

– Mă aude cineva? strigă el înspăimântat. Să mă ajute cineva!

Dar singurele persoane care îl puteau ajuta, Scott și Sarah, erau deja cu mult în fața lui și ajutați să coboare de pe corzi.

– Nu mă mai pot ține! strigă el, cu vocea înecată de explozia nebunească a haosului amplificat. Nu mă mai pot ține!

Gant evaluează situația cu calmul unui om obișnuit să acționeze.

În timp ce restul grupului se refugie sub arcada pasajului de gheață aflat mai jos, după ce îi eliberară pe Scott și pe Sarah de pe liniile de siguranță, Gant se concentrează asupra celor ce se pe-treceau la opt sute de metri deasupra capului lor.

Șuvoiul de energie se zvârcolea precum un șarpe care tocmai mâncase un șobolan și încerca să-l digere întreg. Se convulsiona dintr-o parte în alta, ca și cum volumul de energie din spațiu ar fi fost tras printr-un gât de sticlă acolo unde gheața refuza să se deschidă mai mult și să lase volumul de materie ionizată să treacă.

Vastele și impozantele arcade de gheață care susțineau terenul de deasupra începură să se cutremure, apoi să se lase. Cadrele de dimensiunea clădirii Chrysler începeau să se clatine. Bulgări gigantici, de dimensiunea camioanelor, se rostogoleau pe lângă ei.

Iar soclurile stâlpilor începură să se fisureze.

Bob Pearce, încremenit în agonie, renunță să se mai țină și dădu drumul mâinii rănite.

Doar de atât avu nevoie Gant. Printr-o mișcare continuă, se aruncă spre linia din mijloc, își scoase cuțitul de vânătoare și tăie linia în spatele său. Rostogolindu-se, scăpă cuțitul și întinse mâna spre Pearce, reușind să-l prindă.

Pearce sări de pe linie și cei doi bărbați se rostogoliră împreună înainte să...

Se opriră brusc, căci linia de siguranță a lui Pearce îi împiedică să se îndepărteze mai mult.

Cei doi bărbați rămaseră nemișcați o clipă, până când Gant avu prezența de spirit de a-i atrage atenția lui Pearce asupra furtunii de fulgere ce se aduna deasupra lor. Ramurile vaste de electricitate se întindeau ieșind din tornadă și izbeau arcadele de gheață.

– Taie-ți linia de siguranță, ordonă Gant. Te țin eu. Taie linia! Pearce nu se mișcă. Era încremenit de groază.

Amândoi simțeau cum se amplifică sălbăticia furtunii, cu mânia unei puteri dezlănțuite.

– Taie dracului linia ori ne prăjim amândoi!

Pearce se scutură. Era mort de spaimă.

Încet, dureros de încet, își scoase propriul cuțit – și tăie linia.

Cei doi bărbați se rostogoliră incontrolabil, până când dădură de peretele de gheață al prăpastiei. Gant, cu o mână ferm ancorată de centura lui Pearce și ținând strâns cu cealaltă frânghie, strigă la oamenii din tunelul de deasupra.

– Scoateți-ne de aici!

Câteva zvâcnituri puternice, apoi începură să urce peretele într-un ritm de melc, dar imaginea din fața ochilor nu era de natură să îi liniștească. Ramurile haotice de energie biciuiau aerul din jurul lor, lovind pereții prăpastiei și creând noi tuneluri.

Deasupra capetelor lor, într-o explozie cutremurătoare, tornada de energie se dilată brusc într-o explozie gigantică de flăcări livide, distrugând gheața din jur și lărgind de zece ori gaura prin care se prăvălea.

Dintr-odată, văzură întreaga bază *Jung Chang* începând să alunece spre interior, spre ei...

Barăci mobile și unități de artilerie cădeau în prăpastie una după alta, în timp ce în spatele lor, apropiindu-se cu repeziciune, bucăți masive de gheață și arcade de zăpadă...

– Fugiți! urlă Scott, trăgându-i pe Pearce și pe Gant în tunel. Fugiți acum!

Fără a mai pune întrebări, cei doi bărbați se ridicară în picioare și sprintară prin pasajul de gheață cât de repede îi puteau duce picioarele, lovindu-se de pereți și reușind să dispară după colț, exact în momentul în care bucăți mari de gheață și de zăpadă se prăbușiră în spatele lor, cu o bubuitură de sfârșit de lume. Numai un miracol le salvă timpanele de la distrugere.

Dar acesta nu era sfârșitul. Trebuiau să se miște în continuare și asta cât mai repede – înainte ca restul tunelului să facă implozie.

Cu focusul nuclear atârnat în hamul de la centura sa, Michaels alerga primul – dar după câteva intersecții cu alte pasaje și puțuri se trezi tras înapoi cu violență de mâna lui Yun.

– Ce dracu' crezi că faci? vru el să știe, dar Yun nu se sinchisi să-i răspundă.

Se mulțumi să-i oprească pe toți în timp ce...

Un torent de apă clocotită irupse brusc dintr-un tunel lateral și explodează pe coridoarele întretăiate.

– Activitatea vulcanică e puternică aici, explică Yun. Trebuie să fim atenți.

În fața lor, alte gheizere ce clocoteau erau expulzate în sistemul de tuneluri.

– Și cum vom trece de astea? întrebă Hackett.

Yun indică un pasaj lateral pe care nimeni nu-l observase. De doar un metru diametru, nu avea nicio cotitură direct la dreapta, nicio gaură în podea. În realitate, axa sa părea să păstreze o înclinație constant descendentă de 45 de grade.

– Încercați să urcați panta asta, le spuse Yun. Coborâtul e mult mai ușor.

– Cât de ușor? întrebă Gant, care încă încerca să-și recapete răsuflarea.

– Alunecăm.

– Ai înnebunit?

– Domnule maior, interveni Scott, ruta de scăpare ne-a fost tăiată și, dacă vom coborî pe acolo, vom fierbe. Ce alte opțiuni avem?

– E o nebunie, profesore. Nu știm unde ne duce. Am putea sfârși aruncați într-o prăpastie.

– Riscul face parte din joc, insistă Scott. Ai spus-o chiar tu.

ÎN CĂDERE LIBERĂ

După părerea lui Gant, era cea mai proastă decizie din viața lui – să-și lase oamenii la mâna dușmanului. Dar, la urma urmelor, ce alte opțiuni aveau?

Intrară pe rând în tunelul care trepida și se lăsară să alunece cu o viteză amețitoare. Fu nevoie de multă încredere din partea lor, dar cu ceasul care număra secunde, ce mai aveau de pierdut?

Michaels și Hillman plecară primii, cărând focosul după ei. Scott și Hackett îi urmară, împreună cu Yun, în timp ce Gant se avântă ultimul, în spatele fetelor. Ceea ce, după cum avea să se demonstreze, nu prea avu valoare strategică. Pentru că lunecușul prin pasajul de gheață la viteze apropiate de 40 de metri pe secundă nu avantaja pe nimeni în mod deosebit. Era pur și simplu haos în mișcare.

Gheața devenea de un albastru profund. Sarah observă asta pe pereții care treceau în goană pe lângă ei. Gheața albastră se forma prin compresiune – ca urmare a greutății gheții de deasupra care apăsa pe gheața de dedesubt de mii de ani.

Era incredibil. O netezime sticloasă scobită și roasă de erupția de apă fierbinte, încălzită de magma activității vulcanice din adâncime. Toate trecând pe lângă fața ei la doar câțiva centimetri. Așezată pe spate, lăsa gravitatea să o ducă oriunde.

Ținea gura deschisă. Ochii pironiți. Inspira rar și puternic, fiind incapabilă să scoată vreun sunet, căci se simțea asaltată de temeri care îi țineau încătușate corzile vocale.

Săltau peste marginile tăioase de gheață, în timp ce pământul tresălta. Michaels și Hillman simțiră containerul poticnindu-se când întâlneau un alt obstacol în cale. Auziră închizătorile metalice și balamalele chinuindu-se să păstreze capacul etanș.

Și se treziră aruncați în afară. Într-o peșteră imensă de gheață, cu podeaua având forma unei pante neregulate de sticlă dură, cu modele nebunești erodate în ea de canalele ce o străbăteau.

Auzeau gheața opunând rezistență distrugerii care continua la suprafață. Când Hillman apărură ca racheta din spatele focosului, haina i se prinse în lamele de gheață. Asta îl încetini pentru moment.

Apoi, o stalactită de dimensiunea unui copac se rupse brusc din tavan și explodează în fața lui.

Hillman se rostogoli pe o parte, în efortul de a evita vârful ca un pumnal al colosului de gheață, care penetra podeaua dură a peșterii și despică fără efort adâncimile înghețate.

Dar, spre deosebire de capătul din față, care explodează la impact cu o erupție feroce, capătul din spate rămase intact. Vertical și imuabil.

Hillman răsuflă ușurat și oftă trecând pe lângă colos. La asemenea viteză, dacă ar fi dat peste un obstacol ca acela, cu siguranță și-ar fi rupt gâtul. Posibil era să-și... Ah!

Michaels întoarse capul și-l văzu pe Hillman zburând prin aer. Aruncat ca o păpușă din cârpă de forța impactului la o viteză uluitoare cu un gorgan de gheață.

Soldatul era cu fața în jos și se învârtea ca dintr-o catapultă. Era conștient că fusese lansat deasupra unei prăpăstii ce fusese ascunsă de pământul neregulat și care se dezvăluia acum sub el ca un abis de teroare nesfârșită.

N-avea de unde să știe dacă va reuși să ajungă în partea cealaltă. N-avea de unde să știe dacă exista partea cealaltă.

Michaels întinse instinctiv mâna pentru a-l prinde pe Hillman, dar era un gest inutil, pentru că și el, la o asemenea viteză, fu înghițit de o altă deschizătură din gheață.

Scott alunecă neajutorat, pătrunzând într-o ploaie de cristale mici de gheață, care tăiau precum cioburile de sticlă. Ca un glonț lansat dintr-un pistol, țâșni din tunel. În fața lui, stalactitele se prăbușeau la pământ și se împrăstiau pe podeaua peșterii ca o pădure de copaci pietrificați dintr-o epocă glaciară.

Nu putea face prea multe pentru a-și modifica direcția, decât să se rostogolească, balansându-se dintr-o parte în alta, și să se roage. În spatele lui, ceilalți membri ai echipei țâșniră și ei în peșteră cu un țipăt și făcură tot ce le stătea în puteri să-și controleze traiectoria.

Pământul se cutremură încă o dată, eliberând stalactitele uriașe ca un potop de sulite. Fiecare proiectil își atingea ținta, iar impactul distrugea podeaua peșterii. Calea le era îngreunată de alte și alte explozii. Șrapnele înghețate născute din apă.

Iar monstruoasa bătălie continuă până când tavanul peșterii nu mai putu suporta, despicându-se în fața lor.

Echipa fu înghițită.

El nu se putu opri.

Bob Pearce nu se putea opri. Alunecă dincolo de margine, spre calea pe care i-o arăta fagurele de tuneluri de gheață. În întunecime, acolo jos, unde lumina soarelui nu reușea să mai pătrundă.

Totul păru să se adune ca într-un vârtej, ca într-o ceață, în pasajul aflat în față.

Pearce o observă pe November alunecând pe lângă el în mijlocul unei tornade de gheață. Când se uită peste umăr, își pierdu direcția și se lovi de peretele tunelului, ricoșând înapoi, într-un unghi oblic.

Simți cum brațul îi este zdrobit dureros, după care, într-un ultim salt, se trezi aruncat ca din pușcă într-o peșteră de gheață gigantică, cu o podea plină de găuri și de fâgașe, de parcă un uriaș cu o lingură fierbinte s-ar fi înfruptat cu bucăți mari, rotunde, de gheață.

Terenul era mai neted aici. Haina i se rupse și pielea dezgolită se zdrelea uneori de pietrele și cremenea de pe jos, lovind stâncile cu margini ascuțite care se ițeau prin gheața subțire.

Se rostogoli pentru o ultimă dată, oprindu-se, lovindu-se la cap în ceva solid și neclintit precum gheața...

Și totuși, nu era gheață.

KUDURRU

Citește, în numele Domnului tău! Cel care a creat omul
din sânge închegat! Citește, pentru că Dumnezeuul tău este
cel mai generos! Cel care te-a învățat scrierea! Cel care a
învățat oamenii ceea ce nu știa nici El.

96.2-6

The Qur'an, tradus de E.H. PALMER, 1965

TIMPUL PÂNĂ LA MAXIMUMUL SOLAR: 13 ORE, 37 DE MINUTE

Era înalt de jumătate de metru și avea formă de ac. O versiune miniaturală a monumentelor gigantice din Egipt ce fuseseră ridicate în onoarea faraonilor. Cu baza pătrată și cu un vârf piramidal. Era acoperit de simboluri mici – glifele din Atlantida –, care îl înfășurau asemenea unei panglici.

De asemenea, era cald la atingere. Topind gheața în jurul său, baza dispăruse în jgheaburile cenușii de pământ solid de sub ea. Obiectul însuși părea a fi din cristal, luminând de parcă ar fi fost parcurs de electricitate la un nivel molecular.

Era înalt de jumătate de metru. Și era făcut din Carbon 60.

– O, frate! gemu Pearce, depărtându-și capul de suprafața dură a obiectului și încercând să se ridice în picioare.

Amețit, își frecă zona lovită, apoi își dădu seama că Scott stătea în picioare lângă el, privindu-l fix. Nu, nu se zgâia la el, ci privea undeva pe lângă el.

Se răsuci să vadă cu ce intrase în coliziune. Și rămase nemișcat de uluire.

– Iisuse...

Scott se apropie de el, iar Pearce șterse sângele de pe obiect. Nu putea fi curățat perfect, pentru că o parte din sângele lui Pearce se scursese în glifele gravate. Își linse degetul în încercarea de a ajuta la curățarea literelor, dar Scott îi opri mâna.

– Nu face asta, spuse el blând, sângele ajută.

Pearce ridică din umeri. Nu asta se aștepta să audă de la Scott, care se ghemuise lângă artefact și-și scosese tableta.

Sarah stătea în picioare în cealaltă parte a peșterii, frecându-și oasele care o dureau. Avea atârnată la centură o lanternă mare, pe care o aprinse, deși nu era necesar.

– De ce e atât de multă lumină aici? întrebă ea cu voce tare.

November se ridică în picioare.

– Gheața e străbătută de atât de multe puțuri, raționă ea, încât probabil că lumina ajunge până aici.

Dar Hackett era de altă părere.

– Ciotul de cristal, arătă el, strălucește. Pun pariu că nu e singurul.

– Nici... că-mi... pasă, gemu Matheson, făcut grămadă pe podea.

– Poftim, se oferi Yun, ajutându-l pe inginer să se ridice.

Matheson îl privi prudent pe chinez.

– Ei bine, ai spus c-o să ne aduci aici, jos.

– Indiferent ce înseamnă „aici“, replică soldatul. Acesta nu e tunelul prin care am ieșit data trecută.

– De ce nu mă miră să aud asta? zise Gant trecând pe lângă el, deschizându-și cataramele de la haina din piele de karibu și dezgolindu-și capul.

– Să fie de la mine sau este neobișnuit de cald aici?

Hackett măsură temperatura.

– E cald, încuviință el. Aproximativ minus două grade.

Brusc se auzi un răcâit, urmat de o cădere greoaie, care rezonă în toată peștera. Gant se răsuci pe călcâie, mormăind:

– Oamenii mei, unde sunt oamenii mei?

Scrută gheața cu privirea.

– Hillman? Michaels?

Auziră o voce înăbușită. Solitară. Prinsă undeva dincolo de peretele gros de gheață. Urmată de o bătaie.

– Unde dracu' ești? strigă Gant.

– Acolo sus! constată repede Yun.

– Hillman? Tu ești?

Se auzi din nou un răspuns înăbușit.

– Ce-a spus? întrebă November, întinzând gâtul să audă mai bine.

Și atunci, Gant înțelese.

– A spus: „Dați-vă înapoi!”

Trăgând-o pe fată din cale, le aruncă celorlalți o privire, însă aceștia se pusese deja în mișcare, sub focul de armă semiautomată care smulgea bucăți din gheața de deasupra capetelor lor, sfărâmându-le în mii de fragmente. Porțiuni mari din tavanul peșterii începură să cedeze și printre ele se prăbuși Hillman, lovindu-se de resturile de pe jos.

Uluit, pușcașul rămase la pământ amețit preț de o clipă, apoi reuși să se miște.

– Ei bine, mormăi el în cele din urmă, ce pot să spun? A fost neobișnuit.

Gant se uită de sus la subalternul său.

– Unde e Michaels? vru el să știe. Bomba e la el.

– Nu-i aici?

– L-am pierdut din vedere.

– N-am idee, domnule. Deloc.

Bob Pearce făcu o grimasă.

– Ups!

Între timp, Sarah se uita țintă la Richard Scott. Lingvistul părea adâncit în gânduri. Gânduri minunate.

Limbajul – ca și ADN-ul – apărea în lanțuri și trebuia citit într-o anume direcție. Limbajul – ca și ADN-ul – avea semnale de început și un cod de instrucțiuni.

Limbajul era un animal ca oricare altul. Dar animalele puteau fi îmblânzite, dacă ajungeai să le înțelegi.

În anii 1 600, rozacrucienii crezuseră că au înțeles. O societate secretă, cu membri anonimi, susținea că ar fi descoperit și ar fi utilizat anticul limbaj original, limbajul perfect al omenirii. Pornind de la activitatea infamului cabalist Lull, ei utilizaseră simboluri care constau dintr-un cerc pentru soare, o semilună pentru lună și o cruce pentru punctele cardinale.

Erau convinși că aceste simboluri lingvistice erau intrinsec legate de geometrie.

Dar rozacrucienii formaseră un grup atât de secret, încât dispăruseră din istorie, munca lor fiind redusă la niște zvonuri nesusținute de dovezi.

Și totuși, aici, acum, Richard Scott putea spune cu absolută siguranță că, deși limbajul lor așa-zis perfect era, după toate probabilitățile, o șarlatanie, simbolismul utilizat și înțeles de ei, simbolismul ce fusese cules din mileniile de mituri și de legende era într-un totuși corect.

Cercul și crucea. Soarele și punctele cardinale.

Acestea erau semnalele de start care îl conduseseră pe Scott pe drumul descifrării misteriosului cod de instrucțiuni al Atlantidei. Și acum, tot ce avea de făcut era să introducă un număr. Un singur număr. Calculatorul avea să facă restul.

Pe monitorul tabletei, calculatorul trecea deja prin fiecare simbol din lanțul de pe cristalul din fața lui. Scoțând fiecare glifă care corespundea amplasamentului acelui număr, așa cum se repeta în șirul de numere descoperit codificat în cristalele de Carbon 60 de la CERN...

– Ce număr ai ales? Întrebă cu voce joasă Sarah, îngenunchind lângă el.

– Ei bine, am început prin a încerca să-mi dau seama ce numere trebuie respinse, îi spuse Scott.

– Cum ar fi?

– Mayașii, al căror nume înseamnă „nu mulți” sau „cei puțini”, poate datorită faptului că strămoșii lor au supraviețuit Marelui Potop, nu știu... în fine, ei venerau zeul numărului *patru*. Același zeu pe care îl considerau a reprezenta soarele.

– N-ar fi acest *patru* un candidat excelent pentru decodificarea mesajului?

– În mod obișnuit, da, încuviință Scott. Apoi își coborî vocea și zise: Problema este că nu vorbesc foarte bine mayașă. Dacă acesta este limbajul pe care va trebui să-l citim, mă tem că-am dat-o-n bară tare și că au adus cu ei pe cine nu trebuia.

Dar Sarah nu mușcă momeala. Scott era într-o dispoziție mult prea bună.

– L-ai descifrat, nu-i așa?

Scott dădu din cap.

– Cred că da.

– Ce număr ai utilizat?

– Șapte, mărturisi antropologul. Și în cea de-a șaptea zi, Dumnezeu se odihni. Sper să apucăm să facem și noi la fel.

Computerul transmise un semnal. Calculele erau complete. Sarcina, finalizată.

Scott și Sarah schimbă o privire preocupată, după care epigrafistul comandă calculatorului să-i spună ce găsisese, în timp ce toți ceilalți din grup se adunară să privească.

Calculatorul bâzâi, după care, asamblând fișierele audio necesare, anunță cu ritmul ciudat al vocii lui Sarah Kelsey: Kuh – Duu – Ruu...

– Duu – Ruu...

Ceilalți se uitară cu atenție la lingvist, care începu să se scarpine în cap. Ce însemna asta?

Scott repetă pentru sine amestecul de silabe.

– Kuh – du – ruu...? Kuh – du – ruu...?

Și-și dădu seama. Iisuse Hristoase!

– Iisuse Hristoase! strigă epigrafistul. Asta e! *Kudurru! KUDURRU!* E în sumeriana antică! Se traduce prin *însemnul căii* sau *însemnul graniței!* E o piatră de hotar! Ne spune ce este! Suntem la marginea orașului! Dumnezeule... am reușit!

– La dracu' cu însemnul căii, explodează agitat Pearce, dar cristalele celelalte? Pietrele pe care le-a adus cu el Ralph?

Cu repeziciune, Scott setă calculatorul astfel încât să decodifice setul de glife pe care le avea deja stocate. Ceea ce rezultă suna amenințător. Citi cu voce tare:

Între aceste ziduri stau puterile cerurilor eterne. Un popor a murit. S-a născut un spirit.

Dincolo de aceste ziduri se află...

– Ce scrie acolo? *Nazaret?* întrebă November cu voce joasă.

– Nu Nazaret, o corectă Scott, ci „Nasaru“. Înseamnă „a proteja“...

Dincolo de aceste ziduri se află mijloacele de a-i apăra pe fiii fiilor și pe fiicele fiicelor. Copiii noștri, ai celor care am fost cei dintâi.

Citește-le cu voce tare. Vorbește ca tunetul. Pentru că ele vor face oamenii să se cutremure.

Citește-le cu voce tare. Vorbește ca tunetul. Dacă le poți înțelege.

Dincolo de aceste ziduri se află speranța și teroarea.

Dar pe aceste ziduri se află cunoașterea și puterea.

Înțelege-le. Proclamă-le. Folosește-le!

Dacă nu urmezi instrucțiunile, vei pieri!

Puterea lui zero trebuie eliberată!

ATLANTIDA

Nu există niciun secret atât de bine ascuns încât să nu poată fi descoperit, nicio voce atât de tăcută încât să nu poată fi auzită.

DR. STEVEN ROGER FISCHER, directorul Institutului
de Limbi și Literaturi Polineziene,
Noua Zeelandă, *GLYPHBREAKER*, 1997

MARGINILE ORAȘULUI

– Michaels, răspunde, Michaels! Mă auzi? Hai, Ray! Dacă mă auzi, semnalizează.

Hillman se uită la Gant și scutură din cap nefericit. Oriunde ar fi aterizat Michaels, nu se afla în raza lor de emisie. Cei doi bărbați făcură semn către echipă să rămână pe loc, iar ei plecară în recunoaștere, împreună cu Chow Yun.

Soldatul chinez văzuse ceva. Ceva important.

Hackett îi urmări cu părere de rău dispărând pe după curbura peretelui de gheață de la capătul peșterii, la câteva sute de metri mai departe, apoi se așeză în genunchi lângă Scott.

– Foarte bine, Scott, spuse el plin de admirație. Vezi tu, asta e remarcabil... cu adevărat remarcabil. Iei un alfabet de șai-zece de litere: dacă notezi toate permutările posibile de cuvinte pe care le poți obține cu un alfabet de aceste dimensiuni, sfârșești cu un număr de aproape cinci sau șase trilioane de zerouri. Ar trebui ca o mie de oameni să lucreze timp de aproximativ treizeci de ani ca *să scrie* un astfel de număr.

– Să obții un cuvânt din toate aceste glife, adăugă Pearce emoționat, un cuvânt cu sens... este o coincidență, dar trei pagini de text cu o precizie de nouăzeci și opt la sută? Richard, prietene, asta este cel mai apropiat lucru de un miracol pe care l-am văzut eu vreodată.

November ridică privirea din calculator și își fixă mentorul preocupată. Chiar se întâmpla asta?

– Profesore, iar apare fraza asta. *Puterea lui zero trebuie eliberată*. Puterea lui zero? Un mare nimic?

Scott încuviință.

– Ți-am spus că n-are sens.

Pentru epigrafist, poate că n-avea sens. Dar pentru fizicianul din rândul lor, asta declanșă o curiozitate adânc îngropată.

– *Puterea lui zero trebuie eliberată*, repetă îngândurat Hackett. Mai spune ceva despre acest zero?

– Cum ar fi?

– Spune ce *tip* de zero trebuie eliberat?

– Jon, spuse Sarah suspicioasă, nimic este nimic. Nu există decât un singur tip de zero.

– Ba nu, o corectă Hackett. Asta nu e adevărat.

Scott se întoarse cu interes spre bărbat.

– La ce te gândești?

– Găsește-mi ceva care ar putea fi o încercare de a defini un zero.

Reticent, Scott începu să analizeze notițele mâzgălite în grabă în carnet și documentele-text de pe calculator.

– N-are sens, se plânse el. O prostie, o ghicitoare.

Trecu cu degetul peste text, până găsi ce căuta.

– Uite aici, vezi? *Eliberează puterea lui zero. Spiritul lui nimic care este în toate. Nimic este totul. Puterea zero...*

– Oprește-te acolo, îl rugă Hackett, ridicându-și mâna și privindu-l pe Scott direct în ochi. Chiar acolo. Asta e. Asta e sursa noastră de putere. Asta depistau sateliții noștri. Asta a aprins ochii armatei și ai directorilor de la Rola Corp. Sfântul Graal al combustibililor. Energie curată – *gratuită...*

– Și asta are sens pentru tine?

– Întru totul, replică fizicianul. Se numește energie de punct zero. Literalmente... ceva din nimic.

– Vedeți voi, savanții din secolul al nouăsprezecelea credeau în existența unei substanțe numite „eter“, explică Hackett, un material care apărea în întregul univers, un material care explica propagarea undei de lumină. Doi tipi, Michelson și

Morley, au făcut experimentul acesta faimos, în încercarea de a detecta acest „eter“, și au eșuat. E important să știți că oamenii de știință caută această materie misterioasă de multă vreme.

Restul grupului îl crezu pe cuvânt.

– La un moment dat, au crezut că au prins un gen de „vânt de eter“, ca rezultat al trecerii Pământului prin materia eterică. Einstein a profitat de faptul că acest experiment a eșuat ca să-și argumenteze teoria lui specială, a relativității, piatra de temelie a fizicii moderne. Einstein a susținut că spațiul este vid, dar matematica l-a condus la elaborarea și la utilizarea mecanicii cuantice. Iar în ultima discuție, din anii 1930, mecanica cuantică a sfârșit prin a crea termenul matematic pentru descrierea stării de minimă energie a oricărui sistem oscilator, pe care l-a numit „Energia de Punct Zero“. „Punctul zero“ se referea la temperatură: zero grade Kelvin.

– Care înseamnă ce, mai exact? dori să știe Sarah.

Matheson, care era vag familiarizat cu termenul, răspunse în locul lui Hackett:

– Înseamnă că există energie chiar și în absența căldurii. Energia este inerentă țesăturii spațiului însuși.

– Și astfel, devine din ce în ce mai bine, se luminează Hackett. Densitatea energiei – cantitatea de energie de punct zero depozitată, așteptând să fie exploatată la orice punct din spațiu – este infinită.

– Cred că glumești.

Hackett negă dând din cap.

– Crede-mă, numeroase argumente fundamentale din mecanica cuantică nu ar funcționa dacă n-ar exista punctul de energie zero. Dirac a fost primul care a arătat cum ia naștere producția de electroni-pozitroni din fluctuațiile în vacuum și a sfârșit inventând electrodinamica cuantică. Principiul incertitudinii, al lui Heisenberg, cere ca sistemele mecanice cuantice să „împrumute“ energie de la acest punct zero de flux energetic. Boyer a folosit constanta Lorentz pentru a determina energia de punct zero ca funcție de frecvență și...

– Jon, ce vrei să ne spui? întrebă Pearce, întrerupându-l pe fizician.

– Dacă vă puteţi da seama cum să eliberaţi puterea lui zero, explică el, înseamnă că vă conectaţi la generatorul privat al lui Dumnezeu. Acolo e mai multă energie decât vă puteţi imagina.

Arată cu degetul în direcţia lui Gant şi continuă:

– Asta face ca puterea bombei aceleia pe care o caută ei să pară un pârţ în vânt. Dacă asta se află acolo jos, dacă asta au surprins sateliţii, un dispozitiv care se alimentează dintr-o sursă de energie de punct zero, vă spun de pe acum că a o arunca în aer ca s-o închidem nu e o opţiune. Energia de punct zero e puterea pură a universului. Dacă vrei să închizi un robinet, răsuceşti partea superioară, nu strici robinetul cu un ciocan. Dacă Gant aruncă în aer dispozitivul acesta, ne confruntăm cu o devastare majoră, oameni buni. El ar putea sfârşi prin a distruge întregul sistem solar.

Hackett tăcu, în timp ce toţi ceilalţi se gândeau la implicaţii.

– Despre ce tip de dispozitiv vorbim?

Matheson păşi în prim-plan ca să răspundă.

– În anii 1890, Nikola Tesla credea că ar fi posibil să construiască un motor electric care să fie fără fire şi care să se alimenteze direct din ceea ce el numea „energia naturii“. Tesla susţinea că această energie ar putea fi accesată la frecvenţe foarte ridicate. De fapt, chiar a construit în cele din urmă un motor care avea un singur fir, dar *nu* şi circuite de retur. Circuitul de retur, susţinea Tesla, era transmis fără fir în spaţiu.

– Sună de parcă era pe drumul cel bun, se entuziasmă Sarah.

– S-a aflat pe drumul cel bun în legătură cu multe lucruri, spuse cu căldură Matheson. Tesla a inventat curentul alternativ şi radioul, radarul şi...

– Stai puţin, interveni Hackett, adâncit în gânduri. Curentul alternativ. Nu putea fi inventat fără inventarea mai întâi a motorului cu inducţie electrică, nu? Câmpul magnetic rotativ.

– Adevărat, încuviinţă fericit Matheson.

– Polul Sud, atrase atenția Hackett, este un capăt al unui magnet care se rotește în spațiu.

– Polul Sud, adăugă Matheson, este cunoscut și pentru faptul că are cea mai mare concentrație de fronturi atmosferice de joasă presiune. Tesla a descoperit că gazele la presiune redusă devin extrem de conductive. Este același principiu după care funcționează iluminatul cu neon.

– Așteaptă o clipă, interveni Pearce. Nu mi-ai spus tu odată că superconductorii și semiconductorii, componentele utilizate în calculatoare și în știința de frontieră, lucrează cel mai bine la temperaturi extrem de scăzute?

– Așa e, încuviință Hackett. Și ce loc ar fi mai bun să-ți construiești dispozitivul decât aici?

– Tot spațiul acesta, medită cu voce tare Hackett, uluit, tot spațiul acesta a fost ales pentru că mediul răspunde tuturor cerințelor dispozitivului?

– Nu doar ale acestui dispozitiv, replică Hackett. Ci tuturor condițiilor în care ai fi capabil să te conectezi la energia de punct zero.

Luă un pix și începu să deseneze un plan în gheață.

– Așa credem noi că arată Atlantida, da? continuă el. Trei inele concentrice uriașe, cu un perimetru de mulți kilometri, corect?

Ceilalți dădură din cap.

– Ei bine, cum credeți că arată acceleratorul de particule de la CERN?

– Jon, îl avertiză Scott, ești cu opt pași înaintea noastră. Cu atât mai mult în cazul meu, căci eu am făcut doi pași înapoi.

– Richard, zise Hackett, cred că Ralph a avut dreptate în evaluarea lui inițială. Cred că *întregul oraș* al Atlantidei este un dispozitiv uriaș, al cărui scop este să se alimenteze din energia de punct zero.

Hackett continuă să deseneze în gheață planul Atlantidei, așa cum fusese detectat de sateliți.

– Trei inele concentrice de Carbon 60, cu două inele de apă între ele și o coloană de plasmă în centru, care le conectează pe toate... Are sens. Se întoarse spre ceilalți și adăugă: În jurul modului de conectare la energia de punct zero gravitează un număr de teorii. Una este oscilația acustică ionică – oscilația coerentă a nucleilor într-o plasmă, cum ar fi într-o furtună solară. Teoria spune că dacă putem face ca nucleii din plasmă să oscileze, atunci plasma va produce căldură – mai multă căldură decât cantitatea de energie necesară pentru a produce plasma, ceea ce legile fizicii de acum nu permit. Dacă mergem un pas mai departe, teoria spune că putem face același lucru cu cristalele solide. Chemetskii, un fizician specialist în plasmă, a susținut în anii 1990 că a reușit să conecteze plasma cu energia de punct zero. Dar metoda lui a fost să supună particulele de plasmă unei mișcări cicloide. El a creat un plasmoid inelar de tip vortex în laborator, pe care poate îl cunoașteți sub un alt nume – fulgerul globular. Dar dacă ai construi un dispozitiv pe o scară suficient de mare pentru a crea acest inel într-o manieră controlată, cum ar fi, să spunem, printr-un accelerator de particule, atunci ai avea o șansă suficient de mare de a recolta energia care rezultă.

Hackett își mișcă pixul pe harta desenată, arătând locurile spre care ar putea fi orientată plasma.

– Aceeași teorie presupune că ar fi posibil să se inducă această mișcare cicloidă în nucleii materialelor magnetice în stare solidă. Și astfel, am obține un obiect solid care emană unde acustice de energie liberă. Cristalul ar fi deosebit de adecvat pentru asta, după cum susține teoria.

Își purtă din nou pixul în jurul cercurilor din gheață, de data aceasta atrăgând atenția tuturor asupra cercurilor din Carbon 60.

– Totuși, Schauberger, care lucrează cu vortexuri de apă, a descoperit că, atunci când forța apa prin tuburi spiralate construite special, se producea o anomalie energetică – o luminiscentă albastră în centrul vortexului, spuse Hackett, atrăgându-le

atenția spre inelele de apă. Și toate aceste trei experimente se desfășoară aici, simultan. Acești oameni n-au lăsat nimic la voia întâmplării.

– Am auzit că un inginer a construit un dispozitiv care s-ar fi conectat la energia de punct zero, spuse Matheson. Jim Griggs... mda, acesta e numele lui. Un inginer din Georgia. A inventat o pompă care transformă apa rece în abur, *în lipsa* căldurii.

– Asta-i imposibil, obiectă November. Eu trăiesc în sud. N-am auzit niciodată de așa ceva.

– Se spune că se ocupa de repararea unor conducte și a descoperit că o țeavă de apă rece elibera abur pentru că în conductă se manifesta o undă de șoc. Așa că a construit un dispozitiv care să reproducă aceste efecte. Avea o tobă și a perforat tot felul de găuri în ea. Apoi a pus toba într-un tub gros și a pompat apă în tub, în același timp rotind toba din interior. Milioane de unde de șoc au supraîncălzit apa. A funcționat atât de bine, încât acum e la NASA. O studiază de zece ani. N-au găsit nimic în neregulă cu ea. Și obțin întotdeauna mai multă energie decât bagă în ea.

– Apa are cel mai bun potențial energetic, încuviință Sarah. Singură, e inofensivă, dar să nu uităm că este compusă din hidrogen și oxigen – două dintre cele mai explozive elemente de pe fața pământului.

– Știu că armata testează un pistol electric, zise Pearce. Au utilizat apa ca proiectil în loc de gloanțe și au tras un cartuș de extracție într-o placă de aluminiu de doi centimetri grosime. Acesta a pătruns prin placă precum un laser, utilizând mai multă energie decât introduseseră ei.

– Un centimetru cub de spațiu, reiterează Hackett, are atât de multă energie de punct zero, încât ar oferi electricitate lumii timp de un miliard de ani.

– Se pare că alimentarea la energia de punct zero depinde de rotație sau de învârtire, observă Scott. Suntem la Polul Sud, capătul lumii – axa în jurul căreia se învâрте toată planeta. Are vreo importanță?

– O, da, încuviință cu răceală Hackett. O mare importanță. Laithwaite, fizician în giroscopie, a observat că un giroscop în mișcare de precesiune, deplasat de-a lungul unei traiectorii cicloide, va prezenta semne de anomalie inerțială și/sau gravitațională dacă vine în contact cu energia de punct zero.

Lăsa cuvintele să ajungă în conștiința tuturor, apoi continuă:

– În esență, mișcarea de precesiune înseamnă „pendulare”. Asta face Pământul. Se rotește, adică e un giroscop, dar are și o mișcare cicloidă – orbitează în jurul soarelui. Și pendulează în jurul axei. Mișcarea de pendul are nevoie de 26 000 de ani ca să completeze un ciclu. De aceea, cu mii de ani în urmă, constelațiile ca Orion erau într-o poziție diferită pe cer, iar Steaua Polară obișnuia să fie altă stea, adică Draco – asociată cu Lucifer, Cel Căzut.

– O anomalie gravitațională? întrebă agitat Pearce. Cum ar fi, poate, antigravitația? O undă antigravitațională, care să protejeze Pământul de soare?

– Bob, îmi place de tine, dar nu mi-aș dori să te văd lucrând cu particule subatomice. Nu poți proteja Pământul de gravitație, spuse Hackett impasibil. Nu funcționează așa. Îl poți proteja împotriva luminii, electricității, magnetismului... Îl poți proteja împotriva acestora. Dar nu și împotriva gravitației. Nu e ca și cum ai crea o undă antigravitațională care să o anuleze pe cealaltă.

– Ești sigur de asta? întrebă provocator Sarah.

– Nu, replică Hackett fără a se opri. În afară de asta, efectele descrise de Laithwaite depind de timp. Dimensiunea temporală se modifică în apropierea anomaliei...

– O, drace, deci între ciocan și nicovală. Dacă distrugem dispozitivul, murim, spuse Pearce. Dacă nu facem nimic când soarele o ia razna, murim. Doar dacă nu facem așa cum spune scrierea, bineînțeles. Respectăm indicațiile și eliberăm puterea lui zero.

– Am elibera o groază de energie, oftă Sarah. Centrala electrică personală a lui Dumnezeu. Pentru ce o vrea Atlantida?

Doar nu te conectezi la un rezervor de energie numai pentru că poți. O faci pentru că vrei s-o utilizezi la ceva. Dar la ce?

– *Și al șaptelea înger suflă din trompetă. Și au fost fulgere, voci, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.*¹

Atenția tuturor se îndreaptă asupra lui November. Ea părea adâncită în gânduri, în timp ce încerca să își amintească Evanghelia. Vocea îi deveni apoi mai puternică și mai rezonantă.

– *Și am auzit un sunet venind din cer, spuse ea, ca vuietul multor ape și ca zgomotul unui tunet puternic*²... *Și am văzut în cer un alt semn, mare și minunat... Și am văzut ceva ca o mare de sticlă, amestecată cu foc*³...

Zâmbi, știind că toți o ascultau cu atenție.

– *Cartea Apocalipsei*, spuse ea. *Marea părea înghețată precum cristalul* – precum paharul meu de Cola din laborator, vă amintiți?

– Doamne, asta să fie? întrebă preocupat Matheson. Să fie oare asta? Toate fluxurile acelea sonice pompând unde acustice în oceanele planetei... Nu ar trebui decât o schimbare de frecvență și ar începe să producă unde staționare... Oceanul s-ar transforma într-un gigantic cvasicristal.

Hackett își ridică mâna, de parcă ar fi analizat cu viteză această teorie. Dar nu părea să fie vreo problemă.

– Da, ar putea fi asta, spuse el cu voce joasă. S-ar putea. Nu te poți proteja împotriva unei unde gravitaționale *per se*. Dar îți poți lua măsuri de siguranță. Vrei să protejezi un ou? Îl pui într-o cutie pentru ouă. Vrei să oprești potopul? Vrei să oprești revărsarea oceanelor peste continente? Îngheți oceanul.

– Și cu mantaua cum rămâne? întrebă Sarah.

Scott dădu din cap.

– Așa e. Deriva continentelor. Întreaga suprafață a pământului a fost făcută să alunece pe miezul interior lichid.

¹ Cartea Apocalipsei 11:15 (n.tr.)

² *Ibidem*, 14:2 (n.tr.)

³ *Ibidem*, 15:2 (n.tr.)

– Ei bine, cine poate susține că nu s-au gândit și la asta, că acele unde de cvasicristal nu sunt pompate și în miezul pământului? zise November. Să transformi pentru o clipă întreaga planetă într-un solid...

– Este energia de punct zero, încuviință Scott. Nu e ca și cum Atlantida ar trebui să-și facă griji în legătură cu proveniența energiei. Partea asta e asigurată deja.

Pearce îi aruncă lui November cea mai admirativă privire cu putință.

– Tu, tânără domnișoară, s-ar putea să fii un geniu.

November roși în semn de apreciere.

– Singura problemă pe care o am, sublinie Hackett, este că dacă pompezi prea multă energie într-un sistem, unde merge aceasta după aceea? Doar nu dispare pur și simplu; trebuie îndepărtată cumva. Atât de multă energie eliberată într-un sistem s-ar putea să producă un dezastru la fel de mare ca și unda gravitațională.

Sarah își schimbă poziția, conștientă că știa deja răspunsul.

– Bineînțeles, șopti ea. Piramidele!

– Tot o componentă mecanică, observă Matheson. Sarah, ai dreptate!

Hackett voia mai multe explicații. Toată lumea putea vedea asta în ochii lui.

– În Africa Centrală a fost un cutremur, explică Sarah, vă amintiți? Exact înainte să intru în tunelurile de sub piramidele din Egipt. Cumva, energia seismică s-a transformat în lumină și într-un fel de puls electromagnetic. Acest puls de energie a sfârșit prin a fi pus în circulație în întregul sistem Giza, după care piramidele au expulzat energia în spațiu.

– Piramidele, se entuziasmă Matheson, sunt valvele de degajare! Ca o oală sub presiune.

– Egiptul nu va fi suficient, spuse Hackett. Ai nevoie de mai multe.

– Să încercăm Amazonul, replică Sarah sigură pe ea. Și China. Pe toată planeta avem piramide și situri antice.

– Nu vorbim doar de un dispozitiv de dimensiunea unui oraș, respiră întretăiat Matheson. Vorbim de un dispozitiv care acoperă întreaga suprafață a Pământului!

– Și poate că Atlantida este acum în modul așteptare, adăugă Scott. Poate că undele gravitaționale ale soarelui au alertat orașul că există un pericol. L-au trezit. Poate că a fost construit ca să ne ajute. Nu trebuie să-l reducem la tăcere, trebuie doar să ne dăm seama cum să-l folosim!

Yun vedea în față amplasamentul armat comandat de la distanță.

Zăcea pe o parte, distrus – o movilă contorsionată de componente greu de refolosit. Yun o luă la fugă, îndreptându-se spre pasajul larg de gheață. Gant îl opri.

– Ia-o mai ușor, îl avertiză posomorât maiorul, uitându-se cu atenție la mitraliera care zăcea la câțiva metri mai încolo. Nu vrem să-ți vină vreo idee, nu-i așa?

– N-ai cum să înțelegi, explică Yun, când Gant îi ordonă lui Hillman să inspecteze armamentul. Aici mi-am lăsat camarazii.

– Voiai să ne duci direct în capcană, nu-i așa? Mi se pare că cineva ți-a luat-o înainte.

Hillman aruncă la pământ o bucată contorsionată.

– Distrusă total, domnule.

– În luptă?

– Întocmai.

Pușcașul atinse epava cu cizma.

– Urme de gheare.

Gant se dădu în spate. Metalul negru al armei era străbătut de trei șanțuri adânci. Adânci și egale.

– Aici au atacat spiritele, înghiți în sec Yun, supraveghind cu teamă pasajul din fața lor.

Gant se așteptase la asta.

– Golemii...

– Puteți să le spuneți cum vreți.

Și când un vânt rece străbătu pasajul, însoțit de un huruit ca de tunet, de animale trezite din amorțeală, chinezului i se tăie respirația.

– Au venit, spuse Yun, răsucindu-și capul brusc.

TIMP PÂNĂ LA MAXIMUMUL SOLAR: 10 ORE, 13 MINUTE

Sarah simțea cum i se ridică părul de pe ceafă. Pentru un moment, avu aceeași senzație ca în tunelurile de sub piramidele din Giza.

– Cunoscut sunetul acesta, spuse ea înspăimântată. Avem musafiri.

Și atunci, stația lui Scott se trezi la viață.

– Împachetați-vă lucrurile. Fă-ți treaba din mers, doctore, ordonă Gant. Trebuie să ne punem în mișcare.

Nimeni din echipă nu-l contrazise. Bob Pearce fu al doilea care simți, urmat rapid de toți ceilalți: aerul din jurul lor se umplea cu un fel de forță electrizantă. Instinctiv, știură cu toții că *nu* numai că nu erau singuri, ci erau și urmăriți.

Îl puseră la curent pe Gant cu teoria lor din mers, un marș la pas dublu, cu armele pregătite: Gant mergea în față, Hillman în ariergardă. Nimeni nu voia să mai rămână acolo.

Pearce își încheie explicația, pe care Gant o procesă în liniște, nepunând nicio întrebare fără să fi fost absolut necesar. Cu ochii ațintiți la drumul din fața lor, Gant așteptă ca Pearce să-și termine de explicat teoria întregii echipe, apoi comentă:

- O treabă bună. Un raționament foarte aprofundat.
- Mulțumesc.
- Totuși, am o întrebare.
- Care?

– Ei bine, dacă acesta e motivul pentru care au construit Atlantida... de ce n-a funcționat?

Pearce rămase nemișcat și Gant continuă:

– Scoarța Pământului *s-a deplasat*. Pământul *a fost* cotropit de potop. Așa e?

Scott închise ochii și scutură din cap. La dracu', nimeni nu se gândise la asta. Chiar, de ce *nu salvase* Atlantida Pământul data trecută?

– Ceea ce voi propuneți aici are sens, își exprimă Gant acordul, dar v-ați gândit că tot ceea ce ați descris reprezintă *intenția* celor care au construit Atlantida? Și se pare că a dat greș. A sfârșit prin a face mai mult rău decât bine.

– Tot ce se poate, recunosc Pearce. Dar...

– Dar... nimic, ripostă Gant. Dacă a existat vreodată un motiv bun să-l găesc pe Michaels și să recuperez bomba, atunci acesta este.

Pearce aruncă o privire peste umăr spre ceilalți. Ca răspuns, Hackett ridică din umeri.

– Singurul pușcaș marin din toată ceata care știe cum să gândească, așa că trebuie să-l recuperăm!

Sarah îl înghionti pe fizician ca să tacă, simțindu-se în mod clar iritată.

– Știu, zise November plină de înțelegere. Simt și eu asta. E înfricoșător.

Pereții pasajului din gheață arătau ciudat, ceea ce nu-i ajuta deloc. Nu erau afectați de condițiile atmosferice, și totuși păreau erodați precum gheața de la suprafață. Aici păreau să se aplatizeze, păstrându-și totuși aspectul angular. Era o caracteristică ce îl frământa pe Matheson de ceva timp. După un timp, când nu mai putu suporta, inginerul își asumă riscul și se apropie pentru o inspecție mai îndeaproape.

Gheața era transparentă. Mai subțire, de parcă ar fi acoperit ceva. Ceva mai cald, ce topea gheața și o făcea să capete structura aceea sticloasă.

Luând micul picon pe care îl avea la centură, Matheson ciobi gheața. Nu foarte adânc, însă suficient. Nu-i trebui mult

până să obțină un rezultat și fu surprins când o pojghiță netedă de material se sfărâmă, pentru a expune suprafața încărcată de glife a unei structuri realizate în întregime din Carbon 60.

– Ei, să fiu al naibii!

Câțiva pași mai departe, în tunel, se vedea un petic mai întunecat de gheață, care bloca accesul spre o firidă sau poate spre un întreg pasaj.

Lui Matheson nu-i venea să creadă cât de norocos era.

Ceilalți se aflau la câțiva pași în fața lui, deplasându-se cu repeziciune.

– Hei! Hei, așteptați! îi strigă el. Am descoperit ceva! Cred că am ajuns!

Dar Hillman fu singurul care se deranjă să arunce o privire spre Matheson, în timp ce acesta ridicase piconul.

– Știm, Ralph, spuse răstit pușcașul. Dar trebuie să ajungem într-o zonă mai sigură. Yun crede că aici dăm de necazuri și tind să fiu de acord cu el. Acum, hai!

Reticent, Matheson își coborî piconul și se despărți de descoperirea sa glorioasă. Fără să aibă habar că, în spatele gheții întunecate, o față albă, eterică, estompată de fereastra de apă înghețată, se apropiase la câțiva centimetri de inginer pentru a-l privi.

După care clipise...

Pasajul se deschidea într-o zonă mai largă.

Cavernoasă, deși departe de a fi o peșteră. O peșteră ar fi însemnat o închidere, un spațiu larg, dar delimitat, în timp ce acoperișul acestui spațiu părea să urce la infinit. Se arcuia într-o curbă albă și lucioasă în spatele lor și continua să urce în marea întindere de nepătruns. În fața lor, blocându-le calea, se afla un versant de gheață cu o înălțime de cincisprezece metri, care se întindea de la un capăt al cavernei la celălalt.

Coloane de gheață, stalactite și stalagmite duceau spre creasta abruptă. Tot felul de sculpturi din gheață, bizare și deformate, dăltuite de depunerea neîncetată de precipitații

înghețate, împânzeau locul. Precum stâlpii de sare sau copacii anemici, deveneau și mai stranii prin faptul că pietrișul expus care ducea, din petic în petic, spre vârf începuse să găzduiască colonii întregi de mușchi și licheni.

Grupul se apropie și constată că vârful versantului era aplătizat, întrucât – sub toată gheața aceea – se afla o structură reală, una atât de mare încât părea de necrezut – totuși, o structură care, precum *kudurru*, strălucea.

Energia luminoasă o străbătea pulsând, estompată de straturile groase de apă înghețată. Totuși, prin pulsații, își releva adevărata natură.

Vastul perete exterior al orașului Atlantida, ca acela al unei fortărețe, stătea în fața lor licărind neostoit, asemenea parapetelor unui castel medieval. Serii întregi de detalii păreau să apară și să dispară în explozii trecătoare. Petice de glife cu un model în spirală se descopereau treptat. Arcade mari de interior, aproape gotice, cu un parfum de templu, îți tăiau răsuflarea.

Fundațiile erau solide, iar structura impozantă rămăsese neatinsă. În centru se aflau porțile sale vaste și glorioase, având o înălțime de șase metri. Închise ferm.

– O, frate! exclamă Matheson, trecându-și degetele prin barba plină de țurțuri.

Cuvintele lui reverberară în vidul încăperii și constatară cu toții că erau înconjurați de sunetul de apă curgând năvalnic, ce venea de undeva din zare. De cealaltă parte a fascinantului zid al orașului.

Scott își duse mâna la gură uluit, dar își reveni rapid când îi văzu pe Gant și pe Hillman. Cei doi pușcași marini nu păreau mișcați de priveliște, concentrându-se în schimb asupra pericolului ce părea iminent.

Toți ceilalți păreau copleșiți de un sentiment de admirație reverențioasă, reducându-și chiar și vocile până la un murmur.

– Dumnezeuule, șopti November. Chiar există?

– Atlantida! exclamă Pearce cu vocea gătuită de emoție, apropiindu-se încet. Așa cum am văzut-o.

Dar militarii nu se lăsară impresionați.

– Haideți, le ordonă Gant, verificându-și ceasul. Nu avem prea mult timp.

* * *

– Mă întreb dacă așa s-a simțit Schliemann când a descoperit Troia, murmură Scott, în timp ce se deplasau spre porțile impunătoare aflate în fața lor.

– Nu așa, răspunse Sarah, conștientă că ceva era în neregulă.

– Te pot asigura, comentă aspru Hackett, aruncându-i lui Matheson o privire, că momentul lui de glorie nu a fost încununat de nemuritoarele cuvintele: „O, frate!”

Dar inginerul nu mușcă din momeală.

– Nu-mi place asta, repeta întruna Hillman, pe măsură ce se apropiau de zidul orașului. Nu-mi place deloc.

Gant îi aruncă o privire lui Yun, care părea să fie din ce în ce mai agitat.

– E doar imaginația ta, zise el.

Dar știa, la fel ca toți ceilalți, că nu era vorba doar de imaginație.

Numai Matheson era atât de încântat de loc, încât părea orb în fața oricărui pericol.

Porțile se deslușeau amenințătoare, având o grandoare prohibitivă. Și, pe măsură ce se apropiau, începeau să simtă cu toții furnicăture, împreună cu o senzație palpabilă a pielii de găină.

Ca și cum acel loc ar fi fost viu.

Pearce se uită cu atenție la porți.

– Ce facem?

Hackett evaluează obiectiv situația.

– Încercăm clanța? sugerează el inocent.

Ceea ce agentul CIA făcu de îndată.

– Încuiată.

– Minunat, se lamentă Hackett. Vede cineva vreun covoraș de ușă pe aici? Poate că au lăsat o cheie sub el.

Însă înainte să poată riposta cineva, băgară de seamă că Matheson se îndepărtase.

– Ralph, mârâi Sarah. Ce naiba faci?

Inginerul se deplasa pe lângă zid, uitându-se la spectacolul de lumină și testând gheața cu piconul. În spatele lui, Hillman se învârtea constant pe călcăie, reacționând la zgomotele stranii care reverberau în tot spațiul. Bucăți sporadice de gheață se desprindeau din acoperișul cavernei, prăbușindu-se pe pământ.

– E de rău, omule, spunea întruna Hillman, agravându-și starea de anxietate. E rău tare...

– Hillman! strigă Gant. Calmează-te dracului!

Îi aruncă apoi o privire lui Yun și întreabă:

– Asta s-a întâmplat și când ați fost voi aici?

Yun încuviință.

– O teamă incontrollabilă – apoi ne-au atacat.

– *Ralph!* exclamă Sarah.

– Este în ordine, răspunse inginerul.

Își balansă apoi picotul și tăie o bucată considerabilă din acoperământul înghețat. Cu o grimasă, o extrase din perete și își lipi palma de suprafața netedă a peretelui de dedesubt.

– Este cald! spuse el surprins. Își lipi urechea de zid și adăugă, cu sufletul la gură: Și vibrează! Îl simt cum vibrează!

Când Euler demonstrase matematic modul în care o curbă sinus nu numai că afecta o coardă de vioară ciupită, dar și o suprafață bidimensională precum pielea unei tobe, se născuse ecuația undei. Un instrument matematic ce era utilizat oriunde, de la electricitate și magnetism la dinamica fluidelor și la propagarea sunetelor.

– Sunetul are tot felul de efecte asupra psihicului uman, comentă Hackett într-o șoaptă ce abia se auzi. Muzica este inerent matematică, de la un instrument la un aranjament complex de instrumente dintr-o orchestră. Ne poate face să zâmbim, să râdem, să plângem. Se spune că psalmii mongoli și tibetani cu frecvențe acustice dincolo de percepția noastră

vindecă bolnavii. Poate că vibrațiile produse de acest cristal *au menirea* de a induce această teroare intensă pe care o simțim, ca un fel de avertisment la nivel instinctual.

– O, chiar așa? spuse sarcastic Sarah. Ei bine, a funcționat.

– Și cum rămâne cu vibrația pe care ai spus că ar utiliza-o cristalul ca să se alimenteze din energia de punct zero? întrebă Pearce, întorcându-se către ceilalți.

Era evident că hotărâse să nu-l urmeze pe Matheson acolo unde se decisese acesta să lucreze.

– Un cristal are o multitudine de moduri de vibrație, spuse gânditor Hackett. Nu există niciun motiv pentru care nu le-ar putea face pe amândouă în același timp.

Se întoarse spre Scott, dar îl găsi angajat în ceva ce părea destul de ciudat.

– Cauți un mod de a sparge încuietoarea? îi zise el.

– Aș face și asta, replică Scott, arătând porțile. Dar nu e nicio gaură de cheie – vedeți?

În capătul îndepărtat al cavernei, coloane gigantice de gheață se prăbușeau la pământ; Hillman reacționa prompt de fiecare dată, ridicându-și arma și ochind, privind totul ca într-un delir. Însă, după cum avea să se demonstreze în scurt timp, dacă intenția îi fusese să apere grupul, atunci greșise abordarea.

Ralph Matheson se duse până la capătul zidului, făcu un pas în spate și observă din nou petele întunecate din gheață. Nerăbdător, începu să lovească gheața, convins că dăduse peste ceva important. Poate că descoperise chiar o intrare laterală, se gândi el. Două lovituri bine plasate și pătrunse...

Cavitatea de dincolo era întunecată și mirosea ciudat. Își introduse brațul cât de departe reuși în întuneric și își învârti piconul, lovind gheața cu câteva mișcări de măturare. În cele din urmă, curăță o zonă suficient de mare cât să se poată uita prin gaură în cealaltă parte – și fu surprins să dea nas în nas cu un soi de statuie de cristal.

– Iisuse!

Se împletici dând înapoi.

Ceilalți se uitară în direcția lui, pentru a vedea ce mai punea la cale excentricul inginer, dar își doriră imediat să nu o fi făcut.

Statuia suferea mutații. Își schimbă forma și se contorsionă, până când ajunse să aibă chipul familiar al unui fost angajat de la Rola Corp. Mai scund și mai solid decât Ralph Matheson, Golemul deschise ochii, creă o țigară de cristal și se prefăcu a scoate un fum.

– Îmi pare bine să te văd din nou, Ralph, rosti statuia, într-o ciudată imitație mecanică a lui Jack Bulger. A trecut mult timp.

GOLEMUL

NANO-ROIUL

Să aibă grijă cel care se luptă cu monștrii să nu devină el însuși un monstru... Dacă te uiți prelung în abis, abisul se va uita prelung în tine...

FRIEDRICH NIETZSCHE, 1844–1900

REAȚIE ÎN LANȚ

Matheson nu stătu pe gânduri. Răspunsul său fu unul fulgerător și instinctiv. Își ridică arma, un instrument al puterii pe care îl ridiculizase toată viața lui, și trase cât plumb putu în efigia lui Jack Bulger. Urlând de spaimă în tot acest timp.

Golemul mai făcu o gaură în gheață și încercă să-i ia inghinerului arma din mână.

– Hai, Ralph, spuse el calm. Așa îți tratezi tu vechii prieteni? Spune-mi, ce mai face Wendy?

Apoi încercă din nou să-i ia arma.

Brusc, de o parte și de alta a porților principale și din tot zidul, la intervale egale, brațe și picioare de cristal începură să lovească și să împingă pentru a-și croi drum prin gheață, în efortul de a ajunge la echipă. Zece, cincisprezece, poate chiar douăzeci de Golemi sfărâmară gheața, încercând să scape din temnițele lor.

Așa-numiții gardieni din mituri și legende se treziseră la viață...

Hillman scoase un țipăt îngrozitor și continuă să tragă salvă după salvă. În zadar însă. Majoritatea gloanțelor ricoșau la contactul cu creaturile, iar acele gloanțe care reușeau să pătrundă nu păreau să aibă efect.

– Ar fi un moment foarte bun să deschideți porțile alea! strigă Hackett spre Scott.

Dar epigrafistul îi aruncă o privire plină de ură și dispreț.

– Știi tu vreo metodă de a deschide chestiile astea?

Își scoase apoi arma și trase două încărcături de acoperire, care îi permisă lui Matheson să se retragă.

Jack Bulger se cutremura sub ploaia de gloanțe, dar își continua mersul. Părea să se enerveze din ce în ce mai tare... În cele din urmă, efigia de cristal scoase un pistol de cristal și încărcă în acesta un glonț de cristal. Ținti, înconjurat de gheața care exploda în jurul său. Din spate se apropiau alți Golemi. Dar pe când se pregătea să tragă, o văzu pe Sarah și se opri brusc.

– Măi, măi... frumușica, spuse el.

Sarah aruncă o privire peste oceanul de gheață dintre ei, împietrită la vederea bizarei priveliști, dar își reveni suficient de repede cât să răspundă.

– Bună, Jack, credeam că ești în Amazon, spuse ea. Credeam c-ai murit.

Efigia ezită. Păru să se gândească la un comentariu, de parcă ar fi fost cu adevărat Jack Bulger. Părea confuz...

– Sunt... sunt peste tot... acum, fu tot ce reuși să spună.

Scott înțelese mesajul. Era oare posibil să ajungi la un compromis cu acele creaturi? Aveau oare rațiune? Când se hotărî să verifice, expresia de pe fața Golemului se întunecă brusc.

Și trase.

* * *

Glonțul îi sfârtecă lui Sarah partea superioară a umărului stâng, explodând la ieșire și pulverizând un jet oribil de sânge pe fața lui Scott.

Sarah se prăbuși, iar în cădere rucsacul i se prinse de picionul care atârna de centura lui Scott. Materialul se rupse și conținutul rucsacului se împrăstie. Scott încercă să o prindă, îngenunche lângă ea și o luă în brațe, în timp ce în apropierea lor, pe podeaua cavernei, se rostogoleau tot felul de artefacte – obiectele ciudate pe care le descoperise sub piramidele din Giza și de care uitase.

– O, Doamne, nu! strigă Yun, de parcă s-ar fi balansat la granița dintre nebunie și sănătate mentală.

Căci lângă Jack se afla o orientală frumoasă și micuță de statură, care era și ea construită, tulburător, din cristal albatru. Manifestare a unui miliard de nano de dimensiunea unor molecule, care lucrau ca o entitate singulară.

Ea zâmbi.

– Chow, spuse ea, te-ai întors după mine.

Hackett pași protector în fața tânărului tulburat și spuse:

– Așadar, aceasta este Yan Ning. Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Ning.

– Cum naiba reușesc să facă asta? urlă Matheson, cu Sarah plângând în agonie la picioarele lui. Ne citesc mințile?

– Nu știi ce scrie în Evanghelie? întrebă November, cu dinții clănțănind și cu Golemii din ce în ce mai aproape. „În Ziua Judecății, morții vor umbla pe Pământ.”

– Dacă tot ce vor este să umble, e minunat, replică Hackett. Dar trupa asta de aici pare decisă să ne omoare.

Încărcătorul lui Gant se golise. Scoase încă unul, dar, ca și primul, era gol.

– La dracu'!

Scoase pistolul. Trase foc după foc, până când blestemăția de pistol se blocă.

Și atunci, deveni evident pentru întreaga echipă că erau înconjurați.

PRIMA LINIE

ANTARCTICA

Când caporalul Peter „Squeeze“ Barton plecase în mașina cu dispozitive radar de supraveghere terestră până la buza falezei de la Havola Escarpment, nu se așteptase să fie necesar să contacteze atât de curând vasul *Truman*. Dar îl contactă.

După cum se temea, o coloană masivă de forțe chinezești trecuse de Forrestal, Neptune și Patuxent Ranges și se afla acum la 50 de kilometri de muntele Tolchin, îndreptându-se spre muntele McKelvey. Acolo, în jurul lui King Peak și al munților Thiel, se masau întăririle chinezilor.

Chinezii erau la fel de conștienți de dezastrele naturale catastrofale care se abătuseră asupra Americii ca și americanii înșiși. Așa că sentimentul la nivelul conducerii era clar: avansați și dați-le de veste chinezilor că America rămâne o forță care trebuie luată în seamă.

Spre vest, chiar la periferia lui *Jung Chang*, americanii aveau deja trupe de teren masate la poalele dealurilor Hart, în timp ce o coloană de tancuri și de artilerie grea avansa constant prin Ohio Range spre nord. La stațiunea Amundsen-Scott de la Polul Sud, pista aeriană era utilizată pentru aducerea trupelor suplimentare și, astfel, începea să prindă contur un câmp de bătaie ce se deplasa printr-o mișcare de învăluire pe trei direcții spre muntele McKelvey.

Pe mare, aștepta pregătit un baraj cu torpile Tomahawk, cu capacități de prim atac, preconizând o lansare simultană

posibilă de 200 și 250 de torpile în valul inițial, fără să se fi luat în calcul mijloacele de apărare antiaeriene, care erau și ele apreciable.

Totuși, chinezii nu stăteau nici ei degeaba și se estima că aveau capacități de răspuns/prim atac la fel de ample ca ale americanilor.

Dar Statele Unite doreau să aibă avantajul și le emisera o provocare directă chinezilor. Una clară și simplă: „Nu vă apropiați de *Jung Chang*. Forțele noastre vă inspectează instalațiile. Orice avans al pozițiilor trupelor va fi considerat un act de agresiune“.

Răspunsul se lăsa așteptat.

Acesta era motivul pentru care Squeeze Barton și echipajul său veniseră la Havola Escarpment – pentru a monitoriza activitatea chinezilor și mișcările trupelor de sol.

Barton încercase să sune acasă prin satelit, fiind îngrijorat de moarte în legătură cu soția și copiii lăsați în Philadelphia, dar nu reușise să obțină legătura. Și, până când aveau să se elibereze liniile, el trebuia să îi raporteze constant lui Dower, aflat la bordul lui *Truman*.

Cineva îi înmână lui Barton un alt set de date, apoi oamenii lui îl cheamă să vadă ceva. Masiv în echipamentul său polar, se cocoță peste scaun și ajunsese în centrul de comandă al misiunii, aflat în spatele lui, unde șiruri de console și de pupitre operau parabolele și antenele aeriene de pe acoperiș. Pe ecranele de radar se vedea mișcare. Și nu era a americanilor.

Navigând pe Hercules Inlet¹ și stabilită în spatele munților Ellsworth, o masivă coloană chineză de artilerie grea stătea în așteptare. În cele din urmă, se împărți în două falange. Făcându-și încet apariția, primul detașament se deplasa spre est, ocolind Heritage Range, și ajunsese la distanța de bombardare de Hart Hills. A doua unitate se mișcă spre vest, apărând din spatele lui Sentinel Range și deplasându-se la distanța de bombardare de două baze americane de comunicații: Ski-Hi sau Eights Station și Siple.

¹ Braț de mare (n.tr.)

Distrugerea acelor stații le-ar fi cauzat probleme de comunicații grave elementelor flotei care se deplasau încă prin marea Bellinghausen, împiedicând orice acoperire aeriană menită a proteja trupele de la sol din zona Hart Hills.

Ca rezultat al acestei mișcări, trupele de sol ale americanilor deveniseră vulnerabile, prinse fiind între două ciocane. Dacă bazele de comunicații erau cucerite, forțele americane ar fi fost obligate să se retragă și să riște să piardă baza Amundsen–Scott.

Realitatea puse cu spatele la zid conducerea armatei, obligând-o la o decizie rapidă. Poate că venise timpul să atace muntele McKelvey – chiar dacă asta ar fi însemnat să-și trimită oamenii într-o zonă de război pe care nu avuseseră timp să o cerceteze.

Dar China își făcuse mutarea.

Și asta merita un răspuns.

DECIZIA-CHEIE

Scott simți un nod în gât.

Vedea glifele din Atlantida, rotunjite și întortocheate, pe frunțile Golemlor. Uluit, o strângea la piept pe Sarah, care sângera în brațele lui, privind cum automatele avansau.

În timp ce Golemii veneau greoi spre ei, se lăsă pe genunchi și, din greșeală, dă rămă unul dintre artefactele care zăceau răspândite pe pământ, trimițând obiectul de-a dura, până când se opri la câțiva metri mai departe.

În acea clipă, Golemul aflat cel mai aproape reacționează.

Văzu artefactul și ezită.

Ezită suficient de mult încât să-i dea lui Scott timpul necesar să-și revină. Se uită la artefact. Mângâind-o pe Sarah pe păr, o întreabă:

– Iubito, ce sunt lucrurile acelea pe care le-ai adus din Egipt?

Sarah încercă să se concentreze. Pe punctul de a leșina, îi spuse:

– Ce lucruri?

Restul grupului se apropie. Rămăseseră de mult timp fără muniție.

– Iisuse! La dracu', omule! La dracu'! țipă Hillman, ieșit din minți de spaimă.

Numai Scott părea să aibă prezența de spirit de a se ocupa de situație. Continuând să se uite la Golem, îi înclină lui Sarah chipul și îi direcționează privirea spre artefactele tubulare din piatră care se împrăștiaseră din rucsacul ei.

În total erau patru și păreau, în linii mari, identice.

Scott se aplecă în față și ridică unul.

– Ce este ăsta? o întrebă el.

– Am uitat de ele, spuse ea gâfâind, mușcându-și buzele de durere. Nu știu. Speram că vom reuși să aflăm... împreună. Arată apoi spre Golemi și zise: Privește!

Gardienii se opriseră brusc.

Până și cel care se pregătea să-l atace pe Hillman. Pumnul înghețat se opri la câțiva centimetri de gâtul pușcașului.

Hillman profită de șansă ca să se îndepărteze.

Golemul lăsă brațul în jos. Și, ca și duplicatele sale, așteptă următoarea mișcare.

– Ce ai făcut? îl întrebă cu voce joasă Hackett, din colțul buzelor.

– Nu știu, veni răspunsul uimit al lui Scott.

Ușor, o culcă pe Sarah pe o parte și se ridică în picioare, mânuind artefactul tubular ca pe o armă.

– Pur și simplu am ridicat unul dintre astea.

Atât îi trebui lui Hillman. Bâjbâi în jur și înșfăcă un artefact. Fluturându-l spre Golemii cei mai apropiați de el, pușcașul văzu cu satisfacție cum aceștia făcură doi pași înapoi.

– A, nu mai sunteți atât de duri acum, nu, matahalelor?

– Amin pentru asta, încuviință superiorul lui, procurându-și și el un obiect. Ce sunt chestiile astea, profesore?

Pearce luă de pe jos ultimul artefact și-l studie împreună cu Matheson, în timp ce Scott îl învârtea pe al lui pe toate părțile.

– Nu am idee.

Scott simțea dispozitivul vibrând în mâna lui, ca un aparat de ras electric ori ca un pager pus pe vibrații. Își trecu degetele peste el, recitind glifele inscripționate pe fețele Golemlor. Bineînțeles – acum își amintea! „Pe chipul Golemului este gravat un cuvânt sacru“, cită el cu voce tare. „Îndepărtând acel cuvânt sacru, dezactivezi monstrul.“

Din impuls, întinse mâna în fața dispozitivului.

Imediat simți că mâna i se contractă, de parcă i-ar fi înghețat. Cristalizându-se. Tocmai se pregătea să-și anunțe

propunerea, când observă că Pearce încerca să introducă dispozitivul în ceea ce considera el a fi mecanismul de închidere al porților principale.

Era un gest pe care n-ar fi trebuit să-l facă, căci astfel le atrase atenția Golemilor asupra faptului că intrușii nu știau la ce folosesc obiectele.

În pripă, Scott făcu un pas în față.

– Nu, strigă el, ridicând dispozitivul la gură ca pe un microfon.

Golemii se opriră brusc.

Hackett era uluit.

– Drăguț, medită el. Dar nu știu dacă e chiar momentul pentru cântări în grup. În afară de asta, uită-te la ei. Nu au ritm.

– Asta e cheia pentru deschiderea porților, dezvălui Scott. Vorbește în ea.

– Ce-ai de gând să faci? Să te întorci și să cânți *Sesam, deschide-te?*

Scott ridică din umeri și spuse fără nicio urmă de ironie:

– Mitul trebuie să provină de undeva.

Apoi se răsuci pe călcâie pentru a ajunge cu fața la porți, ridică dispozitivul la gură și într-o sumeriană străveche și clară pronunță:

– *Uși, deschideți-vă!*

Se auzi apoi un zăngănit, puternic și greoi. Sunetul unor mecanisme care se decuplau, al unor balamale și contragreutăți acționând, urmat de deschiderea porților principale ale orașului Atlantida.

– Toată lumea înăuntru – *acum!* rosti poruncitor Gant. Mișcați-vă!

Echipa țâșni printre ușile deschise cât de repede îi puteau duce picioarele, fără a se gândi la ce i-ar fi putut aștepta dincolo de porți.

Sarah își înăbuși un țipăt când fu trasă dincolo de porți, dar își înfrână lacrimile. După ce Scott se asigură că este în

siguranță, îi înfruntă pe Golemi care stăteau în prag – uitându-se fix la ei.

Ridică dispozitivul sonic și, din nou în sumeriană, porunci:
– *Uși, închideți-vă!*

Vocea lui reverberă în toată camera de cristal, pe măsură ce mecanismul îngropat adânc în pereții orașului se supunea comenzilor lui.

Chinuitor de lent, porțile masive își începură călătoria domoală, torturantă, spre închidere.

– Grăbiți-vă, grăbiți-vă! strigă November, făcând semne disperate cu brațele, ceea ce-l făcu pe Scott să-și ia ochii de la nano-roiturile de Golemi.

În acel moment, efigia lui Yan Ning se hotărî să atace. Cu un pas mare, micuța femeie Golem se așează între cele două uși gargantuești și își ridică brațele pentru a le bloca. Când mecanismele interne opuseră presiune ca să depășească obstacolul, se auzi un țipăt asurzitor. Pământul se zgudui puternic. Dar fata-Golem rezistă, în timp ce în spatele ei ceilalți avansau. Dar nu aveau cum să treacă de ea.

Așa că, incapabil să se miște, Golemul Yan Ning se mulțumi să le arunce căutături urâte oamenilor, iar Jack Bulger se apropie să asiste la spectacol, pufăind impasibil din trabucul său fals. Yun urmări efigia prietenei lui moarte cu mult timp în urmă, cu o combinație de tristețe și oroare pe față.

Pearce se opri lângă el.

– Iisuse, uită-te la fata asta!

Când Yun nu răspunse, Pearce întrebă:

– De curiozitate, cum a murit... știi, prima dată?

Yun arăta ca un om bolnav.

– Era arheolog, înghiți el în sec. Lucra la Wupu.

– Ah, firește, înțelese Pearce. Trebuie să fi venit în contact cu Carbonul 60 și cu naniții microscopici care pluteau în el. Totuși, aceasta nu e o explicație pentru prezența ei și a grupului ei aici.

Jack Bulger își înalță capul și îl țintui pe Pearce cu privirea.

– Veștile circulă, spuse el. Veștile bune circulă repede. Cu toții suntem informație. Un cod. Această construcție conține în cea mai mare parte carbon și apă. Voi sunteți în cea mai mare parte carbon și apă. Aceleași cărămizi de construcție, zise el bătându-se în piept, doar că proiectul e altul, asta-i tot. E ca un afurisit de lego.

Matheson era șocat.

– Ce vrei să spui?

– Ești inginer, Ralph, pentru numele lui Dumnezeu! Dă-ți seama și singur. Am fost digerat, Ralph, puiule! Apoi reconstituit. Ceea ce vezi aici este un televizor tridimensional.

Bulger rânji și apăsă trăgaciul unei arme automate care se forma în mâinile lui.

– S-a întors – și e supărat.

Matheson înțelese.

– Fluxurile sonice. E precum internetul. Toate siturile interacționează și comunică.

– Ca internetul, confirmă Bulger. Dar fără grupuri de știri perverse pe serverul acesta. Îmi pare rău, Ralph, dar norocul vi s-a terminat.

Matheson scutură din cap.

– E oribil.

Hackett o evaluează din priviri pe Yan Ning, minunându-se de forța ei formidabilă. Apoi se uită la propria mână.

– Naniții sunt de dimensiunea moleculelor. Toți am venit în contact cu Carbonul 60. Teoretic, acești naniți ne-ar fi putut fi transferați. Pătrunzând prin pielea noastră, direct în fluxul sanguin, ar fi fost deja în plină activitate.

– Ești isteț, spuse Jack Bulger. Nu e descompunerea asta o nenorocită?

– Suntem pe moarte? se panică November.

– Nu trebuie s-o privești ca pe o moarte. Gândește-te ca la... o schimbare. Și privește partea bună: în comparație cu planeta asta blestemată, măcar așa ai obține nemurirea.

– Doar n-o să ne întindem pe jos așteptând să murim, spuse Scott cu răceală.

În tot acest timp îi privise intens pe Golemi, studiind glifele de pe fețele lor. Același set de glife. Și când Bulger îl privi, efigia avu o surpriză, pentru că epigrafistul nici nu se clinti. Era momentul să testeze mitul.

– Cuvântul sacru de pe frunțile voastre, spuse simplu Scott. În ebraică este *Emmet*. *Em* înseamnă adevăr. *Met* înseamnă moarte. Adevăr și moarte.

– Și ce dacă? dădu din umeri Bulger. De ce nu ieși ca să tranșăm problema asta ca doi bărbați? Ei bine, *un* bărbat... Și o creație magistrală.

– De ce nu intri *tu* aici?

Bulger se întunecă la față.

– Nu poți, nu-i așa? zâmbi Scott. Fizic, nu poți pași în această clădire. Acesta e marele defect al Golemului. Prea și-a luat poruncile ad-litteram. Ați fost creați ca Paznici, ca să protejați pământul sfânt și să împiedicați intrarea străinilor. Dar acum, că noi suntem înăuntru, misiunea voastră s-a terminat. Ar fi trebuit să vă dezactivați, dar n-ați făcut-o. Vă e frică de moarte?

Bulger își ridică arma spre Scott.

– Cui nu-i este?

– Ca să vă dezactivez, explică Scott, trebuie să traduc cuvântul de pe fruntea voastră. Să-l traduc într-o limbă pe care s-o înțeleagă corpul vostru.

– Imposibil.

Scott își ridică tableta.

– Ba e posibil. Am tradus deja una dintre cele șaizeci de limbi fundamentale, chiar aici.

Brusc, Bulger păru interesat.

– Dar nu trebuie să-mi verific notițele ca să-ți spun ce e scris pe fruntea ta, Jack, zise Scott.

– Ce faci, doctore? șopti Gant cu o neîncredere disperată.

– În sumeriană, *úš* și *nam-úš* înseamnă „moarte“. Iar *nanam* înseamnă „adevăr“.

Golemul Bulger zâmbi atotcunoscător, de parcă Scott ar fi înțeles totul pe dos.

Dar Scott îi răspunse cu același zâmbet.

– Totuși, îl avertiză el, și *Ug* înseamnă „moarte“. Iar la plural, cuvântul este *marû*, care provine din cuvântul *hamtu*, însemnând „reduplicat“. În timp ce *zid* – sau *zi* – înseamnă și „adevăr“, dar și „credință“.

Bulger se întunecă la față.

– În moarte, precum pasărea Phoenix înălțându-se, există înviere, reduplicare. În adevăr, există credință. Dacă unești aceste cuvinte, Jack, obții *zihamtu*.

* * *

În timp ce rostea aceste cuvinte, Scott știa că dispozitivul sonic va reacționa. Și știa și că Bulger va trage. Poate că el nu putea pătrunde în clădire, dar proiectilul său cu certitudine putea.

În momentul în care Bulger trase, din artefactul sonic pe care Scott îl ținea în mână izbucni o undă de șoc vizibilă. Ambii bărbați se adăpostiră și în aceeași clipă unda de șoc își găsi o țintă. Lovi cu forță efigia din nano-roi a lui Yan Ning.

Golemul se convulsionează, de parcă tocmai și-ar fi băgat degetul într-o priză electrică. Cu răsuflarea întretăiată, îl privi pe Scott în ochi, apoi făcu ceea ce spusese mitul că avea să facă atunci când i se întrerupea linia vieții: se dezintegrează într-un nor gros și masiv de pulbere. Un miliard de naniți reduși la nimic altceva decât o ceață, cu o furtună interioară de fulgere, declanșată atunci când legăturile între naniți se descompuseră și se făcură scrum.

Ceilalți Golemi dădură înapoi, iar porțile principale se închiseră în sfârșit, cu un bufnet năprasnic și asurzitor.

Echipa privi cu uluire închiderea ușilor. În sfârșit, erau în siguranță.

– Ai mers pe ghicit? urlă înverșunat Gant, îmbrâncindu-l pe Scott de parcă ar fi avut intenția să-i dea un pumn.

Scott gemu din cauza loviturii, ținându-se de picior și scrâșnind din dinți.

– N-am ghicit, protestă el. Am știut!

– Ai știut, pe dracu'! Ar fi trebuit să *traduci* ceea ce era scris pe fețele lor, nu să ghicești! Ne-ai pus viața în pericol.

– Calmează-te, omule, interveni Matheson. A funcționat, nu?

– N-am mai avut nevoie de calculator, atâta tot, adăugă Scott, îndepărtându-și mâna de pe picior.

Pe mână avea sânge.

– La naiba, cred că mi s-a redeschis rana.

November se apropie în fugă ca să-l ajute pe epigrafist, în timp ce toți ceilalți o îngrijeau pe Sarah și rana de glonț care-i străpunsese umărul.

– Ah! se crispă Scott când November îi cercetă cu atenție piciorul.

– Nu ți s-a redeschis vechea rană, doctore Scott. Ai fost împușcat din nou.

– În același loc?

– Mă tem că da. Cred că a făcut-o dinadins.

– N-o să mai pot merge niciodată.

– Te fac eu să mergi, promise Gant. Data viitoare, să verifici de două ori. Să te asiguri că ai nimerit limba care trebuie.

– Depinde de limbă, spuse Scott, încercând să se ridice în șezut. Ce-ai fi făcut dacă singura limbă vorbită de Golemi ar fi fost limbajul trupului?

Gant îi arată degetul mijlociu.

Scott privi zidurile camerei în care se găseau, ce arăta ca o catedrală. Fiecare centimetru pătrat era acoperit de scrisul Atlantidei, un model bogat de spirale peste spirale de secvențe de glife. Un continuum de informații.

– Cine nu e matematician să nu îndrăznească să-mi citească lucrările, spuse Scott.

– Profund, comentă Hackett.

– Leonardo da Vinci, explică lingvistul, utiliza limbajul numerelor.

Îl privi pe maior direct în ochi și îi arată pereții.

– Nu e vorba de *acea* limbă, spuse el. Nu a fost vorba niciodată de *acea* limbă ori de vreo altă limbă, în înțelesul normal

al cuvântului. Este vorba de limbajul mitologiei, al religiei și al superstiției. Este vorba de folclor – de decodarea miturilor, a legendelor și a povestirilor a o mie de oameni pentru o mie de generații. Și de a pune apoi aceste povestiri laolaltă, una lângă alta, selectând factorii comuni.

Gant își dădu ochii peste cap.

– Delirează. Reparați-l înainte să-l pocnesc.

– Noțiunea de leu este un factor comun, protestă Scott, deși Gant nu-l asculta. A patra întrupare a lui Vishnu, zeul hindus, a fost în formă de om-leu, cunoscut drept Cel Roșcat.

– Așa, și?

– Sfinxul avea formă de leu și ambele simboluri sunt asociate cu Era Leului. Aceste două culturi nu au intrat în contact – și totuși, împărtășesc aceleași mitologii. Miturile sud-americane prezintă și ele numeroase intersectări cu India. De ce?

– De ce India?

– Nu de ce India, răbufni iritat Scott. Ci de ce intersectările?

Acum ascultau și alții din grup.

– Jon m-a pus pe gânduri atunci când a spus că Pământul oscilează în jurul axei sale în fenomenul numit precesiune. Mi-a amintit de această ciudățenie pe care niciun cunoscut al meu n-o poate explica satisfăcător. De ce erele zodiacale în care trăim sunt izbitor de similare cu religiile predominante din timpurile noastre?

– Ce vrei să spui? întrebă Pearce, care încerca să-i scoată lui Sarah hanoracul pentru a-i putea trata rănilile.

– Are dreptate, încuviință Hackett.

În acest punct reuși să atragă și atenția soldatului chinez, care părea devastat.

– Imaginați-vă că soarele este un punct fix în mijlocul unei pagini. În jurul lui, un cerc marchează orbita Pământului. Apoi, un alt cerc în jurul *acestuia*, marcând constelațiile. Singurul obiect în mișcare este Pământul, așa e?

Ceilalți confirmară.

– Bine. Acum, dacă ne uităm spre răsărit, chiar înainte de apariția zorilor, observăm că, în fiecare lună, pe cer se vede o

altă constelație zodiacală, ca un calendar cu fete. Noi avem *Playboy*, cerurile îi au pe Scorpion, Leu și așa mai departe. Se spune că soarele este „în” acea constelație. Singura problemă ar fi că Pământul se rotește în jurul axei în sensul acelor de ceasornic. Efectele asupra vieților noastre cotidiene este minim, dar asta înseamnă că, dacă oferim acestui ciclu de constelații un punct de plecare, așa cum procedau anticii, constelația care apare pe cer în est, chiar înainte de zori, se schimbă în timp. Și timpul necesar schimbării fiecărei constelații este puțin sub 2 200 de ani. Sunt numite ere. Acum ne aflăm la începutul Erei Peștilor. Dar la momentul potopului, era Era Leului – o constelație având forma unui leu gigantic.

– Care ai spus că era punctul acesta de plecare? întrebă Matheson.

– Vernalul sau echinocțiul de primăvară, continuă Hackett. Acel moment din an când ziua și noaptea sunt egale. Acum, la echinocțiul de primăvară, chiar înainte de răsărit, primul semn pe care îl vedem este Peștele, iar semnele se schimbă o dată pe lună, în fiecare lună, începând cu semnul Peștelui. Dar încet-încet, în timp, pendularea Pământului duce la deplasarea punctului central în sus pe listă, astfel că, în 2 200 de ani, echinocțiul de primăvară va începe cu o constelație diferită. Indiferent care va fi aceea.

– Capricornul, spuse Scott, luptându-se cu o durere profundă.

– Mă rog...

– Ideea este, conchise Scott, că religiile omenirii au corespuns erei în care ne aflăm. În Era Leului, s-a construit Sfinxul și s-au creat zeii-lei. În momentul în care a lovit cutremurul provocat de explozia solară, civilizația era slabă, dar – chiar și așa – avem dovezi de culte dedicate crabilor și, mai pregnant, culte dedicate zeilor gemeni, cum ne-am aștepta în Era Gemenilor. La momentul Erei Taurului, civilizația își revenise și dorea să se răzbune. Taurii Apis erau furia Egiptului; adorarea taurului și mitul minotaurului prindeau putere în Creta.

Vaca devine animalul sacru în India și Asiria. Următoarea eră este cea a Berbecului, când sunt sacrificați berbeci și miei în *Vechiul Testament* și apare Amon, zeul-berbec, în Egipt. Apoi ajungem la Era Peștilor.

– Aici găsim un om care umblă pe ape, înmulțește pâinile și peștii, își spune „pescarul oamenilor” și este simbolizat printr-un pește de numeroase secțiuni ale credinței sale sau printr-o cruce și un halo reprezentând soarele. S-a născut Hristos.

Ceilalți erau încremeniți de uimire.

– Acum ne aflăm în Era Peștilor, simbolul apei, iar preocuparea noastră predominantă este un potop. De ce? Constelațiile sunt doar imagini create de puncte aleatorii de lumină de pe cer. Nu înseamnă nimic mai mult. Și totuși, pe toată planeta, povești și legende similare se învârt în jurul unor tipare asemănătoare acelor puncte de lumină din cer. Și toate par să se canalizeze spre acest moment anume. Momentul nostru. Iar preocupările legate de un potop – efectele unde gravitaționale care lovește Pământul. Coincidență? Nu cred. Nu poți vedea viitorul prin magie. Dar poți prezice viitorul cu ajutorul științei. Și la fel de bine poți transmite informațiile de avertisment de-a lungul erelor, cosându-le în însăși țesătura societății prin mituri – și, mai puternic chiar, prin religie. Tot ce trebuie să știm ne este pus la dispoziție prin propriile evanghelii, transmise din generație în generație. Poporul care a creat acest incredibil loc știa cum funcționează mintea umană mai bine decât noi. Știau cum să păstreze vie ideea și sperau că vom fi suficient de deștepți încât să ne dăm seama. Așa că, vedeți, n-a avut niciodată legătură cu limbajul. Nu l-am fi putut decoda până nu am fi decodat miturile. Și atunci când vom fi reușit asta, am fi știut deja ceea ce era de știut. O, acești pereți vor umple toate spațiile goale și ne vor prezenta adevărul pe baze științifice, sunt sigur. Dar tabloul de ansamblu, cel care ne va salva? Îl știm deja.

– Ce crezi, domnule maior? Întrebă Pearce.

Dar pușcașul verifica structurile impunătoare care îi înconjurau.

Erau adunați cu toții pe podeaua transparentă ca sticla și dură ca marmura. Vizavi de ei se afla un alt rând de porți, la fel de masive ca și primele, iar de o parte și de alta a acestora se aflau scări în spirală ce duceau la niveluri mai înalte, iar sus, abia vizibile, erau o multitudine de uși și de pasaje. *Acestea îl interesau pe Gant.*

Dacă nu erau atenți, riscau să se rătăcească.

Gant își examinează atent dispozitivul sonic.

– Unde vrem să ajungem?

Scott ridică din umeri.

– Nu știu. Probabil în centrul orașului.

– Atunci, mă gândesc că vrem să ajungem pe calea cea mai scurtă.

Scott încuviință. Gant arată cu degetul spre porți.

– Asta înseamnă că trebuie să trecem de al doilea set de porți.

Scott fu de acord cu logica lui.

Gant îi arată apoi artefactul.

– Așadar, cum folosesc chestia asta?

Scott îi spuse ce trebuia să știe. Cum să pronunțe corect cuvintele sumeriene pentru deschiderea și închiderea unei uși – și cum să dezintegreze un Golem.

Pușcașul o porni înainte și verifică al doilea set de porți masive din cristal, în timp ce Hillman, care găsisese ceea ce căuta, era ghemuit la podea examinând rănilor lui Sarah.

Își scoase cuțitul, care era ascuțit și compact ca un brici. Tipul de cuțit Swiss Army¹. Cu atenție, tăie hainele lui Sarah, în timp ce toți ceilalți îi îndopau pe ea și pe Scott cu doze de analgezice. Tăie cu delicatețe o cruce și trase în afară fiecare parte de material, lipindu-le în loc cu bandă adezivă argintie.

¹ Cuțit multifuncțional, de buzunar, fabricat de Victorinox AG. Termenul „Swiss Army Knife” a fost inventat de soldații americani după al Doilea Război Mondial. Are o lamă foarte ascuțită, șurubelniță, tirbușon, deschizător de conserve etc. (n.tr.)

Trebuia curățat sângele, dar mâna lui Hillman, deși sigură pe ea atunci când ținea un cuțit, nu era suficient de delicată pentru un tampon. Era prea nervos. Prea tensionat. Așa că Matheson preluă sarcina.

– Va fi bine, totul va fi bine, continuă el să o asigure.

– Sper și eu, zise Sarah. E brațul meu de tenis.

– Joci tenis?

– Nu. Dar îmi imaginez că, dacă aș juca, aș folosi acest braț.

Matheson îi zâmbi, tamponând ultimele urme de sânge; ciudat, era puțin sânge, ceea ce părea cam neobișnuit. Schimbă o privire cu ceilalți. De ce nu era mai mult sânge?

Pearce se aplecă.

– Trebuie să sondăm puțin rana. Să vedem dacă putem găsi glonțul.

Dar Sarah nu se lăsă păcălită.

– Închide rana! îi zise ea ferm. O să mă ocup de asta când ne întoarcem. Nu vreau să-mi tai vreo arteră.

– Dar nu durează decât o secundă.

– Măcar știi ce faci?

Pearce nu răspunse. Se mulțumi să-și ia lanterna și, cu ajutorul degetelor, deschise cu blândețe rana. Își folosi degetul mic ca să scoată mizeria și atunci îl simți. Proiectilul pătrunsesese adânc în țesut și era dur la atingere. Își aplecă lanterna și se uită în gaura lăsată de glonț.

Aproape imediat, regretă.

– Ai găsit glonțul? întrebă Sarah cu vocea întretăiată de durere.

Pearce își puse mâna la gură și încuviință dând din cap.

– Ți-am spus că a pătruns adânc, spuse ea, sub efectul unei dureri puternice. Îl simt.

Dar nu asta îl speriasse pe Pearce. Îi înmână lanterna celui mai apropiat de el și apoi se întoarse cu spatele, cutremurându-se.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă cu voce slabă Sarah.

În aceeași clipă însă, observă schimbul de priviri panicate dintre November și ceilalți. November se îngrijea de piciorul lui Scott.

Matheson se apropie mai mult, pentru a vedea mai bine.

– E la fel, confirmă el cu voce gravă.

Scott se ridică brusc în șezut, lovind-o pe November peste mână.

– Ce e la fel? întrebă el, răsucindu-și piciorul, ca să-și vadă rana mai bine. Apoi adăugă speriat: Iisuse Hristoase! Ce e cu piciorul meu? Ce e cu piciorul meu?

Era o întrebare îndreptățită. La fel ca umărul lui Sarah, rana de la picior nu mai sângera și glonțul de cristal găzduit în țesuturi nu mai putea fi îndepărtat. Fuzionase cu țesutul din jur precum o grefă de piele.

Două bucăți de Carbon 60 de dimensiunea unor tumori erau acum parte din Scott și din Sarah. Și creșteau, precum cancerul.

MECANISME DEFENSIVE

Sarah nu vedea bine. Își întoarse capul, dar nu reuși să vadă cristalul din umărul ei. Panicată, îl prinse pe Pearce de încheietură.

– Folosește *blestemăția* aia, îi ceru ea. Vorbește în ea. Dezactivează chestia asta din umărul meu!

Știa că glonțul din Carbon 60 era de fapt un conglomerat de naniți din carbon care se hrăneau cu carnea ei și se multiplicau, dar era un gând asupra căruia nu îndrăznea să zăbovească.

Lui Pearce îi tremura mâna. Încercă să facă așa cum îi ceruse ea, dar nu putea pronunța cuvintele corect. Se întoarse spre Scott, pentru un sfat, dar lingvistul încerca același lucru cu rana sa de la picior, utilizându-și artefactul sonic.

Însă, nimic.

Nu era ca și cum ai fi încercat să distrugi un Golem – aceasta era o entitate cu totul diferită. Și era imposibil de oprit.

Sarah privi spre Hackett.

– Cât timp mai am? întrebă ea.

Era evident că era pe punctul de a ceda nervos.

Cuvintele pe care urma să i le spună i se păreau oribile lui Hackett.

– Aș spune că mai puțin de o zi... în care să te mănânce de vie.

Sarah rămase fără suflare când își dădu seama de implicații. Dar undeva în adâncurile psihicului ei găsi o dârzenie de oțel. Se uită la Hillman.

– Trebuie să o extirpi!

– Ai înnebunit?

– Ia-ți cuțitul și taie blestemăția asta din mine! îi ordonă ea. Acum!

– Ți-ai putea pierde brațul din cauza operației.

– Atunci, am să-mi pierd brațul. Dă-mi cuțitul! Dă-mi-l! O fac eu! N-am să sfârșesc ca unul dintre ei!

Hillman inspiră profund. Își înclină capul meditănd câteva clipe, încercând să ia o hotărâre.

– Bine, spuse el apoi. Dar o să te doară.

Însă Sarah depășise stadiul în care să-i mai pese.

Cuțitul ales de Hillman era diferit de cel pe care-l folosisese ca să îi taie hainele. Acesta era un cuțit mare de vânătoare, cu lamă metalică, care părea înfricoșător chiar și înainte de a fi utilizat.

Îi dădu lui Sarah o bucată de frânghie groasă din colacul pe care îl avea prins de centură. Ea mușcă din frânghie, iar ceilalți o apucară strâns de brațe.

Hillman stabili punctul de unde să înceapă și își înfipse cuțitul de vânătoare adânc în carnea roșie din jurul masei de carbon nano.

Sarah urlă în agonie, în timp ce Hillman începu să taie și să-i secționeze umărul. Mușcând cu ferocitate din frânghie și zvârcolindu-se, Sarah simți dintr-odată o senzație de vibrație. Un roi care ataca la nivel molecular.

Întregul trup începu să se convulsioneze, iar Sarah își dădu seama prea târziu că naniții de Carbon 60 din trupul ei își extrăgeau puterea din structurile înconjurătoare. Se simțea ca un condensator electric uman și deschise ochii în încercarea de a-l avertiza pe Hillman să se oprească.

Dar frânghia din gură o împiedica să se facă înțeleasă.

Și, chiar mai rău de atât, simțea că lumea – ca și timpul însuși – se mișca mult mai lent. Vedea dezastrul apropiindu-se – și totuși, nu-l putea opri.

Sarah văzu un covor de flăcări roșii rostogolindu-se pe suprafața pereților interiori ai Atlantidei. De parcă ar fi avut o

voință proprie, flăcările fuzionară într-o sferă gigantică, implodând în ea însăși, iar când simțiră prezența lui Sarah, se concentrară asupra glonțului de cristal încastrat în umărul ei.

Trupul lui Sarah se convulsionează din nou sub explozia de energie unificată într-o lance de forță mistuitoare, ce sfârâie sub lama cuțitului de vânătoare al lui Hillman, lovindu-l pe pușcaș cu o ferocitate care îl aruncă la nouă metri depărtare.

Era imposibil să extragi bulgărele din umărul lui Sarah ori din piciorul lui Scott. Acum devenise clar.

Matheson se apropie de pușcaș ca să se asigure că este bine și îl găsește pe Hillman gemând, cu pielea fumegând pe alocuri din cauza arsurilor.

– Fir-aș al naibii! găfâie pușcașul.

– Asta nu e o opțiune! răspunse Gant din partea cealaltă a camerei.

Toate privirile se întoarseră spre el. Deschisese al doilea set de porți și se confruntau cu un perete solid de zăpadă și de gheață, atât de gros încât era imposibil să sapi un tunel prin el.

Se alătură grupului, abia observând ce se întâmplase. Își puse în buzunar artefactul sonic.

– Trebuie să găsim o altă cale, se mulțumi el să spună.

PROCEDURA INVAZIVĂ

Richard Scott suferea atât de tare, încât aproape că nu mai avea puterea să continue. Și totuși rezistă, luptându-se să urce scara de cristal împreună cu ceilalți pentru a ajunge în capul scărilor, unde văzuseră lumină.

Acoperise găurile din costumul de supraviețuire cu bandă adezivă argintie, dar dedesubt piciorul îi zvâcnea. La fiecare pas, simțea cum bulgărele solid se mișcă și tresaltă în pulpa lui, comprimându-i mușchii și nervii.

Aceste camere interioare formau o construcție maiestuoasă. Arcade și coloane extrem de rezistente susțineau grinzi incredibile și dușumele atât de grele, încât era de-a dreptul o minune modul în care sfidau gravitatea.

O tentă de gotic, o tentă de bizantin. O aluzie la arhitectura mayașă și un precursor evident al grecilor și al egiptenilor. Și încă multe altele. Aceasta era arhitectura perfecțiunii, la cea mai grandioasă scară, demonstrând o capacitate de a construi și de a lucra cu materialele solide la care un zidar modern putea doar visa.

Era clar că autorii aceluia loc știuseră că avea să fie îngropat sub trei kilometri de gheață și intenționaseră ca acesta să reziste. De fapt, după cum indică Sarah, gâfâind de durere, materialul pe care-l aleseseră pentru construcție, Carbonul 60, era unul dintre puținele cunoscute de știință care-și *spori-*seră rezistența în timp.

La urma urmelor, geologia era o știință preocupată de presiune și de timp. Și era adevărat că moleculele de Carbon 60

erau mai dure decât diamantul. Dar fulerita, forma de Carbon 60 cristalizată, de un galben-marونی, era moale. Și totuși, supusă la presiuni constante și extreme, se transformase, devenind mai dură decât orice diamant cunoscut de om.

Atlantida fusese proiectată să devină din ce în ce mai rezistentă în timp.

Scott își verifică ceasul, analizând pasajul întunecos care se deschidea din capătul scărilor pe care urcau. După calculele lui Hackett, mai aveau șase ore până la emisia gravitațională finală a soarelui, care urma să dezlănțuie o distrugere pe care planeta Pământ n-o cunoscuse niciodată. După aceea, soarele avea să se domolească, dormitând pentru încă 12 000 de ani.

– Mi-aș dori să fi avut mai mult timp ca să studiez locul acesta, spuse el cu o nuanță de regret în voce.

Lumina de la capătul scărilor era o combinație ciudată de portocaliu și verde, dar părea a izvorî din câteva deschizături. De unde deduseră că, mai mult ca probabil, undeva sus existau ferestre care nu aveau gheață pe ele și care le-ar fi oferit o imagine mai bună asupra orașului.

Cei care aveau artefacte sonice le țineau pregătite, iar în mâinile celorlalți se vedeau arme. Grupul parcurgea cu prudență sala, care era anticamera unui spațiu mult mai vast.

Podeaua avea modele complexe, strălucitoare. Scânteile de energie prinse în capcana adâncă a infrastructurii reticulare a cristalului se zbuciumau și dădeau naștere unor explozii stelare, având modele în zigzag, pătrate, cercuri sau alte forme geometrice.

Sarah își masă umărul, în care durerea surdă continua să pulseze, penetrând tot mai profund în sistemul nervos. Își încheștă dinții și făcu un schimb de priviri cu Scott. Poate din cauza traumei, timp de o fracțiune de secundă părură a se blama reciproc pentru cele întâmplate.

Hillman își verifică încărcătorul armei, după care, la ordinul lui Gant, pătrunse pe sub arcadă. Își predase artefactul

sonic, pentru că nu-l putea considera o armă. Nu-i stătea în fire să se încreadă în altceva decât în arme.

Pușcașul avansă, iar Gant își verifică încărcătorul de șase gloanțe și se năpusti în sală din urma lui Hillman.

Nimic...

Sunetul pașilor lor reverberă între pereții duri și umplu întreaga sală. O idee cu adevărat înspăimântătoare, pentru că – atât în fața lor, cât și în spatele lor – holul se întindea pe kilometri întregi în ambele direcții.

Hillman își puse arma în poziție de tragere, lăsându-și garda jos.

Nimic.

Ridică din umeri, raportându-i apoi comandantului său:
– Drumul e liber.

Lumina izvora prin panourile translucide cu care era împânzit acoperișul sălii, ceea ce le oferea o perspectivă care îi lăsa fără suflare, profundă, sub peticele calde de lumină și de întuneric care alternau parcă până la infinit.

Hackett și Matheson estimară curbura măreței săli și fură forțați să concluzioneze că, dacă ar fi continuat în linie neîntreruptă, peretele exterior al Atlantidei ar fi avut o circumferință de aproape o sută douăzeci și unu de kilometri.

– Țsta mai zic și eu zid de cetate, spuse admirativ Hackett.

Parcurseră sala umăr la umăr, simțindu-se ca niște pitici în fața imensității încăperii. Energia scânteia formând panglici care se mlădiau sub picioarele lor, ricoșând în depărtări.

Pearce clătina continuu din cap.

– E de necrezut.

– Asta e ceea ce ai văzut? îl întrebă Hackett, referindu-se la ședințele de vedere la distanță pe care le derulase Pearce pentru CIA.

– Mul mai interesant decât ce am văzut eu.

Dar Matheson, neuitând nicio clipă că este inginer, observă ceva ce nu avea sens. De-a lungul pereților măreței săli curbate

se aflau alcovuri și nișe, construcții tubulare și ceva ce putea fi descris drept niște flacoane supradimensionate. Nu elemente portante, ci mai curând vase pentru păstrarea unei materii și pentru eliberarea acesteia la un moment dat.

– Ce naiba *sunt* chestiile astea? întrebă el cu voce tare.

Le studiară cu toții din mers, întrucât Gant insista să-și continue drumul.

– Trebuie să fie o cale de coborât spre oraș. Neapărat. Doar să găsim ușa, le spuse el.

Dar flacoanele atrăgeau toată atenția grupului și devenea clar pentru toți că Scott și Sarah le găseau deosebit de fascinante.

Și atunci, Scott spuse, dând din cap:

– Mda, ai dreptate.

Era evident că repeta o observație.

– Are sens, zise el apoi, părând adâncit într-o conversație.

Dar cu cine?

– Ăăă... Richard? îl întrerupse stingher Hackett. Îmi pare rău să te întrerup, dar, băiete, ne sperii pe toți.

Scott nu părea să înțeleagă.

– Cu cine vorbești? îl întrebă Hackett.

Scott ridică un deget, de parcă ar fi fost evident cu cine vorbea. Se uită apoi la Sarah, ca pentru a-i cere aprobarea, iar aceasta păru să i-o acorde.

– Nu-i auziți? spuse el.

Preocupat, Gant dădu grupului semnalul de oprire.

– Ce să auzim?

Scott ridică din umeri.

– Vocile, zise el.

Poate că nu era cel mai bun lucru de spus...

– Nu, Richard, continuă Hackett, fără nici cea mai mică urmă de ironie. Nu, noi nu auzim nicio voce.

VAR

Un vânt rece mătură Marea Sală. Cu o viteză înspăimântătoare, Gant își ridică artefactul sonic, ținându-l pregătit. Nu le trebuise mult ca să ajungă la concluzia că orice tip de briză în apropierea vastității de Carbon 60 reprezenta preludiul pentru ceva neplăcut.

Dar Sarah fu cea care interveni de data aceasta. Rapid și blând, îi apăsă mâna lui Gant.

– Este în ordine, explică ea. Încearcă să comunice cu noi.

– Cine? insistă Hackett. Sarah, cine încearcă să comunice cu noi?

– O, Doamne, murmură Pearce, când spectacolul de lumini care cuprinsese întreaga suprafață a dușumelei se schimbă într-un caleidoscop de imagini animate.

Era ca și cum ar fi stat pe o podea din sticlă, iar sub aceasta o mare de imagini complexe se învâртеau într-un amestec haotic. Nu erau imagini bidimensionale, pixelate, precum cele de la televizor; erau imagini tridimensionale și la fel de precise precum obiectele reale. De parcă în podea ar fi existat o trapă, prin care – dacă ar fi deschis-o – ar fi reușit să ajungă sub pământ ori chiar să întindă mâna și să-i ajute pe cei de dedesubt să urce la suprafață.

Pentru că asta era ceea ce vedeau. Oameni. Un ocean infinit de fețe care se luptau să ocupe locuri mai bune, ca să-i poată vedea prin sticlă. Unii își zdrobeau obrajii și nasurile, împingându-se în bariera care separa cele două lumi. Alții roiau în fundal, încercând să zărească mai bine de la distanță. Dar toți aveau ochii fixați asupra grupului.

Cei mai mulți aveau un aspect fantomatic. Erau palizi. De parcă albăstrimea dușumelei din cristal le furase culoarea. Dar, din când în când, apăreau urme de nuanțe de piele, de păr, culoarea ochilor... Bărbați și femei. Bătrâni și tineri. Copii și mame. Tați și unchi. Toți își deschideau și își închideau gurile, de parcă ar fi fost prinși într-o discuție cu grupul. Buzele li se mișcau în încercarea de a forma cuvinte și chiar reușiră să crezeze o ușoară vibrație a pereților, urmată la scurt timp de un vânt care creștea în intensitate odată cu oscilațiile.

În curând însă, în sală se auzi reverberând un bubuit îndepărtat, de parcă mai multe voci vorbeau deodată, devenind un urlet înfricoșător. Se auzea precum marea – val după val spărgându-se de țărni.

Lui Hackett nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Că tot vorbeam despre fantomele din mașinărie, spuse el, respirând întretăiat.

Fiecare reacționează în felul său. Matheson căzu în genunchi și-și apăsă mâinile pe podeaua ca sticla, ca într-un efort de a atinge trecutul, având pe chip o admirație de-a dreptul copilărească. November se învârtea pe călcâie și urmărea valul de zgomete și de fețe care pulsa prin podea. Emoționată, respira greu.

Yun tremura și striga continuu în cantonează:

– *Despre asta v-am avertizat! De asta mă temeam! Vedeți? Spiritele morților s-au întors ca să ne distrugă!*

Scott se întoarse spre soldat, spunându-i să se calmeze, dar asta nu-l consolă prea mult pe tânăr. Agentul CIA interveni:

– Richard, ce naiba se întâmplă aici?

Scott se luminează la față:

– Faceți cunoștință cu fosta populație a Atlantidei!

Dar zâmbetul îi dispăru imediat de pe față.

Ceva nu era în regulă. Deloc.

Începuse cu chicotitul unui copil mic, o fetiță. Scott auzi sunetul pașilor alergând de-a lungul Marii Săli și o simți apropiindu-se de el. Însă acolo nu era nimeni. Fetița chicoti din nou,

de parcă își dorea să-l arunce într-o confuzie și mai mare, apoi îi șopti la ureche.

Dar când Scott se întoarse spre ea, constată că în spatele lui nu era nimeni – și atunci, instinctiv, la un nivel foarte profund, își dădu seama că singurul loc unde putea auzi așa ceva era propria minte.

În timp ce se plimba prin sală împreună cu ceilalți, deveni evident că acolo exista unul dintre cele mai sofisticate sisteme audio pe care le întâlnise vreodată. Fiecărui metru cub de spațiu îi fusese alocată o voce diferită, care era emisă în cele trei dimensiuni ale Marii Săli.

De fapt, înaintarea lui prin sală declanșa din ce în ce mai multe voci.

Rapid, acestea se adunau până când aveai senzația că te afli în mijlocul unui stadion sportiv plin până la refuz, unde fiecare voce în parte avea claritate, volum și greutate.

Asta era suficient ca să arunce pe oricine în brațele nebuniei. Scott își simțea creierul apropiindu-se vertiginos de suprasolicitare. Carbonul 60 din picior fuzionase cu sistemul lui nervos, și se trezise aruncat direct în copacul cunoașterii din Atlantida. Era ceva de care nu se putea feri.

Dar cel mai tulburător era corul de voci frenetice. Amintirile lor pietrificate, cuvintele lor pe jumătate formate, cele mai multe rămânând de neînțeles, păreau să-i pătrundă în psihic la un nivel atât de profund, încât cuvintele rămâneau fără sens. Pentru că simțurile și emoțiile lui erau sub stăpânirea celorlalți și oroarea deplină a ceea ce dorea să-i destăinuie poporul Atlantidei i se imacula în minte.

Și toate acestea într-o fracțiune de secundă. Să descrie ceea ce simțea prin „explozie de adrenalină“ ar fi fost o subestimare. Ceea ce încerca situația să transmită, fără succes, era o luptă nebună pentru atenția lui. Pentru că Scott suferea un asalt de proporții gigantice, la limita unei maltratări mentale.

Și totuși, mesajul era clar și răspicat: *Atlantida este atacată de propriile sale creații. Scopul existenței sale este subminat.*

* * *

Hackett și ceilalți se repezică înainte. Deși Scott nu știa, se prăbușise la pământ și trupul i se contorsiona de parcă ar fi fost cuprins de o criză epileptică. Din nas și din gură îi țâșneau sânge și secreții. Întregul trup îi era zguduit de tremurături atât de violente, încât unii dintre tovarășii lui nici nu îndrăzneau să se apropie.

– Știu că suntem aici, explică disperată Sarah, îngenunchind și încercând să-l ajute pe Scott. Îl aud pe Scott, mă aud și pe mine.

Hackett era preocupat.

– Ce-i fac lui și ție nu, Sarah?

– Ne aud pe amândoi, dar el e singurul care le vorbește limba. Pe mine mă ignoră. De parcă n-aș exista.

Le explică pe scurt cum își făcuse loc Carbonul 60 din umăr în sistemul nervos și cum folosea undele de frecvență joasă ca să comunice cu Marea Sală.

– Nu sunt reali, le spuse Sarah. Sunt amintiri – amintirile animate ale oamenilor. Sunt un program de calculator.

November îl mângâie pe Scott pe păr, în timp ce lacrimile îi izvorau în ochi ca într-o fântână.

– Opriți-i, vă rog! Îi fac rău.

Gant făcu semn spre vastul spațiu care îi înconjura.

– Să-i oprim... dar *cum*?

Hackett analizează cele spuse de Sarah și se sfătuiește cu Matheson și cu Pearce.

– Ce credeți? Ca să codifici o persoană, este nevoie de un spațiu de stocare imens. Dar să codifici o societate întreagă?

– Oamenii ăștia sunt specialiști în manipularea moleculară, zise Matheson, distras o secundă de respirația întretăiată și greoaie a lui Scott.

Hackett era de acord. Dincolo de o anumită scară de miniaturizare, proporțiile mici deveniseră o problemă pentru componentele electronice. Firele erau blocate de mase de electroni precum colesterolul în artere. Tranzistorii abia mai funcționau,

asa că circuitele minimalizate aveau nevoie de un concept cu totul diferit, unul care se baza pe utilizarea efectelor mecanicii cuantice pentru administrarea datelor. Calculatoare care utilizau comutatoarele fonice și structurile reticulare de cristale sau calculatoare care utilizau reacții chimice în procese care imitau mintea umană.

Și atunci, Hackett înțelese. Dar dacă aveau de-a face cu un dispozitiv care le realiza pe amândouă? Care funcționa cu viteza luminii, dar avea elemente chimice și, în esență, funcționa ca un creier. Dacă Scott îi era util dispozitivului, atunci singurul mod de a-l salva ar fi fost să-l deconecteze de la dispozitiv.

Atent pe unde pășește, Pearce continuă să discute cu Matheson.

– Deci, sunt precum hologramele, nu? Iluzii optice?

– Exact.

Dar Hackett îi întrerupse.

– Începeți să căutați o ușă, le ordonă el. Nu avem prea mult timp, așa că nu ne putem întoarce pe unde am venit. Trebuie să mergem tot înainte. Să-l scoatem pe Scott de aici. Să întrerupem contactul cu partea aceasta a orașului.

Arată cu degetul spre artefactul sonic al lui Pearce.

– Dacă știi cum să-l folosești, acum e momentul, îi zise el.

Grupul se despărți și se împrăștiară toți de-a lungul pereților Marii Săli, în încercarea disperată de a găsi o ieșire. Dar, în pofida eforturilor lor, nicio instrucțiune rostită în fața a ceea ce părea a fi o ușă nu părea să funcționeze. Matheson își trecu degetele peste marginea unui posibil cadru de ușă. În zadar. Se îndepărtă de acesta și îl studie cu atenție.

Și atunci, se întâmplă.

Flacoanele și canistrele din cristal, care erau atașate cu miile de-a lungul fiecărui perete al Marii Săli, începură dintr-odată să se miște, schimbându-și poziția și găsindu-și locul în tuburile lungi, răsucite, ca de sticlă.

– Ralph? gemu Pearce. Acum ce-ai mai atins?

– Nimic! se panică Ralph. N-am atins nimic.

– Ce se întâmplă? întrebă Gant agitat. Ce *este* locul acesta?

Și atunci, fața contorsionată a lui Scott păru să se lumineze puțin. Încetă să mai tremure, de parcă reușise să recâștige un control parțial. Se ridică în șezut și-și șterse fața cu mâneca, inspirând profund de câteva ori, apoi vorbi. Dar când reuși să vorbească, era evident că în el se ducea o luptă teribilă, care îl secătuia de puteri. Îi privi pe toți.

– Ușile sunt închise pentru că le-am încuiat eu, explică el slăbit.

– Richard, de ce ai făcut asta? întrebă suspicios Hackett.

– Pentru că acesta este *Var*, veni răspunsul.

Prudent, Gant încerca să estimeze de unde ar putea veni următoarea amenințare.

– Un *Var*? Ce dracu' este un *Var*, profesore?

– Te simți bine? întrebă repede Hackett.

Scott nu răspunse, de parcă efortul de a răspunde i-ar fi întrerupt concentrarea.

– În *Vechiul Testament*, spuse el, când Marele Potop devenise iminent, Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă, o barcă, și să pună în ea câte o pereche din toate animalele de pe Pământ, ca să fie salvați. Dar anterior, tradițiile din Orientul Mijlociu susțin că Yima, versiunea lor pentru Noe, a primit poruncă să construiască o *Var*. Tradiția ariană avestică din Iran susține că *Var* era un loc subteran care unea cele patru colțuri ale Pământului. Tradiția zoroastrică descrie *Var* ca pe o fortăreață.

– Dar animalele salvate erau tot perechi, nu? întrebă Hillman.

– Nu, respinse Scott ideea, dând din cap. *Var* avea menirea de a conține *sămânța* tuturor ființelor vii de pe Pământ.

Matheson îi aruncă lingvistului o privire.

– Sămânța? Ca mostrele de ADN? Poate chiar ovule și spermă?

Inginerul se repezi spre fiolele cu aspect ciudat atașate pe pereți.

– Dumnezeule, toate speciile pe care am reușit să le distrugem în ultimele mii de ani... le-am putea readuce la viață. Mastodonți, toxodonți, mamuți, tigri cu dinți sabie – toate ființele din ultimele 12 000 de ani... să le aducem pe toate îndărăt, chiar și pasărea Dodo. Mi-a plăcut întotdeauna Dodo. Se întoarce apoi spre ceilalți și adăugă: Vă dați seama ce înseamnă asta?

Dar Hackett i-o luase înainte – își ridică brațele deasupra capului, îngrijorat.

– Ralph, s-ar putea să nu fie o idee chiar așa de bună.

– De ce nu?

– Uită-te în jurul tău. Pământul este o biosferă în continuă evoluție. Presupunând că reușim în câteva ore să eliberăm ce se află în containerele acelea, gândește-te ce ai face. Nu știm sigur ce se află acolo. Poate că vom elibera boli și virusuri care nu s-au mai văzut de milenii, care au dispărut și față de care noi nu mai avem rezistență. Ne-am autodistruge.

November se declară de acord cu Hackett.

– Când conquistadorii au acostat pe țărmurile Americilor, multe dintre populațiile indigene au fost ucise ca urmare a răspândirii bolilor, nu din cauza războiului.

– O altă opțiune ar fi că ne-am putea trezi că am recreat insecte care par suficient de inofensive, dar care au un efect devastator asupra lanțului trofic. Nu poți deschide un recipient spunând: „Ia te uită, un mamut“. Trebuie să ai în vedere și consecințele.

Gant spuse:

– Deci, opinia voastră este că, și dacă supraviețuim, locul acesta va rămâne o bombă cu ceas.

– Aha, iar începem, mormăi Matheson. Orice scuză pentru a arunca în aer locul acesta...

– Liniște, urlă Scott, încercând să se ridice în picioare și sfârșind întins pe dușumea.

Se încruntă spre câteva fețe care se uitau la el prin podea și, precum ochii melcilor, aceștia se traseră imediat înapoi.

November se îndreaptă spre el și îl ajută să se ridice. Scott se clătină, gâfâind, de parcă primise un pumn în piept.

– Tăceți cu toții! Nu vă mai certăți! Mai bine ascultați-mă! Nu vreți să ascultați!

Nesigur pe picioare, încercă să-și regleze respirația. Toți ceilalți îl urmăreau nerăbdători. Matheson se aplecă în față, pe fundalul horcăitului ce venea dinspre Scott.

– Spune-ne ce să facem, Richard, propuse smerit inginerul. Spune-ne ce să facem și vom face.

– În primul rând, trebuie să înțelegeți, spuse simplu Scott. Trebuie să mă ascultați, pentru că atunci când voi deschide ușile, există șansa să murim cu toții. Sala asta e aidoma Copacului Cunoașterii, depozitul tuturor lucrurilor fizice și metafizice. Chiar acum, mă aflu într-o vastă bancă de informații pe care o pot accesa cu puterea gândului. Acum știu tot ceea ce au fost oamenii aceștia, tot ceea ce știau ei. Acest *Var* slujește unui scop dublu. În cazul în care omenirea supraviețuiește, în cazul în care am evoluat suficient de la ultima Mare Catastrofă încât să înțelegem cum să folosim locul acesta, cunoștințele noastre pot fi amplificate la infinit și ni se va permite accesul la aceste informații care, de drept, sunt ale noastre. Dar dacă nu reușim să anunțăm centrul de comandă al orașului că existăm și că avem nevoie de ajutor ca să ne salvăm, atunci această mașinărie va trece la al doilea rol al său. Va elibera în mediu material genetic ce va reînsămânța viața pe planetă. Dar viața care ar trebui însămânțată s-a modificat. A fost alterată de creațiile pe care oamenii Atlantidei le-au construit ca să apere orașul. Acești naniți sunt vii și nu vor să moară. Ne așteaptă în spatele acestor uși – iar când le voi deschide, *vor încerca* să ne omoare.

EVOLUȚIE

– Au încercat deja să ne omoare, spuse dintr-o suflare Gant. November tremura.

– Domnule doctor Scott, spuse ea, chiar începeți să mă speriați! Nici măcar nu păreți să fiți dumneavoastră.

– *Eu te sperii?*

Scott se gândi că era aproape comic.

– November, zise el, eu sunt ultima ta grijă.

– Richard, spuse Hackett, nu pari să fii în apele tale.

– Care e problema, Jon? Ești gelos pentru că vocile din capul meu nu vorbesc cu tine?

Când spuse aceste cuvinte, fețele de sub dușumea începură să se agite. Târându-se pe pereți, se răsuciră și se contorsionară până când fuzionară din nou în trupuri întregi – oameni la dimensiunea lor reală, purtând hainele și podoa-bele timpurilor lor. O mare de oameni care așteptau acum în tăcere, urmărindu-i. Ca spectatori la sfârșitul Evurilor. O mare de suflete întemnițate stând la câțiva centimetri de ei, în spatele unei despărțituri din cristal.

Scott le arăta celor din grup cum să utilizeze cu eficiență maximă artefactele sonice din posesia lor în scopuri defensive, atunci când avea să vină momentul să-și croiască drum înainte.

– Naniții, explică el, erau destinați să întrețină toate structurile de pe planetă. Și, de nevoie, au fost dotați cu o inteligență artificială limitată – capacitatea de a acționa colectiv și de a se reproduce.

Hackett își imaginase asta.

– Și, făcând asta, au evoluat, spuse el, preluând rolul de prezentator de la Scott.

Scott se uită lung la el – era corect.

– Teoria complexității biologice, continuă Hackett, susține că e nevoie de cincizeci de mii de ani ca să crezi de la zero ochiul uman. Douăsprezece mii de ani de evoluție într-o specie precreată sunt mai mult decât suficienți ca să putem presupune că aceste creaturi au devenit cu adevărat niște ticăloși deștepți.

– Mda, fu de acord Scott. Și doresc să continue să evolueze. Vor să aibă o șansă la planeta Pământ. Așa cum văd ei problema, noi am avut șansa noastră și am dat-o în bară.

Hillman mai puse un încărcător în arma automată.

– Spectacolul nu se termină până nu cântă doamna cea grasă, mârâi el, și cum pe aici nu sunt doamne grase, bănuiesc c-o să mai zăbovim o vreme...

Hackett își scărpină sprânceana.

– Drăguț.

– Nu e drăguț, îi avertiză Hillman. E o afurisită de promisiune.

Yun se apropie de Scott.

– Asta s-a întâmplat ultima dată? Mașinile au preluat puterea?

– Nu asta s-a întâmplat ultima oară, spuse pe un ton grav lingvistul. N-au terminat la timp rețeaua.

Se adresă apoi întregului grup:

– Nu era terminată. Și știau și ei că nu va fi terminată. De aceea au introdus mitologiile religioase în plan. Au studiat psihicul uman și au găsit modalitățile prin care să mențină vii aceste idei și cunoștințe timp de generații întregi, până când noi, ca specie, vom fi fost suficient de inteligenți ca să terminăm de construit rețeaua. Așa că au fost trimise grupuri de savanți care, protejate fiind în timpul primei catastrofe, aveau misiunea de a reconstrui civilizația și de a finaliza rețeaua.

– Și acum e finalizată? se auzi vocea disperată a lui Pearce. Nu se poate să fi făcut tot drumul acesta pentru ceva care nici măcar nu funcționează!

– Acum *este* finalizată, îl asigură cu voce sigură Scott. În cele din urmă, după ultimul potop, supraviețuitorii s-au asigurat că rețeaua este finalizată. S-au împărțit în grupuri și au dus civilizația cu ei la toți locuitorii planetei. Ei erau Părinții Fondatori originari. În America de Sud, mitul spune că civilizația a fost adusă pe pământurile lor de către Quetzalcoatl, cel cu barbă. Părul facial era necunoscut în America de Sud – de ce să inventeze așa o caracteristică? Le era, genetic, imposibil să-și lase barbă. Ar fi trebuit să fi văzut una. Clement al Alexandriei și Tertulian, amândoi din secolul al treilea d.Hr., vorbesc despre aceleași mituri colective ca și Lactantius, Zosima și împăratul roman Iulian, din secolul al cincilea d.Hr., potrivit cărora zeii – sub forma oamenilor – le-au adus înțelepciunea de pe un pământ care a fost distrus într-un potop.

Scott își șterse sângele care îi curgea din nas, apoi continuă:

– Atlantida însăși era completă. Centrele majore ale rețelei erau complete, dar mai trebuiau create structurile de legătură. Aceste structuri de legătură necesitau doar cunoștințe rudimentare de tehnologie – să ridici pietrele, să sapi tuneluri și altele. S-au gândit la toate. Erau oameni deștepți. Mai deștepți decât tine și decât mine.

Pearce îl bătu pe umăr pe lingvist.

– Știi unde mergem?

– Da, știu unde mergem.

– Chiar așa? Cum de știi?

Scott spuse:

– Pentru că am fost acolo. L-am văzut.

Pe fața lui Pearce se citi un zâmbet îngrijorat.

– Oh, l-ai văzut, nu-i așa? zise el. Îmi pare rău, dar nu te cred.

Scott nu apucă să riposteze, pentru că maiorul Gant începu la rândul său să-l chestioneze.

– Și ce facem când ajungem acolo? Zona asta centrală de comandă, camera aceasta de control... cum arată?

– O veți recunoaște, le răspunse Scott. N-aveți cum să nu o observați. Dar nu vă faceți griji, vă conduc eu. Sarah și cu mine știm ce e de făcut când vom ajunge acolo.

Se întinse și o luă de mână, de parcă ar fi comunicat la un nivel dincolo de orizontul celorlalți. Comunicaui la un nivel secret, poate chiar la nivelul mintal pur, prin intermediul impulsurilor electrice din mașinăria de cristal a orașului.

– Ce vom face când vom ajunge acolo? insistă Gant, care nu avea obiceiul de a se repeta.

Scott spuse:

– Crede-mă, dacă ți-aș spune, nu ți-ar plăcea.

– Oricum nu-mi place.

Erau aliniați cu toții, cu armele pregătite de tragere. Scott își încleștă pumnii preț de o clipă, de parcă purta din nou o bătălie chinuitoare pe câmpul de luptă al minții lui. După câteva secunde reuși să își descleșteze pumnii și rămase cu privirea fixată în față, pe zidul din față lor.

– Gata?

Se auziră murmure de încuviințare.

Scott dădu din cap și atunci ușile începură să se deschidă.

REVELAȚIA

Indienii Hopi au zeii gemeni, Poqanghoya și Palongawhoya, paznicii axelor de nord și sud, a căror sarcină este să mențină rotația corectă a planetei. Li s-a poruncit de către Sotuknamy, nepotul Creatorului, să-și părăsească posturile, pentru ca „a doua lume“ să poată fi distrusă, căci oamenii ei deveniseră răi. Apoi, lumea, fără nimeni care să o controleze, începu să se balanseze dezechilibrată, se roti și se dădu peste cap. Mările și lacurile inundară pământurile – lumea îngheță și peste ea se așternu un strat de gheață solidă. Prima lume fusese distrusă de foc, iar a treia lume de apă.

*The Earthquake Generation*¹,
JEFFREY GOODMAN, 1979

¹ Generația cutremurului (n.tr.)

ORAȘUL INTERIOR

La început fură fulgere de lumină, apoi breșe lungi de aproape patru metri ce apăreau la intervale egale de-a lungul bazei zidului interior al Marii Săli, acolo unde întâlneau podeaua. Centimetru cu centimetru, breșele deveneau din ce în ce mai mari și, când ușile uriașe de deasupra începură să se ridice, se ridică și temperatura, pe măsură ce aerul fierbinte năvăli în sală ca să-i întâmpine.

Parcă s-ar fi aflat la gura unui furnal.

Matheson și Hackett se priviră îngrijorați.

– Ce naiba se întâmplă acolo jos?

Ceilalți își încleștară mâinile pe arme, iar ușile își continuă hurelul lent și zgomotos spre zenit. Lumina care se revărsa înăuntru era înfricoșătoare și November fu nevoită să-și protejeze ochii ca să poată păși pe holul de dincolo de uși.

Cu ochii mijiiți, așteptă să i se adapteze vederea. Dar când reuși să vadă suficient de bine, nu ar fi putut descrie priveliștea din fața ei altfel decât ca fiind biblică.

* * *

Turnurile Atlantidei străluceau în zare – vaste coloane de cristal gargantuesc, atât de impresionante ca dimensiune încât păreau să susțină însuși acoperișul cavernei de gheață în care era găzduit orașul Atlantida.

Caverna în sine trebuie să fi avut câteva zeci de kilometri în lățime și cel puțin jumătate de kilometru înălțime. Suprafața era vălurită și deformată de o serie de pâraiașe topite,

acolo unde căldura intensă sculptase golul imens. Stalactite gigantice cădeau din tavan; unele atârnav libere, altele formaseră coloane încă înghețate deasupra numeroaselor clădiri care formau orașul.

Dar oricât de spectaculoasă ar fi fost caverna, nu era nimic în comparație cu Atlantida.

Echipa se afla pe un dig interior circulabil, asemănător cu parapetul unui castel sau cu un balcon nesfârșit. Era platforma superioară a zidului exterior care încercuia întregul oraș.

La cincisprezece metri sub ei, pe jumătate scufundate în gheață, se găseau clădirile complexe din piatră, străzile și aleile suburbiilor. Unele dintre case erau lipsite de gheață, splendide cu decorațiile de pe zidurile lor. Acoperișurile erau placcate cu foițe lucioase de aur și pereții multora dintre clădiri erau împodobiți cu fresce. Alte așezări nu erau la fel de norocoase; minighețarii încă blocau drumurile, iar clădirile rămăneau nemișcate sub gheață și timp.

Dedesubt, plutea un sentiment de dezolare fantomatică. O goliciune. Sentimentul unei traume a trecutului încă gravată în peisaj. Senzația că, dacă echipa ar fi avut timp să coboare și să viziteze împrejurimile, n-ar fi văzut prin ferestre decât nenorocire și nefericire.

Districtul de dedesubt părea întunecat și albastru. Înghețat în timp. Le amintea de unele imagini din Pompei, dezgropat după atât de multe secole de la momentul în care fusese înghițit de fluviile de lavă ale Vezuviului. Și totuși, acesta nu era un sit arheologic antic, acoperit de aluviuni și putrezind. Era un oraș care încă vibra. Un oraș a cărui esență fusese conservată de gheață.

Era un oraș în stază. În sensul direct al cuvântului – criogenat. Un oraș în așteptare, care merita ca străzile să-i fie populate de oameni.

Echipa se puse în mișcare spre gigantica stradă principală, care avea lățimea unui teren de fotbal american și care se desfășura într-o linie perfect dreaptă direct spre inima orașului. O inimă care se afunda direct în centrifuga de plasmă ce își

săpase drumul din spațiu și pe care o văzuseră cu toții pătrunzând în gheață când se aflau la suprafață.

Dimensiunile locului erau atât de uriașe, încât echipei îi lua o jumătate de oră ca să ajungă la punctul de acces în strada principală. Și, urmându-și drumul spre stradă, surprinseră cu adevărat imaginea din fața lor.

Turnurile strălucitoare ale Atlantidei se înălțau pe un fundal de un portocaliu incandescent, o ceață vibrantă care pâlpâia fierbinte, de parcă întregul oraș se afla la marginile unui etern asfințit. Gheața învâpăiată era luminată și devenea incandescentă sub efectul unui vulcan activ încă încastrat în gheața antarctică, care arunca lavă undeva la distanță, poate la mulți kilometri. Însălmântător de vie, lumina care se refractase până în această cavernă pâlpâia și se intensifica odată cu erupția vulcanului.

Fasciculele de lumină erau însoțite de efluviile dogoritoare care explodau prin crăpăturile din pereții cavernei, umplând aerul de vapori sulfuroși ce formau nenumărate straturi în aer. Unii coborau deasupra orașului ca o ceață delicată, în timp ce alții se împrăstiau în straturile superioare mai calde ale acestei miniatmosfere, având înfățișarea unui acoperiș de nori ce plutea în jurul vârfurilor zgârie-norilor din centru.

Dar spectacolul nu se termina aici.

Să ne imaginăm că Empire State Building ar fi un paratrăsnet. Și să presupunem că ar avea șase copii. Imaginați-vă că împreună ar fi așezate într-un cerc care înconjoară o structură deloc diferită de Marea Piramidă de la Giza, care, la rândul său, ar fi ridicată de la sol, sprijinindu-se pe patru piloni de dimensiunea Statuii Libertății, fiecare sub forma unei creaturi herculeene.

Imaginația ar recrea astfel o viziune asemănătoare aspectului real al porțiunii centrale a orașului Atlantida.

Prin gaura imensă din mijlocul acoperișului cavernei, vortexul cutremurător al ionilor verzi turbionari ce fuseseră

absorbiți din spațiu se dilatase, iar ferocitatea și dimensiunea lui se amplificaseră. Întregul fenomen se transformase într-o masă contorsionată de scânteii de energie furioase, care se comportau aproape ca un șarpe gigantic în continuă mișcare. Și totuși, spre vârful său, tornada de energie era zdrențuită. Sfârtecătă, ca o frânghie ale cărei fire se destrămaseră.

Șapte fire biciuiau aerul. Fiecare lujer era conectat la unul dintre obeliscurile masive ce păreau să acționeze ca o serie de conductori de electricitate, deviind energia într-un scop neștiut.

La rândul său, fiecare structură cristalină din oraș pulsa și sfârâia cu electricitate, începând cu zidul exterior al Atlantei și terminând cu zidurile interioare mai îndepărtate, cu drumul principal și cu fiecare clădire de dincolo de acesta. Întregul spațiu era viu datorită acestei energii, care ricoșa și demonstra că aceste structuri serviseră unui dublu scop în trecutul lor – pentru că toate prezentau indicii clare de ferestre, de căi de acces și de o multitudine de camere.

Într-adevăr, acest loc fusese destinat vieții. Slujise ca un oraș real, chiar dacă scopul său suprem era unul mult mai înalt.

Abia după ce străbătură strada principală se desfășură în fața lor vastitatea reală a locului. Pentru că, indiferent cât de mult ar fi mers, destinația lor finală nu părea să se apropie.

Era una să afirmi că Atlantida apărea pe imaginile din satelit de dimensiunea Manhattanului și alta era să vezi cu ochii tăi.

– Din tron ieșeau fulgere... cită November cu un aer meditativ, voci și tunete, iar înaintea tronului erau șapte lămpi de foc ce ardeau; acestea reprezintă cele șapte spirite ale lui Dumnezeu. Înaintea tronului era un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul tronului și în jurul tronului erau patru creaturi vii, pline de ochi în față și în spate...¹

Scott cunoștea bine pasajul și arată spre imensele creaturi care susțineau piramida.

¹ <http://www.jw.org/ro/publicatii/biblia/nwt/carti/Revela%C5%A3ia/4/> (n.tr.)

– Și prima creatură vie era ca un leu, a doua creatură vie era ca un taur tânăr, a treia creatură vie avea o față ca de om, iar a patra creatură vie era ca o acvilă în zbor¹, adăugă el. Foarte bine, November. *Cartea Revelației*, capitolul patru.

Și, cu certitudine, statuile-reazem se potriveau descrierii. November indică tornada de energie cu șapte capete.

– Și bănuiesc că asta reprezintă șarpele cu șapte capete, conchise ea.

Leviatanul. În ebraică, Livyatan. În sumeriană, Tiamat. Șarpele de apă primordial cu șapte capete și simbolul puterii de creație a lui Dumnezeu.

Pearce își umezi buzele uscate. Își continuă drumul pe strada principală spre centrul orașului.

– Ce altceva mai are de spus *Cartea Sfântă* despre acest subiect? Întrebă el.

Pearce se aștepta să-i răspundă November sau Scott. Însă mare îi fu surpriza când cel care interveni fu Gant.

– Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!” Și au urmat fulgere, glasuri, și tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare că, de când este omul pe Pământ, n-a mai fost un cutremur atât de mare. Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți și cetățile neamurilor s-au prăbușit.²

Pușcașul ridică din umeri stânjenit.

– Nu sunteți singurii care citesc Biblia, spuse el.

Își continuă drumul, cu armele pregătite.

Strada principală părea un pod sau un pasaj supratran. Și nu era singurul de genul acesta.

Hillman profită de drumul îndelungat ca să-și utilizeze binoclul și să evalueze amplasamentul orașului. Atât cât își

¹ *Ibidem* (n.tr.)

² Biblia online, *Apocalipsa*, capitolul 16, versetele 17–19, traducerea: Cornilescu, sursa: <http://www.ebible.ro/biblia/romana/cornilescu/apocalipsa/16/8/#8> (n.tr.)

putea da seama el, semăna, surprinzător de mult, cu imaginile din satelit și cu descrierea oferită de Platon.

Orașul era împărțit în cartiere printr-o rețea vastă de intersecții, dintre care ei traversară doar o parte. Intersecția reală apăru sub piramidă, în centru, deși era prea departe ca s-o vadă din poziția lor și nu putea fi decât presupusă. În depărtare, spre stânga și spre dreapta, Hillman reuși să zărească ambele laturi ale drumului principal perpendicular, care ducea în același punct spre care se îndreptau și ei. Ceea ce însemna că spre centru se putea ajunge pe trei căi de acces vizibile, la care se adăuga presupusa existență a unui al patrulea drum, pe a patra direcție.

Pe măsură ce se apropiau de centru, clădirile care mărgineau drumurile deveneau din ce în ce mai înalte. Nu proporțional, nu treptat, ca și cum ar fi fost guvernate de un proces matematic, ci mai curând într-un mod neregulat, aleatoriu, care reproducea un oraș adevărat. În general, cu cât se apropiau mai mult de centru, cu atât mai înalte deveneau clădirile.

Rezultatul era un sentiment de straniețe la trecerea printre clădirile uriașe, cu ferestrele lor întunecate și lipsite de viață, și totuși cu ramele ferestrelor vibrând datorită scânteilor de energie.

Se simțeau de parcă ar fi fost singurii călători pe o autostradă cu opt benzi de circulație.

Hackett aruncă o privire spre una dintre impunătoarele clădiri și-i făcu semn lui November.

– Te-ai întrebat vreodată cine stătea în spatele uneia dintre aceste ferestre uitându-se la noi?

– Oprește-te, se cutremură November. Locul acesta e suficient de sinistru și așa.

Și avea dreptate. De fapt, Bob Pearce spunea același lucru și, respirând întretăiat, începu să emită tot felul de idei extravagante, poate tocmai în efortul de a se calma.

Ceva despre proiectul unui oraș care susținea ipoteza vieții umane. Clădiri fără oameni, care vorbeau despre moarte,

singurătate și izolare. Clădirile fără oameni erau înspăimântătoare. Locuri de temut. Puțini oameni vorbeau despre fantome la concertele rock sau pe autostrăzi, în baruri sau în parcuri și pe plaje. Domeniul fantomelor erau podurile, camerele dosnice, holurile și dormitoare nefolosite. Fantomele și domeniile lor spuneau multe despre dorința omului de a umple neantul. Psihologia adânc înrădăcinată a unei specii care nu putea suporta inexistența.

Asocierea unei fantome cu un loc anume spunea multe despre arhitectura acelui loc, pentru că vorbea despre o clădire care nu-și îndeplinea rolul pentru care fusese creată. Prin linii simple și modele geometrice, numeroase clădiri erau un apel sfâșietor la contactul uman. Și atât cât putea fi aplicată această teorie pentru Atlantida – aici întâlneau un oraș care, la o scală de necrezut, plângea după contactul cu oamenii.

Înainte de a comenta, Hackett medită la ceea ce spusese Pearce.

– Da, spuse el, sunt sigur că fantomele din *War* ar fi de acord cu tine.

Bob Pearce i-ar fi răspuns, dar echipa se oprise brusc. Pentru că drumul le era blocat.

Era ca și cum o găleată gigantică de sorbet de vanilie se răsturnase și se scurgea pe Fifth Avenue. Pasajul dintre clădirile din dreapta străzii principale erau înăbușite de o pătură de gheață groasă, netedă, care se revărsase pe drum înainte de a-și continua calea printre clădiri, spre stânga.

Totuși, spre norocul echipei, existau dovezi că gheața era aerată. Că se formaseră găuri atunci când apa fierbinte se scursese de deasupra, erodând secțiuni întregi din blocaj.

Gant făcu câțiva pași în spate, evaluând situația cu picoul în mână. Vârful metalic al acestuia era umed din pricina gheții glaciare care se topise.

– E în regulă, spuse el. Cred că voi găsi un loc pe unde să trecem.

– Asta e bine, comentă Hackett, verificându-și ceasul, pentru că nu mai avem prea mult timp la dispoziție.

Gant înfipse piconul în gheața subțire.

– Spune-mi ceva nou.

Le făcu semn nerăbdător lui Yun și celorlalți, adăugând:

– Haideți, veniți aici! Dați-mi o mână de ajutor!

Pasajul se răsucea și se întorcea și uneori, acolo unde drumul era închis, îl curățau cu piconul sau se lăsau cu toată greutatea pe stratul de gheață. Gheața era atât de fragilă și de casantă, încât era de mirare că-și putea susține propria greutate.

– Fiți atenți, îi avertiză Sarah. Există riscul să se dărâme întreaga cavernă.

Reușiră în cele din urmă să-și croiască drum spre marele bulevard aflat dincolo de zidul de gheață. Un loc unde perspectiva era la fel de spectaculoasă ca la început, dar care dezvăluia mult mai multe detalii despre oraș. Căci, ramificându-se în fața lor într-un arc uriaș, se afla exteriorul a ceea ce Platon descrisese drept două canale concentrice, dintre care primul era atât de masiv, încât se spunea că Atlantida găzduia o întreagă flotă la sânul său.

Canalul era plin cu gheață topită și părea mai ciudat din apropierea nivelului străzii principale decât la prima incursiune de-a lungul lui.

Matheson, mereu uluit de minunile inginerești ale orașului, alergă într-o parte și privi în jos.

– Asta e! strigă el. Orașul trebuie să fi fost construit în întregime pe o colină sau un deal! Cu cât ne apropiem mai mult de centru, cu atât ajungem mai aproape de nivelul solului! Nu cred că sunt mai mult de cinci-șase metri până la nivelul apei...

Și, în acel moment, rămase fără cuvinte.

– Iisuse! spuse el. Michaels...!

MOMEALA

La câteva sute de metri distanță, Michaels zăcea la pământ, nemișcat, în mijlocul canalului. Nu era greu de imaginat acest lucru, având în vedere că apa era înghețată. Dar nu prin procese naturale, pentru că – deși canalul scânteia ca apa fluidă și deși era limpede ca apa proaspătă – nu era gheață. Era înghețat ca urmare a fenomenului de undă staționară numit cvasicristalizare.

Clipocelile din apă și perturbațiile, devenite prizoniere, înghețaseră în timp din cauza undelor staționare pompate de zidurile de Carbon 60 care mărgineau canalul. Undele erau marcante în apropiere de malurile apei, unde fusese inițiată cvasicristalizarea. Ele arătau clar de unde veneau puterea și forța realizării acestei imagini.

Ceilalți alergară și ei spre locul unde stătea Matheson, undeva la marginea străzii principale.

Gant îl văzu primul – containerul negru zăcea pe o parte, la câțiva metri distanță de pușcașul marin. Maiorul se pregătea deja să scoată frânghiile care îi atârnavă la centură. Nu spuse decât atât:

– Bomba.

– Las-o dracului de bombă! sări Pearce. Trebuie să-l ajutăm! Michaels! Hei, mă auzi? Hei, Michaels, ești bine?

Michaels păru să se miște. Cu un geamăt, își înălță capul, apoi se prăbuși înapoi pe spate. Părea să rostească ceva, dar nimeni nu înțelegea.

– Stația radio, interveni Yun. Folosește-o!

În timp ce Hillman își scotea stația, Gant își asigură linia legând-o de ceva care arăta ca un stâlp de iluminat antic. Apoi aruncă partea liberă peste margine.

– Ray, spuse decis Hillman, butonând transmițătorul. Ray, mă auzi? Venim după tine, amice. Nu-ți face griji.

– N-avem timp pentru asta, îi avertiză disperat Hackett.

– N-o să abandonăm un camarad căzut, spuse printre dinți Hillman.

– Bine! ripostă Hackett. Coboară și scoate-l de acolo, iar noi ne continuăm drumul spre centrul de control.

– Mergem împreună! strigă Gant.

Pe marginea canalului, brațul lui Michaels căzu neputincios pe piept după ce-și scoase stația. Nu se vedea foarte bine ce face. Era straniu. Dar părea că ar vrea să arunce stația. Părea să le arate că nu voia ca ei să coboare după el.

Îi avertiza să se îndepărteze.

– Ce Dumnezeu face?

Hillman își duse binoclul la ochi.

– O, drace! Domnule, bietul de el și-a rupt picioarele. Acum văd. Sunt răsucite în unghiuri nefirești.

Yun își scoase și el frânghia și începu să lege un capăt de un stâlp.

– Ce dracu' crezi că faci? sări Gant.

– Ajut.

– Pe dracu'...

– N-avem timp pentru astfel de prostii macho! sări November, apucându-și brida de siguranță și trecându-și picioarul pentru margine. Mă duc *eu* să-l ajut. Cu cât rezolvăm mai repede problema, cu atât mai repede putem s-o luăm iar din loc.

Înainte ca cineva să mai apuce să spună vreun cuvânt, ea începu să coboare spre canal. Gant schimbă o privire cu Scott.

– E înfierbântată tare, nu?

Scott ridică din umeri.

Gant își continuă drumul, iar Hackett îl trase deoparte pe epigrafist.

– Ce ai?

– O să mor, replică simplu Scott, aproape nepăsător. Asta schimbă cumva modul de a privi lucrurile.

Era evident că Hackett nu se aștepta să audă așa ceva. Ar fi vrut să insiste, dar Hillman îi băga deja echipamentul în mână.

– Uite, ține asta, îi spuse el, dându-i rucsacul și trecându-și picioarele peste margine. Mă întorc imediat.

Dar pe când cei trei soldați și asistenta antropologului se lăsau să cadă în canal, Scott se încruntă, de parcă abia atunci reușea să conștientizeze ce se întâmplă.

– Ceva e în neregulă, spuse el simplu.

Sarah schimbă o privire cu Scott când acesta se apropie de margine, supraveghind orizontul cu ochiul unei păsări de pradă.

– Acolo! spuse ea.

Și atunci, văzură toți.

AMBUSCADA

Michaels gemu într-o agonie hidoasă, aproape delirând, susținându-și cu cealaltă mână brațul sfârâmat. Pe față avea sânge închegat. Nasul îi era zdrobit, împreună cu o parte a feței. Piciorul stâng stătea îndoit în unghi drept de la șold. Nu putea fi sigur, dar bănuia că o coastă ruptă îi perforase un plămân.

Și apoi, din nebuloasa vederii sale încețoșate, se ivi cavaleria.

Într-un singur mod se putea descrie această imagine. Cu puțina putere rămasă în voce și cu aerul ca răspelul pe faringe, spuse:

– Nebunii dracului!

Apoi, capul îi căzu pe pământ.

Hillman sprintă.

– Aproape c-am ajuns, frate! Am ajuns! O să reușim să ieșim noi și din asta!

Singurul care nu se grăbea să ajungă la Michaels era Gant. Ceea ce nu era surprinzător, pentru că principala lui preocupare era bomba. O întoarse în jurul axei.

– E încă întreagă, spuse el. Mulțumescu-Ți, Doamne!

– Mulțumește-i firmei Samsonite¹, spuse cu răsuflarea tăiată Michaels, amuzându-se.

– Ce dracu' ți s-a întâmplat, omule? întrebă Hillman, analizând rănila pușcașului.

Michaels tuși.

¹ Firmă americană producătoare de valize, geți și diverse recipiente pentru transport (n.tr.)

- Am căzut din cer... Ce crezi că mi s-a întâmplat?
- Iisuse, ai noroc că ești viu.
- Și atunci, de ce nu mă simt norocos?

Deși sunase ca o glumă, nimeni nu râdea. Michaels își lăsă brațul fracturat pe o parte și îl înșfăcă pe Hillman de guler.

- Trebuie să plecați de aici înainte să se întoarcă. Trebuie să plecați!

Hillman nu înțelegea.

- Ce dracu' tot spui acolo? Te scoatem de aici.

Dar nici nu-și termină bine cuvintele, că fața lui Michaels deveni imaginea fricii pure, nediluate. Lacrimile îi năvăliră în ochii injectați. Era pe cale să izbucnească în plâns, ca un copil.

- Omule, e prea târziu! Au ajuns deja. Frate, au venit deja! O să murim dracului cu toții!

Ceilalți întoarseră capul spre locul unde se uita Michaels, iar acesta îi surprinse pe Hackett și pe ceilalți din echipă privind de pe pod. Toți dădeau frenetic din mâini.

- Plecați de-acolo! se auzeau țipetele lor tardive.

- M-au lăsat aici ca momeală, suspina Michaels. Și voi ați căzut direct în capcană.

Însă era prea târziu. Michaels își lăsă capul să cadă, încordarea fiind prea mare pentru mușchii gâtului său.

- Asta încercam să vă spun, murmură el fără suflare.

November se ridică încet în picioare, urmată de Yun și de Gant, care se apropie de ei târând după el focusul nuclear.

- Sfinte Sisoe...

- Ce facem? întrebă November.

Dar nu prea avea sens să răspunzi la așa o întrebare redundantă.

De cealaltă parte a imensului canal, pe cheiurile pustii și docurile străvechiului oraș, într-o mulțime pe care ochiul abia o cuprindea, așteptau Golemii.

Nu unul, nu doi. Nici măcar o sută. Ci mii. Poate chiar zeci de mii.

La început nemișcați, niciunul nu realizează cine se mișcase primul; apoi, brusc, urmă o schimbare imperceptibilă de atitudine în pădurea de efigii de cristal și, în câteva secunde, Golemii începură să-și clatine capetele uriașe, legănându-se greoi pe gâturile groase, și să-și mute greutatea de pe un picior pe altul. Amenințători și foarte atenți.

Hillman se uită în spate în căutarea unei căi de scăpare, dar comentariul „O, nu“ îi lămuri pe toți că pe acolo nu se putea fugi. Pentru că, stând într-o linie de-a lungul arcului de închidere al vecinătății canalului, tăindu-le drumul pe care veniseră, se aflau alte mii de Golemi. Erau o ceată cu mult mai agresivă decât cei pe care îi întâlniseră până atunci.

Cei din avangardă făcură un pas înainte și își întinseră brațul drept. La unison, își strânseseră mâinile pumn și, începând de la mijlocul grupului și simultan spre periferii, pe ambele părți ale arcului, fiecare pumn se metamorfoză. Se contorsionă. Brusc, din pumnii lor apărură pumnale-stilet, care se măriră, devenind săbii din cristal.

Zgomotul era asemănător celui produs de zece mii de lame care zgâriau o tablă. Era sunetul morții – un sunet care transmitea clar grupului că n-avea cum să se întoarcă pe unde venise.

– Ce-i cu rahatul ăsta? urlă Hillman.

Pentru moment, Golemii se mulțumeau să-și mențină poziția și să-i privească de dincolo de hău. De parcă își calculau șansele. Evaluau opțiunile.

– Câți crezi că sunt? gâfâi Michaels.

– Chiar contează? mârâi Gant. Mai mulți decât noi.

– O sută patruzeci și patru de mii, spuse tristă November. Atâția sunt. Asta spune Biblia despre mărimea armatei în conflictul final.

– Trebuie să ajungem la pod.

Gant își verifică artefactul sonic, ancorând focosul nuclear de centură.

– Ce cuvânt trebuie să folosesc?

– Două cuvinte, îi aminti November. *Zihamtu*.

Gant dădu din cap aprobator, vorbind în dispozitiv ca să verifice dacă acesta funcționa. *Zihamtu...*

Poate că nu era cea mai bună mutare. De-a lungul marginii, pe ambele părți ale canalului, Golemii începură să emită un vuiet jos, limbajul trupurilor lor indicând că se pregăteau să treacă la ofensivă.

Michaels zăcea pe pământ, tremurând.

– Domnule, nu cred că a fost o idee prea bună.

Hillman își ridică arma.

– Și asta e reacția lor la acele două cuvinte? Ei bine, am alte două cuvinte pentru ei. *Hechler și Koch!* Sau ce spuneiți de *Înghițiți plumb!?* Sau poate *Muriți, ticăloșilor!*

Gant porni.

– Haideți, să mergem!

– Domnule, protestă Hillman, cum rămâne cu Michaels? Domnule, nu-l putem lăsa aici!

Gant își scoase revolverul și îl înmână pușcașului căzut.

– Uite, fiule. Ai nevoie de el mai mult decât mine.

În timp ce spunea aceste cuvinte, Golemii de pe ambele părți ale canalului începură să coboare pe suprafața dură a apei.

– Plecați de aici! îi imploră Michaels. Sau o să muriți!

– Rămân cu el, interveni brusc Yun. Nu-l puteți lăsa aici să moară.

– Rahat! *Eu* rămân cu el! protestă Hillman. Tu n-ai fost în armată cu el! Eu, da.

– N-avem timp pentru rahatul ăsta, soldat! explodează Gant, realizând că masa de Golemi aflați de o parte și de alta a canalului porniseră în marș spre ei. Dacă sunteți amândoi pregătiți să rămâneți cu el, ridicați-l și cărați-l! *Acum, să mergem!*

November își prinse rapid frânghia de focosul nuclear și începu să tragă alături de Gant. Împreună, o luară la fugă spre pod, de unde ceilalți le strigau să se grăbească.

Era cel mai bun lucru de făcut, pentru că și Golemii grăbiseră pasul.

Începuseră să atace.

– Iisuse Hristoase! N-o să reușească! strigă Pearce. *Fugiți!* Matheson dădu să încalece balustrada ca să coboare de pe pod, dar Scott îl opri.

– Ce faci? se plânse acesta, luptându-se să se elibereze. Trebuie să facem ceva!

– Stai aici, spuse ferm Scott, este opțiunea cea mai sigură.

– Poftim?

– Privește în jurul tău, explică rece Sarah. Vezi vreuna dintre creaturile alea că urcă pe pod? Nu. Pentru că e Carbon 60. În oraș se poartă acum o bătălie pentru preluarea controlului asupra acestor creaturi. Dacă vin în contact cu podul de cristal, vor interacționa cu el. Și atunci, vor muri!

– *Chiar* începe să mă deranjeze că voi doi știți atât de multe despre locul acesta, sări Pearce.

Scott începu să-și înfășoare una dintre frânghiile în jurul mijlocului.

– Când ajung dedesubt, trebuie să-i tragem.

– Să sperăm că ajung aici.

November își auzea inima bătându-i în piept ca un ciocan. Obrajii îi erau roșii ca para focului, în urma sprintului în care țâșnise peste canalul cvasicristalizat spre pod, târând focosul nuclear alături de Gant.

Cu coada ochiului, îi zărea pe Golemii impunători năvălind ca o undă de sticlă sfărâmată într-o criză de furie.

Îi auzea târându-și săbiile după ei, forțând vârfurile acestora în canalul cristalizat și provocând un scrâșnet asurzitor – păreau o sută de marfare ce apăsau concomitent frânele, ca să evite o ciocnire.

Simțea că pe buze i se adună un țipăt – o bolboroseală de teroare primară.

Deși știa că n-ar trebui să facă asta, întoarse capul pentru a vedea mai bine, și atunci Golemii ajunseră mai aproape de ea, își ridicară spadele lungi și subțiri și atacară.

November nu știa de unde-i veni o astfel de prezență de spirit.

Tot ce știa era că, la un nivel instinctual, înțelegea că trebuie să se răzbune și că avea la îndemână mijloacele s-o facă. Își ridică artefactul sonic la buze și, fără a-și întrerupe ritmul alergării, tipă ca o zână prevestitoare a morții: *Zihamtu! Zihamtu! Zihamtu!*

Prima linie de Golemi care învăteau săbii explodă într-un nor de praf electricat.

Dar prin norul de furtună și prin fulgerele reziduale, a doua linie de creaturi atacă. Își înclină cu toții săbiile în față, indicându-i că au intenția să o sfărtece.

Hillman trase întruna, trimițând gloanțele adânc în mașinăriile de pradă.

Știa că n-o să le ucidă. Dar mai știa și că, dacă îi făcea să se împiedice, dacă îi dărâma, le va încetini puțin drumul și astfel va câștiga timp pentru restul grupului.

– Luați de-aici, ticăloșilor!

– Ah! urlă Michaels, înghețându-le sângele în vene celor doi care, tremurând înfiorați, îl cărau cu greu.

Michaels încercase să se țină pe picioare, chiar dacă știa că n-avea nicio șansă. Disperarea de a grăbi ritmul era uriașă.

Nu că ar fi ajutat la ceva. N-aveau cum să-l care – trebuiau să se oprească. Unul dintre ei trebuia să-l ducă în spate, în stilul pompierilor.

Hillman le făcu semn să se oprească. Îi puse lui Michaels pistolul în mână.

– Uite, ține-l!

Yun înțelese ce urmărea. Îl ajută pe Hillman să-l ridice pe pușcaș pe umăr și porniră din nou.

Michaels era greu, o greutate inertă; dar Hillman n-avea intenția să-l părăsească acolo. Trase în laterală, strigând la cel pe care îl căra:

– Trage în ticăloși! Trage din spate!

Ascultă cu un aer satisfăcut cum Michaels trimitea salvă după salvă în roiul care îi urmărea. Dar nu era suficient. Hillman

nu era suficient de puternic. N-avea cum să mențină viteza necesară pentru a nu fi ajunși. În câteva momente, fură înconjurați.

În panica ce urmă, Hillman se împiedică și se prăbuși în genunchi. Și totuși, în pofida durerii sfâșietoare din rotule, reuși miraculos să-l mențină pe Michaels pe umărul său.

Însă efortul lui se demonstrează inutil.

După ce se terminară încărcăturile, rămași fără muniție, Michaels ar fi preferat el însuși să se vadă căzut la pământ.

– Ești bine, camarade? întrebă cu voce slabă Hillman.

– Desigur, veni un răspuns la fel de slab.

Pentru că ultimul lucru pe care avea să-l vadă Michaels ridicându-și capul peste umărul prietenului său fu un Golem uriaș aplecându-se asupra lui și vârful zimțat al sabiei sale subțiri apăsându-i carnea și osul dintre ochi – și continuând să apese.

Yun nu-i mai auzea în spatele său pe cei doi pușcași marini.

Știa că n-ar fi trebuit să se uite în spate, dar în față vedea că November și Gant încă nu ajunseseră la pod. Așadar, aveau nevoie de o diversiune.

Apoi, ca din întâmplare, se opri, realizând că ajunsese la hotărârea finală în modul cel mai rațional cu putință. Își coborî arma și observă că valurile de Golemi își modificaseră traseul ca să-l atace.

Sus, pe pod, ceilalți priveau, nevenindu-le să creadă ceea ce vedeau. Pearce apucase strâns marginea și striga la soldatul chinez, dar fără folos. Yun se hotărâse.

Se întoarse să-i înfrunte pe Golemi.

Priveliștea din fața lui era la fel de înfiorătoare precum și-o imaginase. Văzu ultima secvență a unei decapitări duble și urmări cum capetele celor doi pușcași se rostogolesc pe podea.

Din instinct, țipă.

Banda de Golemi se întoarse imediat spre soldatul chinez, ca un banc de pești care simt hrana. Însă nu era necesar să-l urmărească – era evident că Chow Yun decisese să rămână locului și să-și înfrunte demonii.

Fața soldatului părea o masă contorsionată de riduri îmbibate în transpirație; urmări pietrificat cum Golemul din frunte se apropie de el, micșorându-se apoi și luând înfățișarea enigmatică a lui Yan Ning.

Cum ajunsese iubita lui în oraș?

– *A venit momentul să mi te alături, iubitul meu*, își anunță ea fostul logodnic, într-o cantoneză rece, lipsită de emoție.

În loc de răspuns, Yun urlă la efigie. Un țipăt final, de moarte... Trase tot ce mai rămăsese din încărcătorul pe jumătate gol în fata de cristal care se apropia. Dar, deși pe moment se clătină dezechilibrată, aceasta își continuă înaintarea zâmbind.

Cu muniția terminată, cu nervii la limită, Yun fu luat prin surprindere când o floretă netedă din cristal i se împlântă în spate, țâșnind apoi prin abdomen și ajungând până în bărbie.

– *Zihamtu!* strigă Gant.

Era un strigăt de război stupid. Și totuși, avea efectul dorit: *Zihamtu!*

Unii după alții, prinși în unda de șoc sonic, Golemi se pulverizară pe loc, acoperindu-i uneori pe cei doi într-un nor de nisip cenușiu, plin de electricitate statică. Gant și November își croiră drum spre pod. Din când în când, Golemul care gândea mai rapid încerca să se ascundă, sfârșind prin a-și pierde un braț sau un picior dacă era suficient de nebun încât să-și lase terminațiile să rămână în urmă.

Frânghiile încă erau acolo când perechea ajunsese la pod.

Gant se desprinsese de focosul nuclear și legă containerul de frânghie. Făcu același lucru cu frânghia lui November, în timp ce aceasta stătea de pază și arunca în aer Golemi care se apropiau.

– Ridicați-o!

– Și cu tine cum rămâne? strigă Matheson.

– Ridicați-o!

Cei cinci aflați pe pod renunțară să se mai opună și își puseră mușchii spatelui în funcțiune, ridicând lada spre pod într-o mișcare fluidă și trăgând-o peste margine.

Imediat aruncară o frânghie înapoi, dar cealaltă frânghie se eliberă doar după câteva secunde.

Și atât fu necesar...

Golemii se apropiiau cu repeziciune.

November prinse prima frânghie și strigă la ceilalți să o ridice, lăsându-l pe Gant să se apere. Golemul care se afla cel mai aproape se lansă spre ei de la câțiva metri distanță, ridicându-și sabia deasupra capului în încercarea de a-i tăia pe amândoi.

November strigă în arma sonică și elimină amenințarea când încă se afla în aer, însă atacatorul lor nu era singur. Trei dintre Golemi săriră pe Gant și pușcașul nu avu de ales. Plantându-și piciorul în fața creaturii, se folosi de aceasta ca de o platformă de sărituri pentru a se prinde de piciorul lui November.

November urlă de groază, neștiind ce se petrece, și își slăbi priza. Când arsura frecării de materialul frânghiei îi sfârtecă pielea, avu senzația că palmele i-au luat foc, dar reuși să reziste.

Gant își încheștă dinții când un alt Golem se repezi spre ei, dar văzând un fel de stâlp care cobora dinspre pod, precum cele de deasupra podului, se balansă și îl lovi, în efortul de a-l dezechilibra pe atacator.

Și strategia le reuși. Golemul se lovi de stâlpul de Carbon 60 și rămase atârnat de acesta. Trupul îi zvâcnea și tremura, iar sub gheață apărură imediat o mulțime de fețe pentru a-și întâmpina creația și a o trage alături de ele.

Golemii de jos ezitară.

Când echipa de pe pod își trase prietenii deasupra, Golemii se adunară sub pod și, nemișcați, își îndreptară cu toții privirea spre ei. Nesatisfăcut de turnura evenimentelor, un Golem răzbunător încercă pentru ultima dată să schimbe soarta jocului și sări după cei doi, prelungindu-și sabia cât de mult putu și lovind cu forță cizma lui Gant.

Lovitura fu puternică. Când din rană începu să-i curgă sânge, Gant urlă de furie și de durere. Dar asta nu-l opri să se

târască pe suprafața dură a podului lângă November, care era extenuată. Se rostogoli până când se opri, strângându-și în mână piciorul sfârtecat, și fu întâmpinat de Pearce, care comentă mai mult decât bucuros:

– Deștepți, nu?

Sarah verifică din nou focosul nuclear și containerul acestuia. Ceva părea ciudat, dar încă nu-și dădea seama ce.

Studie închizătorile. Erau prinse – dinspre interior, de parcă ceva se târâse înăuntru și se dilatase până când metalul cedase. Sarah desfăcu prudentă închizătorile și deschise lada.

Făcu imediat un pas înapoi, surprinsă.

Gant se ridică gemând.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se cu greu și lăsând în urmă o dâră de sânge.

Ce descoperi fu o grămadă de sârme și de piese distruse, componente contorsionate și plăci de bază arse. Focosul fusese distrus.

Hackett se uită peste umărul lui.

– Și asta a meritat trei vieți, nu-i așa?

Gant preferă să îl ignore, băgându-și furios mâna în grămada inutilă de piese distruse.

– N-aș face asta, îi avertiză Sarah, dar pușcașul refuză s-o asculte.

– Ce s-a întâmplat cu bomba mea? strigă el disperat. Depindeam de bomba asta! Ce s-a întâmplat cu focosul meu?

Nici nu se stinse bine sunetul vorbelor lui și din ladă începură să iasă mici păianjeni de sticlă, încercând să-l atace. Foloșindu-se de dinții lungi ca niște ace, se răspândiră pe componentele de oțel lustruit și își înfipseră armele în degetele încordate ale lui Gant.

Maiorul strigă de durere, aruncând cât colo creaturile. Sarah le recunoscuse. Erau identice cu cele pe care le văzuse la Giza, dar de departe mai agresive. Instinctiv, răsturnă lada și grămada de păianjeni pe podul din Carbon 60.

Într-un vârtej de țipete stridente, micuții păianjeni din cristal încercară să fugă, dar fură prinși de undele de frecvență joasă ce erau emise de elementele din strada de Carbon 60.

Explodară cu fluierături și pocnituri în miniatură, precum artificiile chinezești.

Gant își coborî rușinat capul.

– Am eșuat. Suntem terminați.

Dar Scott, cu spatele la ceilalți, stătea lângă zidul jos al podului și privea la congregația de automate furioase de dedesubt – era convins că sfârșitul încă nu venise.

– Vom scăpa cu bine, anunță el cu certitudine în voce. Știu că va fi bine.

După aceste cuvinte, își înfipse dispozitivul sonic într-una dintre numeroasele firide care se înșirau pe întreaga lungime a zidului și murmură ceva aproape neperceptibil.

Cu ceva întârziere, Golemii de dedesubt deveniră conștienți de ceea ce făcea și se împrăștiară. Alții își încercară șansa sărind spre pod – dar, dacă erau într-adevăr capabili de gândire reflexivă, probabil că își doriră să n-o fi făcut. Căci atunci când se agătară de podul de cristal și se zbatură în convulsii de moarte, apa de sub ei începu să licărească și să emită scântei, recăpătându-și o fluiditate pe care n-o mai avusese de mult.

Golemii care rămăseseră prinși pe canal se prăbușiră în apă, scufundându-se precum pietrele.

Hackett era impresionat.

– Ați avut vreodată senzația că vă scufundați? zise el.

Dar Scott nu părea amuzat, așa că Hackett încercă încă o dată.

– Ei bine, locul acesta s-a mai scufundat o dată, dacă-mi aduc bine aminte. Ai crede că s-au pregătit pentru asta.

Scott tot nu găsi că e comic.

Apele erau calme și liniștite, de o puritate și o transparentă care le tăiau răsuflarea. Golemii care se scufundaseră pe fundul canalului dispăruseră. Deveniseră literalmente invizibili. Singurul mod de a-i discerne era încercând să depistezi umbra

ciudată și întunecată care zbura pe fundalul zidăriei mai luminoase de dedesubt.

Când reușiră acest lucru, o caracteristică deveni cât se poate de clară: Golemii erau înotători fantastic de rapizi. Se adunau, transformându-se într-un grup care se comporta ca un roi.

Cu toții își dădură seama de asta, dar Matheson fu primul care spuse:

– Nu cred c-a fost o idee prea bună. Nu cred c-a fost o idee bună *deloc*. Mai bine ne-am pune în mișcare.

Gant ridică privirea din locul în care stătea pe podea îngrijindu-și piciorul.

– Și să mergem... unde? întrebă el posomorât.

Matheson ridică un deget spre Scott.

– Mergem unde spune *el*, cred.

– Și unde e locul acesta... mai precis?

– Nu știu, dădu din umeri Matheson. Dar are dreptate, domnule maior, trebuie să plecăm.

Se uită peste marginea podului – masa de umbre se amplifica.

– Acolo jos se petrece ceva foarte ciudat, zise el apoi.

Gant se strădui să se ridice în picioare. Era clar că nu putea apăsa prea mult pe piciorul rănit, dar rămase totuși în picioare cu demnitate și chiar își netezi uniforma.

– De ce ne-am face griji cu asta? De ce nu-ți pui amicul să rezolve asta? Că se pare că știe foarte multe despre locul ăsta! De unde știm că nu s-a transformat într-unul dintre ei și ne atrage într-o capcană?

– Asta nu-i corect! îl întrerupse Pearce, însă Scott ridică mâna ca să-l facă să tacă.

– E în regulă, spuse el calm. Uite, domnule maior, eu sunt parte din acest loc. Comunic în permanență cu dispozitivul. Dar nu pot vedea după colț. Știu destinația pentru că am întrebat. Știu ce e de făcut pentru că am întrebat.

Gant se aruncă înainte și îl înșfăcă pe Scott de gât.

– M-am săturat de ghicitoarea asta cosmică până peste cap! Tocilarule, să-mi spui acum ce ne așteaptă că, altfel, pe

cuvânt că te arunc la peștii ăia micuți și drăgălași de dedesubt. Acum... unde mergem?

Ceilalți nu știau cum să reacționeze, dar Scott părea la fel de încrezător în sine. Indică vasta piramidă din vârful celor patru statui colosale.

– Mergem *acolo*, spuse el. Acolo e centrul de control.

Rânjetul lui Gant se lărgi.

– Și ce facem când ajungem acolo?

– *Voi* nu faceți nimic, explică Scott. Eu intru în centru – și mor.

SACRIFICIUL

– Richard, intri în încăpere și nu te mai întorci... Ce tot spui?! Și cu fiica ta cum rămâne? Gândește-te la ea!

Scott zâmbi senin:

– Ralph, dacă nu intră nimeni acolo, fiica mea va muri oricum. Toți fiii și fiicele de pe lume vor muri.

Părea emoționat și nerăbdător și își reținu cu greu un chicotit.

– Este foarte simplu, zise apoi.

– Mai avem treizeci de minute, remarcă grav Pearce, verificându-și ceasul. Și aceasta e cea mai bună soluție la care te-ai gândit? De ce trebuie să mori? Nu înțeleg!

Îl apucă pe Gant de braț și zise:

– Ia-ți blestematele de mâini de pe el! Richard, ce se întâmplă acolo?

– Trebuie să fuzionez cu dispozitivul de acolo. Singurul mod de a-i arăta că noi, ca specie, am supraviețuit ultimului potop și am evoluat suficient de mult este ca doi dintre noi să se unească fizic cu dispozitivul. Să îl lăsăm să ne cunoască în esența noastră umană. Dispozitivul se va conecta cu mine la un nivel subatomic. Va forma o legătură asemănătoare fuziunii. Mă va dezbrăca de toată umanitatea vizibilă. Pentru un moment fragil, voi continua să fiu om. Dar voi avea în același timp toate resursele și cunoașterea acumulată în mii de ani de istorie a omenirii. În mâinile mele se va afla accesul la înregistrările a nenumărate civilizații. În postura de cea mai modernă achiziție pentru acest măreț depozit de cunoaștere, mintea

mea de secol douăzeci și unu va furniza toate datele actuale despre centrele populate, ecosistemele fragile și alte zone de pe glob care au nevoie de o protecție specială. Voi fi capabil să controlez și să manipulez fiecare aripă din rețeaua globală, dar și locurile în care ajunge aceasta, și-i voi canaliza energiile spre componentele cele mai eficiente. Sarcina atribuită acestei mașinării este să transforme planeta într-un gigantic cristal. Mările, aerul și miezul interior lichid al acestei planete vor deveni o masă solidă. Imuabilă. Pentru un moment foarte scurt, această planetă va cunoaște ordinea pură într-un sistem solar al haosului. Voi evita distrugerea noastră. Pentru un moment foarte scurt... voi fi Dumnezeu... și apoi voi dispărea. Nu există cale de întoarcere. Voi fi dezmembrat, particulă cu particulă. Voi deveni parte din acest... dispozitiv. Voi deveni istorie. Mă voi transforma în informație pură.

Se opri pentru a le lăsa celorlalți un moment de meditație, apoi adăugă:

– Ne apropiem de momentul Paștelui, festivalul antic al sacrificiului și al renașterii. Este scris în însăși mitologia civilizației că viitorul omenirii se bazează pe noțiunea de sacrificiu.

Zâmbi – un zâmbet atotcunoscător, care dezarmă îndoiele celorlalți.

– Cum am spus în prelegerea mea, când m-ați întâlnit pentru prima dată, Ralph și Bob... Trebuie să analizezi *toată* Biblia, nu numai părți din ea. Și, în acest sens, preiau toate miturile și legendele, nu numai părți din ele. Cu mii de ani în urmă, s-a scris că este imperios necesar ca un om să moară pentru a salva umanitatea. Aș putea fi eu acel om.

Hackett miji ochii.

– Ai spus că *doi* oameni trebuie să pășească în acea încăpere, sublinie el, doi, nu unul. Cine este cel de-al doilea?

– Ai observat asta, nu?

– Observ totul.

– Un bărbat trebuie să pătrundă acolo – și o femeie.

Scott se întoarse spre Sarah și îi întinse mâna.

– Ce părere ai? Ai chef să fii Eva Adamului din mine? Vrei o șansă să cureți ce e rău?

Sarah privi mâna epigrafistului și ezită doar un moment. Apoi cedă în fața acelei anticipări emoționante de a se preda giganticei minuni existențiale.

Încet, ezitant, își puse mâna într-a lui. Îi simți căldura și fu copleșită de sentimentul mulțumirii.

– Acum, stați puțin! tună Pearce. Ați înnebunit cu toții?

– Știi, ar fi chiar distractiv, medită Hackett, frecându-și maxilarul. Studiile au demonstrat că sinucigașii trec prin ceva similar unei bucurii copleșitoare cu câteva ore – chiar zile – înainte de a-și zbură creierii sau de a-și tăia venele. Are de-a face cu eliberarea. Să știi că totul se va termina, în sfârșit. Că au ajuns, după părerea lor, la o soluție.

– Nu asta! explodează Pearce. Sacrificiu? Ați înnebunit? Dacă e vorba de tâmpenia aia din piciorul tău, Scott, avem noi grijă de ea. O putem îndepărta! Ok, poate că-ți pierzi un picior, dar vei trăi.

Hackett se apropie de ei. Era evident că era de acord cu spusele lui Pearce.

– Nu trebuie să faci asta, insistă el cu fermitate. Este o nebunie. Ai toate motivele să trăiești. Eu, pe de altă parte...

– Tu?

Era o întrebare dură, aproape acuzatoare. Dar Hackett nu se lăsa intimidat.

– Jon, spuse Scott pe un ton blând, pentru tine e vorba doar de puzzle. De joc. Pentru tine a fost întotdeauna vorba de puzzle.

Scott privi adânc în ochii fizicianului. Își admira prietenul și prețuia curiozitatea și sinceritatea care ardeau în ochii acelui bărbat. Da, prieten. Până la urmă, conchise Scott, îl putea numi pe acest bărbat prietenul său.

– Jon... pentru mine a fost întotdeauna vorba de răspuns. Cunoașterea supremă. Despre cine suntem. De unde venim.

Hackett îi primi vorbele cu umilință.

– Tu nu te-ai mulțumi cu un răspuns, conchise Scott. Tu ai vrea întreaga ghicitoare.

Hackett zâmbi. Același zâmbet straniu care îl incitase pe Scott din primul moment în care îl întâlnise. Și care acum îi aducea atâta plăcere și recunoștință. În mintea lui Jon Hackett zbârnâiau o mie și una de întrebări. Dar, din respect, n-avea să-i adreseze niciuna.

Scott aprecie gestul.

Hackett se mulțumi să spună cu sinceritate:

– Pentru toate lucrurile există un ritm. Poate că acesta este ritmul vieții tale.

– Douăzeci de minute, anunță Matheson privind spre apă. Băieți, trebuie s-o ștergem de aici! Nu-mi place ce văd acolo jos!

* * *

Și atunci, apa văluri, se despărți și spumegă în clipa în care un cristal uriaș, fin tăiat, o străbătu și se ridică spre ei. Urmă de un altul. Apoi, de încă unul. Până când, în cele din urmă, masa entității fuzionate de sub apă le fu dezvăluită, având colții de dimensiunea trunchiurilor de copaci, iar solzii de cristal iridescenți și asemănători perlelor.

Precum șarpele din *Cartea Revelației* – încarnarea Satanei –, uriașa bestie a mării, de mărimea unui Goliat, își încleștă fălcile gigantice într-o capcană bubuitoare, se târî spre ei, se sprijini pe coadă – și urlă.

20 DE MINUTE

Alergară cum nu mai alergaseră niciodată în viața lor.

Adevăratul Leviatan al Atlantidei tăia apa de parcă nici n-ar fi existat. Se arcui peste pod și, când prima lovitură eșuă, coborî înapoi, înălțându-și capul pe partea cealaltă a podului.

Urlă de furie și lovi din nou.

Greși și de această dată. Ghearele de dimensiunea unui canoe le trecură la doar câțiva centimetri pe deasupra capetelor.

Știa că nu putea lovi direct în jos ca să-i strivească precum insectele. Iar asta îl enerva și mai tare. În plus, trebuia să fie prudent cu privire la modul în care ataca. Trebuia să fie precis și să-și strecoare laba masivă printre coloanele înalte și fusi-forme de Carbon 60, care păreau să fi fost amplasate acolo doar ca să o întârzie pe incredibila fiară.

Cu cei șapte pe fugă, Leviatanul se răsuci, începând să înoate pe spate, pentru a-și putea urmări prada păstrând ritmul înaintării.

De data aceasta biciui în jur cu coada, lovind totul în calea lor, sperând că astfel le va provoca probleme.

Dar grupul nu renunță.

Cei cu dispozitive sonice își orientară armele în direcția bestiei și strigară cuvântul sacru cu toate ferocitatea de care erau capabili.

Bucăți imense de cristal căzură din pieptul fiarei, care încasa lovitură după lovitură. În cele din urmă se prăbuși, creând un val de apă mareic ce se lovi de clădirile de pe țărm. Pe fundalul strigătului său agonizant cei șapte își continuă drumul,

în timp ce revărsarea de apă se ridica până la buza podului, amenințând să-i smulgă și să-i arunce în canal.

Se îndreptară direct spre prelungirea de drum din Carbon 60 aflată dincolo de pod, mărginită pe ambele părți de clădiri înalte din cristal, știind că, măcar pentru această parte a călătoriei, erau în siguranță.

Dar Leviatanul era departe de a renunța la luptă, iar atunci când grupul se îndreptă spre drumul principal, presărat cu obstacole din gheață în locurile în care caverna nu se retrăsese total, creatura se decise pentru un drum secundar pavat cu granit și se năpusti după ei.

Solzii ascuțiți precum briciul și aripioarele terifiante trimiteau valuri de apă uriașe în aer, în timp ce fiara se năpustea urlând spre docuri pentru ca, în ultimul moment, să se sfârșească în bucăți.

Zeci de mii de cioburi mari de cristal fură catapultate pe drum, săltând și rostogolindu-se. Folosind inerția în favoarea lor, se transformară în zeci de mii de Golemi – care alergau ca vântul.

Hackett fu primul care observă că sunt urmăriți, când drumul principal se nivelă. Brusc, începea să semene totul cu o călătorie pe o versiune fantomatică a oricărei străzi din centrul Manhattanului și, întorcând capetele, văzură că o cohortă de fantome hotărâseră să alerge într-un maraton paralel cu al lor, la o stradă distanță.

Erau mult mai rapide decât oamenii, iar după toate probabilitățile aveau să le-o ia înainte la prima intersecție.

Hackett se uita în fața lui, cu adrenalina gonindu-i prin vene. Și înghiți în sec.

În fața lor se întindea o cărare în zigzag de depozite de gheață. Era o rută atât de complexă, încât la început le fu greu să discearnă în ce direcție mergeau, pentru că perspectiva asupra districtului central, acum nu foarte departe, era cu totul ascunsă.

Și atunci, se întâmplă. Scenariul înspăimântător de care se temuseră cu toții și căruia nu-i dăduseră niciodată glas.

Deși drumul din fața lor continua în mod evident, cărarea de Carbon 60 pe care mergeau și de care depindeau viețile lor dispărea sub straturile de gheață. Uneori, adâncimea gheții măsura doar câțiva centimetri. Iar acei centimetri separau în mod crucial viața de moarte.

Golemii știau acest lucru.

Gheața vălurea în sus și în jos în fața lor, precum dealurile domoale ale zonelor rurale, iar cei șapte se văzură confrunțați cu escadroanele de cercetași ale Golemilor, care izvorau din străzile laterale și se postau în fața lor, ocupând poziții de atac la poalele colinelor.

Zihamtu! Zihamtu! Zihamtu!

Obstacolele fură anihilate. Însă norocul îi putea părăsi din nou, în orice moment.

Când ajunseră la al doilea canal, unul mult mai îngust decât primul, observară ușurați că gheața lucra de fapt în favoarea lor, ascunzându-i de privirea Golemilor. Începură să străbată imensul spațiu liber care îi despărțea de centru.

Cu zece minute înainte ca soarele să-și trâmbezeze ultima undă gravitațională, cei șapte membri supraviețuitori ai Echipei Antarctica se văzură coborând în străzile cercului interior al Atlantidei, trecând pe lângă statui spectaculoase și impunătoare, care susțineau, la rândul lor, incredibila piramidă de cristal ce se înălța la peste șaiszeci de metri deasupra capului lor.

Făcându-și drum prin găurile de gheață care străluceau într-un roșu violent, urmăreau cu admirație cum, la zeci de metri înălțime, tornada de energie a plasmei solare se prăbușea ca o cascadă în jos și se încolăcea în jurul celor șapte turnuri vaste de cristal.

În mijlocul gheții se afla o platformă din cristal strălucitor. Având formă pătrată și un model deosebit, pulsa și palpita în unde de lumină, ca un covor magic ce aștepta să-și ducă oaspeții sus, în piramida de deasupra.

Însă problema era că nu aveau cum să ajungă la platformă.

Între ei și salvare se afla o legiune întreagă de Golemi. Așteptând cu răbdare. Înarmați până-n dinți. Știau că nu e

necesar să atace, pentru că timpul era de partea lor. În jurul lor se înălțau ciudatele carcase și ruine arse ale bazei chineze *Jung Chang*. Contorsionată și răsucită după ce căzuse de la suprafață, era amintirea perfectă a faptului că puteau deveni și ei parte a unui cimitir macabru.

Hackett descrie cel mai bine ceea ce vedeau.

– Nu știu cum vom ieși din asta fără un act al lui Dumnezeu, zise el.

Un act al lui Dumnezeu.

Și exact asta obținură.

ACTUL LUI DUMNEZEU

Pământul se zgudui. Cutremurul fu atât de violent, încât November căzu în genunchi. Strălucirea de un roșu profund a vulcanului din apropiere pogora asupra întregului oraș, însoțită de răsunetul bubuiturilor de tunet.

Matheson intră în panică.

– Se întâmplă?

Hackett scutură din cap.

– Nu, spuse el, e doar acumularea. Undele preseismice care preced evenimentul principal. Fluctuații gravitaționale minore înainte de descărcarea finală.

November nu mai rezistă. Începu să suspine, iar Scott o ajută să se ridice în picioare. Și atunci, văzură cu toții: o incandescentă intensă de un alb torid, întunecându-se până la un galben distinct, apoi transformându-se în portocaliu, devenind din ce în ce mai cuprinzătoare și pătând ghețarii impunători din jurul lor.

Brusc, fulgere uriașe și întunecate de cenușă vulcanică arzătoare începură să țâșnească peste tot în jurul lor, atunci când lava topită își făcu drum prin gheața Antarcticii precum un cuțit fierbinte prin unt, răcindu-se dramatic pe parcurs.

Echipa își caută refugiu când o proiecție bruscă de rocă, însoțită de jeturi gigantice de aburi, explodează chiar lângă ei. Ceea ce părea ironic, întrucât de data aceasta ei se deplasau mai repede decât Golemii, care stăteau stoici în așteptarea lor. Coloane multiple de cenușă neagră păreau să se intersecteze incontrollabil și să explodeze în mulțimea de cristal, în timp ce mirosul înăbușitor și detestabil de sulf cobora peste toată zona.

Pământul se zgudui din nou, mai violent ca înainte.

Iar când aceste ciudate lăncii de rocă răcită, de dimensiunea trunchiurilor de copaci, continuară să străpungă gheața, cerurile se deschiseră într-o cascadă bruscă de pucioasă. Roci topite și fierbinți, unele încă strălucind într-o nuanță de galben puternic și evident maleabile, se prăbușiră prin caverna de gheață de deasupra și căzură ca ploaia peste legiunea Golemlor. Bulgări uriași, arzători ca tăciunii, se rostogoleau în gheață, creând în siajul lor o lapoviță instantanee și dărâmând în același timp sute de Golemi, ca pe niște popice.

Și Scott văzu atunci o oportunitate. Acum ori niciodată.

Blând, își îndepărtă mâna de pe umerii lui November, ridicându-i capul de pe pieptul lui. Îi îndepărtă delicat părul de pe față și o sărută tandru pe frunte.

– Îmi va fi dor de tine, îi spuse el.

Ea îl privi în ochi. Cu convingere. Alinător.

– Și mie îmi va fi dor de tine, răspunse ea.

Matheson bătu în sticla ceasului.

– Plecați! strigă el. Vom încerca să vă acoperim! Și... Richard?

Scott întoarse capul.

– Mulțumesc!

Scott era nedumerit.

– Pentru ce?

– Pentru că te-ai gândit că merităm să fim salvați.

– Cine s-ar fi gândit la asta? îi ironiză Hackett. Noi, tocilarii, chiar vom moșteni Pământul.

Scott dădu din cap, înmânându-le celorlalți arma lui sonică.

Nici el, nici Sarah nu mai aveau nevoie de ea acolo unde mergeau.

– Aveți grijă de voi, le spuse Sarah îndepărtându-se. De voi toți.

Cei cinci care urmau a rămâne jos înaintau la unison, fiecare tăind prin grupul de Golemi o cărare care să le permită lui Scott și lui Sarah să ajungă fără probleme pe platforma luminiscentă.

Aerul era îmbibat de o vibrație pulsândă, de parcă dispozitivul însuși devenise nerăbdător. Anticipând momentul în care avea să-și îndeplinească menirea.

Simțeau cu toții tonurile asurzitoare de bas care le apăsau plămânii și atunci...

Văj!

Scott și Sarah își luaseră locurile pe schiful plutitor și se ridicau acum spre cer, propulsați de forțe pe care ceilalți nici nu le puteau concepe. În câteva secunde, platforma zburătoare andocase lângă piramidă și cei doi dispărură.

Hackett își verifică din nou ceasul. Îl întrebă din ochi pe Pearce, iar agentul CIA încuviință:

– Două minute, spuse el.

Golemii se apropiau de ei, înconjurându-i cu săbiile trase ca o multitudine de coase gata să împartă porunca Îngerului Morții.

Și apoi, una câte una, fețele Golemlor din apropiere începură să se contorsioneze și să se metamorfozeze. Până când, în cele din urmă, se transformară în efigiile unor oameni pe care Matheson îi recunoscuse. Oameni pe care Rola Corp. îi folosisese în trecut. Oameni care lucraseră ca mercenari în America de Sud. Ucigași nemiloși, cu sânge rece.

Maple, Carver și echipa lor.

Două minute. Două minute întregi. Existau toate motivele să creadă că nu aveau să supraviețuiască următoarelor două minute.

CENTRUL DE CONTROL

Se lăsase tăcerea.

Un calm pașnic coborâse după ce platforma andocase în poziția ei. De parcă nimic nu putea pătrunde acolo din lumea exterioară.

Încăperea era vastă și, în cea mai mare parte, lipsită de aspecte caracteristice. Deși pereții acoperiți de glife se închideau în jurul lor ca un turn de catedrală incredibil de masivă, piramida, spre deosebire de cele din Egipt, era în întregime goală.

Existau câteva platforme care punctau drumul ascendent spre noaptea adâncă a vârfului enigmatic, câteva panouri și câteva podiumuri în centru. În plus, două firide cu forme umane, câte una pe fiecare latură, în care era evident că erau nevoiți să se așeze ei.

Era un moment delicat.

Respirația li se oprise pe buze. Deși demonstraseră o hotărâre de neclintit în fața celorlalți, totul fusese o minciună. Își împărtășeau gândurile de o vreme și fiecare știa că celălalt era împietrit de spaimă.

– Îmi doresc să te fi cunoscut mai demult, zise Scott.

– Și eu, răspunse Sarah.

Amândoi își înghițiră lacrimile în același timp, apoi închiseră ochii. Și împărtășiră un moment deosebit de apropiere, bucurându-se de extazul profund și statornic al unui sărut.

– Ah, nu-i așa că-i drăguț? spuse sarcastic Bulger.

Sarah și Scott se desprinseră din îmbrățișare și priviră cum de dincolo de întinderea podelei de Carbon 60 se apropia de ei Jack Bulger, purtând cizmele unui pușcaș recent decedat.

Țăcănind din tocuri, își croi drum către ei rânjind.

SUPRAFAȚA

USS JOHN S. MCCAIN DDG-56

Zeița Fortuna ține cu cei curajoși – acesta era motoul navei.

Această a șasea navă din clasa Arleigh Burke de distrugătoare era destinată să deruleze operațiuni simultane, contra unor ținte de pe uscat, din aer, de la suprafață și în subteran. Sistemul de arme AEGIS și radarul său multifuncțional AN/SPY-ID permiteau echipajului să urmărească sute de ținte potențiale în același timp.

McCain avea la bord 22 de ofițeri și 315 soldați, femei și bărbați; fiecare dintre cele 90 de rachete de croazieră pentru atac la sol Tomahawk era deja depozitată și poziționată pentru foc rapid în sistemul de lansare verticală.

Nu aștepta decât cuvântul de ordine, care nu se lăsă mult așteptat.

Ca navă-comandant în coordonarea ofensivei-capcană SaRGE, echipajul de la bordul vasului *McCain* poziționase soldații robotici cu comandă de la distanță ca să atragă forțele chineze, în timp ce tancurile, artileria și trupele terestre camuflate se apropiau de chinezi din spate. Odată ce forțele erau pe poziție, *McCain* urma a trage un foc de baraj cu Tomahawk în grupările de incursiune chineze, în încercarea de a le obliga să se retragă. Dacă strategia avea succes, chinezii ar fi căzut direct în poala trupelor americane, care îi așteptau.

Era riscant. Dar întotdeauna era riscant. Rămânea totuși un plan bun.

Pe punte, așteptau răbdători să primească ordin de la *Truman* și de la celelalte nave din cele două grupuri de luptă. Iar confirmarea trunchiată veni:

– Toate torpilele fixate pe țintă, domnule.

Căpitanul Larry Belvedere, din New Port, Connecticut, dădu din cap, așteptând împreună cu ofițerii lui superiori.

În cele din urmă, veni chemarea portavionului. Toate trupele erau pe poziție și amiralul Dower transmitea personal ordinele fiecărei nave de sprijin.

– Președintele confirmă cu regret faptul că, în urmă cu câteva clipe, chinezii au refuzat să cedeze în aceste probleme și, în consecință, suntem autorizați să tragem, comandă el.

De pe puntea lui *McCain*, plecă primul val de Tomahawkuri. Și, pe întinderile sterile de gheață ale Antarcticii, se schimbă primele focuri dintre forțele chinezești și cele americane. Războiul începuse.

BĂTĂLIA FINALĂ

Jack Bulger își lansă pumnul atât de rapid și cu o forță atât de mare, încât – atunci când lovitura ajunse în maxilarul lui Scott – îl propulsă pe antropolog până în capătul opus al camerei de control.

– Sunt dezamăgit, spuse vesel Bulger. Abia așteptam să mă joc cu tine.

Își mișcă degetele de la picioare mulțumit, pentru că, purtând cizmele, nu atingea suprafețele din Carbon 60 care l-ar fi dezactivat.

– Aceste cizme au fost făcute pentru mers pe jos, fredonă el. Și exact la asta le voi folosi.

Lansă încă o lovitură, repezindu-se spre Sarah, dar ea, anticipându-i atacul, se mișcă iute într-o parte.

– Chiar crezi c-o să te lase în viață? îl provocă ea.

Bulger dădu din umeri.

– Păi nu e cine știe ce viață de apoi. Dar totuși, e o formă de viață de *după* moarte.

– Pentru ei, nu valorezi nimic, contracă Sarah. Sunt niște psihopați microscopici. N-ai niciun loc în noua lor ordine. Ești doar un dispozitiv de programare. După ce-ți vei fi slujit scopul, se vor debarasa de tine.

Lui Bulger nu-i plăcu ce auzi. Furios, lansă un nou atac și apucă hanoracul gros al lui Sarah, rupând fâșii din el. O aruncă la pământ și o lovi cu forță.

În acest timp, Scott ajunsese în capătul îndepărtat al camerei. Privirea îi era încețoșată, iar maxilarul, rupt – simțea cum

osul se mișcă sub carne. Dar, în pofida rănilor, abia ținându-se pe picioare, încercă să oprească atacul lui Bulger.

Golemii se apropiiau.

Cei care aveau arme sonice încercară să-i țină la distanță, cu Gant conducând contraofensiva. Dar automatelor nu le luă mult să își dea seama ce eroare comiseseră în atac și, în loc să trimită una sau două efigii în același timp, schimbă tactica – și făcură ce știau să facă mai bine.

Se transformară în roi.

Echipa își diminueă atacurile sonice. Dar Golemii care luaseră forma lui Maple și a lui Carver erau mai deștepți. Își apucară camarazii și-i folosiră drept scuturi pentru a avansa.

November bătu în retragere cu un pas, apoi cu încă unul, cu mintea preocupată de alte gânduri. Dintr-unul dintre minighețarii proeminenți începuse să curgă un izvor de apă, urmat de un al doilea. Apoi, de un al treilea.

Auzea gheața crăpând în jurul lor. Zguduirile și tunetul violent al roiului de Golemi slăbeau structura cavernei de gheață.

– Locul ăsta se prăbușește! strigă ea. Uitați-vă acolo! zise apoi, arătând spre latura îndepărtată a orașului.

Întregul zid al cavernei de gheață, aflat la circa trei kilometri distanță, se încovoiasă acolo unde căldura emanată de vulcan deformase gheața. Începuse să se fisureze sub presiunea extremă și nu-i mai putea rezista rezervorului de apă construit în spatele lui.

Se fisura și gema, iar crăpăturile apăreau de peste tot prin gheață; apoi, rezistența la rupere îl trădă: capătul îndepărtat sări în aer, eliberând milioane de tone de apă.

Cu rapiditate, celelalte formațiuni de gheață începură să se prăbușească. Aisberguri uriașe se ridicau în depărtare, iar valul creat se îndreptă direct spre ei. Alte valuri loviră clădirile și se sparseră cu atâta ferocitate, încât șrapnelele de gheață loviră atât oamenii, cât și Golemii, asemenea unor gloanțe.

Golemii din stânga și din dreapta fură decapitați de gheața zburătoare, iar în zare se vedea o legiune întreagă măturată de furia apelor.

– Fugiți! ordonă Gant.

– Unde să fugim? întrebă speriat Matheson.

– Oriunde! Trebuie să ieșim de sub piramidă ori sfârșim cu toții înecați!

Dar, rupând-o la fugă, fură luați pe sus atunci când un al doilea rezervor de apă – urlând eliberat din temnița sa de gheață – explodează deasupra lor.

Fură separați, fiecare plutind liber într-un lac spumegând de apă rece ca gheața. Hackett se lovi cu fața de un sloi de gheață. Ochiul îi fu sfărtecat, ca și carnea de la sprânceană până la pomete. Urlă în agonie.

Gant îl văzu și înotă spre fizician, făcându-și drum printre bucăți uriașe de gheață.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Hackett, având probleme evidente cu frigul.

Gant auzea clănțănitul dinților lui Hackett. Dacă mai stăteau mult în apa înghețată, aveau să moară amândoi. Se uită atent în jur și văzu în cele din urmă ceva.

– Aisbergul acela! strigă el.

Hackett schimbă direcția și o văzu pe November pescuindu-l pe Matheson din apă. Reușise să ajungă la aisberg și-l folosea ca pe o plută.

Înotară spre ceilalți, luptându-se cu forțele turbioanelor și ale curenților incredibili din vârtejul de apă, ceea ce le solicita tot efortul de care erau capabile trupurile lor obosite. În curând, membrele le erau amorțite.

Dar cel mai tulburător lucru era dușmanul, pentru că Golemii nu renunțaseră.

Bulger o lovi din nou pe Sarah, îngropându-și cizma atât de feroce în coastele ei, încât Scott le auzea pocnind. Și chiar dacă știa că-și pune viața în pericol, Scott se aruncă în fața Golemului și se roti cu fața spre el.

– Nu vezi ce fac, nu? strigă cu patimă Scott. Nici măcar nu luptă în războiul acesta! Ne fac să *ne* ucidem *între noi*. Să ne

ucidem unii pe alții – și pentru ce? Pentru avere. Spune-mi ceva, Jack! Ce-o să faci cu tot cristalul acesta de carbon și diamant când se vor termina toate acestea, dacă n-o să fie nimeni în jur care să-l cumpere?

Efigia lui Jack Bulger nu răspunse, pentru a nu-și slăbi hotărârea. Făcu un pas în spate și produse una dintre acele florete folosite și de ceilalți Golemi.

Orașul fusese inundat atât de puternic, încât unele clădiri din cristal se aflau acum cu totul sub apă. Iar nivelul apei se ridica extraordinar de repede. Nu avea să mai dureze mult și întregul spațiu avea să se scufunde din nou.

Gant își folosi întreaga putere pentru a-l ridica pe Hackett pe aisberg, lângă November și Matheson.

– Nu vă agitați prea mult! îi avertiză Matheson, nesigur pe picioare. Nu vreau să-i dau creaturii ăsteia niciun motiv ca să se răstoarne cu burta în sus.

Între timp November se ridicase în genunchi, trăgându-l pe pușcaș, încercând să-l aducă și pe el în siguranță.

– Treci aici, acum! țipă ea. Mișcă!

Dar Gant n-avea nevoie să i se spună de două ori. Golemii se transformau deja în versiuni grotești ale unor rechini cu dinți hidoși și supradimensionați. Se cățără pe sloiul de gheață, îngropându-și degetele în gheață și ajungând în siguranță exact când doi rechini loveau aisbergul cu boturile, făcându-l să se rotească în curenții turbionari. Amețită, echipa fu împinsă spre marginea cavernei.

Gant se ridică.

– Unde e Pearce? întrebă el cu răsuflarea întretăiată. L-a văzut cineva pe Bob?

Bulger se avântă din nou, intenționând să coboare sabia direct în capul lui Scott. Dar drumul îi fu barat de un braț zvelt din cristal albastru, care se avântă și preluă lovitura.

Era brațul lui Sarah.

Trăgându-și într-o parte hanoracul, descoperi că se transforma. Își roti brațul, smulse sabia din locaș și o aruncă în partea opusă a camerei. Aceasta se înfipse în podeaua din Carbon 60, vibrând și topindu-se.

Bulger era uluit.

– Mă metamorfozez, mulțumită ție, îl anunță Sarah. Se uită apoi la Scott și spuse: Nici măcar n-am simțit.

Și asta îi dădu lui Scott o idee. Se uită la propriul picior. Se schimba și acesta? Nu putea afla decât într-un singur mod: își retrase piciorul și-l lovi pe Jack Bulger.

Efigia traversă camera ca racheta, propulsată de o forță incredibilă.

Scott și Sarah urmărirea cu respirația tăiată cum Bulger plonjează în zidul îndepărtat și rămâne atârând acolo ca un magnet de frigider. Se zvârcoli, înapăimântat, și urlă. Își găsi sfârșitul atomizat, iar din el nu mai rămaseră decât cizmele negre de luptă, care căzură cu zgomot pe podea.

Erau copleșiți. Hackett, November, Matheson și Gant.

Deși se mențineau pe poziție și duceau o luptă nobilă, erau totuși mult prea mulți Golemi. Prea mari și prea brutali.

Din apă apăru capul lui Maple, atașat la corpul unei creaturi marine uriașe, care încă fuziona sub aisberg. Creatura se întinse și-l apucă pe Gant de gât, nepărând să observe loviturile ca ploaia pe care i le aplica pușcașul. În același timp, un alt nano-roi o lovi pe November cu dosul palmei sale masive și o trimise alunecând spre marginea sloiului.

Luptându-se să-și recapete luciditatea, November văzu cum este târât Pearce sub apă, undeva departe, înconjurat de aripioare.

Echipa Antarctica era învinsă. Și, într-adevăr, nimeni nu auzi când soneria ceasului lui Hackett sună ca să-i anunțe că venise momentul.

PULSARUL

Dumnezeu utilizează electromagnetismul, bazându-se pe teoria undelor, luni, miercuri și vineri. Iar Diavolul îl utilizează, bazându-se pe cuantică, marțea, joia și sâmbăta¹.

SIR WILLIAM BRAGG, co-câștigător al
Premiului Nobel pentru Fizică, 1915

¹ <http://www.citatepedia.ro/index.php?q=william+bragg> (n.tr.)

ORA ZERO

Pulsarii erau ceasurile lui Dumnezeu.

Când o stea își epuiza combustibilul, se prăbușea în ea însăși și o lua pe una din cele două căi: fie devenea o singularitate cuantică – o gaură neagră –, fie exploda într-o supernovă. Se spunea că, *după* o supernovă, urma un pulsar.

Tot ceea ce rămânea – tot materialul stelar – urma să formeze o nouă stea. Dar o stea foarte diferită. Protonii aveau să se combine cu electronii, ca să formeze neutronii. Presiunea de degenerare neutronică rezultantă, nevoia neutronului instabil de a exploda aveau să se opună gravitației – forța care menținea structura internă a neutronului.

Două forțe supreme, luptându-se într-un vas sub presiune până la atingerea echilibrului. Astfel s-ar produce rezistențe imense ale câmpului magnetic, de zece la puterea doisprezece mai mari decât cea a Pământului. Steaua neutronică, precum oricare altă stea, ar începe să se rotească. Dar, spre deosebire de soare, a cărui unică revoluție ar dura treizeci de zile, ciclul de rotație al stelei de neutroni ar putea dura de la săptămâni până la secunde – și chiar de mai multe ori pe secundă. Liniile de câmp magnetic ar fi grav perturbate, iar fasciculele de unde radio ar fi azvârlite în cosmos în timpul rotației stelei precum razele luminoase ale unui far.

Așa spunea teoria.

Ceea ce însemna că acest tip de activitate nu ar fi putut apărea pe o stea obișnuită precum soarele – o stea care mai

avea suficient combustibil, suficient pentru a străluci încă 500 de milioane de ani. Era departe de a deveni o stea neutronică.

Era o teorie puternică.

Dar greșită.

Toate stelele erau pulsari, într-o formă sau alta.

Experimentau oscilație, rezonanță–ritm. Exista un tipar al vieții pentru toate aspectele universului. Un reflux și un flux. Un zenit și un nadir.

Exista haos și exista o ordine.

Acesta era mersul lucrurilor.

Toate lucrurile aveau un ritm, aproape sigur cuantificabil. Dar pentru toate lucrurile exista o scală a timpului după care puteau fi cuantificate. Viața unei stele era una lungă și cu meandre. O stea trăiește la o scară pur și simplu prea mare, prea incomensurabilă pentru înțelegerea umană.

Soarele era un pulsar.

Nu în sensul unei stele neutronice. Nu arunca unde radio într-un fascicul la intervale regulate, nu se rotea nebunește, dar resimțea totuși consecințele liniilor de câmp magnetic contorsionate și deformat. Nu, progresul soarelui spre ultima pulsație poate că era unul lent, dar – precum Iepurele și Broasca țestoasă¹ – era de neoprit.

În timpul rotației soarelui în jurul axei, nodurile și buclele deformat ale liniilor sale de câmp magnetic se încălciră, se răsuciră, se comasară și se contorsionară. Până când, în ultimă instanță, întreaga suprafață a mingii clocotinde a fuziunii nucleare nu mai rezistă.

O dată la 12 000 de ani, întreaga suprafață a soarelui se „decojea“, precum stratul exterior al unei cepe – un strat intact. Acest strat se dilata în toate direcțiile. Atât de mare era instabilitatea determinată de învelișul de materie expulzat, încât – pentru câțva timp – masa interioară se balansa și își modifica

¹ Fabulă de Esop (n.tr.)

forma, alterându-și astfel densitatea, ceea ce îi afectă impactul asupra țesăturii spațiului.

Spațiul însuși începu să se onduleze, precum un covor bătut, iar ondulația aceasta – unda gravitațională – purta cu ea această carcasă de material stelar la viteze apropiate de cea a luminii.

Și un astfel de eveniment avea loc chiar în acele momente.

SCOTT ȘI SARAH

Se cuibăriră în receptaculele de integrare și așteptară.

Nu dură mult și ceva se întâmplă.

Brusc, își simțiră mințile inundate de gânduri și de imagini. Fragmente de idei ici și colo. Cuvinte și concepte pe jumătate formate. Era de parcă...

Bang!

Scott nu se putu abține. Își scoase capul din tetieră și privi uluit de jur împrejurul camerei. Se uită la mâinile lui. La trupul lui. Degetele începuseră deja să i se topească în zid. Se luptă, dar degetele nu voiau să iasă. Era copleșit de panică și de mâhnire. Și, cu toate că nu simțea nimic, pentru că procesul îi secționase traiectoriile nervoase spre creier, întoarcerea instinctuală la teama atavică pusese stăpânire pe el.

Sarah ținea ochii închiși. O vedea cum se topește fizic în zidul din partea îndepărtată a camerei. Devenind de un albatru-deschis, foarte deschis.

Același lucru i se întâmpla și lui.

Și atunci, sentimentul de teamă dispăru. Auzea din nou vocile, liniștitoare și generoase.

Se uită pentru ultima dată la suprafețele transparente de cristal și-și puse capul din nou pe tetiera din cristal.

Apoi închise ochii.

Sarah simțea ceva ca o furnicătură. Undeva adânc, în degetele de la picioare. Încercă să-și miște degetele și avu brusc o senzație de căldură și de nisip, urmată de o senzație mai profundă de adâncime, de mișcare și de lichefiere.

Își dădu seama că se afla sub Pământ, în miezul topit al planetei, examinând densitățile geologice, urmărind curenții de convecție interioari ai mantalei. Cu cât se apropia mai mult de centrul Pământului, cu atât roca devenea mai densă. Când straturile interioare se mișcau, efectul era amplificat la suprafață, în scoarță. Curenții de convecție tridimensionali erau incredibili de complecși, dar ea păru să înțeleagă în aceeași clipă toate nuanțele, toate fațetele activităților interioare ale planetei. Ca să cvasicristalizezi această manta, erau necesare cel puțin șapte tipuri diferite de unde staționare.

Scott era conștient de lumina orbitoare care strălucea undeva în stânga lui. Își întoarse capul pentru a o vedea. Sau, cel puțin, avu senzația că întorsese capul. Întinse mâna și își dădu seama că interacționa cu un tip de dispozitiv, undeva într-o junglă. Poate în America de Sud. Mai precis de atât nu știa.

Întinse cealaltă mână și, instinctiv, își dădu seama că opera un dispozitiv similar undeva în pustietățile Rusiei. Precum în cazul construcțiilor de cristal de sub piramidele de la Giza, avea senzația că muta piramide de Carbon 60 și că le asambla în poziție, rearanjând fasciculele de cristal pentru a completa circuitele.

O mașinărie globală. O rețea globală, la o scară planetară. Ca și cum Pământul devenise o singură entitate, iar el făcea parte din această entitate.

Îi dezvăluia Atlantidei că avea cunoștințe despre această rețea, că îi cunoștea potențialul și capacitățile. Și, la rândul său, Atlantida începea să-l cunoască pe Scott. În curând, ajunseră să se înțeleagă.

Undeva la distanță, din inima Atlantidei, Scott și Sarah făcură un tur al întregii rețele globale cu viteza luminii. Cu cât cereau mai multe informații, cu atât primeau mai multe – până când, în cele din urmă, știură totul.

Precum secunde ticăind la un ceas, una câte una, cele cincizeci și nouă de limbi codificate în glifele din Atlantida le fură relevate și în fața lor se înșiră istoria pierdută a propriei

planete. Fiecare limbă era însoțită de povestirile colecționate de fiecare civilizații care o utilizase.

Iar revelația era măreață.

În același timp, unul câte unul, se activă fiecare dispozitiv din Carbon 60, dispus în firidele de pe tot globul. Se schimbă informații. Fură redescoperite monumente pierdute. În cele din urmă, întreaga rețea începu să bâzâie de nerăbdare.

Când nu mai rămăsese nimic de făcut, totul se opri. Scott și Sarah își împliniseră destinul. Răspunsul Atlantidei urma a fi unul automat, declanșat de acțiunile soarelui.

Și, la fel de straniu, soarele era cel pe care îl admirau acum Scott și Sarah. Pentru că se aflau pe un deal care străjuia Atlantida, așa cum fusese odată, cu 12 000 de ani în urmă. O bijuterie strălucitoare într-o vale bogată, un peisaj pierdut pentru timp, dar nu și pentru amintire.

Stând la porțile acestui maiestuos oraș, monument al realizărilor Omului, se aflau 10 000 de binevestitori, nerăbdători să-i întâmpine și să le ureze bun venit în noul lor cămin. Așadar, când soarele străluci pe deasupra canalelor sclipitoare ale orașului acum scufundat, Scott și Sarah schimbă o privire sinceră, din inimă, se luă de mână și coborâră să-și întâmpine concitadinii.

În centrul de control al Atlantidei se aflau console și podiumuri și două receptacule goale.

În afară de acestea, era goală. Pustie, cu excepția unei perechi de cizme de luptă din piele și a unui sentiment de așteptare.

FURTUNA DINSPRE SOARE

Planetă, de la cuvântul grecesc însemnând „rătăcitor“.

Planetele erau în criză.

În nici două minute, micuța minge de rocă supraîncălzită, numită planeta Mercur, fusese învăluită și cucerită. Pentru că suprafața sa era incapabilă să susțină viața sau să suporte o atmosferă, era dificil de estimat impactul avut de eveniment. Poate o traiectorie ușor modificată a orbitei. O lungire a anului, o răsucire suplimentară în jurul axei, care determinase o scurtare a zilei sau a nopții. Indiferent care fuseseră efectele, acestea nu erau de interes pentru populația Pământului, pentru că, în materie de planete, nu exista comparație.

După *cinci* minute de călătorie a erupției coronale totale prin sistemul solar, începură să se resimtă efectele și pentru rasa umană – acest moment fu cel în care cataclismul năucitor interceptă orbita lui Venus.

* * *

Era ironic ca o planetă purtând numele zeiței romane a frumuseții și a iubirii să fie atât de îndepărtată de aceste două calități.

Anul lui Venus dura 240 de zile. Planeta se învârtea retrograd în jurul axei, ceea ce însemna că, în comparație cu Pământul, se rotea în direcție opusă – deci, soarele răsărea la asfințit și asfințea la răsărit. Avea un câmp magnetic foarte slab și era aproape perfect sferoidă, ceea ce sugera că miezul său era mai solid decât cel al Pământului. Atmosfera conținea

965% bioxid de carbon și acid sulfuric în straturile de nori superiori. Atmosfera era de 95 de ori mai densă decât cea a Pământului și, datorită bioxidului de carbon, încapsula lumina solară în cantități atât de mari, încât temperatura medie la suprafață era de 480 grade Celsius sau 900 grade Fahrenheit. Chiar și într-o zi răcoroasă, pe Venus era suficient de cald cât să topești plumbul.

În afară de aceste aspecte, era precum Pământul.

Iar din punctul de vedere al impactului cu ejecția unui pulsar – situația era identică.

Asta pentru că Venus era un peisaj dominat de caracteristici vulcanice, falii și cratere de impact, mult asemănător peisajului terestru. Dar, în timp ce multe dintre punctele geologice fierbinți de pe Pământ erau mascate adeseori de urme de viață, vulcanii de pe Venus constituiau semnele sale de frumusețe. În multe dintre vastele zone ale suprafeței planetei, imaginile de la sateliți atestau că existaseră perioade de inundații cu lavă, cu scurgerile de lavă stratificate. O regiune cu elevație mai mare, numită *Ishtar Terra*, era de fapt un bazin umplut cu lavă de dimensiunea Statelor Unite, cu muntele Maxwell Montes la un capăt.

Și pentru că pe Venus nu exista apă, iar eroziunea provocată de vânt era minimă, rețeaua extinsă de linii de fractură era vizibilă, ca rezultat al aceleiași flexiuni a scoarței pe care o resimțea Pământul. Și cum temperaturile extreme ale planetei slăbiseră structura de rocă, provocând fisurarea scoarței în nenumărate regiuni, formarea plăcilor tectonice era imposibilă pe Venus.

Ca rezultat, relieful de lavă de pe planetă evidenția un alt aspect extraordinar. Din când în când, bucăți din Venus, de dimensiunea unor continente, se topeau complet, de parcă planeta încerca să se întoarcă de pe dos pe față. Mecanismul unui astfel de eveniment rămăsese necunoscut. Sau fusese, până acum.

A numi unda de pulsar care lovi Venusul un exercițiu de furie pură însemna să subestimezi gravitatea undei gravitaționale.

Viteza undei care lovi atmosfera superioară a planetei Venus putea fi măsurată în microsecunde. Impactul fu atât de

grav, încât unda luă cu ea straturile superioare, curățând atmosfera ca pe o portocală.

Compresiunea rezultată aprinse gazele combustibile care mai existau în atmosfera planetei Venus, declanșând o reacție în lanț ce penetra peste un kilometru jumătate din atmosfera planetei, făcând ca vaste cantități de bioxid de carbon să strălucească la punctul de colaps molecular. Bruscat, atomii gemeni ai oxigenului se despărțiră de atomii lor de carbon și explodară.

Întregul strat superior al planetei Venus fu transformat. Luând foc, deveni flacăra pură.

Iar când mingea de foc în expansiune – eiecția finală a coroanei solare – explodă lovind din nou planeta volatilă, o secundă întreagă Venus fu numai foc. Era imposibil de distins care parte a vârtejului era Venus arzând și care parte era coroana solară trecând prin acea parte a sistemului solar.

Nu existau decât flăcările.

Și, împreună cu acestea, unda gravitațională.

Aceasta străbătu planeta în mai puțin timp decât o clipire de ochi. Și așa cum seria de fluxuri gravitaționale anterioare construiseră un efect de oscilație în mantaua lichidă a Pământului, aceste pulsuri produsă un vârtej geologic pe toată planeta Venus.

Dacă s-ar fi gândit cineva să coreleze datele geologice acumulate din sistemul solar, ar fi observat un model care se propulsa de la o planetă la alta. Ar fi văzut că această criză vulcanică și seismică de pe Pământ nu îi era specifică doar acestei planete, ci era parte a unei catastrofe globale la nivel de sistem solar.

Dar nimeni nu se gândi să facă astfel de corelații. Iar la momentul când lumina dinspre Venus avea să ajungă la Pământ și să ofere un indiciu despre tipul de experiență la care se puteau aștepta pământeni, unda ar fi părăsit deja Pământul.

Pentru că viteza luminii era viteza luminii. Nu se putea învinge pe sine într-o cursă.

Ca rezultat, nimeni de pe Pământ nu putea să vadă efectiv cum suprafața planetei Venus se umflă și se încovoie. Nimeni

nu putea să vadă bucățile de scoarță cât continentele aruncate în aer și rotite în văzduh precum clătitele, pe o bandă transportoare gigantică. Nimeni nu putea să vadă continente întregi din Venus încălzite în câteva secunde și topite. Nimeni nu putea să vadă diversele bucăți de materie stelară și reziduurile care fuseseră prinse în undă și acum cădeau într-o ploaie pe suprafața planetei, ca o grindină strălucitoare și arzătoare, creând noi văi pe planeta Venus.

Din perspectiva omenirii de pe Pământ, dacă ar fi supraviețuit următoarelor trei minute, Venus ar fi apărut de zece ori mai strălucitoare pe cerul nopții decât în mod normal, și asta timp de un secol, cât timp suprafața sa topită ar fi ars și s-ar fi răsucit și s-ar fi sedimentat în noile formațiuni, înainte de a se răci.

Din fericire pentru umanitate, exista deja o forță care nu avea nevoie să vadă catastrofa ca să știe că trebuie să intervină. Pentru că sistemul de avertizare timpurie pe care îl folosea Atlantida nu avea nevoie de electricitate. Și nu se baza neapărat pe previziuni matematice, ci mai curând pe efectele cuantelor gravitaționale. Detecta schimbări în însăși țesătura spațiului. Se baza pe un tip de fizică pe care omenirea abia începuse să-l descopere – teoria supercorzilor și a interacțiunilor acestora cu câmpul de punct zero. Ideea că două puncte din galaxie pot fi intime și simultan înlănțuite.

Atlantida era capabilă să o ia pe scurtăturile universului. Pentru că știa că, la fel ca în cazul unui tsunami, dacă un om vedea valul venind, însemna că era deja prea târziu.

Atlantida nu avea nevoie să-l vadă – știa dinainte.

FAZA I

EFFECTUL CASIMIR

A fost descoperit pentru prima dată în 1948, de fizicianul olandez Hendrick Casimir. Era o teorie a cuantelor care se ocupa de particulele virtuale în stare continuă de flux.

Manifestarea fizică a fenomenului era următoarea: dacă se amplasează două plăci conductoare *neîncărcate* în spațiul vid, datorită fluctuațiilor cuantice în vid ale câmpului electromagnetic, plăcile se vor atrage reciproc, în pofida faptului că nu există o sursă de energie care să determine această atracție.

Efectul Casimir demonstrase existența energiei de punct zero.

Și straniul puzzle care se născuse în urma acestei demonstrații matematice fusese că efectul își găsisese imediat locul în domeniul gravitației. Energia de punct zero era asociată direct cu efectele de deformare exercitate asupra spațiului și timpului. Cu alte cuvinte, dacă țesătura spațiului era determinată să se curbeze și să se onduleze, acest lucru ar fi avut un efect imediat asupra capacității de a elibera energie de punct zero.

În Atlantida, asta însemna un singur lucru: interacțiunea naturală dintre energia de punct zero și gravitate prin intermediul țesăturii spațiului demonstra că sursa de energie pe care intenționa să o utilizeze orașul pentru a salva planeta funcționa și ca sistem de avertizare timpurie, un sistem care să alerteze orașul în legătură cu un atac gravitațional iminent.

Și acum primea exact un astfel de semnal. Verifică informațiile de la centrul de comandă. Finalizase integrarea celor două noi unități de informație. Cerințele cruciale fuseseră satisfăcute.

Ca urmare, își iniție primul protocol de răspuns. Venise momentul ca Atlantida să protejeze Pământul, utilizând toate tipurile de unde staționare pentru a determina cvasicristalizarea în toate tipurile de materie.

FAZA II

CVASICRISTALIZAREA

Gant era pe punctul de a leșina. Golemul îl apăsa pe trahee și-l strângea atât de tare, încât pușcașul simțea că limba începe să-i iasă printre dinți.

Nu era singurul. Îi vedea pe ceilalți în situații la fel de crâncene. Neajutorați. Nu mai avea spațiu în gât nici ca să emită un sunet de avertisment pentru Hackett. Fizicianul tocmai atomizase un Golem, neștiind că este atacat din spate.

Când atacatorul îl prinse pe Hackett și-l învârti, Gant constată că în zare, de jur împrejurul orașului, ceva se mișca. Dincolo de zgârie-nori, spre suburbiile orașului – și dincolo de ele, pe canalul exterior –, se vedea o licărire. O lucire. Ca o zvârcolire de șarpe creată de conținutul canalului, milioane de tone de apă se ridicară din albie și își începură călătoria într-un vârtej ce mătura periferiile orașului.

Ca și cum s-ar fi aflat în ochiul unui ciclon, haosul înconjură orașul. Apa urca tot mai sus, în timp ce, deasupra capetelor lor, tornada de energie se transforma într-un vârtej singular.

Atât mai apucă să vadă Gant, pentru că vasele de sânge din ochi îi explodară, iar creierul îi rămase fără oxigen.

Apoi urmă o schimbare în previziunile lor.

Aerul deveni ca siropul. Mișcarea încetini, devenind fantomatică. Începu să se audă un vuiet – senzația că spațiul din jur era bombardat cu o multitudine de unde sonice joase și înalte.

Rezultatul fu că sunetul din intervalul audibil pentru om începu să coboare, pentru a fi înlocuit cu acel sunet ca un şuierat pe care și-l aminteau cu toții de la paharul cu Cola ce suferise cvasicristalizarea la sediul CERN.

Lent... chinuitor de lent... totul se opri. Întreaga lume se opri și îngheță. Cristalizată.

De parcă timpul însuși s-ar fi oprit.

În mijlocul Mării Chinei de Sud, un mare rechin alb se lupta cu trei delfini care îl atacau răutăcios din lateral pentru a-l îndepărta, când, dintr-odată, aceștia se retraseră, pentru că sonarul interior le semnală că de ei se apropia ceva masiv și solid. Vietățile se întoarseră brusc și se pregătiră să se îndepărteze, dar soarta se apropia cu o viteză mult prea mare.

La trei sute de metri sub grupul luptător, cele șase submarine chinezești ce porniseră să-și susțină flota în Antarctica fură la fel de surprinse să se confrunte cu același fenomen. Impulsurile sistemului radar relevau, unul câte unul, că o masă uriașă se apropia, ca un zid care se întindea de la fundul oceanului până la suprafață, precum și în toate direcțiile.

Brusc, totul îngheță. Marea se cristaliză în jurul lor. Creațiile marine și submarinele fură puse în suspensie.

Pe nava de război de clasă Han, echipajul se cutremură când auzi scârțâiturile ciudate ale carcasei metalice, când tensiunile cvasicristalizării afectară submarinul. Un membru al echipajului puse mâna pe metalul care vibra cu violență și îngheță și el imediat, efectele cvasicristalizării pătrunzându-i în braț și imobilizându-l pe loc.

Ceilalți membri ai echipajului încercară să fugă, dar fură opriți în mijlocul pasului de sprint, când undele staționare de diverse frecvențe fură pompate prin cabină. Paharele de apă pe jumătate vărsate, ceștile de cafea suspendate în aer, farfuriile cu mesele pe jumătate servite care se aflau pe punctul de a se sparge lovindu-se de punte – toate fură prinse în mișcare și imobilizate. La fel și marinarii.

De parcă cineva apăsase butonul „Pază” în toiul unui film, și totuși ceva mai mult de atât. Pentru că tot ceea ce se întâmpla era tridimensional și la toate nivelurile, de la cel molecular la cel mega.

Acest efect cuprinse treptat toată planeta. Fenomenul de cristalizare, prin chiar natura sa, nu putea călători la viteza luminii, ci la viteza sunetului. Iar densitatea materialului în care urma a se produce unda staționară dicta viteza la care avea să călătorească sunetul.

Era un proces complex. Dar pentru ochiul uman era instantaneu.

Oceanele se transformară cu rapiditate în vaste întinderi de cristal, prin care putea fi studiată o întreagă lume suspendată. Râurile refuzară să mai curgă. Izvoarele încetară să susure, iar gheizerele să erupă.

Pe toată suprafața planetei, se auzi o cutremurare înspăimântătoare. O vibrație ce părea să se apropie de masa critică.

Și atunci, efectul spulberă liniștea aerului.

Păsările rămaseră prinse în mijlocul zborului. Cascadele deveniră șiruri de perle. Avioanele aflate în zbor părură să încetinească pentru a se opri brusc în aer. În cabinele acestor aeronave, efectul putea fi descris ca un contact cu un perete de cărămidă. Tot ce nu era asigurat fu catapultat în aer. Trupuri, pături, cărți și jucării fură azvârlite în aer pentru a fi brusc învăluite de ciudatul fenomen, ce părea să le țină în aer fără efort.

Pe câmpurile de bătălie ale Antarcticii, torpilele de croazieră Tomahawk rămaseră suspendate la treizeci de metri deasupra solului, surprinse în toiul atacului, în timp ce valurile de infanterie fură surprinse în plină ofensivă – cu gloanțele oprite la câțiva metri de locul unde explodaseră de pe țeava armelor.

Iar efectele cvasicristalizării nu se opriră aici.

Mult sub scoarța planetei Pământ, se afla o lume volatilă de rocă topită. O lume de o densitate și o temperatură

impresionante, măsurate în milioane de ani și manifestate prin presiune. Nu era un loc obișnuit vieții, după normele influențelor exterioare, dar chiar și așa, nu rămase neatins de efectele cvasicristalizării.

Reacția depindea de densități – respectiv, care straturi de rocă erau mai dense. Era un calcul complex, pentru că natura de bandă transportoare a curenților de convecție tridimensionali din manta impunea ca rocile să fie deplasate continuu. O parte din materialul mai dens era propulsată spre suprafață, în loc să rămână la nivelul la care fusese creată.

Ca urmare, evenimentul cvasicristalizării luă forma unui bombardament repetat, ce trimitea undele staționare una după alta, profund în lumea ascunsă, până când, strat după strat, ajunseră să se cristalizeze, devenind solide.

Totuși, exista o caracteristică a lumii interioare a Pământului ce nu putea fi cristalizată ori oprită: miezul solid din fier al planetei. Într-adevăr, era imperativ pentru activitățile Atlantidei ca acesta să rămână activ. Acest masiv component central se rotea și crea câmpul magnetic al Pământului. În esență, era un gigantic motor cu inducție.

Și urma să se descurce cu unda gravitațională prin propriile puteri.

Complexitatea se referă la interconectivitatea lucrurilor. Și înseamnă să dai sens necunoscutului.

Complexitatea înseamnă să descoperi ordinea din haos.

Pentru o fracțiune de clipă, ordinea coborâse pe planeta Pământ pentru prima dată în îndelungata sa istorie. Pentru acea fărâma de timp, Pământul fu cuprins de pace. Și, ironic, sistemul în care se afla se zbătea agonizant într-o stare de distrugere.

IMPACTUL

Când o văzură, se aflau pe o orbită înaltă deasupra Africii de Nord.

Astronauții de la bordul Stației Spațiale Internaționale observară că soarele părea să pâlpâie, după care începu să strălucească mai puternic.

Se grăbiră să contacteze Houstonul, dar se pare că erau probleme, pentru că Houstonul nu răspundea. De fapt, nimeni nu răspundea. Toate liniile de comunicație erau moarte. Nu mai exista radio, tv. Nu mai funcționau nici măcar fasciculele purtătoare care emiteau semnalele, ceea ce însemna că nu puteau verifica precizia frecvențelor, chiar dacă nimeni nu emitea.

Nimic.

Dar mai problematică era planeta în jurul căreia orbitau, cu care se petrecea ceva ciudat. Devenise sticloasă, ca o marmură gigantică. Lumina soarelui, în loc să se reflecte din oceane, părea să se reflecte în atmosferă...

Dar înainte ca vreunul dintre ei să comenteze, evenimentele de pe soare deveniră dramatice.

Soarele se dilata. Ca un balon umflat.

Urmă un fel de balansare și apoi porțiunea centrală păru să se întoarcă la funcția de soare, în timp ce porțiunea exterioară își asumă aspectul unui halo în expansiune.

Echipajul constată cu repeziciune că spre ei se năpustea o undă de șoc având forma unei mingi de foc. Într-un minut și jumătate, aveau să se afle pe partea întunecată a Pământului. Planeta avea să îi protejeze de ceea ce se apropia. Un minut și jumătate – doar de atât aveau nevoie. Dar n-au primit atât.

În timp ce plutea în jurul curburii Pământului și se îndrepta spre crepuscul, Stația Spațială Internațională fu lovită în spate de un zid de foc, care făcu bucăți naveta și lăsa în urmă o epavă contorsionată arzând.

Inundând planeta aflată dedesubt, atmosfera exterioară deveni supraîncălzită și explodează într-o manieră mult mai violentă decât pe Venus, dar – ca urmare a efectului de cvasicristalizare – evenimentul nu declanșează o reacție în lanț, nici nu pătrunse prea adânc în atmosfera superioară.

Furtuna de foc rezultantă fu absorbită de unda distrugătoare provocată de soare și purtată mai departe, în spațiul infinit.

Când unda gravitațională străbătu Pământul, întreaga planetă păru să se alungească și să se întindă înainte de a reveni la forma originală. Dar, datorită stării sale cvasisolide, efectele asupra planetei rămaseră benigne.

Nu avură loc cutremure, nu explodară liniile de falie... Râurile nu fură scoase din matcă, iar oceanele nu se revărsară. Pe planeta Pământ era liniște. Era nemișcare. Era puritate.

Cu Luna, era o altă poveste. Pentru că, deși nu exista o atmosferă care să ia foc, existau suficiente reziduuri cosmice prinse în explozia coronală cât să se creeze – într-o clipită – noi formațiuni pe suprafața sa arsă.

Bulgări grotești săpară adânc în pielea sa prăfoasă, în timp ce pe Pământ ciocanele distrugerii ricoșară.

În câteva secunde, devenise clar că Pământul supraviețuise în cel mai extraordinar mod. Iar când ejecția coronală continuă să se dilate și trecu de Pământ, lumina solară fu reflectată înapoi în suprafața interioară a mingii de foc și luminează partea întunecată a planetei.

Pentru câteva secunde, marmura sticloasă de un albatru-verzui atârna acolo, într-o secțiune a spațiului care nu cunoștea stele, care nu cunoștea noapte.

O oază de calm într-un ocean de furtună, Pământul se răsuci în jurul axei și îndură furtuna. Și Luna fu luminată din

toate unghiurile, o incidență care ar fi pus pe jar oamenii de știință dacă ar fi fost în poziția de a acționa. Pentru că, pentru prima dată în 12 000 de ani, fața întunecată a Lunii fu complet iluminată și se dezvălui pentru a fi văzută de toți. Dar pentru că toată instrumentația științifică spațială fusese distrusă, detaliile acestui fenomen urmau a rămâne un mister. Ceea ce era păcat, pentru că sigur ar fi ridicat câteva sprâncene.

Și atunci, pe cât îi luase ca să ajungă în acest punct, fenomenul luă sfârșit.

După 12 000 de ani de acumulare, soarele se întoarse la ritmul său natural și reîncepu procesul.

Totuși, pe planeta Pământ, povestea nu se termină aici. Pentru că Rețeaua Atlantida mai avea o îndatorire de derulat și trebuia s-o facă repede, înainte ca energia eliberată asupra planetei – pentru a o proteja – să facă la fel de mult rău pe cât fusese menită să prevină.

FAZA III

EXPULZAREA

Pretutindeni pe glob, tunelurile și structurile de Carbon 60, rezonând la frecvențe de energie specifice, începură să intre în acțiune ca magneți și să atragă energia reziduală rămasă în urma procesului de cvasicristalizare.

Încet, mările începură să freamăte și râurile să curgă din nou. Aerul începu să se miște, iar creaturile din biosfera care era planeta Pământ se putură mișca din nou. Dar asta nu însemna întoarcerea la normalitate, ci doar acomodarea la următorul stadiu al procesului. Un proces care începuse în Atlantida.

Peretele de apă sclipitoare, asemănător unui vortex, care se ridicase din canalul exterior și îmbrățișase orașul interior într-o cicloidă pâlپătoare își pierdu brusc coeziunea și se prăbuși înapoi în canal, într-o explozie masivă de apă. Clădirile din interiorul Atlantidei, care rămăseseră în întuneric până atunci, se luminară brusc și vibrară cu o nouă energie – energie ce părea a fi extrasă din Pământul însuși, îmblânzită în sistemul Atlantidei până când țășnea în cele șapte incredibile turnuri și se arcuia, coborând spre piramida centrală.

Piramida scânteia și zvâcnea sub masa de putere uriașă care clocotea și se convulsiona pe suprafața ei. Asemenea unui mare grup de șerpi care luaseră foc, se cutremură până când energia fuzionă și deveni o coloană vastă de energie, care, precum tornada de plasmă care o precedase, fu trimisă înapoi în

spațiu. Se înalță prin gaura prin care, nu cu mult timp înainte, intrase tornada inițială.

Între timp, în jurul periferiei orașului, orice energie ce nu putea fi eliminată în acest mod era redirectionată spre tunelurile care se conectau cu rețeaua utilizată pentru cvasicristalizarea planetei.

Pe întregul Pământ, tuburi incredibile de energie, extrem de rapide, începură să se întretaie în diverse puncte, aparent la întâmplare. Apele se despărțiră și creară hăuri gigantice prin care călătoreau aceste limbi feroce de foc.

Curând, întregul glob păru să fi fost înfășurat într-o panglică gigantică arzând – asta devenea rețeaua invizibilă care, cândva, nu transportase altceva decât unde sonice; dar acum era golită, servind drept sistem de transfer pentru energia nediluată și pură. Aceasta era Rețeaua Atlantidei, îndeplinindu-și sarcina finală.

Dincolo de coasta lui Yonaguni, o mică insulă japoneză, un uriaș monument subacvatic, construit în jurul anului 10 000 î.Hr., se luminează brusc atunci când nivelurile oceanelor fură mult mai joase. Corpul său piramidal, înalt cât o clădire cu șase etaje, începu să se cutremure. Canalele enorme tăiate în zidărie în linii perfect drepte, a căror construcție ar fi necesitat o vedere laser, începură să se umple cu o energie pe care o canalizau și o stocau. În acest timp, deasupra monumentului începu să se rotească un vârtej de apă, care se deschise până când aerul atinse monumentul pentru prima dată după multe milenii.

În câteva fracțiuni de secundă, energia scânteind pe suprafața monumentului fuzionează și se transformă într-un stâlp atotputernic și tunător de foc, care se înalță spre cer.

Conform principiului potrivit căruia o cantitate de energie pompată în sistemul Pământului pentru derularea cvasicristalizării trebuia să fie îndepărtată de ținta ei pentru a se evita distrugerea planetei, al doilea șir de aproape o mie de valve de emisie energetică începură brusc să funcționeze. Principiul era la fel de vechi precum Pământul însuși, pentru că prea puțini știau că

fulgerul, departe de a fi o lovitură din ceruri, își începea viața pe Pământ. Fulgerul se deplasa *de jos în sus*.

Priveliștea era copleșitoare și perfectă în execuția ei.

În alte părți însă, povestea era diferită.

În Mexic se afla unul dintre cei mai înalți vulcani activi din lume. El Popo – sau Popocatepetl – avea o înălțime de 5 874 de metri și elimina gaze fierbinți, roci și cenușă, care se combinau deseori cu ploaia și cu apa din gheața topită formând curgeri de noroi letale. Numele Nahuatl pentru acest vulcan era *zencapopocz* – „cel care fumegă întotdeauna“. Iar în această criză solară, El Popo ajunsese la înălțimea reputației sale.

Ceea ce îi lăsă pe preoții de la biserica catolică de la poalele vulcanului într-o oarecare dilemă, pentru că biserica lor era construită în vârful unei piramide prehispanice care se afla lângă vulcan. Nu se știau prea multe despre Tlachihualtépetl sau „muntele făcut de om“, cu excepția faptului că era acum unul dintre cele mai bune locuri în care să te afli dacă voiai să eviți moartea într-un râu de noroi. Așa că sătenii urcară în fugă căutând adăpost, chiar dacă spațiul era redus. Dar temându-se pentru siguranța lor în panica ce precedă procesul de cvasicristalizare, preoții nu le permisă intrarea dincolo de ziduri decât primarului, bancherilor și persoanele importante ale regiunii înconjurătoare.

În nici zece secunde, erau cu toții morți.

Totuși, sătenii campară în afara bisericii pentru siguranța lor, iar cei care încă se aflau prinși în ciudatul efect de stază fură brusc eliberați din nemișcare atunci când realitatea reveni în timpul real. În acest moment, Pământul se mai cutremură o dată. Electricitatea umplu aerul, ridicându-le părul din cap.

Iar biserica catolică explodează.

Un stâlp de flacăra vie izbucni din vârful lui Tlachihualtépetl, acoperind clădirea care îi stătea în cale.

Sătenii se ascunseră, pentru că, după cum se dovedi, scăpaseră ca prin urechile acului.

Pretutindeni în America de Sud și în America Centrală, acolo unde fuseseră construite biserici catolice în vârful

monumentelor trecutului, clădirile fură fie mistuite de foc, fie vaporizate pe măsură ce valvele de emisie eliminau în spațiu energia în exces.

Cele opt piramide de la Pini Pini aruncară coloane de energie din pădurea tropicală, la fel ca și structurile de la Bimini. Piramida Lunii, împreună cu Piramida Soarelui și cu Piramida Șarpelui cu Pene lansară la rândul lor trei incredibile explozii de energie pură în spațiu. Cele trei piramide ale anticului sit de la Teotihuacan din centrul Mexicului erau și ele importante, pentru că din aer se vedea dispunerea lor în forma centurii din Constelația Orion, reproducând fidel amplasamentul celor trei piramide din Giza, din Egipt, care, de asemenea, aruncau la rândul lor fluvii de energie în spațiu.

În Orlando, Florida, acolo unde un Wal-Mart fusese nefericit construit deasupra unui cimitir antic al amerindienilor, departamentul de instalații casnice și mobilă fu distrus pentru că se afla pe o valvă de emisie antică. Coloana de energie eliberată fu atât de puternică, încât expulză în aer numeroase articole. În săptămânile care urmară, se primiră relatări despre rezervoare de toaletă găsite pe câmpuri tocmai în apropiere de Gainesville.

În toată Europa, cimitirele saxone zvâcneau de energie și expulzau stâlpi de foc. În districtul Kent, din sudul Angliei, Kits Coty, un sit antic de pe versantul unui deal calcaros, mascat de copaci și de o autostradă, explodă brusc, determinând alunecarea a jumătate din colină în timp ce vărsa limbi de foc.

Valvele de emisie intrară în acțiune explodând în zona arctică, în Pacific, la Angkor Wat, în Africa și în Orientul Mijlociu. Coloane de foc fură văzute înălțându-se spre cer în India, în Pakistan și în siturile antice din China.

Timp de câteva minute, pe întregul glob, limbi uriașe de foc fură aruncate în spațiu pe măsură ce procesul de cvasicristalizare se disipa, apoi, la fel de brusc precum începuse, întregul proces se opri.

Peste monumentele antice se lăasă liniştea...

* * *

Nu mai urmă nimic.

Pământul era în siguranţă.

Restul sistemului solar urma să se descurce singur.

PASAJ FINAL

Analiza internă a secvențelor de glife va releva tipare de distribuție a glifelor și, în acest mod, o structură pe baza căreia să poată fi tradus limbajul. Procedând astfel, se pot afla procesele mentale și logica societății și a poporului de la care provine limbajul. Consecința inevitabilă este că orice contează în istoria unui popor își va găsi sensul.

RICHARD SCOTT,
Antropolog, lingvist și epigrafist, 1970–2012

CONSECINȚELE

Gant aspiră o cantitate uriașă de aer format din macroparticule, în timp ce mâna lui Maple, strânsă în jurul gâtului lui, se transformă brusc în praf, împreună cu restul trupului creaturii.

Câteva momente mai târziu, un val întreg de degradare mătură zona, reducând fiecare efigie de nano-roi în nisip.

Lumina, care devenise o caracteristică a Atlantidei, începu brusc să pâlpâie și se stinse, lăsându-i în întuneric. Priviră piramida de deasupra lor, acum lipsită de viață, la fel ca și restul orașului. Cu forța vitală dispărută, sângele său stelar secă.

Atlantida se întorsese la somnul său.

November privi în jur. Având ca unică sursă de lumină tăciunii roșii muribunzi ai unui vulcan potolit, era dificil să recunoască drumul, așa că își aprinse lanterna. Lumina acesteia tăie praful care stăruia în aer – precum un fascicul al unui far de mașină care străpunge o noapte cețoasă –, înainte să se micșoreze și să se stingă. Lovi lanterna de câteva ori în legănarea leneșă a aisbergului pe care se aflau, dar dispozitivul refuză să mai funcționeze.

Recurse la strigăte:

– Bob!

Îl strigară cu toții, pe rând, dar nu primiră drept răspuns decât tăcerea.

În scurt timp ieșiră de sub piramidă, urmărind stalactitele spectaculare, de mărimea unor catedralele, care se rupeau și cădeau în apă, improșcând totul în jur. Unele se rostogoleau pe o parte, precum buștenii, altele rămâneau cu latura plată în sus.

Și, pe măsură ce aisbergul plutea pe panta piramidei odată cu creșterea statornică a nivelului apei, își dădură seama că, dacă nu aveau să-l găsească în curând pe Pearce, acesta cu siguranță urma să moară. Pereții cavernei se îngustau, iar punga de aer respirabil se reducea. În scurt timp, toată gheața și apa nu aveau unde să se mai ducă, ci doar să se întoarcă în gaura imensă prin care pătrunsese vârtejul de plasmă din spațiu, disipat nu de mult.

– Bob! strigă November, refuzând să renunțe.

Se așează pe marginea aisbergului și privi cu atenție spre piramida de sub ei și, foarte încet, trăsăturile sale oblice alunecară sub apele înghețate încă o dată.

Abia când vârful piramidei fu acoperit în întregime de ape observă November scânteierea slabă de sub acestea. Începu ca o pâlpăire ușoară, despre care crezu mai întâi că ar putea fi o iluzie optică sau feste jucate de propria vedere.

Dar ochii nu-i jucau feste.

Urme slabe de energie scânteiau în jurul piramidei, însoțite de pocnituri și crescând în intensitate, până când, în cele din urmă, fuzionară într-un soi de himeră. Era un chip, își dădu ea seama, care o privea din temnița piramidei. November se mișcă agitată, dezechilibrând aisbergul.

– Ușurel! o avertiză Gant.

– Privește! exclamă November. E doctorul Scott!

Și, desigur, în întuneric, din adâncimile mocirloase ale apelor, apăru o față palidă, albastră și fantomatică, precum sufletele *Var*-ului. Richard Scott își făcuse apariția ca să le ureze drum bun. Apoi Sarah apăru lângă el, urmată de un alt chip. Și apoi de altul. Mii de fețe. Milioane. Fiecare, o flăcăruie, o scânteie în cascadă... până când, brusc, câteva secunde mai târziu, întregul oraș se luminează pentru ultima dată, departe, departe de ei, ca un far uriaș.

Și numai pentru că orașul făcuse brusc acest lucru reușiră să-l repereze pe Bob Pearce, inconștient și ridicat de apă spre ei.

– Repede, repede! Dați-i aer! strigă November după ce-l traseră pe agentul CIA pe platforma de gheață.

Dar Gant făcu și mai mult de atât. După ce-i curăță căile aeriene, îi verifică pulsul și îi masă inima, îi făcu respirație gură la gură.

Un izvor constant de apă și fiere izbucni din gura lui Pearce, asemenea expirației unei balene care ieșise la suprafață. Se convulsionă în icnituri, rostogolindu-se pe o parte și scui-pând apă, străduindu-se din răputeri să răsuflă.

– Dă-mi voie să ghicesc! spuse Hackett cu fața lipsită de expresie. Aproape c-ai fi preferat să fii împușcat.

Printre icnituri, Pearce întrebă:

– Unde sunt?

– Pe un aisberg, îi explică maiorul.

– Și avem probleme, adăugă pripit Matheson.

– Deci, ce e nou? mormăi Pearce, încercând să se ridice.

Dar problema era evidentă. Nu încăpeau cu toții pe platformă.

Aisbergurile se adunau laolaltă. Compactându-se. Concurând pentru cea mai bună poziție, îmbulzindu-se spre tavanul cavernei de gheață. La aproximativ opt metri distanță, cel mai bun candidat la propulsarea prin puț spre suprafață era deja expulzat din apă. Suprafața sa plană se ridicase deja cu un metru, iar înălțimea creștea rapid.

– Mai bine am sări acolo, propuse Gant.

Ceea ce făcură imediat, sărind de pe un aisberg pe altul, în timp ce suprafețele plutitoare, extrem de instabile, se clătinau sub pașii lor. Unul câte unul, se cățărara de platforma care se ridica neabătut. Dar până să-i vină rândul lui Hackett, aisbergul se ridicase atât de mult deasupra apei, încât vârful său era aproape de bărbia lui.

Trebuia să sară. Se strădui să urce, dar mișcarea bruscă nu făcu decât să afunde și mai adânc în apă bucata de gheață pe care stătea.

Era ca și cum ar fi încercat să urce într-un lift care era blocat între etaje cu ușile deschise. Aisbergul, zdrobit de celelalte, începu să alunece pe puțul de gheață care ducea la suprafață.

Ceilalți se grăbiră să-l ajute, întinzându-i mâinile.

– Hai! Prinde-ne de mâini și te tragem noi!

Însă era mai ușor de zis decât de făcut. Picioarele lui Hackett alunecau pe gheața lipsită de aderență, în timp ce, cu fiecare încercare de a urca, panica îi creștea din ce în ce mai mult.

Când presiunea de dedesubt începu să sporească, gheața se avântă înainte.

– Haide odată! strigară ceilalți.

Hackett sări din nou, disperat. Reușiră să-l apuce și de data aceasta fu tras pe platformă. Însă picioarele îi rămaseră atâr-nând pe marginea ghețarului, care se cutremură încă o dată sub presiunea ucigătoare a apei.

Se prinse rapid de mâinile celorlalți, căci aisbergul se legănă violent și se năpusti în puțul de gheață.

La circa doi kilometri și jumătate deasupra lor era lumină, iar în jurul lor, platforma de gheață compactată, aflată într-o rotație constantă, gemea sub tensiunea creată de presiunea apei de dedesubt.

Instinctiv, se mutară cu toții spre mijlocul gheții, căci din-spre margini începu să se audă acel scrâșnet mortal și îngrozitor pe care numai volumele mari de gheață le pot face atunci când sunt frecate unul de altul. Ghețarul lor se balansează din nou, iar pereții puțului se sfărâmară atunci când masa compactă de gheață se înălță brusc cu încă trei metri.

Urmă o nouă hurducătură. Și încă una. Se simțeau de parcă ar fi fost într-un lift care se balansa prins de un cablu fragil, doar că aici nu aveau a se teme să nu cadă, ci să urce. Precum furnicile atâr-nate de dopul sticlei de șampanie, era numai o problemă de timp până când...

În momentul în care intrară în efect forțele gravitaționale, cei cinci fură aruncați la pământ. *Bang!* Gant întoarse capul și văzu un vast gorgan de gheață explodând la impact, atunci când ateriză lângă el. Se întoarse cu fața la puț și privi în sus, numai pentru a constata că drumul înainte era la fel de fragil și de instabil pe cât fusese și caverna.

Bang! Încă o masă solidă de gheață se izbi lângă el. Iar pe drum mai erau multe. Când un proiectil atingea pământul, fiecare secundă devenea un minut. Fiecare minut devenea o oră... iar ei continuară să urce până când...

Platforma de gheață se opri cu un balans puternic.

Gheața se înțepeni din nou, la numai câțiva metri de suprafață.

Priveau țintă cu toții la cerul ca pudra albastră și își țineau respirația. Întinși pe spate, știau că ar fi trebuit s-o ia din loc, dar nu se mai simțeau capabili.

Dar în timp ce stăteau acolo culcați, o serie de chipuri începură să se ițească pe marginea puțului de gheață.

Soldați...

Din instinct, membrii supraviețuitori ai Echipei Antarctica ridicară mâinile pentru a se preda, însă văzură surprinși că soldații le aruncau frânghii.

Gant părea suspicios.

– Sunteți americani? întrebă el.

– Și chinezi, veni răspunsul. Dacă aș fi în locul vostru, m-aș grăbi. Chestia aia pe care stați va sări curând în aer.

Nu fu necesar să i se spună de două ori. Însă când se ridicară în picioare și dopul din gheață se hurducăi din nou, Hackett își dădu seama că mișcarea se schimbase. Gheața începuse să cadă în puț.

– Cred că se creează un vacuum dedesubt. Chestia asta va urma refluxul.

Cuvintele îi fură întâmpinate de priviri întrebătoare.

– Lăsați-o baltă, spuse el. Trebuie să scăpăm de aici.

Gheața se balansă din nou, coborând încă un metru.

– Înțeleg ce vrei să spui, sări Gant, înșfăcând una dintre frânghii și începându-și ascensiunea.

Îl urmară cu toții, pornind să se cațere tocmai la timp, pentru că în spatele lor plomba de gheață compactată începu să coboare constant, până când căzu în puț cu cel puțin trei-zeci de metri mai jos.

Urmă un fluierat, precum sunetul unui obuz care se apropia. Echipa Antarctica încerca să-și vină în simțiri.

– Fiți atenți! veni un strigăt de avertizare. Încă unul!

Toată lumea se feri când torpila de croazieră Tomahawk căzu din cer și se zdrobi pe gheață, din fericire fără să explodeze.

– Ce dracu' se întâmplă pe aici? vru să știe Gant, ridicându-se în picioare contrariat.

Forțele chineze și cele americane stăteau, în cea mai mare parte a timpului, împreună, discutând prietenește.

– Un fel de puls electromagnetic a scurtcircuitat cea mai mare parte a echipamentului electronic pe o rază de optzeci de kilometri, explică tânărul locotenent. Din cer cad tot soiul de chestii. Avem doar o singură stație care funcționează. Suntem cât se poate de siguri că nu putem purta un război... domnule.

În masivul crater care fusese odată baza *Jung Chang*, înainte ca pământul de sub aceasta să implodeze, se aflau oameni înarmați. Și, în timp ce aceștia evaluau situația, un alt soldat tânăr se grăbi spre ei, etalând singura stație de emisie-recepție care funcționa.

– Aveți un profesor Scott în echipă?

Membrii echipei se uitară unii la alții în tăcere.

– N-a scăpat, explică Hackett.

– Păcat! Domnul amiral Dower dorea să-l felicite personal.

Echipa rămase cu buzele strânse și se îndreptă spre cel mai apropiat vehicul de transport. În spatele lor lăsară o hoardă de soldați la fel de confuzi și de uluiți ca și ei din cauza evenimentelor recente, care urmăreau nerăbdători cu privirile puțul de gheață, în vreme ce pământul din jurul lor se scutura.

– O să explodeze! se auziră strigătele lor.

Și aveau dreptate.

DUMINICA PAȘTELUI

Aveau să urmeze plăgile. Lăcuste, muște, țânțari. Și bolile. Aveau să fie tot felul de plăgi.

Era o consecință inevitabilă a cicatricelor lăsate pe trupul planetei Pământ. A devastării produse de activitatea vulcanică în atât de multe zone, încât suprafețe mari de pământ agricol bogat, de dimensiunea unor mici țări, fuseseră complet distruse. Proviziile de alimente se îpuținaseră și, ca rezultat, populațiile de insecte tindeau să se adune și să roiască. În trecut, deși vulcanii nu provocaseră decât pagube minore, îi atacaseră totuși până și pe copiii dormind în leagănele lor, doar ca să controleze rezervele de hrană. Iar acum se considera că existau toate motivele ca situația să se repete la o scară mult mai mare.

La o scară aproape biblică.

Și nicio mașinărie de dimensiunea Atlantidei nu putea opri acest lucru.

Toată lumea de la bordul elicopterului Seahawk știa că omenirea va avea nevoie de timp ca să se regrupeze și să-și reconstruiască lumea.

Era o imagine stranie să vezi armatele a două națiuni atât de înverșunate una contra celeilalte strângându-și arsenalul și pregătindu-se să se întoarcă acasă. Și totuși, era realitatea – soldați americani și chinezi care se ajutau unii pe alții la făcutul bagajelor. Era o distanță ca de la cer la pământ de la momentul în care se pregătiseră să dezlănțuie unii asupra altora un arsenal formidabil, cu consecințe care ar fi pus în umbră orice dezastru provocat de soare.

Pământul traversa o perioadă de schimbare.

Hackett urmărea tot ce se întâmplă, verificându-și ceasul. Puterea obișnuinței, își spuse în sinea lui. Ceasul era un instrument pentru teren, cu un compas pe care rareori îl folosea. La urma urmelor, cu greu te puteai rătăci în drum spre bar.

Dar ceva din modul în care indica acul îl făcu să zâmbească.

Inginerii de la bordul elicopterului se plânseseră de erori tehnice și de navigație ale întregului echipament electronic al flotei. Dăduseră vina pe pulsul electromagnetic final declanșat de Atlantida – ceva asemănător detonării unui focos nuclear. Dar Hackett știa că explicația era alta, probabil pentru că era singurul care să gândească să caute o altă explicație.

Fizicianul se uită pe fereastră și, imitându-l pe Scott cât de bine putea reuși, spuse:

– Galaxie, de la grecescul „galaxos“, însemnând „lapte“. Calea Lactee...

Pearce își trase mai bine pe umeri pătura albastră, sorbind dintr-o ciocolată fierbinte, și privi spre Matheson și November, care ciuliseră urechile ca să audă ce spune.

– Am citit despre tipul ăsta, spuse Hackett, William Tifft. A lucrat la Universitatea Arizona până acum câțiva ani. Timp de peste un sfert de secol a studiat deplasarea gravitațională spre roșu a galaxiilor. Știți ce este o deplasare spre roșu, nu?

– Habar n-avem, comentă Matheson căscând ușor.

– Dacă un obiect strălucitor se îndepărtează de noi, explică fizicianul, ni se va părea colorat mai roșu. Dacă se apropie de noi, va apărea colorat mai spre albastru. Deplasarea spre albastru și deplasarea spre roșu. Tifft studia deplasarea spre roșu a stelelor și a galaxiilor. Și, ca urmare a evenimentului Big Bang, gradul în care se deplasează un obiect spre roșu – cu alte cuvinte viteza cu care se îndepărtează obiectul de noi – ar trebui să fie aleatoriu.

– Și acum vine nelipsitul „dar“, oftă November.

– Dar nu asta fac, confirmă Hackett netulburat. Tifft a descoperit că, în funcție de tipul de galaxie, se poate obține un tip diferit de citire de deplasare spre roșu, chiar dacă are loc în

aceeași parte a cerului. Galaxiile spiralate par să aibă o deplasare spre roșu mai mare decât galaxiile eliptice. Iar această creștere pare să aibă loc în salturi cuantice. Anume, peste șaptezeci și doi de kilometri pe secundă. Deplasările galactice spre roșu sunt cuantificate ca stări de energie ale unui atom.

Gant își frecă fața și-și smulse cascheta de pe cap, frustrat că încercările lui disperate de a adormi sunt inutile.

– Și ce dacă? se răsti el. Cui îi pasă?

Hackett părea cu adevărat ofensat.

– Mie îmi pasă. Știi ce înseamnă genul ăsta de informație? Înseamnă că universul *nu* se dilată. Înseamnă, deci, că nu a existat niciun Big Bang. Înseamnă că întreaga cosmologie a secolului douăzeci poate fi aruncată la gunoi. Dacă nu există factorul aleatoriu, nu există Big Bang. În haos, există ordine. Complexă, dar există. Și, dacă nu a existat Big Bang, de unde vine tot universul acesta? O să-mi spuneți că l-a creat Dumnezeu. Nu există Dumnezeu, cred că tocmai am demonstrat asta. Dumnezeu este un mit creat ca să ne salvăm fundurile.

– Ce dracu' are asta de-a face cu ce se întâmplă? își manifestă interesul Matheson. Ce vrei să demonstrezi?

– Nu vreau să demonstrez nimic, oftă Hackett. Nu în sensul la care te referi tu. Nu vreau să spun decât că... poate că vor avea loc niște schimbări pe planeta asta. Tot ce-am considerat de la sine înțeles în viețile noastre se va schimba acum. Mereu a fost altfel – doar că până acum am fost orbi. Dar acum avem dovada...

Se ridică în picioare și își privi prietenii din elicopter. Bătu cu degetul în sticla ceasului.

– Chestia asta e și busolă, spuse el. Și acum indică nordul.

– Și?

– Și...? Indică nordul – *direcția de unde am venit*. Polul Nord a devenit Polul Sud.

Ceilalți fură surprinși și nu reușiră decât să emită un zâmbet slab.

– Sarah a spus că polii se schimbă între ei la anumite intervale – ultima dată s-a întâmplat în 10 400 î.Hr. – cu circa douăsprezece mii de ani în urmă. E o realitate geologică, adăugă November.

– Sarah a spus multe, comentă Matheson. Așa era ea.

Pearce își înălță ceașca cu ciocolată fierbinte.

– Pentru Richard și Sarah, toastă el.

Extenuați, restul echipei își întoarse privirile spre peisajul pe care îl survolau.

Era Duminica Paștelui, își dădu seama Hackett. Festivalul străvechi datând dinaintea lui Hristos, care simboliza moartea, sacrificiul și înnoirea.

„Ar fi drăguț să încercăm să găsim un ou“, se gândi el.

* * *

Le luă aproape o zi ca să ajungă din nou la McMurdo. Și câteva ore ca să realimenteze Seahawkul.

Zburând la altitudine joasă pe deasupra Stației McMurdo, spre portavionul care îi aștepta, *Truman*, ce părea un punct roșu, văzură spărgătorul de gheață *Polar Star* abia andocând.

Întârziase. Dacă ei ar fi rămas la bordul spărgătorului, cu certitudine n-ar fi reușit să ajungă la timp. Dar, în pofida inconvenientelor, într-un efort care reproducea spiritul uman, de neoprit în fața dificultăților insurmontabile, tot era o bucurie să-i vadă prora de un roșu strălucitor luând în stăpânire gheața, zdrobind-o și creând o nouă cale pentru ei.

Își realizase destinul, de la început până la sfârșit, așa cum fusese scris.

Literatura Înțelepciunii Egiptene Antice

BIBLIOGRAFIE

- Aldersey-Williams, Hugh, *The Most Beautiful Molecule: An Adventure In Chemistry*, Aurum Press, London, 1995.
- Allan, D.B. and J.B. Delair, *Cataclysm! Compelling Evidence of a Cosmic Catastrophe In 9500BC*, Bear and Company, Santa Fe, 1995.
- Allen, J.M., *Atlantis: The Andes Solution*, The Windrush Press, Gloucestershire, 1998.
- Alley, Richard B. and Michael L. Bender, *Greenland Ice Cores: Frozen in Time*, *Scientific American*, Vol. 278, No. 2, February, 1998.
- Atkins, Peter, *The Periodic Kingdom: A Journey into the Land of the Chemical Elements*, Weidenfeld & Nicolson, 1995.
- Atzner, Kenneth, *The Languages of the World*, Routledge, London, 1995.
- Baigent, Michael and Richard Leigh, *The Dead Sea Scrolls Deception*, Corgi, London, 1992.
- Bartusiak, Marcia, *Gravity Wave Sky*, *Discover*, Vol. 14, No. 7, July, 1993.
- Bauval, Robert and Adrian Gilbert, *The Orion Mystery*, Heinemann, London, 1994.
- Bauval, Robert and Graham Hancock, *Keepers of Genesis: A Quest for the Hidden Legacy of Mankind*, Heinemann, London, 1996.
- Berlitz, Charles, *Atlantis: The Eighth Continent*, Fawcett-Crest, New York, 1984.

- Betro, Maria Carmela, *Hieroglyphics: The Writings of Ancient Egypt*, Abbeville Press, New York, 1996.
- Brown, Stuart and George Gruner, *Charge and Spin Density Waves*, *Scientific American*, Vol. 270, No. 4, April, 1994.
- Bruner, Paul and Moshe Shapiro, *Laser Control of Chemical Reactions*, *Scientific American*, Vol. 272, No. 3, March, 1995.
- Carsten, Peter, *Into the Heart of Glaciers*, *National Geographic*, Vol. 189, No. 2, February, 1996.
- Cheney, Margaret, *Tesla: Man Out Of Time*, Bantam Books, New York, 1981.
- Clayton, Peter A., *Chronicle of the Pharaohs*, Thames & Hudson, 1995.
- Clendinnen, Inca, *Aztecs: An Interpretation*, Cambridge University Press, Cambridge, 1995.
- Cremo, Michael A. and Richard L. Thompson, *Forbidden Archeology: The Hidden History of the Human Race*, Bhaktivedanta Institute Press, Los Angeles, 1996.
- Cooper, George A., *Directional Drilling*, *Scientific American*, Vol. 270, No. 5, May, 1994.
- Coterell, Maurice M., *The Supergods*, Thorsons, London, 1997.
- Curl, Robert F. and Richard E. Smalley, *Fullerenes*, *Scientific American*, Vol. 265, No. 4, October, 1991.
- Diamond, Jared, *Writing Right*, *Discover*, Vol. 15, No. 6, June, 1994.
- Diaz, Bernal, *The Conquest of New Spain*, Penguin, London, 1963.
- Ditto, William L. and Louis M. Pecora, *Mastering Chaos*, *Scientific American*, Vol. 269, No. 2, August, 1993.
- Drosnin, Michael, *The Bible Code*, Simon & Schuster, New York, 1997.
- Eco, Umberto, *The Search For a Perfect Language*, Fontana Press, London, 1997.
- Eiseman, Robert E. and Michael Wise, *The Dead Sea Scrolls Uncovered*, Penguin, London, 1993.
- Faulkner, R.O., *The Ancient Egyptian Book of the Dead*, British Museum Press, 1996.

- Fischer, Steven Roger, *Glyph-Breaker*, Copernicus, New York, 1997.
- Flanagan, Ruth and Tom Yulsman, *On Thin Ice, Earth*, Vol. 5, No. 2, April, 1996.
- Flem-Ath, Rand and Rose Flem-Ath, *When The Sky Fell*, Weidenfeld & Nicolson, London, 1995.
- Folger, Tim, *Waves of Destruction*, *Discover*, Vol. 15, No. 5, May, 1994.
- Gilbert, Adrian, *The Magi: The Quest For a Secret Tradition*, Bloomsbury, London, 1996.
- Gilbert, Adrian, and Maurice M. Coterell, *The Mayan Prophecies*, Element, Dorset, 1995.
- Goodman, Jeffrey, *The Earthquake Generation*, Turnstone Books, London, 1979.
- Green II, Harry W., *Solving the Paradox of Deep Earthquakes*, *Scientific American*, Vol. 271, No. 3, September, 1994.
- Greenbery, Joseph H. and Merritt Ruhlen, *Linguistic Origins of Native Americans*, *Scientific American*, Vol. 267, No. 5, November, 1992.
- Hancock, Graham, *Fingerprints of the Gods*, Heinemann, London, 1995.
- Hawking, Stephen W., *A Brief History of Time*, Guild, London, 1990.
- Hawking, Stephen W., *Black Holes and Baby Universes*, Bantam Books, New York, 1994.
- Herning, Thomas A., *The Global Positioning System*, *Scientific American*, Vol. 274, No. 2, February, 1996.
- Heyerdahl, Thor, Daniel, H. Sandweiss and Alfredo Narvaez, *Pyramids of Tucume: The Quest For Peru's Forgotten City*, Thames & Hudson, 1995.
- Honan, Mark, *Switzerland: A Travel Survival Kit*, Lonely Planet, London, 1994.
- Hope, Murray, *The Sirius Connection*, Element, Dorset, 1996.
- Horgan, John (Senior Writer), *From Complexity to Perplexity*, *Scientific American*, Vol. 272, No. 6, June, 1995.
- Horgan, John, *Particle Metaphysics*, *Scientific American*, Vol. 270, No. 2, February, 1994.

- Johanson, Donald and Blake Edgar, *From Lucy To Language*, Weidenfeld & Nicolson, London, 1996.
- Kakauer, Jon, *Queen Maud Land*, *National Geographic*, Vol. 193, No. 2, February, 1998.
- Kaster, Joseph, *The Wisdom of Ancient Egypt*, Michael O'Mara Books, London, 1968.
- Kovacs, Maureen Gallery (Translator), *The Epic of Gilgamesh*, Stanford University Press, Stanford, 1989.
- Lang, Kenneth R., *SOHO Reveals the Secrets of the Sun*, *Scientific American*, Vol. 276, No. 3, March, 1997.
- Lee, Desmond (Translator), *Plato: Timaeus and Critias*, Penguin, London, 1977.
- Lemesurier, Peter, *The Great Pyramid Decoded*, Element, Dorset, 1997.
- Lloyd, Seth, *Quantum-Mechanical Computers*, *Scientific American*, Vol. 273, No. 4, October, 1995.
- Mack, Burton L., *The Lost Gospel: The Book of Q and Christian Origins*, Element, Dorset, 1993.
- Matheson, Ralph K., *Ecological Controls in Oil Production*, USC Press, San Francisco, 2009.
- Nesme-Ribes, Elizabeth, Sallie L. Baliunas and Dimitry Sokolott, *The Stellar Dinamo*, *Scientific American*, Vol. 275, No. 2, August, 1996.
- Nicolis, Grégoire and Ilya Prigogine, *Exploring Complexity: An Introduction*, W. H. Freeman & Company, New York, 1989.
- Phillips, Graham, *Act of God*, Pan, London, 1998.
- Prescott, William H., *The World of the Incas*, Tudor Publishing, New York, 1974.
- Renfrew, Colin, *World Linguistic Diversity*, *Scientific American*, Vol. 270, No. 1, January, 1994.
- Richmond, Simon, *The Lost World*, *Geographical: The Royal Geographical Society Magazine*, Vol. LXX No. 8, August, 1998.
- Rohl, David, *A Test of Time: Pharaohs and Kings*, Random House, London, 1995.
- Rohl, David, *Legend: The Genesis of Civilization*, Century, 1998.

- Ruthen, Russel, *Catching the Wave*, *Scientific American*, Vol. 266, No. 3, March, 1992.
- Sanders, N. K. (Translator), *The Epic of Gilgamesh*, Penguin, London, 1972.
- Sattin, Anthony and Sylvie Franquet, *Explorer: Egypt*, AA Publishing, London, 1996.
- Schreider, David, *The Rising Seas*, *Scientific American*, Vol. 276, No. 3, March, 1997.
- Scott, Richard, *Tales of the Deluge: A Global Report on Cultural Self-Replicating Genesis Myths*, University of Washington, Press, Seattle, 2008.
- Senner, Wayne M. (Editor), *The Origins of Writing*, University of Nebraska Press, London, 1989.
- Shaw, Ian and Paul Nicholson, *British Museum Dictionary of Ancient Egypt*, British Museum Press, London, 1995.
- Silberman, Neil Asher, *The Hidden Scrolls*, Heinemann, London, 1994
- Spence, Lewis, *Mexico and Peru: Myths and Legends*, Senate, London, 1994.
- Steger, Will and Jon Bowermaster, *Crossing Antarctica*, Bantam Press, New York, 1992.
- Stephens, Peter W. and Alan I. Goldman, *The Structure of Quasi-crystals*, *Scientific American*, Vol. 264, No. 4, April, 1991.
- Stevens, Jane Ellen, *Exploring Antarctic Ice*, *National Geographic*, Vol. 189, No. 5, May, 1996.
- Stewart, Ian, *Does Chaos Rule the Cosmos?*, *Discover*, Vol. 113 No. 11, November, 1992.
- Stewart, Ian, *Nature's Numbers: Discovering Order and Pattern in the Universe*, Weidenfeld & Nicolson, London, 1995.
- Stone, Gene and Stephen Hawking, *Stephen Hawking's A Brief History of Time: A Reader's Companion*, Bantam Press, London, 1992.
- Stroyatz, Steven H. and Ian Stewart, *Coupled Oscillators and Biological Synchronization*, *Scientific American*, Vol. 269, No. 6, December, 1993.
- Thiering, Barbara, *jesus The Man*, Corgi, London, 1993.

- Waldrop, Mitchell M., *Complexity: The Emerging Science At The Edge Of Order And Chaos*, Simon & Schuster, New York, 1992.
- Wansborough, Henry (Editor), *The New Jerusalem Bible, Standard Edition*, Darton, Longman & Todd, London, 1985.
- Wellard, James, *By the Waters of Babylon*, Hutchinson, London, 1973.
- Willis, Roy (Editor), *World Mythologies*, Duncan Baird, London, 1996.
- Wilson, A. N., *Jesus, Flamingo*, London, 1993.
- Wilson, Colin, *From Atlantis To The Sphinx*, Virgin, London, 1996.

Codul Atlantidei adună laolaltă mituri, noțiuni de lingvistică, de arheologie și fizică, întruchipând o poveste alertă - către viitorul apropiat - a unei curse pentru salvarea de la anihilare a planetei. Cu siguranță Stel Pavlou a dedicat un timp îndelungat documentării pentru acest roman, dar ceea ce a rezultat este o carte cu totul fascinantă: inteligentă, tumultuoasă, tulburătoare și plină de suspans; un thriller științific precum o călătorie plină de tensiune cu un montaj russe.

O aventură precum zborul unei rachete... Romanul de debut al lui Stel Pavlou e ca o detonație în mijlocul unei încântătoare discuții științifice, miștându-se deasupra tuturor romanelor science fiction din ultimul vreme.

THE PHILADELPHIA INQUIRER

*Puține romane de debut sunt atât de ambițioase precum *Codul Atlantidei*. Captivant de ingenioasă.*

SUNDAY TIMES (UK)

Un roman perfect pentru un spectacol exploziv, plin de efecte speciale, marca Hollywood.

THE TIMES (LONDON)

editura rao

ISBN 978-606-609-888-5

9 786066 098885

www.rao.ro